

ZORI DE ZI

STEPHENIE MEYER

AL PATRULEA VOLUM DIN SERIA DE SUCCES „AMURG“

ZORI DE ZI

de

Stephenie Meyer

CUPRINS:

CARTEA ÎNĂI : BELLA

Prefața

1. Logodna
2. Noaptea lungă
3. Ziua cea mare
4. Gestul
5. Insula Esme
6. Distracții
7. Neașteptat

CARTEA A DOUA : JACOB

Prefața

8. Așteptând nenorocita de luptă să înceapă
9. Mai mult ca sigur nu mă așteptam la asta
10. De ce nu am plecat? A da, pentru că sunt un idiot
11. Cele două lucruri di capătul listei cu lucruri pe care nu voiam să le fac
12. Unii oameni nu par să înțeleagă conceptul de a nu invita
13. Ce bine că am un stomac puternic
14. Știi că lucrurile sunt rele atunci când te simți vinovat că ai fost nepoliticos cu un vampir
15. Tick tock tick tock tick tock
16. Alerta Prea-multă-informație
17. Ție ce ți se pare că sunt? Vrăjitorul din Oz? Ai nevoie de un creier? Ai nevoie de o inimă? Dă-i înainte. Ia-le pe ale mele. Ia tot ce am
18. Nu sunt cuvinte pentru asta.

CARTEA A TREIA : BELLA

- Prefața
- 19. Arsura
- 20. Nou
- 21. Prima vânătoare
- 22. Promisiunea
- 23. Amintiri
- 24. Surpriza
- 25. Favorul
- 26. Strălucire
- 27. Planuri de călătorie
- 28. Viitorul
- 29. Greșeli
- 30. Irezistibil
- 31. Talentul
- 32. Compania
- 33. Înșelaciunea
- 34. Declarația
- 35. Termenul limită
- 36. Dorința de sânge
- 37. Contradicții
- 38. Puterea
- 39. Sfarșitul fericit
- Indexul Vampirilor
- Mulțumiri

Aceasta carte ii este dedicata agentei/ ninja, Jodi Reamer.

Iti multumesc ca m-ai tinut departe de margine.

Si de asemenea ii multumesc formatiei mele preferate,

numita foarte potrivit Muse (Muza),

pentru ca a inspirat valoarea continuarii seriei.

CARTEA ÎNTĂI: BELLA

Prefața

1. Logodna
2. Noaptea lungă
3. Ziua cea mare
4. Gestul
5. Insula Esme
6. Distracții
7. Neașteptat

Copilaria nu este de la nastere pana la o anumita varsta sau la o anumita varsta.

Copilul e adult si lasa de-o parte lucrurile copilaresti.

Copilaria este regatul unde nimeni nu moare.

Edna St. Vincent Millay

Prefața

Am avut experiențe care m-au adus în pragul morții mai mult decât trebuia; nu e ceva cu care să te poți obișnui vreodată.

Părea ciudat de inevitabil că trebuie să mai dau ochii cu moartea încă o dată. Ca și cum aș fi fost însemnată pentru dezastru. Am scăpat de fiecare dată, dar tot venea după mine.

Totuși, de data asta era așa de diferit decât de celelalte ori.

Puteai să fugi de cineva de care îți era frica, puteai să te lupți cu cineva pe care urai. Toate reacțiile mele erau îndreptate spre acest gen de ucigași – monștrii, dușmani. Când îl iubeai pe cel care te omora, nu-ți mai rămânea nimic de făcut. Cum poți să fugi, cum poți să te lupți, când asta presupunea să-l ranesti pe cel pe care îl iubești? Dacă viața era singurul lucru pe care puteai să-l dai pentru cel pe care îl iubeai, cum poți să nu ti-o dai?

Era oare acela cineva pe care chiar îl iubeai?

1. Logodna

Nimeni nu se uita la tine, imi repetam. Nimeni nu se uita la tine. Nimeni nu se uita la tine.

Dar, pentru ca nu puteam sa fiu convingatoare cand mint nici macar pe mine insami, trebuia sa verific.

Cat timp asteptam la unul dintre cele trei semafoare din oras sa se faca verde, m-am uitat cu coltul ochiului in dreapta - in minivan-ul ei Dna Weber se intorsese cu tot corpul in directia mea. Ochii ei au ramas atintiti la mine, si am tresarit, intrebându-ma de ce nu-si muta privirea sau macar sa para rusinata. Parca inca se considera o gosolanie sa te holbezi la cineva! Regula asta nu se mai aplica la mine?

Atunci mi-am adus aminte ca geamurile acestea erau asa de inchise la culoare ca ea probabil nu avea nicio idee daca sunt sau nu in masina, cu atat mai mult ca am prins-o ca se uita. Am incercat sa ma relaxez pentru ca in fond, nu se uita la mine, doar la masina.

Masina *mea*. Am oftat.

Am aruncat o privire in stanga si am mormait. Doua persoane stateau inghetate pe trotuar, si erau sa piarda si ocazia de a traversa din cauza uitatului. In spatele lor Dl. Marshall se uita stangaci de dupa rama geamului de la micul lui magazin de suveniruri. Cel putin el nu avea nasul turtit pe geam. Inca.

Culoarea s-a schimbat in verde, in graba mea ca sa pot scapa, am apasat pedala de acceleratie fara sa ma gandesc – in mod normal asa as fi apasat ca sa-mi pun vechiul Chevy in miscare.

Motorul maraia asemeni unei pantere iesite la vanatoare, masina a tasnit inainte asa de repede ca mi s-a lipit tot corpul de scaunul negru din piele iar stomacul mi s-a lipit de sira spinarii.

- Of! Am oftat cat bajbaiam dupa frana. Concentrandu-ma, abia am apasat pe pedala. Masina s-a zdruncinat pana cand nu s-a mai miscat.

Nu am indrazint sa ma uit in jur la reactii. Daca fusese pana atunci un dubiu despre cine conduce aceasta masina, acum nu mai era cazul. Cu varful pantofului am apasat usor pedala de acceleratie, cam jumătate de milimetru, si masina a inaintat ca o ghiulea din nou.

Am reusit sa-mi ating tinta, benzinaria. Daca nu era benzina, nu as fi avut nevoie deloc sa vin in oras. Am stat fara o gramada de chestii zilele astea, cum ar fi tartele-Pop sau sireturi, ca sa evit sa petrec timp in public.

Miscandu-ma ca si cum eram intr-o intrecere, am dat protectia la o parte, am scos capacul, am scanat cardul si am pus pompa in rezervor in cateva

secunde. Bineinteles, nu puteam face nimic in privinta numerelor de pe contoar. Se miscau apatic, ca si cum faceau asta doar ca sa ma enerveze pe mine.

Nu era o zi luminoasa - o zi cu burnita tipica in Forks, Washington – dar tot ma simteam ca si cum un reflector era atintit pe mine, atragand atentia la inelul meu delicat de pe mana stanga. In momente ca acestea, simtind ochii care se uita la mine pe la spate, simteam ca inelul se transforma intr-o reclama luminoasa care spune: *Uita-te la mine, uita-te la mine.*

Era prostesc sa fiu asa constienta si stiam. Inafara de tata si de mama, chiar conta ce parere au ceilalti oameni de logodna mea? De masina mea cea noua? De acceptarea misterioasa la un colegiu pe prima mana? De cartea mea de credit lucioasa neagra pe care acum o simteam arzand in buzunar?

-Da, cui ii pasa ce gandesc? Mormaiam ca pentru mine.

-Um, domnisoara? Vocea unui barbat ma striga.

M-am intors si dupa am regretat ca am facut-o.

Doi barbati stateau langa un SUV elegant care avea legat de acoperis un caiac nou-nout. Niciunul dintre ei nu se uita la mine; se uitau amandoi la masina.

Personal, nu am inteles. Dar totusi eram asa de mandra ca pot sa fac distinctie intre simbolurile de la Toyota, Ford si Chevy. Aceasta masina era neagra, lucioasa si draguta, dar doar o masina.

- Imi cer scuze sa va deranjez, dar im puteti spune si mie ce fel de maisna conduceti? M-a intrebat cel mai inalt.

- Ihm! Mercedes nu?

- Da! Mi-a spus *politicos* in timp ce prietenul lui mai mic si-a dat ochii peste cap cand mi-a auzit raspunsul. Stiu. Dar ma intrebam , este.... conduce-ti un Mercedes *Guardian*? Omul a spus numele cu veneratie. Aveam senzatia ca acest baiat s-ar fi inteles de minune cu Edward Cullen, logodnicul meu (chiar nu aveam cum s-o intorc cu acel adevar cat timp pana la nunta mai erau cateva zile). Nu ar fi trebuit sa fie disponibile in Europa inca, omul a continuat, cu atat mai mult aici.

Cat ochii lui urmareau liniile masinii – mie nu mi se parea ca arata mult mai diferit decat alt Mercedes sedan, dar ce stiu eu? – am contemplat scurt la problemele mele legate de cuvintele *logodnic, nunta, sot...*

In mintea mea inca nu puteam sa le pun la un loc.

Pe de alta parte, am fost crescuta sa ma pitesc numai la un singur gand legat de rochii albe si pufoase si buchete. Dar mai mult decat atat, nu puteam sa vad compatibilitatea dintre simplitatea, seriozitatea si respectatul concept de *sot* cu conceptul meu despre *Edward*. Era ca si cum ii cereai unui arhangel sa joace rolul unui contabil; nu mi-l puteam inchipui in niciun rol neinsemnat.

Ca de obicei, cum incepeam sa ma gandesc la Edward cum ma prindeam intr-un vartej de fantezii care ma ameteau. Strainul a trebuit sa faca un semn ca si curata gatul pentru a ma face atenta; inca astepta raspunsul cu privire la modelul masinii.

-Nu stiu! I-am spus cu sinceritate

-Va suparati daca fac si eu o poza cu ea?

Mi-a luat o secunda sa constientizez.

-Pe bune? Vrei sa faci o poza cu masina?

-Cum sa nu- nimeni nu o sa ma creada daca nu am o dovada.

-Hm! Ok! Bine!

Rapid am indepartat furtunul de la pompa si m-am dus pe scaunul din fata sa ma ascund cat timp entuziasmat, a scos o uriasa camera ce parea profesionala din bagajul din spate. El si prietenul lui au dat mai multe ture si s-au pozitionat in fata capotei, dupa care s-au dus sa faca poze si din spate.

-Mi-e dor de camionul meu, ma smiorcaiam.

Foarte, foarte convenabil - prea convenabil- ca masina mea si-a dat ultima suflare la cateva saptamani dupa ce Edward si cu mine am facut compromisul acela iesit din comun. Unul dintre delatiile lui era ca ii permiteam sa imi inlocuiasca masina atunci cand aceasta murea. Edward a jurat ca asta urma sa se intample; ea traise o viata lunga si plina si ca expirase din cauze naturale dupa parerea lui. Si bineinteles ca nu aveam cum sa verific povestea lui sau, cu atat mai mult, sa incerc sa-o scol din morti de una singura. Mecanicul meu preferat....

Mi-am suprimat acel gand, refuzand sa il las sa ajunga la o concluzie. In schimb ascultam vocile barbatilor de afara, amutita de peretii masinii.

-au dat cu aruncatorul de flacari in ea intr-un film online. Nici macar nu s-a incretit vopseaua.

- Bineinteles ca nu. Ai putea sa treci cu tancul peste aceasta bijuterie. Nu prea exista piata de desfacere pe aici. Este facuta pentru diplomatii din Orientul Mijlociu, dealeri de arme si regi ai drogurilor in general.

- Crezi ca *ea* este ceva? Cel mai scund a intrebat cu o voce soptita. Am inclinat capul, obrazii ardeau.

- Hm, a zis cel inalt. Poate. Nu-mi imaginez de ce ai avea nevoie de geam anti-racheta si de 1800 de kg de armura in caroserie pe aici. Probabil ca se duce intr-un loc mult mai periculos.

Armura. 1800 de kg de armura. Si geam anti racheta? Frumos. Ce s-a intamplat oare cu banalele geamuri anti-glont?

Ei bine, cel putin asta avea un inteles- daca ai un ciudat sens al umorului.

Nu era ca si cum nu m-as fi asteptat ca Edward sa nu profite sa poata inclina balanta in favoarea lui astfel incat sa-mi dea mai mult decat avea sa primeasca. Am fost de acord ca poate sa mi-o schimbe atunci cand va veni momentul, dar bineinteles ca nu ma asteptam ca acesta sa vina asa de repede. Cand am fost nevoita sa admit faptul ca masina mea nu devenise alt ceva decat un tribut fara viata adus modelelor Chevy, mi-am dat seama ca ideea lui de inlocuitor probabil ca urma sa ma stanjeneasca. Ma facea punctul de atractie pentru priviri si susoteli. Am avut dreptate in privinta asta dar nici in cele mai negre ganduri ale mele nu m-am gandit ca o sa-mi ia doua masini. Le-a numit masina „inainte” si masina „dupa” atunci cand l-am confruntat. Aceasta era masina „inainte”. Mi-a spus ca este inchiriata si a promis ca o va returna dupa nunta. Pentru mine nu avea niciun inteles. Pana acum. Ha,ha! Pentru ca eram un om asa de fragil predispusa la accidente, mai mult o victima a propriului ghinion, se pare ca aveam nevoie de o masina rezistenta la ,tanc’ pentru a putea fi in siguranta. Amuzant! Eram sigura ca el si fratii lui s-au distrat de minune pe la spatele meu.

Sau poate, numai gandeste-te, o voce imi soptea in cap, nu este o gluma. Poate chiar isi face griji pentru tine. Asta nu ar fi fost prima data cand exagereaza incercand sa te protejeze.

Am oftat.

Inca nu vazusem masina „dupa”. Era ascunsa sub o panza in coltul cel mai ascuns din garajul lor. Stiam ca alti oameni ar fi tras cu ochiul dar eu chiar nu vroiam sa stiu.

Probabil ca nu mai avea armura – pentru ca nu mai aveam nevoie de ea dupa luna de miere. Indestructibilitatea era unul din lucrurile pe care abia asteptam sa le dobandesc. Cea mai buna parte a faptului ca erai unul din familia Cullen nu avea legatura cu masinile scumpe sau cu cartile de credit fara limita.

- Hei! Barbatul mai inalt m-a strigat si si-a pus mainile pe geam facand un efort de a privi inauntru. Am terminat! Multumim frumos!

-Cu placere! Le-am raspuns si, dupa cum eram de tensionata cand am pornit motorul si am calcat pedala – mult prea sensibila- in jos.....

Nu conta de cate ori am condus pe familiarul drum pana acasa, tot nu puteam sa ignor fluturasii udati de ploaie. Fiecare dintre ei, lipiti de cabinele telefonice sau de semnele de pe strada, era ca o palma peste fata. O bine meritata palma peste fata. Mintea mea era atrasa in gandul pe care mai devreme l-am oprit imediat. Nu puteam sa-l evit cand mergeam pe acest drum. Nu cand vedeam pozele cu *mecanicul meu preferat* trecand pe langa mine la intervale regulate.

Cel mai bun prieten al meu. Jacob.

Posterele cu L-ATI VAZUT PE ACEST BAIAT? nu fusesera ideea tatalui lui Jacob. Fusese a tatalui *meu*, Charlie, care s-a ocupat de printat si de raspandit prin tot orasul. Si nu numai in Forks dar si in Port Angeles si Sequim si Hoquiam si Aberdeen si in fiecare oras din peninsula Olympic. S-a asigurat ca fiecare sectie de politie din tot statul Washington are o copie a afisului la avizier. Propria sectie avea un intreg panou rezervat gasirii lui Jacob. Un panou care era mai mult gol, spre totala lui dezamagire si frustrare.

Tatal meu nu era dezamagit de lipsa de raspuns, cat era de Billy – tatal lui Jacob si prietenul lui cel mai bun.

De faptul ca Billy nu s-a implicat mai mult in cautarea fiului sau de 16 ani care a fugit de acasa.

De faptul ca Billy refuza sa puna afise in La Push, rezervatia de pe coasta care era casa lui Jacob. De faptul ca parea resemnat de disparitie, de parca nu ar fi avut ce sa faca. De faptul ca spunea: „- Este baiat mare acum. O sa vina acasa cand o sa vrea.”

Si mai era frustrat pentru ca eu eram de partea lui Billy.

Nici eu nu am pus afise pentru ca si eu si Billy stiam unde este Jacob, aproximativ, si de asemenea stiam ca nimeni nu-l vazuse pe acest *baiat*.

Posterele imi lasau ca de obicei un nod in gat si niste lacrimi usturate in ochi. Eram bucuroasa ca Edward era la vanatoare sambata asta. Daca mi-ar fi vazut reactia, l-ar fi facut si pe el sa se simta rau.

Bine inteles, erau si neajunsuri pentru ca era sambata. Cand am virat incet si cu grija pe strada mea, am putut sa vad masina de politie a tatei in parcare din fata casei. Nu s-a dus la pescuit nici azi. Inca era inbufnat in legatura cu nunta si deci nu puteam sa folosesc telefonul din casa. Dar *trebuia* sa sun...

Am parcat in curba, in spatele Chevy-ului si am scos telefonul mobil pe care Edward mi l-a dat, in caz de urgente, in afara problemelor intime. Am format, si tineam degetul pregatit pe butonul „stop”. Numai daca era cazul.

-Alo! Seth Clearwater a raspuns si am rasuflat usurata. Eram mult prea lasa sa vorbesc cu sora lui Leah. Expresia „o sa-mi rupa capul” nu era in totalitate o figura de stil cand era vorba de ea.

-Buna Seth, sunt Bella!

-O! Buna Bella! Ce mai faci?

M-am inecat. Vroiam sa fiu sigura.

-Bine.

-Suni sa aflii ultimele noutati?

- Esti medium?

- Nu prea. Nu sunt Alice – numai ca esti previzibila, a glumit. Dintre toti din haita Quileute din La Push, numai Seth era in largul lui nu numai sa le spuna

numele dar ca sa si glumeasca despre lucruri cum ar fi omniprezenta viitoare mele cumnate.

-Stiu ca sunt. Am ezitat un minut. Cum se simte?

A oftat.

- La fel ca si pana acum. Nu vorbeste desi stim ca ne aude. Stii, incearca sa nu gandeasca *omeneste*. Merge doar in baza instinctelor.

-Stii unde este acum?

-Undeva in Canada. Nu pot sa spun in ce zona. Nu acorda prea mare importanta granitelor.

-Vre-un indiciu ca ar putea.....

-Nu vine acasa Bella. Imi pare rau.

Am inghitit in sec.

- E in regula Seth. Stiam inainte sa te intreb. Numai ca nu ma pot abtine sa nu-mi doresc.

- Da. Toti ne simtim cam in acelasi fel.

-Multumesc ca imi mai spui si mie Seth. Stiu ca ceilalti iti dau batai de cap.

-Nu prea sunt admiratorii tai cei mai infocati, a incuviintat cu grija. Cred ca este cam penibil. Jacob a facut o alegere pentru el si tu a trebuit sa o faci pe a ta. Lui Jake nu-i place atitudinea lor. Bine, nici nu e super incantat ca il verifici.

Am tresarit.

- Am crezut ca nu vorbeste cu voi.

- Nu poate ascunde chiar totul de noi oricat ar incerca.

Deci Jacob stia ca sunt ingrijorata. Nu stiam cum sa ma simt in legatura cu asta. Ei bine, cel putin stia ca nu am fugit si ca am uitat de el complet. S-ar putea sa-si fi inchipuit ca sunt capabila de asa ceva.

-Inseamna ca o sa ne vedemla nunta. Am spus fortandu-ma ca acest cuvânt sa-mi iasa din gura.

-Da. Eu si cu mama o sa fim acolo. E super ca ne-ai invitat.

Am zambit la entuziasmul care se simtea in vocea lui. Desi a fost ideea lui Edward sa invitam familia Clearwater, m-am bucurat ca s-a gandit. Sa-l am pe Seth acolo o sa fie dragut – o legatura, nu conteaza cat de subtire, cu cavalerul meu de onoare disparut.

-Nu ar fi la fel fara tine!

-Sa-i spui lui Edward ca-l salut, bine?

-Cum sa nu!

Mi-am scuturat capul. Prietenia care s-a legat intre Edward si Seth era inca o chestieune care ma zapacea. Era o dovada totusi ca lucrurile nu trebuiau sa fie

char asa. Ca vampirii si varcolacii ar putea sa se inteleaga foarte bine daca vroiau.

Nu toata lumea agreea aceasta idee.

-Ah! A spus Seth si vocea i s-a ridicat o octava. A! Leah a ajuns acasa!

-Oh! Pa!

Telefonul s-a oprit. L-am pus pe scaun si m-am pregatit mental sa intru in casa unde Charlie ma astepta.

Sarmanul meu tata avea atata de mult de indurat in acest moment. Fugarul Jacob era doar o legatura a trecutului care in coplesea. Era aproape la fel de ingrijorat pentru mine, fiica lui proaspat adult care urma sa devina „Doamna” in cateva zile.

Mergeam usor prin ploaia usoara, amintindu-mi noaptea in care i-am spus....

Din momentul in care am auzit masina lui Charlie ca ii anunta intoarcerea, inelul parea dintr-o data ca are 50 de kilograme. Vroiam sa-mi bag mana stanga in buzunar sau poate sa ma asez pe ea, dar stransoarea lui Edward rece si ferma o tinea in fata si pe centru.

-Nu mai te mai zbate atat Bella. Incearca sa-ti aduci aminte ca nu marturisesti o crima.

-Usor pentru tine sa zici.

Ascultam sunetul bocancilor tatalui meu prevestitori care se auzeau pe trotuar. Cheia s-a oprit in usa deja descuiata. Sunetul imi adusese aminte de partea aceea din filmele de groaza in care victima realizeaza ca a uitat sa-si incuie casa.

- Calmeaza-te Bella, mi-a soptit Edward ascultand cum inima mea incepea sa bata si mai repede.

Usa s-a izbit de perete iar eu am tresarit de parca fusesem prinsa cu ceva.

- Hei, Charlie! A stigat Edward complet relaxat.

- Nu! Am protestat printre dinti.

- Ce e? A soptit si el.

-Asteapta sa-si scoata arma!

El a chicotit si si-a trecut mana libera prin parul aramiu.

Charlie a venit de dupa colt, inca in uniforma, inca armat si a incercat sa nu se strambe cand ne-a vazut stand unul langa altul pe scaun. In ultimul timp a depus un efort considerabil pentru a-l placea de Edward mai mult. Bineinteles, aceasta marturisire avea sa opreasca acest efort imediat.

- Buna copii! Ce faceti?

- Am vrea sa vorbim cu tine. A spus Edward pe un ton senin. Avem niste vesti bune.

Expresia lui Charlie s-a transformat dintr-o prietenie fortata in suspiciune pura intr-o secunda.

- Vesti bune? A marait Charlie uitandu-se direct la mine.

- Ia un loc tata.

A ridicat o spranceana, s-a uitat la mine cinci secunde, apoi s-a indreptat greoi spre scaun si s-a asezat, spatele i-a ramas drept si incordat.

- Nu te ingrijora tata! Am spus dupa un moment de tacere. Totul este in regula!

Edward a suras afectat si stiam ca era referitor la *in regula*. Se astepta probabil sa folosesc ceva ca *minunat* sau *perfect* sau *magnific*.

- Bine inteles ca este Bella, bineinteles ca este! Daca totul este asa de minunat de ce transpiri?

- Dar nu transpir! Am mintit.

M-am ferit de privirea lui amenintatoare, pitindu-ma dupa Edward, si instinctiv mi-am trecut mana dreapta peste frunte ca sa inlatur dovada.

- Esti gravida! Charlie a explodat. Esti gravida nu-i asa?

Desi intrebarea imi era adresata mie, el se holba la Edward acum, si as fi putut sa jur ca i-am vazut mana indreptandu-se catre arma.

- Nu! Bineinteles ca nu sunt! Vroiam sa-i dau lui Edward un cot in coaste dar stiam ca miscarea aceea urma sa-mi lase o vanataie. *I-am spus* lui Edward ca lumea o sa sara imediat la concluzia asta. Ce alt motiv au oamenii sanatosi pentru a se casatorii la 18 ani? (Raspunsul lui m-a facut pe mine sa-mi dau ochii peste cap. *Dragostea*. Sigur ca da.)

Mina lui Charlie s-a mai luminat putin. De obicei era foarte usor de citit pe fata mea cand minteam, iar acum ma credea.

- O! Scuze!

- Scuzele sunt acceptate!

A urmat o pauza lunga. Dupa un moment am realizat ca toata lumea ma astepta pe *mine* sa spun ceva. M-am uitat in sus la Edward, urma sa am un atac de panica. Nu era niciun mod in care cuvintele sa-mi poata iesi pe gura.

Mi-a zambit apoi si-a indreptat umerii si s-a intors catre tata.

- Charlie, mi-am dat seama ca am procedat in ordine inversa. Traditional, ar fi trebuit sa te intreb pe tine mai intai. Nu am vrut sa fiu nerrespectuos, dar din moment ce Bella deja a acceptat, si nu vreau sa-i diminuez credibilitatea in aceasta problema, dar in loc sa-ti cer mana ei, te rog sa ne dai binecuvantarea. O sa ne casatorim Charlie! O iubesc mai mult decat orice pe lume , mai mult

decat propria viata si – prin nu stiu ce minune- ma iubeste si ea in acelasi fel. Ne dai binecuvantarea?

Suna asa de sigur si de calm. Pentru doar o secunda, ascultand tonul absolut convingator, am avut un moment destul de rar de discernamant. Am putut sa vad, pentru un scurt moment, felul in care vedea lumea. Pentru un moment egal cu durata unei batai de inima, aceasta veste chiar avea sens. Apoi am vazut expresia de pe fata lui Charlie, ochii lui erau atintiti la inel.

Mi-am tinut respiratia in timp ce pielea lui isi schimba culoarea – normal in rosu, rosu in violet, violet in albastru. Am inceput sa ma ridic – nu sunt sigura ce vroiam sa fac; cred ca vroiam sa folosesc manevra Heimlich sa fiu sigura ca nu s-a inecat- dar Edward m-a strans de mana si a murmurat – *Lasa-l un minut!* Asa de incet ca abia l-am auzit.

A fost liniste ceva mai mult timp decat inainte. Apoi, gradual, fata cu fata, culoarea lui Charlie a revenit la normal. Buzele i s-au incretit iar sprancenele i s-au incrunat; i-am recunoscut expresia „adancit in ganduri”. Ne-a studiat pe amandoi pentru un moment destul de lung si l-am simtit pe Edward ca s-a relaxat.

- Banuiesc ca nu sunt chiar asa de surprins, a mormait Charlie. Stiam ca trebuia sa am de-a face cu asta destul de curand.

Am expirat.

- Esti sigura? Charlie a intrbat uitandu-se la mine.

- Sunt suta la suta sigura de Edward, I-am spus dintr-o suflare.

- Sa te casatoresti, totusi? Care e graba? M-a privit suspicios din nou.

Graba era datorata faptului ca ma apropiam de 19 ani cu fiecare afurisita de zi ce trecea, in timp ce Edward ramasese inghetat la perfectiunea celor 17 ani, in acelasi timp in care avea peste 90. Nu ca asta necesita neaparat o *casatorie* din punctul meu de vedere, dar casatoria era necesara datorita delicatului compromis pe care Edward si cu mine l-am facut ca in final sa ajungem aici, pasul transformarii mele de la muritor la nemuritor.

Acestea erau lucrurile pe care nu i le puteam explica lui Charlie.

- O sa mergem amandoi in toamna la Dartmouth Charlie. Edward i-a reamintit. As vrea sa fac asta, ei bine, asa cum trebuie. Asa am fost crescut. S-a cutremurat.

Chiar nu exagera; erau increzatori in valorile morale din timpul Primului Razboi Mondial.

Gura lui Charlie s-a strambat intr-o parte. Cautand un unghi din care sa poata contracara. Dar ce putea sa zica? *Prefer sa pacatuiti mai intai?* Este tata; avea mainile legate.

- Stiam ca asta o sa vina! Bombanea pentru sine si se incrunta. Apoi, dintr-o data fata lui era alba si linistita.

- Tata? Am intrebat nerabdatoare. M-am uitat la Edward , dar nu i-am putut citi fata pentru ca se uita la Charlie.

- Ha! A explodat Charlie. Ha,ha,ha!

Ma uitam nevenindu-mi sa cred in timp ce el se afunda in ras; tot corpul i se cutremura o data cu el.

Ma uitam la Edward dupa o traducere, dar el avea buzele strans lipite ca si cum incerca sa-si reprime si el un ras.

- OK! Bine! Charlie a spus. Casatoriti-va! Alt val de ras l-a strabatut. Dar....

- Dar ..ce? am intrebat

-Dar tu trebuie sa-i spui mamei tale! Nu o sa-i spun eu niciun cuvant lui Renee! Asta este treaba ta!

A izbucnit intr-un hohot de ras.

Am facut o pauza stand cu mana pe clanta usii. Bine, la acel moment, cuvintele lui Charlie m-au inspaimantat. Ultima incercare: sa-i spun lui Renee. Casatoria timpurie era pe lista neagra mai sus decat fierberea unor catei vii.

Cine ar fi putut sa-i prevada raspunsul? Eu una nu. In mod sigur nici Charlie. Poate Alice dar nu ma gandisem sa o intreb.

- Ei bine Bella. Renee a spus dupa ce eu m-am inecat si am spus cuvintele imposibile: *Mama, ma casatoresc cu Edward!* Sunt doar un pic suparata ca ai asteptat atat sa-mi spui. Biletele de avion se fac numai mai scumpe. Ooh, s-a framantat, crezi ca Phil o sa termine pana atunci? O sa strice pozele daca nu o sa fie imbracat la costum...

- Stai putin mama! Am suspinat. Ce ai vrut sa spui cu *am asteptat atat de mult?* Eu abia m-am lo-lo... – eram incapabila sa fortez cuvantul *logodit* sa iasa – lucrurile s-au stabilit, stii tu, astazi.

- Astazi? Pe bune? Ei, cred ca *asta* e o surpriza!

- Ce ai presupus? Cand ai presupus?

- Cand ati fost in vizita la mine in aprilie, mi se parea ca lucrurile erau putin avansate, daca intelegi ce vreau sa spun. Nu esti asa de greu de citit scumpa mea. Dar nu am spus nimic pentru ca stiam ca asta nu o sa duca la ceva bun. Esti exact ca Charlie. A oftat resemnata. Odata ce te-ai hotarat, nu se mai poate discuta cu tine. Si bineinteles, exact ca Charlie, ramai fixata de decizia pe care o iei.

Apoi a spus ultimul lucru care ma asteptam sa-l aud din gura ei:

- Nu imi repeti greselile Bella. Mi se pase ca esti sperziata, si cred ca esti sperziata pentru ca ti-e frica de *mine*. A ras. De ce as putea sa ma ganesc. Stiu ca am spus o gramada de lucruri despre casatorie si prostie – si nu am sa mi le retrag- dar trebuie sa intelegi ca ele se aplicau numai la *mine*. Tu esti o persoana complet diferita fata de mine. Tu iti faci propriile greseli, si sunt sigura ca o sa ai si tu portia ta de regrete in viata. Dar angajamentul nu a fost nicodata problema ta, draguto. Tu ai mai multe sanse sa o faci sa merga chiar si decat majoritatea celor de 40 de ani pe care ii cunosc. Renee a ras iar. Micul meu copil de varsta mijlocie. Din fericire, se pare ca tu ai gasit inca un suflet batran.

- Nu esti suparata? Nu esti de parere ca fac o greseala fara margini?

- Sigur, mi-as fi dorit sa mai astepti cativa ani. Adica, tie ti se pare ca sunt destul de in varsta sa fiu soacra? Nu-mi raspunde! Aici nu e vorba de mine. Este vorba de tine. Esti fericita?

Renee chicotea.

- Te face fericita Bella?

- Da dar...

- O sa vrei vreodata pe altcineva?

- Nu dar...

- Dar ce?

- Nu o sa spui ca sunt exact ca orice adolescenta infatuata de la la facerea lunii pana acum?

- Nu ai fost niciodata o adolescenta draga mea. Tu stii mai bine ce e bine pentru tine.

In ultimele saptamani Renee s-a introdus singura in planurile de nunta. A petrecut ore intregi in fiecare zi la telefon cu mama lui Edward, Esme – nu aveam probleme ca nu se vor intelege. Renee *o adora* pe Esme, desi ma indoiam ca cineva ar fi putut sa simta altceva despre iubitoarea mea viitoare soacre.

Pe mine m-au exclus. Familia mea si cea a lui Edward aveau grija sa faca planurile pentru nunta fara ca eu sa trebuiasca sa stiu sau sa ma gandesc prea mult timp la ele.

Charlie era nervos, normal, dar lucrul cel mai dragut era ca nu era furios *pe mine*.

Renee era tradatoarea. Conta pe ea sa fie mai dificila. Ce putea sa mai faca acum, cand ultimul pericol – sa-i spunem mamei- s-a dovedit a fii neasteptat de usor. Nu se putea baza pe nimic si stia asta. Asa ca se invartea

prin casa si bombanea cum ca nu mai poate avea incredere in nimeni pe lumea asta...

- Tata? Am strigat in timp ce impingeam usa. Am ajuns acasa.
- Stai putin Bells. Ramai acolo unde esti.
- Ce? Am intrebat facand o pauza automat
- Lasa-ma o secunda! Au, m-ai nimerit Alice.

Alice?

- Scuze Charlie. Vocea melodioasa a lui Alice a raspuns. Acum cum e?
- Sangerez peste ea.
- Esti bine. Nu ti-a perforat pielea – crede-ma.
- Ce se intampla? Am intrebat pe un ton autoritar, ezitand in dreptul usii
- Treizeci de secunde, te rog, Bella. Mi-a spus Alice. Rabdarea ta va fi rasplatita.

- Ihi, a adaugat Charlie.

Bateam cu piciorul, numarand fiecare bataie. Inainte ca ajung la treizeci Alice a spus:

- Gata Bella, intra!

Mergand cu grija m-am uitat de dupa colt in sufragerie.

- O! M-am minunat. O, tata! Arati-
- Caraghios! Charlie m-a intrerupt.
- Ma gandeam mai mult la *degajat*.

Charlie a rosit. Alice l-a apucat de cot si l-a pus sa faca o intoarcere usor pentru a-si arata smoking-ul de un gri pal.

- Gata Alice, termina. Arat ca un idiot!
- Nimeni imbracat de mine, *niciodata*, nu a aratat ca un idiot.
- Are dreptate tata. Arati fabulos! Care e ocazia?

Alice si-a dat ochii peste cap.

- Este ultima proba la haine. Pentru amandoi.

Mi-am luat ochii de la neobisnuit de elegantul Charlie pentru prima data si am vazut inspaimantatorul material alb care era asezat cu grija pe canapea.

- Aaah!

- Du-te in locul tau fericit Bella. Nu o sa mai dureze mult.

Am luat o gura mare de aer si am inchis ochii. Tinandu-i inchis, m-am impiedicat de scarile care duceau in camera mea. M-am dezbracat pana la lenjerie si tineam mainile drept inainte.

- Ai zice ca ti-as baga aschii de lemn de sub unghii. A marait Alice ca pentru ea in timp ce ma urmaream spre camera mea.

Nu ii acordam nicio atentie. Eram in locul meu fericit.

In locul meu fericit, toata nebunia nuntii era trecuta si facuta. Amintire. Deja inabusita si uitata.

Eram singuri, doar Edward si cu mine. Decorul era neclar si se schimba constant – se metamorfoza din orasul impadurit si acoperit de nori intr-o noapte arctica- pentru ca Edward tinea secreta locatia lunii de miere ca sa ma surprinda. Dar nu eram preocupata de partea cu *unde*.

Edward si cu mine eram impreuna, si imi indeplinisem partea mea de compromis perfect. Ma casatorisem cu el. Acesta era cel mai mare. Dar acceptaem deasemenea si cadourile lui scandaloase si eram inscrisa– zadarnic totusi -sa ma duc la Colegiul Dartmouth din toamna. Acum era randul lui.

Inainte sa ma transforme in vampir – compromisul lui cel mare- mai era stipulat ceva la care trebuia sa faca fata.

Edward avea o preocupare deosebita in legatura cu lucrurile umane la care eu renuntam , experiente pe care nu vroia sa le pierd. Majoritatea dintre ele – balul de absolvire de exemplu- parea prostesc pentru mine. Era doar o singura experienta umana pe care eram preocupata sa nu o pierd. Bineinteles ca era una de care spera sa uit complet. Era un singur lucru totusi. Stiam ceva despre ce urma sa ma astepte din momentul in care nu mai eram om. Vazusem vampiri noi facuti la prima mana, si ii auzisem pe toti membrii familiei mele viitoare despre cat de ciudate aveau sa fie primele zile. Pentru cativa ani singura mea caracteristica a personalitatii era ca imi era sete tot timpul, ca o sa treaca ceva timp pana cand o sa fiu eu insami iar. Si chiar si atunci cand o sa fiu in control asupra mea, nu o sa mai simt asa cum simt acum.

Uman ... si indragostita cu pasiune.

Vroiam experienta completa inainte sa imi schimb corpul acesta, cald, sensibil, plin de hormoni cu ceva frumos, puternic....si necunoscut. Vroiam o nunta de miere reala cu Edward. Si, in ciuda pericolului in care ii era frica sa ma bage, acceptase sa incercam.

Eram vag constienta de Alice si de senzatia satinului care imi atingea pielea. Nu imi pasa, pentru moment, ca tot orasul vorbea despre mine. Nu ma gandeam la spectacolul in care uram sa fiu un star in curand. Nu imi pasa daca o ca ma impiedic de trena sau chicoteam atunci cand nu trebuia, sau ca eram prea tanara, sau la spectatorii cere se uitau sau chiar de locul gol in care trebuia sa trea cavalerul de onoare.

Eram cu Edward in locul meu fericit.

2. *Noaptea lungă*

- Deja mi s-a facut dor de tine.
- Nu trebuie sa plec. Pot sa stau....
- Mmm.

A fost liniste pntru un momet destul de lung, doar zgomotul inimii mele batand, ritmul intrerupt al respiratiei noastre neregulate, si soapta buzelor noastre miscandu-se in acelasi timp.

Cateodata era asa de usor sa uit ca sarut un vampir. Nu pentru ca parea normal sau uman – nu as putea uita vreodata, nici macar pentru o secunda, ca tin in brate pe cineva care e mai degraba inger decat om- doar pentru ca el facea sa para foarte usor sa-si puna buzele peste ale mele, peste fata, peste gat. Pretindea ca a trecut de mult de tentatia pe care o simtea pentru sangele meu, ca ideea ca m-a pierdut l-a vindecat de dorinta pentru el.

Dar eu stiam ca mirosul sangelui meu inca ii cauza multa durere – inca il ardea pe gat ca si cum ar fi inghitit flacari.

Am deschis ochii si am vazut ca si ai lui erau deschisi, si se uita la fata ma. Nu avea niciun sens cand se uita la mine asa. Ca si cum eu as fi fost premiul nici de cum neinchipuit de norocos castigator. Privirile noastre s-au blocat pentru moment; ochii lui aurii erau asa de profunzi incat imi inchipuiam ca as putea sa ma uit pana la suflet. Parea caraghios ca acest fapt -existenta unui suflet- nu fusese subiect de discutie, chiar daca el *era* vampir. Avea cel mai frumos suflet, mai frumos chiar si decat mintea lui sclipitoare sau decat fata lui incomparabila sau decat corpul lui minunat. S-a uitat la mine ca si cum ar fi putut sa se uite si el in sufletul meu si ca si cum ii placea ce vazuse. Totusi, nu putea sa se uite in mintea mea asa cum se uita la ceilalti. Cine stie de ce- o defectiune in creierul meu ce il facea imun la toate minunatiile sau lucrurile infricosatoare pe care cativa nemuritori le faceau (numai mintea era imuna; corpul inca era un subiect pentru vampirii care aveau alte abilitati decat Edward). Dar eram recunoscatoare oricare ar fi fost defectul care imi tinea gandurile secrete. Era prea jenant sa iau in considerare alternativa.

I-am tras fata langa a mea inca o data.

- In mod sigur o sa raman, a soptit un moment mai tarziu.
- Nu, nu. Este petrecerea burlacilor. Trebuie sa te duci.

Am spus cuvintele, dar degetele de la mana dreapta au ramas prinse in parul lui aramiu iar stanga apasa si mai tare peste ea. Mainile lui reci mi-au atins fata.

- Petrecerea burlacilor este destinata celor care sunt separati ca zilele in care sunt singuri se duc. Eu abia astept ca acestea sa fie trecut. Deci chiar nu are rost.

- Adevarat. Am respirat aerul lui rece. Ma simteam ca si cum aceast moment se apropia de locul meu perfect.

Charlie dormea bineinteles in camera lui, cea ce era aproape la fel ca si cum as fi fost singura. Eram imbratisati in patul meu mic, apropiati pe cat se putea, avand in vedere patura groasa in care eram invelita asemeni unui cocon. Uram necesitatea paturii, dar cam taiam tot romantismul daca incepeau sa-mi clantane dintii. Charlie ar fi bagat de seama ca am dat drumul la caldura in luna august...

Cel putin daca *eu* trebuia sa fiu invelita pana sus, tricoul lui Edward era pe podea. Nu am trecut peste socul corpului lui atat de perfect – alb, rece si lucios asemeni marmurei. Imi plimbam mana pe pieptul lui de piatra urmarind liniile abdomenului lui, doar admiram. Un frison usor l-a strabatut iar gura lui m-a gasit din nou. Usor, am presat cu varful limbii pe buzele lui fine ca sticla iar el a oftat. Respiratia lui dulce –rece si delicioasa- a venit ca un dus peste fata mea.

A inceput sa se indeparteze- acesta era un raspuns automat de fiecare data cand i se parea ca lucrurile au ajuns prea deprte, reactia reflexa ori de cate ori ar fi dorit sa continue. Edward isi petrecuse mare parte din viata respingand orice fel de contact fizic. Stiu ca era terifiant pentru el sa incerce sa se schimbe acum.

- Stai! Am spus, si apucandu-i umerii m-am tras mai aproape de el. Mi-am eliberat un picior si l-am pus in jurul taliei lui.

- Perfectiunea vine practicand.

A chicotit.

- Ei bine, cred ca noi ar trebui sa fim destul de aproape de perfectiune pana acum, nu-i asa? Ai putut sa dormi vre-un pic in ultima luna?

- Dar este proba rochiei, i-am reamintit, si noi nu am repetat decat anumite scene. Nu e timpul sa jucam prudent.

Credeam ca o sa rada, dar nu a raspuns iar corpul era dintr-o data nemiscat din cauza stresului neasteptat. Aurul din ochi parea ca se transforma din lichid in solid. Mi-am revizuit cuvintele, realizand ce putea sa inteleaga din ele.

- Bella ... a soptit.

- Nu incepe cu asta iar, i-am spus. O intelegere este o intelegere.

- Nu stiu. Este prea greu pentru mine sa ma concentrez cand tu esti asa cu mine. Eu – eu nu pot gandii corect. Nu o sa fiu capabil sa ma controlez. O sa fii ranita.

- O sa fiu bine.

- Bella....

- Shhh! Mi-am presat buzele de ale lui pentru a-i opri atacul de panica. Nu avea cum sa renunte la intelegere. Nu dupa ce a insistat sa ma marit cu el mai intai.

M-a sarutat inapoi pentru un moment, dar mi-am dat seama ca nu era asa de implicat ca si mai devreme.

Isi facea griji. Tot timpul isi face griji. Ce diferit o sa fie atunci cand nu o sa mai trebuiasca sa-si faca griji pentru mine. Ce o sa faca cu asa de mult timp liber? O sa trebuiasaca sa-si gaseasca alt hobby.

- Cum iti sunt picioarele? M-a intrebat.

Stiind ca nu ma intreaba asta literal, i-am raspuns:

- Foarte calde.

- Pe bune? Fara sa te mai gandesti? Nu e tarziu sa te razgandesti.

- Incerci sa ma tragi in piept?

El chicoti.

- Doar ma asiguram. Nu as vrea sa faci ceva de care nu esti sigura.

- Sunt sigura in legatura cu tine. Cu restul pot sa traiesc.

A ezitat si eu ma intrebam daca iar am facut vreo gafa.

- Chiar poti? A intrebat incet. Nu ma refer la nunta – despre care sunt sigur ca o sa supravietuiesi in ciuda temerilor – ci dupa...ce se intampla cu Renee, cu Charlie?

Am oftat.

- O sa-mi fie dor de ei. Mai rau decat o sa le fie lor dor de mine, dar nu vroiam sa-i dau mai multe motive.

- Si Angela si Ben si Jessica si Mike.

- O sa-mi fie dor si de prietenii mei, zambeam in intuneric. In special de Mike. Oh, Mike! Oare cum o sa pot sa merg mai departe?

A marait. Am ras dar dupa am fost serioasa.

- Edward am mai trecut prin asta iar si iar. Stiu ca o sa fie greu, dar asta este ceea ce imi doresc. Te doresc pe tine, si te vreau pentru totdeauna. O viata nu este de ajuns pentru mine.

- Inghetata pentru eternitate la 18 ani, a soptit.

- Visul oricari femei s-a transformat in realitate, il tachinam.

- Niciodata schimbandu-se...niciodata mergand inainte.

- Asta ce vrea sa insemne?

A raspuns incet.

- Iti aduci aminte cand i-am spus lui Charlie ca o sa ne casatorim? Si el credea ca esti ... insarcinata?

- Si cand se gandea sa te impuste, am chicit razand. Recunoaste – pentru o secunda chiar s-a gandit serios.

Nu mi-a raspuns.

- Ce este Edward?

- Imi doream...ei bine imi doram sa aiba dreptate.

- Ce? Am murmurat.

- Mai mult la o posibilitate ca el sa aiba dreptate. Ca am putea avea asa potential. Urasc sa te privez si de asta.

Mi-a luat un minut.

- Stiu ce fac!

- Cum ai putea sa stii asta Bella? Uita-te la mama, uita-te la sora mea. Nu este un sacrificiu asa de usor pe cat crezi.

- Esme si Rosalie s-au descurcat foarte bine. Daca este o problema mai tarziu, putem face cum a facut Esme – o sa adoptam.

A oftat si dupa vocea ii era dura.

- Nu este bine. Nu vreau ca tu sa faci sacrificii pentru mine. Vreau sa-ti dau lucruri, nu sa iti iau. Nu vreau sa-ti fur viitorul. Daca eram om –

Mi-am pus mana peste buzele lui.

- Tu esti viitorul meu. Acum opreste-te. Fara regrete sau ii chem pe fratii tai sa vina sa te ia. Poate ca ai *nevoie* de o petrecere a burlacilor.

- Imi pare rau. Sunt cam melancolic nu-i asa? Cred ca e din cauza emotiilor.

- *Iti* simti picioarele reci?

- Nu in sensul asta. Am asteptat un secol sa ma casatoresc cu tine Dra. Swan. Ceremonia de nunta este singurul lucru pe care abia il astept-. S-a oprit la mijlocul propozitiei. Oh! Fir-ar sa fie!

- Ce s-a intamplat?

A strans din dinti.

- Nu trebuie sa-i suni pe fratii mei. Aparent Emmett si Jasper nu ma lasa sa liber in seara asta.

L-am strans aproape pentru o secunda si dupa i-am dat drumul. Nu aveam o rugaminte cu care sa castig in fata lui Emmett.

- Distractie placuta.

Se auzea un sunet ascutit la geam – cineva in mod deliberat zgaria cu unghiile pe suprafata geamului facand un sunet oribil care te facea sa-ti astupi urechile si care te facea sa simti un junghi pe sira spinarii. M-am cutremurat.

- Daca nu-l trimiti afara pe Edward – Emmett inca invizibil in intunericul noptii sasaia amenintator – venim noi dupa el!

- Du-te! Am ras. Inainte sa-mi daram casa.

Edward si-a dat ochii peste cap, dar a fost in picioare intr-o singura miscare fluida iar tricoul era inapoi pe el intr-o alta. S-a aplecat si m-a sarutat pe frunte.

- Sa te culci. Ai o zi mare maine.

- Mersi! Asta sigur o sa ma linisteasca.

- O sa ne intalnim la altar.

- Eu o sa fiu cea in alb. Zambeam cand mi-am dat seama ce resemnata paream.

El chicoti si spuse

- Foarte convingator, si apoi s-a ghemuit, muschii i s-au destins intr-o saritura. A disparut – s-a aruncat afara pe geam, prea rapid ca ochii mei sa poata urmari.

Afara s-a auzit un sunet inabusit si l-am auzit pe Emmett injurand.

- Ar fi bine sa nu-l tineti pana tarziu, am soptit stiind ca o sa ma auda. Apoi fata lui Jasper a aparut la geam, parul lui ca mierea stralucea in lumina lunii care putea trece de stratul de nori.

- Nu-ti face griji Bella. O sa-l aducem acasa la timp.

Am fost dintr-o data foarte calma, si toate grijile pareau neimportante. Jasper era, in felul lui, la fel de talentat ca si Alice cu straniile ei predictii. Capacitatile lui Jasper erau sentimentele in locul viitorului, si era imposibil sa te opui sa te simti asa cum vroia el sa te simti.

M-am ridicat inca infasurata in patura.

- Jasper? Ce fac vampirii la petrecerea burlacilor? Nu o sa-l duceti la un club de steptease nu-i asa?

- Nu-i spune nimic! Emmett maraia de jos. A urmat alt zgomot infundat si Edward radea usor.

- Relaxeaza-te, mi-a spus Jasper, si eu m-am relaxat. Noi, familia Cullen, avem propria versiune. Cateva pume, vre-o doi ursi grizzli. In mare, o noapte obisnuita.

Ma intrebam daca as putea sa fiu asa de mandra de dieta „vegetariana” a vampirilor.

- Mersi Jasper!

Mi-a facut cu ochiul si a disparut din vedere.

Afara era complet liniste.

Sforaitul lui Charlie se auzea prin pereti. Ma intinsesem inapoi pe perna, adormita. Ma uitam la peretii din micuta mea camera, alb-palid in lumina lunii, de sub pleoapele grele.

Ultima noapte in camera mea. Ultima noapte ca Isabella Swan. Maine noapte, o sa fiu Bella Cullen. Desi intregul aranjament al casatoriei era ca un spin pentru mine, trebuie sa recunosc ca imi placea cum suna.

Mi-am lasat mintea sa-mi umble aiurea pentru un moment asteptand sa ma ia somnul. Dar dupa cateva minute m-am trezit ca eram foarte agitata, anxietatea o simteam iar in stomac facandu-l sa se raseasca in moduri inconfortabile. Patul parea prea moale, prea cald fara Edward in el. Jasper era departe iar pacea si sentimentele relaxate erau duse cu el.

Maine o sa fie o zi lunga.

Eram constienta ca multe din temerile mele erau prostesti- trebuie sa ma adun. Atentia era o parte inevitabila din viata. Nu ma puteam integra in decor tot timpul. Totusi aveam cateva temeri care inca erau valide. Primul era trena rochiei. Alice si-a lasat in mod evident simtul artistic sa-l domine pe cel practic. Ma gandeam la scara din casa familiei Cullen in tocuri si cu trena, suna imposibil. Ar fi trebuit sa exersez.

Apoi mai era si lista cu invitati.

Familia Tanyei, clanul Denali, ar fi ajuns candva inaintea ceremoniei.

O sa fie dificil ca ii avem pe cei din familia Tanyei in aceeasi camera cu invitatii din rezervatia Quileute, tatal lui Jacob si familia Clearwater. Cei din clanul Denali nu erau fanii varcolacilor. Din aceasta cauza, sora Tanyei, Irina, nici nu venea la nunta. Inca simtea nevoia de razbunare impotriva varcolacilor pentru ca l-au ucis pe prietenul ei Laurent (chiar in timp ce el se pregatea sa ma omoare pe mine). Datorita acestei probleme, membrii Denali au abandonat familia lui Edward in cel mai grau moment de nevoie. A fost inedita alianta cu lupii Quileute cea care ne-a salvat viata tuturor atunci cand hoarda de vampiri noi atacasera...

Edward mi-a promis ca nu o sa fie periculos ca familia Denali sa fie langa cei din Quileute. Tanya si familia ei – in afara de Irina- se simteau oribil pentru acea dezertare. Un armistitiu cu varcolacii era un pret mic pentru a plati acea datorie, un pret pe care erau pregatiti sa-l plateasca.

Asta era marea problema, dar mai era si una mai mica: stima mea personala fragila. Nu o vazusem niciodata pe Tanya dar eram sigura ca intalnind-o nu era o experienta prea placuta pentru ego-ul meu. Acum foarte mult timp, inainte sa ma nasc probabil, ea si-a incercat norocul cu Edward- nu ca i-as reprosa ei sau altcuiva ca l-ar fi dorit. Totusi, trebuia sa fie cel in cel

mai rau caz frumoasa si magnifica in rest. Desi Edward clar – daca nu de neconceput- ma preferase pe mine, nu o sa pot sa nu fac o comparatie.

Ma vaicaream putin pana cand Edward, care imi cunostea nemulțumirea, m-a facut sa ma simt vinovata.

- Noi suntem cel mai apropiat lucru pe care il au..... Ele inca se simt orfane, chiar si dupa atata timp sa stii.

Asa ca am admis si mi-am ascuns incrunțarea.

Tanya avea o familie mare acum, aproape la fel de mare ca si familia Cullen. Erau cinci: lui Tanya, Kate si Irina li se alaturasera Carmen si Eleazar cam in acelasi fel in care si Alice si Jasper se unisera cu familia Cullen, toti fiind legati de dorinta de a trai in compasiune, diferit decat o faceau vampirii obisnuiti.

Cu toata compania totusi, Tanya si surorile ei erau singure. Inca erau in doliu. Pentru ca acum foarte mult timp avusesera o mama.

Imi pot doar imagina ce gaura a lasat aceasta pierdere, chiar si dupa o mie de ani; am incercat sa vizualizez familia Cullen fara creatorul ei, centrul ei, ghidul lor- tatal lor Carlisle. Nu puteam.

Carlisle mi-a povestit povestea Tanyei intr-una din noptile in care stateam pana tarziu la ei , invatand cat pot de mult, pregatindu-ma cat pot de mult pentru viitorul pe care mi-l alesesem. Povestea mamei Tanyei era una dintre multe altele, o poveste prevenitoare care arata una dintre regulile pe care urma sa le cunosc cand ma voi fi alaturat lunii nemuritoare. Numai o sindura regula de fapt – o lege care se impartea in mii de fatete- *Pastreaza secretul*.

Pastrand secretul insemna multe lucruri- traiul discret ca si familia Cullen, mutandu-se inainte ca oamenii sa vada ca nu imbatranesc. Sau stand departe de oameni – exceptand ora de masa- asa cum o faceau nomazii cum erau James si Victoria; si cum prietenii lui Jasper, Peter si Charlotte, inca traiau. Insemna sa tii sub control orice nou vampir pe care il faceai, asa cum facea Jasper cand traia cu Maria. Asa cum Victoria daduse gres cu nou nascutii ei.

Si asta insemna sa nu creezi unele lucruri din capul locului, pentru ca unele creatii erau incontrolabile.

- Nu stiu cum se numea mama lui Tanya, Carlisle a admis, ochii aurii de culoarea parului, trist la amintirea durerii Tanyei. Ei nu vorbesc despre ea daca pot evita, nu se gandesc la ea de bunavoie. Femeia care le-a creat pe Tanya, Kate si Irina – si care le iubea, a trait cu multi ani inainte ca eu sa ma nasc, in timpul unei epidemii in lumea noastra, epidemia de copii-nemuritori.

La ce se gandeau oare inaintasii, nu pot sa-mi dau seama. Creasera vampiri din oameni care abia trecusera de varsta gradinitei.

A trebuit sa-mi inghit bila din gat pe masura ce-mi imaginam ce imi descria.

- Ei erau foarte frumosi, Carlisle mi-a explicat repede vazand reactia mea. Atat de draguri, atat de incantatori, nu-ti poti inchipui. Nu trebuia decat sa fi langa ei ca sa-i iubesti; era ceva automat. In orice caz ei nu puteau fi invatati. Erau inghetati la nivelul de dezvoltare la care ajunsesera inainte sa fie muscati. Adorabili copii de doi ani cu gropite si cu un murmur care puteau distruge jumate dintr-un sat intr-un acces de furie. Daca le era foame, se hraneau, si niciun cuvânt de atentionare nu-i putea opri. Oamenii i-au vazut, povestile circulau, frica se raspandea ca focul in desisul uscat... Mama Tanyei a creat asa un copil. Si ca si in cazul inaintasilor, nu ii puteam intelege motivele. A luat o gura de aer adanca si ferma. Volturii s-au implicat bineinteles.

Am tresarit ca de obicei cand auzeam acel nume, dar bineinteles ca legiunea italiana – regalitatea dupa propriile estimari- era centul acestei povestiri. Nu putea fi o lege care nu avea si pedeapsa; nu putea fi o pedeapsa daca nu era si cineva care sa o aplice. Anticii Aro, Caius si Marcus conduceau fortele Volturilor; nu i-am intalnit decat odata, dar in scurta noastra intalnire, mi se parea ca Aro, cu darul puternic de a citi mintea – o singura atingere si stia fiecare gând pe care mintea ta l-a avut—era adevaratul lider.

- Volturii studiau copiii-nemuritori de acasa din Volterra si din toata lumea. Caius a decis ca cei tineri erau incapabili sa ne protejeze secretul si din acest motiv trebuiau sa fie distrusi. Ti-am spus ca erau incantatori. Ei bine, toti au luptat pana la ultimul om – au fost decimati total - ca sa ii protejeze. Carnagiul nu a fost asa de raspandit pe acest continent cum au fost razboaiele din sud, dar mai devastator in felul lui propriu. Grupuri longevive, traditii vechi, prieteni....Mult a fost pierdut. In final practica a fost complet eliminata. Copiii-nemuritori au devenit ceva de nementionat, ceva interzis. Cand am trait cu Volturii am intalnit doi copii-nemuritori, asa ca stiu la prima mana ce farmec aveau. Aro i-a studiat pe cei mici multi ani dupa ce catastrofa pe care o cauzasera era terminata. Ii cunosti firea curioasa; era increzator ca pot fi imblanziti. Dar la sfarsit decizia a fost unanima: copiilor nemuritori le era interzis sa existe.

Nu uitasem povestea mamei surorilor Denali atunci cand povestea s-a intors la ele.

- Este neclar ce s-a intamplat exact cu mama Tanyei, A spus Carlisle iar. Tanya. Kate si Irina erau in necunostinta de cauza pana in ziua in care

Volturii au venit dupa ele, mama lor si creatia ei ilegala erau deja prizoniei. A fost necunoasterea cea care le-a salvat viata Tanyei si surorilor ei. Aro le-a atins si a vazut inocenta lor, asa ca nu au fost pedepsite alaturi de mama lor. Niciuna dintre ele nu-l vazuse pe baietel inainte, sau macar sa viseze existenta lui, pana in ziua in care l-au vazut arzand in mainile mamei lor. Pot doar sa ghicesc ca mama lor le-a tinut departe de acest secret tocmai din cauza acestei iesiri. Dar de ce l-a creat in primul rand? Cine era el, si ce insemna el pentru ea de a a facut-o sa treaca una din cele mai de netrecut linii?

Tanya si ceilalti nu au primit raspunsul la niciuna dintre aceste intrebari. Dar nu s-au indoit de vina mamei lor si nu cred ca au iertat-o definitiv. Chiar si cu asigurarea lui Aro ca Tanya, Kate si Irina erau inocente, Caius le vroia arse. Vinovate prin asociere. Erau norocoase ca Aro se simtea milos in acea zi. Tanya si surorile ei fusesera iertate dar erau lasate cu niste inimi neimpacate si cu un respect deosebit pentru lege...

Nu stiu exact cand amintirea s-a transformat in vis. Un moment se parea ca ascultam vocea lui Carlisle in gand, uitandu-ma la fata lui, si un moment mai tarziu ma uitam la un teren ari si gri si simteam mirosul greu de tamaie care ardea, in aer. Nu eram singura acolo.

Figurile confuze care erau in mijlocul campului, toate infasurate in mantale gri, or fi trebuit sa ma inspaimante – nu puteau fi decat Volturii, iar eu eram, impotriva a ceea ce s-a decis la ultima noastra intalnire, inca om. Dar stiam, asa cum stiam de obicei in vis, ca sunt invizibila pentru ei.

Imprastiate pe langa mine erau mormane fumegand. Am recunoscut dulceata din aer dar nu am avut curaj sa ma uit la mormane prea aproape. Nu vroiam sa vad fetele vampirilor pe care ii executasera, infricosata ca as putea sa recunosc pe cineva in rugii mocnind. Soldatii Volturilor stateau in cerc in jurul a ceva sau cineva si le auzeam vocile soptite cum se agitau. M-am apropiat si mai mult de marginea mantalelor, constransa de vis, sa vad orice lucru sau orice persoana pe care o investigau cu asa intensitate.

Strecurandu-ma usor printre doua dintre garzile inalte, am vazut in sfarsit obiectul dezbaterii, ridicat pe o mica movilita deasupra lor.

Era frumos, adorabil, asa cum descriesese Carlisle. Baiatul era mic totusi, poate ca avea doi ani. Avea bucle castaniu deschis care ii incadrau fata de heruvim cu obrazii rotunzi si buze pline. Si tremura, ochii ii erau inchisi ca si cum i-ar fi fost prea frica sa vada moartea care era mai aproape cu fiecare secunda.

Am fost lovita de o dorinta asa de puternica de a-l salva pe minunatul, inspaimantatul copil ca Volturii, in ciuda amenintarilor devastatoare, nu mai

contau pentru mine. Am trecut de ei, neinteresandu-ma daca isi dau seama de prezenta mea. Eliberandu-ma de toti odata, am fugit spre baiat.

Numai ca m-am oprit uluita atunci cand am putut sa vad clar movilita pe care statea. Nu era pamant si piatra, doar o gramada de corpuri umane, secate si fara viata. Prea tarziu ca sa nu le vad fetele. Ii stiam pe toti - Angela, Ben, Jessica, Mike ... Si shiar dedesubtul adorabilului baiat erau corpurile mamei si al tatalui meu.

Copilul si-a deschis ochii luminosi si insangerati.

3. Ziua cea mare

Ochii mi s-au deschis singuri.

Stateam culcata in pat tremurand si respirad greu de cateva minute, incercan sa ma eliberez de vis. Cerul din dreptul ferestrei s-a facut gri si apoi roz in timp ce au asteptam ca inima sa-mi bata mai incet.

Cand m-am intors la realitatea camerei mele mici, am fost putin suparata pe mine insami. Ce vis sa ai in noaptea dinaintea nuntii. Asta patesc daca ma gandesc la povesti de groaza in mijlocul noptii.

Nerabdatoare sa scap de cosmar, m-am imbracat si m-am dus catre bucatarie chiar daca inca, nu aveam nevoie. Prima oara am facut curat in camere si apoi dupa ce Charlie s-a trezit i-am facut clatite. Eram mult prea tensionata ca sa pot manca. Am stat pe scaun pana a terminat el.

- Trebuie sa-l iei pe Dl. Weber la trei. I-am amintit

- Nu am asa de multa treaba azi inafara sa il iau pe preot, Bells. Este putin probabil sa uit. Charlie si-a luat toata ziua libera pentru nunta si deja era nerabdator. Din cand in cand ochii ii fugeau la dulapul de sub scari in care isi tinea echipamentul de pescuit.

- Nu e asta singura ta treaba. Trebuie sa fii imbracat si aranjat.

S-a incrunat si mormia ceva ca „penguin” printre dinti.

S-a auzit o lovitura usoara la usa.

- Crezi ca de tine e rau? I-am zis si m-am strambat. Alice o sa lucreze la mine toata ziua.

Charlie a incuviintat ganditor, admitand ca are o incercare mai putin grea. L-am sarutat pe frunte in timp ce ma indreptam sa-i deschid usa prietenei mele cele mai bune, si in curand sora.

Parul negru al lui Alice nu era facut ca de obicei tepi – Era aranjat sub forma unor bucle fine de jur imprejurul fetei sale ovale – ceea ce era contrastant cu fata ei serioasa. M-a luat din casa si abia a apucat sa spuna un „Buna Charlie!” peste umar.

Alice ma evalua in timp ce eu ma urcam in Porche-ul ei.

- Oh, la naiba, uita-te la ochii tai! Mi-a zis cu repros. Ce ai facut? Ai stat traza toata noaptea?

- Aproape.

S-a incrunat.

- Am avut atata timp sa te fac sa arati naucitor Bella- puteai sa ai si tu ceva mai multa grija de materialul meu brut.

- Nimeni nu se asteapta ca eu sa arat naucitor. Cea mai mare problema este ca pot sa adorm in timpul ceremoniei si sa nu pot sa spun „Da!” atunci cand trebuie, si Edward o sa prinda momentul si o sa fuga.

Ea radea.

- O sa arunc buchetul spre tine atunci cand se apropie momentul.

- Multumesc!

- Cel putin o sa ai destul timp sa dormi in avion maine.

- Maine? Am ridicat o spranceana. Daca plecam diseara, dupa recepie, si maine o sa fim tot in avion...inseamna ca nu o sa mergem in Boise, Idaho. Edward nu a scapat niciun indiciu. Nu eram prea stresata din cauza misterului cat era ciudat ca nu stiam unde voi dormi maine seara. Sau sper.. sa nu dorm.

Alice a realizat ca i-a scapat ceva si s-a incrunat.

- Ai toate bagajele gata, a spus ca sa-mi sistraga atentia.

A functionat.

- Alice mi-as fi dorit sa ma lasi pe mine sa-mi impachetez lucrurile!

- Asta inseamna sa dai prea mult la o parte.

- Si ti-ar fi oprit sporul la cumparaturi.

- O sa fi oficial sora mea in zece ore... cred ca este timpul sa treci peste aversiunea pe care o ai fata de hainele noi.

M-am uitat incrunatata pe geam pana in momentul in care eram aproape de casa.

- S-a intors? Am intrebat.

-Nu-ti face griji, o sa fie aici inainte sa inceapa muzica. Dar tu nu o sa-l vezi orican s-ar intoarce. O sa facem asta in mod traditional.

- Traditional? Am pufnit.

-Bine, in afara de mire si de mireasa.

- Stii deja ca oricum a tras cu ochiul.

- Oh, nu! De-asta sunt singura care te-a vazut in rochie. Am fost foarte atenta sa nu ma gandesc la ea cat el era prin preajma.

- Bine! Am zis si ne-am vazut de drum. Vad ca ai refolosit decoratiunile de la petrecerea de absolvire. Aproape cinci kilometri de drum erau inca o data inveliti in sute de mii de becuete. De data asta a adaugat si arcuri din satin alb.

-Bucura-te de astea pentru ca nu o sa vezi decoratiunile din interior pana nu o sa fie momentul. A parcat in garajul din partea de nord a casei, Jeep-ul lui Emmett tot nu era.

- De cand mireasa nu are voie sa vada decoratiunile? Am protestat.
- De cand m-a insarcinat pe mine cu ele. Vreau sa ai un impact puternic atunci cand o sa cobori scarile.

Mi-a pus mana la ochi inainte sa intru in bucatarie. Am fost imediat invalida de miros.

- Ce e *asta*? Am intrebat cat timp ea ma ghida prin casa.
- Este prea mult? Vocea lui Alice parea dintr-o data ingrijorata. Esti primul om care a intrat aici; sper ca am nimerit-o.
- Miroase minunat! Am asigurat-o – aproape intoxicant dar nu intr-un sens rau – echilibrul intre diferitele arome era subtil si fara cusur-. Flori de portocal ... liliac ... si inca ceva. Am dreptate?

- Foarte bine Bella. Ai omis doar frezia si trandafirii.

Nu mi-a luat mana de la ochi pana nu am ajuns in imensa ei baie. Ma holbam la masa lunga acoperita de toate comorile unui salon de infrumusetare si incepeam sa simt noapte nedormita.

- Este chiar necesar? Oricum o sa arat simpla pe langa el indiferent ce fac.

M-a impins intr-un scaun mic roz.

- Nimeni nu o sa indrazneasca sa spuna ca esti simpla dupa ce termin!
- Doar pentru ca o sa le fie frica sa nu le sugi sangele. Am bombanit. M-am intins pe spate in scaun si am inchis ochii, sperand sa treg un pui de somn pana termina. Am tot alunecat in somn cand si cand, pana ea a terminat de machiat, de netezit, de polish-at fiecare parte a corpului.

Era deja trecut de pranz cand Rosalie s-a apropiat usor de baie. Era intr-o rochie lucioasa argintie, cu parul blond strans sus intr-un fel de coroana. Era asa de frumoasa ca imi venea sa plang. Vare mai era scopul aranjatului cand ea era prin preajma.

- S-au intors. A spus Rosalie si imediat disperarea mea copilareasca a trecut. Edward era acasa.

- Sa-l tii departe de aici!

- Nu o sa treaca de tine azi, Rosalie a reasigurat-o. Isi pretuieste viata. Esme i-a pus sa termine prin spate ce mai era de facut. Aveti nevoie de ajutor? As putea sa-i fac parul.

Gura mi s-a deschis. Incescam sa-mi aduc aminte cum s-o inchid.

Nu am fost niciodata cea mai preferata persoana pentru Rosalie. Apoi facand lucrurile si mai ciudate, chiar s-a simtit jignita de alegerea pe care o faceam acum. Desi avea o frumusetate ametitoare, o familie iubitoare, sufletul

pereche Emmett, ar fi dat totul pentru a fi om. Si uite-ma, arunc tot ce si-a dorit in viata ca si cum ar fi fost gunoi. Asta nu o facea sa ma placa.

- Sigur. A spus Alice. Poti sa incepi sa il impletesti. Il vreau intortocheat. Voalul vine aici dedesubt. Mainile ei au inceput sa-mi umble prin par ridicandu-l si rasucindu-l aratand in detaliu ce vrea. Cand a terminat mainile lui Rosalie le-au inlocuit, modelandu-mi parul cu o atingere ca de fulg. Alice a trecut la fata.

O data ce Rosalie a primit laudele despre par a fost rugata sa aduca rochia si sa-l gaseasca pe Jasper, care era insarcinat sa ii aduca pe mama si pe Phil de la hotel. Jos puteam sa aud usa deschizandu-se si inchizandu-se. Vocile incepeau sa se auda pana la noi.

Alice m-a ridicat asa ca sa ma poata imbraca cu rochia. Genunchii imi tremurau asa de rau pe masura ce imi inchidea lungul sir de nasturi-perla de la spate astfel incat mi se miscau voalurile din satin si dantela pana la pamant.

- Respira adanc Bella! Mi-a zis Alice. Si incearca sa-ti micsorezi bataile inimii. O sa transpiri peste noua ta fata.

I-am dat cel mai sarcastic raspuns la care m-am putut gandi.

- Asta o sa-mi iasa de minune.

- Trebuie sa ma imbrac acum. Poti sa stai linistita doua minute?

- Hm...poate?

Si-a dat ochii peste cap si a iesit din camera.

M-am concentrat pe respiratie, numarand fiecare miscare a plamanilor, si ma uitam la modelul pe care il facea lumina din baie pe materialul lucios al fustei. Mi-era frica sa ma uit in oglinda- teama ca imaginea mea in rochia de mireasa a sa ma arunce peste limita intr-un atac de panica.

Alice s-a intors pana am avut doua sute de respiratii, intr-o rochie care curgea pe corpul ei ca o cascada argintie.

- Alice... uau!

- Nu este nimic. Nimeni nu o sa se uite la mine astazi. Nu atata timp cat esti tu in camera.

-Ha ha!

- Hai, te poti controla sau sunt nevoita sa-l chem pe Jasper aici?

- S-au intors? Este si mama aici?

- Abia a intrat pe usa. Este in drum spre noi.

Renee a venit acum doua zile si am petrecut cu ea fiecare minut pe care l-am avut- fiecare minut in care am putut s-o iau de langa Esme si decoratii,

cu alte cuvinte. Din cat epot sa spun, s-a distrat asa de mult, mai mult chiar si decat un copil inchis in Disneyland intr-o noapte. Intr-un felma simteam la fel de inselata ca si Charlie. Atata frica de reactia ei...

- Oh Bella! Tipa acum entuziasmata inainte sa intre de tot pe usa. Oh iubita mea esti asa de frumoasa. Oh, cred ca incep sa plang. Alice esti extraordinara! Tu si Esme ar trebui sa intrati in afaceri ca organizatori de nunti. Unde ai gasit aceasta rochie? Este minunata! Asa eleganta. Bella arati ca scoasa dintr-un film. Vocea mamei suna mai indepartat si totul in camera parea usor in ceata. Asa o idee creativa sa faci totul dupa ideea inelului Bellei. Asa romantic! Poti crede ca este in familia lui Edward din 1800!

Alice si cu mine am avut un schimb de priviri. Mama a gresit stilul rochiei cu mai mult de o suta de ani. Nunta nu era centrata in jurul inelului, ci doar in jurul lui Edward.

S-a auzit un ragusit puternic la usa.

- Renee, Esme a spus ca trebuie sa te duci la locul tau. A spus Charlie.

- Ei bine Charlie, arati foarte elegant! A spus Renee cu un ton uimit. Asta cred ca poate explica duritatea raspunsului lui Charlie

- Alice a ajuns si la mine.

- Deja a venit timpul? Renee si-a zis pentru ea. Suna aproape de nerabdatoare ca a mea. Totul s-a desfasurat asa de repede. Sunt ametita.

Asta insemna ca suntem doua.

- Imbratiseaza-ma inainte sa merg jos! Renee a insistat. Cu grija, nu rupe ceva.

Mama m-a strans usor de talie si s-a indreptat spre usa si s-a mai uitat o data.

- O Doamne! Era sa uit! Charlie unde este cutia? Tata a cautat prin buzunare un minut si apoi a scos o cutiuta alba pe care i-a dat-o lui Renee. Ea a ridicat capacul si mi-a aratat.

-Ceva albastru!

-Ceva vechi deasemenea. Au fost ale bunicii tale Swan. A adaugat Charlie. Am schimbat la bijutier pietrele cu safire.

Inauntrul cutiei erau doua agrafe de par din argint. Safire de un albastru inchis erau prinse in forma de floare deasupra dintilor. Vocea mi s-a ingrosat.

- Mama. Tata ... nu trebuia!

- Alice nu ne-a lasat sa facem nimic, a spus Renee. De fiecare data cand vroiam, venea si ne spulbera gandurile.

Un ras a iesit pe buzele mele.

Alice a luat cele doua agrafe si mi le-a pus in par la capatul voalului.

- Uite ceva albastru si vechi, Alice a zambit si s-a dat cativa pasi in spate sa ma admire. Si rochia e noua ... si aici – a intins ceva la mine. Am ridicat mainile automat si mi-a pus o jartea de voal si dantela.

- Asta e a mea si o vreau inapoi, mi-a zis Alice.

M-am inrosit.

- Asa, a spus cu satisfactie, putina culoare este exact ce trebuia. Oficial esti perfecta! Cu un zambet de felicitare s-a intors catre parintii mei.

- Renee trebuie sa mergi jos.

- Da mama. Renee mi-a trimis un pupic si a iesit.

- Charlie iei tu florile te rog?

Cat a iesit Charlie din camera, Alice a luat jartea din mana si s-a aplecat sub fusta. Am oftat si m-am clatinat cand mana ei rece mi-a atins glezna; a pus jartea la locul ei.

Era in picioare inainte ca Charlie sa se intoarca cu cele doua buchete albe ca spuma. Mirosul de trandafiri, flori de portocal si frezie, m-a invaluit ca o ceata fina.

Rosalie, cea mai buna muziciana din familie langa Edward au inceput sa cante la pian. Am inceput sa ma hiperventilez.

- Usor Bells! A zis Charlie. S-a intors catre Alice. Arata putin cam bolnava. Crezi ca o sa reuseasca?

Vocea lui parea indepartata. Nu-mi puteam simtii picioarele.

- Ar fi bine...

Alice statea in fata mea pe varfuri ca sa ma priveasca mai bine in ochi, si m-a prins de incheieturi.

- Concentreaza-te Bella. Edward te asteapta jos!

Am luat o gura de aer si am incercat sa ma adun.

Melodia a trecut usor intr-un noua. Charlie a sosit.

- Bells! Suntem gata!

- Bella? Alice m-a intrebat inca tinandu-si ochii pe mine.

- Da, am spus. Edward. Ok.

Am lasat-o sa ma traga din camera cu Charlie mergand la brat.

Muzica era mai tare in hol. Urca usor pe scari impreuna cu parfumul a milioane de flori. M-am concentrat la gandul ca Edward ma astepta jos ca sa-mi pot misca picioarele.

Melodia era cunoscuta, marsul traditional al lui Wagner.

- Este randul meu. A zis Alice. Numara pana la cinci si urmeaza-ma. Si a urmat un usor si gratios dans pe scari. Am realizat atunci ca, sa o am doar pe

Alice domnisoara de onoare, fusese o greseala. Venind din spatele ei aratam mult mai necordonata.

O fanfara s-a auzit dintr-o data prin valul muzicii. Am recunoscut mesajul.

- Sa nu ma lasi sa cad tata! Am sosit. Charlie mi-a luat mana in mana lui si a strans-o usor.

Un pas odata, mi-am spus in timp ce incepeam sa coboram pe tempoul usor al marsului. Nu mi-am ridicat ochii pana cand picioarele nu erau in siguranta pe pamantul drept, desi puteam auzi murmurul audientei pe masura ce ajungeam in dreptul privirii lor.

M-am inrosit la auzul sunetelor, bineinteles ca se putea conta ca o sa fiu mireasa rusinata.

Pe masura ce picioarele mele au trecut de infricosatoarele scari, il cautam cu privirea pe el. Pentru o fractiune de secunda am fost distrasa de multimea de flori albecare atarnau in forma de ghirlanda de pe care curgeau lungi linii de panglica. Dar am reusit sa ma rup de imaginea boltei si am cautat in multimea de randuri de scaune invelite in satin – inrosindu-ma si mai tare de multimea de fete care se uita la mine – pana cand l-am gasit pe el, stand in fata unei arcade cu si mai multe flori, mai multe fire.

Abia am realizat ca Carlisle statea langa el si ca tatal Angelei era in spatele amandurora. Nu am vazut-o nici pe mama, acolo unde trebuia sa fie, in primul rand, ori familia mea noua sau vreun invitat – ei trebuie sa stepte pana mai tarziu.

Tot ce am putut sa vad era fata lui Edward, imi umplea vederea si imi coplesea mintea. Ochii lui erau ca aurul topit, fata perfecta era aproape severa de profunzimea emotiilor. Si atunci cand mi-a intalnit privirea a zambit intr-un fel care iti taia rasuflarea de incantare.

Dintr-o data era doar prezenta mainii lui Charlie cea care ma facea sa nu fug spre altar.

Marsul era prea lent pe masura ce ma chinuiam sa fac pasii in ritmul lui. Binecuvantat sa fie drumul acela scurt. Si atunci, in sfarsit eram acolo. Edward a ridicat mana, Charlie a luat mana mea si, printr-un gest vechi decand e lumea, a pus-o intr-a lui Edward. Am atins miracolul rece al pielii lui si eram acasa.

Juramintele noastre au fost cele mai simple si mai traditionale cuvinte, care s-au spus de un milion de ori desi niciodata de un cuplu ca noi. L-am rugat pe domnul Weber sa faca o mica modificare. Am schimbat partea „pana cand moartea ne va desparti” cu unul mai potrivit „cat timp vom trai amandoi”.

În acel moment, în timp ce preotul spunea partea lui, lumea mea, care pare să se așeze cum trebuie. Am văzut că de prostă am fost când mă temeam de asta – de parcă era un cadou nedorit sau ceva nerusinos de inutil ca petrecerea de absolvire. Mă uitam în ochii strălucitori și triumfatori ai lui Edward și am știut că și eu am câștigat. Pentru că nimic nu conta în afară de faptul că stăteam cu el.

Nu am realizat că plâng până când nu a venit timpul să spun cuvintele.

- Da! Am reușit să spun într-o șoaptă înecată și greu de înțeles, clipind să-mi curăț ochii pentru a-i vedea fata.

Când a fost rândul lui să vorbească, cuvintele erau clare și victorioase.

- Da! A jurat.

Domnul Weber ne-a declarat soț și soție și mâinile lui au ajuns să-mi mângâie fața ușor ca și cum era așa de delicată ca și petalele albe ce se legănau de-așupra capetelor noastre. Am încercat să înțeleg, deși lacrimile mă orbeau, incredibilul fapt că această persoană minunată era a mea. Ochii lui erau de parcă ar fi avut lacrimi, dacă asta nu era ceva imposibil. Și-a aplecat capul spre mine și eu m-am întins către el, pe varfurile picioarelor și mi-am aruncat mâinile – cu tot cu buchet-impregurul gâtului său.

Mă sărutat ușor. Am uitat de multime, de loc, de timp, de motiv... țineam minte doar că mă iubea și că mă dorea și că eram a lui.

El a început sărutul, el a trebuit să îl termine; mă țineam de el, ignorând mesajele din multime. În sfârșit mâinile lui mi-au îndepărtat fața și s-a tras înapoi – prea devreme – să se uite la mine. La suprafața zămbetului lui pare să amuzat, aproape un surâs afectat. Dar dedesubtul acestui moment de distracție vis-a-vis de exhibitionismul în public, era o bucurie profundă și își avea ecoul în a mea.

Multimea a erupt în aplauze și el ne-a întors corpurile să îi vedem pe prietenii noștri și familia. Nu puteam să mă uit în alta parte decât la fața lui.

Mâinile mamei au fost primele care mă aușă, fața ei plină a fost primul lucru pe care l-am văzut clar, în sfârșit, am putut să-mi iau ochii de la Edward. Și apoi am fost data multimei, de la o îmbrățișare la alta, vag conștientă de persoana care mă ținea. Toată atenția era concentrată asupra mâinii lui prinsa în mână mea. Am recunoscut diferența dintre îmbrățișarea fină și caldă a prietenilor umani și cea ușoară și rece a celor din familia mea nouă.

Una dintre ele nu se compară cu niciuna dinainte – Seth Clearwater a înfruntat multimea de vampiri să ne fie alături în locul prietenului pierdut varcolac.

4. Gestul

Nunta a s-a transformat in petrecere usor – dovada planificarii fara cusur a liu Alice.

Era abia amurgul peste rau; ceremonia a durat exact atat cat trebuia, lasand soarele sa apuna in spatele copacilor. Beculetele din copaci luminau, in timp ce Edward ma conducea printre usile negre, facand florile albe sa straluceasca. Erau alte zeci de mii de flori afara, servind ca un parfumat si aerisit cort, peste ringul de dans de sub doi vechi cedrii.

Lucrurile se mai potolisera, relaxandu-se pe masura ce noaptea jumatatii lui august ne inconjura. Mica adunare se raspandise sub usoara stralucire a beculitelor, si noi eram felicitati iar de prietenii pe care abia ii imbratisasem. Acum evaem timp sa vorbim, sa radem.

- Felicitari prieteni! Seth Clearwater ne-a spus, aplecandu-si capul sub marginea unei ghirlande de flori. Mama lui, Sue, era lipita de el, uitandu-se la invitati cu o indensitate vadita. Fata ei era mica si feroce, expresie care ii era accentuata de tunsoarea scurta si serioasa; era la fel de scurt ca si cel al fetei ei Leah – ma intrebam daca si l-a taiat asa in semn de solidaritate. Billy Black, partea cealalta a lui Seth, nu era asa de incordat ca si Sue. Cand ma uitam la tatal lui Jacob, simteam tot timpul ca ma uit la doua persoane inloc de una. Una era batranul in scaun cu rotile cu fata ridata si zambetul alb, pe care toata lumea il vedea. Si alta era descendentul unei lungi linii de capetenii puternice si magice ascunse in autoritatea cu care se nascuse. Desi magia – in absenta calatistului- sarise generatia lui, Billy inca era parte din putere si din legenda. Trecuse chiar prin el. Trecuse la fiul lui, mostenitorul magiei care ii intorsese lui spatele. Asta il lasase pe Sam Uley sa se comporte ca sef al legendelor si al magiei acum....

Billy parea ciudat de relaxat tinand cont de companie si de eveniment – ochii lui negrii luceau de parca aveau o veste buna. Eram impresionata de calmul lui. Aceasta nunta trebuia sa i se para un lucru foarte grav. In ochii lui Billy acesta trebuie sa fi fost cel mai grav lucru care i se putea intampla fiicei celui mai bun prieten al lui.

Stiam ca ii este greu sa-si reprime sentimentele, avand in vedere provocarea pe care acest eveniment o prefigura anticului tratat dintre familia Cullen si tribul Quileutes – tratatul interzicea ca acestia sa creeze vre-o data alt vampir. Lupii stiau ca urma o bresa, iar membrii Cullen nu stiau cum vor reactiona acestia. Inainte de alianta asta insemna un atac imediat. Un razboi. Dar acum ca se stiau mai bine unii pe altii, putea exista iertare in schimb?

Parca in raspuns cu gandul meu, Seth s-a aplecat catre Edward, cu mainile intinse. Edward i-a raspuns la imbratisare cu mana libera.

Am vazut-o pe Sue ca s-a cutremurat usor.

- Ma bucur sa vad ca lucrurile s-au aranjat, a spus Seth. Sunt fericit pentru tine.

- Multumesc Seth. Asta inseamna foarte mult pentru mine. Edward s-a tras apoi de langa Seth si s-a uitat la Sue si la Billy.

- Iti multumesc si tie ca l-ai lasat pe Seth sa vina. Sa-i fie alaturi Bellei astazi.

- Cu placere, a spus Billy pe o voce grea si adanca si am fost surprinsa de optimismul tonului. Poate ca un armistitiu puternic era la orizont. Un mic rand se formase, asa ca Seth a facut cu mana si l-a impins pe Billy spre mancare. Sue isi tineam ambele maini pe ei.

Angela si Ben erau urmatorii care vanisera sa ne salute, urmati de parintii Angelei si dupa, Mike si Jessica – care, spre surprinderea mea, se tineau de mana. Nu auzisem ca s-au impacat. Asta era dragut.

In spatele prietenilor mei umani erau noii mei veri prin alianta, vampirii clanului Denali. Mi-am dat seama ca imi tineam respiratia in timp ce vampirul din fata – Tanya am presupus supa nuanta roz a buclelor blonde – s-a intins sa-l imbratiseze pe Edward. Langa ea, alti trei vampiri cu ochii aurii se uitatu la mine cu vadita curiozitate. Una dintre femei avea parul lung, drept si blond ca matasea de porumb. Cealalta femeie si barbatul de langa ea erau amandoi bruneti, cu o usoara urma de masliniu in trasaturile ca de creta.

Si erau toti asa de frumosi ca aveam crampe la stomac.

Tanya inca il tineam pe Edward.

- Ah Edward, a spus. Ti-am simtit lipsa.

El a chicotit si s-a eliberat cu abilitate din imbratisare, punandu-si mana usor pe umarul ei si dandu-se inapoi un pas, ca si cum sa se uite mai bine la ea.

- A trecut asa de mult Tanya. Arati asa de bine.

- Si tu la fel.

- Sa-ti fac cunostinta cu sotia mea. Era prima oara cand Edward folosise acel cuvânt de cand era oficial; parea ca si cum ar fi explodat de fericire spunand asta acum.

Toti membrii Denali au ras usor ca raspuns.

-Tanya, ea este Bella mea!

Tanya era la fel de incantatoare asa cum cele mai rele vise ale mele prevestisera. Se uita la mine cu o privire mai mult meditativa decat resemnata, si apoi a intins mana.

- Bine ai venit in familie Bella! A zambit putin trista. Ne consideram familia marita a lui Carlisle, si imi pare rau de, ...aa, recentul incident in care nu ne-am purtat ca atare. Trebuia sa te fi intalnit mai devreme. Poti sa ne ierti?

- Bineinteles, am spus dintr-o suflare. Ma bucur ca ne-am intalnit.

- Membrii Cullen sunt acum egali in numar. Poate ca este randul nostru acum, nu Kate? I-a zambit blondei.

- Pastreaza-ti visul viu, a spus Kate in timp ce isi dadea ochii peste cap. Mi-a luat mana usor dintr-a Tanyei si a strans-o usor.

- Bine ai venit Bella!

Femeia cu parul inchis la culoare si-a pus mana peste a lui Kate.

- Eu sunt Carmen, el este Eleazar. Suntem toti foarte incantati sa te cunoastem.

- Si eu! M-am cutremurat.

Tanya s-a uitat la oamenii care asteptau in spatele ei – ajutorul de serif al lui Charlie, Mark si cu sotia lui. Ochii lor erau mari in timp ce se uitau la clanul Denali.

- O sa avem timp sa ne cunoastem mai tarziu. Avem *mult* timp la dispozitie. Tanya a ras si impreuna cu familia ei au mers mai departe.

Toate traditiile standard au fost indeplinite. Am fost orbita de blituri cand tineam cutitul deasupra unui tort spectaculos – prea mare pentru grupul relativ mic de prieteni si membrii familiei. Ne-am intors dand cu tort pe fata unul celuilalt; Edward a inghitit rapid portia lui in timp ce eu ma uitam neincredatoare. Am aruncat buchetul cu indemanarea caracteristica direct in bratele surprinse ale Angelei. Emmett si Jasper radeau in hohote cand m-am inrosit in timp ce Edward imi scotea jartea imprumutata – care imi ajunsese la glezna- foarte *usor* cu dintii. Mi-a facut usor cu ochiul si a aruncat-o direct in fata lui Mike Newton.

Si cand muzica a inceput, Edward m-a luat in brate pentru obisnuitul prim dans; am mers doritoare, in ciuda fricii pe care o simteam pentru dans – mai ales dansand in fata unei audiente – doar fericita ca il am langa mine. El a facut toata treaba, si eu ma intorceam fara efort sub bolta luminoasa si a bliturilor de la aparatele de fotografiat.

- Iti place petrecerea, Dna. Cullen? Mi-a soptit la ureche.

Am ras.

- Asta o sa-mi ia ceva sa ma obisnuiesc.

- Ceva timp, avem, mi-a readus aminte, voce lui era vesela si s-a aplecat si m-a sarutat in timp ce dansam. Blitul camerelor era febril.

Muzica s-a schimbat si Charlie l-a batut pe Edward pe umar.

Nu era nici nici pe departe la fel de usor sa dansezi cu Charlie. Nu era mai bun decat mine asa ca ne miscam prudent dintr-o parte in alta intr-un loc restrans. Edward si Esmé se invarteau pe langa noi de parca erau Fred Astaire si Ginger Rogers.

- O sa-ti simt lipsa acasa Bella. Deja sunt singur.

Am vorbit cu un nod in gat, incercand sa fac o gluma din asta.

- Ma simt ingrozitor ca te las sa-ti gatesti singur – este practic ucidere prin imprudenta. Ma poti aresta.

A zambit.

- Presupun ca o sa supravietuiesc cu mancarea. Sa ma suni de fiecare data cand poti.

- Iti promit.

Se parea ca dansasem cu toata lumea. Era placut sa-mi vad toti vechii prieteni, dar sincer vroiam sa fiu cu Edward mai mult decat orice. Am fost fericita cand in sfarsit a intervenit la doar jumatate de minut dupa ce a inceput un nou dans.

- Tot nu esti prea indulgent cu Mike! Am comentat in timp ce Edward ma indeparta de langa el.

- Nu si cand trebuie sa-i ascult gandurile. Este norocos ca nu l-am dat afara. Sau mai rau.

- Da cum sa nu.

- Ai avut ocazia sa te vezi?

- Hm! Nu, cred ca nu! De ce?

- Atunci, cred ca nu realizezi cat de incantatoare, de-ti taie respiratia de frumoasa ce esti in seara asta. Nu ma mir ca Mike are dificultati cu gandurile indecente referitoare la o femeie maritata. Sunt dezamagit ca Alice nu te-a fortat sa te uiti intr-o oglinda.

- Esti foarte subiectiv sa stii.

A oftat si apoi a facut o pauza si m-a intors cu fata la casa. Peretele de sticla reflecta petrecerea ca o oglinda lunga. Edward mi-a aratat cuplul din oglinda chiar din fata noastra.

- Subiectiv, oare?

Am aruncat o privire la reflexia lui Edward – un duplicat perfect al fetei perfecte- alaturi de o frumusetate cu parul negru. Pielea ei era crema si trandafiri, ochii ei erau imensi de incantare si incadrati de niste gene dese. Partea miscorata a rochiei albe stralucitoare se deschidea subtil spre trena ceea ce o facea sa arate ca un crin intors, taiata cu asa maiestrie incat corpul ei parea elegant si gratios – cat statea nemiscata, cel putin. Inainte sa pot clipi si

sa fac frumusetea sa se uite la mine, Edward a intepenit dintr-o data si s-a uitat automat in alta directie ca si cum l-ar fi strigat cineva pe nume.

- Oh, a spus. Fruntea i s-a incetrit pentru un moment si apoi a devenit neteda la fel de repede. Dintr-o data a zambit cu un zambet stralucitor.

- Ce este? Am intrebat.

- Un cadou de nunta surpriza.

- Ce?

Nu a raspuns; el doar a inceput sa danseze iar, invartindu-ma spre partea opusa in care ne dusesem inainte, departe de lumini si apoi am intrat in poiana intunecata care ingradea ringul luminat.

Nu s-a oprit pana cand nu am ajuns in umbra unuia dintre imensii cedrii. Apoi Edward s-a uitat direct in cea mai intunecata umbra.

- Multumesc, a spus Edward intunericului. Este foarte...frumos din partea ta.

- Bunatatea este al doilea nume al meu, o voce familiara robusta a raspuns din intuneric. Imi permiti sa intervin?

Mana mi-a ajuns la gat si daca Edward nu m-ar fi tinut cred ca m-as fi prabusit.

- Jacob! Am spus cu un nod in gat imediat ce am putut sa respir. Jacob!

- Buna Bells!

M-am impiedicat mergand spre sunetul vocii lui. Edward m-a sustinut de cot pana ca cand o alta pereche de maini puternice m-a prins in intuneric. Caldura pielii lui Jacob ardea prin rochia mea subtire de satin pe masura ce ma tragea mai aproape de el. Nu facea niciun efort sa danseze; doar ma tine in brate in timp ce eu imi tineam fata pe pieptul lui. S-a aplecat pentru a-si rezema obrazul de capull meu.

- Rosalie nu o sa ma ierte daca nu o sa-si primeasca si ea randul la un dans oficial. Edward a murmurat si stiam ca pleca pentru noi, dandu-mi un cadou – acest moment cu Jacob.

- Oh Jacob! Plangeam acum; cuvintele nu-mi putura iesi clar. Iti multumesc!

- Nu mai te smiorcai Bella. O sa-ti distrugi rochia. Sunt doar eu.

A stambat din nas.

- Da petrecerea poate incepe. Cavalerul de onoare in sfarsit a venit.

- Acum *toti* cei pe care ii iubesc sunt aici.

I-am simtit buzele mangaindu-ma pe par.

- Imi cer scuze de intarziere iubito.

- Sunt doar asa de fericita ca ai venit.

- Asta era si ideea.

Ma uitam printre invitati dar nu am putut sa vad printre dansatori locul unde il vazusem ultima oara pe tatal lui Jacob. Nu stiam daca ramasese.

- Billy stie ca esti aici?

Din momentul in care am intrebat am stiut ca trebuia sa stie – era singurul mod in care se explica expresia de mai devreme.

- Sunt sigur ca i-a spus Sam. O sa trec sa-l vad dupa...dupa ce se termina petrecerea.

- O sa fie asa de bucuros ca esti acasa.

Jacob s-a tras inapoi putin si s-a indreptat. Si-a lasat o mana pe spatele meu si a apucat-o pe dreapta cu cealalta. Si-a lipit mainile de pieptul sau; ii puteam simti inima batand sub palma si am ghicit ca nu a pus-o acolo din greseala.

- Nu stiu daca o sa am mai mult decat acest dans, a spus si a inceput sa ma invarta intr-un cerc usor care nu se potrivea cu ritmul muzicii care se auzea in spate. Ar fi bine sa scot tot ce pot de la el.

Ne miscam in ritmul inimii lui de sub mana mea.

-Ma bucur ca am venit, a spus Jacob incet dupa un moment. Nu am crezut ca voi fi. Dar ma bucur sa te vad...inca o data. Nu asa de trist cat credeam sa va fi.

- Nu vreau sa te simti suparat.

- Stiu asta. Si nu am venit in seara asta sa te fac sa te simti vinovata.

- Nu – ma face foarte fericita ca ai venit. Este cel mai frumos cadou pe care puteai sa mi-l faci.

Radea.

- Asta e bine pentru ca nu am avut timp sa opresc sa cumpar unul.

Ochii incepusera sa se adapteze, si ii puteam vedea fata acum, mai sus decat ma asteptam. Era oare posibil sa mai creasca? Cred ca era aproape de doi metri si zece decat de doi metri. Era o usurare sa ii vad trasaturile familiare dupa atata timp- ochii lui adanci umbriti de sprancenele negre, pomatii inalti, buzele pline intinse peste dintii stralucitori intr-un zambet sarcastic care se potrivea cu tonul. Ochii ii erau atintiti catre margini – grijuliu; puteam sa vad ca era *foarte* grijuliu in seara asta. Facea tot ce putea sa ma faca fericita, sa nu alunece si sa-mi arate cat il costa asta.

Nu am facut niciodata ceva destul de bun pentru a merita un prieten ca Jacob.

- Cand te-ai decis sa te intorci?

- Constient sau inconstient? A respirat adanc inainte sa-si raspunda la propria intrebare. Nici nu prea stiu. Cred ca rataceam in directia asta de ceva timp si cred ca era pentru ca veneam aici. Dar abia azi dimineata am inceput

sa *alerg*. Nu stiam daca o sa reusesc. Radea. Nici nu-ti poti imagina ce ciudat ma simt - sa merg iar pe doua picioare. Si hainele! In plus ma simt bizar tocmai ca ma simt ciudat. Nu ma asteptam. Mi-am iesit din mana cu toata treaba asta umana.

Ne roteam rigizi.

- Era pacat totusi sa nu te vad asa. Asta chiar a meritat calatoria. Arati de neinchipuit Bella. Asa de frumoasa.

- Alice a investit mult timp cu mine astazi. Intunercul ajuta si el.

- Nu e chiar asa de intuneric pentru mine, stii.

- Asa este. Simturile varcolacilor. Era usor sa uit de toate lucrurile pe care le putea facea, pareea asa de uman. Mai ales acum

- Ti-ai tuns parul, am observat.

- Da. E mai usor stii. Desi mai bine as profita de maini.

- Arata bine, am mintit

A marait.

- Cum sa nu. L-am tuns singur cu un cutit ruginit. A zambit larg pentru un moment si apoi zambetul i-a disparut. Expresia fetei era serioasa. Esti fericita Bella?

- Da!

- Ok. I-am simtit umerii ridicandu-se. Asta cred ca este cel mai important.

- Cum te simti Jacob? Pe bune!

- Sunt bine Bella, zau. Nu trebuie sa-ti mai faci griji pentru mine. Poti sa aincetezi sa-l deranjezi pe Seth.

- Nu-l deranjez doar din cauza ta. Imi place de Seth.

- E un copil bun. O companie mai buna decat altii. Iti spun, daca as putea sa scap de toate vocile din cap, sa fiu lup ar fi fost perfect.

Am ras la felul in care suna.

- Da, nici eu nu pot sa le fac pe ale mele sa taca.

- In cazul tau ar insemna ca esti nebuna. Bineinteles, eu deja stiu ca esti nebuna, ma atata.

- Mersi!

- Nebunia poate ca este mai usoara decat sa impartii o minte-haita. Vocile oamenilor nebuni nu trimit dadace sa ii pazeasca.

- Ce?

- Sam este pe acolo. Si cativa din ceilalti. Doar in caz, stii.

- In caz ca ce?

- In caz ca nu pot sa stau linistit, ceva in genul asta. In caz ca vreau sa distrug petrecerea.

A zambit rapid ceea ce probabil pentru el era un gand ispititor. Dar nu sunt aici sa-ti stric nunta Bella. Sunt aici sa.... s-a oprit

- Sa o faci perfecta.
- In alta ordine de idei.
- Un lucru bun ca esti asa de inalt.

A mormait la gluma mea proasta si a oftat.

- Sunt aici doar ca sa fiu prietenul tau. Cel mai bun prieten, pentru ultima oara.

- Sam ar trebui sa-ti dea mai multa incredere.
- Ei bine, poate sunt putin cam prea sensibil. Poate ca ar fi fost aici oricum sa fie cu ochii pe Seth. Sunt o *multime* de vampiri aici. Seth nu ia asta atat de in serios pe cat ar trebui.

- Seth stie ca nu este in niciun pericol. Ii intelege pe cei din familia Cullen mai bine decat Sam.

- Sigur, sigur, a spus Jacob facand liniste inainte sa inceapa o cearta.

Era ciudat ca el sa fie asa de diplomat.

- Imi pare rau de acele voci, am spus. As vrea sa pot face ceva. In asa de multe feluri.

- Nu e chiar asa de rau. Sunt in castig putin.

- Esti...fericit?

- Destul. Dar destul despre mine. Tu esti starul azi. A chicotit. Pun pariu ca iubesti a sta. Sa fii in centrul atentiei.

- Da! Nu pot avea destula atentie.

A ras si apoi s-a uitat peste capul meu. Cu buzele stranse, a studiat maretia stralucirii petrecerii, grupul gratios de dansatori, petale fine cazand din ghirlande; ma uitam cu el. Totul parea asa de indepartat de acest intunecos si linistit spatiu. Aproape ca si cum te-ai fi uitat la fulgii dintr-un glob se cristal.

- Le recunosc macar atat, a spus. Stiu cum sa organizeze o petrecere.

- Alice este o forta a naturii de neoprit.

A oftat.

- Cantecul s-a terminat. Crezi ca mai primesc unul? Sau cer prea mult?

Mi-am strans mainile in jurul lui.

- Poti sa ai cat de multe iti doresti.

A ras.

- Asta chiar ar fi interesant. Cred ca mai bine ma multumesc cu doua totusi. Nu vrei sa incep sa vorbesc. S-a intors in alt cerc. Ai zice ca sunt obisnuit sa-ti spun adio pana acum, a soptit.

Am incercat sa-mi inghit nodul din gat, dar nu-l puteam face sa se duca in jos.

Jacob s-a uitat la mine si s-a incrunatat. Si-a trecut degetele pe obrazul meu, prinzand lacrimile acolo.

- Nu ar trebui sa fi tu cea care plange Bella.
- Toata lumea plange la nunta sa. Am spus eu usor.
- Asta este ceea ce iti doresti, nu?
- Asa e!
- Atunci zambeste.

Am incercat. A ras la grimasa mea.

- O sa incerc sa mi te aduc aminte asa. Sa pretind....
- Ca ce? Ca am murit?

Si-a incordat maxilarul. Se lupta cu sine insusi – cu decizia pe care a luat-o ca asta sa fie un cadou nu o judecata. Am putut sa ghicesc ce vroia sa spuna.

- Nu, a raspuns pana la urma. Dar sa te vad asa in minte. Obrajii roz. Inima batand. Doua picioare stangi. Toate astea.

Intentionat l-am calcat pe picior cat am putut de tare.

A zambit.

- Asta e fata mea.

Incepuse sa spuna altceva si apoi si-a inchis gura. Luptandu-se iar, dintii tremurand le cuvintele pe care nu vroia sa le spuna.

Relatia mea cu Jacob fusese asa de usoara. Naturala ca respiratia. Dar de cand Edward se intorsese in viata mea, era un chin contunuu. Pentru ca – din punctul lui Jacob de vedere- alegandu-l pe Edward, alesesem o soarta care era mai rea decat moartea, sau cel putin le fel.

- Ce este Jake? Spune-mi. Poti sa-mi spui orice.
- Eu – eu nu am nimic sa-ti spun.
- Te rog. Da-i drumul.
- E adevarat. Nu este.....este- este o intrebare. E ceva ce vreau sa-mi spui.

- Intreaba-ma.

S-a zbatut pentru un moment si apoi a expirat.

-Nu ar trebui. Nu conteaza. Numai ca mor de curiozitate.

Pentru ca il cunosteam asa de bine, il intelegeam.

- Nu este in seara asta Jacob, am soptit.

Jacob era si mai obsedat de umanitatea mea decat Edward. Imi pretuia fiecare bataie de inima stiind ca acestea sunt numarate.

- Oh! A spus incercand sa-si mai stearga din usurare. Oh.

Un nou cantec incepuse dar el nu observase de data asta.

- Cand? M-a intrebat?

- Nu stiu sigur. O saptamana, doua poate.

Vocea i s-a schimbat, era in defensiva, mocnind.

- Care este retinerea?

- Nu vroiam sa-mi petrec luna de miere zbatandu-ma in dureri.

- Preferi sa o petreci ... cum? Jucand carti? Ha ha..

- Foarte amuzant.

- Glumeam Bells. Dar serios, nu vad sensul. Nu poti avea o luna de miere adevarata cu vampirul tau, deci de ce sa treci prin asta? Spune-i sabiei sabie. Nu este prima oara cand ai amanat. Asta e un lucru *bun* totusi. A spus si s-a simtit rusinat dintr-o data .

- Nu te simti rusinat.

- Nu aman nimic, am spus repede. Si *da*, pot avea o luna de miere adevarata! Pot face orice imi doresc! Termina!

A oprit dansul imediat. Pentru moment m-am gangit ca poate si-a dat seama ca melodia s-a schimbat si cautam in minte un mod de a petici micul nostru tratat inainte sa-mi spuna adio. Nu trebuia sa ne despartim asa.

- Ce? A suspinat adanc. Ce ai spus?

- Despre ce.....? Jake? Ce s-a intamplat?

- Ce vrei sa spui? Sa ai o luna de miere adevarata? Cat timp esti *om*? Glumesti? Asta e o gluma proasta Bella!

Ma uitam la el.

- Am spus sa termini Jake. Asta chiar nu este treaba ta. Nu trebuia.....nici macar nu ar trebui sa vorbim despre asta. E personal –

Minile lui enorme au pris mainile mele, acoperindu-le de tot, cu degetele peste ale mele.

- Au Jake! Da-mi drumul!

M-a zguduit.

- Bella! Ti-ai pierdut mintile?Nu poti fi asa de proasta! Spune-mi ca glumesti!

M-a zguduit iar. Mainile lui, stranse ca un garou, tremurau trimitandu-mi vibratii pana la oase.

- Jake- opreste-te!

Intunericul era dintr-o data foarte aglomerat.

- Ia-ti mainile de pe ea! Vocea lui era rece ca gheata si ascutita ca niste lame.

In spatele lui Jacob din intuneric se auzea un marait incet, apoi altul acoperindu-l pe primul.

- Jake, frate, da-te in spate, l-am auzit pe Seth Clearwater silind-ul. Vezi ca o sa cedezi!

Jacob asa cum era pareea inghetat, ochii infricosati erau mariti si holbati.

- O s-o ranesti, Seth soptea. Las-o sa plece.

- Acum! Edward maraia.

Mainile lui Jacob au cazut langa el si fluxul precipitat al sangelui prin vene aproape ca ma durea. Inainte sa imi dau seama de ceva, mainile reci le-au inlocuit pe cele fierbinti si aerul sufla dintr-o data pe langa mine.

Am clipit si eram in picioare la doi metrii de unde fusesem. Edward era incordat in fata mea. Erau doi lupi imensi pusi intre el si Jacob, dar ei nu pareau agresivi fata de mine. Mai mult ca sigur ca stateau acolo sa previna o lupta.

Si Seth- sigur pe sine, baiatul de cincisprezece ani- avea mainile cele lungi de jur imprejurul corpului tremurand a lui Jacob, si il tragea inapoi. Daca Jacob se transforma cu Seth fiind asa de aproape.....

- Hai Jake! Hai sa mergem!

- O sa te omor, a spus Jacob, vocea asa de sugrumata de furie ca era inceata ca o soapta.

Ochii lui erau atintiti asupra lui Edward, arzand de furie.

- O sa te omor cu mana mea! O sa o fac acum! Tremura convulsiv.

Lupul cel mai mare, cel negru, a urlat ascutit.

- Seth, da-te la o parte, Edward sasaia.

Seth il tragea pe Jacob iar. Jacob era neinchipuit de furios ca Seth reusise sa-l traga cativa metrii. Nu o face Jake. Pleaca. Te rog.

Sam- lupul cel mare, cel negru- i s-a alaturat lui Seth. Si-a pus capul cel mare in pieptul lui Jacob si il impingea.

Cei trei – Seth tragand, Jake tremurand, Sam impingand – dispareau usor in intuneric.

Celalalt lup se uita dupa ei. Nu eram sigura, in lumina slaba, de culoarea blanii – maro-ciocolatiu poate? Sa fi fost Quil?

- Imi pare rau, i-am soptit lupului.

- Este in regula acum Bella. Edward imi soptea.

Lupul se uita la Edward. Privirea nu era una prietenoasa. Edward a dat o data din cap cu raceala. Lupul a latrat si apoi s-a intors sa-i urmeze pe ceilalti, disparand asa cum au facut si ei.

- In regula, si-a spus ca pentru el si apoi s-a uitat la mine. Hai sa ne intoarcem!

- Dar Jake-

- Sam are grija de el. A plecat.

- Edward imi pare asa de rau. Am fost proasta.

-Nu ai facut nimic rau.

- Am o gura asa de mare! De ce am...Nu trebuia sa-l las sa ajunga asa la mine. La ce ma gandeam?

- Nu-ti face griji. Mi-a atins fata. Trebuie sa ne intoarcem la petrecere inainte ca cineva sa ne observe lipsa.

Mi-am scuturat capul, incercand sa ma reorientez. Inainte sa-si dea seama cineva? A fost cineva care a *pierdut* asta?

Atunci, in timp ce ma gandeam, am realizat ca aceasta confruntare care mie mi se parea catastrofala, fusese, de fapt, foarte linistita si scurta aici intre umbre.

- Lasa-ma doua secunde. L-am rugat.

Interiorul meu era haotic, panica si durere, dar asta nu conta – numai exteriorul conta acum. Sa fac totul credibil stiam ca trebuie sa fie ceva se trebuie sa stapanesc.

- Rochia mea?

- Arati bine. Niciun fir de par nu s-a mutat de la locul lui.

Am luat doua guri de aer.

- Gata! Sa mergem.

Si-a pus mainile imprejurul meu si m-a condus in lumina. Cand am trecut de luminite, m-a invartit usor spre ringul de dans. Ne-am amestecat cu ceilalti dansatori de parca dansul nostru nici nu fusese intrerupt.

M-am uitat la invitati si niciunul nu parea socat sau inspaimantat. Numai cele mai palide fete aratau o urma de stres , si o ascundeau bine. Jasper si Emmett erau la marginea ringului, apropiati si am ghicit ca fusesera in apropiere in timpul confruntarii.

- Esti..

- Sunt bine, promit. Nu-mi vine sa cred ca am facut asta. Ce este in neregula cu mine?

- Nimic nu este in neregula cu *tine*.

Fusesem asa de fericita sa-l vad pe Jacob aici. Stiam ce sacrificiu a facut. Si dupa i l-am distrus, am schimbat cadoul in dezastru. Ar trebui sa fiu inchisa.

Dar idiotenia mea nu avea sa mai strice si altceva in seara asta. O sa las asta de-o parte, punand-o intr-un dulap si inchizand-ul sa pot sa o rezolv mai tarziu. O sa fie destul timp sa ma pedepsesc pentru asta si nu era nimic ce as fi putut sa fac in seara asta sa ma ajute.

- S-a terminat, am spus. Hai sa nu ne mai gandim la asta in seara asta.

Asteptam o aprobare de la Edward, dar era tacut.

- Edward?

Si-a inchis ochii si si-a atins fruntea de a mea.

- Jacob are dreptate, soptea. La ce ma gandesc?

- Nu, nu are. Am incercat sa-mi tin fata linistita pentru multimea de prieteni care se uitau. Jacob are prea multe prejudecati ca sa vada totul clar.

Mormaia ceva incet ce suna ca: „trebuia sa-l las sa ma omoare numai pentru ca m-am gandit...”

- Inceteaza! Am spus cu furie. I-am luat fata in maini si am asteptat sa deschida ochii. Tu si cu mine. Asta e singurul lucru care conteaza. Singurul lucru la care ai voie sa te gandesti acum. Ma auzi?

- Da, a oftat.

- Uita ca a venit Jacob. Eu pot face asta, eu o sa fac asta. Pentru mine. Promite-mi ca nu te mai gandesti.

S-a uitat in ochii mei un moment inainte sa raspunda.

- Promit!

- Iti multumesc! Edward, nu imi este frica.

- Mie da, imi soptea.

- Nu-ti fie. Am luat o gura de aer si am zambit. Doar felul in care te iubesc.

Mi-a zambit putin ca raspuns.

- Din cauza asta suntem aici.

- Monopolizezi mireasa, a spus Emmett, venind din spatele umarului lui Edward.

- Lasa-ma sa dansez cu sora mea mai mica. Asta s-ar putea sa fie singura mea sansa sa o mai fac sa roseasca. A ras zgomotos, la fel de neafectat de o atmosfera serioasa ca intotdeauna.

S-a dovedit ca fusesera multi oameni cu care nu apucasem sa dansez, asta mi-a dat sansa sa ma adun cu adevarat. Cand Edward m-a luat iar, am aflat ca sertarul Jacob era inchis frumos si bine. In timp ce isi tineau mainile pe langa mine, am fost capabila sa-mi eliberez sentimentul de fericire de mai devreme, siguranta ca totul din viata mea era pus la punct in seara asta. Am zambit si mi-am lasat capul pe pieptul lui. Mainile lui ma strangeau.

- As putea sa ma obisnuiesc cu asta, am spus.

- Nu-mi spune ca ai trecut peste aversiunea fata de dansat.?

- Dansatul nu este asa de rau ...cu tine. Dar ma gandeam mai mult la asta – si m-am lipit de el si mai puternic- ca nu trebuie sa-ti mai dau drumul niciodata.

- Niciodata, mi-a promis si s-a aplecat sa ma sarute,.

Era un fel de sarut serios- intens, usor dar puternic...

Uitasem aproape unde sunt cand am auzit-o pe Alice strigand:

- Bella! E timpul!

Am simtit o usoara nervozitate pentru sora mea cea noua cand m-a intrerupt.

Edward a ignorat-o; buzele lui erau tari peste ale mele, mai grabite decat inainte. Inima mea a inceput sa bata si mai repede si mainile imi alunecau pe gatul lui ca marmura.

- Vrei sa pierzi avionul? Alice ma intreba si era chiar langa mine. Sunt sigura ca o sa aveti o luna de miere nemaipomenita cand o sa campati in aeroport asteptand alt zbor.

Edward si-a luat fata doar putin sa poata sa-i spuna.

- Pleaca Alice.

Si apoi si-a apropiat buzele de ale mele din nou.

-Bella, vrei sa porti rochia aia si in avion? Ma intreba.

Nu prea ii acordam atentie. In acel moment, pur si simplu nu-mi pasa.

Alice a marait incet.

- Ii spun unde o duci Edward. Asa ca ajuta-ma, ii spun.

A inghetat. Apoi si-a ridicat fata de la mine si s-a uitat la sora lui preferata si i-a zis.

- Esti incredibil de mica sa poti fi asa de ingrozitor de enervata.

- Nu am ales rochia perfecta pentru drum doar ca sa nu o poata folosi, a raspus rapid luaindu-mi mana. Vino cu mine Bella.

Am tras-o de mana intinzanu-ma sa-l mai sarut inca o data. Mi-a tras mana nerabdatoare, indepartandu-ma de el.

Erau cateva chicoteli de la invitatii care se uitau. Am renuntat si am lasat-o sa ma conduca prin casa goala. Parea enervata.

- Scuze Alice, mi-am cerut iertare.

- Nu te invinovatesc pe tine Bella, a oftat. Tu se pare ca nu te poti controla.

Am chicotit la expresia ei de martir si ea s-a strambat.

- Multumesc Alice. A fost cea mai frumoasa nunta pe care a avut-o cineva. I-am spus cu sinceritate. Totul a fost exact asa cum trebuia. Esti cea mai buna, cea mai desteapta, cea mai talentata sora din toata lumea.

Asta a topit-o; a zambit cu un zambet larg.

-Ma bucur ca ti-a placut.

Renee si Esme ma asteptau sus. Cele trei m-au schimbat repede de rochie si m-au imbracat cu rochia de drum albastra pe care o alesese Alice. Am fost recunoscatoare cand cineva mi-a scos agrafele din par si mi l-a lasat

liber pe spate, unduindu-se din cauza impletiturilor, salvandu-ma de o durere de cap pe mai tarziu. Lacrimile mamei au curs tot timpul fara sa se opreasca.

- O sa te sun cand o sa stiu unde merg. I-am promis si am imbratisat-o. Stiam ca secretul lunii de miere o innebunea; mama ura secretele, asta daca nu era si ea in ele.

- O sa-ti spun imediat ce ea pleaca, Alice m-a acoperit ranjid la expresia mea ranita. Ce nedrept sa fiu ultima care afla.

- Trebuie sa ne vizitezi pe mine si pe Phil foarte, foarte repede. E radul tau sa vii in sud – sa vezi soarele inca o data, a spus Renee.

- Astazi nu a plouat, i-am reamintit, evitand raspunsul.

- Un miracol.

- Totul este gata, a spus Alice. Valizele sunt in masina- Jasper o aduce acum. M-a tras spre scari cu Renee urmarindu-ne inca imbratisandu-ma.

-Te iubesc mama. I-am soptit cand coboram. Sunt asa de fericita ca il ai pe Phil. Sa aveti grija unul de altul.

- Si eu te iubesc Bella, iubita mea.

- La revedere mama. Te iubesc, am spus inca o data si gatul mi s-a uscat.

Edward astepta la capatul scarilor. I-am luat mana care era intinsa dar i-am dat-o la o parte, uitandu-ma la mica adunare care astepta sa ne vada ca plecam.

- Tata? Am intrebat cu ochii cautandu-l.

- Aici! A spus Edward. M-a tras printre invitati; facusera o carare pentru noi. L-am gasit pe Charlie rezemandu-se de zid in spatele tuturor, parand ca vrea sa se ascunda. Urmele rosii de la ochi explicau de ce.

- Oh tata!

L-am imbratisat in jurul taliei, lacrimile curgand iar- am plans asa de mult azi. El m-a batut pe spate.

- Gata. Nu vrei sa pierzi avionul.

Era dificil sa vorbesc cu Charlie despre dragoste – eram asa de asemanatori, mentinandu-ne la lucruri cordiale pentru a evita dezechilibrul emotional. Dar acum nu era timpul sa fi disciplinat.

- O sa te iubesc tot timpul tata! I-am spus. Sa nu uiti asta.

- Nici tu Bells. To timpul te-am iubit si o sa te..

L-am sarutat pe obraz in acelasi timp in care m-a sarutat si el.

- Sa ma suni, a zis.

- Curand, i-am promis, stiind ca asta e tot ce puteam sa promit. Doar un telefon. Mama si tata nu aveau sa ma mai vada de acum; o sa fiu prea diferita si mult, mult prea periculoasa.

- Du-te atunci, a spus repede. Nu vrei sa intarzii.

Invitatiei au facut alt drum pentru noi. Edward m-a tras mai aproape de el in timp ce ne faceam iesirea.

- Esti gata? M-a intrebat

- Sunt, am spus si am stiut ca este adevarat.

Toata lumea a aplaudat cand Edward m-a sarutat in pragul usii. Si m-a grabit spre masina pentru ca incepuse o ploaie de orez. Marea parte venea din toate directiile, dar cineva, probabil Emmett, arunca cu o precizie stranie si pe mine ma atingeau o gramada ce ricasau din spatetele lui Edward.

Masina era decorata cu mai multe flori care urmareau in panglici lungi lungimea ei si fire lungi de care erau agatate o duzina de pantofi – pantofi de designer care pareau noi - atarnau in spatetele barei de protectie.

Edward ma proteja de orez in timp ce eu urcam. Apoi a urcat si el si ne indepartam cu viteza in timp ce eu le faceam cu mana si am strigat „Va iubesc!” spre pragul de unde familia mea imi facea si ea cu mana.

Ultima imagine pe care am vazut-o a fost cea a parintilor mei. Phil avea ambele maini puse cu dragoste in jurul lui Renee. Ea avea o mana in jurul taliei lui iar cu cea libera il tinea pe Charlie. Atat de multe feluri de dragoste, armonizandu-se in acest moment. Mi se parea o imagine plina de speranta.

Edward mi-a strans mana.

- Te iubesc! Mi-a zis.

Mi-am rezemat capul pe bratul lui.

- De-asta suntem aici, l-am citat.

M-a sarutat pe par.

Cand ne intorceam spre autostrada intunecata si Edward chiar a apasat acceleratia am auzit un zgomot, care trecea de maraitul motorului, venind din padurea din spatetele nostru. Daca eu puteam sa-l aud, atunci si Edward il auzea cu siguranta. Dar el nu a zis nimic pe masura ce sunetul se estompa din cauza distantei. Si nici eu nu am spus nimic.

Urletul patrunzator si plin de tristete se auzea din ce in ce mai incet si apoi a disparut complet.

5. Insula Esme

- Houston? Am intrebat radicand o spranceana.

Cand am ajuns la poarta din Seattle.

- Doar o oprire, Edward m-a asigurat cu un zambet.

Mi se parea ca abia atipisem cand m-am trezit. Eram ametita pe masura ce ma tragea prin terminale si ma luptam sa-mi aduc aminte cum sa deschid ochii dupa ce clipeam. Mi-a luat cateva minute sa-mi dau seama ce se intampla cand ne-am oprit la panoul International sa verificam urmatorul zbor.

- Rio de Janeiro? Am intrebat cu putin mai multa neincredere.

- Alta oprire, mi-a spus.

Zborul catre America de Sud a fost lung dar confortabil, stateam pe locurile generoase de la clasa I, si mainile lui Edward ma imprejurau. Am adormit si m-am trezit neobisnuit de alarmata pe masura ce mergeam catre aeroport, lumina soarelui la apus batea prin ferestrele avionului.

Nu am stat la aeroport sa facem legatura cu alt zbor asa cum ma asteptam. In schimb am luat un taxi si am mers prin forfota strazilor din Rio. Incapabila sa inteleg un cuvânt din ce ii spunea Edward soferului in portugheza, credeam ca mergem la un hotel, pana sa facem legatura cu urmatorul drum.

O intepatura ascutita asemenetoare tracului de scena, s-a rasucit in stomac, pe masura ce ma gandeam. Taxiul a continuat prin multimea de oameni pana s-au imputinat si mi se parea ca suntem la coltul vestic extrem al orasului, indreptandu-ne spre ocean.

Ne-am oprit la docuri.

Edward a aratat drumul de-a lungul liniei de iahturi albe acostate in doc. Barca la care am oprit era mai mica decat celelalte, bineinteles era construita pentru viteza, nu pentru spatiu. Tot luxurianta si parca cea mai gratioasa dintre toate.

A sarit inaintea usor, in ciuda bagajului urias pe care il avea. Le-a lasat pe punte si s-a intors sa ma ajute sa trec peste margine.

Ma uitam in liniste in timp ce el pregatea barca pentru plecare, surprinsa de cat de priceput si cat de confortabil parea, deoarece nu a mentionat niciodata ca ar avea un interes pentru navigatie. Dar inca o data. Era bun la orice.

In timp ce ne indreptam catre est in oceanul intins, am revizuit in minte geografia de baza. Din cate imi aduc aminte, nu era prea mult est de Brazilia...pana ajungeam in Africa.

Dar Edward mergea cu viteza inainte in timp ce luminile din Rio se estompau si pana la urma au disparut in spatele nostru.

Pe fata lui era un zambet exuberant-familiar, cel produs de orice fel de viteza. Barca trecea prin valuri si ele improscau picaturi ca un dus.

In final curiozitatea pe care am stapanit-o pana aici a biruit.

- Mai mergem mult? Am intrebat

Nu-i statea in fire sa uite ca sunt om, dar ma intrebam daca avea planuit pentru noi sa stam pe aceasta mica ambarcatiune pentru o perioada de timp.

- Inca o jumatate de ora. Ochii lui s-au uitat cum mi-am strans mainile de scaun si a zambit.

Ei bine, m-am gandit. Pana la urma este vampir. Poate mergem in Antarctica.

Douazeci de minute mai tarziu m-a strigat.

- Bella! Uita-te acolo. Si mi-a aratat inainte.

Am vazut doar intuneric la inceput si luna reflectata in apa. Dar m-am uitat in directia in care mi-a aratat pana cand am vazut o silueta neagra ce rupea reflexia lunii pe valuri. Pe masura ce ma uitam cu o oarecare banuiala in intuneric, silueta devenea mai detaliata. Forma se dezvolta de la o mogaldeata la un triunghi iregular cu o parte mai lunga care se prelungea si disparea in apa. Am ajuns si mai aproape si am putut sa vad linia exterioara ca niste pene ce se leganau la miscarea brizei usoare. Apoi m-am concentrat si totul avea sens: inainte era o mica insula ce iese din apa, avea palmieri si o plaja ce stralucea palid in lumina lunii.

- Unde suntem? Am intrebat pe un tot uimit in timp ce el a schimbat cursul barcii imprejurul insulei sa ajungem in partea de nord.

M-a auzit in ciuda zgomotului de la motor si a zambit cu un ranjet larg ce stralucea in lumina lunii.

- Aceasta este Insula Esme.

Barca a incetinit semnificativ, acostand cu precizie langa micul doc facut din scanduri de lemn ce pareau acum albite de luna. Motorul s-a oprit si linistea de dupa era profunda. Nu se auzea nimic inafara de valurile care se loveau usor de barca si de sunetul brizei lovindu-se de frunzele palmierilor. Aerul era cald, umed si parfumat – ca aburul lasat dupa un dus fierbinte.

- Insula Esme? Vocea mea era joasa, dar parca tot era prea tare atunci cand a strabatut linistea noptii.

- Un cadou de la Carlisle – Esme s-a oferit sa ne-o imprumute.

Un *dar*? Cine face cadou o insula?

M-am incrunatat. Nu-mi dadusem seama ca generozitatea dusa la extrem a lui Edward era un comportament invatat.

A pus bagajele pe doc si s-a intors catre mine. S-a apropiat cu un zambet perfect. In loc sa ma ia de mana, m-a luat in brate.

- Nu ar fi trebuit sa astepti sa ajungem la prag? Am intrebat emotionata in timp ce se indeparta usor de barca.

A zambit.

- Daca nu le fac pe toate sunt nimic.

A apucat manerele de la ambele geamantane cu o mana si pe mine cu cealalta si m-a dus pe doc si prin nisip trecand prin vegetatia deasa.

Pentru moment aveam senzatia ca sunt intr-o jungla din cauza vegetatiei si apoi am vazut o lumina slaba inainte. Am realizat apoi ca lumina este o casa – doua patrate luminate perfect erau de fapt geam de jur imprejurul unei usi – atunci am simtit tracul si mai puternic decat inainte, chiar mai rau decat atunci cand am crezut ca oprim la hotel.

Inima mea se auzea pe masura ce batea mai repede si respiratia parea ca mi se opreste. Am simtit ochii lui Edward ca ma priveau dar nu m-am uitat. Ma uitam inainte si nu vedeam nimic.

Nu m-a intrebat la ce ma gandeam, lucru care nu ii statea in caracter. Ma gandeam ca asta inseamna ca este si el la fel de emotionat ca si mine.

A pus bagajele pe terasa sa poata deschide usile – nu erau incuiate.

Edward s-a uitat la mine pana cand am putut sa-i intalnesc privirea inainte sa ma treaca pragul.

M-a purtat prin casa, eram tacuti amandoi, aprinzand luminile pe masura ce inaintam. Prima impresie a fost ca este cam mare casa pentru o insula asa de mica si ca este ciudat de familiara. Ma obisnuisem cu schema coloristica ton-pe-ton folosita de familia Cullen, ma simteam ca acasa. Totusi, nu ma puteam concentra pe ceva specific. Pulsul puternic pe care il simteam facea ca totul sa fie încețoșat.

Atunci Edward s-a oprit si a aprins si ultima lumina.

Camera era mare si alba si peretele indepartat era facut in principal din sticla – decorul standard al vampirilor mei. Afara luna se reflecta pe nisipul care incepea la cativa metri de casa si se continua pana in valuri. Dar nu i-am acordat importanta. Eram mai concentrata sa vad imensul pat alb care era in mijlocul camerei si care avea deasupra o plasa alba ca un nor.

Edward m-a lasat jos.

- Ma duc sa iau bagajele.

Camera era foarte calda, inabusitoare fata de noaptea tropicala de afara. Am simtit o picatura de transpiratie cum curgea pe ceafa. Am mers incet pana am putut sa ating plasa ca un puf. Nu stiu din ce motiv am simtit nevoia sa ma asigur ca totul este real.

Nu l-am auzit pe Edward cand s-a intors. Dintr-o data am simtit degetul lui rece cum a indepartat picatura de transpiratie.

- Este putin cam cald aici, a zis pe un ton ce scuza. Am crezut... ca asa este mai bine.

- Absolut! Am soptit iar el a chicotit. Era un sunet care trada emotie, rar in cazul lui Edward.

- Am incercat sa ma gandesc la tot ce poate sa faca astamai usor, a admis.

Am inghitit in sec, fara sa ma uit inca la el. A fost vreodata o alta luna de miere ca asta?

Stiam raspunsul. Nu. Nu a mai fost.

- Ma intrebam, a spus incet, daca la inceputpoate ai vrea sa faci o baie in miez de noapte cu mine?

A respirat adanc si vocea i-a parut mai usoara cand a vorbit iar.

- Apa va fi foarte calda. Asta e o plaja pe care tu o aprobi.

- Suna dragut, iar vocea mi-a sunat sparta.

- Sunt sigur ca ai vrea un minut uman ... sau doua. A fost o calatorie destul de lunga.

Am incuviintat. De abia ma mai simteam om; poate cateva minute singura o sa ma ajute.

Buzele lui mi-au atins usor gatul, chiar mai jos de ureche. A chicotit inca o data iar respiratia lui rece mi-a gadilat pielea infierbantata.

- Sa nu stai prea mult Doamna Cullen.

Am tresarit la auzul noului meu nume.

Buzele lui m-au atins inca o data pe gat pana la umar.

- Am sa te astept in apa.

A trecut pe langa mine, prin usa model francez, care se deschidea chiar pe nisipul de pe plaja. In drum si-a scos tricoul si l-a lasat sa cada pe podea si a iesit in intunericul noptii. Aerul inabusitor si sarat a intrat in camera in urma lui.

Oare mi-a luat foc pielea? A trebuit sa ma uit sa vad. Nu, nimic nu arde. Cel putin nu vizibil.

Mi-am reamintit ca trebuie sa respir si apoi m-am impiedicat de valiza gigantica pe care Edward o deschisese deasupra unui dulap mic alb. Ar trebui sa fie al meu, pentru ca obiectele mele de toaleta erau deasupra, dar era mult roz inaintea si nu am recunoscut nici macar un lucru. Cat ma uitam printre ele – cautand ceva familiar si confortabil, poate o pereche de pantaloni- mi-a atras atentia ca era o multime de dantela, matase si satin. Lenjerie. O lenjerie foarte provocatoare, cu etichete frantuzesti.

Nu stiam *cum* sau *cand*, dar intr-o zi Alice va plati pentru asta.

Am renuntat, si in timp ce ma indreptam catre baie am tras cu ochiul prin geamurile mari ce dadeau tot spre plaja spre care se deschideau usile frantuzesti. Nu l-am putut vedea. Cred ca era acolo in apa, fara sa se deranjeze sa iasa la suprafata sa respire. Pe cer luna era aproape plina iar nisipul era de un alb luminos sub razele ei. O miscare usoara mi-a atras atentia – impachetate deasupra unui trunchi de palmier inclinat de pe plaja – erau si restul hainelor lui care se miscau in adierea vantului.

Un puseu de caldura mi-a strabatut pielea din nou.

Am luat doua guri de aer adanci si m-am dus la baie la oglinzile care erau deasupra unui lung sir de noptiere. Aratam exact ca si cum as fi dormit in avion toata ziua. Mi-am gasit peria si mi-am trecut-o repede prin buclele de la ceafa pana cand s-au netezit si perii erau plini de fire. Mi-am periat dintii meticulous, de doua ori. Apoi m-am spalat pe fata si m-am stropit cu apa pe ceafa, am simtit un fior. Era asa de bine ca mi-am spalat si mainile, iar in final am zis sa cedez si sa fac un dus. Stiam ca e caraghios sa-mi fac dus inainte sa inot dar aveam nevoie sa ma calmez si pe apa fierbinte puteam conta.

De asemenea, sa ma rad din nou pe picioare, mi s-a parut o idee buna.

Cand am fost gata, am luat un prosop mare si alb de pe masa si mi l-am infasurat sub brate.

Dupa, m-am vazut pusa in fata unei dileme pe care nu o luasem in calcul. Cu ce ar trebui sa ma imbrac? Bineinteles ca nu in costum de baie dar mi se parea prostesc sa imi iau inapoi pe mine hainele. Nici nu vroiam sa ma gandesc la lucrurile pe care Alice le impachetase pentru mine.

Am inceput sa respir din ce in ce mai repede si mainile au inceput sa imi tremure – cam atat a durat efectul calmant al dusului. Am inceput sa ma simt ametita. Se pare ca urma un atac de panica. M-am ghemuit pe podeaua rece, invelita in prosopul urias si mi-am pus capul intre genunchi. Ma rugam sa nu se gandeasca sa vina sa ma caute inainte sa reusesc sa ma adun. Imi puteam imagina la ce se gandeasa daca ma vedea asa. Nu era greu sa se convinga ca faceam o greseala.

Si eu *nu* ma speriasem pentru ca ma gandeam ca facem o greseala. Chiar deloc. Ma speriasem pentru ca nu aveam nicio idee cum sa o fac si imi era frica sa ies si sa fac fata neprevazutului. In special in lenjerie frantuzeasca. Stiam ca pentru *asta* inca nu sunt pregatita.

Era acelasi sentiment ca trebuie sa iesi pe scena unui teatru plin cu oameni, fara sa ai nicio idee despre rol.

Cum fac oamenii asta – isi suprima frica si au incredere in celalalt sa le accepte implicit si imperfectiunile si frica – cu mai putin decat implicarea

absoluta pe care Edward mi-a dat-o? Daca nu era Edward acolo, daca nu as fi stiut din toata fiinta mea ca el ma iubeste asa cum il iubeam si eu pe el – neconditionat si irevocabil si , sa fiu cinstita, irational – nu as fi reusit niciodata sa ma ridic de pe jos.

Dar *era* Edward acolo, asa ca am soptit *Nu fi lasa!* si m-am ridicat in picioare. Am strans prosopul si mai tare sub brate si am iesit sigura din baie. Printre valiza plina cu dantela si pat fara sa ma uit la ele, pe usa deschisa, prin nisipul fin ca o pudra.

Totul era in alb si negru datorita lunii. Am mers incet prin pudra calda, oprindu-ma langa copacul unde erau si hainele lui. Am pus mainile pe scoarta dura a copacului si am verificat daca respiratia este egala. Sau suficienta.

M-am uitat de-a lungul valurilor, negre in intuneric, cautandu-l pe el.

Nu era greu de gasit. Statea cu spatele la mine in apa pana la mijloc si se uita la luna. Lumina palida a lunii ii face pielea sa fie alb perfect, asemeni nisipului, asemeni lunii si facea ca parul ud sa fie negru ca oceanul. Era nemiscat, mainile parca se odihneau pe intinderea de apa, valurile mici se spargeau de corpul lui parca era din piatra. Ma uitam la liniile fine ale spatelui, ale umerilor, ale mainilor, ale gatului, forma fara cusur ...

Focul deja nu mai era doar arsura pe piele – era mai usor si mai profund. A topit toata rusinea si incertitudinea. Am aruncat prosopul de pe mine fara sa ezit lasandu-l in copac alaturi de hainele lui. Si am inaintat in lumina alba; ma facea palida si alba ca nisipul.

Nu-mi puteam auzi pasii pe masura ce inaintam in apa dar cred ca el putea. Edward nu s-a intors. Am lasat valurile usoare sa se sparga peste degete si mi-am dat seama ca avea dreptate cu privire la temperatura – era foarte calda, ca apa din baie. Am pasit mai departe, mergand cu grija de-a lungul fundului invizibil al oceanului dar grija mea nu era necesara; nisipul se continua usor catre Edward. Am mers greu pana am ajuns langa el si mi-am pus mana usor peste mana lui rece care era intinsa pe apa.

- Frumoasa, am spus, uitandu-ma si eu catre luna.

- Este ok, a raspuns neimpresionat.

S-a intors cu fata catre mine, valuri mici produse de miscare lui se spargeau de pielea mea. Ochii lui aveau culoarea de argint iar fata de gheata. Si-a rasucit mana in asa fel incat sa ne impreunam degetele sub suprafata apei. Era destul de cald ca pielea lui rece sa nu-mi faca pielea ca de gaina.

-Dar nu as folosi cuvantul frumoasa, a continuat. Nu cu tine stand aici in comparatie.

Am zambit si mi-am ridicat mana libera – nu-mi mai tremura- si am pus-o peste inima lui. Alb peste alb; ne potriveam, pentru prima data. A tremurat foarte putin la atingerea mea calda. Respiratia lui era mai aspra acum.

- Am promis ca o sa incercam, a soptit dintr-o data incordat. Daca
Daca fac ceva gresit, daca te ranesc, sa-mi spui imediat.

Am incuviintat cu seriozitate. Fara sa-mi iau ochii de la el. Am mai facut un pas prin apa si mi-am pus capul peste pieptul lui.

- Nu-ti fie frica, am soptit. Apartinem unul altuia.

Am fost coplesita dintr-o data de adevarul din vorbele mele. Acest moment era asa de corect, nu era niciun motiv sa te indoiesti.

Mainile lui m-au cuprins si ma tineau langa el, vara si iarna. Simteam cum fiecare nerv din corpul meu era un fir electric.

- Totdeauna, a incuviintat si ne-a tras usor in apa mai adanca.

Soarele, fierbinte pe spatele meu gol, m-a trezit de dimineata. Dimineata tarzie sau poate dupa-amiaza, nu eram sigura. Totul inafara de timp era clar, totusi. Stiam exact unde sunt – camera luminoasa cu patul mare si alb, soarele stralucitor care trecea prin usile deschise. Nori de plasa mai inmuiau putin stralucirea soarelui.

Nu am deschis ochii. Eram prea fericita sa schimb ceva, nu conteaza cat de putin. Singurele sunete erau valurile de afara, respiratiile noastre si bataile inimii mele...

Era confortabil chiar si cu soarele arzator. Pielea lui rece era antidotul perfect pentru caldura. Intinsa langa pieptul lui rece, mainile lui reci imprejurul meu, se simtea foarte natural si usor. Ma intrebam zadarnic de ce ma panicasem inainte despre noaptea asta. Acum toate temerile mele pareau prostesti.

Degetele lui trasau usor conturul liniei spatelui meu si stiam ca si-a dat seama ca sunt treaza. Am ramas cu ochii inchisi si mi-am prins mainile de gatul lui, stand si mai aproape de el.

Nu vorbea, degetele lui se miscau in sus si in jos pe spate, abia atingandu-ma pe masura ce urmarea usor liniile pielii.

As fi fost fericita sa stau aici pentru totdeauna, fara sa stric acest moment, dar capul meu avea alte idei. Am ras cand stomacul meu s-a facut auzit. Parea putin prosaic sa-ti fie foame dupa tot ce s-a intamplat azi noapte. Ca si cum eram adusa pe Pamant de la o inaltime incredibila.

-Ce este asa de amuzant? A soptit, inca mangaindu-ma pe spate. Vocea lui parea serioasa si robusta, aducand cu ea potopul de amintiri de azi noapte. Am simtit ca ma inrosesc pe fata si pe gat.

Ca sa-i raspunda la intrebare, stomacul meu a vorbit iar. Am ras din nou,
- Nu poti sa mai scapi si sa fi om prea mult timp.

Am asteptat dar nu a ras si el. Usor, afundandu-ma in multimea de falduri ce-mi intuneca mintea, am ajuns la concluzia unei diferite atmosfere inafara globului meu de fericire.

Am deschis ochii; primul lucru pe care l-am vazut a fost pielea palida si aproape argintie a gatului, arcul barbiei de-asupra fetei mele. Maxilarul lui era intins. M-am ridicat pe un cot ca sa-i pot vedea fata.

Se uita la bolta care era de-asupra noastra si nu s-a uitat la mine cat timp i-am studiat trasaturile serioase. Expresia lui era un soc – am simtit o zdruncinatura fizica in tot corpul.

-Edward, am spus, o usoara vorba. Ce este? Ce s-a intamplat?

-Chiar trebuie sa intrebi? Vocea era grava si cinica.

Primul instinct, produsul unei vieti de insecuritate, a fost sa ma intreb ce am facut rau. M-am gandit la tot ce s-a intamplat si nu am gasit nimic gresit. A fost chiar mai usor decat m-am asteptat, ne-am potrivit ca doua piese ce erau facute sa corespunda. Asta imi dadea o satisfactie secreta - ne potriveau fizic la fel de bine ca in celelalte feluri. Foc si gheata. Cumva existand impreuna fara sa se distruga unul pe altul. Alta dovada ca eram potrivita langa el.

Nu ma puteam gandi la nicio parte care sa il faca sa arate asa – sever si rece. Ce-mi scapa?

Degetul lui a imblanzit linia de grija de pe frunte.

- La ce te gandesti? A soptit.

- Esti suparat. Nu inteleg. Am facut? Nu am putut sa termin.

Ochii i s-au ingustat.

- Cat de rau esti lovita Bella? Adevarul, sa nu incerci sa minimalizezi ceva!

- Lovita? Am repetat. Vocea mea a venit mai ascutita decat de obicei deoarece cuvantul m-a luat pe nepregatite.

A ridicat o spranceana si buzele ii erau o linie.

Am facut o scurta verificare, mi-am intins corpul automat, miscandu-mi muschii. Era amorteala si destula durere, e adevarat, dar in general era o senzatie ciudata cum ca oasele erau nelegate de incheieturi si ca ma transformasem pe jumătate intr-o meduza. Nu era un sentiment neplacut.

Apoi am fost putin nervoasa pentru ca intuneca cea mai perfecta dimineata cu presupunerile lui pesimiste.

- De ce ai sarit imediat la concluzia asta? Nu am fost niciodata mai bine decat sunt acum.

Si-a inchis ochii.

- Inceteaza!

- Incetez *ce*?

- Inceteaza sa te poti de parca nu sunt un monstru ca am acceptat asta.

- Edward! Am soptit, chiar suparata acum. Imi tragea amintirile frumoase prin intuneric si le murdarea. Sa nu mai spui niciodata asta.

Nu a deschis ochii, parca nu vroia sa ma vada.

- Uita-te la tine Bella. Dupa sa-mi spui ca nu sunt un monstru.

Ranita, socata, am facut ce a zis fara sa ma gandesc si am suspinat.

Ce s-a intamplat cu mine? Nu-mi puteam da seama din cauza zapezii albe care era asezata pe piele. Am dat din cap si o cascada alba mi-a alunecat din par.

Am apucat o bucata alba si fina. Era un fulg.

- De ce sunt acoperita de pene? Am intrebat confuza.

A raspuns nerabdator.

- Am muscat o perna. Sau doua. Nu despre astea vorbesc.

- Ai... muscat o perna? De ce?

- Uite Bella! Aproape ca a urlat. Mi-a luat mana – foarte usor- si a intins-o. Uita-te la asta!

De data asta am vazut la ce se referea.

Sub mantia de pene, vanatai violete incepeau sa-mi apara pe pielea palida de pe brat. Ochii au urmarit traseul pe care il faceau pana la umar, si apoi in jos, peste coaste. Mi-am eliberat mana sa ma uit la decolorarea de pe antebratul stang, uitandu-ma cum dispare cand apas si apoi reapare. Zvacnea putin.

Asa de usor incat abia ma atingea, Edward a pus mana peste vanataile de pe mana si le-a potrivit peste urma.

- Oh! Am zis.

Am incercat sa-mi aduc aminte – sa-mi aduc aminte de durere – dar nu am putut. Nu am realizat niciun moment cand ma tineam prea strans sau mainile prea tari. Nu-mi puteam aduce aminte decat ca vroiam sa ma stranga si mai tare si imi pare bine atunci cand o facea....

- Imi pare rau Bella, a soptit in timp ce eu ma uitam la vanatai. Stiam mai bine. Nu trebuia.... A facut un sunet grav si revoltat din gat. Imi pare mai rau decat as putea sa iti spun.

Si-a pus mana peste fata si a ramas asa.

Am ramas un moment indelungat intr-o uimire totala, incercand sa ajung – acum ca am inteles – la un sens cu nefericirea lui. Era asa de diferit felul in care m-am simtit ca era foarte greu de inteles.

Socul a plecat usor si nu a lasat nimic in urma. Goliciune! Minteaa mea era alba. Nu puteam sa ma gandesc ce sa spun. Cum as putea sa-i explic intr-un mod bun. Cum il puteam face si pe el fericit asa cum eram si eu – sau fusesem pana nu demult.

I-am atins mana, dar nu a raspuns. Mi-am pus mainile pe incheieturile lui si am incercat sa i le iau de pe fata, dar as fi putut tipa la o sculptura pentru cat bine mi-a facut.

- Edward! Nu s-a miscat.

-Edward? Nimic. Deci asta o sa fie un monolog.

- Imi pare rau Edward. Sunt ... nici nu pot sa-ti spun. Sunt asa de fericita. Asta nici macar nu egaleaza. Nu fi suparat. Nu. Sunt chiar

- Sa nu spui cuvantul *bine*. Vocea ii era rece. Daca pui pret pe sanatatea mea mintala, nu spune ca esti bine.

- Dar sunt. Am soptit.

- Bella, aproape gemand. Nu spune.

- Nu. Tu sa nu spui Edward.

Si-a miscat mana; ochii lui aurii se uitau la mine ingrijorati.

- Nu distruge asta, i-am spus. Sunt. Fericita.

- Deja am distrus-o, a soptit.

- Inceteaza! Am sarit.

Am auzit un scrasnit de dinti.

- Ugh! Am bombanit. De ce nu poti sa-mi citesti gandurile? E asa un inconvenient sa fii cu mintea oprita!

Ochii i s-au deschis putin, distrasi.

- Asta e noua. Iti place ca nu-ti pot citi gandurile.

- Azi nu.

S-a holbat la mine.

- De ce?

Am ridicat mainile de frustrare, simtind o durere in umar pe care am ignorat-o. Mi-am pus mainile pe pieptul lui cu o pocnitura.

-Pentru ca toata aceasta framantare ar fi total inutila daca ai vedea cum ma simt. Sau cel putin cum eram acum cinci minute. Eram super-fericita. Fericita total si complet. Acum nu – ei bine, sunt putin iritata.

- Ar trebui sa fii suparata pe mine.

- Ei bine, sunt. Daca asta te face sa te simti mai bine?

- Nu. Nu cred ca este ceva ce m-ar face sa ma simt mai bine acum.

- Ce! Am sarit. Uite de-asta sunt suparata. Ma superi Edward.

Si-a dat ochii peste cap si s-a agitat.

Am respirat adanc. Simteam multa durere dar nu era asa de rau. Intr-un fel ca atunci dupa ce ridici greutatea. Am facut asta cu Renee intr-o perioada de fitness obsesiv. Saizeci si cinci de flotari cu patru kilograme in fiecare mana. Nu puteam sa merg a doua zi. Asta nu era nici pe jumatate din durerea de atunci.

Mi-am ascuns iritarea si am incercat sa-mi dreg vocea.

- Stiam ca urma sa fie dificil. M-am gandit ca era inteles. Si apoi... a fost mult mai usor decat am crezut ca va fi. Asta e chiar nimic. Mi-am trecut mana peste vanatai. Cred ca pentru prima data, fara sa stim la ce sa ne asteptam, ne-am descurcat fantastic. Cu putina practica ...

Expresia lui a fost asa de neasteptata incat mi-am oprit propozitia la jumatate.

- Te-ai gandit? Te asteptai la asta Bella? Ai putut sa anticipezi ca o sa te ranesc? Te-ai gandit ca putea sa fie si mai rau? Consideri asta un experiment reusit numai pentru ca poti pleca pe doua picioare? Niciun os rupt egal victorie?

Am asteptat, lasandu-l sa spuna totul. Apoi am asteptat pana cand respiratia i-a revenit la normal. Cand ochii ii erau calmi, am raspuns vorbind rar si clar.

- Nu am stiut la ce sa ma astept – dar in mod sigur nu m-am asteptat sa fie asa... asa... de minunat si de perfect.

Vocea mea s-a transformat intr-o soapta, ochii mi-au alunecat de la fata lui spre mainile mele.

- De fapt nu stiu cum a fost pentru tine, dar pentru mine a fost asa cum am spus.

Un deget rece mi-a ridicat barbia.

- Asta e problema ta? A spus printre dinti. Ca *eu* nu m-am simtit bine?

Ochii mi-au ramas in jos.

- Stiu ca nu este la fel. Nu esti om. Am incercat doar sa explic, ca pentru un om, nu-mi inchipui ca viata poate fi mai buna de atat.

A fost tacut asa de mult timp ca intr-un final a trebuit sa ma uit in sus. Fata lui era mai incrunzata, ganditoare.

- Se pare ca trebuie sa-mi cer scuze pentru mai multe. S-a incrunzat. Nu mi-am inchipuit ca tu o sa interpretezi ca ceea ce simt despre ce ti-am facut azi noapte nu a fost ... ei bine, cea mai buna noapte din toata existenta mea. Dar nu vreau sa ma gandesc din punctul asta de vedere, nu cand tu esti ...

Buzele i s-au curbat putin la colturi.

- Pe bune? Cea mai buna? Am intrebat incet.

Si-a pus mainile pe fata mea, tot cu acelasi ton.

- Am vorbit cu Carlisle dupa ce noi am facut pactul, sperand ca el poate sa ma ajute. Bineinteles ca mi-a spus ca poate fi foarte periculos pentru tine.

O umbra i-a trecut peste expresie.

- Avea incredere totusi, o incredere pe care nu o merit.

Vroiam sa protestez, dar mi-a pus doua degete pe buze inainte sa pot sa comentez.

- De asemenea l-am intrebat si la ce pot sa ma astept. Nu stiam cum o sa fie pentru mine ... cu toata treaba ca eu sunt vampir. A zambit abia auzit.

- Carlisle a spus ca este ceva foarte puternic, ca nimic altceva. Mi-a spus ca dragostea fizica nu este ceva de ignorat. Cu temperamentele noastre care se schimba foarte greu, emotiile puternice pot sa ne dauneze iremediabil. Dar a spus ca nu ar trebui sa-mi fac probleme cu partea asta deoarece tu deja mi-ai daunat complet. De data asta zambetul ii era inocent.

- Am vorbit si cu fratii mei. Mi-au spus ca este o placere foarte mare . A doua dupa sangele uman. O linie i-a aparut pe frunte. Dar am gustat sangele tau si nu cred ca este altul mai potent decat el. Nu cred ca greseau. Numai ca era ceva diferit pentru noi. Ceva mai mult.

- A fost mai mult. A fost totul.

- Asta nu schimba cu nimic faptul ca a fost gresit. Chiar daca este posibil ca tu chiar sa te fi simtit asa cum ai spus.

- Ce inseamna *asta*? Crezi ca inventez? De ce?

- Sa-mi treaca vina. Nu pot ignora ce este evident Bella. Istoria noastra cu tine care ma absolve de orice vina atunci cand fac ceva gresit.

I-am luat barbia si m-am aplecat catre el astfel incat fetele noastre stateau la doar cativa centimetrii distanta.

- Tu sa ma asculti Edward Cullen. Nu pretind nimic doar de dragul tau. Ok? Nici nu am stiut ca este un motiv sa te fac sa te simti mai bine pana cand nu ai inceput sa te simti mizerabil. Nu am fost asa de fericita toata viata mea – nu am fost asa de fericita nici cand ai decis ca ma iubesti mai mult dect vroiai sa ma ucizi, sau in prima dimineata cand m-am trezit si tu erai tot acolo si ma asteptai...nici cand ti-am auzit vocea in studioul de balet.

S-a incordat la amintirea apropierei fatale de un vampir vanator, dar nu m-am oprit.

Sau cand ai spus *Da* si am realizat ca pot sa te pastrez pentru totdeauna. Astea sunt cele mai fericite momente ale mele. Asa ca invata sa traiesti cu asta.

Mi-a atins cuta de incrunzare dintre sprancene.

- Te fac nefericita acum. Nu vreau asta.

- Atunci nu fi tu nefericit. Asta e singura problema.

Ochii lui s-au micșorat, a luat o gura mare de aer și a spus.

- Ai dreptate. Trecutul e trecut și nu pot face nimic să-l schimb. Nu are niciun sens să las dispoziția mea să-ți strice ziua. O să fac tot ce-mi sta în putință să te fac fericită acum.

- Orice mă face fericită?

Stomacul meu a "vorbit" în același timp cu mine.

- Ți-e foame, a spus repede. S-a ridicat rapid din pat și a ridicat un nor de pene. Ceea ce mi-a adus aminte.

- Deci, de ce te-ai decis să-i distrugi pernele lui Esme? Am întrebat și m-am ridicat încercând să-mi scutur fulgii din par.

El deja se îmbracase cu o pereche de pantaloni kaki și statea lângă ușa, scuturându-și parul să scape și el de pene.

- Nu știu dacă am decis să fac ceva azi noapte, a bombănit. Suntem doar norocoși că au fost pernele și nu tu.

A respirat adânc și a dat din cap, parcă să-și alunge un gând negru. Un zâmbet real i-a apărut pe chip dar cred că i-a luat destul de mult ca să îl facă.

M-am așezat cu atenție pe patul înalt și m-am întins din nou, mai conștientă acum de durere și de pete. L-am auzit oftând. Și-a întors fata de la mine și mainile i s-au făcut pumn.

- Arată chiar așa de hidos? Am încercat să mențin un ton lejer. Respirația lui s-a oprit, dar nu s-a întors, probabil să-și ascundă fata de mine. Am mers la baie să mă verific.

Ma uitam la corpul meu gol care se reflecta tot într-o oglindă mare din spatele ușii. Cu siguranță am fost mai rău. Era o usoară umbră pe unul din obraji iar buzele imi erau puțin umflate, dar înafara de asta, fata mea era bine. Restul era decorat cu pete albastre și mov.

M-am concentrat asupra vânătăilor care erau cel mai greu de ascuns. Pe maini și pe umeri. Nu erau așa de grave. Pielea mea se învinetea foarte ușor. De obicei până apare o vânătăie, uitam cum am reușit să o fac. Bineînțeles, acestea abia se formau. O să arată chiar mai rău mâine. Asta nu o să facă lucrurile mai ușoare.

M-am uitat la par și am oftat.

- Bella? Era chiar acolo lângă mine până am reușit să scot vre-un sunet.

- Nu o să termin să scot astea din par niciodată! Am arătat spre capul meu care arăta ca un cuib de găini. Am început să adun fulgii.

- Tu ai fi mai îngrijorată de parul tău, a bombănit dar a venit în spatele meu și le-a scos mult mai repede.

- Cum te-ai abținut să nu razi? Arată ridicol.

Nu mi-a raspuns, doar aduna. Oricum stiam raspunsul – nimic nu era amuzant pentru el in starea in care era.

- Nu cred ca o sa reusim, am spus dupa un minut. Este prea prins. O sa incerc sa-l spal. M-am intors si mi-am trecut mainile peste mijlocul lui.

- Nu vrei sa ma ajuti?

- Mai bine as gasi ceva de mancare, a spus incet si mi-a desfacut mainile usor. Am oftat pe masura ce el disparea, miscandu-se prea repede.

Se parea ca luna mea de miere se terminase. Gandul m-a facut sa simt un nod in gat.

Cand eram aproape gata m-am imbracat cu o rochie straina de bumbac alba care evidentia si mai mult petele violete. M-am indreptat cu picioarele goale unde simteam miros de oua cu bacon si branza cheddar.

Edward statea in fata aragazului de inox, punand o omleta pe o farfurie de un albastru pal care era pe masa. Mirosul de mancare m-a acaparat. Ma simteam in stare sa mananc si farfuria.

- Uite mi-a zis. S-a intors cu un zambet si a pus farfuria pe o mica masa.

M-am asezat pe unul din scaunele de metal si m-am apucat sa infulec ouale fierbinti. Ma ardeau dar nu-mi pasa.

S-a asezat si el in fata mea.

- Nu te hranesc prea des.

Am inghitit si i-am reamintit.

- Am dormit. Este chiar bun apropo. Impresionant pentru cineva care nu mananca.

- Canalul de mancare, a spus si mi-a aruncat zambetul meu preferat.

Eram fericita sa-l vad, fericita pentru ca semana cu cel de toate zilele.

- De unde sunt ouale?

- Am rugat echipa de curatenie sa aprovizioneze bucataria. O premiera pentru locul asta. O sa trebuiasca sa-i rog sa vada ce e de facut si in privinta fulgilor ... s-a intristat. Si-a fixat privirea undeva deasupra capului meu. Nu am raspuns. Si nu am incercat sa spun ceva ce l-ar supara iar.

Am mancat tot desi era destula pentru doua persoane.

- Multumesc, i-am spus. M-am aplecat peste masa sa-l sarut. M-a sarutat si el automat si apoi s-a ridicat brusc de la masa si a plecat.

Am scrasnit din dinti si apoi intrebarea pe care vroiam sa o pun a iesit mai mult ca o acuzatie.

- Nu mai ai de gand sa ma atingi cat suntem aici, nu-i asa?

A ezitat, apoi a zambit si a ridicat o mana care m-a atins pe obraz. Degetele lui m-au atins usor si nu m-am putut abtine sa nu-mi intind fata in palma lui.

- Stii ca nu asta am vrut sa spun.

A oftat si a lasat mana.

- Stiu. Si ai dreptate.

A facut o pauza, ridicandu-mi usor barbia. Si apoi a vorbit mai convingator.

- Nu o sa mai fac dragoste cu tine pana nu esti schimbata. Nu o sa te mai ranesc.

6. Distracții

Distracția mea a devenit prioritatea numărul unu pe Insula Esme. Faceam scufundări (bine, eu faceam cu tubul de respirat în timp ce el se mandrea că poate să stea fără oxigen oricât). Am exploarat mica junglă care îngrădea micul pisc de piatră. Am vizitat papagalii care trăiau în bolta din partea de sud a insulei. Ne-am uitat la apusul soarelui din golful stancos din vest. Am înotat cu scopul de a ne juca în apă caldă și puțin adâncă. Sau cel puțin eu așa am făcut; când Edward era în apă, scopul dispărea de parcă era vre-un rechin aproape.

Știam ce se întâmplă. Încerca să mă țină ocupată, distrată, ca să nu-l mai bat la cap în legătură cu sexul. De fiecare dată când îl faceam să vorbească despre asta, era ușor cu unul din cele un milion de DVD-uri de sub ecranul imens al televizorului cu plasma, mă ademenea afară din casă cu expresii magice ca *recifuri de coral* și *peșteri cufundate în apă* și *broaște testoase de apă*.

Mergeam și mergeam și mergeam toată ziua, așa că eram infometată și extenuată atunci când soarele apunea. Cădeam peste farfurie după ce terminam cina în fiecare seară; o dată chiar am adormit la masă și el a trebuit să mă ducă în brate până în pat. Parte din vina era a lui Edward care făcea prea multă mâncare pentru mine, dar eram așa de *infometată* după ce înotam și urcam toată ziua încât mâncam aproape tot. Apoi, plină și obosită, abia mai reuseam să-mi țin ochii deschiși.

Parte din plan fără indoială.

Extenuarea nu ajută prea mult intențiile mele persuasive. Dar nu am renunțat. Am încercat să rationalizez, să cer și să mă enervez, totul în zadar. De obicei eram inconstientă înainte să pledez pentru cazul meu prea departe. Apoi visele mi se pareau așa de reale – cosmaruri în general, pareau mai reale, cred, din cauza culorilor prea strălucitoare de pe insulă- încât mă trezeam obosită indiferent de cât aș fi dormit.

La o săptămână după ce am ajuns pe insulă, am decis să fac un compromis. Avuseseră rezultate înainte.

Dormeam în camera albastră acum. Echipa de curățenie nu venea până a doua zi, așa că încă era o patură de fulgi în camera albă. Camera albastră era mai mică, patul era proporționat mai rezonabil. Peretii erau închiși, captușiți cu lambriu iar accesoriile erau luxoase din matase albastră.

A trebuit să port ceva din colecția de lenjerie pe care Alice mi-a pus-o pentru nopți- care nu dezvăluia prea mult comparativ cu minusculii bikini pe

care ii pregatise pentru mine. Ma intrebam daca avusese vreo viziune a motivului pentru care as fi vrut asa ceva, si m-am cutemurat, rusinata de acel gand.

Am inceput usor cu o pereche inocenta din satin de culoare fildesului, ingrijorata ca dezvaluind prea multa piele era opus ajutorului, dar pregatita sa incerc orice. Edward parea sa nu observe nimic, de parca eram imbracata cu aceleasi haine ponosite si vechi pe care le purtam acasa.

Vanataile erau mult mai bine – ingalbenite in unele locuri si disparand in altele – asa ca in seara asta scosesem una din piesele scandalose in timp ce ma pregateam in baia captusita. Era neagra, din dantela si rusinos sa te uiti la ea chiar daca nu era imbracata. Am avut grija sa nu ma uit in oglina inainte sa intru iar in dormitor. Nu vroiam sa-mi pierd calmul.

Am avut satisfactia sa-i vad ochii cum s-au marit pentru doar o secunda inainte sa-si controleze expresia.

- Ce parere ai? am intrebat, invartindu-ma poata vedea fiecare unghi.

Si-a curatat gatul.

- Arati foarte frumos. Tot timpul arati.

- Mersi, am zis putin suparata.

Eram prea obosita ca sa rezist sa nu ma urc repede in patul moale. Si-a pus mainile imprejurul meu si m-a tras la piept, dar era rutina- era prea cald sa pot dormi fara sa am corpul lui rece aproape.

- Iti fac o propunere, am spus adormita.

- Nu mai fac nicio intelegere cu tine, mi-a raspuns.

- Nici macar nu ai auzit ce ofer.

- Nu conteaza.

Am oftat.

- La naiba. Si chiar vroiam... Ei bine.

Si-a dat ochii peste cap.

Eu i-am inchis pe ai mei si am lasat momeala acolo. Am cascat.

A durat doar un minut – nu destul ca sa adorm.

- Bine. Ce vrei?

Am strans din dinti pentru o secunda, luptandu-ma cu un zambet. Daca era ceva caruia nu-i putea rezista, era oportunitatea de a-mi darui ceva.

- Ei bine, ma gandeam... stiu ca toata treaba cu Dartmouth este de acoperire, dar sincer, un semestru de colegiu probabil ca nu o sa ma omoare. Am spus repetand cuvintele pe care mi le spusese mai demult, cand incerca sa ma convinga sa renunt la a mai fi vampir. Pun pariu ca Charlie o sa fie incantat de povestile din Dartmouth. Sigur o sa fie rusinos daca nu o sa pot

tine pasul cu toti desteptii. Totusi ... optsprezece, nouasprezece. Nu e chiar asa o diferenta mare. Nu inseamna ca o sa imbatranesc in urmatorul an.

A fost tacut pentru un moment destul de lung. Apoi, cu o voce inceata, a spus

- Ai astepta. Ai sta om.

Mi-am tinut vorba, lasand oferta sa se aseze.

- De ce imi *faci* asta? A spus printre dinti, tonul fiind dintr-o data nervos. Nu e si asa destul de greu si fara asta? A apucat o mana plina din dantela care se unduia peste coapsa mea. Pentru un moment, am crezut ca o sa o rupa din cusaturi. Apoi mana i s-a relaxat. Nu conteaza. Nu o sa mai fac nicio intelegere cu tine.

- Dar vreau sa merg la colegiu.

- Nu, nu vrei. Si nu este nimic care sa merite sa-ti risti viata din nou. Care sa merite sa te raneasc.

- Dar chiar vreau sa merg. Bine, nu este colegiul chiar ceea ce vreau – vreau sa fiu om inca putin timp.

A inchis ochii si a expirat pe nas.

- Ma innebunesti, Bella. Nu am mai avut acest argument de un milion de ori, si tu tot timpul cereai sa fi vampir fara intarziere.

- Da dar...acum am un motiv pentru care vreau sa fiu om pe care inainte nu-l aveam.

- Care este acela?

- Ghici, am spus, si m-am ridicat pe perne sa-l sarut.

M-a sarutat inapoi dar nu intr-un fel in care sa-mi dea de inteles ca sunt in castig. Era ca si cum era grijuliu sa nu-mi raneasca sentimentele; era comlet si exasperant in auto- control. Usor, m-a impins dupa un moment si ma mangaia la piept.

- Esti asa umana, Bella. Condusa de hormoni. Chicoti.

- Asta este si ideea, Edward. Imi place partea asta de a fi umana. Nu vreau sa renunt inca. Nu vreau sa astept ani in care o sa fiu innebunita dupa sange ca nou-nasut vampir, ca o parte din asta sa se intoarca la mine.

Am cascat si el a zambit.

- Esti obosita. Dormi, iubire. A inceput sa-mi fredoneze cantecul de leagan pe care l-a compus pentru mine atunci cand ne-am intalnit prima oara.

- Ma intreb de ce sunt asa de obosita, Mormaiam sarcastic. Asta nu cred ca este parte din schema ta sau ceva.

Doar a chicotit o data si a inceput sa ingane iar.

- La cat sunt de obosita ai zice ca macar dorm mai bine.

Cantecul s-a oprit.

-Ai dormit dusa Bella. Nu ai spus niciun cuvânt în somn de când suntem aici. Dacă nu sforaiai să fi zis că ești în coma.

Am ignorat remarca; nu sforai.

- Nu m-am mișcat? Asta e ciudat. De obicei când am un cosmar mă agită în tot patul. Și tip.

- Ai avut cosmaruri?

- Foarte reale. Și mă obolesc atât de tare. Am cascăt. Nu-mi vine să cred că nu am vorbit despre ele toată noaptea.

- Despre ce sunt?

- Diferite lucruri- dar aceleași, știi tu, din cauza culorilor.

- Culori?

- Totul e așa de luminos și de real. De obicei, când visez, știu că visez. Cu acestea nu știu să dorm. Le face și mai înspăimântătoare.

Părea tulburat când a vorbit iar.

- Ce te înspăimântă?

M-am cutremurat ușor.

- În general.... am ezitat.

- În general, el a accentuat.

Nu știu sigur de ce dar nu vroiam să-i spun de copilul din cel mai recent cosmar; era ceva privat în legătură cu acea groază. Deci, în loc să-i dau toată descrierea, i-am spus doar un element. Cu siguranță destul să mă înspăimânte pe mine sau pe oricine altcineva.

- Volturii, am șoptit.

M-a strans mai tare.

- Nu o să mă deranjeze de acum înainte. O să fi nemuritoare în curând, și nu o să mă aiba niciun motiv.

L-am lăsat să mă consoleze, simțindu-mă puțin vinovată că a înțeles greșit. Cosmarurile nu erau chiar așa. Nu era că mi-era frică pentru mine – imi era frică pentru baietel.

Nu era același baietel ca în primul vis – copilul vampir cu ochii însângerați care stătea pe o movilă de oameni morți pe care îi iubeam. Acest baietel pe care îl visasem de patru ori în ultima săptămână era în mod sigur om; obrații îi erau roșii iar ochii erau de un verde pur. Dar că și celălalt copil, tremura de frică și disperare când Volturii se apropiau de noi.

În acest vis care era și nou și vechi, pur și simplu simteam că trebuie să protejez necunoscutul copil.

Nu era alta opțiune. În același timp simteam că o să eșuez.

Mi-a văzut deznădejdea pe chip.

- Ce pot să fac să te ajut?

M-am scuturat de vis.

- Sunt doar vise Edward.

- Vrei sa-ti cant? O sa-ti cant toata noaptea daca o sa tina visele urate la distanta.

- Nu sunt toate rele. Unele sunt frumoase. Asa ...colorate. In apa, cu pesti si corali. Totul pare ca se intampla cu adevarat – nu stiu ce visez. Poate ca insula este problema. Chiar e *luminos* aici.

- Vrei sa mergem acasa?

- Nu. Nu inca. Nu putem sa stam inca putin?

- Stam oricat vrei tu Bella, mi-a promis.

- Cand incepe semestrul? Nu am acordat prea multa atentie inainte.

A oftat. Putea sa inceapa sa fredoneze iar, dar adormisem inainte sa-mi dau seama.

Mai tarziu, cand m-am trezit in intuneric eram in soc. Visul fusese asa de real... asa de viu, de senzorial... Am suspinat adanc si tare, dezorientata de camera intunecata. Acum numai o secunda, mi se parea ca sunt sub soarele stralucitor.

- Bella? Edward a sosit, mainile erau in jurul meu, scuturandu-ma usor. Esti bine iubito?

- Oh! Am suspinat iar. Doar un vis. Nimic real. Spre totala uimire, lacrimi imi curgeau din ochi fara preaviz, debordante pe fata.

- Bella! A spus mai tare, alarmat acum. Ce s-a intamplat? Imi stergea lacrimile de pe obraji infierbantati cu degetele lui reci si rapide, dar altele le luau locul.

- A fost numai un vis. Nu am putut sa-mi controlez suspinul care se auzea in voce. Lacrimile fara simtire erau deranjante., dar nu am putut sa-mi controlez durerea ezitanta care ma stapanise. Vroiam asa de mult ca visul sa fie real.

- Esti bine, iubito, esti bine. Sunt aici. Ma misca inainte si inapoi, putin prea repede ca sa ma linisteasca. Ai avut un alt cosmar? Nu era real, nu era real.

- Nu era cosmar. Am clatinat capul, stergandu-ma cu dosul palmei la ochi. Era un vis *bun*. Vocea mi s-a spart iar.

- Atunci de ce plangi? M-a intrebat dezorientat.

-Pentru ca m-am trezit, jeleam si mi-am pus mainile in jurul gatului lui intr-o prinsoare si suspinam pe gatul lui.

A ras odata la logica mea, dar sunetul era incordat de preocupare.

- Totul este bine Bella. Respira adanc.

- A fost asa de real, plangeam. *Vroiam* sa fie real.

- Spune-mi despre el, ma indemna. Poate ca asta o sa ajute.

- Eram pe plaja.... m-am oprit, dandu-ma inapoi sa ma pot uita cu ochii plansi la fata lui de inger nelinistita, vag in intuneric. Ma uitam la el meditativ in timp ce durerea nerezonabila incepea sa se stinga.

- Si? A spus pana la urma.

Am clipit ca sa-mi pot opri lacrimile din ochi.

- Oh Edward...

- Spune-mi Bella, ma ruga, ochii ii erau innebuniti de ingrijorare la durerea din vocea mea.

Dar nu am putut. In schimb mi-am prins mainile de gatul lui iar si mi-am inchis gura de a lui cu febrilitate. Nu era dorinta de loc – era nevoie, acuta pana la punctul in care durea. Raspunsul lui a fost imediat dar urmat rapid de refuz.

S-a luptat cu mine cat de usor a putut spre surprinderea lui, tinandu-ma departe, apucandu-mi umerii.

- Nu Bella, a insistat, uitandu-se la mine de parca era ingrijorat ca mi-am pierdut mintile.

Mainile mi-au cazut, infranta, lacrimile bizare au inceput sa curga intr-un torment proaspat pe fata, mi se ridica un nou suspin pe gat. Avea dreptate – trebuie sa fiu nebuna.

Se uita la mine cu ochii confuzi si chinuiti.

- Imi pare r-r-rau, am murmurat.

Dar m-a tras spre el atunci, tinandu-ma strans la pieptul lui de marmura.

- Nu pot Bella, nu pot! Geamatul lui era dureros.

- Te rog, am spus, rugamintea mea fiind inabusita de pielea lui. Te rog, Edward?

Nu pot sa spun daca a fost miscat de lacrimile care se simteau in voce, sau daca a fost nepregatit sa faca fata atacului meu imediat sau daca nevoia lui era pur si simplu la fel de mare ca si a mea in acel moment. Dar oricare ar fi fost motivul, mi-a tras buzele inapoi la ale lui , capituland cu un geamat.

Si am continuat de acolo de unde visul se oprise.

Am stat nemiscata cand m-am trezit dimineata si am incercat sa-mi pastrez respiratia egala. Imi era frica sa deschid ochii.

Eram intinsa pe pieptul lui, dar el statea nemiscat si mainile lui nu erau in jurul meu. Acesta era un semn rau. Imi era frica se recunosc ca m-am trezit, sa fac fata maniei – nu conta catre cine era directionata astazi.

Cu grija, ma uitam printre gene. Se uita sus la tavanul inchis, mainile erau sub cap. M-am ridicat intr-un cot ca sa-i pot vedea fata mai bine. Era linistita, fara nicio expresie.

- Cate neazuri am azi? Am intrebat cu vocea stinsa.

- O multime, a spus dar a intors capul cu un suras afectat.

Am oftat usurata.

- Imi pare rau, am spus. Nu am vrut...bine, nu stiu exact ce *a fost* azi-noapte. Am scuturat capul la amintirea lacrimilor irrationale si a durerii sfasiatoare.

- Nu mi-ai spus despre ce era visul.

- Cred ca nu ti-am spus – dar ti-am cam *aratat* despre ce era vorba. Am ras timid.

- Oh! A spus. Ochii i s-au marit si apoi a clipit. Interesant!

- A fost un vis foarte bun, am murmurat. El nu a comentat, asa ca dupa cateva secunde am intrebat. Sunt iertata?

- Ma gandesc.

M-am ridicat, planuind sa ma examinez- se parea ca nu este nicio pana, cel putin. Dar cand m-am miscat, un val ciudat de ameteala m-a lovit. M-am rasucit si am cazut iar pe perne.

- Oh ... durere de cap.

Mainile lui erau in jurul meu.

- Ai dormit foarte mult timp. Douasprezece ore.

- *Douasprezece?* Ce ciudat.

M-am mai uitat odata la mine in timp ce vorbeam, incercand sa fiu discreta. Aratam bine. Vanataile de pe mana erau tot cele de o saptamana, ingalbenite. M-am intins experimentand. Ma simteam bine. Chiar foarte bine.

- Este terminat inventarul?

Am incuviintat timida.

- Se pare ca pernele au supravietuit.

- Din pacate nu pot sa spun acelasi lucru despre, a, neglige-ul tau. A facut semn cu capul spre piciorul patului, unde cateva bucati de dantela neagra erau puse peste asternuturile de matase.

- Asta e pacat, am spus. Imi placea aceea.

- Si mie!

- Au fost si alte accidente? Am intrebat timid.

- O sa trebuiasca sa-i cumpar lui Esme alta rama pentru pat, s-a confesat, aratand peste umar. I-am urmarit privirea si am fost socata sa vad bucata aceea mare de lemn ca era aparent scobita din partea stanga a tablei.

- Hmmm, m-am incrunatat. Ai crede ca am auzit asta.

- Pai esti extraordinar de neatenta cand atentia iti este altfel implicata.

- Am fost putin absorbita, am admis, inrosindu-ma .

Mi-a atins obrazul arzand si a oftat.

- Chiar o sa-mi fie dor de asta.

Ma uitam la fata lui cautand orice semn de suparare sau remuscare de care imi era frica. S-a uitat la mine egal, expresia ii era calma dar in rest de necitit.

- Cum *te* simti?

A ras.

- Ce? I-am cerut.

- Pari asa de vinovata – parca ai fi comis vreo crima.

- Ma *simt* vinovata, am murmurat.

- Deci ti-ai sedus sotul mult prea doritor. Asta nu e o ofensa capitala.

Mi se parea ca ma tachineaza.

Obrajii imi erau si mai fierbinti.

- Cuvantul *sedus* implica o anumita cantitate de premeditare.

- Poate ca nu este un cuvant potrivit, a admis.

- Nu esti suparat?

A zambit afectat.

- Nu sunt suparat.

- De ce nu?

-B ine... a facut o pauza. Nu ti-am facut niciun rau, una la mana. A fost mai usor de data asta sa ma controlez, sa redistribui excesul. Ochii i-au fugit catre rama distrusa de la pat. Poate pentru ca am avut o idee mai buna la ce sa ma astept.

Un zambet plin de speranta mi s-a intins pe fata.

- Ti-am *spus* ca totul tine de practica.

Si-a dat ochii peste cap.

Stomacul meu era zgomotos si el radea.

- Micul dejun pentru om? A intrebat.

- Te rog, i-am spus sarind din pat. M-am miscat prea repede, totusi, si a trebuit sa ma clatin ca sa imi recapat echilibrul. M-a prins inainte sa ma pot impiedica de dulap.

- Esti bine?

- Daca nu o sa am simtul echilibrului mai bun in urmatoarea viata o sa cer o rambursare.

Am gatit eu in dimineata asta, mi-am prajit niste oua – prea infometata sa fac ceva mai elaborat. Nerabdatoare, le-am pus in farfurie dupa numai cateva minute.

- De cand mananci oua asa? M-a intrebat.

- De acum.

- Ai idee cate oua ai mancat in ultima saptamana? A scos cosul de gunoi de sub ghiuveta- era plin de cartoane goale albastre.

- Ciudat, am spus dupa ce am luat o inghititura fierbinte. Locul asta mi-a dat apetitul peste cap. Si visele, si echilibrul destul de dubios. Dar imi place aici. Va trebui probabil sa plecăm curand, nu-i asa, ca sa ajungem la Darthmouth la timp? Uau, cred ca va trebui sa gasim un loc in care sa stam si lucruri, nu-i asa?

Statea langa mine.

- Poti sa renunti la pretextul cu colegiul – ai avut ce ti-ai dorit. Si nu ne intelesesem la acord, deci nu sunt consecinte.

Am pufnit.

- Nu era un pretext Edward. Nu *imi* pierd timpul liber complotand cum fac unii oameni. *Ce putem sa facem sa o scoatem pe Bella afara astazi?* Am spus incercans jalnic sa-i imit vocea. A ras, nerusinat. Chiar vreau putin timp sa mai fiu umana. M-am intins sa-mi pot trece mana peste pieptul lui gol. Inca nu am avut destul.

Mi-a aruncat o privire dubioasa.

- Pentru asta? A intrebat prinzandu-mi mana cand se ducea jos spre stomac. Sexul era cheia de la inceput? Si-a dat ochii peste cap. De ce nu m-am gandit la asta, mormaia sarcastic. Ma salvam de foarte multe argumente.

Am ras.

- Da probabil!

- Esti asa de umana, a spus iar.

- Stiu!

O urma de zambet i-a aparut pe buze.

- Mergem la Darthmouth? Pe bune?

- Probabil ca o sa cad dupa primul semestru.

- O sa te meditez eu. Zambetul era larg acum. O sa-ti placa la colegiu.

- Crezi ca o sa gasim un apartament asa de tarziu?

A ranjit, parand vinovat.

- Stii, intr-un fel avem deja o casa acolo. Asa, doar in caz.

- Ai cumparat o casa?

- Proprietatile imobiliare sunt o investitie buna.

Am ridicat o spranceana si am lasat-o asa.

- Deci, suntem gata atunci.

- O sa trebuiasca sa vad daca mai putem sa tinem masina „inainte” inca putin timp...

- Da, Doamne fereste daca nu sunt ferita de tancuri.

A ranjit.

- Cat timp mai putem sa stam? Am intrebat.

- Stam bine cu timpul. Cateva saptamani daca mai vrei. Si apoi putem sa-l vizitam pe Charlie inainte sa mergem in New Hampshire. Putem petrece Craciunul cu Renee...

Cuvintele lui aratau un viitor imediat foarte fericit, unul ferit de pericole pentru cei implicati. Sertarul Jacob, nu era uitat, era galagios, si am corectat gandul – pentru *aproape* toata lumea.

Aceasta nu devenea mai usoara. Acum ca am descoperit *exact* ce bine este sa fi om, era tentant sa las planurile sa alunece. Optsprezece sau nouasprezece, nouasprezece sau douazeci... Chiar conta? Nu o sa ma schimb chiar asa de mult intr-un an. Si sa fiu om cu Edward... alegerea era mai grea cu fiecare zi.

- Cateva saptamani, am fost de acord. Si dupa, pentru ca se parea ca niciodata nu era destul timp, am adaugat. Stii, ma gandeam – stii ce ziceam despre practica inainte?

A ras.

- Poti sa tii minte gandul? Aud o barca. Echipa de curatenie cred ca a ajuns.

Vroia sa tin minte gandul. Deci asta insemna ca nu o sa-mi mai faca probleme in legatura cu practica? Am zambit.

- Lasa-ma sa-i explic lui Gustavo dezordinea din camera alba, si apoi putem iesi afara. Este un loc in jungla in sud-

- Nu vreau sa ies afara. Nu o sa ma catar prin toata jungla astazi. Vreau sa stau aici si sa ma uit la un film.

Si-a strans buzele incercand sa nu rada la tonul meu imbufnat.

- Bine, orice iti doresti. De ce nu alegi unul pana raspund eu la usa?

- Nu am auzit sa bata.

Si-a ridicat capul ascultand. O jumatate de secunda mai tarziu s-a auzit o usoara si timida bataie la usa. A ranjit si s-a intors catre hol.

Ma gandeam in fata rafturilor de sub imensul televizor si am inceput sa scanez titlurile. Era greu sa te decizi de unde sa incepi. Aveau mai multe DVD-uri decat un magazin de inchiriat.

Puteam sa-i aud vocea de catifea usoara a lui Edward venind dinspre hol, conversand fluent in ceea ce cred ca era porugheza. Alta soapta, voce umana, i-a raspuns in aceeasi limba.

Edward i-a condus in camera; in drum aratand spre bucatarie. Cei doi brazilieni pareau incredibil de mici si de inchisi pe langa el. Unul era un om

gras, cealalta era o femeie slabuta, ambele fete erau crestate de riduri. Edward a aratat spre mine cu un zambet mandru si mi-am auzit numele amestecandu-se cu fluxul de cuvinte necunoscute. Am rosit putin cand m-am gandit la dezordinea in camera alba pe care aveau s-o gaseasca in curand. Omul cel mic mi-a zambit politicos. Dar mica femeie cu pielea ca de cafea nu a zambit. Se uita la mine cu o fata in care erau amestecate socul, ingrijorarea dar mai presus de toate frica. Inainte sa pot reactiona, Edward le-a facut semn sa il urmeze spre bucatarie, si au fost dusi.

Cand a reaparut era singur. A venit usor langa mine si si-a pus mainile in jurul meu.

- Ce este cu ea? Am soptit alarmata, amintindu-mi expresia ei panicata.

A ridicat din umeri neperturbat.

- Kaure este indian Ticuna. A fost crescuta sa fie mai superstitioasa –sau poti sa-i spui mai constienta- decat cei care traiesc intr-o lume mai moderna. Suspecteaza ce sunt, sau cel putin este aproape. El inca nu parea ingrijorat. Ei au propriile legende aici. *Libishomen* – un demon care bea sange, prada sa fiind exclusiv formata din femei frumoase. Mi-a aruncat o ocheada.

Numai femei frumoase? Ei, intr-un fel era flatant.

- Parea inspaimantata, am spus.

- Este, dar in principal este ingrijorata din cauza ta.

- A mea?

- Este preocupata de motivul pentru care te am aici, singura. El a chicotit si apoi s-a uitat spre peretele cu filme. In fine, de ce nu ai ales ceva la care sa ne uitam? Acesta este un obicei uman acceptabil care se poate face.

- Da, sunt sigura ca un film o sa-i convinga ca esti om. Am ras si mi-am prins mainile in jurul gatului lui, inaltandu-ma pe varfuri. El s-a aplecat sa-l pot saruta si si-a pus mainile in jurul meu ridicandu-ma de la podea ca sa nu mai fie nevoie sa se aplece.

- Film smilm, am mormait in timp ce buzele lui se miscau in jos pe gatul meu iar degetele mele se jucau in parul lui aramiu.

Apoi am auzit un suspin, iar el m-a pus jos repede. Kaure statea inghetata in hol, avea pene in parul cel negru, un sac mare cu si mai multe pene in maini si o expresie de groaza pe fata. Se uita la mine, ochii ei cercetandu-ma, in timp ce eu am rosit si ma uitam in jos. Apoi s-a adunat si a soptit ceva ce, chiar si intr-o limba necunoscuta, parea cu siguranta o scuza. Edward a zambit si i-a raspuns pe un ton prietenos. Si-a mutat ochii negrii si a plecat in continuare pe hol.

- Se gandea la ce cred eu ca sa gandeste ea, nu-i asa? Am mormait.

El radea la expresia mea intortocheata.

- Da!

- Uite! Am spus, intinzandu-ma la intamplare si alegand un film. Pune asta si noi ne putem preface ca ne uitam.

Era un musical vechi pe coperta avea fete zambitoare si rochii bufante.

- Foarte siropos, Edward a aprobat.

In timp ce actorii de pe ecran dansau in ritmul lor pe melodia de inceput, eu m-am tolanit pe canapea, chemuindu-ma in bratele lui Edward.

- O sa ne mutam in camera alba acum? Ma intrebam nepasatoare.

- Nu stiu.... am reusit sa distrug tablia din cealalta camera si nu mai poate fi reparata- poate daca ne limitam cu distrugerile la doar o zona a casei, Esme s-ar putea sa ne mai invite si alta data.

Am zambit larg.

- Deci vor mai fi si alte distrugerii?

A ras la expresia mea.

- Cred ca este mai bine sa fie premeditat decat sa astept sa ma asaltezi tu iar.

- Nu ar fi decat o problema de timp, am fost de acord dar pulsul meu se marise prin vene.

- Este vreo problema cu inima ta?

- Nu. Sanatoasa tun. Am facut o pauza. Vrei sa mergem sa inspectam zona demolata acum?

- Poate ca ar fi mai politicos sa asteptam sa fim singuri. *Tu* poate nu ma observi pe mine cand rup mobila dar pe ei i-ar putea speria.

Sa spun adevarul, eu deja uitasem de oamenii din cealalta camera.

- Asa e. Fir-ar sa fie.

Gustavo si Kaure se miscau usor prin casa in timp ce eu asteptam nerabdatoare ca ei sa termine si incercam sa fiu atenta la finalul fericit de pe ecran. Incepusem sa ma simt somnoroasa – desi, dupa cum a spus Edward, dormisem jumatate de zi – cand o voce aspra m-a surprins. Edward s-a ridicat, tinandu-ma protector langa el, si i-a raspuns intr-o portugheze fluenta. Gustavo a dat din cap si a plecat incet spre usa din fata.

- Au terminat, mi-a spus Edward.

- Deci asta inseamna ca suntem singuri acum?

- Ce spui despre masa de pranz mai intai? A sugerat.

Mi-am muscat buza avand in vedere dilema. Imi *era* destul de foame.

Cu un zambet, m-a luat de mana si m-a condus catre bucatarie. Imi stia fata asa de bine ca nu conta ca nu-mi poate citi gandurile.

- Asta scapa de sub control, m-am plans dupa ce m-am simtit in sfarsit plina.

- Vrei sa inoti cu delfinii in aceasta dupa-amiaza – sa arzi kaloriile? A intrebat.

- Poate mai tarziu. Am alta idee cum as putea sa ard kaloriile.

- Si care e asta?

- Ei bine, este imens de multa tableta ramasa –

Dar nu am terminat. Ma luase deja in brate iar buzele lui le-au oprit pe ale mele in timp ce ma ducea cu o viteza inumana in camera albastra.

7. Neașteptat

Linia de negru avansa prin ceata ca un blindaj. Puteam sa le vad ochii de rubin negru stralucind de dorinta si ardoare sa ucida. Buzele lor se trageau peste dintii ascutiti – unii sa maraie, unii sa zambeasca.

Am auzit scancetul copilului din spatele meu, dar nu am putut sa ma intorc sa ma uit la el. Desi eram disperata sa ma uit sa fiu sigura ca era bine, nu-mi permiteam sa-mi pierd concentrarea.

S-au apropiat fantomatic, robele negre abia miscandu-se. Le-am vazut mainile cu niste gheare de culoarea osului. Ei s-au impartit, dorind sa se apropie de noi din toate unghiurile. Eram incercuiti. Aveam sa murim.

Si apoi, intr-o fractiune de secunda cat un flash de lumina, totul s-a schimbat. Desi nimic nu se schimbase – Volturii inca veneau spre noi, dorind sa ne omoare. Tot ce se schimbase era cum mi se parea mie acum imaginea. Dintr-o data eram nerabdatoare. *Vroiam* ca ei sa atace. Panica se transformase in dorinta de sange cat ma incordam, cu un zambet pe fata, si cu un marait care a trecut printre dintii dezveliti.

Am sarit in picioare, socata de vis.

Camera era goala. Era de asemenea ca o sauna cu abur fierbinte. Transpiratia mi-a udat parul la temple si s-a scurs pe gat.

Am apucat cearcafurile calde si am vazut ca sunt goale.

- Edward?

Atunci, degetele mele au gasit ceva fin si subtire si tare. O coala de hartie impaturita in patru. Am luat hartia cu mine si m-am dus catre intrerupatorul de lumina.

Pe exteriorul notitei era adresa: catre Doamna Cullen.

Sper sa nu te trezesti sa iti dai seama ca lipsesc, dar, daca o faci, o sa vin inapoi foarte repede. Am plecat pe continent ca sa vanez. Culca-te la loc si o sa fiu langa tine cand te vei trezi iar. Te iubesc.

Am oftat. Eram aici deja de doua saptamani, asa ca trebuia sa ma astept ca va trebui sa plece, dar nu ma gandisem la timp. Mi se parea ca stateam inafara lui aici, doar alunecand singuri intr-o stare perfecta.

Mi-am sters transpiratia de pe frunte. Ma simteam treaza de-a binelea desi ceasul de pe noptiera arata ca era trecut de unu. Stiam ca nu mai puteam sa adorm asa de de fierbinte si de lipicioasa cum ma simteam. Sa nu mai spun ca daca inchideam lumina si imi inchideam ochii aveam sa vad iar siluetele acelea negre.

M-am trezit si ma plimbam fara tinta prin casa intunecata, aprinzand luminile. Mi se parea asa de goala si de mare fara Edward. Diferita.

Am ajuns in bucatarie si m-am gandit ca poate aveam nevoie de mancare sa ma binedispuna.

Ma uitam prin frigider pana am gasit toate ingredientele pentru pui prajit. Sunetul puiului prajit in tigaie era dragut, ca acasa; nu mai eram asa de nervoasa cat el umplea linistea.

Mirosea asa de bine ca am inceput sa mananc chiar din tigaie, arzandu-ma la limba intre timp. Pe la a cincia sau a sasea gura, se racise suficient incat sa-i simt gustul. Mestecatul mi s-a incetinit. Simteam ceva ciudat la gust? Am verificat carnea, si era alba de la un capat la altul dar tot ma intrebam daca e facuta. Am luat inca o gura experimentală; am mestecat de doua ori. Iac – in mod sigur rea. Am sarit ca sa scuip in chiuveta. Dintr-o data mirosul de pui si ulei era dezgustator. Am luat toata farfuria si am aruncat-o la gunoi, si apoi am deschis geamul ca sa se aeriseasca. O briza rece a venit de afara . Se simtea bine peste piele.

Eram extenuata, dar nu am vrut sa ma intorc in camera fierbinte. Asa ca am deschis toate geamurile in camera televizorului si m-am intins pe canapeaua de sub ele. Am dat drumul aceluasi film pe care il vazusem cu o zi in urma si am adormit repede in lumina de inceput.

Cand am deschis ochii, soarele era deja pe jumatatea cerului, dar nu era lumina cea care m-a trezit. Mainile reci erau imprejurul meu, tragandu-ma catre el. Dintr-o data o durere s-a simtit in stomac, aproape ca socul pe care il resimti dupa ce primesti o lovitura in burta.

- Imi pare rau, Edward murmura cat timp isi trecea mainile reci peste frunte. Complet inconstient. Nu m-am gandit cat o sa fie de fierbinte daca o sa plec. O sa pun sa instaleze un aer conditionat inainte sa plecăm.

Nu ma puteam concentra pe ce spunea.

- Scuza-ma! Am suspinat, zbatandu-ma sa scap din mainile lui.

Si-a lasat mainile imediat.

- Bella?

M-am indreptat catre baie cu mana pusa peste gura. Ma simteam asa de rau ca nu mi-a pasat – la inceput – ca era langa mine cand eu stateam ghemuita peste toaleta si imi era foarte rau.

- Bella? Ce s-a intamplat?

Nu puteam raspunde inca. Ma tineam nervos, tinandu-mi parul din fata, asteptand sa pot respira iar.

- Al naibii pui stricat, am mormait.

- Esti bine? Vocea ii era straina.

- Bine, am gafait. Doar ca m-am intoxicat. Nu e nevoie sa te uiti. Pleaca.
- Nu prea cred Bella.
- Pleaca, am mormait iar, luptandu-ma sa ma ridic sa-mi pot clati gura.

M-a ajutat usor, ignorand impotrivirea slaba.

Dupa ce gura imi era curata, m-a carat la pat si m-a asezat usor, sustinandu-ma cu bratele.

- Intoxicatie alimentara?

- Da, am oracait. Mi-am facut niste pui aseara. Avea gust ciudat, asa ca l-am aruncat. Dar am apucat sa iau cateva guri inainte.

Si-a pus o mana rece peste frunte. Era bine.

- Cum te simti acum?

M-am gandit la asta un moment. Greata trecuse asa de neasteptat cum aparuse, si ma simteam la fel ca si in alta dimineata.

- Destul de normal. Mi-e putin foame de fapt.

M-a facut sa astept o ora si sa beau un pahar de apa inainte sa-mi prajeasca niste oua. Ma simteam perfect normal, doar putin obosita pentru ca ma trezisem in mijlocul noptii.

A dat drumul pe CNN – fusesem asa de rupt de realitate, al Treilea Razboi Mondial putea sa fi inceput si noi nu stiam- si m-am pus in bratele lui.

Ma plictisise de stiri si m-am intors sa-l sarut. La fel ca si de dimineata, o durere ascutita m-a lovit in stomac atunci cand m-am miscat. M-am aruncat de langa el, cu mana stransa la gura. Stiam ca nu mai ajung pana la baie de data asta asa ca m-am dus la ghiuveta din bucatarie. El mi-a tinut parul iar.

- Poate ar trebui sa ne intoarcem in Rio, sa te vada un doctor, a sugerat temator cand imi clateam gura.

Mi-am scuturat capul si ma indreptam catre hol. Doctori egal ace.

- O sa fiu bine dupa ce imi perii dintii.

Cand gura mea avea un gust mai bun, m-am uitat prin valiza dupa mica trusa de prim ajutor – cautam Pepto-Bismol. Poate ca o sa-mi linisteasca stomacul si o sa-l calmeze pe Edward. Dar inainte sa gasesc Pepto, am trecut intamplator peste alt ceva ce Alice imi impachetase. Am luat o cutie mica si albastra si m-am uitat lung la ea pentru un moment, uitand altceva.

Apoi am inceput sa numar in minte. O data. De doua ori. Iar.

Socul m-a spreriat; micuta cutie a cazut iar in valiza.

- Esti bine, m-a intrebat Edward prin usa. Te-ai imbolnavit iar?

- Da si nu, am spus, dar vocea mea era straina.

- Bella? Pot te rog sa intru? Era ingrijorat.

- D... da?

A intrat si mi-a evaluat pozitia, stand cu picioarele incrucisate pe jos, langa valiza, cu expresia blocata si fixa. S-a asezat langa mine, mana lui m-a atins pe frunte imediat.

- Ce s-a intamplat?

- Cate zile au trecut de la nunta? Am soptit

- Saptesprezece, a raspuns automat. Bella, ce e?

Numaram iar. Am ridicat un deget, attentionandu-l sa astepte, si mormaiam numerele pentru mine. Mai facusem greseli la zile si inainte. Eram aici de mai mult timp decat am crezut. Am inceput iar.

- Bella! A soptit ingrijorat. Imi pierd mintile.

Am incercat sa inghit. Nu a mers. Asa ca m-am intins la valiza si am cautat pana cand am gasit micuta cutie albastra de tampoane inca o data. Le-am ridicat incet.

S-a uitat la mine confuz.

- Ce? Vrei sa zici ca asta e datorata sindormului premenstrual?

-Nu, am reusit sa ingaim. Nu Edward. Incerc sa-ti spun ca mi-a intarziat cinci zile.

Expresia lui faciala nu se schimbasese. Era ca si cum nu as fi vorbit.

- Nu cred ca am o intoxicatie alimentara, am adaugat.

El nu a raspuns. Se transformase intr-o sculptura.

- Visele, am murmurat pentru mine cu o voce inceata. Somnul asa de greu. Plansul. Toata mancarea aia. Oh. Oh. *Oh.*

Privirea lui Edward parea de sticla, ca si cum nu ma mai putea vedea.

Din reflex, aproape involuntar, mana mi-a cazut peste stomac.

- Oh! M-am minunat iar.

M-am ridicat in picioare, alunecand de langa mainile imobile ale lui Edward. Nu ma schimbasesem de pantalonii scurti de matase si de maieul pe care le purtam noaptea. Am dat la o parte materialul albastru si ma uitam la stomacul meu.

- Imposibil, am soptit.

Chiar nu aveam nicio experienta cu gravidia sau cu bebelusii sau cu orice parte a acelei lumi, dar nu eram idioata. Vazusem suficient de multe filme si emisiuni la televizor sa stiu ca nu asa se desfasoara perioada. Imi intarziase numai cinci zile. Daca *eram* insarcinata corpul meu nu ar fi trebuit sa se comporte ca atare inca. Nu ar fi trebuit sa am greturi. Nu ar fi trebuit sa mi se schimbe apetitul sau orele de somn.

Si in mod definitiv nu ar fi trebuit sa am o umflatura definita chiar daca era mica care sa-mi iasa dintre solduri.

Mi-am miscat corpul inainte si inapoi, examinandu-l din fiecare unghi, ca si cum ar fi disparut in lumina potrivita. Am trecut cu degetele peste umflatura subtila, surprinsa cat de tare mi se simtea sub piele.

- Imposibil, am spus iar, pentru ca, umflatura sau nu, daca mi-a venit sau nu ciclul (si in mod clar nu imi venise, desi nu imi intarziase niciodata nici macar o zi), nu aveam cum sa fiu *insarcinata*. Singura persoana cu care facusem sex era un vampir, pentru numele lui Dumnezeu.

Un vampir care era inca inghetat pe podea si care nu facea niciun semn ca s-ar mai misca vreodata.

Asa ca trebuia sa fie alta explicatie. O problema cu mine. O boala ciudata Sud-Americana care avea simptomele sarcinii, numai ca accelerate...

Si apoi mi-am adus aminte de ceva – o dimineata de cautat pe internet care mi se parea acum foarte mult timp in urma. Stand la vechiul meu birou din camera mea din casa lui Charlie, cu o lumina gri si difuza care trecea prin fereastra, uitandu-ma la anticul meu calculator, citind cu ardoare pe site-ul „Vampiri de la A-Z”. Trecusera mai putin de douazeci si patru de ore de cand Jacob Black, incercand sa ma bine-dispuna cu legendele despre Quileute pe care nici el inca nu le credea, imi spusese ca Edward era un vampir. Am scanat nerabdatoare orintre primele randuri de pe site-ul care era dedicat miturilor despre vampiri din toata lumea.

Danag din Filipine, *estrie* al evreilor, *varcolacii* din Romania, *stregoni benefici* din Italia (o legenda bazata de fapt pe exploararile timpurii ale socrului meu, nu as fi stiut ceva atunci)...acordasem din ce in ce mai multa atentie povestilor pe masura ce acestea deveneau din ce in ce mai fanteziste. Mi-am adus aminte vag despre ultimele articole. In cea mai mare parte pareau scuze care sa explice rata mortalitatii la copii si – infidelitatea. *Nu draga, nu am nicio aventura! Femeia aceea sexy pe care ai vazut-o ca se furisa din casa era un succubus diabolic. Sunt norocos ca am scapat cu viata!* (Bine inteles, cu ceea ce stiam despre Tanya si despre surorile ei, stiam ca o parte din acele scuze erau de fapt realitati). Era si o doamna acolo. *Cum poti sa ma acuzi ca te-am inselat – doar pentru ca ai venit acasa dupa o cursa pe mare de doi ani si eu sunt gravida? Era un incubus. M-a hipnotizat cu puterile lui de vampir...*

Aceasta era in parte definitia unui incubus – puterea de a face copii cu prada neajutorata.

Mi-am scuturat capul, ametita. Dar...

M-am gandit la Esmé si in special la Rosalie. Vampirii nu puteau sa aiba copii. Daca era posibil, Rosalie ar fi gasit deja o cale. Mitul lui incubus nu era decat o poveste.

Cu exceptia ca aici *era* o diferenta. Bineinteles ca Rosalie nu putea concepe un copil, pentru ca era inghetata in stadiul in care era cand a trecut de la uman la nemuritor. Fara sa se poata schimba. Iar corpul unei femei trebuie sa se *schimbe* ca sa poata sa tina un copil. Schimbarea constanta a ciclului lunar era o problema si apoi altele si mai mari erau necesare pentru a putea tine un copil care crestea. Corpul lui Rosalie nu se putea schimba.

Dar a meu putea. Al meu se schimba. Am atins umflatura care ieri nu era acolo.

Barbatii umani – bine, intr-o oarecare masura ei ramaneau la fel de la pubertate pana la moarte. Mi-am adus aminte o poveste intamplatoare , aparuta cine stie de unde: Charlie Chaplin avea saptezeci de ani cand a mai facut un copil. Barbatii nu aveau problema sarcinii cativa ani sau ciclurile de fertilitate.

Bineinteles, cum ar fi putut cineva sa stie daca barbatii vampiri puteau avea copii daca partenererele lor nu puteau? ce vampir de pe lume ar fi incercat sa testeze teoria cu o femeie umana? Sau preferinta?

Ma gandeam doar la unul.

O parte din mintea mea cauta printre fapte si amintiri si speculatii, in timp ca cealalta jumătate – cea cu care imi puteam misca orice muschi- era coplesita mai presus de orice. Nu-mi puteam misca buzele sa vorbesc desi vroiam sa-*l rog frumos* pe Edward sa-mi explice ce se intampla. Am simtit ca trebuie sa ma intorc acolo unde stateam , sa-l ating, dar corpul meu nu se misca dupa instructiuni. Nu puteam decat sa ma uit la ochii mei socati in oglinda, am apasat cu degetele incet peste abdomen.

Si apoi ca in cosmarul meu de azi noapte, scena s-a transformat brusc.

Tot ce vedeam in oglinda pare complet diferit, desi *nimic* nu se schimbasese.

Ce a facut ca totul sa se schimbe era acea mica umflatura care mi-a miscat mana – din interiorul corpului meu.

In acelasi moment telefonul lui Edward a inceput sa sune, ascutit si poruncitor. Niciunul dintre noi nu s-a miscat. Suna iar si iar. Am incercat sa-l opresc mintal cat imi mangaiam cu degetele stomacul asteptand. In oglinda expresia mea nu mai era dezorientata – era intrebatoare. Abia am observat cand niste lacrimi incete si tacute imi curgeau pe obraji.

Telefonul suna incontinuare. Imi doream ca Edward sa raspunda – aveam un moment. Probabil cel mai important din toata viata.

Țâr! Țâr! Țâr!

In sfarsit, sunetul enervant trecea peste orice. M-am pus in genunchi langa Edward – m-am trezit ca ma miscam mai atenta, de o mie de ori mai constienta de felul in care fiecare miscare se simtea, dar el era nemiscat.

Am recunoscut numarul, puteam sa imi dau seama repede de ce sunase.

- Buna Alice, am spus. Vocea nu imi era mai buna decat inainte. Mi-am curatat gatul.

- Bella? Bella esti bine?

- Da. Ihm. Carlisle este acolo?

- Este. Care e problema?

- Nu sunt ... suta la suta sigura...

- Edward este bine? A intrebat inspaimantata. L-a strigat pe Carlisle si apoi a intrebat poruncitor. De ce nu a raspuns el la telefon? Inainte sa-i pot raspunde la prima intrebare.

- Nu sunt sigura.

- Bella, ce se intampla? Abia am vazut –

- Ce ai vazut?

Era liniste.

- Uite-l pe Carlisle, a spus intr-un final.

Ma simteam de parca apa rece abia mi se bagase in vene. Daca Alice a avut o viziune despre mine si despre un copil cu ochii verzi si fata de inger, mi-ar fi raspuns nu-i asa?

Cat am asteptat fractiunea de secunda cat i-a luat lui Carlisle sa vorbeasca, in spatele pleoapelor, mi-am imaginat-o pe Alice dansand. Un bebelus mic si foarte frumos, chiar mai frumos decat baiatul din vis – un Edward micut in bratele mele. Caldura m-a cuprins, alungand gheata.

- Bella, sunt Carlisle. Ce s-a intamplat?

- Eu – nu eram sigura cum sa raspund. Ar fi ras la concluziile pe care le trasesem, ar si spus ca sunt nebuna? Aveam acum un alt vis colorat? Sunt putin ingrijorata de Edward pot vampirii sa intre in soc?

- A fost ranit? Vocea lui Carlisle era dintr-o data staruitoare.

- Nu, nu, l-am asigurat. Doar....luat prin surprindere.

- Nu inteleg Bella.

- Cred... bine, cred ca poate.....as putea fi –am luat o gura de aer – gravida.

Ca si cum ar fi vrut sa ma asigure, am simtit o alta lovitura in abdomen. Mana mi-a zburat la stomac.

Dupa o pauza lunga, pregatirea medicala a lui Carlisle si si-a spus cuvantul.

- Cand a fost prima zi de la ultimul tau ciclu?

- Saisprezece zile inainte de nunta. Facusem calculul matematic mintal de cateva ori inainte asa ca putusem sa-i dau in raspuns sigur.

- Cum te simti?

- Ciudat, i-am spus, si vocea mi s-a spart. Alt sir de lacrimi s-a scurs pe obraji. Stiu ca poate o sa par nebuna dar – uite stiu ca este mult prea devreme pentru asta. Poate chiar *sunt* nebuna. Dar am vise ciudate si mananc tot timpul si plang si vomit si... si ... jur ca ceva s-a *miscat* in mine chiar acum.

Capul lui Edward s-a miscat.

Am rasuflat usurata.

Edward tine mana intinsa spre telefon, fata ii era dura si alba.

- Mm, cred ca Edward vrea sa vorbeasca cu tine.

- Da-mi-l la telefon, a spus Carlisle cu o voce straina.

Nu eram convinsa pe deplin ca Edward *putea* vorbi, am pus telefonul in mana lui intinsa.

El l-a apropiat de ureche.

- Este posibil? A soptit.

A ascultat mult timp, uitandu-se in gol.

- Si Bella? A intrebat. Mana lui m-a impresurat cat timp a vorbit, tragandu-ma mai aproape de el.

A ascultat pentru un timp destul de lung si a spus.

- Da. Da, asa o sa fac.

Si-a luat telefonul de la ureche si a apasat butonul „stop”. Imediat a format un nou numar.

- Ce a spus Carlisle? Am intrebat nerabdatoare.

Edward a raspuns fara cu o voce stinsa.

- Crede ca esti gravida.

Cuvintele au trimis un frison cald pe sira spinarii. Micuta umflatura s-a miscat inauintr-ul meu.

- Pe cine suni acum? Am intrebat cand el a dus iar telefonul la ureche.

- La aeroport. Mergem acasa.

Edward a stat la telefon mai mult de o ora fara intrerupere. Am ghicit ca incerca sa ne aranjeze zborul spre casa, dar nu eram sigura pentru ca nu vorbea in engleza. Mi se parea ca se cearta; vorbea printre dinti foarte des.

Cat timp vorbea, si impacheta. Se invartea pein camera ca o tornada nervoasa, lasand in urma ordine in loc de dezastru. Mi-a aruncat un schimb de haine pe pat fara sa se uite la ele, si mi-am inchipuit ca e timpul sa ma pregatesc. A continuat cu cearta in timp ce ma schimbam, gesticuland cu miscari nervoase.

Cand nu am mai suportat energia negativa pe care o emana, am iesit din camera. Concentrarea lui maniaca imi facea rau la stomac – nu ca raul de dimineata, doar inconfortabil. O sa astept in alta parte sa-i treaca starea. Nu puteam sa vorbesc cu acest Edward inghetat si concentrat care, sincer, ma inspaimanata putin.

Inca o data am ajuns in bucatarie. Era o pungă de covrigei in dulap. Am inceput sa-i mestec absenta, uitandu-ma pe geam la nisip si la pietre si la copaci si la ocean, totul stralucea in lumina soarelui.

Cineva m-a inghiontit.

- Stiu, am spus. Nici eu nu vreau sa plec.

m-am uitat pe fereastra pentru inca un moment dar ghiontul nu a raspuns.

- Nu inteleg, am soptit. Ce este *gresit* aici?

Surprinzator, absolut. Nemaivazut chiar. Dar *gresit*?

Nu.

Deci, de ce era Edward asa de furios? El era cel care isi dorise in mod expre o nunta rapida.

Am incercat sa ma gandesc.

Poate ca nu era asa de surprinzator ca Edward vroia sa plecăm acasa imediat. Vroia sa ma consulte Carlisle, sa fie sigur ca am dreptate – desi nu aveam absolut nicio indoiala in acest moment. Probabil ca vroiau sa stiu cum de eram *asa* de insarcinata, cu umflatura si ghiontul si cu toate astea. Acestea nu erau normale.

Odata ce m-am gandit la asta, eram sigura ca am ghicit. El trebuie sa fie ingrijorat cu privire la copil. Nu ajunsesem inca sa ma inspaimant. Creierul meu mergea mai incet decat al lui – eu eram inca blocata minunandu-ma la poza pe care mi-o imaginasem: micul copil care avea ochii lui Edward – verzi, asa cum fusesera cand era om – intins linistit si frumos in mainile mele. Speram sa aiba exact fata lui Edward, fara nimic de la mine.

Era caraghios cum toata viziunea s-a transformat in ceva vital asa de abrupt si de total. De la acea prima atingere, toata lumea se schimbasese. Unde inainte nu era decat un singur lucru fara de care nu puteam sa traiesc, acum erau doua. Nu era nicio impartire – dragostea mea nu era impartita intre cei doi; nu era asa. Era mai mult, ca si cum inima imi crescuse, crescand de doua ori ca volum. Tot acest spatiu suplimentar era deja plin. Cresterea a fost ametitoare.

Nu ii intelesesem niciodata durerea si resentimentele lui Rosalie. Nu-mi imaginasem niciodata ca voi fi mama, nici nu mi-am dorit. Era floare la ureche sa-i promit lui Edward ca nu ma interesa ca nu voi face copii pentru el,

pentru ca nici nu imi doream. Copiii, ca termen abstract, nu ma incantau. Imi pareau creaturi galagioase din care curgea tot timpul cate ceva. Nici nu avusesem prea multa treaba cu ei. Cand imi imaginam ca Renee sa imi faca un frate, tot timpul mi-l imaginam un frate *mai mare*. Cineva care sa aiba grija de mine, nu invers.

Acest copil, copilul lui Edwrd, era alta poveste.

Il vroiam la fel cum vroiam aerul ca sa respir. Nu era o alegere – era o necesitate.

Poate ca am o imaginatie bogata. Poate ca din acest motiv nu ma puteam imagina casatorita decat dupa ce am fost – incapabila sa vad ca as putea vrea un copil pana cand acesta nu era deja pe drum....

Cand mi-am pus mana pe stomac, asteptand urmatoarea miscare, lacrimile mi-au curs iar pe obraji.

- Bella?

M-am intors, eram ingrijorata de tonul din vocea lui. Era prea rece, prea grijuliu. Fata i se potrivea vocii, rece si dura.

Apoi a vazut ca plang.

- Bella! A strabatut camera intr-o secunda si si-a pus mainile pe fata mea. Te doare ceva?

- Nu, nu-

M-a tras langa pieptul lui.

- Nu-ti fie frica. O sa fim acasa in saisprezece ore. O sa fii bine. Carlisle o sa fie gata cand o sa ajungem acolo. O sa avem grija de asta, si o sa fi bine, o sa fi bine.

- Sa ai grija de asta? Ce vrei sa spui?

S-a aplecat si s-a uitat in ochii mei.

- O sa scoatem chestia aia din tine inainte sa-ti faca vre-un rau. Nu-ti fie frica. Nu o sa o *las* sa-ti faca rau.

- Ce *chestie*? Am suspinat

S-a uitat atent catre usa.

- Fir-ar sa fie! Am uitat ca Gustavo trebuia sa vina azi. O sa scap de el si o sa ma intorc. A iesit din camera.

Am apucat masa ca sa pot sa ma tin. Genunchii mi se taiasera.

Edward tocmai ii spusese ghemotocului meu *chestie*. A spus: Carlisle o sa o scoata afara.

- Nu, am soptit.

Intelesesem gresit inainte. Nu i-a pasat deloc de copil. Vroia sa-l *raneasca*.

Imaginea frumoasa din mintea mea s-a transformat repede, schimbându-se în ceva negru. Copilul meu plangea, mainile mele prea slabe să-l protejeze....

Ce pot să fac? O să pot să vorbesc cu ei? Dacă nu pot? Asta explică tăcerea lui Alice de la telefon? Asta văzuse? Pe Edward și Carlisle omorând copilul perfect și palid înainte să se nască?

- Nu, am șoptit iar, vocea imi era mai puternică. *Nu* asta trebuie să se întâmple. Nu o să le permit.

Î-am auzit pe Edward vorbind iar în portugheză. Certându-se iar. Vocea se apropia și îl auzeam cum vorbea exasperat. Apoi am auzit o altă voce, încetă și timidă. O voce de femeie.

A intrat în bucătărie înaintea ei și a venit direct la mine. Mi-a stres lacrimile de pe obraz și a murmurat în urechea mea prin linia subțire și tare a buzelor.

- Insista să ne lase mâncare pe care ne-a pregătit-o – ne-a făcut cină. Dacă ar fi fost mai puțin nervos și mai puțin încordat stiam că și-ar fi dat ochii peste cap. Este o scuză. Vrea să se asigure că nu te-am ucis încă. Vocea lui era de gheață la sfârșit.

Kaure a venit de după colț nervoasă cu un vas acoperit în mână. Îmi doream să vorbesc portugheză sau ca spaniola mea să nu fie chiar așa de rudimentară, că să îi pot mulțumi acestei femei că a îndrăznit să infurie un vampir doar că să mă verifice pe mine.

Ochii ei ne-au măsurat pe amândoi. Am văzut că se uita la culoarea mea de pe față, la umezeala din ochi. Mormăind ceva ce nu puteam înțelege, a pus vasul pe masă.

Edward s-a răstît la ea; nu l-am văzut niciodată așa de nepoliticos. S-a întors să plece dar mișcarea pe care fusta ei lungă a făcut-o a împins mirosul hranei către mine. Era puternic – ceapă și peste. M-am înecat și m-am aruncat peste chiuveta. Am simțit mainile lui Edward peste frunte și am auzit un murmurat ușor în urechi. Mainile i-au dispărut pentru o secundă, și am auzit usa frigiderului cum s-a închis.

Bine că mirosul a dispărut în aceeași secundă și mainile lui Edward erau reci peste fața mea lipicioasă încă o dată. Mi-a trecut repede.

Mi-am clătit gura la robinet în timp ce el îmi ștergea fața.

Am simțit o mică lovitură.

Este în regulă. Suntem bine, m-am gândit către umflătură.

Edward m-a întors, tragându-mă în brațe. Mi-am odihnit capul pe umărul lui. Mainile mele instinctiv au cuprins stomacul.

Am auzit un oftat și m-am uitat în sus.

Femeia era inca acolo, ezita in usa cu mainile pe jumatate intinse ca si cum ar fi cautat un fel sa ajute. Ochii ei erau blocati pe mainile mele, marindu-se de soc. Gura i s-a deschis.

Apoi Edward a oftat si el si si-a indreptat fata catre femeie, impingandu-ma usor in spatele lui. Mana lui era pusa in jurul corpului meu ca si cum m-ar fi tinut in spate.

Brusc Kaure tipa la el – tare si furioasa iar cuvintele ei de neinteles zburau prin camera ca niste cutite. A ridicat pumnul ei mic in aer si-a facut doi pasi mai in fata, scuturandu-l la el. In ciuda nervozitatii era usor sa vezi teroarea din ei. Edward a inaintat catre ea si eu l-am apucat de mana, infricosata pentru femeie.

Dar cand i-a intrerupt tiradele, vocea lui m-a luat prin surprindere, mai ales cand stiam ce taios fusese cand ea *nu* ridicase vocea la el. Era incet acum; era plans. Nu numai asta dar pareea si diferit, mai gutural, fara cadenta. Nu credeam ca mai vorbeste in portugheza.

Pentru un moment femeia se uita la el suspicioasa, si apoi ochii i s-au miscorat pe masura ce a mai pus o intrebare in aceeaasi limba straina.

Am vazut cum fata lui era din ce in ce mai separata si mai serioasa, si apoi a incuviintat o data din cap. Ea a facut un pas rapid inapoi si s-a intors.

Ea s-a intins catre ea, aratand catre mine si si-a asezat mainile peste obrazii mei. Ea s-a enervat iar, dand din maini acuzator catre el si apoi ii gesticula lui. Cand a terminat, el a cerut iertare pe acelasi ton ca mai devreme incet dar urgent. Expresia ei s-a shimbat – se uita la el cu fata numai un dubiu pe masura ce vorbea, ochii ei se uitau la fata mea confuza cate o data. Se uita cand la mine cand la el, si apoi, inconstient mi s-a parut, a facut un pas inainte.

Ea a facut o miscare cu mainile, imitand ceva ca un balon peste stomacul ei. Ma uitam – oare legendele ei despre predatorii care beau sange includea si *asta*? Putea sa stie oare ceva despre ceea ce crestea inauntrul meu?

A inaintat cativa pasi deliberat de data asta si a pus cateva intrebari scurte, la care i-a raspuns nervos. Apoi el era cel care intreba – un chestionar rapid. Ea a ezitat si apoi si-a scuturat capul. Cand a vorbit iar vocea lui era asa de agonizanta ca m-am uitat la el socata. Vocea era plina de durere.

Ca raspuns ea a mers incet inainte pana cand era destul de aproape sa-si puna mainile, de-asupra alor mele, peste stomacul meu. A spus un singur cuvânt in potugheza.

Moarte, a oftat incet. Apoi s-a intors, umerii i s-au aplecat sa si cum conversatia ar fi imbatranit-o, si a iesit din camera.

Stiam destula spaniola pentru a intelege acel cuvânt.

Edward era inghetat iar, se uita dupa ea cu o expresie torturata pe fata. Cateva momente mai tarziu, am auzit motorul unei barci ca a luat viata si apoi a disparut distantandu-se.

Edward nu s-a miscat pana cand nu m-am indreptat catre baie. Apoi mana lui mi-a prins umarul.

- Unde te duci? Vocea lui era ca o soapta plina de durere.

- Sa ma spal pe dinti iar.

- Nu-ti face griji pentru ce a zis. Nu sunt decat legende, minciuni vechi de dragul distractiei.

- Nu am inteles nimic, i-am spus, desi nu era chiar total adevarat. De parca as fi putut sa ma indoiesc de ceva doar pentru ca era o legenda. Viata mea se invartea in jurul legendelor. Toate erau adevarate.

- Ti-am impachetat periuta de dinti. Ti-o aduc eu.

Mi-a luat-o inainte spre dormitor.

- Plecam curand? Am strigat dupa el.

- Imediat dupa ce termini.

A asteptat dupa periuta de dinti si a reimpachetat-o, pasind incet prin dormitor. I-am dat-o cand am terminat.

- O sa duc bagajele in barca.

- Edward –

S-a intors.

- Da?

Am ezitat incercand sa ma gandesc la o cale de a ramane singura cateva secunde.

- Poti sa impachetezi si ... ceva mancare? Stii tu, in caz ca mi se face foame iar.

- Bineinteles, a spus si ochii dintr-o data ii erau mai calzi. Nu te ingrijora de nimic. O sa ajungem la Carlisle in cateva ore, zau. Asta o sa se termine curand.

Am incuviintat din cap neavand incredere in vocea mea.

El s-a intors si a plecat din camera cu cate o valiza mare in fiecare mana.

Am luat repede telefonul pe care il uitase pe masa. Nu era in firea lui sa uite lucruri – sa uite ca trebuia sa vina Gustavo, sa-si lase teofonul sa stea aici. Era asa de stresat ca abia mai era el insusi.

Am ridicat clapa telefonului si am cautat in agenda. Eram bucuroasa ca era dat pe silentios, imi era frica sa nu ma prinda. O fi ajuns la barca acum? Sau s-a intors deja? M-ar auzi ca vorbesc in soapta in bucatarie?

Am gasit numarul pe care il vroiam, unul pe care nu-l sunasem niciodata in viata mea. Am apasat butonul „apelare” si mi-am tinut pumnii.

- Alo? Vocea ca niste clopotei intr-o adiere de vant cald a raspuns.
- Rosalie? Am soptit. Sunt Bella. Te rog. Trebuie sa ma ajuti.

CARTEA A DOUA : JACOB

Prefața

8. Așteptând nenorocita de luptă să înceapă
9. Mai mult ca sigur nu mă așteptam la asta
10. De ce nu am plecat? A da, pentru că sunt un idiot
11. Cele două lucruri di capătul listei cu lucruri pe care nu voiam să le fac
12. Unii oameni nu par să înțeleagă conceptul de a nu invita
13. Ce bine că am un stomac puternic
14. Știi că lucrurile sunt rele atunci când te simți vinovat că ai fost nepoliticos cu un vampir
15. Tick tock tick tock tick tock
16. Alerta Prea-multă-informație
17. Ție ce ți se pare că sunt? Vrăjitorul din Oz? Ai nevoie de un creier? Ai nevoie de o inimă? Dă-i înainte. Ia-le pe ale mele. Ia tot ce am
18. Nu sunt cuvinte pentru asta.

*Si totusi, ca sa spun adevarul,
ratiunea si iubirea tin companie in zilele noastre.*

William Shakespeare
A Midsummer Night's Dream
Act III, Scena I

Prefața

Viata e infecta si apoi mori.
Da, ar trebui sa fiu asa de norocos.

8. *Așteptând nenorocita de luptă să înceapă*

- Doamne Paul, nu ai și tu casa ta?

Paul, era lungit pe toată canapeaua mea, se uita la un meci tampit la televizorul meu, doar a ranjit la mine și apoi – foarte ușor – a ridicat un chips din punga din bratele sale și l-a bagat în gura întreg.

- Ar fi bine ca aia să fie aduși de tine.

Crontaia.

- Nu, a spus când încă mesteca. Sora ta a spus să fac ce vreau și să mă servesc cu tot ce vreau.

Am încercat să-mi controlez vocea ca și cum nu eram aproape de a-i da un pumn.

- Rachel e acum aici?

Nu a functionat. A auzit unde mă îndreptam și și-a pitit punga la spate. Punga paraia când a înghesuit-o în canapea. Chipsurile s-au spart în bucăți. Mainile lui Paul s-au strans în pumni la fata, asemeni boxeorilor.

- Hai baiete. Nu am nevoie de Rachel să mă apere.

Am pufnit.

- Da. Ca și cum nu te-ai duce la ea să te vaiti cu prima ocazie.

A răș și s-a relaxat pe canapea și și-a lăsat mainile pe lângă el.

- Nu am nevoie ca o fata să mă apere. Dacă dai o lovitură norocoasă, asta ar fi doar între noi doi. Și vice-versa nu-i așa?

Dragut din partea lui că mi-a dat o invitație. Mi-am relaxat corpul ca și cum cedasem.

- Da.

Ochii i s-au mutat iar la televizor.

Am sărit.

Nasul lui a făcut un sunet de rupt satisfactor atunci când pumnul meu l-a atins. A încercat să mă apuce, dar m-am dat la o parte în pas de dans înainte să mă poată prinde, și punga de chipsuri era la mine în mână stângă.

- Mi-ai rupt nasul tampitule.

- E doar între noi, nu-i așa Paul?

Am mers să pun de-o parte chipsurile. Când m-am întors, Paul își asezase nasul la loc. Sângele deja se oprise; se părea că nici nu a avut de unde să curgă urma care îi mai rămăsese pe buze și pe barba. Injura când încerca să-și repositioneze cartilagiul.

- Ești așa o belea Jacob. Jur, aș prefera să pretec timp cu Leah.

- Au. Uau, pun pariu ca Leah abia asteapta sa petreaca timp cu tine. Eu doar o sa-i incalzesc inima.

- O sa uiti ca am spus asta.

- Sigur. Sunt sigur ca nu o sa-mi scape.

- Oh, a marait si s-a asezat inapoi pe canapea, stergandu-se de sangele de pe gulerul tricoului.

- Esti rapid baiete, trebuie sa recunosc, si-a intors privirea inapoi la meci.

Am stat acolo pentru o secunda, si apoi mergeam prin camera, mormaind ceva despre rapiri extraterestre.

Inainte puteai conta pe Paul pentru o lupta aproape oricand. Nu trebuia sa il lovesti atunci – orice insulta mergea. Nu trebuia prea mult ca sa-si piarda controlul. Acum, bineinteles, cand *vroiam* si eu o lupta cu maraieli, rupturi si daramari de copaci el trebuia sa fie calm.

Nu era si asa destul de greu ca alt membru al haitei isi gasise sufletul pereche – pentru ca acum erau deja patru din zece! Cand o sa se opreasca? Mit stupid, asta trebuia sa fie *rar*, pe toti sfintii! Toata aceasca nebunie cu dragostea la prima vedere era bolnavicioasa.

Trebuia sa fie sora *mea*? Trebuia sa fie *Paul*?

Cand Rachel s-a intors din Washington la sfarsitul semestrului de vara – abolvise mai devreme tocilara- cea mai mare frica a fost ca trebuie sa tinem secretul departe de ea. Nu eram obisnuit sa ascund lucruri in casa mea. Simteam compasiune pentru copiii ca Embry si Collin, a caror parinti nu stiau ca ei erau varcolaci. Mama lui Embry credea ca trece printr-o faza de rebeliune. Era in permanenta pedepsit pentru ca fugea din casa, dar bineinteles, nu era prea mult ce ar fi putut sa faca. Ea il verifica sa vada daca e in camera in fiecare noapte, si in fiecare noapte era goala. Ea tipa si el tacea, si dupa trecea prin acelasi lucru si ziua urmatoare. Noi toti am vorbit cu Sam sa-i dea voie lui Embry sa-i zica mamei lui, dar Embry a spus ca nu se supara. Secretul era prea important.

Si eu urma sa fiu la fel in legatura cu acel secret. Si apoi, la doua zile dupa ce Rachel a venit acasa, Paul s-a intalnit cu ea pe plaja. Abra-cadabra – dragoste adevarata! Nu erau secrete atunci cand iti gaseai jumatatea si tot ce insemna asta. Rachel a aflat toata poveste. Iar paul o sa-mi fie intr-o zi cumnat. Stiu ca nici Billy nu era prea incantat despre asta. Dar el se descurca mai bine ca mine. Normal ca se ducea la familia Clearwater mai des zilele acestea. Nu vedeam de ce asta ar fi mai bine. Nu mai era Paul dar era destula Leah.

Ma intrebam – oare un glont in cap m-ar omori sau ar lasa o dezordine mai mare pentru mine de strans?

M-am aruncat in pat. Eram obosit – nu dormisem de la ultima patrula – dar stiam ca nu o sa dorm. Capul imi era inebunit. Gandurile ini erau in cap ca un roi de albine. Galagioase. Cand si cand, intepau. Cred ca erau viespi, nu albine. Albinele mor dupa ce inteapa si unele ganduri ma intepau iar si iar.

Aceasta asteptare ma inebunea. Trecusera aproape patru saptamani. Asteptam, de pe o zi pe alta, vestile trebuiau sa soseasca. Am stat noptile sa ma gandesc ce forma o sa ia.

Charlie plangand la telefon – Bella si sotul ei au murit intr-un accident. Un avion s-a prabusit? Asta ar fi cam greu de pacalit. Asta daca pe lipitori nu le-ar fi deranjat sa omoare cativa martori ca sa fie totul veridic, si de ce sa o faca? Poate un avion mai mic. Ei probabil aveau unul de care sa se lipseasca.

Sau ucigasul venea acasa singur, incercase fara succes sa o transforme in una de-a lor? Sau nici macar nu a ajuns asa de departe. Poate ca a strivit-o ca pe o punga de chipsuri atunci cand incercase? Pentru ca viata ei era mai putin importanta pentru el decat propria placere....

Povestea o sa fie asa de tragica – Bella s-a pierdut intr-un teribil accident. Victima a ceva ce s-a defectat. S-a inecat la cina si a murit. Un accident de masina, ca mama. Asa de comun. Se intampla tot timpul.

O sa o aduca acasa? Sa o ingroape aici de dragul lui Charlie? Ceremonia cu capacul inchis, normal. Cosciugul mamei mele fusese intepenit bine in cuie.....

Puteam spera doar ca o sa vina aici, in raza mea.

Poate ca nu o sa fie nicio poveste. Poate ca Charlie o sa sune sa vada daca tata a auzit ceva de doctorul Cullen, care pur si simplu nu s-a mai dus la munca intr-o zi. Casa lor abandonata. Nimeni care sa le mai raspunda la telefoane. Misterul urman sa fie elucidat de cine stie ce emisiune de stiri de mana a doua

Poate ca locuinta lor mare si alba o sa arda din temelii si toti fusesera prinsi inauntru. Normal ca pentru asta o sa aiba nevoie de cadavre. Opt oameni cu semnalmente asemanatoare. Arsi fara sa poata fi recunocuti – fara sa fie nevoie de recunoasterea dentara.

Fiecare din variante o sa fie o provocare – cel putin pentru mine. O sa fie greu sa-i gasesc daca ei nu o sa vrea sa fie de gasit. Normal ca aveam o eternitate sa ii caut. Cand ai eternitatea inainte poti sa verifici fiecare pai din capita, unul cate unul pana dai de ac.

Acum, nu m-ar fi deranjat sa spulber o capita. Cel putin asta ar incemna ca am ceva de facut. Uram sa stiu ca poate nu o sa mai am o sansa. Sa le dau ocazia lipitorilor sa fuga daca asa doreau.

Puteam sa ne ducem la noapte. Sa ucidem pe oricare dintre ei pe care am fi gasit.

Imi suradea acest plan deoarece stiam ca foarte bine ca daca i-as fi omorat lui Edward pe oricine din familie, aveam o sansa sa ma lupt si cu el. O sa vrea razbunare. Si trebuia sa recunosc – nu i-as fi lasat pe fratii mei sa-l doboare ca haita. O sa fie doar el si cu mine. Si fie ca cel mai bun om sa castige.

Dar Sam nu o sa stie de acest plan. Nu o sa rupem noi tratatul. Sa-i lasam pe ei sa aiba o scapare. Numai pentru ca nu aveam nicio dovada ca au facut ceva rau. Inca. Trebuia adaugat si inca pentru ca toti stiam ca asta e inevitabil. Bella ori venea una ca ei, ori nu mai venea. Oricum ar fi, o viata umana era pierduta. Si asta insemna ca jocul era pornit.

In cealalta camera, Paul behaia ca un catar. Poate ca schimbuse programul pe o comedie. Poate ca reclamele erau haioase. Orice ar fi fost. Ma calca pe nervi.

Ma gandeam sa-i rup nasul iar. Dar nu cu Paul vroiam sa ma lupt. Nu chiar.

Am incercat sa aud alte sunete, vantul dintre copaci. Nu era acelasi lucru prin urechile umane. Erau un milion de voci in vant pe care nu le puteam auzi cu acest corp. Dar si aceste urechi erau destul de sensibile. Puteam sa aud peste copaci, la drum, sunetele masinilor care se auzeau aici la ultima cotitura spre plaja – vederea insulei, si a stancilor si a oceanului care se intindea in orizont. Politistii din La Push stateau pe acolo. Turistii nu vedeau niciodata semnul pentru reducere a vitezei de pe partea cealalta a drumului.

Puteam sa aud vocile din exteriorul magazinului de suveniruri de pe plaja. Puteam sa aud clinchetul de la clopotelul care suna cand usa se inchidea sau se deschidea. Puteam sa o aud pe mama lui Embry care era la casa de marcat si care scotea un bon.

Puteam sa aud valurile care se spargeau de valuri. Puteam sa-i aud pe copii cum se jucau in apa rece care venea prea repede ca ei sa se fereasca. Puteam sa aud cum se plangeau de hainele ude. Si am putut sa aud o voce familiara...

Ascultam asa de concentrat sa rasul subit ca de magar al lui Paul, m-a facut sa ma ridic din pat.

- Iesi afara din casa mea, am marait. Stiind ca nu o sa-mi dea nicio atentie, mi-am asultat propriul indemn. M-am intins si am deschis geamul ai am iesit pe el ca sa nu mai dau ochii cu Paul iar. Ar fi numai prea tentant. Stiam ca o sa-i dau una iar, si Rachel o sa fie si asa prea nervoasa. Cand o sa

vada sangele de pe bluza o sa dea vina pe mine imediat, fara sa astepte o dovada. Bineinteles ca ar avea dreptate, dar totusi.

Am pasit pe drum, aveam pumnii in buzunar. Nimeni nu s-a uitat prea mult la mine cand am mers prin drumul prafuit spre Prima Plaja. Acesta era un lucru bun cu vara – nimanui nu-i pasa daca nu purtai altceva decat pantaloni scurti.

Am urmat vocea familiara pe care o auzeam si l-am gasit pe Quil foarte usor. Era in parte de sud, evitand aglomeratia de turisti. Dadea avertizari constante.

- Stai afara din apa Claire. Haide. Nu, nu face. Of! *Dragut* fetito. Serios, vrei sa tipe Emily la mine? Nu o sa te mai aduc la plaja iar daca nu – a da? Nu –of. Tu chiar crezi ca asta e caraghios nu-i asa? Ha! Cine rade la urma, a?

O avea pe micuta la glezne cand am ajuns langa el. Intr-o mana avea o galetica iar blugii îi erau uzi. Avea o mare urma de apa pe tricou.

- Pariez cinci dolari pe fetita, am spus.

- Hei, Jake.

Claire a strans si a aruncat galeata la genunchii lui Quil.

- Jos, jos!

El a pus-o cu grija pe picioare si ea a fugit la mine. Si-a infasurat mainile de piciorul meu.

- Unchiu' Jake!

- Ce faci Claire?

A chicotit.

- Quil e *toooooot* ud.

- Vad asta. Unde e mama ta?

- Pa, pa, pa. A cantat Claire. Cuaire a jucat cu Qoul toooooata ziua. Cuiare nu mai mege acas'. Mi-a dat drumul si a fugit la Quil. A ridicat-o si si-a pus-o pe umeri.

- Se pare ca ceva v-a lovit pe amandoi.

- Amantrei de fapt, a corectat Quil. Ai pierdut petrecerea. Tema cu printesele. M-a obligat sa port coroana, si apoi Emily a sugerat ca ar trebui ca toti sa-si incerce trusa de farduri pe mine.

- Uau, chiar imi pare rau ca nu am fost acolo sa vad asta.

- Nu-ti face griji. Emily are poze. De fapt, aratam chiar bine.

- Esti o figura.

Quil a dat din umeri.

- Claire s-a distrat. Acesta era scopul.

Am dat ochii peste cap. Era greu sa fii in jurul oamenilor asa de indragostiti. Nu conta stadiul in care erau – legati ca Sam sau ca aceasta

dadaca prea abuzata Quil – pacea si siguranta pe care o radiau era ca o lovitura.

Claire se zbatea pe umerii lui si arata spre pamant.

- Piată fumoasă, Quil! Pentu mine, pentu mine!

- Care fetiço? Asta rosie?

- Nu `osie.

Quil s-a lasat pe genunchi – Claire tipa si il tragea de par de parca erau haturi.

- Aceasta albastra?

- Nu,nu,nu....., fetita canta, incantata de jocul ei cel nou.

Cea mai ciudata parte era ca si Quil se distra la fel de mult ca si ea. Nu avea aceeasi fata ca si tatii sau mamele care erau la plaja – fața oare-cand-e-timpul-de-culcare?. Nu ai fi vazut un parinte asa de incantat sa se joace orice tampenie de joc la care se puteau gandi copii lor. L-am vazut pe Quil ca s-a jucat unde-esti? o ora intreaga fara sa se plictiseasca.

Si nici macar nu am putut sa rad de el – il invidiam prea mult.

- Quil, te-ai gandit vreo data sa te duci la intalniri? Am intrebat.

- Ce?

- Nu, nu gaben! Claire urla.

- Stii tu. Cu o fata. Vreau sa spun, doar pentru acum, nu? In noptile cand esti babysitter.

Quil s-a uitat la mine si i s-a deschis gura.

- Piată dăguță! Piată dăguță! Claire tipa cand el nu i-a mai oferit alta optiune. Il batea in cap cu pumnii ei micuti.

- Scuze, Claire-bear. Ce zici de draguta asta mov?

- Nu, ea chicotea. Nu mov.

- Da-mi un indciciu. Te implor!

Claire s-a gandit.

- Vede, a spus intr-un final.

Quil se uita la pietre si le studia. A ales patru pietre cu diferite feluri de verde si i le-a oferit.

- Am gasit-o?

- Iei!

- Care este?

- Toooooate!

Si-a impreunat mainile si el a pus pietrele micute in mainile ei. Ea a ras si imediat i-a dar in cap cu ele. A oftat teatral si s-a ridicat in picioare si a inceput sa mearga inapoi spre casa. Probabil era ingrijorat ca sta cu hainutele ude. Era mai rau decat orice mama exagerata.

- Scuze daca am fost prea insistent inainte, in legatura cu fetele, am spus.

- Nu, n-are nimic, a spus Quil. Doar ca m-a luat prin surprindere. Nu m-am gandit la asta.

- Cred ca o sa fie intelegatoare. Stii tu, cand o s amai creasca. Ca ai avut si tu o viata cat ea era inca in scutece.

- Nu, stiu. Sunt sigur ca o sa inteleaga.

Nu a mai spus altceva.

- Dar tu nu o s-o faci, nu-i asa? Am ghicit.

- Nu pot sa vad, a spus cu o voce mica. Nu-mi pot imagina. Pur si simplu... nu mai vad pe nimeni in stilul ala. Nu mai vad fetele, stii. Nu le mai vad fetele.

- Pune asta impreuna cu coronita si cu machiajul si poate Claire o sa aiba alt fel de competitie de care sa isi faca griji.

Quil a ras si imi trimitea bezele.

- Esti liber vinerea asta, Jacob?

- Ai vrea tu, am spus si m-am strambat. Da, totusi cred ca sunt.

A ezitat o secunda si apoi a spus.

- Tu te gandesti la intalniri?

Am oftat. Cred ca mi-am facut-o cu mana mea.

- Stii, Jake, poate ca tu ar trebui sa-ti faci o viata.

Nu o spus-o ca pe o gluma. Vocea lui era intelegatoare. Asta o facea sa fie si mai rau.

- Nici eu u le vad quil. Nu le vad fetele.

Si Quil a oftat.

In departare, prea incet ca sa auda altcineva, peste sunetul valurilor, inafara de noi, un urlet s-a ridicat din padure.

- La naiba, e Sam, a spus Quil. Si-a ridicat mainile si a atins-o pe Claire, ca si cum vroia sa verifice daca mai e acolo. Nu stiu unde este mama ei!

- O sa vad eu ce se intampla. Daca e nevoie de tine, te anunt. Am alergat spre padure. Toti erau acolo.

- Hei, de ce nu o duci la familia Clearwater? Sue si Billy pot sa aiba grija de ea. Oricum, poate ei stiu ce se intampla.

- Bine – pleaca Jake!

Am plecat fugind, nu prin drumul prin de noroi, dar pe drumul cel mei scurt care dadea in padure.

Am trecut de prima linie de busteni si apoi mi-am croit drum printre radacini, alergand. Am simtit ca imi dau lacrimile in timp ca spinii imi taiau carnea, dar i-am ignorat. Intepatura lor o sa fie vindecata inainte sa trec de copaci.

Am trecut prin spatele magazinului si am traversat soseaua. Cineva m-a claxonat. Odata, ascuns de copaci aveam sa alerg mai repede. Oamenii norali nu alergau asa. Cateodata ma gandeam ca ar fi distractiv sa intru intr-o competitie – ca acelea de la Olimpiada sau ceva. Ar fi ceva sa le vad fetele acelor atleti de top cand treceam pe langa ei in viteza. Numai ca eram sigur ca la testarea pe care o faceau ca sa fie siguri ca nu s-au luat steroizi probabil ca ar fi gasit o ciudatenie in sangele meu.

Odata ce am fost in padurea adevarata, fara sa fiu constrans de care sau drumuri, m-am oprit si mi-am scos pantalonii. Cu miscari studiate si rapide, i-am strans si i-am legat de picior cu siretul pe piele care era acolo. Cat inca strangeam capetele, am inceput sa ma schimb. Focul tremura pe sira spinarii, aruncan un fel de spasme spre maini si spre picioare. Dura numai o secunda. Caldura ma cuprindea si am simtit sunetul care ma transforma in altceva. Mi-am aruncat labele grale pe pamant si mi-am intins corpul intr-o extensie lunga.

Sa ma transform era mai usor cand eram concentrat la asta. Nu mai aveam probleme cu temperamentul. Numai cand venea pe parcurs.

Pentru o jumatate de secunda, mi-am adus aminte de teribilul moment de la gluma nesarata de la nunta. Eram asa de inebunit ca nu mai puteam sa-mi controlez corpul de furie. Eram inchis, tremuram si ardeam, incapabil sa fac transformarea si sa il ucid pe monstrul care era la cativa metri de mine. Era asa de frustrant. Muream sa-l omor. Imi era frica sa nu o ranesc pe ea. Prietenii imi stateau in drum. Si apoi, cand am fost capabil sa ma transform in forma pe care mi-o doream, a fost ordinul de la lider. Ordinul de la Alpha. Daca erau doar Embry si Quil in acea noapte, fara Sam... oare as fi fost capabil sa-l omor pe ucigas?

Uram cand Sam imi dadea o porunca in acest fel. Uram sentimentul sa nu am de ales.

Sa trebuiasca sa ma supun.

Si apoi am fost constient se audienta. Nu eram singur in ganduri.

Asa de absorbit esti tot timpul, s-a gandit Leah.

Da, aici nu e ipocrizie Leah, m-am gandit si eu.

Puteti sa va opriti baieti, ne-a spus Sam.

Am tacut si am simtit-o pe Leah cum a sceunat la cuvantul Baieti. Sensibila, ca intotdeauna.

Sam s-a facut ca nu observa.

Unde sunt Quil si Jared?

Quil era cu Claire. O sa o duca acasa la familia Clearwater.

Bine. Sue o sa aiba grija de ea.

Jared se ducea la familia lui Kim, s-a gandit Embry. Am gemut odata cu ei. Cand Jared o sa apara intr-un final, cu siguranta ca o sa se gandeasca tot la Kim. Si nimeni nu vroia o repetare a ceea ce vroiau ei sa faca.

Sam a stat pe picioarele din spate si a lasat alt urlet sa rupa aerul. Era si semnal si ordin, doi in unu.

Haita era adunata la cativa kilometrii de locul unde eram eu. Am sarit prin padurea deasa spre ei. Leah, Embry si Paul ajungeau si ei. Leah era aproape – am putut sa-i aud pasii nu prea departe in padure. Am continuat sa mergem in paralel, alegand sa nu alergam impreuna.

Ei bine, nu o sa asteptam toata ziua. Trebuie sa se puna la curent mai tarziu.

Care e treaba sefu? A intrebat Paul.

Trebuie sa vorbim. S-a intamplat ceva.

Am simtit gadurile lui Sam ca ma vizau pe mine – si nu numai ale lui Sam, dar si ale lui Seth si Collin si Brady. Collin si Brady – copiii noi - au mers in patrula cu sam astazi, deci stiau ce stia si el. Nu stiam de ce Seth era deja aici si stia. Nu era randul lui.

Seth, spune-le ce ai auzit.

M-am grabit, dorind sa fiu langa ei. Am simti-o si pe Leah ca mergea mai repede. Ura sa fie invinsa. Sa fie cea mai rapida era singura ei calitate.

Uita-te aici, idiotule, a sasait si chiar a bagat viteza. Mi-am infipt gharele in pamant si m-am aruncat si mai repede.

Sam nu parea sa fie in dispozitia in care sa ne suporte prostiile. *Jake, Leah, potoliti-va.*

Niciunul nu a incetinit.

Sam a urlat dar nu a continuat. *Seth?*

Charlie a sunat pana cand l-a gasit pe Billy la noi acasa.

Da, am vorbit cu el, a adaugat Paul.

Am simtit un frison cand Seth s-a gandit la numele lui Charlie. Asta era. Asteptarea luase sfarsit. Am alergat mai repede fortandu-ma sa respir dar plamanii mi s-au parut intepeniti dintr-o data.

Ce poveste o sa fie?

Asa ca este intors. Se pare ca Edward si Bella au venit acasa saptamana trecuta si...

Pieptul meu s-a mai incetinit.

Era in viata. Sau nu era *moarta*, cel putin.

Nu realizasem ce diferenta o sa fie pentru mine. Ma gandisem la ea in tot acest timp ca e moarta si numai acum intelesesem. Am vazut ca nu crezusem

ca o s-o aduca inapoi in viata. Nu ar trebui sa conteze, pentru ca stiam ce avea sa vina.

Da, frate, si acum vine veste rea. Charlie a vorbit cu ea si zicea ca parea ca ii e rau. Ea i-a spus ca e bolnava. Carlisle a intervenit si i-a spus lui Charlie ca Bella a luat o boala rara in America de Sud. A spus ca e in carantina. Charlie e inebunit pentru ca nu are voie sa o vada. El a spus ca nu-i pasa daca se imbolnaveste dar Carlisle i-a interzis. Fara vizitatori. I-a spuslui Charlie ca este destul de serios si ca o sa faca tot ce poate. Charlie stie de asta de cateva zile dar abia acum l-a sunat pe Billy. A spus ca i se parea ca azi era si mai rau.

Tacerea din mintea lui Seth de la sfarsit era profunda. Toti intelesesem.

Si o sa moara din cauza acestei boli, atat stia Charlie. O sa il lase sa vada cadavrul? Corpul perfect nemiscat, palid si care nu respira? Nu puteau sa il lase sa atinga pielea cea rece – s-ar putea sa observe cat de tare este. Trebuie sa astepte pana cand poate sa stea cuminte, sa se poata contola si sa nu-l ucida pe Charlie si pe alti martori. Asta cat o sa dureze?

O sa o inmormanteze? O sa iasa singura afara sau strigoii o sa se intoarca dupa ea?

Ceilalti ascultau in timp ce eu speculam in liniste. Eu ma gandisem la asta mai mult decat oricare dintre ei.

Leah si cu mine am intrat in vizorul lor cam in acelasi timp. Ea era sigura ca nasul ei a iesit primul. S-a asezat si ea langa fratele ei iar eu m-am dus langa mana dreapta a lui Sam. Paul s-a dat la o parte sa-mi faca loc la locul meu.

Te-am luat, iar, s-a gandit Leah, dar abia am auzit-o.

Ma intrebam de ce eram singurul care mai eram in picioare. Blana mea era ridicata pe umeri de nerabdare.

Ei bine, ce mai asteptati? Am intrebat.

Niciunul nu a spus nimic dar am auzit gandurile care ezitau.

Of, haide-ti! Tratatul este incalcat!

Nu avem nicio dovada – poate ca e bolnava.

O, VA ROG!

Bine, dovada este destul de puternica. Totusi... Jacob. Gandurile lui Sam erau incete, ezitante. Esti sigur ca asta este ceea ce vrei? Chiar este cel mai corect lucru? Noi toti stiam ce vroia ea.

Tratatul nu mentioneaza nimic de dorinta victimei Sam!

Ea chiar este o victima? Tu in felul asta o vezi?

Da!

Jake, s-a gandit Seth, nu sunt dusmanii nostrii.

Taci baiete! Doar pentru ca tu ai cine stie ce fel de recunostinta bolnava pentru acel strigoi, asta nu schimba legea. Ei sunt dusmanii nostrii. Ei sunt pe teritoriul nostru. Trebuie sa-i doboram. Nu-mi pasa ca tu te-ai distrat acum foarte mult timp cand ai lupatat alaturi de Edward Cullen.

Si ce o sa faci cand Bella o sa lupte alaturi de ei Jacob? Aa? A cerut Seth.

Nu mai e Bella.

Tu vrei sa fi acela care o doboara?

Nu am putut sa ma opresc din scheunat.

Nu, nu esti. Și, ce? Vrei sa pui pe unul dintre noi sa o faca? Si apoi sa tii ura pe acel cineva pentru totdeauna?

Nu as...

Sigur ca nu. Nu esti pregatit pentru acesta lupta, Jacob.

Instinctul a preluat conducerea si eu am mers inainte, maraind la lupul cu blana ca nisipul care statea peste mine.

Jacob! M-a attentionat Sam. Seth taci pentru o secunda.

Seth a dat din capul lui mare.

Fir'ar, se am pierdut? S-a gandit Quil. El alerga spre locul unde ne-am adunat cu totii.

Am auzit ca a sunat Charlie...

Suntem gata de plecare, i-am spus. De ce nu te duci la Kim si sa-l tragi si pe Jared cu dintii? Avem nevoie de toata lumea.

Vino aici Quil, a ordonat Sam. Nu am decis inca nimic.

Am marait.

Jacob, trebuie sa ma gandesc la ce e mai bine pantru aceasta haita. Trebuie sa aleg varianta care o sa te protejeze cel mai bine. Timpurile s-au schimbat de cand stramosii nostrii au facut acel tratat. Eu ... eu chiar nu cred sincer ca familia Cullen reprezinta un pericol pentru noi. Si toti stim ca nu o sa mai stea aici mult timp. Sigur, dupa ce o sa-si spuna povestea o sa dispara. Vietile noastre o sa se reintoarca la normal.

Normal?

Daca ii provocam Jacob, si ei o sa se apere.

Si iti este frica?

Esti pregatit sa pierzi un frate? A facut o pauza. Sau o sora? A spus ca o continuare a gandului.

Nu imi este frica de moarte.

Stiu asta Jacob. Acesta este un motivul pentru care iti pun la indoiala judecata.

M-am uitat in ochii lui negrii. *Ai de gand sa onorezi tratatul tatilor nortii sau nu?*

Imi onorez haita. Vreau ce e mai bine pentru ei.

Lasule.

Buzele ii erau incordate, si le-a tras peste dinti.

Ajunge Jacob. Esti exagerat. Vocea mentala a lui Sam s-a schimbat, a fost completata de dubla voce pe care nu aveam cum sa nu o ascult. Vocea Alpha. El s-a uitat la privirea fiecarui lup din cerc.

Haita nu o sa-i atace pe membrii Cullen fara sa fie provocati. Spiritul tratatului ramane. Ei nu sunt un pericol pentru noi, oamenii de aici, sau pentru cei din Forks. Bella Swan a facut alegerea fiind informata, si noi nu o sa-i padepsim pe fostii nostrii aliati pentru alegerea ei.

Auziti, auziti, s-a gandit entuziasmat Seth.

Parca ti-am spus sa taci Seth.

Ups. Scuze Sam.

Jacob, unde crezi ca te duci?

Am parasit cercul, mergand spre vest astfel incat sa fiu cu spatele la el. *Ma duc sa-i spun adio tatalui meu. Se pare ca nu am niciun motiv sa mai raman.*

Of Jake – nu face asta iar!

Taci Seth, cateva voci s-au gandit in acelasi timp.

Nu vrem sa pleci, mi-a spus Sam, gandul lui era mai calm ca inainte.

Forteza-ma sa raman Sam. Ia-mi si dorinta. Fa-ma un sclav.

Stii ca nu o sa fac asta.

Atunci nu mai e nimic de spus.

Am fugit de ei, fortandu-ma sa nu ma gandesc la ce va urma. In schimb, m-am concentrat pe amintirile pe care le-am avut cand am stat mai multe luni lup, cand am lasat umanitatea sa se scurga din mine si eram mai mult animal decat om. Traiam pentru moment, mancam cand imi era foame, dormeam cand imi era somn, beam cand imi era sete si alergam – alergam de dragul de a alerga. Simple dorinte, simple raspunsuri la acele dorinte. Durerea venea in diferite forme. Durerea de hrana. Durerea apei rece ca ghata sub labe. Durerea gharelor care ma strapungeau atunci cand cina era nervoasa. Fiecare durere avea un raspuns simplu, a actiune clara ca sa nu mai sufar.

Nu era ca si cum era sa fi om.

Si totusi cand eram la o distanta mica de casa, m-am schimbat in forma umana. Trebuia sa pot gandi singur.

Mi-am desfacut pantalonii si i-am tras pe mine, deja alergam spre casa.

Ajunsesem. Am ascuns ce gandeam iar acum era prea tarziu ca Sam sa ma opreasca. Acum nu ma mai putea auzi.

Sam a facut o regula foarte clara. Haita nuo sa-i atace te membrii Cullen.
Bine.

Nu mentionase de persoanele care se duc singure.

Nu, haita nu ataca pe nimeni azi.

Dar eu da.

9. Mai mult ca sigur nu mă așteptam la asta

Nu vroiam sa-mi iau la revedere de la tatal meu.

Cu toate astea un telefon rapid lui Sam si jocul s-ar fi sfarsit. M-ar fi oprit si m-ar fi impins inapoi. Probabil ca m-ar fi enervat, sau chiar m-ar fi ranit – sa ma forteze cumva sa ma transform si apoi Sam mi-ar fi putut ordona ceva nou.

Dar Billy ma astepta, stiind ca o sa fiu in starea asta. Era in curte si statea in scaunul cu rotile cu ochii atintiti spre locul de unde am iesit dintre copaci. Am vazut cum imi judeca traseul – ma indeptam direct catre garaj trecand pe langa casa.

- Ai un minut Jake?

M-am oprit putin. M-am uitat la el si apoi spre garaj.

- Hai baiete. Cel putin ajuta-ma sa intru in casa.

Am ranjit dar am decis ca mai repede mi-ar face probleme cu Sam daca nu l-as fi mintit putin.

- De cand ai tu nevoie de ajutor, batrane?

A ras cu vocea lui ragusita.

- Am mainile obosite pentru ca am venit singur aici de acasa de la Sue.

- Este in vale. Ai coborat fara sa vrei tot drumul.

L-am impins pe mica rampa pe care o facusem pentru el si la-m dus in sufragerie.

-M-ai prins. Cred ca am mers cu cincizeci de kilometrii pe ora. A fost super.

- O sa-ti strici scaunul, ctii. Si apoi o sa te tarasti pe coate.

- Nu. O sa fie treaba ta sa ma cari in brate.

- Nu o sa mergi in prea multe locuri.

Billy si-a pus mainile pe roti si s-a indreptat singur catre frigider.

- Mai e ceva de mancare?

- M-ai prins. Paul a fost aici toata ziua, asa ca, probabil, nu mai e.

Billy a oftat.

- Trebuie sa incep sa asucnd cumparaturile daca nu vreau sa mor de foame.

- Spune-i lui Rachel sa mearga sa stea la el acasa.

Tonul glumet al lui Billy a disparut si ochii i s-au mai inmuaiat.

- A stat acasa numai cateva saptamani. Prima data cand sta un timp mai indelungat. E greu – fetele erau mai mari decat tine cand a murit mama voastra. Nu le place sa stea in aceasta casa.

- Stiu.

Rebecca nu a mai venit deloc acasa de cand s-a casatorit, desi avea un motiv bun. Biletele de avion din Hawaii era destul de scumpe. Statul Waschingon era destul de aproape asa ca Rachel nu avea aceeasi scuza. Si-a luat ore chiar si in vacantele de vara, a lucrat in ture duble in vacante undeva la o cafenea din campus. Daca nu era Paul, probabil ca ar fi plecat ier foarte repede. Poate ca din acest motiv nu l-a dat Billy afara.

- Bine, o sa ma duc sa lucrez la ceva.... Ma indreptam catre usa din spate.

- Stai asa Jake. Nu ai de gand sa-mi spui ce sa intampla? E nevoie sa-l sun pe Sam sa-mi spuna?

Am stat cu spatele la el, ascunzandu-mi fata.

- Nu s-a intamplat nimic. Sam ii lasa in pace. Cred ca suntem toti acum niste iubitori de lipitori.

- Jake....

- Nu vreau sa vorbesc despre asta.

- Pleci, fiule?

Camera a fost goala mult timp pana sa ma decid cum sa spun.

- Rachel poate sa- si ia camera inapoi. Stiu ca uraste salteaua aia gonflabila.

- Ar prefera sa doarma pe jos decat sa te piarda. Asa as face si eu.

Am pufnit.

- Jacob te rog. Daca ai nevoie de o...pauza. dar nu asa de mult timp ca inainte. Sa te intorci.

- Poate. Poate ca rostul meu va fi la nunti. Sa ma intorc la a lui Sam, apoi la a lui Rachel. Desi Jared si Kim s-ar putea sa fie primii. Probabil ca ar trebui sa-mi iau un costum sau ceva.

- Jake, uita-te la mine.

M-am intors incet.

- Ce?

S-a uitat in ochii mei in un minut.

- Unde te duci?

- Chiar nu am un loc specific.

Si-a dat capul intr-o parte si ochii i s-au miscorat.

- Chiar asa?

Ne uitam unul la altul. Secundele treceau.

- Jacob, a spus. Vocea era clara. Jacob nu. Nu merita.

- Nu stiu despre ce vorbesti.

- Las-o pe Bella si pe familia Cullen. Sam are dreptate.

M-am uitat la el o secunda si apoi am traversat camera din doi pasi. Am apucat telefonul si l-am deconectat de la cablu. Am luat legatura gri in palma.

- Pa tata.

- Jake stai – a strigat dupa mine, dar iesisem pe usa, alergam.

Motocicleta nu era rapida ca un alergat dar era mai discreta. Ma intrebam cat timp o sa-i ia lui Billt sa se conduca afara si sa roage pe cineva sa-l contacteze pe Sam. Cred ca Sam era inca in forma lui de lup. Problema era daca venea Paul pe la noi mai devreme. Putea sa se transforme intr-o secunda si sa ii spuna lui sam unde plec...

Nu vroiam sa-mi fac griji pentru nimic. Aveam sa merg atat de repede cat puteam, si daca ma prindeam vedeam eu ce fac atunci.

Am pornit bicicleta si apoi am trecut peste terenul noroios. Nu m-am uitat in spate cand am trecut pe langa casa.

Soseaua era aglomerata din cauza traficului turistilor; am condus in si inafara sirului de masini, auzind cateva claxoane si vazand cateva degete. Am intors de pe drumul 101cu o suta zece kilomterii la ora, fara sa ma obolesc sa ma uit. A trebuit sa merg pe linie pentru un minut pentru a evita sa ma striveasca un microbuz. Nu ca m-ar fi ucis, dar m-ar fi incetinit. Oase rupte – alea mari cel putin – dureaza *zile* intregi pana se refac complet, si eu stiam asta.

Soseaua s-a mai eliberat putin, si eu am mers cu o suta treizeci de kilometrii pe ora. Nu am apasat pe frana pana nu am ajuns pe aleea ingusta; mi-am inghipuit ca eram in zona sigura. Sam nu ar veni asa de departe ca sa ma opreasca. Era prea tarziu.

Nu a foste decat in acel moment – cand am fost sigur ca am ajuns – cand m-am oprit sa ma gandesc exact ce o sa fac mai departe. Am incetinit pana la cincizeci la ora, luand curbele printre copaci mai atent decat era nevoie.

Stiam ca m-au auzit venind, cu bicicleta sau fara bicicleta, asa ca nu era nicio surpriza. Nu era niciun fel sa-mi maschez intentia. Edward mi-ar fi auzit intentia atunci cand eram destul de aproape. Poate ca deja putea. Dar tot credeam ca o sa mearga, pentru ca ego-ul lui era alaturi de mine. Ar fi *vrut* sa lupte singur.

Asa ca o sa intru direct, sa vad dovada lui sam eu insumi, si apoi sa il provoc pe Edward la un duel

Am pufnit. Cred ca parazitul o sa fie incantat de acest teatru.

Cand o sa termin cu el, o sa dobor cat de multi pot inainte sa ajunga ei a mine. Ce – ma intreb daca Sam o sa considere moartea mea o *provocare*. Probabil ca o sa spuna ca asa merit. Nu o sa vrea sa-i jigneasca pe strigoi.

Aleea s-a deschis pe mijloc si mirosul m-a lovit ca o rosie stricata aruncata in fata. Iac. Vampiri imputiti. Stomacul incepuse sa se framante. Mirosul o sa fie greu de suportat asa – nediluat de mirosul oamenilor asa cum fusese data trecuta cand fusesem aici – desi nici chiar asa de rau cum a fost sa miros prin nasul de lup.

Nu stiam sigur la ce sa ma astept, dar nu era niciun semn de viata in jurul criptei albe. Normal ca stiau ca sunt aici.

Am oprit motorul si am ascultat linistea. Acum puteam sa auu murmur tensionat si nervos din spatele usii duble de sticla. Cineva era acasa. Mi-am auzit numele si eram bucuros ca le-am cauzat ceva stres.

Am luat o gura mare de aer – o sa fie si mai rau in casa – si am mers pe terasa.

Usa s-a deschis ianinte sa o ating, si doctorul era in usa, ochii erau gravi.

- Buna Jacob, a spus, mai calm decat m-as fi asteptat. Ce faci?

Am luat o gura mare de aer pe gura. Putoarea care venea pe usa era si mai puternica.

Eram dezamagit ca a raspuns Carlisle. Nu Edward care ar fi iesit cu coltii afara. Carlisle era ... *uman* sau ceva asemanator. Poate ca era vizita pe care a facut-o la noi acasa primavara trecuta cand am fost ranit. Dar nu ma simteam bine sa ma uit la el si sa stiu ca am planuit sa il omor daca puteam.

- Am auzit ca Bella s-a intors vie, am spus.

- A, Jacob, chiar nu e cel mai bun moment. A spus doctorul si mi se parea ca se simte si el rau, dar nu in felul in care ma asteptam. Putem sa continuam mai tarziu?

Ma uitam la el incrunat. Ma intreba sa amanam meciul final la o ora mai convenabila?

Si apoi am auzit vocea Bellei, sparta si aspra, si nu am putut sa ma gandesc la altceva.

- De ce nu? A intrebat pe cineva. Ne asundem si de Jacob? Care e scopul?

Vocea ei nu era cea pe care o asteptam. Am incercat sa-mi aduc aminte de vocile vampirilor tineri ce care ne luptasem primavara trecuta dar tot ce tineram minte erau doar maraieli. Poate ca cei tineri nu aveau vocea asa melodioasa, ca de clopotel a celorlalti mai batrani. Poate ca toti noii vampiri erau mai ragusiti.

- Intra, te rog Jacob, Bella m-a strigat tare.

Ma intrebam daca Bellei ii e sete. Si ochii mei s-au ingustat.

- Scuză-mă, i-am spus doctorului și am mers pe lângă el. A fost greu – era imposibil oricărui instinct să mă întorc cu spatele la ei. Totuși nu era imposibil. Dacă era ceva ca un vampir sigur, era acest ciudat de milos lider.

O să stau mai departe de Carlisle când o să înceapă lupta. Erau destui dintre ei să îiucid fără să îl includ pe el.

Am intrat în casă, stateam cu spatele la perete. Cu ochii am măsurat camera – era nefamiliară. Ultima dată când am fost aici era aranjată ca pentru o petrecere.

Totul era pal și luminat. Incluzând cei șase vampiri care stateau apropiați lângă canapeaua albă.

Erau toți acolo, împreună, dar nu asta mă întepenise acolo unde stateam și gura mi s-a deschis larg.

Era Edward. Era expresia de pe fața lui.

Il văzusem separat și îl văzusem arogant și odată îl văzusem când îl durea. Dar asta – era mai presus de agonie. Ochii îi erau pe jumătate inebuniți. Nu s-a uitat în sus să mă privească. Se uita în jos la canapea lângă el cu o expresie de parcă îi dăduse cineva foc. Mainile îi erau rigide, ca niște ghare lângă el.

Nici măcar nu am putut să mă bucur. Nu mă putut să mă gândesc decât la un singur luscru care l-ar fi putut face să arate așa și i-am urmarit privirea.

Am văzut-o în același timp în care i-am prins și mirosul.

Acelasi miros cald de om.

Bella era pe jumătate ascunsă de patarul canapelei, stransă într-o poziție de bebeluș, mainile erau în jurul genunchilor. Pentru o secundă nu am putut să vad nimic cu excepția că era aceeași Bella pe care o iubeam, oielea încă era moale, o piersică palidă, ochii încă erau maro ciocolatii. Capul mi-a sunat gol, și mă întrebam dacă acesta era un vis și eu urma să mă trezesc.

Apoi am văzut-o cu adevărat.

Erau cercuri închise sub ochii ei, cercuri negre care sareu în ochi deoarece fața îi era suptă. Era mai slabă? Piele ei părea întinsă – ca și cum osul obrazului i-ar fi ieșit prin ea. Aproape tot parul ei negru era tras de pe fața și era un nod dezordonat, dar câteva șuvițe stateau lipite peste frunte și peste gât, din cauza transpirației care îi acoperea pielea. Era ceva cu degetele ei și cu încheieturile care o făceau să arate așa de fragil, ca era înspăimântător.

Era bolnavă. Foarte bolnavă.

Nu era minciuna. Povestea pe care Charlie i-o spusese lui Billy nu era scornire. Că mă uitam, pielea ei se transformase într-un verde pal.

Blonda strigoaică – cea albă, Rosalie – s-a aplecat peste ea, intrând în vederea mea, și o îmbrățișă într-un fel protectiv și ciudat,

Asta era gresit. Stiam cum se simte Bella in legatura cu aproape orice – gandurile ei erau asa de evidente; cateodata parca ii erau scrise pe frunte. Asa ca nu trebuia sa-mi zica toate detaliile ca sa inteleg. Stiam ca Bella nu o place pe Rosalie. Vazusem asta in grimasele pe care le facea cand vorbea despre ea. Nu numai ca nun o placea. Ii era *frica* de Rosalie. Sau ii fusese.

Nu mai era frica in privirea cu care s-a uitat la ea acum. Expresia era...scuza sau ceva. Apoi Rosalie a luat un vas de pe jos si l-a tinut sub barbia Bellei exact la timp ca Bella sa poata vomita in el.

Edward a cazut in genunchi langa Bella – privirea lui era torturata – si Rosalie a intins o mana, attentionandu-l sa pestreze distanta.

Nimic din toate astea nu aveau sens.

Cand a putut sa-si ridice capul, Bella a zambit slab la mine, intr-un fel rusinata.

- Imi cer scuze pentru asta, mi-a soptit.

Edward a gemut foarte incet. Capul lui s-a lasat peste genunchii ei. Ea si-a pus o mana peste obrazul lui. Ca si cum ar fi vrut sa-l faca se se simta mai bine.

Nu am stiut ca picioarele mele mergeau pana cand Rosalie nu a sasait la mine, aparand dintr-o data intre mine si canapea. Parea ca o persoana la televizor. Nu imi pasa ca era acolo. Nu parea reala.

- Rose nu, a soptit Bella. E in regula.

Blonda s-a dat la o parte din drum, desi puteam sa spun ca ura sa faca asa. Masurandu-ma s-a asezat la capul Bellei, concentrata pentru un salt. Era mai usor de ignorat decat am putut sa-mi inchipui.

- Bella, ce se intampla? Am soptit. Fara sa ma gandesc la asta, eram si eu in genunchi, aplecandu-ma peste ea vis-a-vis de ...sotul ei. El nu parea sa ma observe, si eu abia m-am uitat la el. M-am intins dupa mana ei libera, luand-o in mainile mele. Pielea era rece ca gheata.

- Esti bine?

Asta fusese o intrebare tampita. Nu a raspuns la ea.

- Imi pare asa de bine ca ai venit azi sa ma vezi Jacob, a spus.

Desi stiam ca Edward nu poate sa-i auda gandurile, parea sa auda alt inteles al cuvintelor ei pe care eu nu-l sesizasem. A gemut iar, in patura care o acoperea, ea l-a batut pe obraz.

- Ce e Bella? Am insistat, strangandu-mi mainile si mai strans peste degetele ei reci si fragile.

In loc sa raspunda, s-a uitat prin camera ca si cum ar fi cerut ceva, si rugaminte si ingrijorare erau in ochii ei. Sase perechi de ochi aurii se uitau inapoi la ea. La sfarsit s-a uitat la Rosalie.

- Ajuta-ma, Rose? A intrebat.

Buzele lui Rosalie s-au tras de pe dinti si se uita la mine ca si cum ar fi vrut sa-mi rupa capul. Eram sigur ca asa era.

- Te rog Rose.

Blonda a facut o fata, dar s-a aplecat peste ea ier, langa Edward, care nu ce miscase nici macar un centimetru. Si-a pus mana cu grija sub umerii Bellei.

- Nu, am soptit. Nu te ridica ... Parea asa de slabita.

- Iti raspund la intrebare, a sarit, si parea la fel cum era cand vorbea cu mine inainte.

Rosalie a ridicat-o pe Bella de pe canapea. Edward a ramas unde era, uitandu-se inainte pana cand fata lui era cuprinsa de grija. Patura a cazut pe jos la picioarele Bellei.

Corpul Bellei era umflat, corpul ei era umflat intr-un fel ciudat si bolnav. Iesea prin tricoul ei gri care era prea mare pentru ea la maneci si la umeri. Ea parea in rest mai slaba, ca si cum umflatura crescuse cu ce luase de pe restul corpului ei. Mi-a luat o secunda sa realizez ce era partea aceea deformata – nu intelesesempana cand ea nu si-a trecut mana usor peste stomacul ei marit, una deasupra si una dedesubt. Ca si cum l-ar fi protejat.

Am vazut atunci, dar tot nu-mi venea sa cred. O vazusem acum nici macar o luna. Nu avea cum sa fie gravida. Nu *asa* de gravida.

Numai ca era.

Nu vroiam sa vad asta, nu vroiam sa ma gandesc. Nu vroiam sa mi-l imaginez pe el inauntr-ul ei. Nu vroiam sa stiu ca ceva pe care uram asa de mult prinsese radacini in corpul pe care il iubeam. Stomacul s-a miscat si a trebuit sa-mi inghit voma.

Dar era mult mai rau de atat, mult mai rau. Corpul ei deformat, oasele care ii ieseau prin piele. Puteam sa ghicesc ca arata asa – asa de insarcinata, asa de gravida – pentu ca orice era in ea ii lua viata pentru a si-o hrani pe a sa...

Pentru ca era un monstru, exact ca tatal sau.

Am stiut tot timpul ca o s-o omoare.

Capul lui a tresarit cand a a uzit cuvintele din mine. Un moment am fost amandoi in genunchi si apoi el s-a ridicat in picioare, venind spre mine. Ochii lui erau negrii si cearcanele erau violet inchis.

- Afara Jacob, a marait.

Eram si eu in picioare. Uitandu-ma acum in jos la el. De asta venisem.

- Hai s-o facem, am fost de acord.

Cel mare, Emmett, a venit langa Edward cu privirea flamanda de lupta, Jasper era chiar in spatele lui. Chiar nu imi pasa. Poate ca haita mea venea sa curete resturile dupa ce ma omorau. Poate ca nu. Nu-mi pasa.

Pentru o fractiune de secunda, ochii mei au atins doua persoane care stateau in spate. Esme. Alice. Mici si feminine. Ei bine, eram sigur ca ceilalti o sa ma ucida inainte sa pot face ceva impotriva lor. Nu vroiam sa ucid fete... chiar si fete-vampiri.

Desi as fi putut sa fac o exceptie pentru blonda.

- Nu, a suspinat Bella, si s-a impiedicat, dezzechilibrandu-se, sa se tina de mana lui Edward. Rosalie s-a miscat odata cu ea de parca era un lant care le tinea legate.

- Vreau doar sa vorbesc cu el Bella, a spus Edward incet, vorbind doar cu ea. El s-a intins si i-a atins fata, sa o dezmierde. Asta a facut camera sa se transforme in rosu, m-a facut sa vad foc – asta, dupa tot ce i-a facut, inca mai avea voie sa o atinga in acest fel. Nu te obosi, a continuat rugator. Te rog odihneste-te. O sa ne intoarcem amandoi in cateva minute.

Se uita la fata lui, citind cu grija. Apoi a dat din cap si s-a dus pe canapea. Rosalie a ajutat-o sa se aplece cu spatele in perne. Bella s-a uitat la mine incercand sa-mi tina privirea.

-Sa te porti frumos, a insinuat. Si apoi sa te intorci.

Nu am raspuns. Nu faceam astazi nicio promisiune. M-am uitat intr-o parte si l-am urmat pe Edward spre usa.

Un gand fugar mi-a trecut prin cap si am realizat cat de usor a fost sa-l separ de ceilalti, nu a fost dificil nu?

A continuat sa mearga, nu s-a uitat nici macar odata sa vada daca aveam sa-l atac din spate. Presupun ca nu avea nevoie sa se uite. Ar fi stiut cand am de gand sa atac. Ceea ce insemna ca trebuia sa iau decizia asta foarte repede.

- Inca nu sunt pregatit sa ma ucizi Jacob Black, a soptit cand ne-am indepartat repede de casa. Trebuie sa mai ai putina rabdare.

De parca imi pasa de programul lui. Am marait.

- Rabdarea nu e punctul meu forte.

A continuat sa mearga, poate ca la vreo doua sute de metrii pe alee, distanda de casa, si cu mine exact in spate. Eram fierbinte, degetele imi tremurau. Eram aproape, asteptam si eram gata.

S-a oprit fara veste si s-a intors cu fata la mine. Expresia lui m-a inghetat iar.

Pentru o secunda eram doar un copil – un copil care a trait toata viata lui in acelasi oras micut. Doar un copil. Pentru ca stiam ca trebuia sa traiesc mult

mai mult, sa sufar mult mai mult, ca macar sa inteleg agonia sfasiatoare din ochii lui Edward.

Si-a ridicat o mana ca si cum ar fi vrut sa-si stearga o picatura de transpiratie de pe frunte, dar s-a scarpinat cu degetul de parca ar fi vrut sa-si rupa pielea de granit. Ochii lui ardeau si erau deconcentrati de parca se uita la ceva ce nu era aici. Gura i s-a deschis de parca ar fi vrut sa tipe, dar nimic nu a iesit afara.

Aceasta era fata unui om cate ar fi pus sa arda pe un gratar.

Pentru un moment nu am putut sa vorbesc. Era pre real, aceasta fata – vazusem ceva in ochii ei si in ai lui in casa – dar asta era maxim. Ultimul cui in cosciugul ei.

- O omoara nu-i asa? E pe moarte. Si am stiut, cand am spus, ca fata mea era ca o oglindire a fetei lui. Mai slaba, diferita, pentru ca eram in soc. Inca nu ma gandisem prea mult – totul se intamplase asa de repede. El avusese timp sa ajunga in acest punct. Si mai era diferit pentru ca eu o pierdusem deja de mai multe ori, de atat de multe ori in mintea mea. Si diferit pentru ca nu fusese a mea ca s-o pierd.

Si diferit pentru ca nu era vina mea.

- E vina mea. A soptit Edward, si genunchii i-au cedat. Ghemuit in fata mea, vulnerabil, cea mai usoara tinta pe care mi-o imaginasem.

Dar ma simteam rece ca gheata – nu era niciun foc in mine.

- Da, a marait spre pamant, ca si cum i s-ar fi confesat lui. Da, o omoara.

Neputinta lui ma irita. Vroiam o lupta nu o executie. Unde era fata care zambea cu superioritate?

- De ce nu face Carlisle ceva? Am marait. Este doctor nu? Sa-l scoata afara.

s-a uitat la mine si mi-a raspuns cu o voce asa de obosita. Ca si cum i-ar fi explicat unui copil de gradinita ceva pentru a zecea oara.

- Nu ne lasa.

A fost nevoie de un minut ca sa se aseze cuvintele. Doamne, era exagerata. Normal ca ar fi murit pentru progenitura monstrului. Asa de *Bella*.

- O stii bine, a soptit. Cat de repede ti-ai dat tu seama...eu nu mi-am dat seama. Nu la timp. Nu a vorbit cu mine tot drumul la intoarcere. Credeam ca e inspaimantata – asa ar fi fost normal. Credeam ca e suparata pe mine ca am pus-o sa treaca prin asa ceva, pentru ca i-am pus viata in pericol. Iar. Nu mi-am imaginat ca ea se gandea defapt la ce *rezolvat* se gandea ea. Nu pana cand familia mea nu ne-a asteptat la aeroport si ea a fugit direct in bratele lui Rosalie. La Rosalie! Si apoi am auzit in mintea lui Rosalie la ce se gandea. Nu

ma inteles pana cand nu am inteles asta. Si totusi *tu* ai inteles imediat.... pe jumătate ofta, pe jumătate maraia.

- Stai așa o secundă. Nu te *lasa*. Sarcasmul era ca acidul pe buze. Ai observat vreodată ca este la fel de puternică asemenea unei femei umane de cincizeci se kilograme? Cat de prosti sunteți voi vampirii? Tine-o jos și adoarme-o cu pastile.

- Am vrut, a șoptit. Carlisle trebuia să....

Ce, erau prea nobili?

- Nu. Nu nobil. Bodyguard-ul ei a complicat lucrurile.

Oh. Poveste lui nu avea mult sens înainte dar acum se potrivea. Deci asta făcea blondă. Ce-i ieșea ei la treaba asta totuși? Vroia Miss Frumusețe ca Bella să moară așa de rău?

- Poate, a spus. Rosalie nu vede lucrurile așa cum vedem noi.

- Pai luați-o întâi pe blondă. Voi vă faceți la loc nu? Transformați-o într-un morman și aveți grijă de Bella.

- Emmett și Esme o susțin. Emmett nu ne-ar lăsa niciodată ... și Carlisle nu o să mă ajute dacă Esme se împotrivesc... s-a oprit, vocea îi dispăruse.

- Trebuia să o fi lăsat pe Bella cu mine.

- Da.

Era cam târziu pentru asta acum. Poate că trebuia să se fi gândit la asta *înainte* să o lăse gravidă cu un monstru strigoi.

S-a uitat la mine din interiorul propriului iad și am putut să vad că este de acord cu mine.

- Nu am știut, a spus, cuvintele erau așa de încete ca o respirație. Nici nu am visat. Nu a mai fost nimeni ca mine și ca Bella înainte. Cum puteam ști că un om era capabil să conceapă cu unul ca noi –

- Când omul ar trebui să fie rupt în bucăți?

-Da, a șoptit cu o șoaptă încordată. Ei există, sadicii, incubus și succubus. Ei există. Dar seducția este preludiv pentru ospat. Nimeni nu supraviețuiește. Și-a scuturat capul ca și cum ideea îl revolta. De parcă el era mai diferit.

- Nu știm că există un nume pentru ceea ce ești tu, am spus.

s-a uitat la mine cu o față care pare a fi o sută de ani.

- Nici măcar tu Jacob Black nu mă poți urî mai mult decât mă urăsc eu singur.

Gresit, m-am gândit, prea nervos ca să vorbesc.

- Să mă omori pe mine acum nu o să o salveze pe ea, a spus repede.

- Și ce poate?

- Jacob, tu trebuie să faci ceva pentru mine.

- Pe *dracu'* trebuie parazitule.

A continuat sa se uite la mine cu ochii jumătate-obosiți jumătate-inebuniți.

- Pentru ea?

Mi-am strans dinții cu putere..

- Am făcut tot ce mi-a stat în putere să o iau de lângă tine. Tot ce am putut. E prea târziu.

- O cunoști Jacob. Tu ești conectat cu ea la un nivel pe care eu nu-l înțeleg. Tu ești parte din ea și ea este parte din tine. Nu o să mă asculte pentru că are senzația că o subestimez. Crede că este destul de puternică pentru asta... S-a înecat și apoi a înghițit. S-ar putea să te asculte pe tine.

- De ce ar face asta?

S-a ridicat în picioare, ochii lui erau mai arzători ca înainte, mai salbatici. Mă întrebam dacă el chiar a înebunit. Pot vampirii să inebunească?

- Poate, a răspuns gândurilor. Nu știu. Așa mă simt. Și-a scuturat capul. Trebuie să încerc să ascun asta de ea, pentru că stresul îi face și mai rău. Nu poate să nu exagereze. Trebuie să fiu adunat; nu pot să fac să-i fie mai rău. Dar asta nu mai contează acum. Trebuie să te asculte pe tine!

- Nu e ceva ce pot să-i zic și nu ai făcut-o tu deja. Ce vrei să faci? Să-i spun că e proastă? Probabil că știe și ea. Să-i spun că o să moară? Pariu că știe și asta.

- Tu poți să-i dai ce își dorește.

Nu avea niciun sens ce zicea. Parte din nebunie?

- Nu-mi pasa de nimic decât să fie în viața, a spus, dintr-o dată era atent. Dacă vrea un copil, atunci să-l aiba. Poate să aiba și o jumătate de duzină dacă vrea. Orice își dorește. A făcut o pauză cât o bătăie. Poate să facă pui de câțel dacă asta vrea.

Mi-a întâlnit privirea pentru un moment și fata îi era compusă sub un strat fin de control.

Privirea mea posomorată se schimonosea pe măsura ce procesam cuvintele și gura mi s-a deschis de soc.

- Dar nu așa! A săsăit înainte să-mi revin. Nu acest lucru care sugerează viața din ea în timp ce eu stau acolo neputincios! Văzând cum îi este mai rău și cum se consumă. Să vad cum o *raneste*. A inspirat așa de repede, ca cineva care era lovit în burta.

- *Trebuie* să faci să vadă motivul, Jacob. Pe mine nu mă mai asculta. Rosalie e tot timpul acolo, îi hrănește nebunia – o încurajează. O protejează. Nu, *il* protejează. Viața Bellei nu înseamnă nimic pentru ea.

Sunetul care a ieșit din gatul meu mi se părea că este înecat.

Ce spunea? Ca Bella trebuie sa faca, ce? Un copil? Cu *mine*? Ce? Cum? Renunta la ea? Sau se gandea ca nu o sa o deranjeze daca o impartim?

- Orice. Orice o tine in viata.

- Asta e de departe cel mai nebunesc lucru pe care l-ai spus, am mormait.

- Ea te iubeste.

- Nu destul.

- E gata sa moara ca sa aiba un copil. Poate ca o sa accepte ceva mai putin extrem.

- Nu o cunosti deloc?

- Stiu, stiu. O sa fie nevoie de multa canvingere. Din acest motiv am nevoie de tine. Tu stii cum gandeste. Fa-o sa inteleaga sensul.

Nu am putut sa ma gandesc la sugera. Era prea mult, imposibil. Gresit. Bolnav. Sa o imprumut pe Bella pentru weekend-uri si dupa sa o aduc inapoi luni dimineata ca pe un film de inchiriat? Asa de incurcat.

Asa tentant.

Nu vroiam sa iau in considerare, nu vroiam sa-mi inchipui, dar imaginile au venit oricum. Am avut fantezii despre Bella in felul acela de prea multe ori, atunci cand era o posibilitate sa fim *noi*, si apoi la mult timp dupa ce am inteles ca aceste fantezii ar fi lasat urme adanci pentru ca stiam ca nu exista nicio posibilitate, absolut niciuna. Nu am putut sa ma abtin. Nu ma mai puteam opri acum. Bella in mainile *mele*, Bella sa suspine cu numele *meu*....

Mai rau, acesta noua imagine pe care nu o avusesem inainte, una care dupa toate legile nu ar fi trebuit sa existe pentru mine. Nu inca. O imagine care stiam ca nu ar fi existat peste *ani* daca el nu ar fi bagat-o cu forta in mintea mea. Dar era infipta aici, imtinzandu-si radacinile in creierul meu ca o buruiana otravitoare si care nu putea fi starpita. Bella, sanatoasa si luminoasa, foarte diferita de acum, dar intr-un fel diferita: corpul ei, nu deformat, schimbat intr-o forma mult mai naturala. Rotund cu copilul *meu*.

Am incercat sa scap de buruiana otravitoare din cap.

- Sa o fac pe Bella sa vada sensul? Tu in ce Univers traiesti?

- Cel putin incerca.

Mi-am scuturat capul repede. A asteptat, ignorand raspunsul negativ pentru ca auzea conflictul din ganduri.

- De unde vine nebunia asta? Astea le gandesti pe parcurs?

- Nu m-am gandit decat la moduri sa o salvez de cand am realizat ce vrea sa faca. Pentru ce ar muri. Dar nu stiam cum sa te contactez. Stiam ca nu o sa ma asculti daca te sunam. Veneam sa te caut in curand daca nu apareai tu azi. Dar e greu sa o las, chiar si pentru cateva minute. In conditia ei... se schimba asa de repede. Chestia..... creste. Rapid. Nu pot sa plec de langa ea.

- Dar *ce este?*

- Niciunul dintre noi nu are nicio idee. Dar este mai puternic decat ea.

Deja.

Am putut atunci sa vad – sa vad monstrul care se umfla in capul meu, care o rupea din interior.

- Ajuta-ma sa-l opresc, a sosit. Ajuta-ma sa il opresc.

- *Cum?* Sa-mi ofer serviciile de armasar? El nici macar nu a tresarit cand am spus asta, dar eu da. Esti chiar bolnav. Nu o sa asculte niciodata asta.

- Incearca. Nu mai e nimic de pierdut. Cat o sa doara?

M-ar durea pe mine. Nu avusesem parte de respingerea Bellei suficient, si fara asta?

- Putina durere ca sa o salvezi? Te costa chiar asa de mult?

- Dar nu o sa mearga.

- Poate ca nu. Dar poate ca o sa fie confuza. Poate ca o sa sovaie. Un moment de confuzie e tot ce am nevoie.

- Si apoi o sa anulezi oferta? „Eu doar glumeam Bella”?

- Daca vrea un copil, asta o sa primeasca. Nu o sa ma opun.

Nu imi venea sa cred ca ma gandeam la asa ceva. Bella o sa-mi traga una – nu ca imi pasa, dar cred ca si-ar fi rupt iar mana. Nu trebuia sa-l las sa vorbeasca cu mine, sa se joace cu mintea mea. Ar trebui sa-l omor chiar acum.

- Nu acum, a sosit. Nu inca. Corect sau nu, o sa o distruga, si stii si tu asta. Nu trebuie sa fi grabit. Daca nu o sa te asculte macar ai avut si tu sansa ta. In momentul in care inima Bellei nu va mai bate, o sa te implor sa ma omori.

- Nu o sa trebuieasca sa ma implori prea mult.

Era o urma de zambet intr-un colt al gurii lui.

- Chiar contez pe asta.

A dat din cap si si-a intins mana rece ca gheata.

Mia-m inghitit dezgustul, am intins mana si eu. Degetele mele parca strangeau o piatra, si am scuturat odata.

- Avem o intelegere, a fost de acord.

10. De ce nu am plecat? A da, pentru că sunt un idiot

Ma simteam ca – nici macar nu stiu. Ca si cum nimic nu era real. Ca si cum eram intr-un serial Tv gotic foarte prost. In loc de tampitul care o invita pe majoreta- capitan la bal eu eram varcolacul de pe locul doi care ar fi urmat sa o intrebe pe nevasta vampirului daca vrea sa procreeze. Frumos.

Nu, nu o sa fac asa ceva. Era bolnav si gresit. O sa uit tot ce mi-a spus.

Dar o sa ma duc sa vorbesc cu ea. O sa incerc sa o fac sa ma asculte.

Si nu o sa o faca. Asa cum facea mereu.

Edward nu a spus si nu a comentat gandurile mele in timp ce se ducea in casa. Ma intrebam de ce a ales locul acela in care am vorbit. Era destul de departe de casa ca ceilalti sa nu auda ce soptea? Asta era ideea?

Poate. Apoi am intrat in casa si ochii celorlalti erau suspiciosi si confuzi. Nimeni nu parea dezgustat sau alarmat. Asa ca probabil nu au auzit favorul pe care mi l-a cerut Edward.

Am ezitat in usa, nestiind ce sa fac. Era bine aici, cu putin aer respirabil care batea de afara.

Edward a mers in mijlocul lor, umerii ii erau intepeniti. Bella s-a uitat la el nervoasa, si apoi ochii ei m-au stralucit pe mine pentru o secunda. Apoi ea s-a uitat la el iar.

Fata ei s-a colorat intr-un gri pal, puteam sa vad ce a vrut sa zica atunci cand a spus ca stresul o face sa-i fie si mai rau.

- O sa-l lasam pe Jacob si pe Bella sa vorbeasca in particular, a spus Edward. Nu era nicio inflexiune in vocea lor. De robot.

- Peste corpul meu facut cenusa, a sasait Rosalie la el. Ea inca mai statea la capul Bellei, una din mainile ei statea posesiv peste obrazul ei.

Edward nu s-a uitat la ea.

- Bella a spus cu aceeași voce goala, Jacob vrea sa vorbeasca cu tine. Iti e frica sa fi singura cu el?

Bella se uita la mine confuza. Apoi s-a uitat la Rosalie.

- Rose e bine. Jake nu o sa ne faca rau. Du-te cu Edward.

- S-ar putea sa fie o pacaleala, a avertizat blonda.

- Nu vad cum ar putea fi, a spus Bella.

- Carlisle si cu mine o sa stam tot timpul in privirea ta Rosalie, a spus Edward. Vocea fara sentimente se crapa si ii scapa furia prin ele.

- Noi suntem cei de care ii este ei frica.

- Nu, a soptit Bella. Ochii ei luceau, genele erau ude. Nu Edward. Nu mi-e ...

El a scuturat din cap, zambind putin. Era dureros sa te uiti la zambetul lui.

- Nu am vrut sa sune asa Bella. Nu-ti face griji in privinta mea.

Bolnav. Avea dreptate – se lupta cu ea insasi pentru ca ii ranea sentimentele. Fata asta era un martir clasic. Ea a fost cu siguranta nascuta in secolul in care nu trebuia. Ea ar fi trebuit sa fi trait atunci cand ar fi putut sa se arunce la lei pentru o cauza nobila.

- Toata lumea, Edward a spus, mana a aratat spre usa. Va rog.

Fata adunata pe care incerca sa o tina pentru Bella era slaba. Puteam sa vad cat de aproape era de omul arzator care era afara. Si ceilalti au vazut. Incet, ei s-au dus afara pe usa in timp ce eu m-am dat din drum. Ei se miscau repede; inima mea a batut de doua ori si camera era goala cu exceptia lui Rosalie sare ezita in mijlocul camerei iar Edward inca astepta langa usa.

- Rose, a spus Bella. Vreau sa pleci.

Blonda s-a uitat la Edward si apoi a facut un gest ca sa iasa el primul. El a disparut pe usa. Ea mi-a dat o privire amenintatoare si apoi a disparut si ea.

Odata ce am fost singuri, am traversat camera si m-am asezat pe jos langa Bella. Am luat ambele ei maini reci in ale mele si i le-am frecat cu grija.

- Mersi Jake. Asa e bine.

- Nu o sa mint Bells. Arati in ultimul hal.

- Stiu, a oftat, sunt greu de privit.

- Cred ca din cauza progeniturii pe care o cari, am fost de acord.

A ras.

- E asa de bine sa te am aici. Ma simt bine sa zambesc. Nu stiu cata drama mai pot suporta.

Mi-am dat ochii peste cap.

- Bine, bine, a spus in acord, mi-o fac cu mana mea.

- Da, asa faci. La ce te gandesti Bells? Pe buna!

- Te-a rugat el sa tipi la mine?

- Intr-un fel. Desi nu-mi inchipui de ce crede ca o sa ma asculti. Nu ai facut-o nici inainte.

Ea a oftat.

- Ti-am spus eu – incepusem sa spun.

- Jacob, ti-am spus ca *Ti-am spus eu* are un frate? M-a intrebat intrerupandu-ma. Numele lui e *Taci naibii din gura*.

- Asta e buna.

A ranjit la mine. Piele ei se intindea peste oase.

- Nu pot sa-mi asum nimic, am luat-o dintr-o reluare de la *The Simpsons*.

- L-am pierdut pe ala.

- A fost amuzant.

Nu ne-am mai vorbit pentru un minut. Mainile ei incepeau sa se mai incalzeasca putin.

- El chiar te-a rugat sa vorbești cu mine?

Am dat din cap.

- Sa-ti bag mintile in cap. Asta e o lupta care e pierduta inainte de a incepe.

- Si de ce ai fost de acord?

Nu am raspuns. Nu eram sigur ca stui de ce.

Stiam totusi asta – fiecare secunda pe care o petreceam cu ea nu avea decat sa-mi adauge si mai multa durere dupa care o sa sufar mai tarziu. Exact ca un drogat cu limita de drog, ziua platii se apropia. Cu cat mai multe lovituri primeam acum, cu atat mai greu va fi cand nu o sa mai am rezerve.

- O sa se rezolva asta, stii, a spus dupa un minut. Ma incred in asta.

Cuvintele ei m-au facut sa vad iar rosu.

- Dementia este una din simptome? Am sarit.

Ea a ras desi furia mea era asa de reala ca imi tremurau mainile.

- Poate a spus. Nu am spus ca lucrurile o sa mearga usor, Jake. dar cum am putut sa traiesc pein tot ce am trait si sa nu cred, in acest moment, in magie?

- *Magie?*

- In special la tine, a spus. Ea zambea. Si-a luat o mana din mana mea si mi-a pus-o pe obraz. Mai calda decat inainte dar tot rece in comparatie cu pielea mea, asa mi se pareau aproape toate lucrurile.

- Mai mult decat oricine altcineva, si tu ai ceva magie care asteapta sa indrepte lucrurile pentru tine.

- Despre ce tot balmajesti acolo?

Inca zambea.

- Edward mi-a spus odata cum este – cu sufletul pereche. A spus ca este ca *Noaptea unui vis de vara*, ca o magie. O sa-ti gasesti persoana pe care o cauti, si poate atunci o sa aiba sens toate astea.

Daca nu arata asa de fragil as fi inceput sa tip.

Asa cum era, *am* marait.

- Daca tu crezi ca toata aceasta nebunie o sa aiba sens daca eu imi gasesc sufletul pereche... Mi-am cautat cuvintele. Tu chiar crezi ca atunci cand o sa ma ingragostesc de o straina toate aste o sa mi se para in regula? Am aratat cu degetul spre corpul ei umflat. Spune-mi care e ideea atunci Bella. Ce rost a avut ca eu sa te iubesc pe tine? Care a fost rostul ca *tu* sa-l iubesti pe *el*? Cand o sa mori – cuvintele erau un marait – cum o sa fie asta vreodata in regula?

Care mai e scopul acestei dureri. Ea a tresarit dar am continuat. Deci care a fost scopul acestei povesti de iubire bolnava a ta? Daca *are* vre-un sens te rog sa mi-l arati pentru ca eu nu-l vad.

A oftat.

- Nu stiu inca Jake. Doar ca ...simt...ca totul o sa duca undeva bun, greu de crezut in acest punct. Cred ca poti s-o numesti *soarta*.

- Mori pentru *nimic* Bella! Pentru nimic!

Mana ei a cazut de pe fata mea si si-a pus-o peste stomac, mangaindu-l. Murea pentru *el*.

- Nu o sa mor, a spus printre dinti , si puteam sa jur ca ea o sa spuna acelasi lucru ca inainte. O sa-mi tin inima sa bata. Sunt destul de puternica pentru asta.

- Asta e o mare porcarie Bella. Ai incercat prea mult sa faci fata supra-naturalului. Nicio persoana normala nu poate face asta. *Nu* esti destul de puternica. I-am luat fata in maini. Nu trebuia sa-mi aduc aminte sa fiu finut. Totul la ea tipa *casabil*.

- Pot sa o fac. Pot sa o fac, a murmurat. Semana mult cu personajul din cartile de copii, micul trenulet care poate.

- Mie nu prea mi se pare. Si care e planul tau? Sper ca ai unul.

A dat din cap dar nun mi-a intalnit privirea.

- Stii ca Esme a sarit de pe o stanca? Cand era om, vreau sa spun.

- Si?

Asa ca era asa de aproape de moarte incat ei nici nu s-au mai obosit sa o duca la spital – au dus-o direct la morga. Inima ei inca batea cand a gasit-o Carlisle....

La asta se referea inainte, ca o sa-si tina inima sa bata suficient de mult?

- Doar nu vrei sa supravietuiesi la asta om, ma uitam prost.

- Nu. Nu sunt proasta. Mi-a intalnit fata. Cred ca tu probabil ai propria opinie totusi.

- Vampirizare de urgenta, am murmurat.

- A mers pentru Esme. Si Emmett si Rosalie si chiar cu Edwrad. Niciunul nu era asa de bine. Charlisle i-a schimbat pentru ca era ori asta ori moartea. El nu omoara, el salveaza vietii.

Am simtit o vina pentru bunul doctor vampir. Am alungat gaandul si am luat-o de la inceput.

- Asculta-me Bells. Nu o face asa. Ca si inainte, cand a venit telefonul lui Charlie, am putut sa vad ce diferenta mare era pentru mine. Am realizatca aveam nevoie ca ea sa stea in viata, intr-o forma. In oricare. Am laut o guar adanca de aer.

- Nu astepta pana e prea tarziu Bella. Nu asa. Sa traiesti. Bine? Doar sa traiesti. Nu-mi face asta, nu-i face asta. Vocea imi era mai aspra, mai tare. Stii ce o sa faca daca mori. Ai mai vazut si inainte. Vrei sa se intoarca la usigassii aia italieni? S-a strans pe canapea.

Am omis partea cum ca nu ar fi necesar acel drum de data asta.

Ma luptam sa-mi fac vocea mai placuta, am intrebat.

- Mai tii minte cand m-am ranit din cauza vampirilor aia nou nascuti? Ce mi-ai spus atunci?

Am asteptat dar nu a raspuns. Si-a apasat buzele una de alta.

- Mi-ai spus sa fiu bun si sa il ascult pe Carlisle, i-am adus aminte. Si eu ce am facut? L-am ascultat pe vampir. Pentru tine.

- Ai ascultat pentru ca era bine pentru tine.

- Bine- oricare ar fi motivul.

A luat o gura de aer.

- Nu e cel mai bun lucru acum. Privirea ei si-a atins stomacul rotund si mare si a soptit incet. Nu o sa-lucid.

Mainile mi-au tremurat iar.

- Oh, se pare ca nu am auzit vestea cea mare. Este baietel? Trebuia sa aduc niste baloane albastre.

Fata ei s-a facut roz. Culoarea era asa de frumoasa – ca s-a rasucit in stomacul meu ca un cutit.

Un cutit cu zimti ruginiti.

Aveam sa pierd. Iar.

- Nu stiu daca e baiat, a admis rusinata. Ultrasunetele nu merg. Membrana din jurul copilului este prea dura – ca pielea lor. Asa ca este putin mister. Dar am vazut mereu in capul meu un baiat.

- Nu este un copilas dragut acolo, Bella.

- Mai vedem, a spus. Putin incantata.

- *Tu* nu, am sarit.

- Esti foarte pesimist Jacob. Chiar este o sansa sa plec pe picioarele mele dupa toate astea.

Nu am putut sa raspund. Ma uitam in jos si respiram incet si adanc, incercand sa-mi linistesc furia.

- Jake, a spus, si m-a batut pe par, mi-a strans obrazul. O sa fie bine. Şşş. O sa fie bine.

Nu m-am uitat in sus.

- Nu. Nu o sa fie bine.

A sters ceva ud de pe obrazul meu.

- Şşş.

- Care e treaba Bella? Ma uitam la covorul palid. Picioarele melle goale erau murdare. Lasasera urme. Foarte bine. Credeam ca toata chestia era ca tu il vrei pe vampir mai mult decat orice. Si acum renunti la el? Asta nu are niciun sens. De cand esti tu asa de disperata ca sa fi mama? Daca vroiai asta asa de mult de ce te-ai ma maritat cu un vampir?

Eram periculos de aproape ca sa-i ofer ce vroia el sa-i ofer. Puteam vedea cum vorbele luau acea directie si nu le puteam schimba traseul.

Ea a oftat.

- Nu e asta. Nu prea mi-a pasat sa am un copil. Nici macar nu m-am gandit la asta. Nu e doar ca sa am un copil. Este... ei bine...ca il am pe *acesta*.

- Este un ucigas Bella. Uita-te la tine.

- Nu e el de vina. Sunt eu. Sunt om si sunt slaba. Dar pot sa o duc la capat Jake, pot –

- O, *revino-ti!* Taci din gura Bella. Sa-i spui prostiile astea lipitorii tale, dar nu ma prostesti pe mine. Stii ca nu o sa o duci pana la capat.

S-a uitat la mine.

- Nu, nu *stiu* asta. Imi fac griji, cum sa nu.

- *Griji* despre..., am repetat printre dinti.

Ea a oftat si si-a prins stomacul. Furia mea s-a stins de parca era o lunina care s-a optit din buton

- Sunt bine, s-a plans. Nu e nimic.

Dar nu am auzit; mainile ei au ridicat tricoul si ma holbam, ingrozit, la pielea care se vedea. Stomacul ei parea ca este patat cu cerneala albastru inchis.

Mi-a vazut fata si si-a tras bluza inapoi.

- Este puternic, atata tot, a spus aparandu-se.

Petele de cerneala era vanatai.

Aproape ca ma sufocam si am inteles ce a vrut sa spuna ca se uita cum o raneste. Dintr-o data am simtit ca inebunesc si eu.

- Bella, am spus.

A auzit schimbarea din vocea mea. S-a uitat in sus, inca respira greu, ochii ii erau confuzi.

- Bella, nu face asta.

-J ake –

- Asculta-ma. Nu te enerva. Bine? Doar asculta. Ce ar fi daca...?

- Daca ce?

- Daca asta nu ar fi o singura ocazie? Daca nu ar fi totul sau nimic? Daca l-ai asculta pe Carlisle si ai sta in viata?

- Nu...

- Nu am terminat. Sa stai in viata. Si dupa sa o iei de la capat. Asa nu merge. Mai incerci odata.

S-a incrunat. A ridicat o mana si a atins locul unde sprancenele mi se uneau. Degetele ei au netezit fruntea pentru un moment in timp ce incerca sa gaseasca sensul cuvintelor mele.

- Nu inteleg... ce vrei sa spui, mai zi odata? Nu crezi ce Edward m-ar lasa...? Si ce diferenta ar fi? Sunt sigura ca orice copil –

- Da, a sarit. Oricare al *lui* ar fi la fel.

Fata ei obosita era si mai confuza.

- Ce?

Dar nu am putut sa spun mai mult. Nu avea rost. Nu o sa pot niciodata sa o salvez de ea insasi. Nu am fost niciodata capabil sa fac asta.

Apoi a clipit si mi-am dat seama ca a inteles.

- Oh. Iac. *Te rog*, Jacob. Tu crezi ca ar trebui sa-mi omor copilul si sa-l inlocuiesc cu ceva generic? Indeminare artificiala? Era nebuna acum. De ce as vrea sa ma copilul unui strain? Sa presupun ca nu e nicio diferenta? Orice copil ar fi bun?

- Nu am vrut sa spun asta, am murmurat. Nu al unui strain.

Ea s-a aplecat inainte.

- Atunci ce vrei sa spui?

- Nimic. Nu spun nimic. La fel ca in totdeauna.

- Asta de unde a venit?

- Uita Bella.

S-a incrunat suspicioasa.

- Ti-a spus *el* sa spui asta?

Am ezitat, surprins ca si-a dat seama asa de repede.

- Nu.

- Ti-a spus nu-i asa?

- Nu chiar. Nu a spus nimic despre ceva...artificial.

Fata ei s-a mai inmuiat, si apoi s-a lasat iar pe perne, pareea extenuata. Se uita intr-o parte cand a vorbit iar, nu se uita la mine.

- El ar face orice printru mine. Si eu il ranesc asa de rau... Dar la ce gandeste? Ca as schimba asta – si mana i-a trecut peste burta – pentru cineva strain... A murmurat ultima parte si apoi vocea a deviat. Ochii ii erau uzi.

- Nu trebuie sa-l ranesti, am soptit. Ardea ca otrava pe buze, sa implor in locul lui, dar stiam ca din unghiul asta aveam probabil ceva sanse sa o mentin in viata. Desi o sansa la o mie.

- Ai putea sa-l faci iar fericit, Bella. Si cred ca inebuneste. Sincer, asa cred.

Nu părea sa asculte; mana ei facea mici cerculete peste burta umflata cat iri rodea buza. A fost liniste mult timp. Ma intrebam daca ceilalti Cullen erau departe. Oare ascultau incercarile mele patetice de a vorbi cu ea?

- Nu al unui strain? A murmurat ce pentru ea. Am tresarit. Ce ti-a spus exact Edward, a intrebat cu aceeasi voce inceata.

- Nimic. El doar a spus ca poate o sa asculti de mine.

- Nu asta. Despre a mai incerca odata.

Ochii ei s-au fixat pe mine, si mi-am dat seama ca am spus prea mult.

- Nimic.

Gura i s-a deschis.

- Uau!

A fost liniste cateva batai de inima. M-am uitat iar in jos la picioare, neputand sa ma uit la ea.

- El chiar ar face *orice*, nu-i asa? A soptit.

- Ti-am spus ca a inebunit. Pe bune Bells.

- Ma surprinde ca nu l-ai parat imediat. Sa-l bagi in probleme.

Cand m-am uitat la ea, ea ranjea.

- M-am gandit. Am incercat sa ranjesc si eu, dar am simtit cum mi se opreste zambetul pe fata.

Stia ce ofer si nu avea de gand sa se mai gandesca odata. Stiam ca nu o sa o faca. Inca eram amortit de durere.

- Nu e nimic prea mult din ce nu ai face nici tu nu-i asa? A soptit. Nici nu stiu de ce te mai obosesti. Nu va merit pe niciunul din voi.

- Nu este totusi nicio diferenta, nu-i asa?

- De data asta nu. A oftat. Imi doresc sa-ti pot explica in asa fel incat sa intelegi. Nu-l pot rani – a aratat spre stomac – asa cum nu pot sa iau un pistol si sa va impusc pe voi. Il iubesc.

- De ce trebuie sa iubesti numai ce e gresit Bella?

- Nu cred ca asta fac.

Mi-am curata gatul ca sa imi fac vocea atat de dura cat vroiam.

- Crede-ma.

M-am ridicat in picioare.

- Unde pleci?

- Aici nu fac niciun bine.

Si-a intins mana slabita, carand.

- Nu pleca.

Puteam sa simt cum ma tragea ceva, ca incerca sa ma tina langa ea.

- Locul meu nu e aici. Trebuie sa ma intorc.

- De ce ai venit azi? A intrebat, inca se intindea.

- Ca sa vad daca chiar mai esti in viata. Nu am crezut ca esti bolnava, asa cum a spus Charlie.

Nu puteam sa-mi dau seama daca m-a crezut sau nu.

- O sa te mai intorci? Inainte....

- Nu o sa mai stau pe aici ca sa vad cum mori Bella.

A tresarit.

- Ai dreptate, ai dreptate. Ar trebui sa pleci.

M-am dus catre usa.

- Pa, a soptit in spatele meu. Te iubesc Jake.

Aproape ca ma intorsesem. Aproape ca mai aveam putin sa ma intorc si sa ma pun ingenuchi ca sa implor iar. Stiam ca trebuie sa renunt la Bella, inainte sa ma omoare, asa cum o sa il omoare si pe el.

- Sigur, sigur, am murmurat in drum spre iesire.

Nu am vazut niciun vampir. Mi-am ignorat motocicleta, lasand-o singura in mijlocul pasunii. Nu era suficient de rapida pentru mine. Tata o sa inebunesca – la fel si Sam. Ce ar face fatta daca nu m-ar auzi cam-am transformat? O sa creada ca familia Cullen m-a prins inainte sa am vreo sansa? M-am dezbracat, nu-mi pasa cine se putea uita, si am inceput sa alerg. M-am transformat in lup in mijlocul saltului.

Ma asteptau. Normal ca ma asteptau.

Jacob, Jake, opt voci au rasuflat usurate.

Vino acasa acum, a ordonat vocea Alpha. Sam era nervos.

L-am simtit pe Paul ca a plecat si stiam ca Billy si Rachel asteptau sa vada ce se intampla cu mine. Paul era prea nerabdator sa le spuna ca nu sunt mancare de vampir sa nu a asteptat sa vada care era povestea.

Nu trebuia sa le spun ca vin spre ei – puteau sa vada padurea care trecea pe langa mine in timp ce eu ma grabeam sa vin acasa. Nu trebuia sa le spun ca mai am putin sa inebunesc. Grata din capul meu era evidenta.

Au vazut toata groaza – Stomacul vanat al Bellei; vocea ei stinsa: *el e mai puternic, asta e tot*; fata furioasa a lui Edward: *vad cum ii e din ce in ce mai rau....sa vad ca ii face rau*; Rosalie aplecata peste corpul slabit al Bellei: *Viata Bellei nu conteaza pentru ea* – si pentru prima data nu a avut nimeni nimic de obiectat.

Socul lor era doar o liniste in capul meu. Fara cuvinte.

!!!!

Eram aproape acasa inainte sa-si revina cineva. Apoi toti au alergat ca sa se intalneasca cu mine.

Era aproape intuneric – norii acopereau apusul complet. Am riscat si am trecut peste sosea si am facut asta fara sa fiu vazut.

Ne-am intalnit la soisprezece kilometrii de La Push, intr-un spatiu lasat liberi de busteni. Era ferit, intre doua creste de munte, acolo unde nimeni nu avea cum sa ne vada. Paul i-a gasit in acelasi timp cu mine, asa ca haita era completa.

Ce se auzea in capul meu era un haos total. Toata lumea tipa in acelasi timp.

Urletele lui Sam se auzeau celmai bine, si el maraia ceva de neinteles cat se plimba inainte is inapoi. Paul si Jared se miscau ca niste umbre in spatele lui, urechile le erau lipite de cap. Tot cercul era agitat, stateau in picioare si maraiau incet.

La inceput ura lor era nedefinita, credeam ca e asa din cauza mea. Eram prea devastat sa imi pese de asta. Mie imi pot face orice pentru ca am incalcat ordinele.

Si apoi toata confuzia din ganduri a inceput sa fie aceeasi pentru toti.

Se poate intampla asta? Ce inseamna? Se se va intampla?

Nu e sigur. Nu e bine. O anormalitate.

Nu putem permite asa ceva.

Haita se misca sincron, gandea la fel, toti inafara de mine si de inca cineva. Stateam langa fratele acela, eram prea naucit sa ma uitcu ochii sau cu mintea si sa vad cine era langa mine, in timp ce haita se plimba pe langa noi.

Tratatul nu acopera asta.

Asta ii pune pe toti in pericol.

Am incercat sa inteleg vocile, am incercat sa vad unde ducea calea asta intotocheata a gandurilor, dar nu avea niciun sens. Imaginile din mijloc ale gandurilor lor erau imaginile *mele*- cele mai urate dintre ele. Vanataile Bellei, fata arzanda al lui Edward.

Si lor le e frica.

Sa o protejam pe Bella Swan.

Nu putem lasa asta sa ne influenteze.

Siguranta familiilor noastre, a celor care suntem aici, asta e mai important decat un om.

Daca ei nu o omoara, atunci trebuie s-a facem noi.

Sa protejam tribul.

Sa protejam familia.

Trebuie sa ucidem chestia inainte sa fie prea tarziu.

Alta amintire de-a mea, cuvintele lui Edward de data asta: *chestia asta creste. Rapid.*

Am incercat ca ma concentrez, sa-mi dau seama cine, ce, gandeste.

Nu e timp de pierdut, s-a gandit Jared.

Asta inseamna o lupta, a concis Embry. Una rea.

Suntem gata, a insistat Paul.

O sa avem nevoie ca factorul surpriza sa fie de partea noastra, s-a gandit Sam.

Daca ii prindem separat, sa-i doboram asa. Ne-ar mari sansele la victorie, s-a gandit Jared la strategie.

Mi-am scuturat capul, ridicandu-ma incet in picioare. Nu ma simteam bine – ca si cum cercul de lupi ma ametea. S-a ridicat si lupul care statea langa mine. Umarul lui m-a impins, ma sustinea.

Stati, am gandit.

Cercul s-a oprit pentru o secunda, si apoi au inceput sa mearga iar.

Mai e putin timp, a spus Sam.

Dar – la ce va ganditi? Nu i-ati fi atacat pentru ca au incalcat tratatul azi dupa masa. Acum planuim o ambuscada cand tratatul este intact?

Asta nu e ceva ce tratatul a anticipat, a spus Sam. Acesta este un pericol pentru toti oamenii din zona. Nu stim ce fel de creatura a facut familia Cullen, dar stim ca este puternica si creste rapid. Si o sa fie prea mica sa poata sa urmeze tratatul.

Adu-ti aminte de vampirii nou nascuti cu care am luptat. Salvatici, violenti, peste limitele ratiunii sau ale retinerii. Imagineaza-ti unul asa, dar protejat de familia Cullen.

Nu stim – am incercat sa-i intrerup.

Nu stim, a fost de acord. Si nu putem in acest caz sa se incercam norocul. Puteam sa le ingaduim membrilor Cullen sa existe cat timp suntem absolut siguri ca nu o sa faca rau. Aceasta...chestie nu poate fi de incredere.

Nici lor nu le place asa cum nu le place nici noua.

Este doar un copil, pentru numele lui Dumnezeu.

Nu pentru mult timp, a soptit Leah.

Jake, prietene, asta e o mare problema, a spus Quil. Nu putem sa ignoram asta.

Exagerati asta mai mult decat e cazul, am comentat. Singura persoana care e in pericol e Bella.

Iar, este alegerea ei, a spus Sam. Dar de data asta alegerea ei ne afecteaza pe noi toti.

Nu prea cred.

Nu ne putem risca. Nu putem permite ca un strigoi sa vaneze pe pamanturile noastre.

Atunci spunele sa plece, a spus lupul care ma sustinea. Era Seth. Bine inteles.

Si sa le facem altora probleme? Cand lipitorile o sa treaca peste pamantul nostru o sa-i distrugem, nu conteaza unde vor sa vaneze. O sa protejam pe cine putem.

Asta e o nebunie, am spus. Azi dupa amiaza ai spus ca ti-e frica sa ne pui familiile in pericol.

Nu pot sa cred asta! Cum o sa omori creatura fara sa o omori pe Bella? Nu erau cuvinte, dar tacerea era plina de intelesuri.

Am urlat.

Si ea e om! Protectia voastra nu se aplica si la ea?

Ea oricum e pe moarte, s-a gandit Leah. Noi doar o sa scurtam procesul.

Asta a umplut paharul. Am facut un pas de langa Seth ca sa fiu mai aproape de sora lui, cu dintii dezveliti. Eram aproape sa-mi infig coltii in piciorul ei stang din spate cand am simtit dintii lui Sam sa m-au prins de umar si m-au tras inapoi.

Am urlat de durere si de furie si m-am intors la el.

Stop! A urlat cu dubla comanda Alpha.

Picioarele pareau ca se strang sub mine. Am scos un urlet, abia reuseam sa raman in picioare din cauza ordinului.

Si-a luat privirea de la mine.

Nu o sa fi cruda cu el Leah, i-a comandat. Sacrificiul Bellei este un pret mare, si toti stim asta. Este impotriva a tot ceea ce facem sa luam o viata de om. Sa facem o exceptie de la regula este cumplit. Toti o sa jelim dupa ce o sa facem in seara asta.

In seara asta? Seth a repetat socat. Sam – cred ca trebuie sa mai vorbim despre asta. Vorbeste cu Batranii cel putin. Doar nu vrei ca noi sa –

Nu ne permitem toleranta ta fata de familia Cullen. Nu e timp sa dezbatem. O sa faci ce ti se spune Seth.

Genunchii din fata ai lui Seth s-au lasat iar capul i s-a lasat sub greutatea comenzii Alpha.

Sam mergea intr-un cerc mic in jurul nostru.

Avem nevoie de toata haita pentru asta. Jacob tu esti cel mai bun luptator. O sa te lupti cu noi in seara asta. Stiu ca iti e greu dar o sa te concentrezi asupra luptatorilor –Emmet si Jasper Cullen. Nu trebuie sa te implici cu partea ... cealalta. Quil si Embry o sa lupte cu tine.

Genunchii imi tremurau; m-am chinuit sa stau drept in timp ce comanda Alpha ma tintuia la pamant.

Paul, Jared si cu mine o sa-i luam pe Edward si Rosalie. Cred, din informatiile pe care Jacob ni le-a adus ca ei o sa fie cei care o pazesc pe Bella. Carlisle si Alice o sa fie si ei aproape, poate si Esme. Brady, Collin,

Seth si Leah o sa va concentrati pe ei. Cine are drum liber – am auzit toti ca mental se concentra pe imaginea Bellei – distruge creatura. Distrugerea ei este prima noastra prioritate.

Haita maraia intr-un acord nervos. Tensiunea se simtea la fiecare. Pasii erau mai rapizi, si sunetul labelor pe pamant era mai ascutit, ghearele rupeu solul.

Nu mai eu si cu Seth stateam nemiscati, sub ochiul din mijlocul furtunii de dinti dezveliti si urechi ciulite.

Nasul lui Seth aproape ca atingea pamantul, sub comanda lui Sam. Simteam durerea premergatoare tradarii. Pentru el asta era tradare – in timpul acelei unice zile de alianta, cand a luptat langa Edward Cullen, Seth devenise prietenul vampirilor. Nu era nici un pic de rezistenta in el. Avea sa asculte de ordin, nu conta cat il durea. Nu avea alta optiune.

Si ce alegere aveam *eu*? Cand Alpha vorbea, haita il urma

Sam nu si-a dus autoritatea asa de departe pana caum; stiam sincer ca uraste sa-l vada pe Seth cum statea aplecat la picioarele lui ca un sclav la stapan. Nu ar fi facut asta daca nu ar fi stiut sincer ca nu exista alta alegere. Nu putea sa ne minta cand eram asa de legati unul cu altul. El chiar credea ca asta e datoria noastra sa o distrugem pe Bella si pe monstrul care era in ea. El chiar credea ca nu e timp de pierdut. Credea in asta destul cat sa moara pentru decizie.

Am vazut ca vrea sa-l infrunte pe Edward singur; abilitatea lui Edward de a citi mintea il facea cel mai periculos in capul lui Sam. Sam nu ar fi lasat pe nimeni altcineva sa faca fata acelui pericol.

El il vedea pe Jasper ca pe al doilea cel mai periculos adversar, din acest motiv mi-l daduse mie. Stia ca am cea mai buna sansa dintre toti din haita sa il pot elimina. Lasase tintele cele mai usoare pentru lupii mai tineri si pentru Leah. Micuta Alice nu era un pericol fara viziunile ei, si stiam din intalnirile anterioare ca Esme nu era o luptatoare. Carlisle era fi o alta provocare, dar aversiunea lui fata de violenta, o sa-l incetineasca.

Ma simteam mai rau ca Seth cand il vedeam pe Sam cum planuieste totul, incercand sa se uite din toate unghiurile si sa le dea membrilor haitei cea mai buna cale pentru a supravietui.

Totul era pe dos. Azi dupa amiaza, eu am vrut sa ii atac. Dar Seth avea dreptate – nu eram pregatit pentru aceasta lupta. Ma orbise ura. Nu mi-am permis sa ma uit ma aproape, pentru ca stiam ce o sa vad daca imi permiteam.

Carlisle Cullen. Sa ma uit la el fara ura care imi invaluisa ochii, nu puteam nega ca a-l ucide era o crima. El era bun. Bun ca orice alt om pe care il aparam. Poate mai bun. Si ceilalti presupun, dar nu eram asa sigur despre ei.

Nu ii stiam asa de bine. Carlisle era cel care ar fi urat sa se lupte, chiar si pentru a-si salva viata. Din acest motiv am fi fost capabili sa-l ucidem – pentru ca nu si-ar fi dorit ca *noi*, dusmanii lui, sa murim.

Asta era gresit.

Si nu era numai pentru ca a o ucide pe Bella era ca si cum m-ar ucide pe *mine*, ca sinuciderea.

Aduna-te Jacob, a ordonat Sam. *Tribul este pe primul loc.*

Nu aveam dreptate astazi, Sam.

Motivele tale erau gresite atunci. Dar acum avem o datorie de implinit.

M-am adunat. *Nu.*

Sam a marait si s-a oprit in fata mea. S-a uitat in ochii mei si un marait adanc i-a scapat printre dinti.

Da, a declarat Alpha, vocea dubla era furioasa de puterea autoritaii. *Nu o sa fie greseli in seara asta. Tu Jacob o sa te lupti cu noi impotriva familiei Cullen. Tu, cu Quil si Emry, o sa va ocupati de Jasper si Emmett. Sunteti obligati sa protejati tribul. Din acest motiv tu existi. O sa duci la capat aceasta obligatie.*

Umerii mi s-au lasat pe masura ce ordinul ma apasa. Picioarele mi-au cazut si eram pe burta in fata lui.

Niciun membru al haitei nu putea refuza comanda Alpha.

11. Cele două lucruri din capătul listei cu lucruri pe care nu voiam să le fac

Sam incepuse sa ii puna pe ceilalti in formatie in timp ce eu eram intins pe pamant. Embry si Quil erau langa mine, asteptand sa-mi revin si sa iau pozitie.

Simteam nevoia, dorinta de a ma ridica in picioare si sa preiau comanda. Sentimentul crestea si eu ma luptam fara folos, tinandu-ma de pamant acolo unde stateam.

Embry a scheunat incet in urechea mea. Nu a vrut sa gandesca cuvintele, de frica sa nu-i atraga atentia lui Sam asupra mea iar. Simteam ruga lui muta cum ma implora sa ma ridic, sa terminam odata ce era de facut si sa trecem mai departe.

Era frica in haita, nu pentru persoana cat pentru un tot. Nu ne puteam imagina ca o sa scapam cu viata cu totii in seara asta. Ce frati aveam sa pierdem? Mintea cui avea sa ne paraseasca pentru totdeauna? Familiile cui le vom consola dimineata.

Mintea mea a inceput sa lucreze cu a lor, sa gandesca la unison, cat luam in considerare aceste temeri.

Automat m-am ridicat in picioare si mi-am scuturat blana.

Embry si Quil au rasuflat usurati. Quil m-a atins cu nasul intr-o parte, odata.

Mintea lor era plina cu infruntarea, cu misiunea. Ne-am adus aminte de noptile in care i-am urmarit pe membrii Cullen exersand pentru lupta cu noii nascuti. Emmett Cullen era cel mai puternic, dar Jasper era marea problema. Se misca la fel ca un fulger – putere si viteza si moarte, toate trei intr-unul. Cate secole de experienta avea? Destule ca ceilalti sa se uite la el pentru indrumari.

O sa stau langa tine daca ai nevoie de ajutor, s-a oferit Quil. Era mai multa incantare in mintea lui decat in a celorlalti. Cand Quil s-a uitat la instructiunile lui Jasper in acele nopti, ar fi murit sa-si testeze abilitatile impotriva vampirilor. Pentru el acesta era un concurs. Chiar si daca stia ca limita era viata lui, el tot asa vedea lucrurile. Si Paul era la fel, ca si copii care nu fusesera niciodata in vreo lupta, Collin si Brady. Si Seth probabil ca ar fi fost la fel daca oponentii nu erau prietenii lui.

Jake? Quil m-a impins. Cum vrei s-o facem?

Eu doar am dat din cap. Nu ma puteam concentra – forta de a urma ordinele se simtea ca firele unui papusar infipte in muschi. Un picior inainte, apoi urmatorul.

Seth se tara in spatele lui Collin si Brady – Leah s-a asezat si ea acolo. L-a ignorat pe Seth in timp ce planuia cu ceilalti si am putut sa vad ca ea ar fi preferat sa-l lase deoparte. Era un instinct maternal pentru fratele ai mai mic. Si-ar fi dorit ca Sam sa-l trimita acasa. Seth nu a luat seama la indoielile lui Leah. Si el se chinuia sa raspunda firelor papusarului la fel ca mine.

Poate daca ai incerca sa nu te mai impotrivesti..., Embry a sosit.

Doar concentreaza-te la partea noastra. Cei mari. Ii putem doborâ. Sunt ai nostri! Quil isi ridica moralui – ca un arbitru inainte de meciul cel mare.

Puteam sa vad cum o sa fie – sa nu ma gandesc la mai mult de partea mea. Nu era greu sa-mi imaginez ca-i atac pe Jasper si pe Emmett. Mai fusesem aproape si inainte. Ma gandisem la ei ca la inamici pentru un timp foarte lung. Pot sa fac asta iar.

Trebuia doar sa uit ce si ei protejau acelasi lucru pe care l-as fi protejat si eu. Trebuia sa uit motivul pentru care as fi vrut ca ei sa castige...

Jake, m-a avertizat Embry, capul la joc.

Picioarele mi se miscau greu, se trageau de fire.

Nu are niciun rost sa te impotrivesti, Embry a sosit iar.

Avea dreptate. O sa sfarsesc sa fac ce vroia Sam, daca vroia sa insiste. Si asa facea. Evident.

Era un bun motiv pentru autoritatea Alpha. Chiar si o haita asa de puternica la fel ca a noastra nu era cine stie ce forta fara un lider. Trebuia sa ne miscam impreuna, sa gandim impreuna, ca sa fim eficienti. Si asta insemna ca acest corp trebuia sa aiba un cap.

Si daca Sam nu avea dreptate acum? Nu era nimic din ce ar fi putut face altcineva. Nimeni nu putea sa-i conteste decizia.

Exceptand.

Si asta a fost tot – un gand pe care nu am vrut niciodata sa-l am. Dar acum, cu picioarele legate, am recunoscut sentimentul de usurare – mai mult decat atat, o bucurie feroce.

Nimeni nu putea contesta decizia unui Alpha – in afara de *mine*.

Nu castigasem nimic. Dar erau lucruri cu care ma nascusem, lucruri pe care le lasasem nereclamate.

Nu dorisem niciodata sa conduc o haita. Nu vroiam sa fac asta nici acum. Nu vroiam sa am pe umeri responsabilitatea atator sorti. Sam era mai bun sa faca asta decat mine.

Dar nu avea dreptate in seara asta.

Si eu nu am fost nascut sa ingenunchez in fata lui.

Legaturile au cazut de pe mine in secunda in care mi-am imbratisat dreptul din nastere.

Simteam cum se aduna in mine, si libertate cat si o putere care ma pustia. Pustiu pentru ca puterea unui Alpha venea de la haita lui si eu nu aveam niciuna. Pentru o secunda singuratatea m-a cuprins.

Acum nu mai aveam nicio haita.

Dar eram drept si puternic cand am ajuns acolo unde era Sam, care planuia cu Paul si cu Jared. S-a intors cand mi-a auzit avansul iar ochii i s-au microrat.

Nu, i-am spus iar.

El a auzit imediat, a auzit alegerea pe care o facea sunetul Alpha pe care il avea vocea mea in ganduri.

A sarit inapoi jumatate de pas cu un sunet de uimire.

Jacob? Ce ai facut?

Nu o sa te urmez Sam. Nu ca sa fac ceva asa de gresit.

Se uita la mine inmarmurit. Tu aitu ai ales dusmanii in defavoarea familiei tale?

Ei nu sunt – mi-am scuturat capul, limpezindu-l – ei nu sunt dusmanii nostrii. Ei nu au fost niciodata. Pana cand nu m-am gandit sa-i distrugem, desi e adevarat, nu-i vad asa.

Nu este vorba despre ei – s-a rastit la mine. Este despre Bella. Ea nu a fost niciodata aleasa pentru tine, ea nu te-a ales niciodata pe tine, dar tu continui sa-ti distrugi viata pentru ea!

Acestea erau cuvinte dure, dar adevarate. Am tras o gura mare de aer.

Poate ca ai dreptate dar tu ai de gand sa distrugi haita din cauza ei Sam. Nu conteaza cati dintre ei supravietuiesc in seara asta, ei o sa fie tot timpul niste ucigasi.

Trebuie sa ne aparam familiile!

Stiu ce ai decis Sam. Dar nu decizi pentru mine, nu mai decizi.

Jacob, nu poti sa-ti intorci spatele tribului.

Am auzit ecoul dublu al comenzii Alpha, dar nu avea pentru mine nicio valoare. La mine nu se mai aplica. Si-a incordat maxilarele incercand sa ma forteze sa raspund comenzii lui.

M-am uitat in ochii lui furiosi.

Fiul lui Ephraim Black nu s-a nascut ca sa-l urmeze pe al lui Levi Uley.

Asta e atunci problema, Jacob Black? Buzele lui s-au tras de pe dinti. Paul si Jared au sarit si s-au pus langa el.

Chiar si daca o sa ma infrangi, haita niciodata nu o sa te urmeze pe tine!

Acum eu am sarit inapoi si un scheunat surprins mi-a iesit de pe gat.

Sa te infrang? Nu o sa ma lupt cu tine Sam.

Atunci care e planul tau? Nu ma dau de-o parte ca tu sa protejezi progenitura vampirilor pe cheltuiala tribului.

Nu-ti spun sa te dai la o parte.

Daca le ordoni sa te urmeze –

Eu nu fortez niciodata pe cineva sa faca ce nu vrea.

Coadă lui batea înainte și inapoi cât se gândea la declarațiile mele. A făcut un pas înainte așa ca eram seget în deget, dinții lui erau desoperiți la câțiva centimetri de mine. Nu observasem până în acest moment că eram mai înalt ca el.

Nu poate fi mai mult de un Alpha. Haita m-a ales pe mine. O să ne destrăm în seara asta? O să întorci spatele fratilor tăi? Sau o să încetezi cu nebunia asta și o să ni te alături iar? Fiecare cuvânt era spus dublat de comandă, dar nu avea niciun efect la mine, dar nu mă putea atinge. Sângele Alpha curgea nediluat prin venele mele.

Acum puteam înțelege se ce nu poate fi mai mult de un Alpha într-o haită. Corpul meu răspunde provocării. Puteam să simt cum instinctul de a-mi apăra mostenirea se marea în mine.

Sentimentul primitiv al sinelui lup mă făcea să imi doresc lupta pentru supremație.

mi-am folosit toată puterea să-mi controlez acel instinct. Nu o să încep o luptă fără rost și distructivă împotriva lui Sam. Încă mai era fratele meu, chiar dacă îl respingeam.

Este doar un Alpha pentru această haită. Nu contest asta. Eu doar aleg să mă duc în drumul meu.

Acum locul tău este cu vampirii, Jacob?

Am tresărit.

Nu știu Sam. Dar știu că-

S-a dat inapoi când a simțit greutatea puterii Alpha din tonul meu. Îl afectez pe el mai mult decât mă afectează el pe mine. Pentru că eu am fost născut să-l conduc pe el.

O să stai între tine și familia Cullen. Nu o să stai să mă uit când haita omoară – era greu să aplic acest cuvânt vampirilor dar era adevărat – oameni nevinovați. Haita e mai bună de atât. Condu-i în direcția cea bună Sam.

M-am întors cu spatele la el și un cor de urleteau rupt aerul din jurul meu.

Infigandu-mi ghearele in pamant, am alergat departe pe zarva pe care o provocasem. Nu mai aveam mult timp. Cel putin doar Leah era capabila sa ma intrea dar aveam un avans.

Urletele se estompau odata cu distanta si m-am linistit ca sunetul continua sa sparga linistea noptii. Inca nu veneau dupa mine.

Trebuia sa-i avertizez pe membrii Cullen inainte ca haita sa se adune si sa ma opreasca. Daca ei erau avertizati poate ca Sam avea n motiv sa re mai gandeasca inainte sa fie prea tarziu. Alergam spre casa pe care inca o uram, lasand in urma casa mea. Casa care nu mai era a mea. Mi-am intors spatele catre ea.

Ziua de astazi a inceput ca orice alta zi. Am ajuns acasa din patrulare la rasarit, am luat micul dejun cu Billy si Rachel, m-am uitat din pat la televizor, m-am ciondanit cu Paul... Cum de s-a schimbat asta asa de rau, s-a transformat in ceva ireal? Cum se schimbasese totul si se invertisese astfel incat eram in aceasta situatie, singur singurel, fara sa freau sa fiu un Alpha, rupt de fratii mei, alegandu-i pe vampiri in locul lor?

Sunetul de care imi era fricam mi-a intrerupt gandurile ametite – era impactul usor al unor labe pe pamant, care ma urmarea. Am mers si mai repede alergand printre copaci ca o racheta. Trebuia numai sa fiu destul de aproape ca Edward sa auda avertizarea din gandurile mele. Leah nu ar putea sa ma opreasca singura.

Ritmul mi s-a spart. M-am impiedicat doi pasi ca sa devina egal.

Stai asa. Picioarele mele nu sunt la fel de lungi ca ale tale.

SETH? Ce crezi ca FACI AICI? DU-TE ACASA!

El nu a raspuns dar am putut sa-i simt incantarea in timp ce se tinea dupa mine. Puteam sa vad prin ochii lui asa cum putea si el sa vada prin ai mei. Noaptea era goala pentru mine – plina de disperare. Pentru el era plina de speranta.

Nu realizasem ca am incetinit, dar dintr-o data era in dreptul meu, alergand langa mine.

Nu glumesc Seth! Acesta nu este un loc pentru tine. Pleaca de aici.

Lupul cel nisipiu a pufnit. Am eu grija de spatele tau Jacob. Cred ca esti bine. Si nu vreau sa stau alaturi de Sam cand...

O ba da, o sa stai alaturi de Sam! Misca-ti fundul cel blanos inapoi in La Push si fa ce iti spune Sam sa faci.

Nu.

Du-te Seth!

Acesta este un ordin Jacob?

Intrebarea lui mi-a atras atentia. Am sovit, ghearele mele au sapat in noroi.

Nu-i ordon nimaniu sa faca nimic, iti spun doar ceea ce tu deja stii.

S-a asezat pe picioarele din spate langa mine.

Iti spun eu ce stiu – stiu ca este foarte liniste. Nu ai observat?

Am clipit. Coada mi s-a rasucit nervoasa cand am realizat la ce se gandea defapt in spatele cuvintelor. Intr-un fel nu era liniste. Urletele inca se auzeau in aer, departe de tot in vest.

Ei nu s-au transformat inca, a spus Seth.

Stiam asta. Haita o sa fie in alerta maxima. O sa aiba nevoie sa se foloseasca de mintea comuna ca sa vada toate aspectele mai clar. Dar eu nu puteam sa aud ce gandesc ei. Nu-l puteam auzi decat pe Seth. Nimeni altcineva.

Mie mi se pare ca haitele diferite nu sunt legate. Ce. Cred ca tatii nostrii nu au avut de unde sa stie asta. Pentru ca nu mai fusesera motive ca sa fie doua haite inainte. Nu au fost niciodata destui lupi pentru doua. Uau. Chiar e liniste. Intr-un fel e straniu. Dar intr-un fel e bine, nu crezi? Cred ca le era mai usor asa lui Ephraim si Quil si Levi. Nu era atata vorbarie cand erau doar trei. Sau doar doi.

Taci Seth.

Da, da traiti.

Inceteaza! Nu sunt doua haite. Nu este decat Haita si numai eu. Asta e tot. Deci poti sa te duci acasa.

Daca nu sunt doua haite, atunci de ce ne puteam auzi unul pe altul si nu-i putem auzi pe ceilalti? Cred ca atunci cand i-ai intors spatele lui Sam, asta a fost o miscare destule de notabila. O schimbare. Si cand te-am urmat, cred ca si asta a fost la fel.

Ai dreptate, am concis. Dar ce se schimba se poate schimba inapoi.

El s-a ridicat si a inteput sa mearga spre est. *Nu e timp de cearta acum. Ar trebui sa ne miscam inainte ca Sam...*

Avea dreptate cu partea aia. Nu era timp de cearta. Am alergat iar si nu ma mai fortam asa de rau. Seth statea in spatele meu in locul traditional al Secundului.

Pot sa alerg in alta parte, s-a gandit, nasul i s-a lasat putin. Nu te-am urmat pentru ca am vrut o avansare.

Alearga unde vrei. Pentru mine nu conteaza.

Nu era niciun sunet de urmarire, dar amandoi am inceput sa alergam mai repede in acelasi timp. Eram ingrijorat acum. Daca nu mai puteam ca intru in

mintea haitei, avea sa fie si mai dificil. Nu mai aveam cum sa-i anunt despre un atac pe membrii Cullen.

O sa alergam in patrulare, a sugerat Seth.

Si ce o sa facem daca Haita ne provoaca? Ochii mi s-au micșorat. Ii atacam pe fratii nostrii? Pe sora ta?

Nu – dam alarma si ne retragem.

Un raspuns bun. Si apoi? Nu cred...

Stiu, a fost de acord. Mai putin increzator acum. Nici eu nu cred ca o sa ma pot lupta cu ei. Dar nici ei nu o sa fie ma incantati de ideea de a ne ataca mai mult decat noi.

Inceteaza sa mai fi asa...mi-a luat un minut ca sa ma gandesc la un cuvânt potrivit. Optimist. Incepe sa ma enerveze.

Nicio problema. Vrei sa fii facut si fericit sau doar sa tac?

Doar sa taci.

Asta pot sa fac.

Zau! Nu prea mi se pare.

In sfarsit tacuse.

Si apoi eram pe drum si ne miscam prin padurea care dadea spre casa familiei Cullen. Oare Edward ne aude inca?

Poate ca ar tremui sa ne gandim la ceva ca „venim cu gand de pace”.

Da-i bataie.

Edward? A incercat sa-i strige numele. Edward esti acolo? Ok, sa stii ca ma simt ca un prost.

Pai asa si pari.

Crezi ca ne aude?

Eram la mai putin de un kilometru jumatate. Cred ca da. Hei Edward. Daca poti sa ma auzi – fii atent lipitoareo. Aveti probleme.

Avem probleme, a corectat Seth.

Apoi am iesit printre copaci pe peluza imensa. Casa era intunecata, dar nu goala. Edward era pe terasa si statea intre Emmett si Jasper. Erau albi ca zapada in lumina palida.

- Jacob? Seth? Ce se intampla?

Am incetinit si m-am oprit. Mirosul era asa de ascutit ca, prin acest nas mi sa parea sincer ca ma arde. Seth a scheunat incet, ezitand si apoi s-a dus in spatele meu.

Ca sa-i raspund lui Edward, mi-am lasat mintea sa treaca peste confruntarea pe care am avut-o cu Sam, prezantan-o invers. Seth se gande cu mine si a umplut golurile, aratand scana din alt unghi. Ne-am oprit cand am

ajuns la partea cu „lucrul dezgustator” pentru ca Edward a sasaitfurios si a sarit de pe terasa.

- Vor sa o omoare pe Bella? A marait.

Emmett si Jasper, nu auzisera prima parte a conversatiei, si au luat intrebarea lui ca pe o declaratie. Au fost langa el intr-o secunda, cu dintii expusi in timp ce veneau spre noi.

Hei, stai asa, Seth s-a gandit dandu-se inapoi.

- Em, Jazz – nu ei! Ceilalti. Haita vine.

Emmett si Jasper s-au intors pe calcaie; Emmett s-a intors la Edward in timp ce Jasper satatea cu ochii pe noi.

- Si care e problema *lor*? A cerut Emmett.

- Aceeasi ca a mea, Edward a sasait. Dar ei au propriul plan ca sa o rezolve. Ia-i si pe ceilalti. Cheama-l pe Carlisle! El si cu Esme trebuie sa se intoarca aici imediat.

Am scheunat nelinistit. Erau sepatati.

- Nu sunt departe, a spus Edward cu aceeaasi voce moarta ca mai inainte.

O sa ma duc sa dau o tura, a spus Seth. *Sa alerg in partea Vestica a perimetrului.*

- O sa fii in pericol Seth? A intrebat Edward.

Seth si cu mine am avut un schimb de priviri.

Nu cred, ne-am gandit amandoi. Si apoi am adaugat. *Poate ca eu ar trebui sa plec. Pentru orice eventualitate.*

Este putin probabil sa ma atace pe mine, a spus Seth. *Sunt doar un copil pentru ei.*

Si pentru mine esti tot un copil baiete.

Am plecat. Tu trebuie sa te sfatuiesti cu ei.

El s-a intors si a plecat in intuneric. Nu aveam sa-i ordon lui Seth, asa ca l-am lasat sa plece.

Edward si cu mine stateam unul in fata celuilalt in intuneric. Puteam sa-l aud pe Emmett cum vorbea in telefon. Jasper se uita la locul de unde disparuse Seth in padure. Alice a aparut pe terasa si , dupa ce s-a uitat la mine cu ochii mari un moment destul de lung, s-a dus langa Jasper. Cred ca Rosalie era in casa cu Bella. Inca o pazea de pericolul de care nu trebuia.

- Asta nu e prima data cand iti datorez recunostinta Jacob, a soptit Edward. Nu ti-as fi cerut niciodata sa faci asta.

Ma gandeam la ce ma rugase mai devreme. Cand era vorba de Bella, nu era limita pe care nu ar fi trecut-o. *Ba da, mi-ai fi cerut.*

S-a gandit putin si apoi a incuviintat.

- Cred ca ai dreptate.

Am oftat greu. *Ei bine, nu este pentru prima data cand nu am facut asta pentru tine.*

- Asa e, a murmurat.

Scuze ca nu am facut nimic azi. Ti-am spus ca nu o sa ma asculte.

- Stiu. Nici nu am crezut ca o va face. Dar...

A trebuit sa incerci. Am inteles. E mai bine?

Vocea si ochii i s-au golit.

- Mai rau, a expirat.

Nu vroiam sa las acel cuvant sa se aseze. Am fost recunoscator cand a vorbit Alice.

- Jacob, te superi daca *te rog* sa-ti schimbi forma? A vorbit Alice. Vreau sa stiu ce se intampla.

Am dat din cap in acelasi timp cand Edward a raspuns.

- Trebuie sa stea conectat cu Seth.

-Bine, atunci poti fi tu dragut si sa ne spui si noua ce se intampla?

A explicat in expresii scurte si fara emotii.

- Haita crede ca Bella a devenit o problema. Ei intrevad un potential pericol de la.... ceea ce e in ea. Cred ca este de datoria lor sa inlature acel pericol. Jacob si Seth s-au despartit de haita si au venit sa ne avertizeze. Ceilalti planuiesc sa ne atace la noapte.

Alice a sasait, plecand de langa mine. Emmett si Jasper au schimbat privirile si apoi ochii lor s-au uitat inspre padure.

Nu e nimeni aici, a raportat Seth. Este liniste pe frontul de vest.

Ar putea sa ocoleasca.

O sa fac o bucla.

-Carlisle si Esme sunt pe drum, a spus Emmett. Maxim douazeci de minute.

- Ar trebui sa luam o pozitie defensiva, a spus Jasper.

Edward a dat din cap.

- Sa intram.

O sa alerg imprejur cu Seth. Daca ma indepartez prea tare ca sa ma auzi in minte. Sa fii atent dupa urlet.

- Asa o sa fac.

Ei au intrat in casa, ochii le fugeau peste tot. Inainte sa intre m-am intors si am alergat spre vest.

Tot nu gasesc mare lucru, mi-a spus Seth.

O sa fac jumatate de cerc. Sa ma misc repede. Nu vreau sa se strecoare pe langa noi.

Seth s-a lansat cu o viteza brusca.

Am alergat in liniste si minutele treceau. Am ascultat sunetele din jurul lui, verificand iar judecata lui.

Hei – ceva se apropie repede! M-a avertizat dupa cincisprezece minute de liniste.

In directia mea!

Stai acolo – nu cred ca e haita. Suna diferit.

Seth –

Dar am apins mirosul care se apropia odata cu vantul si am citit in mintea lui.

Vampir. Pariu ca e Carlisle.

Seth, da-te inapoi. Poate fi altcineva.

Nu, ei sunt. Recunosc mirosul. Stai asa, o sa ma transform ca sa le explic.

Seth, nu cred ca –

Dar era plecat.

Nervos, am alergat catre granita estica. Nu ar fi culmea sa nu pot sa am si eu grija de Seth pentru o singura noapte? Daca i se intampla ceva cat este sub comanda mea? Leah o sa ma rupa in bucati.

Cel putin baiatu' a fost plecat putin. Nu trecusera doua minute si l-am auzit iar in minte.

Da, Carlisle si Esme. Doamne, ce surprinsi au fost sa ma vada! Cred ca au ajuns in casa acum. Carlisle a spus mersi.

E un om bun.

Da. El e unul din motivele pentru care suntem siguri ca facem ce e bine.

Asa sper.

De ce esti asa de pesimist Jake? Cred ca Sam nu o sa atace in seara asta. Nu o sa se lanseze intr-o misiune sinucigasa.

Am oftat. Nu ma interesa oricare dintre ele.

Oh! Nu este vorba asa de mult despre Sam, nu-i asa?

Am facut ultima intoarcere a patrului. Am prins mirosul lui Seth acolo unde se intorsese ultoima oasa. Nu lasam goluri.

Tu crezi ca Bella o sa moara oricum, a soptit Seth.

Da, asa este.

Saracul Edward. Cred ca este inebunit.

Chiar asa este.

Numele lui Edward a adus la suprafata alte amintiri. Seth le-a citit inmarmurit.

Si apoi a urlat. *Nu omule! Nu se poate! Nu ai facut asa! Asta e prostie curata Jacob! Si stii si tu asta! Nu-mi vine sa cred ca ai zis ca o sa-l omori! Ce e asta? Trebuie sa-i spui nu.*

Taci, taci tampitule! O sa creada ca vine haita!

Ups! A taiat urletul de la jumate.

M-am intors si am inceput sa alerg spre casa. *Ai grija Seth. Sa faci tot cercul.*

Seth se agita dar eu l-am ignorat.

Alarma falsa, alarma falsa, m-am gandit cand m-am apropiat. Scuze. Seth e tanar. Uita lucruri. Nu ataca nimeni. Alarma falsa.

Cand am ajuns la jumate, l-am vazut pe Edward uitandu-se prin fereastra intunecata. Am alergat ca sa fiu sigur ca a inteles mesajul.

Nu e nimic – ai auzit?

A incuviintat odata.

Ar fi fost mult mai usor daca aceasta comunicare nu era intr-o singura directie. Apoi, eram fericit ca nu eram in capul *lui*.

S-a uitat peste umar, inapoi in casa, si am vazut cum l-a strabatut un fior. Mi-a facut cu mana fara sa se uite la minesi a plecat din raza mea vizuala.

Ce se intampla?

De parca as fi primit vreun raspuns.

Am stat pe pasune si am ascultat. Cu aceste urechi, puteam chiar sa-i aud pasii lui Seth, la kilometrii in padure. Era usor sa aud fiecare sunet din casa.

- A fost alarma falsa, Edward le explica cu o voce moarta, doar repeta ce ii spusese. Seth era suparat de altceva, si a uitat ca asteptam un semnal. Este foarte tanar.

- E bine sa avem niste copii care ne pazesc, o voce mai adanca se vaicarea. Emmett ma gandeam.

- Ne-au facut un mare bine in seara asta Emmett, a spus Carlisle. Un mare sacrificiu personal.

- Da stiu. Numai ca sunt gelos. Vroiam si eu sa fiu cu ei.

- Seth nu crede ca Sam o sa ne atace, a spus Edward mecanic. Nu cu noi avertizati si cu doi mai putini in randul lor.

- Jacob ce crede? A intrebat Carlisle.

- Nu e asa de optimist.

Niciunul nu mai vorbea. Era un sunet incet a ceva ce picura pe care nu-l puteam numi. Auzaem respiratia lor joasa – si am putut sa o gasesc pe a Bellei. Era mai aspra, chinuita. Suchita si se spargea intr-un ritm ciudat, dar nu stiam ce inceamna asta. Dar nu era normal.

- Nu o atinge! O s-a trezesti, Rosalie a sosit.

Cineva a oftat.

- Rosalie, a murmurat Carlisle.

- Nu incepe iar Carlisle. Te-am lasat sa faci cum ai vrut dar asta e tot ce iti permitem.

Se parea ca Rosalie si Bella vorbeau amandoua la plural. Ca si cum formau o haita numai ele.

Am pasit incet spre faata casei. Fiecare pas m-a adus putin mai aproape. Ferestrele inchise aratau ca un serial de televiziune care se desfasura in vre-o camera obscura de astepate – imi era imposibil sa nu mai uit.

Alte cateva minute, alti pasi, si blana mea trecea peste veranda atunci cand am trecut.

Puteam sa vad prin geamuri- sa vad peretii si tavanul si candelabrul care atarna de el si care era stins. Eram destul de inalt ca sa vad doarb daca intindeam gatul putin, cel mult sa ridic o laba peste trepte.

M-am uitat pe geamul de la usa mare din fata, si ma asteptam sa vad aceeași imagine cu cea de la pranz. Dar se schimbasese asa de mult incat am crezut ca ma uit in alta camera.

Peretele de sticla disparuse – parea metal acum. Si mobila era toata data la o parte, so Bella era stransa ciudat intr-un pat ingust in mijlocul camerei. Nu era un pat normal – unul cu bare de metal- ca de spital. La fel ca la spital erau si monitoare care erau legate de corpul ei, cu tuburi care ii intrau in piele. Luminile de pe monitor clipoceu dar nu era niciun zgomot. Sunetul care era ca un picurat era de la perfuzia din mana – un lichid care era gros si alb, nu era clar.

Ea s-a inecat putin in somnul ei chinuit si amandoi Edward si Rosalie s-au mutat sa vada ce are nevoie. Corpul ei se misca si ea scancea. Rosalie si-a trecut mana peste fruntea Bellei. Corpul lui Edward era intepenit – era cu spatele la mine, dar expresia lui cred ca era ceva de vazut, pentru ca Emmett a ajuns intre ei inainte sa fie timp sa clilesc. Si-a pus mainile pe Edward.

- Nu in seara asta Edward. Avem alte lucruri de care sa ne facem griji.

Edward s-a intors de la ei si era iar omul care ardea. Mi-a intalnit ochii pentru un momnet si apoi s-a intors iar catre ceilalti patru.

Am alergat inapoi in padure, alergam sa-l intalnesc pe Seth, fugeam de ceea ce era in spatele meu. Mai rau. Da, era mult mai rau.

12. *Unii oameni nu par să înțeleagă conceptul de a nu fi invitat*

Eram pe punctul de a adormi.

Soarele se ridicase deasupra norilor acum o ora – padurea era acum gri în loc de negru. Seth s-a întins și s-a transformat pe la unu, și l-am trezit la rasarit ca să facem schimb. Chiar și după ce am alergat o noapte întreaga, îmi era greu să-mi fac mintea să tacă destul de mult ca să pot adormi, dar alergatul ritmic al lui Seth mă ajuta. Unu, doi-trei, patru, unu, doi-trei, patru – *dum dum-dum dum* – labele lui se auzeau pe pământul umed, iar și iar cât timp facea circuitul împrejurul pământului familiei Cullen. Deja lasasem o urmă pe pământ. Gandurile lui Seth erau goale, doar o ceață gri și verde pe măsură ce padurea trecea pe lângă el. Era liniștitor. Mă ajuta să-mi umplu mintea cu ceea ce vedea mai degrabă decât să mă lase pe mine să mă gândesc la alte mele.

Și apoi Seth a urlat și a spart liniștea diminetii.

Am sărit de pe pământ, labele din față erau deja aruncate înainte pentru un sprint înainte ca picioarele din spate să zboare de pe pământ. M-am grabit spre locul unde Seth întepenise, ascultând cu el pașii care se auzeau ca veneau către noi.

Neata baieti.

Un scancet de soc a strabatut dintii lui Seth. Și apoi amandoi am marait pe măsură ce citeam și mai adânc gândurile noi.

Of Doamne! Pleaca Leah! Seth a urlat.

M-am oprit când am ajuns lângă Seth, capul era pe spate, pregătit să urle iar- de data asta ca să se plângă.

Taci Seth.

Da. Au! Au! Au! A scheunat și a dat cu labele în pământ, săpând separat în pământ.

Leah a venit în privire, corpul ei mic și gri trecea prin arbusti.

Nu te mai plange atât Seth. Esti așa un copil.

Am marait la ea, urechile îmi erau lipite de craniu. A sărit înapoi un pas automat.

Ce crezi că faci aici Leah?

Ea a oftat adânc.

Este destul de evident nu-i așa? Mă alatur micii tale haite de renegati. Cainii de paza ai vampirilor. A latrat cu un ras sarcastic.

Nu, nu-i așa. Intoarce-te înainte să-ți rup ceva.

De parca ai putea sa ma prinzi. A ranjit si s-a strans ca sa poata sari. Vrei sa ne intrecem, o lider neînfricat?

Am luat o gura mare de aer, sa-mi umplu plamanii inainte sa explodez. Apoi, cand am fost sigur ca nu o sa tip, am expirat cu dizgust.

Seth, du-te si spune-le ca este doar proasta de sor-ta – m-am gandit la cuvinte cat de dur am putut. O sa ma descurc cu asta.

Am plecat! Seth era foarte fericit ca a putut sa plece. A disparut spre casa.

Leah s-a plans, si s-a dus dupa el, blana de pe spate i s-a ridicat.

Tu o sa-l lasi sa se duca singur la vampiri?

Sunt sigur ca mai bine ar sta cu ei decat sa mai petreaca un singur minut cu tine.

Taci Jacob. Oops , scuze – vrau sa spun, taci, mai mare Alpha.

De ce dracu esti aici?

Crezi ca eu o sa stau cuminte acasa cat timp fratele meu a venit voluntar ca sa fie jucaria vampirilor?

Seth nici nu vrea si nici nu are nevoie de protectia ta. De fapt niciunul nu te vrea aici.

Ooh, au, asta o sa-mi lase o mare rana. Ha, a latrat. Spune-mi cine ma vrea in preajma si acolo plec.

Deci nu este vorba de Seth nu-i asa?

Bineinteles ca da. Numai ca vroiam sa demonstrez ca a fi nedorita nu este ceva nou pentru mine. Nu e un factor determinant, daca intelegi ce vreau sa spun.

Am strans din dinti si am incercat sa-mi limpezesc mintea.

Te-a trimis Sam?

Daca veneam la porunca lui Sam nu a-i fi putut sa ma auzi. Apartenenta mea nu mai este cu el.

Am ascultat cu atentie gandurile care erau amestecate cu cuvintele. Daca era o diversiune trebuia sa fiu destul de atent ca sa vad prin ea. Dar nu era nimic. Declaratia ei era adevarul adevarat. Adevarul pe care nu-l doream si pe care il uram.

Tu imi esti loiala mie acum? Am intrebat plin de sarcasm. *Daa. Cum sa nu.*

Optiunile mele sunt limitate. Cantaresc si eu optiunile pe care le am. Crede-ma nu-mi convine situatia mai mult decat iti convine tie.

Asta nu era adevarat. Era un gand care trada entuziasm. Era nefericita in legatura cu asta dar era deasemenea si foarte incantata. Am cautat in mintea ei incercand sa inteleg.

Ea si-a zburliat parul simtind ce fac. De obicei incercam sa o opresc pe Leah – niciodata nu am vrut sa o inteleg.

Am fost intrerupti de Seth, gandindu-se la explicatia pentru Edward. Leah a scancit nervoasa. Fata lui Edward, inramata de acelasi geam ca azi noapte, nu aratase nicio reactie la aflarea vestii. Fata ii era blocata, moarta.

Uau, arata rau, Seth a murmurat pentru el. Vampirul nu avea nicio reactie nici la asta. A disparut in casa. Seth s-a intors si s-a indreptat spre noi iar. Leah s-a relaxat putin.

Ce s-a intamplat? A intrebat Leah. Adu-ma la zi cu vestile.

Nu are niciun rost. Nu ramai.

De fapt, Domnu' Alpha, stau. Pentru ca se pare ca trebuie sa apartin cuiva – si sa nu crezi ca nu am incercat sa ma rup de una singura, stii si tu foarte bine cum merge asta – te-am ales pe tine.

Leah, tu nu ma placi pe mine. Eu nu te plac pe tine.

Multumesc, domnule Evident. Asta nu conteaza pentru mine. Raman cu Seth.

Tie nu-ti plac vampirii. Nu crezi ca asta inseamna ca este un conflict de interese?

Nici tie nu-ti plac vampirii.

Dar eu sunt legat de acesta alianta. Tu nu.

O sa tin distanta fata de ei. Pot sa fac patrulare pe aici la fel ca Seth.

Si eu ar trebui sa am incredere in asta?

Si-a intins gatul, ridicandu-se pe degete ca sa se ridice si sa fie la fel de inalta ca mine, si sa ma poata privii in ochi.

Nu o sa-mi tradez haita.

Vroiam sa-mi intind gatul si sa urlu la fel cum vroia si Seth inainte. *Asta nu e haita ta! Asta nici macar nu e o haita. Sunt doar eu care am plecat de unul singur! Ce e cu voi familia Clearwaters? De ce nu ma puteti lasa in pace?*

Seth, care abia ajunsese in spatele nostru, a scheunat; il jignisem. Super.

Eu am fost de folos nu-i asa Jake?

Tu nu m-ai suparat baiete, dar daca tu si cu Leah sunteti la pachet – daca singurul mod sa scap de ea este ca tu sa te duci acasa... ei bine, poti sa ma judeci ca te vreau plecat?

Ah Leah, strici tu totul!

Da, stiu, ea i-a spus si gandul ii era plin de remuscarile cele mai grele.

Am simtit durerea in aceste doua mici cuvinte si a fost mai mult decat as fi crezut. Nu vroiam sa simt asta. Nu vroiam sa-mi para rau pentru ea. Sigur,

in haita erau grosolani cu ea, dar si-a facut-o singura cu amareala cu care pata fiecare gand si facea ca, fiind in minte ei, sa fie un cosmar.

Si Seth se simtea vinovat.

Jake... tu o sa ma trimiti de aici pe bune, nu-i asa? Leah nu e chiar asa de rea. Zau. Vreau sa spun ca, fiind aici, putem impinge perimetrul si mai departe. Si asta inseamna ca Haita a mai ramas cu sapte. Nu e nicio sansa ca ei sa lanseze un atac asa depasiti numeric cum sunt. Este probabil un lucru bun...

Tu stii ca nu vreau sa conduc vreo haita Seth.

Pai nu ne conduce, Leah s-a oferit.

Am pufnit. Suna perfect pentru mine. Mergeti acasa.

Jake, s-a gandit Seth. Locul meu este aici. Mie imi plac vampirii. Cullen cel putin. Ei pentru mine sunt oameni si o sa-i protejez, pentru ca asta se presupune ca trebuie sa facem.

Poate ca tu da, dar sora ta nu are ce cauta aici. Si ea o sa mearga oriunde te duci tu –

M-am oprit o secunda, pentru ca am vazut ceva cand am spus asta. Ceva la care Leah se chinuia sa nu se ganseasca.

Leah nu avea de gand sa plece nicaieri.

Credeam ca era vorba de Seth, m-am gandit posomorat.

Ea a tresarit. *Normal sa sunt aici pentru Seth.*

Si ca sa pleci de langa Sam.

Si-a incortat maxilarul. *Nu trebuie sa ma justific in fata ta. Trebuie doar sa fac ce mi se zice. Locul meu e in haita ta Jacob. Sfarsit.*

Am plecat de langa ea, maraiam.

La naiba. Nu aveam cum sa scap de ea. Oricat de mult m-ar fi urat, oricat de mult familia Cullen ii provoca greata, cat de fericita ar fi fost sa omoare niste vampiri chiar acum – *nimic* nu se compara ca sentimentul pe care il avea ca era libera de Sam.

Leah nu ma placea, deci nu-mi era asa de usor sa-mi doresc ca ea sa plece. Ea il iubea pe Sam. Inca. Si sa fie *el* cel care sa vrea ca ea sa dispara era o durere mai mare cu care sa traiasca, acum ca mai avea o optiune. Ar fi ales oricare alta varianta. Chiar si ca sa se mute in casa Cullen – caine de companie.

Nu stiu daca as merge chiar asa de departe, s-a gandit. S-a chinuit sa-si faca gandurile mai agresive dar erau lacune in show-ul ei. Cred ca as fi incercat de cateva ori sa ma sinucid inainte.

Uite ce e Leah....

Nu, tu sa te uiti Jacob. Nu te mai certa cu mine, pentru ca asta nu o sa ne faca bine. O sa stau afara din calea ta, bine? O sa fac tot ce vrei. Cu exceptia sa ma intorc in haita lui Sam si sa fiu patetica fosta-gagica de care nu poate sa scape. Daca vrei sa plec – s-a asezat stand pe picioarele din spate si se uita direc in ochii mei – o sa trebuiasca sa ma obligi.

Am marait nervos pentru un minut. Incepeam sa simt ceva simpatie pentru Sam, in ciuda a ceea ce-mi facuse mie si lui Seth. Nu era de mirare ca tot timpul ordona haitei cate ceva. Cum altfel ai fi putut face ceva?

Seth, o sa te superi pe mine daca o omor pe sora ta?

El s-a prefacut ca se gandeste pentru un minut. *Ei bine...probabil ca da.*

Am oftat.

Bine atunci Domnisoara-Faci-Tot-Ce-Spun-Eu. De ce nu te faci folositoare si sa ne spui ce stii? Ce s-a intamplat dupa ce am plecat azi noapte?

Multe urlete. Dar cred ca ai auzit si singur partea aia. Era asa de tare ca ne-a luat ceva timp sa ne dam seama ca nu va mai auzeam pe niciunul din voi. Sam era... nu-si mai gasise cuvintele, dar puteam vedea incapul ei. Si eu si Seth ne-am incordat. Dupa astea, era clar ca trebuia sa regandim lucrurile. Sam avea de gand sa vorbeasca cu Batranii azi la prima ora. Trebuia sa ne intalnim si sa ne gandim la un alt plan. Puteam totusi sa-mi dau seama ca nu urma sa lanseze un atac imediat. Era sinucidere in acel punct, cu tine si cu Seth plecati si cu lipitorile avertizate. Nu stiu sigur ce o sa faca, dar daca as fi o lipitoare nu as umbla singura prin padure. Acum e sezon deschis la vanatoare de vampiri.

Tu ai decis sa nu te mai alaturi sedintei de dimineata? Am intrebat.

Cand ne-am despartit pentru patrula azi noapte, am cerut permisiunea sa ma duc acasa sa-i spun mamei ce s-a intamplat.

La naiba! I-ai spus mamei? Seth a marait.

Seth, stai putin cu chestiile fratesti. Continua Leah.

Asa ca odata om, mi-a luat un minut sa ma gandesc la tot. Ei bine, mi-a luat toata noaptea. Pun pariu ca toti au crezut ca am adormit. Dar toata treaba cu doua haite diferite, doua minti-comune diferite mi-a dat ceva de gandit. La sfarsit, m-am gandit la siguranta lui Seth si la, ăă, celelalte beneficii in favoarea sentimentului de tradatoare si a mirosului de vampir pe care trebuia sa-l miros pentru cine stie cat timp. Stiti ce am decis. Am lasat un bilet pentru mama. Cred ca o sa aflam cand o sa-si dea Sam seama.....

Leah si-a orientat o ureche spre vest.

Da, ma gandesc ca asa o sa faca, am fost de acord.

Asta e tot. Acum ce facem? A intrebat.

Ea si cu Seth se uitau, amandoi, la mine si asteptau.

Asta era exact lucrul pe care nu vroiam sa-l fac.

Cred ca o sa tinem ochii deschisi momentan. Asta e tot ce putem sa facem. Probabil ca ar trebui sa de intinzi Leah.

Tu ai dormit la fel de mult ca si mine.

Totusi tu o sa faci ce ti se spune?

Da. Asta o sa te plictiseasca, a mormait si apoi a cascat. Bine, cum spui. Nu ma intereseaza.

O sa alerg la granite Jake. Nu sunt obosit deloc. Seth era asa de fericit ca nu i-am obligat sa mearga acasa, era numai un entuziasm.

Sigur, sigur. Eu ma duc sa-i verific pe vampiri.

Seth s-a dus pe o alta carare prin pamantul umed. Leah se uita dupa el ganditoare.

Poate ca o tura sau doua inainte sa adorm...Hei Seth, vrei sa vezi de cate ori te depasesc?

NU!

Latrand cu o voce mica, Leah s-a aruncat in padure dupa el.

Am urlat inutil. S-a terminat cu pacea si linistea.

Leah incerca. Si-a pastrat injuriile la minim cat alerga in circuit, dar era imposibil de evitat starea ei de incantare. Ma gandeam la ce spunea toata „compania celor doi”. Nu prea se aplica pentru ca *unul* era suficient pentru mintea mea. Dar daca tot *trebuia* sa fim trei, era greu sa ma gandesc la cineva cu care nu as fi facut schimb.

Paul? A sugerat ea.

Poate, am admis.

Ea radea pentru ea, prea incantata si prea fericita ca sa se simta jignita. Ma intrebam cat va mai dura supararea lui Sam.

Asta o sa fie scopul meu atunci – sa fiu mai putin enervanta decat Paul.

Da, lucreaza la asta.

M-am schimbat in cealalta forma a mea cand mai aveam cativa metrii pana la poiana. Nu aveam de gand sa petrec prea mult timp om pe aici. Dar nici nu vroiam s-o mai las pe Leah in capul meu. M-am imbracat cu pantalonii si am mers pe gazon.

Usa s-a deschis inainte sa ajung in dreptul scarilor si am fost surprins sa-l vad pe Carlisle in locul lui Edward sa iasa afara si sa se intalneasca cu mine – fata lui arata epuizata si infranta. Pentru o secunda, mi-a stat inima. M-am oprit, nu puteam vorbi.

- Esti bine Jacob? M-a intrebat Carlisle.

- Bella? M-am inecat.

- Ea este...cam la fel ca azi noapte. Te-am speriat? Scuze. Edward a spus ca vii ca om si am iesit sa te intampin, pentru ca el nu vroia sa o lase. S-a trezit.

Si Edward nu vroia sa piarda niciun moment cu ea, pentru ca nu mai ramasese prea mult timp. Carlisle nu spusese cuvintele cu voce tare, dar putea foarte bine sa o faca.

Era ceva timp de cand nu dormisem – de la ultima mea patrula. Acum puteam sa ma resimt. Am mers un pas mai in fata, si am stat pe treptele de la terasa, si m-am rezemat de grilaj. Miscandu-se incet ca o soapta asa cum numai un vampir poate, Carlisle a luat loc pe aceeasi treapta si s-a rezemat de celalalt grilaj.

- Nu am avut ocazia sa-ti multumesc seara trecuta Jacob. Nu stii cat apreciez....compasiunea ta. Stiu ca scopul tau e s-o aperi pe Bella, dar iti datorez si siguranta familiei mele odata cu ea. Edward mi-a spus ce a trebuit sa faci...]

- Nu-mi aduce aminte, am soptit.

- Daca preferi.

Am stat in liniste. Puteam sa-i aud si pe ceilalti din casa. Emmett, Alice si Jasper vorbeau incet, vocile serioase erau la etaj. Esmee ingana ceva incet in alta camera. Rosalie si Edward respirau in apropiere – nu-mi dadeam seama care e unul si care e altul, dar puteam auzi diferenta in respiratia chinuita a Bellei. Ii puteam auzi si inima. Parea... ca nu bate egal.

Era ca si cum soarta m-ar fi facut sa-mi incalc toate juramintele in decurs de douazeci si patru de ore. Uite-ma aici, pierzand vremea, asteptand ca ea sa moara. Nu vroiam sa mai ascult. Sa vorbesc era mai bine decat sa ascult.

- Ea e ca cineva din familie pentru tine? L-am intrebat pe Carlisle. Mi-a atras atentia inainte cand mi-a spus ca i-am ajutat si *restul* familiei.

- Da, Bella este deja ca o fiica pentru mine. O fiica preaiubita.

- Dar o sa o lasi sa moara.

A fost tacut destul de mult timp cat sa ma uit in sus. Fata lui era foarte, foarte obosita. Stiam cum se simte.

- Nu-mi imaginez ce parere ai despre mine pentru asta, a spus intr-un final. Dar nu-i pot ignora dorinta. Nu ar fi corect sa fac asemenea alegere in locul ei , sa o fortez.

Vroiam sa fiu suparat pe el, dar era prea greu. Era ca si cum ar fi aruncat spre mine cu propriile mele cuvinte numai ca amestecate. Sunasera bine inainte, dar nu putea sa fie bine acum. Nu cand Bella murea. Totusi... mi-am adus aminte cum m-am simtit cand am fost sub comanda lui Sam – sa nu am

nicio alegere cand venea vorba de a omorî pe cineva pe care iubeam. Totusi nu era acelasi lucru. Sam nu avea dreptate. Si Bella iubea pe cine nu trebuia.

- Crezi ca are vreo sansa? Vreau sa spun, ca vampir si tot. Mi-a spus....despre Esme.

- As putea sa spun ca acum e o sansa, a raspuns repede. Am vazut veninul de vampir facand miracole, dar sunt conditii pe care nici macar veninul nu-l poate infrange. Inima ei merge prea greu acum; daca cedeaza.... nu o sa mai fie nimic de facut.

Inima Bellei batea neregulat, dand un inteles agonizant cuvintelor lui.

Poate ca planeta s-a intors cu susul in jos. Poate ca asa s-ar explicacum totul este exact opusul a ceea ce a fost ieri – cum puteam spera sa se intample ceva ce pana acum mi se parea cel mai oribil lucru din lume.

- Ce ii face chestia aia? Am soptit. Ii era asa de rau azi noapte. Am vazut... tuburile si toate alea. Prin fereastra.

- Fetusul nu e compatibil cu corpul ei. Prea puternic, una la mana, dar probabil ca o sa mai poata suporta asta o perioada. Cea mai mare problema e ca nu o lasa sa-si ia substantele de care are nevoie. Corpul ei respinge orice fel de nutritie. Incerc sa o hranesc intravenos, dar nu absoarbe nimic. Totul la conditia ei este accelerat. Ma uit la ea – si nu numai la ea cat si la fetus – ca sunt lihniti cu fiecare ora care trece. Nu pot sa o opresc si nici sa o incetinesc. Nu-mi dau seama ce *vrea* el. Vocea grava s-a spart la final.

Ma simteam la fel ca ieri, cand am vazut petele negre de pe stomacul ei – nervos si putin nebun.

mi-am strans mainile in pumni ca sa-mi controlez tremuraturul. Uram chestia care o ranea. Nu era destul ca monstrul o chinuia din interior spre exterior. Nuuu, o si infometa. Probabil ca se uita dupa ceva in care sa bage dintii – un gat pe care sa-l lase secat. Si cum inca nu era destul de mare ca sa omoare pe cineva, se multumea sa suga viata din Bella.

Puteam exact sa-i spun ce *vrea*: moarte si sange, sange si moarte.

Pielea mea era fierbinte si intepatoare. Respiram incet si expiram, concentrandu-ma sa ma calmez.

- As *vrea* sa am o idee mai clara a ceea ce este, a murmurat Carlisle. Fetusul este foarte bine protejat. Nu am putut sa vad la ecografie. Ma indoiesc ca as putea sa bag un ac prin sacul amiotic, dar oricum Rosalie nu m-ar lasa sa incerc.

- Un ac? Am murmurat. La ce bun?

- Cu cat mai mult stiu despre fetus, cu atat mai mult pot estima de ce este in stare. Cat nu as da pentru putin lichid amiotic. Daca as stii macar numarul de cromozomi...

- M-ai pierdut doctore. Poti sa-mi explici?

El a chicotit odata – chiar si rasul ii pareea extenuat.

- Bine. Cata biologie stii? Ai studiat perechile cromozomiale?

- Cred ca da. Avem douazeci si trei nu-i asa?

- Oamenii da.

Am clipit.

- Tu cate ai?

- Douazeci si cinci.

M-am uitat la pumnii mei pentru o secunda.

- Si asta ce inseamna?

- Credeam ca asta inseamna ca speciile noastre cunt aproape complet diferite. Mai putin inrudite decât un leu si o pisica. Dar aceasta noua viata – ei bine, sugereaza ca suntem genetic mai compatibili decat am crezut. A oftat trist. Nu am stiut cum sa-i avertizez.

Si eu am oftat. Era mai usor sa-l urasc pe Edward pentru aceeasi ignoranta. Inca il uram pentru ea. Numai ca era greu sa ma simt la fel si in legatura cu Carlisle. Poate ca nu eram inebunit de gelozie pe Carlisle.

- Ar putea sa conteze care era numarul – daca fetusul e mai apropiat de noi decat de ea. Sa stiu la ce sa ma astept. Apoi a dat din umeri. Si poate ca nu m-ar ajuta la nimic. Cred ca vreau sa am ceva sa studiez, sa fac ceva.

- Ma intreb cum sunt cromozomii mei, am mormait la intamplare. Ma gandeam la testele se steroizi de la Olimpiade. Ei fac cercetari ADN?

Carlisle a tusit constient si a spus.

- Ai douazeci si patru de perechi Jacob.

M-am intors incet sa ma uit la el si am ridicat o aspanceana.

El arata rusinat.

- Am fost...curios. Mi-am luat libertatea cand te-am tratat in iunie anul trecut.

M-am gandit la asta pentru o secunda.

- Cred ca asta ar trebui sa ma enerveze. Dar sincer nu-mi prea pasa.

- Imi pare rau. Trebuia sa cer voie.

- E ok, doctore. Nu ai facut nimic rau.

- Nu, promit ca nu am vrut sa fac vreun rau. Numai ca.... gasesc specia voastra foarte fascinanta. Magica, aproape.

- Abra-cadabra, am murmurat. Era la fel ca Bella cu prostiile magice.

Carlisle a ras iar cu grija.

Apoi i-am auzit vocea lui Edwrad in casa si amandoi am facut liniste ca sa auzim.

- Ma intorc imediat Bella. Vreau sa vorbesc putin cu Carlisle. De fapt, Rosalie, te superi daca vii cu mine? Edward parea diferit. Avea putina viata in voce. O licarire de ceva. Nu chiar speranta, dar poate *dorinta* unei sperante.

- Ce e Edward? A intrebat grav Bella.

- Nimic de care sa te ingrijorezi iubito. O sa dureze doar o secunda. Te rog, Rose?

- Esme? Rosalie a strigat. Poti sa te uiti tu la Bella pentru mine?

Am auzit ca o boare de vant cand Esme a coborat pe scari.

- Bineinteles, a spus.

Carlisle s-a intors ca sa se uite asteptand spre usa. Edward a trecut primul prin usa cu Rosalie imediat in spate. Fata ii era ca vocea, nu mai era moarta. Parea foarte concentrat. Rosalie parea suspicioasa.

Edward a inchis usa in spatele ei.

- Carlisle, a soptit.

- Ce este Edward?

- Poate ca facem asta pe dos. V-am ascultat pe tine si pe Jacob pana acum si, cand ati vorbit despre ceea ce ...vrea fetusul, Jacob a avut un gand interesant.

Eu? La ce m-am gandit *eu*? Inafara de ura evidenta pentru chestie? Cel putin nu eram singur. Puteam sa-mi dau seama ca Edward are dificultati tu termenul *fetus*.

- Nu ne-am pus problema din *acest* unghi, Edward a continuat. Noi am incercat sa-i dam Bellei ce are nevoie. Iar corpul ei accepta la fel de bine ca si corpul nostru. Poate ca ar trebui sa ne adresam nevoii ... fetusului mai intai. Poate daca il satisfacem pe el o sa o puteam ajuta pe ea mai eficient.

- Te-am pierdut Edward, a spus Carlisle.

- Gandeste-te Carlisle. Daca aceasta creatura e mai mult vampir decat om, nu poti sa ghicesti ce vrea – ceea ce nu primeste? Jacob si-a dat seama.

Mi-am dat? Am revizuit conversatia, incercand sa-mi aduc aminte gandurile pe care mi le-am tinut pentru mine. Mia-m adus aminte in acelasi timp cat si-a dat seama si Carlisle.

- Oh, a spus pe un ton surprins. Crezi ca ii este ...sete?

Rosalie a sâsâit pe sub mustati. Nu mai era suspicioasa. Fata ei revoltator de frumoasa era luminata, ochii ii erau mariti de incantare.

- Bineinteles, a murmurat. Carlisle, avem atata 0 negativ pregatit pentru Bella. E o idee buna, a adaugat fara sa se uite la mine.

- Hmmm. Carlisle si-a pus o mana sub barba, pierdut in ganduri. Ma intreb... si apoi, care ar fi cea mai buna cale de a-l administra....

Rosalie a dat din cap.

- Nu aveam prea mult timp sa fim inventivi. Eu spun ca ar trebui sa incercam traditional.

- Stai putin, am soptit. Stai asa. Voi , voi va ganditi sa o faceti pe Bella sa bea *sange*?

- A fost ideea ta caine, a spus Rosalie, vorbind cu mine fara sa se uite la mine. Am ignorat-o pe ea si m-am uitat la Carlisle. Acea urma de speranta pe care o vazusem in ochii lui Edward era acum in ochii doctorului. Si-a strans buzele.

- Asta este...., nu-mi puteam gasi un cuvânt potrivit.

- Monstruos? Edward a sugerat. Respingator?

- Aproape.

- Dar daca o ajuta? A soptit.

Am din cap nervos.

- Ce o sa faci? O sa-i bagi un tub pe gat?

- O sa o intreb intai ce parere are. Numai ca am vrut sa discut ca Carlisle mai intai.

Rosalie a dat din cap.

- Daca ii spui ca s-ar putea sa-l ajute pe bebe, o sa vrea sa faca orice. Chiar si daca asta inseamna sa ii hranim printr-un tub.

Am realizat atunci – cand am auzit cum vocea ei era asa de mieroasa cand a spus *bebe – ca blonda ar fi fost de acord cu orice ar fi putut sa-l ajute pe acem monstru. Asta se intampla de fapt, misteriosul factor care le lega pe ele? Rosalie vroia copilul?*

Cu coltul ochiului l-am vazut pe Edward ca a dat din cap odata, absent, u se uita in directia mea. Dar stiam ca-mi raspunde la intrebari.

Ce? Nu ma-s fi gandit ca Barbie de gheata ar putea avea instinct maternal. Asa de protectoare pentru Bella – Rosalie probabil ca ar fi aruncat ea singura tubul pe gatul Bellei.

Buzele lui Edward s-au transformat intr-o linie subtire si am stiut ca am dreptate.

- Ei bine, nu avem timp sa stam aici si sa discutam asta, a spus nerabdatoare Rosalie.

- Ce crezi Carlisle? Putem incerca?

Carlisle a luat o gura de aer si a sarit in picioare iar.

- Sa o intrebam pe Bella.

Blonda a zambit incantata – sigura ca daca era dupa Bella, o sa fia asa cum isi doreste.

M-am tarat de pe scari si i-am urmat dupa ce ai au disparut in casa. Nu eram sigur de ce. Doar curiozitate morbida. Era ca un film de groaza.

Monstria si sange peste tot.

Poate, numai ca nu rezistam unei alte doze din drogul care ma sfarsea.

Bella statea intinsa pe patul de spital, burta ei mare era sub un cearceaf. Arata ca ceara – culoare si cumva transparenta. Ai fi crezut ca este deja moarta, cu exceptia micilor miscari ale pieptului, respiratia ei slaba. Si apoi ochii ei ne urmareau suspicios pe toti patru.

Ceilalti erau deja langa ea, umpland camera cu niste emotii pline de speranta. Era ciudat de vazut. I-am urmat cu un mers incet.

- Ce se intampla? Bella a cerut cu o voce care zgaria. Mana ai de ceara ridicata – ca si cum ar fi incercat sa-si protejeze stomacul ca un balon.

- Jacob a avut o idee care te-ar putea ajuta, a spus Carlisle. Mi-as fi dorit sa nu ma amestece si pe mine. Nu sugerasesem nimic. Sa-i multumesc sotului.

- Nu o sa fie prea placut dar-

-Dar o sa-l ajute pe bebe, Rosalie a intrerupt nerabdatoare. Ne-am gandit la o cale mai buna sa-l hranim. Poate.

Pleoapele lui bella s-au misct. Apoi a scos un chicot slab.

-Nu e prea placut? A soptit. Doamne, asta o sa fie asa o o schimbare. S-a uitat la tubul care era infipt in mana ei si a tusit iar.

Blonda a ras cu ea.

Fata parea ca mai are doar cateva ore de viata, si probabil ca avea dureri mari, sar facea glume. Tipic Bella. Incerca sa mai elibereze din tensiune, sa fie mai usor de suportat pentru toata lumea.

Edward a pasit langa Rosalie, ninio gluma nu-i atinsese trasaturile concentrare. Imi parea bine pentru asta. Ajuta, numai putin, ca el suferea mai rau ca mine. I-a luat mana, nu cea care era pusa peste stomacul umflat ca sa-l protejeze.

- Bella, iubito, o sa te rugam sa faci ceva monstruos, a spus, folosind aceleasi adjective pe care mi le daduse si mie. Respingator.

Ei bine, cel putin era corect cu ea.

Ea a inghitit si a respirat rapid.

- Cat de rau?

Carlisle a raspuns.

- Credem ca fetusul ar putea avea un apetit mai apropiat de al nostru decat al tau. Credem ca ii e sete.

A clipit.

- Oh. *Oh*.

- Conditia ta – a voastra – se deterioreaza rapid. Nu avem timp de pierdut ca sa gasim alt mod mai pretabil pentru asta. Cea mai rapida cale de a testa teoria –

- Trebuie sa-l beau, a soptit. A dat din cap usor – mai putina energie pentru ca incuviintarea sa fie completa. Pot sa fac asta. Sa practic pentru viitor, nu? Buzele ei fara culoare s-au intins ca un zambet si s-a uitat la Edward. El nu i-a zambit inapoi.

Rosalie a inceput sa dea nerabdatoare din picior. Sunetul era enervant. Ma intrebam ce o sa faca daca as arunca-o printr-un perete.

- Deci, cine o sa prinda pentru mine un urs grizzly? A soptit Bella.

Carlisle si Edward au avut un schimb rapid de priviri. Rosalie s-a oprit din batut.

- Ce e? Bella a intrebat.

- O sa fie un test mai potrivit daca nu ne ascundem dupa colt Bella, a spus Carlisle.

- Daca fetusul are nevoie de sange, a explicat Edward, nu vrea sange de animal.

- Pentru tine nu o sa fie nicio diferenta pentru tine Bella. Nu te gandi la asta, Rosalie a incurajat.

Ochii ei s-a marit.

- Cine? A respirat si ochii ei s-au uitat la mine.

- Nu sunt aici ca donator Bella, am marait. In plus vrea sange uman si nu cred ca al meu se pune la socoteala.

- Avem ceva sange, Rosalie i-a spus, vorbind peste mine inainte sa termin, ca si cum nu eram aici. Pentru tine- ca sa fim siguri. Nu-ti face probleme despre nimic. O sa fie bine. Am un sentiment puternic despre asta Bella. Cred ca bebelusul o sa fie mult mai bine.

Mana Bellei a trecut peste stomacul ei.

- Ei bine, a soptit, abia auzit. Mie mi-e foame, asa ca probabil ca ii e si lui. Incerca sa faca inca o gluma. Hai s-o facem si pe asta. Prima mea actiune vampireasca.

13. *Ce bine că am un stomac puternic*

Carlisle și Rosalie au plecat într-o fracțiune de secundă, se duceau la etaj. I-am auzit că dezbateau dacă era bine sau nu sau să o încălzesc. Ce? Ma întrebam ce lucruri mai așteptau ascunse în casa groazei. Frigidier plin cu sânge – este. Alt ceva? Camera de tortură? Camera sicriilor?

Edward a rămas tinând mâna Bellei. Fața lui era iar palidă. Nu părea să aibă destulă energie ca să meargă mai departe chiar și cu răză de speranță care se întrededa. Se uita unul în ochii celuilalt, dar nu într-un fel dulce. Era ca și cum ar fi avut o conversație. Mi amintea într-un fel de Sam și de Emily.

Nu, nu era dulceagă, dar asta o făcea și mai greu de privit.

Știu acum cum este pentru Leah, să fie nevoită să vadă asta tot timpul. Să fie nevoită să audă în mintea lui Sam. Bineînțeles că tuturor ne era milă de ea, nu era monștrii – nu în acel sens oricum. Dar cred că o judecăm prea aspru după cum se descurcă. Ne lovea pe toți, încerca să ne facă la fel de nefericiți cum se simtea și ea.

Nu o să o mai condamn niciodată. Cum putea cineva să se oprească să nu împartă acest fel de nefericire? Cum ar fi putut cineva să *nu* încerce să se descarce și să împartă fiecareia din ea?

Și dacă asta însemna să am altă haită, cum aș putea să o condamn că mi-a luat libertatea? Și eu aș fi făcut la fel. Dacă era o cale să scap de durere, aș accepta-o.

Rosalie a venit pe scări după o secundă, zburând prin camera ca o briză, accentuând mirosul arzător. S-a oprit în bucătărie și am auzit o busitură a unei uși de dulap.

- Nu clar Rosalie, Edward a murmurat. Și-a dat ochii peste cap.

Bella s-a uitat curioasă, dar Edward doar a dat din cap.

Rosalie a apărut iar în camera dar a dispărut din nou.

- A sta a fost ideea ta? Bella a șoptit, vocea îi era rigidă pe măsură ce se chinuia să o facă suficient de tare ca să o pot auzi. Uitând că puteam auzi foarte bine. Mi plăcea cum, în majoritatea timpului, părea să uite că nu sunt complet uman. M-am apropiat ca să nu-i mai fie așa de dificil.

- Nu mă condamnă pe mine pentru asta. Vampirul tău a tras cu urechea la gândurile mele.

A zămbit puțin.

- Nu mă așteptam să te revăd.

- Da, nici eu, am spus.

Ma simteam ciudat sa stau aici, dar vampirii mutasera mobila din loc pentru tot aranjamentul asta medical. Imi imagineam ca nu-i deranjeaza – sa stea jos sau in picioarenu avea mare importanta cand erai de piatra. Nu ma deranja nici pe mine prea mult, inafara faptului ca eram rupt de oboseala.

- Edward mi-a spus ce a trebuit sa faci. Imi pare asa de rau.

- E ok. Era probabil o chestiune de timp pana cand aveam sa sar la seva ce m-ar fi pus Sam sa fac, am mintit.

- Si Seth, a soptit.

- El e defapt foarte fericit ca ajute.

- Urasc sa-ti fac probleme.

Am ras scurt – mai mult un latrat decat un ras.

A respirat cu un oftat.

- Cred ca asta e ceva nou, nu-i asa?

- Nu, nu chiar.

- Nu trebuie sa stai si sa vezi asta, a spus, abia rostind cuvintele.

As fi putut pleca. Era probabil o idee buna. Dar daca plecam, dupa cum arata acum, aveam sa pierd ultimile cincisprezece minute din viata ei.

- Nu prea am unde sa ma duc, i-am spus incercand sa-mi scot emotiile din cuvinte. Chestia cu lupul nu mai e asa tentanta de cand ni s-a alaturat Leah.

- Leah? A oftat.

- Nu i-ai spus? L-am intrebat pe Edard.

El doar a dat din umeri fara sa-si ia ochii de pe fata ei. Puteam sa-mi dau seama ca nu era o veste asa de minunata pentru el, nu ceva destul de important care sa merite sa fie impartasit cand erau atatea evenimente mai importante.

Bella nu a primit asa d bine vestea. Se parea ca este o veste rea pentru ea.

- De ce? A expirat.

Nu vroiam sa intru in detaliile unei povesti de lungimea unei povesti.

- Ca sa tina ochii pe Seth.

- Dar Leah ne uraste, a soptit.

Pe *noi*. Dragut. Am putut totusi sa vad la se se refera.

- Leah nu o sa deranjeze pe nimeni, inafara de mine. Este in haita mea – m-am strambat cand am spus cuvintele – asa ca imi urmeaza porunca. Iac.

Bella nu parea convinsa.

- Ti-e frica de *Leah*, dar esti cea mai buna prietena cu blonda psihopata? s-a auzit un sâsâit incet de la etajul al doilea. Ce bine, m-a auzit.

Bella s-a incrunatat la mine.

- Nu. Rose...intelege.

- Da, am marait. Ea intelege ca o sa mori si nu-i pasa atata timp cat primeste progenitura mutanta la sfarsit.

- Opreste-te si nu mai fi nesimtit Jake, a soptit.

Parea prea slabita ca sa o mai enervez. In schimb am incercat sa zambesc.

- O spui de parca asta ar fi posibil.

Bella a incercat pentru o secunda sa nu-mi raspunda cu un zambet, dar nu a putut sa se opreasca; buzele ei albe s-au ridicat la colturi.

Si apoi Carlisle si psihopata de mai devreme erau aici. Carlisle avea un pahar alb de plastic in mana – din acela cu capac si cu pai. Oh – sa *nu fie clar*; acum am inteles.

Edward nu vroia ca Bella sa se gandeasca la asta mai mult decat era cazul. Nu puteai sa vezi ce e in pahar. Dar puteam mirosi.

Carlisle a ezitat, cu mana pe jumătate intinsa cu paharul. Bella l-a vazut si parea sperziata iar.

Puteam incerca si in alt fel, a spus Carlisle.

- Nu, Bella a soptit. Nu, o sa incerc intai asa. Nu mai avem timp....

La inceput am crezut ca in sfarsit si-a dat seama si ca isi face griji in privinta ei, dar apoi mana ei slabita a trecut peste stomac.

Bella s-a intins si a luat cana din mana lui. Mana ei a trebuit putin si am putut sa aud plescaitul din interior. A incercat sa se propteasca pe un cot, dar abia mai putea sa-si ridice capul. Un fior de caldura mi-a trecut pe sira spinarii cand am vazut cat de fragila se facuse in mai putin de o zi.

Rosalie si-a pus o mana sub umerii ei, tinandu-i si capul, ca si cum ai fi tinut un nou nascut. Blonda stia totul despre copii.

- Mersi, a soptit Bella. Ochii ei ne-au masurat pe toti. Inca era constienta sa se simta responsabila. Daca nu era asa de secata de puteri, pun pariu ca ar fi inrosit.

-Nu-i baga inseama pe ei, Rosalie a murmurat.

Ma facea sa ma simt ciudat. Trebuia sa plec atunci cad Bella mi-a dat ocazia. Nu era locul meu aici, sa fiu parte din toate astea. M-am gandit la plecare, dar am realizat ca asa o miscare ar fi facut ca Bellei sa-i fie mai rau – sa-i fie mai greu sa faca asta. Si-a dat seama ca o sa fiu prea dezgustat ca sa stau. Ceea ce era aproape adevarat.

Totusi. Cat timp nu aveam sa-mi asum responsabilitatea pentru ideea aceasta, tot nu vroiam sa cobesc.

Bella a ridicat paharul spre fata ei si a stranutat la capatul paiului. A tresarit si s-a strambat.

- Bella, iubito, putem gasi o cale mai simpla, a spus Edward, tinand mana ca sa ia paharul.

- Tine-te de nas, a sugerat Rosalie. Ea s-a uitat la mana lui Edward de parca era gata sa i-o rupa. Mi-as fi dorit sa faca asta. Sigur ca Edward nu ar fi primit *asta* asa de usor, si ar fi putut s-o vad pe blonda schilodita.

- Nu, nu e asta. Numai ca – Bella a luat o gura de aer puternica. Miroase bine, a admis cu o voce inceata.

Am inghitit tare, incercand sa opresc scarba sa mi se vada pe fata.

- Asta e un lucru bun, Rosalie i-a spus Bellei nerabdatoare. Asta inseamna ca suntem pe drumul cel bun. Incearca. Supa fata ei ma mir ca blonda nu a sarit intr-un dans al fericirii

Bella a luat paiul intre buze, strangandu-si ochii si stramband din nas. Puteam sa aud sangele cum se izbea de peretii paharului pentru ca ii tremura mana. A sorbit putin , si dupa a gemut incet cu ochii tot inchisi.

Edward si cu mine am facut un pas inainte in acelasi timp. El i-a atins fata. Eu mi-am tinut mainile la spate.

- Bella, iubito-

- Sunt bine, a soptit. Si-a deschis ochii si se uita la el expresia ei era de...scuza. Rugatoare. Speriata. Are un *gust* bun.

Acidul mi s-a agitat in stomac, amenintand sa iasa afara. Mi-am strans dintii tare.

- Asta e bine, Blonda a repetat, inca era incantata. E un semn bun.

Edward doar si-a presat mana peste obrazul ei, muladu-si degetele peste oasele ei.

Bella a oftat si si-a pus buzele pe pai din nou. A luat o gura zdravana de data asta. Actiunea aceasta nu era la fel de slabita ca tot ce o cuprindea. Ca si sum un anumit instinct a acaparat-o.

- Cum te simti la stomac? Iti e greata? A intrebat Carlisle.

Bella a dat din cap.

- Nu, nu mi-e rau, a soptit. Asta e o premiera.

Rosalie radia.

- Excelent.

- Cred ca e putin prea devreme pentru asta Rose, Carlisle a murmurat.

Bella a luat iar o alta gura de sange. Apoi s-a uitat la Edward.

- Asta imi strica socoteala? A soptit. Sau incepem sa numaram *dupa* ce sunt vampir?

-Nimeni nu calculeaza Bella. In orice caz nimeni nu a murit. A zambit cu un zambet fara vlagă. Lista este curata.

Ma pierdusera.

- O sa-ti explic mai tarziu, Edward a spus asa de incet incat cuvintele pareau doar o respiratie.

- Ce? Bella a soptit.

- Vorbesc cu mine insumi, a mintit.

Daca avea succes cu asta, daca Bella mai traia, Edward nu o sa mai scape asa de usor sa scape cu asta cand simturile ei vor fi la fel de ascutite ca ale lui. O sa trebuiasca sa lucreze la sinceritate.

Buzele lui Edward s-u strans, luptandu-se cu un zambet.

Bella a mai luat cateva grame, uitandu-se printre noi la geamuri. Probabil isi inchipuia ca nu suntem acolo. Sau poate doar eu. Nimeni din acest grup nu era dezgustat inafara de mine. Contrar chiar – probabil ca aveau dificultate sa se concentreze sa nu-i smulga paharul din mana.

Edward si-a dat ochii peste cap.

Doamne, cum suporta cineva sa stea cu el? Era numai foarte rau ca nu putea sa auda bandurile Bellei. Asta inseamna ca ar fi enervat-o si pe ea ai s-ar fi plictisit de el. Edward a chicotit odata. Ochii bellei l-au scurtat imediat, si a zambit putin la veselia de pe fata lui. Cred ca asta nu mai vazuse demult.

- Vreo gluma? A respirat.

- Jacob, a raspuns

S-a uitat la mine cu alt zambet cald.

- Jake e foarte glumet, a fost de acord.

Super, acum eram bufonul împărăției.

- Bada bing, am murmurat cu mimica slaba.

Ea a zambit iar, apoi a luat o alta gura din pahar. Am tresarit cand paiul a tras aer, facand un zgomot specific.

- Am reusit, a spus, pareo incantata. Vocea ii era mai clara – aspra, dar nu era o soapta pentru prima data pe ziua de azi. Carlisle daca o sa mearga, o sa scoti acele din mine?

- Cat de curand posibil, a promis. Siner, nu prea te ajuta cu mare lucru nu-i asa.

Rosalie a batut-o pe frunte si ei au avut un schimb de priviri pline de speranta.

Si toata lumea a putut sa vada – cana plina de sange uman a facut imediat diferenta. Culoarea ii revenise – era o urma vaga de ros in obrazii de creta.

Deja se pareo ca nu mai avea nevoie de ajutorul lui Rosalie. Respiratul ii era mai usor si pot sa jur ca si bataile inimii ii erau mai puternice, mai egale.

Totul mai rapid.

Urma aceea de speranta de transformase, in ochii lui Edward in speranta reala.

- Mai vrei? Rosalie a intrebat.

Umerii Bellei s-au lasat.

Edward i-a aruncat o privire lui Rosalie inainte sa vorbeasca cu Bella.

- Nu trebuie sa bei mai mult chiar acum.

- Da, stiu. Darmai *vreau*, a admis cu vocea scazuta.

Rosalie si-a trecut degetele subtiti si lungi prin parul Bellei.

- Nu trebuie sa-ti fie rusine Bella. Corpul tau tanjeste. Noi toti intelegem. Tonul ei era moale la inceput dar a adaugat cu asprime.

- Oricine nu intelege nu ar trebui sa fie aici.

Se referea la mine evident, dar nu aveam s-o las pe blonda sa ma atace. Eram bucuros ca Bella se simte mai bine. Si ce daca ma scârbea? Nu spusese nimic.

Carlisle a luat paharul din mana Bellei.

- Ma intorc repede.

Bella s-a uitat la mine cand a disparut el.

- Jake arati groaznic, a spus.

- Uite cine vorbeste.

- Serios – cand ai dormit ultima oara?

M-am gandit la asta pentru o secunda.

- A.. nu sunt sigur

- Of Jake. Acum ma joc si cu sanatatea ta. Nu fi prost.

Am strans din dinti. Ei i se permitea sa se sinucida pentru un monstru, dar mie nu mi se permitea sa pierd niste nopti ca sa am grija de ea?

- Du-te si te odihnesti, a continuat. Sunt cateva paturi sus – esti binevenit in oricare dintre ele.

Peivirea de pe fata lui Rosalie mi-a dat de inteles ca nu eram binevenit in niciunul. Ma intrebam ce nevoie are Frumoasa Neadormita de un pat. Sa fie asa de posesiva cu lucrurile ei?

- Mersi Bells, dar mai repede prefer sa dorm pe pamant. La distanta de miros, intelegi.

S-a strambat.

- Da.

Carlisle se intorsese si Bella s-a intins dupa sange, era absenta, ca si cum se gandea la altceva. Cu aceeasi privire pierduta se uita si cand a inceput sa bea cu paiul.

Ea chiar arata mai bine. S-a dat mai in fata singura, avand grija la tuburi, si s-a asezat intr-o pozitie sezanda. Rosalie era alolo, cu mainile gata sa o

prinda daca ar fi cazut. Dar Bella nu mai avea nevoie de ea. Respirand adanc intre inghitituri, Bella a terminat al doilea pahar mai repede.

- Cum te simti acum? A intrebat Carlisle.

- Nu mi-e rau. Mi-e cam foame... numai ca nu stiu daca imi e foame sau sete, stii?

-Carlisle, uita-te la ea numai, Rosalie a murmurat, asa de incantata ca se citea pe fata. Asta e evident ceea ce corpul ei vrea. Ar trebui sa mai bea.

- Este inca om Rosalie. Are nevoie si de mancare. Hai sa-i dam un timp sa vedem cum o afecteaza asta si apoi sa incercam cu mancare iar. Iti suna ceva mai apetisant Bella?

- Oua, a spus imediat si a avut un chimb de priviri si de zambete cu Edward. Zambetul lui era luminos, dar fata lui era mai animata decat inainte.

Am clipit si aproape ca uitasem sa-mi mai deschid ochii.

- Jacob, a murmurat Edward. Chiar ar trebui sa adormi. Dupa cum a spus si Bella esti binevenit sa stai aici desi cred ca ti-ar fi mai confortabil sa stai afara. Nu-ti face griji – iti promit ca te caut daca e nevoie de tine.

- Sigur, sigur, am bajbait. Acum se parea ca Bella mai are cateva ore, puteam sa scap. Sa ma duc sa ma intind undeva sub vre-un copac.... destul de departe ca mirosul sa nu ma ajunga. Lipitoarea o sa ma trezeasca. *Imi este dator.*

- Asa o sa fac, Edward a fost de acord.

Am dat din cap si mi-am pus mana peste a Bellei. A ei era rece ca gheata.

- Sa te simti mai bine, am spus,.

- Mersi Jacob. Si-a intors mana si mi-a strans-o. Am simtit linia subtire a verighetii peste degetul ei slabit.

- Sa-i dati o patura sau ceva, am mormait cand m-am intors catre usa.

Pana sa ajung acolo, doua urlete spargeau aerul diminetii. Nu era nicio greseala in urgenta apelului. Nu era ceva de neinteles de data asta.

-Fir-ar sa fie, am marait si m-am aruncat pe usa. Am sarit de pe terasa, lasand focul ca ma rupa in aer. S-a auzit o ruptura ascutita si pantalonii mi-au cazut fasii. *La naiba.* Astia erau singurele haine pe care le mai aveam. Nu conta acum. Am aterizat in patru labe si m-am dus spre vest.

Ce s-a intamplat? Am tipat in minte

Vizitatori, Seth a raspuns. *Cel putin trei.*

S-au separat?

O sa dau o tura si am sa ma intorc langa Seth cu viteza luminii, a promis Leah. Am putut sa simt aerul care ii trecea prin plamani in timp ce si-a fortat

corpul peste limite. Padurea gemea in spatele ei. *Pana aici, niciun alt punct de atac.*

Seth nu-i provoca. Asteapta-ma si pe mine.

Ei incetinesc. Aa- e asa de rau sa nu pot sa-i aud. Cred...

Ce?

Cred ca s-au oprit.

Asteapta si restul haitei?

Șșș. Simti?

I-am absorbit senzatiile. Un licar slab si tacut era in aer.

Cineva se transforma?

Asa se pare, Seth a fost de acord.

Leah a zburat in micul spatiu in care astepta Seth. Si-a infipt labele in pamant si s-a invartit ca o masina de curse.

Te acopar eu fratioare.

Ei vin, a spus Seth nervos. Incet. Merg.

Aproape am ajuns, le-am spus. Am incercat sa zbor ca Leah. Ma simteam oribil sa fiu separat de ei cu un potential pericol mai aproape decat eram eu. Gresit. Trebuia sa fiu cu ei, intre ei si indiferent ce venea.

Uite cine are simt patern, s-a gandit Leah stambanu-se.

Capul la joc Leah.

Patru, Seth s-a decis. Baiatu' are urechi bune. Trei lupi si un om.

A fost putin mai clar atunci cand m-am apropiat, ajungand mai aproape de punct. Seth a rasuflat usurat si apoi s-a indreptat, deja in locul din dreapta. Leah a ramas pe stanga cu ceva mai putin entuziasm.

Deci acum sunt sub Seth, a mormait ca pentru ea.

Primul venit, primul servit, Seth s-a gandit mandru. Si oricum nu ai fost niciodata a treia la putere. Tot e o avansare.

Sa fiu sub comanda fratelui meu mai mic nu e nicio avansare.

Șșș! M-am plans. Nu-mi pasa unde stati. Taceti din gura si fiti pregatiti.

Au ajuns in raza noastra vizuala cateva secunde mai tarziu, mergand, asa cum s-a gandit Seth. Jared in mijloc, om, cu mainile ridicate. Paul, Quil si Collin in patru labe in spatele lui. Nu era agresiune in pozitia lor. Stateau in spatele lui Jared, cu urechile ciulite, in alerta, dar calmi.

Dar....era ciudat ca Sam l-a trimis pe Collin in loc de Embry. Eu nu asta as fi facut daca as foi trimis un grup diplomatic in teritoriul strain. Nu as fi trimis un copil. As fi trimis un luptator mai experimentat.

O divesiune? Leah s-a gandit.

Oare Sam, Embry si Brady faceau o miscare singuri? Nu se prea parea.

Vrei sa verific? Pot sa alerg in perimetru si in doua minute sunt inapoi.

Sa-i avertizez pe cei din familia Cullen? Seth se intreba.

Daca ideea era ca sa ne desparta? Am intrebat. *Ei stiu ca ceva se intampla deci sunt pregatiti.*

Sam nu ar fi asa de prost... Leah a soptit, frica ii cresta mintea. Si-l imagina pe Sam cum ar fi atacat familia Cullen cu doar doi dupa el.

Nu, nu ar fi, am asigurat-o, desi ma simteam si eu rau la imaginea din capul ei.

In tot acest timp Jared si ceilalti se uitau la noi steptand. Era foarte dificil sa nu aud ce isi spuneau Quil si Paul si Collin. Fetele lor erau blocate – nu se puteau citi.

Jared si-a curatat gatul si apoi vorbit spre mine.

- Am venit cu steagul alb de pace Jake. Suntem aici ca sa vorbim.

Crezi ca zice adevarul? Seth a intrebat.

Are sens, dar...

Da, Leah a fost de acord. *Dar.*

Nu ne-am relaxat.

Jared s-a incrunatat.

- Ar fi mai usor sa vorbim daca te-as putea auzi si eu.

Ma uitam la el. Nu aveam sa ma transform daca nu ma simteam linistit de situatie. Pana cand o sa aiba sens. De ce Collin? Aceasta era partea care ma supara cel mai tare.

-Bine, atunci cred ca o sa vorbesc doar eu, a spus Jared. Jake vrem sa te intorci.

Quil a scos in scacet mic. Ii seclarda declaratia.

- Tu ne-ai destramat familia. Nu trebuie sa fie asa.

Nu eram chiar in dezacord cu asta, dar nu asta era subiectul. Erau cateva diferente de opinie intre mine si Sam in acest moment.

- Stim cum te simti in legatura cu situatia familiei Cullen. Stim ca este o problema. Dar s-a exagerat.

Seth a urlat. *Exagerare? Si sa-i atacam pe aliataii nostri fara sa-i avertizam?*

Seth, tu ai auzit vreodata de fata de poker? Las-o mai moale.

Scuze.

Ochii lui Jared s-au uitat la Seth si apoi s-au intors la mine.

- Sam este de acord sa o ia mai usor, Jacob. S-a mai calmat, a vorbit cu Batranii. Ei au decis ca o actiune imediata nu este in interesul nimanui.

Traducere: ei au pierdut deja elementul surpriza, s-a gandit Leah.

Era ciudat cat de diferita era gandirea noastra comuna. Haita era deja Haita lui Sam, deja eram „ei” contra noi. Ceva din exterior si diferit. Era

ciudat mai ales sa o aud pe Leah ca gandesce asa – ca ea sa fie parte solida din „noi”.

- Billy si Sue sunt de acord cu tine Jacob, apoi putem astepta ca Bella ... sa fie separata de problema. Sa o omarâm nu e ceva cu care sa ne simtim foarte bine.

Desi i-am tinut teorie lui Seth, eu nu am putut sa-mi tin un marait. Deci si nu se simt *foarte bine* cu crima ă?

Jared si-a ridicat mainile iar.

- Usor Jake. Stii ce am vrut sa spun. Ideea e ca noi o sa asteptam si o sa ne mai gandim. O sa decidem mai tarziu daca este vreo problema cu... chestia.

Ha, s-a gandit Leah. Ce vrajeala.

Nu crezi?

Stiu la ce se gandesc Jake. La ce se gandeste Sam. Ei se incred ca Bella oricum o sa moara si apoi se gandesc ca o sa fii asa de nervos....

Ca o sa conduc eu insumi atacul. Urechile mi s-au lipit de cap. La ce se gandea Leah pare ca e aproape de adevar. Si foarte posibil deasemenea. Cand... daca acea chestie avea sa o ucida pe Bella, o sa fie usor sa uit cum ma simt in legatura cu familia lui Carlisle. Ei o sa arate probabil ca niste inamici – nu mai mult decat niste lipitori sugatoare de sange – pentru mine iar.

O sa-ti aduc aminte, Seth a soptit.

Stiu ca asa o sa faci. Intrebarea este daca o sa te ascult sau nu.

- Jake? A intrebat Jared.

Am latrat cu un oftat.

Leah, du-te si fa o tura – doar ca sa fim siguri. O sa fii nevoit sa vorbesc cu el, si vreau sa fii sigur ca nu e nicio problema cat sunt transformat.

Scuteste-ma Jacob. Poti sa te transformi in fata mea. In ciuda eforturilor mele disperate, te-am mai vazut dezbracat inainte – nu m-a afectat, nu-ti face griji.

Nu vreau sa protejiez inocenta privirii tale. Vreau sa ne protejam spatele. Pleaca de aici.

Leah a pufnit odata si s fugit in padure. I-am putut auzi ghearele cum s-au infipt in pamant facand-o sa alerge mai repede.

Nuditatea era un inconvenient pe care nu-l puteai evita in haita. Nu ne prea gandisem la asta pana cand Leah nu ni se alaturase. Apoi a devenit straniu. Leah avea un control mediu cand venea vorba de temperament – dura si la ea o perioada normala de timp ca sa nu explodeze din haine de fiecare data cand era nervoasa. Toti apucasem sa vedem ceva. Si nu era ca si cum nu

ai fi avut la ce sa te uiti; numai ca *nu* merita cand te prindea mai tarziu ca te gandesti la ea .

Jared si ceilalti se uitau la locul de unde disparuse in tufis cu expresiile ingrijorate.

- Unde se duce? A intrebat Jared.

l-am ihnorat, mi-am inchis ochii si m-am adunat. Se simtea ca si cum aerul tremura pe langa mine, iesind din mine sub forma unor valuri mici. M-am ridicat pe picioarele din spate exact la timp asa ca eram drept sand transformarea la sinele om era completa.

- Oh, a spus Jared. Buna Jake.

- Buna Jared.

- Multumesc ca vorbesti cu mine.

- Da

- Vrem sa te intorci mai omule.

Quil a scancit iar.

- Nu stiu daca e chiar asa de usor Jared.

- Vino acasa, a spus venind mai in fata. Cerând.

- Putem sa rezolvam asta cumva. Locul tau nu e aici. Lasa-i pe Seth si pe Leah sa vina si ei acasa.

Am ras.

- Da. De parca nu i-am rugat sa faca asta din primul moment.

Seth a pufnit in spatele meu.

Jared a simtit asta si ochii ii erau atenti iar,

- Deci, care e treaba acum?

M-am gandit la asta pentru un moment in timp ce el astepta.

- Nu stiu. Dar oricum,nu cred ca lucrurile pot reveni la normal. Nu stiu care e treaba – dar nu simt ca as putea sa inchid si sa deschid sentimentul Alpha asa cum imi tună mie. Se simte în permanență.

- Tu inca esti de-al nostru.

Am ridicat spranceana.

- Doi Alpha nu pot sta in acelasi loc Jared. Adu-ti aminte cat de aproape a fost de o lupta azi noapte. Instinctul e prea competitiv.

- Deci o sa ajungeti sa va petreceti timpul cu parazitii pentru tot restul vietii? A cerut. Acolo nu aveti o casa. Deja nu mai aveti haine, a aratat. O sa stai lup tot timpul? Stii ca lui Leah nu-i place sa manance asa.

- Leah poate sa faca tot ce isi doreste atunci cand i se face foame. Este aici pentru ca asa a vrut. Nu spun nimanui ce sa faca si ce nu.

Jared a oftat.

- Lui Sam ii pare rau pentru ce ti-a facut.

Am dat din umeri.

- Nu mai sunt suparat.

- Dar?

- Dar nu ma mai intorc, nu acum. O sa asteptam si noi sa vedem ce se intampla. Si o sa-i veghem pe ei atata timp cat e necesar. Pentru ca impotriva a ceea ce crezi, asta nu e numai despre Bella. Ii protejam pe cei care trebuiesc protejati. Si asta se aplica si asupra familiei Cullen. –Cel putin un numar destul de mare dintre ei –

Seth a chelalait usor in acord.

Jared s-a incrunatat.

- Deci cred ca nu mai este nimic din ce as putea spune.

- Nu acum. O sa vedem ce se mai intampla.

Jared s-a intors sa se uite la Seth, se concentra pe el, separat de mine.

- Sue m-a rugat sa-ti spun – nu, sa te *implor*- sa te intorci acasa. Are inima franta Seth. Este singura. Nu stiu cum ati putut sa-i faceti asta tu si cu Leah. S-o abandonati asa, cand tatal vostru abia a murit –

Seth a scheunat.

- Linisteste-te Jared, l-am avertizat.

- Doar il anunt care e treaba.

Am pufnit.

- Cum sa nu.

Sue era mai desteapta decat oricine pe care stiam. Mai desteapta decat tata, mai desteapta decat mine. Mai deseapta decat sa conteze pe mila copiilor ei ca sa-i aduca acasa. Dar nu era corect sa-l lucreze asa pe Seth.

-Sue stie despre asta de cate ore? Si majoritatea timpului il petrece cu Billy si cu batranul Quil si cu Sam? Da, sunt sigur ca e sfarsita de atata singuratate. Bineinteles ca esti liber sa pleci Seth. Stii asta deja.

Seth a expirat.

Apoi, o secunda mai tarziu, el si-a orientat o ureche spre nord. Cred ca Leah e aproape. Doamne, sa stiu ca fost rapida. Doua batai si Leah s-a oprit intr-un tufis cativa metrii mai incolo. A venit incet, uitandu-se in fata lui Seth. Si-a tinut nasul in aer, evident ca nu se uita la mine.

Am apreciat.

- Leah? A intrebat Jared.

I-a intalnit privirea, buza ei s-a tras putin peste dinti.

Jared nu era uimit de ostilitatea ei.

- Leah, tu *stii* ca nu vrei sa fii aici.

Ea a mârâit la el. I-am dat o privire care s-o atentioneze dar nu a vazut. Seth a scheunat si a imins-o cu umarul.

- Scuze, a spus Jared. Cred ca nu trebuia sa ma gandesc. Dar tu nu ai legaturi fata de lipitori.

Leah, deliberat s-a uitat la fratele ei apoi la mine.

- Deci vrei sa ai grija de Seth, am inteles, a spus Jared. Ochii lui intai s-au uitat la mine si apoi la ea. Probabil ca se gandea la a doua privire - asa cum ma gandeam si eu.

- Dar Jake nu o sa permita sa i se intample nimic, si lui nu-i e frica sa fie aici. Jared s-a strambat. Oricum, *te rog* Leah. Te vrem inapoi. Sam te vrea inapoi.

Coadă lui Leah s-a invartit.

- Sam m-a rugat sa te implor. Mi-a spus sa ma las in genunchi daca e cazul. Te vrea acasa Lee-Lee, acolo unde iti e locul.

Am vazut-o pe Leah cum a tresarit cand Jared a folosit vechiul ei nume de alint pe care il folosea Sam. Apoi, cand a adaugat si acele cinci cuvinte de la sfarsit, nervii i s-au marit si a inceput sa urle un lung sir de mârâituri printre dinti. Nu trebuia sa fiu in capul ei ca sa aud injuraturile pe care i le dadea, si nici el. Aproape ca puteai auzi exact cuvintele pe care le folosea. Am asteptat pana a terminat.

- O sa repet si o sa spun ca ca locul lui Leah este acolo unde isi doreste.

Leah a marait, dar, dupa cum se uita la Jared, m-am gandit ca este de acord.

- Uite ce e Jared, noi inca suntem o familie, bine? O sa trecem de dusmanie dar, pana atunci, probabil ca ar trebui ca voi sa ramaneti pe pamantul vostru. Asta ca sa nu fie interpretari. Nimeni nu vrea cearta in familie nu-i asa? Nici Sam nu vrea asta nu-i asa?

- Sigur ca nu, a sarit Jared. Noi o sa ramanem pe pamantul nostru. Dar care este *al vostru* Jacob? Este pamantul vampirilor?

- Nu Jared. Suntem fara casa momentan. Dar nu-ti face griji – asta nu o sa dureze o vesnicie. A trebuit sa respir. Nu mai e chiar asa de mult timp ... ramas. Bine? Apoi familia Cullen probabil ca o sa plece iar Seth si Leah o sa vina acasa.

Leah si Seth, impreuna au scheunat, nasurile lor erau indreptate catre mine in sincron.

- Si tu Jake?

- Ma intorc in padure cred. Nu pot ramane in La Push. Doi Alpha inseamna prea multa tensiune. In plus, deja imi urmasem calea. Inainte de mizeria asta.

- Si daca avem nevoie sa vorbim? A intrebat Jared.

- Urlati, dar aveti grija la linie bine? O sa venim noi la voi. Si Sam nu e nevoie s trimita atat de multi. Nu vrem sa ne luptam.

Jared s-a incrunatat dar a dat din cap. Nu-i placea ca eu sa-i pun conditii lui Sam.

- O sa ne vedem pe aici. Sau nu. Mi-a facut cu mana cu o indoiala.

- Asteapta Jared. Embry e bine?

Surpiza i-a trecut pe fata.

- Embry? Sigur ca e bine. De ce?

- Ma intrebam de ce Sam l-a trimis pe Collin.

I-am urmarit reactia, inca suspicios ca ceva se intampla. Am vazut o fractiune de secunda ca stia, dar nu intr-un fel in care ma asteptam.

- Asta chiar ca nu mai e treaba ta Jake.

- Cred ca nu. Eram doar curios.

Am vazut o miscare cu coltul ochiului, dar nu am vrut sa par constient de ea pentru ca nu vroiam sa-l sau pe Quil de gol. Reactiona cu privire la subiect.

- O sa-l instiintez pe Sam cu privire la....instructiunile pe care le-ai dat. La revedere Jacob.

Am oftat.

- Da. Pa Jared. Hei, sa-i spui lui tata ca sunt bine, te rog? Si ca imi pare rau si ca il iubesc.

- O sa-i transmit.

- Mersi.

- Hai baieti, a spus Jared. A plecat de langa noi, iesind din campul vizual ca sa se transforme pentru ca era Leah aici. Paul si Collin erau chiar langa el dar Quil a ezitat. El a scheunat incet si eu am facut un pas spre el.

- Da, si mie os sa-mi fie dor de tine frate.

Quil a venit spre mine, capul ii era aplecat suparat. L-am batut pe umar.

- O sa fiu bine.

El a chelalait.

- Sa-i spui lui Embry ca imi e doe sa va am ca garzi.

El a incuviintat si apoi si-a pus nasul pe fruntea mea. Leah a pufnit. Quil s-a uitat in sus dar nu la ea. S-a uitat peste umar spre locul in care plecasera ceilalti.

- Da, du-te acasa, i-am spus.

Quil a scheunat iar si apoi s-a dus spre ceilalti. Pun pariu ca Jared nu-l astepta prea fericit.

Atunci cand a plecat, am tras caldura din mijlocul corpului meu si l-am lasat sa-mi cuprinda incheieturile. Intr-o fractiune eram iar in patru picioare.

Credeam ca o sa te saruti cu el, Leah a glumit.

Am ignorat-o.

A fost bine? I-am intrebat. Ma inspaimanta, sa vorbesc in numele lor cand nu le puteam auzi prea bine gadurile. Nu vroiam sa presupun nimic. Nu vroiam sa fiu ca Jared. Am spus ceva ce nu vroiasi sa spun? Am spus tot ce trebuia?

Te-ai descurcat bine Jake! Seth m-a incurajat.

Puteai sa-l fi lovit pe Jared, s-a gandit Leah. Nu m-ar fi deranjat.

Cred ca stiu de ce lui Embry nu i-a fost acceptata venirea, Seth s-a gandit.

Nu intelegeam. Nu i s-a permis?

Jake, nu l-ai vazut pe Quil? Este destul de intors? Pun pariu ca Embry este si mai suparat. Si Embry nu are o Claire. Nu e nicio cale ca Quil sa aleaga sa plece din La Push. Embry ar putea. Asa ca Sam nu vrea sa-si incerce noroculcu el, ca sa poata fi convins sa sara din barca. Nu vrea ca haita noastra sa fie si mai mare de atat.

Chiar? Crezi? Ma indoiesc ca Embry s-ar supara daca ar omorî niste vampiri.

Dar este prietenul tau cel mai bun Jake. Quil si Embry ar prefera sa stea langa tine decat sa te infrunte intr-o lupta.

Ei bine, atunci ma bucur ca Sam l-a tinut acasa. Haita asta si asa e destul de mare. Am oftat. Bine, atunci. Ne e bine pentru moment. Seth te superi daca te rog sa te uiti tu pentru un timp. Leah si cu mine avem nevoie sa ne intindem putin. Am simtit ca e bine, dar cine stie? Poate ca a fost o distractie.

Nu eram mereu asa de paranoic, dar simteam angajamentul lui Sam. Unicul gand era concentrat ca sa distruga pericolul pe care il vazuse. Va profita de avantajul pe care il are sa ne poata mintii?

Nicio problema! Seth era foarte nerabdator sa ajute asa cum poate. Vrei sa le explic eu? Probabil ca sunt inca destul de tensionati.

Ma descurc. Si asa vreau sa verific lucrurile pe acolo.

Au prins un sir de imagini din creierul meu obosit.

Seth a scheunat surprins. Au.

Leah a dat din cap inainte si inapoi ca si cum ar fi incercat sa scape de imaginea din capul ei. Asta este cu usurinta cel mai inspaimantator si grotesc lucru pe care l-am auzit in viata mea. Iac. Daca aveam ceva in stomac, cred ca ar fi iesit afara.

Ei sunt vampiri, ma gandesc, Seth a spus dupa un minut, compensand reactia lui Leah. Vreau sa spun, are sens. Si daca o ajuta pe Bella, e un lucru bun, nu-i asa?

Amandoi, eu si Leah ne uitam la el.

Ce?

Mama l-a scapat din brate de multe ori cand era copil, Leah mi-a spus.

In cap se pare.

Si mai rodea si barele de pe langa casa.

Vopsea cu plumb?

Asa se pare, s-a gandit.

Seth a pufnit. Amuzant. De ce nu taceti din gura ca sa va culcati?

14. Știi că lucrurile sunt rele atunci când te simți vinovat că ai fost nepoliticos cu un vampir

Cand am ajuns la casa, nu mai era nimeni afara caruia sa-i dau raportul. Inca erau in alerta?

Totul e bine, m-am gandit obosit.

Ochii mei au prins repede o modificare in peisajul, de acum, familiar. Era o gramada de material deschis la culoare la capatul scarilor de la intrare. Am sarit ca sa vad ce este. Imi tineam respiratia pentru ca mirosul de vampir era impregnat in haine de nu-ti vine sa crezi, am dat cu nasul in ele.

Cineva asezase hainele. Ce? Edward cred ca a sesizat momentul meu de iritatie cand am iesit pe usa. Ei bine. Asta era ... placut. Si ciudat.

Am luat hainele usor cu dintii – iac – si le-am carat intre copaci. Doar in caz ca asta era vreo gluma a blondei psihopate si eu aveam aici o gramada de lucruri de fete. La pariu ca i-ar fi placut sa-mi vada fata umana cum stateam dezbracat, si aveam in mana o rochie.

In ascunzisul copacilor, am lasat gramada imputita si m-am transformat in om. Am scuturat hainele, lovindu-le de un copac ca sa mai iasa mirosul din ele. Erau in mod sigur haine de baiat – pantaloni aramii si o camasa cu nasturi. Niciuna dintre ele nu era destul de lunga, dar pareau ca se potrivesc. Cred ca sunt ale lui Emmett. Am rasucit mansetele de la maneci, dar nu era prea mult de facut in privinta pantalonilor. Ei bine, trebuia sa recunosc, ma simteam mai bine sa am niste haine, chiar si astea imputite si care nu mi se potriveau. Era greu sa nu ma pot intoarce pur si simplu acasa si sa iau alta pereche de pantaloni daca aveam nevoie. Iar problema cu vagabondajul – sa nu am un loc la care sa ma pot intoarce. Fara sa am ceva al meu, ceea ce nu m-a deranjat pana acum, probabil ca va devenii in curand destul de enervant.

Extenuat, am mers incet spre scarile de pe terasa casei in noile mele haine la mana a doua dar am ezitat cand am ajuns la usa. Sa ciocan? Ce prostie, daca ei stiau ca sunt aici. Ma intrebam de ce niciunul nu nu pare sa isi dea seama de asta – sa-mi spuna ori sa intru ori sa dispar. Oricum. Am ridicat din umeri si am intrat.

Mai multe schimbari. Camera se transformase iar in normal – aproape – in ultimele douazeci de minute. Televizorul cel mare cu ecran plat era aprins, volumul era mic, era o cearta intre fete la care nimeni nu parea sa se uite. Carlisle si Esme stateau la geamurile din spate, care erau iar deschise spre rau. Alice, Jasper si Emmett nu se vedeau, dar i-am auzit cum vorbeau de la etaj. Bella era pe canapea, la fel ca ieri, si mai avea doar un tub legat de ea, iar

perfuzia era undeva in spatele canapelei. Era infasurata in doua paturi groase ca o shaorma , bine ca m-au ascultat mai devreme. Rosalie statea cu picioarele incrucis pe podea langa capul ei. Edward statea in partea cealalta a canapelei cu picioarele „shaormeii” Bella in poala. S-a uitat in sus cand am intrat si a zambit – dar cu o mica grimasa gurii – ca si cum ceva il multumea.

Bella nu m-a auzit. Ea doar s-a uitat in sus cand s-a uitat si el, si cand m-a vazut a zambit si ea. A zambit cu o adevarata energie si fata i s-a luminat. Nu-mi aduceam aminte cand a fost ultima data cand era asa defericita sa ma vada.

Ce era in capul ei? Pe toti sfintii, era *maritata!* Si foarte fericita – nu era nicio indoiala ca nu il iubea pe vampir mai presus de toate limitele normalitatii. Si una peste alta mai era si insarcinata.

De ce trebuia sa fie asa de fericita ca ma vede? Ca si cum i-am luminat toata ziua numai pantru ca am intrat pe usa.

Daca nu i-ar fi pasat... sau mai mult de atat – sa nu ma mai vrea pe langa ea. Ar fi mult mai usor sa stau de-o parte.

Edward parea sa fie in asentimentul gandurilor mele – eram in ultimul timp pe aceeasi lungime de unda ceea ce ma inebunea. Se incrunta acum cand ii citea fata in timp ce ea se uita la mine.

- Vroiau doar sa vorbeasca, am murmurat, voce imi era inceata din cauza obosealii. Nu se intrevevede niciun atac.

- Da, a spus Edward. Am auzit aproape toata conversatia.

Asta m-a trezit putin. Fusesem la mai mult de patru kilometrii si jumătate.

- Cum?

- Te aud mai clar acum – tine de concentrare si familiarizare. De asemenea gandurile tale sunt mai usor de gasit atunci cand esti in forma umana. Asa ca am prins aproape tot ce s-a intamplat.

- Aha. Ma deranja putin, dar fara un motiv aparent asa ca am dat din umeri. Bine. Urasc sa ma repet.

- Ti-as spune ca ar trebui sa te culci, a spus Bella, dar cred ca oricum o sa iesi pe usa in sase secunde asa ca nu vad care mai e scopul.

Era de necrezut cat de bine se simtea, cat de puternica arata. Am mirosit sangele si am vazut ca avea cana iar in maini. De cat sange va mai avea nevoie? In acelasi timp, oare ei o sa inceapa sa atace vecinii?

M-am indreptat catre usa, numarand recunelile in locul ei cat am mers.

- Unu Mississippi...doi Mississippi...

- Unde arde potaie? Rosalie a marait.

- Stii cum sa ineci o blondă, Rosalie? Am intrebat fara sa ma opresc si sa ma uit la ea. Lipesti o oglinda pe fundul unei piscine.

L-am auzit pe Edward cum a chicotit si am inchis usa. Starea lui pare sa se fi imbunatatit in corelatie cu sanatatea Bellei.

- Am auzit-o deja pe asta, Rosalie a tipat dupa mine.

Mi-am tarat picioarele pana la scari, singurul meu scop era sa ma tarasc destul de departe intre copaci unde aerul o sa fie pur. Ma gandeam sa pun hainele la o distanta convenabila de casa ca pe viitor sa le iau de acolo in loc sa le car dupa mine legate de picior, ca sa nu le miros tot timpul. Cat imi descheiam nasturii de la camasa cea noua, m-am gandit cum ca nasturii nu o sa fie niciodata la moda printre varcolaci.

Am auzit vocile cand traversam gazonul.

- Unde te duci? A interbat Bella.

- E ceva ce am uitat sa-i spun.

- Lasa-l pe Jacob sa doarma – poate sa mai astepte.

Da *te rog*, lasa-l pe Jacob sa doarma.

- Dureaza un moment.

M-am intors incet. Edward era deja la usa. Avea o expresie de scuza pe fata.

- Doamne, ce mai e *acum*?

- Imi cer scuze, a spus, si apoi a ezitat, ca si cum nu stia cum sa spuna ce avea de gand.

Ce ai in minte, cititor de ganduri?

- Cand ai vorbit cu delegatia din partea lui Sam mai devreme, a murmurat, am redat cuvant cu cuvant pentru Carlisle si Esme si pentru restul. Isi faceau griji –

- Uite ce e, nu o sa lasam garda. Nu trebuie sa-l crezi pe Sam asa cum il credem noi. Tinem oricum ochii deschisi.

- Nu, nu Jacob. Nu la asta ma refer. Avem incredere in judecata ta. Din contra, Esme isi face griji cu privire la necazurile pe care le ai cu haita ta. Ea m-a rugat sa vorbesc in privat cu tine.

Asta m-a luat pe nepregatite.

- Necazuri?

- Partea cu *vagabondajul*, in special. Este foarte suparata ca sunteti toti asa... *nefericiti*.

Am pufnit. Instinct matern la vampir – ciudat.

- Suntem invatati. Sa-i spui sa nu-si faca griji.

- Ea tot vrea sa faca tot ce poate. Am senzatia ca lui Leah nu-i place sa manance cand este lup.

- Si? I-am cerut.

- Ei bine, noi avem mancare adevarata aici Jacob. Sa pastram aparentele, si bineinteles, pentru Bella. Leah este binevenita aici cand vrea. Ca toti dealtfel.

- O sa le transmit.

- Leah ne uraste.

- Si?

- Asa ca incearca sa dai mai departe in asa fel incat ea chiar sa ia in considerare asta, daca nu te superi.

- O sa fac tot ce pot.

- Si apoi mai e si problema hainelor.

M-am uitat in jos la cele pe care le purtam.

- A da. Multumesc!. Probabil ca nu era potiticos sa spun cât de urat miroseau.

El a zambit numai putin.

- Bine, noi putem sa va ajutam cu tot ce aveti nevoie. Alice rar ne lasa sa purtam aceleasi haine de doua ori. Avem gramezi intregi care sunt destinate ajutoarelor, si imi imaginez ca Leah se apropie masurii lui Esme...

- Nu stiu ce parere o sa aiba despre imparteala cu o lipitoare. Ea nu e asa de practica la fel ca mine.

- Ma incred ca o sa prezinti oferta in cel mai bun fel cu putiinta. La fel ca si oferta pentru orice alt obiect de necesar fizic de care ai putea avea nevoie, sau de transport sau de altceva. Si de dus, daca preferati sa dormiti afara. Te rog... nu va considerati abandonati si fara casa.

A spus ultima parte mai moale – nu ca sa fie mai incet de data asta ci era incarcat de reala emotie.

Ma uitam la el clipind somnoros.

- Asta e, ăăă, dragut din partea ta. Sa-i spui lui Esme ca apreciem, ăă, gestul. Dar perimetrul pe care il supraveghem se intersecteaza cu raul in cateva locuri asa ca suntem destul de curati, mersi.

- Ti-as mutumi daca ai prezenta oferta mai departe.

- Sigur, sigur.

- Multumesc.

M-am intors de la el ca sa ma opresc imediat cum am auzit un planset incet si sfasiator care venea din casa. Dar pana m-am intors sa ma uit, el plecase.

Ce mai e *acum*?

L-am urmat, tarandu-ma ca un zombi. Folosind, cred, si acelasi numar de neuroni. Nu mi se parea ca am de ales. Ceva era gresit. Ma duceam sa vad

despre ce e vorba. Nu o sa fie nimic ce o sa pot sa fac. Si o sa ma simt si mai rau.

Parea inevitabil

Am intrat iar. Bella era aplecata si curbata peste umflatura care era in mijlocul corpului ei. Rosalie ii tinea capul cat Edward, Carlisle si Esme o cuprindeau. Am prins o miscare scurta cu coltul ochiului; Alice era in capatul scarilor si se uita in jos spre camera cu mainile apasate la temple. Era ciudat—ca si cum ii era interzis sa intre.

- Lasa-ma o secunda Carlisle, s-a plans Bella.

- Bella, a spus doctorul nervos, am auzit ca ceva s-a rupt. Trebuie sa ma uit.

- Sigur – gafaia- a fost o coasta. Au. Da. Chiar aici. A indicat spre partea stanga, cu grija ca sa nu atinga.

Ii rupea *oasele* acum?

- Trebuie sa-ti fac o radiografie. Ar putea fi o fractura. Nu vream sa perforeze nimic.

Bella a luat o gura de aer.

- Bine.

Rosalie a ridicat-o pe Bella cu grija. Edward parea ca are de gand sa se certe, dar Rosalie si-a dezvelit dintii si a marait la el.

- Am luat-o deja.

Deci, Bella era mai puternica, dar si creatura era. Nu puteai sa o flamanzesti pe una fara cealalta, si cu vindecatul era la fel. Nu aveai cum sa castigi.

Blonda a carat-o pe Bella usor mergand pe scari cu Carlisle si cu Edward chiar la calcaiele ei, niciunul dintre ei nevazandu-ma ca stau in usa.

Deci, ei aveau o banca de sange *si* o masina pentru radiografii? Cred ca doctorul si-a adus serviciul acasa.

Eram prea obosit ca sa-i urmez, prea obosit ca sa merg. M-am proptit de perete si m-am lasat sa alunec pe podea. Usa era inca deschisa, si mi-am indreptat nasul spre ea, recunoscator pentru briza de aer curat care venea. Mi-am lasat capul de perete si ascultam.

Puteam sa aud sunetul aparatului de la etaj. Sau poate doar presupuneam ca asta e. Si apoi niste pasi care veneau usor dinspre scari. Nu m-am uitat sa vad care dintre vampiri era.

- Vrei o perna? M-a intrebat Alice?

- Nu, am murmurat. Ce e cu ospitalitatea asta? Mă înapăimânta.

- Aia nu pare confortabila, a observat.

- Nici nu e.

-De ce nu te muti atunci?

-Prea obosit. De ce nu esti si tu sus cu toata lumea? Am zis repede.

-Am o migrena, a raspuns.

Mi-am intors capul ca sa ma uit la ea.

Alice era ceva mic. Cam de marimea uneia dintre mainile mele. Parea chiar si mai mica acum, cumva era ghemuita. Fata ei mica era chinuita.

-Vampirii au migrene?

-Nu cei normali.

Am pufnit. Vampirei normali.

-Deci cum de nu mai esti cu Bella deloc? Am intrebat facand din intrebare o acuzatie. Nu ma gandisem pana acum, pentru ca in cap eram ocupat cu alte tamenii, dar chiar era ciudat ca Alice nu mai era deloc pe langa Bella, din cate am vazut. Poate daca Alice ar fi stat pe langa ea, Rosalie nu mai era.

-Am crezut ca voi doua o sa fiti asa. Si mi-am rasucit doua degete impreunându-le.

-Dupa cum am spus – s-a curbat la doar cativa metrii de mine, tinandu-si genunchii cu mainile ei slabe – o migrena.

-Bella iti da migrene?

-Da.

M-am incrunatat. Mai mult ca sigur eram prea obosit pentru ghicitori. Mi-am lasat capul sa-mi cada spre aerul curat si mi-am inchis ochii.

-Nu chiar Bella, a adaugat. A...fetusul.

A, cineva in plus care se simtea ca mine. Era usor de recunoscut. A spus cuvantul cu asprime, la fel ca si Edward.

-Nu pot sa-l vad, mi-a spus, desi putea la fel de bine sa vorbeasca singura. Din partea mea, eu adormisem deja. Nu pot sa vad nimic despre el, la fel ca la tine.

Am tresarit si mi-am strans dintii. Nu-mi placea cand ma compara cu creatura.

-Bella imi sta in cale. Este invelita de jur imprejur asa ca este...in ceata. Ca si cum ai avea semnal prost la televizor – ca si cum ai incerca sa te concentrezi asupra cuiva de pe ecran. Ma doare capul cand incerc sa ma uit dupa ea. Si nu pot sa vad decat cateva minute avans oricum. Fetusul... este prea mult parte din viilorul ei. Cand s-a decis prima oara.... cand a stiut ca il vrea, s-a invaluit in ceata imediat. M-a speriat cumplit.

A fost tacuta pentru o secunda si a adaugat.

-Trebuie sa recunosc ca este linistitor sa te am aproape – in ciuda mirosului de caine ud. Totul dispare. Ca si cum as avea ochii inchisi. Imi linisteste durerea de cap.

-Sunt bucuros ca pot fi de folos, doamna, am murmurat.

-Ma intreb ce e in comun cu voi... de ce sunteti la fel.

O fierbinteala brusca mi-a cuprins oasele. Mi-am strans pumnii ca sa-mi tin tremuratul.

-Nu am nimic in comun cu acel sugator, am spus printre dinti.

-Ei bine, ceva se intampla aici.

Nu am raspuns. Caldura deja plecase. Eram prea obosit ca sa fiu furios.

-Nu te superi daca stau si eu aici langa tine nu-i asa? A intrebat.

-Cred ca nu. Oricum pute.

-Mersi, a spus. Cred ca asta e cea mai buna cale, din moment ce nu pot sa iau o aspirina.

-Poti sa vorbești mai incet. Incerc sa dorm.

Nu a raspus imediat facand liniste. Eram adormit in cateva secunde.

Visam ca imi este foarte sete. Si era in fata mea un mare pahar de apa – era rece, si puteam sa vad condensul care aparuse pe margini. Am luat paharul si am luat o gura mare, numai ca sa aflu repede ca nu era apa – era inalbitor pur. L-am scuipat, imprastiind peste tot, iar o parte din el mi-a iesit pe nas. Nasul meu ardea....

Durerea din nas m-a trezit destul ca sa-mi dau seama unde adormisem. Mirosul era destul de tare, luand in considerare ca nasul meu nu era chiar in casa. Iac. Si era galagie. Cineva radea prea tare. Un ras familiar dar care nu se potrivea cu mirosul. Nu-si avea locul.

Am cascata si am deschis ochii. Cerul era gri – era zi, dar nu aveam niciun indiciu cat era timpul. Cred ca aproape de apus – era destul de intuneric.

-Era si timpul, blonda mormaia de undeva nu prea departe. Intruchiparea sarcasmului era prea obosita.

M-am rasucit si m-am pus intr-o pozitie sezanda. Intre timp am realizat de unde venise mirosul. Cineva imi pusese o plapuma cu pene sub fata. Cred ca, probabil, *incerca* sa fie dragut. Asta daca nu fusese Rosalie.

Odata ce fata mea era la distanta de penele imputite, am prins alt miros. Bacon si scortisoara, toate amestecate cu mirosul de vampir.

Am clipit uitandu-ma la camera.

Lucrurile nu se schimbaseră prea mult cu exceptia ca Bella stătea ridicata in mijlocul canapelei iar perfuzia disparuse. Blonda era la picioarele ei, iar capul ii era rezemat de genunchii ei. Inca imi dădea fiori sa vad cat de

natural o atingeau, desi pot sa spun ca era mortal, luand in considerare toate astea. Edward era intr-o parte a ei, si ii tinea o mana. Alice era si ea pe jos, ca Rosalie. Fata ei nu mai era chinuita. Si era usor de vazut de ce – isi gasise alt calmant.

-Hei, Jake isi revine, Seth a strigat.

Stătea lângă Bella, pe partea cealalta a ei, mana lui era asezata cu grija peste umerii ei, cu o farfurie care dadea pe afara in brate.

Ce naiba?

-A venit sa te caute, Edward a spus in timp ce eu ma ridicasem in picioare. Si Esme l-a convins sa ramana la masa.

Seth s-a uitat la expresia mea si s-a grabit sa explice.

-Da Jake doar am vrut sa verific daca esti bine pentru ca nu te mai transfosmaei. Leah se ingrijorase. I-am spus ca probabil ai adormit om, dar stii cum este ea. Oricum, ei aveau atata mancare si pe bune – s-a intors catre Edward – omule, chiar stii sa *gatesti*.

-Multumesc, a murmurat Edward.

Am inhalat incet, incercand sa-mi desfac dintii. Nu-mi puteam lua ohii de pe mana lui Seth.

-Bellei i s-a facut frig, a spus Edward repede.

Asa e. Nu e treaba mea oricum. Nu-mi apartine.

Seth a auzit comentariul lui Edward, s-a uitat la fata mea, si dintr-o data a avut nevoie de ambele maini ca sa manance. A luat mana de pe Bella si s-a ajutat. Am inaintat si stateam la cativa metrii de canapea, incercam ca-mi vin in fire.

-Leah este in patrulare? L-am intrebat pe Seth. Vocea inca era ca dupa somn.

-Da, a spus in timp ce mesteca. Si Seth avea haine noi. Ii veneau mai bine lui decat imi veneau mie.

-Se ocupa ea de tot. Nu-ti face griji. O sa urle daca e vreo problema. Am facut schimp pe la miezul noptii. Am alergat douasprezece ore. Era mandru de asta si se simtea din tonul lui.

-Miezul noptii? Stai putin – cat e ceasul?

-E spre rasarit. S-a uitat repede spre fereastra ca sa verifice.

Fir-ar sa fie. Am dormit toata ziua si toata noaptea.

-Scuze Seth. Imi pare rau, pe bune. Trebuia sa ma fi trezit.

-Omule, aveai nevoie de un somn zdravan. De cand nu mai luasei o pauza? Din noaptea dinainte de ultima patrula in haita lui Sam? Acum patruzeci de ore? Cincizeci? Nu esti o masina Jake. In plus, nu ai pierdut nimic.

Nimic? M-am uitat repede la Bella. Culoarea ii revenise si era asa cum o stiam eu. Palida, dar cu o nuanta roze. Buzele ii erau roz iar. Chiar si parul ii arata mai bine, mai lucios. M-a vazut ca o studiam si mi-a ranjit.

-Cum e coasta? Am intrebat.

-E bandajata foarte bine si strans. Nici macar nu o mai simt.

Mi-am dat ochii peste cap. L-am auzit pe Edward cum si-a strans dintii, mi-am dat seama ca atitudinea asta ei il enerveaza si pe el la fel de mult ca si pe mine.

-Ce avem la micul dejun? Am intrebat, putin sarcastic. O negativ sau AB pozitiv?

Ea a scos limba la mine. Era iar ea insasi.

-Omleta, a spus, dar am vazut ca ochii ei se uitau in jos si am vazut paharul cu sange ca er aintre piciorul lui si al lui Edward.

-Du-te si mananca Jake, a spus Seth. Mai este o gramada in bucatarie. Cred ca esti lihnit.

M-am uitat la mancarea din bratele lui. Jumatate părea ca este o omleta cu branza si langa mai era putin dintr-un baton cu scortisoara. Stomacul mi-a frematat, dar l-am ignorat.

-Leah ce a mancat la micul dejun? L-am intrebat criticandu-l.

-Hei, i-am dus si ei mancare inainte sa mananc eu ceva, s-a aparat. A spus ca mai repede ar manca o mortaciune, dar pun pariu ca a cedat. Aceste batoane cu scortisoara..... Parea ca si-a pierdut cuvintele.

-Atunci o sa merg sa vanez cu ea.

Seth a oftat si eu m-am intors ca sa plec.

-Un moment, Jacob?

Carlisle era cel care m-a intrebat, asa ca atunci cand m-am intors , fata mea era probabil mai respectuoasa decat ar fi fost daca altcineva m-ar fi oprit.

-Da?

Carlisle s-a apropiat iar Esme a iesit repede din camera. S-a oprit la cativa metrii distanta. Putin mai departe decat distanta pe care o lasa doi oameni cand poarte o discutie. Am apreciat ca mi-a lasat spatiu.

-Apropo de vanatoare, a inceput cu un ton serios. Asta o sa fie o problema pentru familia mea. Inteleg ca tratatul anterior nu se mai ia, pentru moment, in calcul, asa ca am nevoie de sfatul tau. Sam o sa ne atace inafara perimetrului pe care tu l-ai creat? Nu vrem sa avem ocazia sa-ti ranim familia – sau ca sa pierdem pe unul dintre noi. Daca ai fi in locul nostru, tu cum ai proceda?

M-am dat intr-o parte, putin surprins, cand a pus problema asa. Cum as putea sa stiu eu cum e sa fiu in locul unei lipitori bogate? Dar, din nou, il stiam pe Sam.

-Este un risc, am spus incercand sa ignor ceilalti ochi care ma priveau si sa incerc sa vorbesc numai cu el.

-Sam a mai calmat cativa dintre ei, dar sunt sigur ca in mintea lui, tratatul are o fisura. Atata timp cat sa creada ca cineva din trib, sau orice alt om, este intr-un real pericol, nu o sa stea sa puna intrebari, daca intelegi ce vreau sa spun. Dar, cu toate astea, prioritatea lui o sa fie La Push. Chiar nu sunt suficienti ca sa poata sa urmareasca oamenii, in timp ce alta parte sa fie destul de mare incat sa creeze probleme. Cred ca stau pe langa casa.

Carlisle a incuviintat ganditor.

-Asa ca, pot sa spun, ca o sa mergem impreuna, ca sa fim siguri. Si probabil ca ar fi bine sa mergeti ziua, pentru ca ne-am astepta sa mergeti noaptea. Chestii traditionale. Sunteti rapizi – mergeti peste munti si vanati destul de departe ca sa nu aiba nicio sansa sa trimita pe cineva asa de departe de casa.

-Si sa o las pe Bella in spate, neprotejata?

Am pufnit.

-Si noi ce suntem?

Carlisle a ras si apoi fata ii era iar serioasa.

-Jacob, nu poti sa lupti impotriva fratilor tai.

Ochii mi s-au microrat.

-Nu spun ca nu o sa fie greu, dar daca ar veni special ca s-o omoare pe ea- as putea sa-i opresc.

Carlisle a dat din cap.

-Nu, nu am vrut sa pun ca ai fi ... incapabil. Doar ca asta ar fi gresit. Nu vreau sa am si asta pe constiinta.

-Nu ar fi din vina ta doctore. Ar fi din vina mea. Si am responsabilitate.

-Nu, Jacob. O sa ne asiguram ca actiunile noastre nu faca asta o necesitate. S-a incrunat ganditor. O sa mergem trei odata, s-a decis dupa o secunda. Asta e probabil cel mai bun lucru pe care il putem face.

-Nu stiu ce sa zic, doctore. Sa alegi calea de mijloc nu este cea mai buna strategie.

-Avem niste capacitati extrasenzoriale care ar ma echilibra balanta. Daca Edward este unul din cei trei, o sa poata sa ne ofere siguranta pe o raza de cativa kilometrii.

Amandoi ne-am uitat la Edward. Expresia lui l-a facut pe Carlisle sa bata repede in retragere.

-Sunt sigur ca sunt si alte moduri, a spus Carlisle. Evident ca nu era nicio nevoie fizica asa de puternica incat sa-l ia pe Edward de langa Bella. Alice, imi inchipui ca ar putea sa ne spuna ce rute sunt de ocolit.

-Cele care dispar, a spus dand din cap. Usor.

Edward care se incordase la primul plan al lui Carlisle, s-a linistit. Bella se uita suparata la Alice, cuta aceea dintre sprancene pe care o facea cand era stresata era prezenta.

-Bine atunci, am spus. Asa ramane. Eu plec acum. Seth, astept sa te intorci pana la amurg, asa ca sa pui mana sa dormi pe undeva, bine?

-Sigur Jake. Ma transform imediat ce termin. Doar daca....., a ezitat, uitandu-se la Bella. Ai nevoie de mine?

-Are paturi, m-am rastit la el.

-Sunt bine Seth, multumesc, a spus repede Bella.

Si apoi Esme a aparut ier in camera, cu o tava mare, acoperita, in maini. S-a oprit ezitand chiar in spatele lui Carlisle, ochii ei mari si aurii erau pe fata mea. Tinea vasul inainte si a facut un pas timid spre mine.

-Jacob, a spus incet. Vocea ei nu era asa de patrunzatoare ca a celorlalti. Stiu ca este... foarte nepotrivita pentru voi, ideea ca puteti manca aici, unde mirosul este asa ne neplacut. Dar as fi multumita daca ai lua ceva de mancare cu tine cand pleci. Stiu ca nu poti sa pleci acasa si asta e din cauza noastra. Te rog – mai usuraza-mi din remuscari. Ia ceva de mancare. Ea a tinut mancarea pentru mine, fata ii era fina si rugatoare. Nu stiu cum facea asta, pentru ca nu parea mai batrana de douazeci si cinci de ani, si era si era alba, dar ceva din expresia ei imi amintea de mama. Doamne.

-A, sigur, sigur, am murmurat. Cred. Poate ca ii e foame lui Leah sau ceva.

M-am intins si am luat mancarea cu o singura mana, tinand-o departe la lungimea unui brat. O s-o arunc sub vreun copac sau ceva. Nu vreau sa se simta prost.

Apoi mi-am adus aminte de Edward.

Sa nu-i spui nimic. Las-o sa creada ca am mancat.

Nu m-am uitat la el sa vad daca a fost de acord. Ar fi bine sa fie.

Lipitoarea imi era datoare.

-Multumesc Jacob, a spus Esme zambindu-mi. Cum poate o fata de piatra sa faca *gropite*, pentru numele lui Dumnezeu?

-În, multumesc, am spus. Fata mea era fierbinte – mai fierbinte decat de obicei.

Asta era problema cu vampirii - daca stateai prea mult cu ei ajungeai sa te obisnuiesti. Incepeau sa distruga felul in care vedeai lumea. Incepusera sa mi se para prieteni.

-O sa te intorci mai tarziu Jake? Bella m-a intrebat in timp ce vroiam sa plec.

-A, nu stiu.

Si-a apasat buzele ca si cand ar fi incercat sa nu zambeasca.

-Te rog! S-ar putea sa mi se faca frig.

Am inhalat adanc pe nas si am realizat prea tarziu ca nu fusese o idee buna. M-am strambat.

-Poate.

-Jacob? Esme a intrebat. Ma indreptam spre usa cand ea a continuat; a facut cativa pasi dupa mine. Am lasat un cos cu haine pe trepte. Sunt pentru Leah. Sunt proaspat spalate – am incercat sa le ating cat de putin am putut. S-a incruntat. Te-ai supara daca te rog sa i le duci?

-Ma ocup de asta, am soptit si apoi m-am dus catre usa inainte sa ma mai puna cineva sa fac ceva.

15. Tic tac tic tac tic tac

Hei Jake, am crezut ca ai spus ca ai nevoie de mine la treaba. De ce nu ai lasat-o pe Leah sa ma trezeasca inainte sa adoarma?

Pentru ca nu aveam nevoie de tine. Inca ma descurc.

El facuse deja jumatate din drumul spre nord. Ceva?

Nu. Nimic si iar nimic.

Ai facut ceva cercetari?

A prins marginea unei calatorii mai indepartate. S-a dus dupa urma cea noua.

Da – am gasit cateva piste. Stii tu, doar verificam. Daca familia Cullen o sa aiba nevoie sa mearga la vanatoare

Bine gandit.

Seth s-a intors catre perimetrul principal.

Era mai usor sa alerg alaturi de el decat era sa fac acelasi lucru cu Leah. Desi ea incerca – incerca din greu – era tot timpul ceva in mintea ei. Nu vroia sa fie aici. Nu vroia sa simta imbunarea pe care o simtea in capul meu fata de vampiri. Nu vroia sa aiba de aface cu prietenia care i-a legat cu Seth, o prietenie care devenea din ce in ce mai puternica.

Ciudat, credeam ca cea mai mare problema a ei eram doar *eu*. Tot timpul ne iritam unul pe altul cand eram in haita lui Sam. Dar nu mai era nicio rautate catre mine acum, doar pentru familia Cullen si pentru Bella. Ma intrebam de ce. Poate ca era doar recunostinta ca nu o obligam sa plece. Poate pentru ca ii intelegeam ostilitatea mai bine acum. Oricare ar fi fost raspundul, nu era nici pe departe asa de rau cum imi imaginasem. Bineinteles ca nu se relaxase chiar asa de mult. Mancarea si hainele pe care Esme i le trimisese erau aruncate pe cursul raului. Chiar si dupa ce imi mancaseram partea – nu pentru ca, in ciuda mirosului de vampir, miroseau foarte bine, dar ca sa-i dau un exemplu bun despre sacrificiu personal si toleranta – ea tot a refuzat. Micul elan pe care il doborase pe la pranz nu ii satisfacuse apetitul. A facut-o sa se simta si mai rau. Leah ura sa manance asa.

Poate ca ar trebui sa mergem spre Est? Seth a sugerat. Sa mergem mai adanc, sa vedem daca sunt acolo si asteapta.

Si eu ma gandeam la asta, am fost de acord. Dar hai s-o facem cand suntem toti trezi. Nu vreau sa lasam garda in jos. Ar trebui sa fim gata pana cand familia Cullen vrea sa plece. In curand.

Asa e.

Asta m-a racut sa ma gandesc.

Daca ei puteau iesi din imediata apropiere a granitei de siguranta, ei chiar ar trebui sa mearga mai departe. Ei probabil ca trebuiau sa plece in secunda in care noi veneam sa-i avertizam. Trebuiau sa-si permita si alte granite. Si aveau niste prieteni in nord, nu?

Sa o ia pe Bella si sa fuga. Mi se parea o solutie evidenta la problemele lor.

Probabil ca ar trebui sa le sugerez asta, dar imi era frica sa nu ma asculte. Si nici nu vroiam ca Bella sa dispara – sa nu stiu vreodata daca a supravietuit sau nu.

Nu, asta era o prostie. Ar trebui sa le zic sa plece. Nu avea niciun sens ca ei sa mai ramana si ar fi fost ma bine – nu mai putin dureros, dar mai sanatos – pentru mine ca Bella sa plece.

Era usor de spus acum, cand Bella nu era aici, uitandu-se asa incantata cand ma vedea si totusi agatandu-se cu unghiile de viata in acelasi timp...

Oh, deja l-am intrebat pe Edward despre asta, s-a gandit Seth.

Ce?

L-am intrebat de ce nu au plecat inca. Sa se duca la casa Tanyei sau ceva de genul asta. Undeva prea departe ca Sam sa ii caute.

Trebuia sa-mi amintesc ca tocmai decisesem ca as fi putut sa le dau si eu acelasi sfau. Ca asa era mai bine. Asa ca sa nu fiu suparat pe Seth pentru ca mi-a luat asta de pe umeri. Nu eram deloc suparat.

Si el ce a zis? Asteapta o fereastră?

Nu. Nu pleaca.

Si asta nu trebuia sa sune ca o veste buna.

De ce nu? Asta chiar e o prostie.

Nu chiar, Seth a spus defensiv. Dureaza ceva sa-ti construiesti un acces medical asa cum are Carlisle aici. Are tot ce are nevoie pentru a-i acorda Bellei cea mai buna atentie si posibilitatea de mai mult. Acesta este unul din motivele pentru care vor sa faca o calatorie de vanatoare. Carlisle crede ca o sa mai aiba nevoie de sange pentru Bella in curand. Folosise tot sangele 0 negativ pe care il dunasera. Nu vrea sa i se goleasca stocul. Stiai ca poti sa cumperi sange? Daca esti doctor.

Inca nu eram pregatit sa fiu logic. Tot mi se pare prostesc. Pot sa duca totul cu ei nu-i asa? Si sa fure tot ce au nevoie daca pleaca. Cui ii pasa de porcariile legale cand esti un strigoi?

Edward nu vrea sa-si asume niciun risc si sa o mute.

Este mai bine decat a fost.

Serios, Seth era de acord. In mintea lui el compara amintirile mele cu Bella legata la tuburi cu ultima vizita cand a fost in casa si a vazut-o. Ea a

zambit si i-a facut cu mana. *Dar nu poate sa se miste prea mult stii. Chestia aia o loveste rau de tot.*

Mi-am inghitit acidul stomacal din gat. Da. Stiu.

I-a mai rupt o coasta, mi-a spus posomorat.

Pasii mi-au sovaie si m-am clatinat inainte sa-mi recapt ritmul.

Carlisle a legat-o iar. Doar o alta fractura, a spus. Apoi Rosalie a spus ceva despre cat de natural este ca si copii normali sa mai rupa cate o coasta mamelor. Edward se uita la ea de parca ar fi vrut sa-i rupa capul.

Prea pacat ca nu a facut-o.

Seth mi-a dat tot raportul – stiind ca este vital de interesant pentru mine, desi nu-i spusese in mod expres asta. Bella a avut azi frisoane. Doar cateva grade – calduri si dupa aceea friguri. Carlisle nu stie ce sa faca in privinta asta – poate ca doar este bolnava. Sistemul ei imunitar nu are cum sa mai fie in forma acum.

Da, sunt sigur ca este doar o coincidenta.

Este intr-o stare mai buna. Palavragea cu Charlie, radea si toate – Charlie! Ce? Ce vrei sa spui ca a vorbit cu Charlie?!

Pasul lui Seth s-a cutremurat; furia mea l-a surprins. Cred ca el suna infiecare zi ca sa vorbeasca cu ea. Cateodata suna si mama ei. Bella pare mai bine acum, asa ca il reasigura ca este pe tratament –

Pe tratament? La ce naiba se gandesc?! Sa-i dea sperante lui Charlie doar asa ca sa fie si mai distrus cand o sa afle ca a murit? Credeam ca il pregatesc pentru asta! Ca incearca sa-l preagatiasca! De ce sa il calmeze asa?

S-ar putea ca ea sa nu moara, Seth s-a gandit incet.

Am luat o gura de aer, incercand sa ma calmez. Seth. Chiar si daca trece peste asta, ea nu o sa mai fie om. Ea stie asta, si stiu si restul. Daca nu moare, ea trebuie sa imite destul de bine un cadavru. Ori asta ori sa dispara. Credeam ca o sa faca asta cum e mai usor pentru Charlie. De ce...?

Cred ca este ideea Bellei. Nimeni nu a spus nimic dar fata lui Edward arata exact ca a ta in acest moment.

Inca o data eram pe aceeasi lungime de unda cu strigoii.

Am alergat in liniste pentru cateva minute. Am inceput sa merg pe o linie noua, spre sud.

Nu te duce prea departe.

De ce?

Bella m-a rugat sa-ti transmit sa treci pe la ea.

Dintii mi s-au inclestat.

Si Alice te vrea. A spus ca s-a saturat sa stea in pod ca un liliac in clopotnita. Seth a marait in ras. Faceam schimb cu Edward. Incercand sa mentinem temperatura Bellei stabila. Cald sau rece, cum era nevoie. Cred, ca daca nu vrei, m-as putea intoarce –

Nu. Merg eu, am sarit –

Bine. Seth nu a mai facut niciun comentariu. S-a concentrat foarte mult la padurea goala.

Mi-am mentinut cursul spre sud, cautand ceva nou. M-am intors cand m-am apropiat de primele semne de populatie. Nu eram aproape de oras inca dar nu mai vroiam sa evit alte zvonuri despre lupi. Eram invizibili de ceva timp si era bine asa.

Am trecut chiar prin perimetru la intoarcere, indreptandu-ma spre casa. Chiar daca stiam ca ceea ce fac este un lucru tampit, nu ma puteam oprii. Cred ca sunt un masochist.

Nu este nimic rau cu tine Jake. Asta nu este o situatie normala.

Taci te rog Seth.

Gata, am tacut.

Nu am mai ezitat langa usi de data asta; am intrat ca si cum eram la mine acasa. Ma gandeam ca sta o s-o enerveze pe Rosalie, dar a fost in zadar. Nici Rosalie nici Bella nu erau undeva la vedere. M-am uitat neincrezator sperand ca am nu le vazusem, inima mi s-a strans intr-un fel care ma deranja.

-Este bine, Edward a soptit. Sau la fel, as putea spuna.

Edward era pe canapea si isi tine fata in maini; nu s-a uitat in sus cand a vorbit. Esme era langa el si avea mainile imprejurul umerilor lui.

-Buna Jacob, a spus. Imi pare asa de bine ca te-ai intors.

-Si mie, Alice a spus cu un oftat adanc. A venit dansand pe scari cu o grimasa da parca intarziaseam la vre-o intalnire.

-Ii, buna, am spus. Ma simteam ciudat sa incerc sa fiu politicos.

-Unde este Bella?

-La baie, mi-a spus Alice. Din cauza dietei mai mult lichide, stii. In plus si toata perioada sarcinii te face sa te simti asa, asa am auzit.

-Ah.

Stateam acolo stangaci, balansandu-ma pe calcaie inainte si inapoi.

-Oh, minunat, Rosalie a marait. Mi-am intors capul si am vazut-o ca venea de pe un hol care era pe jumatate ascuns in spatele scarilor. O tine pe Bella usor in brate, si avea un ranjit pe fata care era pentru mine. Stiam ca am mirosit ceva urat.

Si exact ca inainte, fata Bellei s-a luminat ca a unui copil in dimineata de Craciun. Ca si cum ii adusesem cel mai grozav cadou din lume.

Era asa de nedrept.

-Jacob, a expirat. Ai venit!

-Buna Bells.

Esme si Edwrd s-au ridicat in picioare. M-am uitat cat de usor a asezat-o Rosalie pe Bella pe canapea. M-am uitat cum, chiar si cu toata grija, fata Bellei era alba si si-a tinut respiratia - ca si cum era pregatita sa nu faca niciun zgomot oricat ar fi durut-o.

Edward si-a trecut mainile peste fruntea ei si peste gatul ei . a incercat sa faca miscarea ca si cum i-ar fi dat parul la o parte dar mie mi se parea ca o examinare a unui doctor.

-Iti este frig? A murmurat.

-Sunt bine.

-Bella stii ce a spus Carlisle, a zis Rosalie. Nu omite *nimic*. Nu ne ajuta cu nimic sa nu stim cum sa avem grija de tine.

-Bine, imi este putin frig. Edward poti sa-mi dai o patura?

Mi-am dat ochii peste cap.

-Pai nu asta este rolul meu aici?

-Tu abia ai intrat, a spus Bella. Dupa ce ai alergat, pun pariu, toata ziua. Odihneste-ti picioarele pentru o secunda. Probabil ca o sa ma incalzesc imediat.

Am ignorat-o, m-am dus sa ma asez pe jos langa canapea cat ea inca imi spunea ce sa fac. Desi in acel timp nu prea stiam cum sa fac... ea parea destul de fragila iar mie imi era frica sa o misc, chiar si sa imi pun mainile imprejurul ei. Asa ca m-am intins cu grija langa ea, lasandu-mi mana sa se aseze pe langa a ei si am tinut-o de ea. Apoi mi-am pus cealalta mana pe fata ei. Imi era greu sa-mi dau seama daca era mai rece decat de obicei.

-Mersi Jake, a spus si am simti-o cum a tremurat o data.

-Da, am spus.

Edward s-a asezat pe un brat al canapelei langa picioarele Bellei iar ochii ii erau tot timpul pe fata ei.

Era prea mult sa sper, cu toata lumea care avea auzul super fin, ca nimeni nu o sa observe ca mi se aude stomacul.

-Rosalie, de ce nu ii aduci ceva de mancare lui Jake din bucatarie? A spus Alice. Ea era acum invizibila, stand cuminte in spatele canapelei.

Rosalie se uita neincredatoare spre locul de unde s-a auzit vocea lui Alice.

-Multumesc oricum Alice sar nu cred ca vreau sa mananc ceva in care a scuipat blonda. Pun pariu ca sistemul meu nu o sa tolereze prea bine veninul.

-Rosalie nu o sa o dezamageasca pe Esme dansd dovada de asa o lipsa de ospitalitate.

-Bineinteles ca nu, a spus blonda cu o voce care mi-a tradat neincredere imediat. Ea s-a ridicat si a disparut din camera.

Edward a oftat.

-O ca-mi spui daca a otravit-o nu-i asa? Am intrebat.

-Da, el a promis.

Si nu stiu din ce motiv eu l-am crezut.

S-au auzit multe pocnituri in bucatarie si – ciudat – se auzea sunetul metalului care parea abuzat si protesta. Edward a oftat iar dar a si zambit putin. Apoi Rosalie s-a intors inainte sa ma gandesc prea mult. Cu un ranjet multumit, si a pus un bol argintiu pe pedea langa mine.

-Poftim corcitura.

Cred ca fusese odata un bol pentru mixer dar ea i-a indoit marginile pana cand a plesnit si arata exact ca un bol pentru caini. Trebuia sa recunosc ca eram impresionat de rapiditatea ei. Si de atentia la detalii. Scrijelise cuvantul *Fido* intr-o parte. Caligrafie remarcabila.

Pentru ca mancarea arata destul de bine – friptura si un cartof copt cu farnitura – i-am spus.

-Mersi blondo!

Ea a marait.

-Hei, stii cum se numeste o blonda cu creier? Am intrebat si apoi am continuat cu aceeasi respiratie, golden retriever.

-Si pe asta am mai auzit-o, a spus si nu mai zambea.

-O sa incerc in continuare, am promis.

Ea a facut o fata dezgustata sia dat ochii peste cap. Apoi s-a asezat pe unul dintre fotolii si a inceput sa se uite la programele de la televizor asa de repede ca nu avea cum sa caute ceva la care sa se si uite.

Mancarea era buna, chiar si cu tot mirosul de vampir din aer. Ma obisnuisem destul de mult cu el. Ce? Nu era ceva ce vroiam sa fac neaparat...

Cand am terminat – desi ma gandisem sa lig bolul, numai ca sa ii dau un motiv lui Rosalie sa se planga – am simtit degetele reci ale Bellei cum au trecut prin parul meu. Mi l-a tras pe spate pana la gat.

-E timpul pentru o tunsoare, nu-i asa?

-Este cam latos, a spus. Poate –

-Lasa-ma sa ghicesc, cineva din aceasta camera tunde intr-un salon din Paris?

A chicotit.

-Poate.

-Nu mersi, am spus inainte sa se ofere cu adevarat. Sunt bine pentru cateva saptamani.

Ceea ce ma facea sa ma intreb, ea cat mai avea? Am incercat sa ma gandesc la un mod politic sa intreb.

-Deci....im...care este,aa, data? Stii tu, sa vina pe lume micul monstru. mi-a dat una peste cap cu atata putere ca ai fi spus ca este un fulg, dar nu a raspuns.

-Serios, i-am spus. Vreau sa stiu cat timp mai trebuie sa vin pe aici. Cat timp o sa mai fi tu aici, am adaugat in minte. M-am intors sa ma uit la ea. Ochii ii erau ganditori; linia de concentrare aparuse iar intre sprancenele ei.

-Nu stiu, a murmurat. Nu exact. Evident ca nu o sa se respecte modelul „noua luni” si nu putem face o ecografie, Carlisle nu poate decat sa presupuna dupa cat sunt de mare. Oamenii normali ar trebui sa aiba patruzeci de centimetri aici – si-a trecut degetul exact peste mijlocul umflaturii – cand capolul o sa fie dezvoltat complet. Cate un centimetru pe saptamana. Aveam treizeci in dimineata asta, si acum fac cate doi centimetri pe zi, cateodata mai mult....

Doua saptamani intr-o zi, zilele trec. Viata ei de derula pe repede inainte. Cate zile ii mai ramaneau, ea spunea ca patruzeci? Deci patru? Mi-a trebuiet un minut ca sa pot inghitii.

-Esti bine? A intrebat.

Am dat din cap nestiind cum mi-ar fi sunat vocea.

Fata lui Edward s-a intors de la noi si-mi asculta gandurile, dar puteam sa-i vad fata in peretele de sticla. Era omul care arde inca o data.

Era ciudat considerand termenul limita, cat era de greu sa-mi iau la revedere. Eram bucuros ca Seth a mentionat asta asa ca stiam ca o sa ramana aici. Era intolerabil, sa ma intreb daca aveau de gand sa plece, sa ma gandesc ca o sa-mi ia o zi sau doua sau trei sau patru. Cele patru zile pe care le mai aveam.

Era deasemenea caraghios ca, desi era aproape gata, legatura care ma tine se facea numai mai puternica. Ca si cum avea legatura cu stomacul ei intins – ca si cum, daca se marea, castiga si mai multa putere gravitationala.

Pentru un minut am incercat sa ma uit la ea de la departare, sa ma separ de ceea ce pa tragea. Stiam ca nu era imaginatia mea cea care simtea ca nevoia pentru ea era mai puternica decat oricand. De ce se intampla oare asa? Pentru ca era pe moarte? Sau pentru ca stiam ca si daca nu murea totusi – in cel mai bun caz – avea sa se transforme in ceva diferit pe care nu-l stiam sau intelege?

Si-a trecut degetele peste obrazul meu si acolo unde m-a atins era ud.

-O sa fie bine, parca a inganat. Nu conta ca acele cuvinte nun aveau nicio valoare. A spus-o intr-un fel de parca ar fi cantat un cantec de leagan. Nani, nani.....

-Asa e, am marait.

Ea s-a curbat pe langa mana mea si si-a asezat capul de umarul meu.

-Nu credeam ca ai sa mai vi. Seth a spus ca da, Edward mi-a spus ca da, dar eu nu i-am crezut.

-De ce? Am intrebat ursuz.

-Nu esti fericit aici. Si totusi ai venit.

-Tu ma vrei aici.

-Stiu. Dar nu trebiuie sa vi pentru ca nu este corect din partea mea ca sa te vreau aici. As fi inteles.

Am fost tacut pentru un minut. Edward s-a adunat. Se uita la Rosalie cum trecea printre programe. Ajunsesse le sase sute. Ma intrebam cat mai dura pana ajunge iar la inceput.

-Iti multumesc ca ai venit, a sopatit Bella.

-Pot sa te intreb ceva? Am intrebat.

-Bineinteles.

Edward nu parea ca ne acorda atentie vre-un pic dar stiam ca stie ca am de gand sa intreb asa ca nu ma pacalea.

-De ce ma vrei aici? Seth ar fi putut sa-ti tina de cald si cred ca i-ar fi mai usor sa fie aici, puslamaua. Dar cand am intrat pe usa, mi-ai zambit de parca eram cea mai importanta persoana de pe pamant.

-Esti una dintre ele.

-Asta e cam nasol, stii.

-Da, a oftat. Scuze.

-De ce totusi? Nu mi-ai raspuns la intrebare.

Edward s-a uitat in alta parte iar, ca si cum s-ar fi uitat iar pe fereastra. Fata lui se vedea in reflexie goala.

-Ma simt ... *completa* cand esti aici. Ca si cum toata familia mea este completa. Creau sa spun ca asa ma simt - nu am mai avut o familie mare pana acum. Este frumos. Ea a zambit pentru o secunda. Dar care nu este comleta daca tu nu estia ici.

-Nu o sa fac parte niciodata din familia ta Bella.

As fi putut sa fac. As fi fost chiar foste bun. Dar asat era un viitor indepartat care a murit inainte sa aiba sansa sa se nasca macar.

-Tu o sa fi tot timpul parte din familia mea, m-a contrazis.

Dintii mei au scrâșnit.

-Asta e un raspuns de nimic.

-Nu este unul bun?

-Ce zici de : Jacob, ma doare suferinta ta.

Am simtit-o cum a tresarit.

-Ti-ar placea asat mai mult? A soptit.

-Cel putin e mai usor. As putea sa ma linistesc. As putea sa ii fac fata.

M-am uitat iar in jos la fata ei, asa de apropiata de a mea. Ochii ii erau inchisi si era incrunzata.

-Ne-am indepartat de la subiect Jake. Nu mai e echilibrat. Tu se presupune ca faci parte din viata mea – si eu simt asta si asa simti si tu. A facut o pauza pentru o secunda dar nu a deschis ochii- ca si cum astepta sa contest. Cand a vazut ca nu spun nimic, a continuat.

-Dar nu asa. Noi am facut ceva gresit. Nu. De fapt eu am facut. Eu am facut ceva rau si noi am depasit linia...

Vocea ei s-a oprit, iar incordarea de pe fata i s-a relaxat pana cand nu se mai vedea decat intr-un colt al buzelor. Am asteptat sa mai puna nicate sare pe rani, dar apoi un sforait usor i s-a auzit din gat.

-Este extenuata, a murmurat Edward.a fost o zi lunga. O zi gra. Cred ca ar fi adormit mai devreme dar te-a asteptat pe tine.

Nu m-am uitat la el.

-Seth a spus ca i-a mai rupt o casta.

-Da. Asta ii face respiratul si mai greoi.

-Super.

-Sa-mi spui daca se incalzeste iar.

-Da.

Inca mai avea pielea de gaina pe mana care nu ma atingea. Abia imi ridicasem capul sa caut o patura ca Edward apucase deja una de pe spatarul canapelei si a asezat-o peste ea.

Ocazional, cititul mintii salva timp. De exemplu, poate ca asa nu asa fi facut cine stie ce scandal la acuztia cu ce ii fac lui Charlie. Ce mizerie ar fi fost. Asa el ar fi auzit exact cat de furios –

-Da, a fost de acord. Nu a fost o idee prea buna.

-Atunci de ce? De ce i-a spus Bella tatalui ei ca este pe *tratament* cand asta nu-l face decat sa fie mai nefericit?

-Nu suporta sa-l stie nelinistit.

-Asa ca e mai bine –

-Nu. Nu este mai bine. Dar nu o s-o fortez sa faca ceva ce ar face-o sa fie nefericita in acest moment. Orice s-ar intampla, asat o face sa se simta mai bine. O sa ma ocup de restul mai tarziu.

Asta nu era prea bine. Bella nu i-ar fi cauzat lui Charlie o amanare, ca sa aiba de aface mai tarziu cu durerea. Chiar si daca murea. Nu era ea. Daca o stiu pe Bella, stiu ca are un plan.

-Este foarte sigura ca o sa traiasca, a spus Edward.

-Dar nu o sa mai fie om, am protestat.

-Nu, nu om. Dar spera ca sa il reavada totusi pe Charlie.

Oh, este din ce in ce mai bine.

-Sa-l vada. Pe Charlie. In sfarsit ma uitam la el , ochii mei erau acuztori. Pana la urma. Sa-l vada pe Charlie cand o sa fie toata alb stralucitor cu ochii rosu luminos. Nu sunt o lipitoare, asa ca poate am omis ceva, dar *Charlie* mi se pare o alegere destul de ciudata ca sa fie prima masa.

Edward a oftat.

-Stie ca nu o sa poata sa se apropie de el cel putin un an. Crede ca poate trage de timp. Sa-i spuna lui Charlie ca trebuie sa mearga la un spital special in partea cealalta a lumii. Sa vorbeasca doar la telefon...

-Asta e o nebunie curata.

-Da.

-Charlie nu e prost. Chiar si daca nu-l omoara, el tot o sa observe diferenta.

-Inca se mai gandeste la sta.

Am continuat sa ma holbez, asteptand sa-mi explice.

-Ea nu o sa mai imbatraneasca, bineinteles, are deci un termen limita, chiar si daca Charlie accepta explicatia schimbarilor. Abia a zambit. Mai ti minte cand ai incercat sa-i spui despre transformarea ta? Cum ai facut-o sa ghiceasca?

Mainile mi s-au strans intr-un pumn.

-Ti-a povestit?

-Da. Imi explica ideea ei. Vezi tu, ea nu are voie sa-i spuna lui Charlie adevarul – ar fi prea periculos pentru el. Dar el e destept, un om practic. Ea crede ca o sa gaseasca singur o explicatie. Crede ca va fi una gresita. Edward a pufnit.

-Pana la urma, nu prea ne incadram in canoanele vampirilor. O sa faca o presupunere gresita despre noi, asa cum a facut si ea la inceput, si o sa o lasam asa. Crede ca o sa fie capabila sa-l vada din cand in cand.

- Asta e o nebunie, repet.

-Da, a fost de acord inca o data.

Era o slabiciune din partea lui ca sa o faca sa creada asta, numai ca sa fie fericita acum. Nu o sa iasa bine pana la urma.

Ceea ce ma facea sa cred ca el poate nu credea ca o sa mai traiasca cuficient ca sa-si duca planul pana la capat. Sa-i faca pe plac ca sa mai fie inca putin timp fericita.

Inca patru zile.

-O sa ma descurc cu orice ar veni, a soptit si si-a pus fata in jos si s-a uitat in alta parte ca sa nu-i pot citi expresia.

-Nu o sa o chinui acum.

-Patru zile? Am intrebat

Nu s-a uitat in sus.

-Aproximativ.

-Atunci ce?

-Ce vrei sa spui.

m-am gandit la ce a spus Bella. La chestia aia care era invelita bine si frumos in ceva tare si puternic cum era pielea de vampir. Deci cum merge treaba asta? Cum iese afara?

-Din putinele cercetari pe care le-am putut face, se pare ca o sa-si faca loc singura, folosindu-si proprii dinti ca sa scape din uter, a soptit.

-Cercetari? Am intrebat slab.

-Din acest motiv nu prea i-ai vazut pe Jasper si pe Emmett pe aici. Asta face Carlisle acum. Incearca sa descifreze niste povesti si mituri antice, tot ce puteam face ca sa facem fata acestei situatii, ceva care sa ne ajute sa prezicem evolutia creaturii.

Povesti? Daca exista mituri, atunci...

-Atunci creatura nu este unica? Edward a intrebat anticipandu-mi intrebarea.

-Poate, este totul foarte sensibil. Miturile ar fi putut fi foarte bine produsul unei imaginatiilor si al fricii. Totusi..... – a ezitat- miturile voastre sunt adevarate, nu-i asa? Poate ca si astea sunt. Ele par totusi localizate, legate.....

-Cum ai gasit....?

-Era o femeie pe care am gasit-o in Maerica de Sud. Ea era crescuta in traditiile opamenilor de acolo. A auzit povesti despre aceste creaturi, povesti vechi care se auzisera.

-Care sunt ingrijorarile? Am soptit.

-Creatura trebuie ucisa imediat. Inainte sa capete destula forta.

Asa cum a crezut si Sam. Avea dreptate?

-Desigur, legendele lor spun acelasi lucru si despre noi. Ca trebuie sa fim ucisi. Ca suntem ucigasi fara suflet.

Doua din doua.

Edward a ras odata cu un sughit

-Si ce le mai spun povestile despre mame?

Agonia i-a trecut pe fata, si, cand m-am intors de la durerea lui, stiam ca nu aveam sa primesc un raspus. Ma indoiam ca pute vorbi.

A fost Rosalie – cea care era nemiscata si linistita decand Bella adormise, ca aproape uitasem de ea- cea care a raspuns.

A facut un sunte din gat.

-Bininteles ca nu au existat supravietuitori, a spus. *Nu erau supravietuitori*, sincer si rece. Sa dai nastere in mijlocul unei mlastini pline de boli si infectie cu singurul medicament -un scuipat peste fata, ca sa alunge spiritele rele, nu a fost niciodata cea mai sigura metoda. Chiar si nastesile normale mergeau prost in majoritatea cazurilor. Niciunul dintre ei nu a avut ce are acest copil – cineva care sa stie de ce are nevoie copilul, care ii citeste gandurile. Un doctor cu niste cunostinte temeinice despre vampiri. Un plan ca sa aduca bebelusul pe lume in cel mai sigur mod posibil. Veninul care o sa repare tot ce merge gresit. Copilul o sa fie bine. Si toate acele mame care au trecut prin asa ceva ar fi suprevietuit daca aveau si ele asta – asta daca exista vre-una. Lucru de care nu sunt prea convinsa. A pufnit suparata.

Copilul, copilul. Ca si cum asta era tot ce conta. Viata Bellei era un detaliu minor pentru ea – usor de ignorat.

Fata lui Edward era alba ca zapada. Mainile lui incovoiate ca niste gheare. Total egoista si indiferenta, Rosalie s-a rasucit in scaun si s-a asezat cu spatele la el. El s-a aplecat, pregatit de atac.

Permite-mi, am sugerat.

A facut o pauza ridicandu-si o spranceana.

Incet, am ridicat bolul de mancare de pe jos. Apoi, cu o miscare rapida, o aruncare puternica, l-am aruncat in capul ei asa de tare – cu un sunet care iti omora urechile – s-a lovit de ea si s-a indreptat inainte sa ajunga pe podea lovind piciorul rotund al capatului scarilor.

Bella s-a miscat, dar nu s-a trezit.

-Blonda proasta, am marait.

Rosalie si-a intors capul incet si ochii ei erau acuzatori.

-M-ai. Dat. Cu. Mancare. In. Par.

Asta a fost tot.

Am sarit in picioare. M-am tras de langa Bella ca sa nu o misc si am ras asa de tare ca au inceput sa-mi curga lacrimi din ochi. Din spatele canapelei am putut sa aud rasul cristalin al lui Alice care m-a urmat.

Ma intrebam de ce Rosalie nu a sarit. Ma asteptam la asta. Dar apoi am realizat ca rasul meu a trezit-o pe Bella, desi ea dormise atunci cand fusese zgomotul cel mai rau.

-Ce e asa de hazliu? A murmurat.

-I-am dat cu mancare in par, i-am spus, razand iar.

-Nu o sa uit asta caine, Rosalie a sasait.

-Nu e asa de greu sa stergi memoria unei blobde, am contracarat. Doar trebuie sa-i suflii in urechi.

-Mai cauta si tu nicide glume buen, a sarit.

-Te rog Jake, las-o pe Rose in pa- Bella s-a oprit in mijlocul propozitiei si a luat o gura puternica de aer. In aceeasi secunda, Edward s-a aplecat peste mine si a tras patura la o parte. Parea ca este in convulsii, spatele ei era arcuit pe canapea.

-El doar, a spus, se intinde.

Buzele ii erau albe si dintii ii erau stransi ca si cum incerca sa-ti tina un tipat.

Edward si-a pus ambele maini pe fata ei.

-Carlisle? A strigat cu o voce inceata dar tensionata.

-Sunt aici, a spus doctorul. Nu-l auzisem cand a venit.

-Gata, a spus Bella, ince respirand greu si superficial. Cred ca atrecut. Saracul copil nu mai are loc. Creste asa de mare.

Asta era greu de suportat, tonul adorator pe care il folosea ca sa descrie lucrul care o rupea. Mai ales dupa calomniile pe care le spusese Rosalie. Imi venea sa arunc cu ceva si dupa Bella.

Nu si-a dat seama de dispozitia mea.

-Stii, imi aminteste de tine Jacob, a spus cu un ton afectuos, inca gafaia.

-Sa *nu* ma compari pe mine cu chestia aia. Am reusit sa spun printre dinti.

-Ma refer la partea cu crescutul, a spus cu o față de parca ii ranisem sentimentele. Foarte bine.

-Ai sarit asa de repede. Am putut sa vad cum cresteai mai mare cu fiecare minut. El este la fel. Creste asa de repede.

mi-am muscat limba ca sa nu spun ce vroiam sa spun – destul de rau ca am simtit sange in gura. Bineinteles, o sa se vindece pana sa inghit. De asta avea nevoie Bella. Sa fie puternica la fel camine, sa poata sa se vindece...

A luat inca o gura de aer si apoi s-a relaxat iar pe canapea, corpul ei era moale.

-Hmmm, a murmurat Carlisle. M-am uitat in sus si ochii lui erau la mine.

-Ce? Am cerut.

Capul lui Edward s-a lasat pe o parte gandindu-se la orice ar fi fost in mintea lui Carlisle.

-Stii ca ma intreb la harta genetica a fatului Jacob. La cromozomii lui.

-Ce e cu ei?

-Luand in considerare similaritatile.

-*Similaritati*? Am marait, nu-mi placea pluralul.

-Cresterea accelerata si faptul ca Alice nu va poate vedea pe niciunul dintre voi.

Am simtit ca mi-a cazut fata. Uitasem si de asta.

-Ma intreb daca asta inseamna ca avem un raspuns. Similaritatile sunt in gene.

-Douazeci si patru de perechi, Edward a vorbit pe sub mustati.

-Nu. Dar e interesant de speculat, Carlisle a spus cu o alta voce.

-Da. Pru si simplu *fascinant*.

Sforaitul usor al Bellei a inceput din noi, accentuandu-mi sarcasmul foarte bine.

Apoi au intrat si mai tare in subiect, vorbind repede despregenetica capa la un punct in care singurele cuvinte pe care le intelegeam erau *si*-urile si *deci*-urile. Si numele meu, bineinteles.

Alice li s-a alaturat cu vocea ei ca un tril de pasari.

Char si daca vorbeau despre mine, nu am incercat sa ajung la concluziile spre care ducea conversatia. Aveam alte lucruri in minte, cateva lucruri la care sa ma gandesc.

Primul, Bella a spus ca monstrul este infasurat de ceva la fel de puternic ca si pielea unui vampir, ceva ce era impenetrabil si pentru ultrasunete, ca sa poata fi intepat cu un ac. Al doile, Rosalie a spus ca au un plan ca sa aduca pe lume copilul in siguranta. Al treilea, Edward a spus – ca in mituri – alti monstii la fel ca si asta isi mancau propriile mame ca sa iasa la suprafata.

M-am cutremurat.

Si intr-un fel bolnav sa te poti gandi, pentru ca in al patrulea rand, nu multe lucruri puteau sa treca prin ceva la fel de dur ca pielea de vampir. Dintii corciturii – conform miturilor - erau destul de puternici. Ai mei erau destul de puternici.

Si dintii unui vampir erau destul de puternici.

Era greu sa nu tii cont de ce era evident, dar mi-as fi dorit sa pot. Pentru ca aveam o idee destul de clara despre cum Rosalie avea de gand sa il scoata „in siguranta” afara.

16. *Alerta prea multă informație*

Am plecat devreme, înainte ca soarele să răsărit. Am putut să dorm puțin, întins peste spatarul canapelei. Edward m-a trezit când fata Bellei era roșie și m-a dat într-o parte ca să-o mai răcorească. M-am întins și am decis că eram destul de odihnit ca să mă apuc de treabă.

-Multumesc, Edward a spus încet, văzându-mi planurile. Dacă drumul e liber, o să plece astăzi.

-O să te anunț.

Era bine să mă întorc la fizicul meu animal. Eram întepenit de la atata stat nemiscat. M-am întins răsucindu-mă.

Neata, Jacob, Leah m-a salutat.

Ce bine, ești trează, de când a ieșit Seth?

Încă nu am ieșit, Seth s-a gândit somnoros. Aproape am ajuns. Ce ai nevoie?

Crezi că mai rezisti o oră?

Cum să nu. Nicio problemă. Seth să-și ridicat în picioare imediat, scuturându-și blana.

Hai să facem o alergare mai adâncă, i-am spus lui Leah. Seth să se ocupe de perimetru.

'nteles. Seth a intervenit repede.

Să mergem să facem încă un comision pentru vampiri, Leah s-a plans.

Ai o problemă cu asta?

Bineînțeles că nu. Numai că ador să mă gudur pe lângă lipitorile alea iubite.

Bine. Hai să vedem cât de repede putem să alergăm.

Bine, în mod sigur am chef pentru asta!

Leah era în parte de vest a perimetrului. În loc să stea aproape de casa familiei Cullen, a preferat să facă un ocol și să ajungă lângă mine. Am alergat direct spre est, știind, ca și cu avansul pe care îl luasem ea avea să treacă pe lângă mine rapid dacă lasam garda jos chiar și pentru un moment.

Nasul în pământ Leah. Asta nu este o întrecere, este o misiune de recunoaștere.

Pot să le fac pe amândouă și tot te întrec.

Trebuia să recunosc asta. *Stiu.*

Ea a ras.

Am mers pe drumul care duce spre munții estici. Era o rută familiară. Mai mersesem prin acești munți când atacasera vampirii de acum un an,

facand-o parte din ruta noastra de patrulare ca sa ii aparam pe oameni mai bine. Apoi am tras linia inapoi cand familia Cullen s-a intors. Aici era conform tratatului, partea lor.

Dar treaba asta probabil nu mai insemna nimic pentru Sam. Tratatul era uitat. Intrebarea era astazi cat de mult vroia sa-si intinda forta. Ei se uitau oare dupa vreun membru care era singur si care se apropia de terenul lor sau nu? Oare Jared spusese adevarul sau luase in calcul avantajul linistii mintilor dintre noi?

Ne-am afundat si mai mult in munti fara sa gasesc vreo urma a haitei.

Urme care dispareau ale vampirilor erau peste tot, dar mirosurile erau familiare acum. Le respirasem toata ziua.

Am gasit gasit o urma grea, cumva era recenta a unei urme specifice – toate veneau si plecau cu exceptia lui Edward. Un motiv sa se adune care fusese uitat cand Edward si-a adus acasa sotia insarcinata care era pe moarte. Am scrasnit din dinti. Oricare ar fi fost, nu avea nicio legatura cu mine.

Leah nu s-a fortat sa ma intreaca, desi ar fi putut acum. Acordam mai multa atentie fiecarui miros nou decat concursului. A ramas in partea mea dreapta, alergand alaturi de mine, mai de graba, decat impotriva mea.

N-eam indepartat cam mult aici, a comentat.

Da. Daca Sam ar fi urmarit, i-am fi simtit mirosul pana acum.

Are mai mult sens pentru el sa ramana langa La Push, Leah s-a gandit. El stie ca noi le dam lipitorilor inca trei seturi de ochi si de picioare. Nu o sa poata sa-i i-a prin surprindere.

Asta e doar o precautie, pe bune.

Nu ne-am dori ca dragutii nostrii paraziti sa-si asume niste riscuri care nu sunt necesare.

Nu, am fost de acord, ignorand sarcasmul.

Te-ai schimbat asa de mult Jacob. Ce sa spun, cu o suta optzeci de grade.

Nici tu nu esti chiar aceeaasi Leah pe care o stiu din totdeauna si pe care o iubesc.

Adevarat. Sunt mai putin enervanta decat Paul nu-i asa?

In mod surprinzator....da.

O dulce succes.

Felicitari.

Alergam in liniste acum. Probabil ca era vremea sa mergem inapoi, dar niciunul dintre noi nu vroia. Era bine sa alergi asa. Ne luam dupa aceeaasi urma de prea mult timp. Se simtea foarte bine sa iti intinzi muschii si sa mergi pe

terenul aspru. Nu prea ne grabeam, si m-am gandit ca ar trebui sa vanam la intoarcere. Lui Leah ii era cam foame.

Iam, iam, se gandeaa acru.

Este totul in capul tau, i-am spus. Asa mananca lupii. Este natural. Are un gust bun. Daca nu te gandesti din punctul de vedere al unui om –

Lasa vorbaria Jacob, o sa vanez. Nu trebuie sa-mi placa.

Sigur, sigur, am fost repede de acord. Nu era treaba mea daca ea vrea sa-i ingreuneze situatia.

Nu a mai spus nimic pentru cateva minute; incepusem sa ma gandesc sa ma intorc.

Iti multumesc, Leah a spus dintr-o data intr-un ton mult mai diferit.

Pentru?

Pentru ca ma lasi sa fiu eu. Pentru ca m-ai lasat sa stau. Ai fost mai dragut decat puteam avea dreptul sa ma astept, Jacob.

Aa, nicio problema. Chiar cred asta. Nu ma deranjeaza sa te am aici asa cum credeam ca m-ar deranja.

A marait dar era un sunet de joaca. Ce lauda mareata!

Sa nu ti se urce la cap.

Bine – daca nu lasi asta sa fie asa cum vrei. A facut pauza o secunda. Cred ca ai fi un bun Alpha. Nu in acelasi fel ca Sam dar in felul tau. Meriti sa fi urmat Jacob.

Mintea mi s-a golit de surpriza. Mi-a luat o secunda sa ma adun destul cat sa raspund.

Hm, multumesc. Nu sunt absolut sigur ca o sa pot sa ma opresc si sa nu mi se urce la cap. Asta de unde a venit?

Nu a raspuns imediat, dar am urmat traseul nevorbit al gandurilor ei. Se gandeaa la trecut – la ce ii spuseseam lui Jared zilele trecute. Cum ca timpul avea sa treaca repede, si ca am sa ma intorc apoi in padure. Despre ce ii promisesem ca ea si Seth se vor intoarce in haita cand familia Cullen avea sa plece ... *Vreau sa stau cu tine*, mi-a spus.

Socul mi-a trecut prin corp, blocandu-mi incheieturile. A trecut in viteza pe langa mine si apoi a franat. Incet era s-a intors la locul in care eu eram inghetat.

Nu o sa fiu o pacoste, iti jur. Nu o sa te urmaresc. Poti sa te duci unde iti doresti, iar eu o sa ma duc acolo unde imi doresc. Trebuie sa vorbesti cu mine doar atunci cand suntem lupi. Ea mergea inainte si inapoi in fata mea, dand nervos din coada ei lunga si gri. Si, penrtu ca vreau sa renunt imediat ce am sa pot sa ma descurc ... poate ca asta nu o sa se intample asa de des.

Nu stiam ce sa zic.

Sunt mai fericita acum, ca parte din haita ta, decat am fost de ani.

Si eu vreau sa raman, Seth se gndea incet. Nu realizasem ca si el acorda atentie discutiei noastre cand alerga in perimetru. Imi place haita asta.

Hei, acum! Seth asta nu va mai fi o haita mult timp. Am incercat sa-mi adun gandurile astfel incat sa-l conving. Acum avem un scop, dar cand... dupa ce se termina, o sa fiu doar lup. Seth, ai nevoie de un scop. Esti un copil bun. Esti genul de om care are tot timpul o cruciada. Si nu e nicio cale sa abandonezi acum La Push. O sa absolvi liceul si sa faci ceva cu viata ta. O sa ai grija de Sue. Problemele mele nu o sa intervina in viitorul tau.

Dar-

Jacob are dreptate, Leah m-a secondat.

Esti de acord cu mine?

Bineinteles. Dar nimic din ce ai spus nu se aplica la mine. Si asa vroiam sa plec. O sa-mi caut un serviciu undeva departe de La Push. Poate o sa iau cateva cursuri la o postliceala. Sa fac cursuri de Yoga si de meditatie ca sa-mi stapanesc comportamentul... si sa fac parte din aceasta haita de dragul sanatatii mintale. Jacob – tu poti sa vezi ca ceea ce spun are sens nu-i asa? Eu nu o sa te deranjez, tu nu o sa ma deranjezi, toata lumea e fericita.

M-am intors si am inceput sa merg usor catre vest.

Este cam mult de luat in considerare Leah. Lasa-ma sa ma gandesc, bine?

Sigur. Oricat ai nevoie.

A durat mai mult drumul la intoarcere. Nu incercam sa ma grabesc. Incercam doar sa ma concentrez sa nu ma dau cu capul de vreun copac. Seth mormaia ceva dar am reusit sa-l ignor. Stia ca am dreptate. Nu avea de gand sa-si abandoneze mama. Avea sa se intoarca in La Push si sa apere tribul asa cum trebuia.

Dar nu o vedeam pe Leh facand asta. Iar asta era pur si simplu de groaza.

O haita doar cu noi doi? Nu conta distanta fizica, nu-mi imaginam ... *intimitatea* acestei situatii. Chiar ma intrebam daca s-a gandit la asta sau daca era doar disperata sa sa fie libera.

Leah nu a spus nimic cat am reflectat eu. Era ca si cum ar fi vrut sa-mi demonstreze cat de usor era sa fim numai noi doi.

Am dat de o turma de caprioare chiar cand soarele se ridica, luminand norii din spatele nostru. Leah a oftat intern dar nu a ezitat. Saltul ei era curat si eficient – gratios chiar. Ea l-a doborat pe cel mai mare, masculul, inainte ca animalul inspaimantat sa realizeze pericolul.

Ca sa nu fiu mai prejos, am doborat urmatoarea caprioara ca marime, rupandu-i gatul intre dinti repede, ca sa nu simta o durere care nu era necesara. Puteam sa simt dezgustul lui Leah odata cu foamea si am incercat sa fac sa-i fie mai usor lasand lupul din mine sa-mi acapareze mintea. Am trait numai lup destul de mult ca sa stiu cum sa fiu animal complet, ca sa vad si ca sa gandesc ca unul. Am lasat instinctele practice sa ma acapareze, lasand-o si pe ea sa simta asta. A ezitat pentru o secunda, dar apoi a incercat sa ajunga la un sens cu mintea ei si sa incerce sa gandeasca la fel. Se simtea foarte ciudat pentru ca mintile noastre erau mai puternic legate intre ele decat fusesera pana atunci pentru ca amandoi *incercam* sa gandim impreuna.

Ciudat, dar a ajutat-o. Dintii ei au taiat prin blana si pielea umarului prazii ei lasand in urma o injunghiere insangerata. In loc sa plece asa cum ar fi vrut gandurile ei umane, si-a lasat psihicul lup sa reactioneze instinctiv. Era intr-un fel stupefiant, un lucru care te lasa fara ganduri. Am lasat-o sa manance linistita.

Era usor pentru mine sa fac la fel. Si ma bucuram ca nu uitasem. Aceasta avea sa fie viata mea in curand.

Oare Leah o sa faca parte din aceasta viata? Acum o saptamana, as fi gasit aceasta idee mai mult decat inspaimantatoare. Nu as fi fost in stare sa trec peste. Dar acum o cunosteam mai bine. Si, descatusata de atata durere, numai era acelasi lup. Nu mai era aceeaasi fata.

Am mancat impreuna pana cand amandoi eram satuli.

Mersi, mi-a spus mai tarziu cand isi curata botul si labele de iarba uda. Eu nu m-am deranjat; eu doar am inceput sa merg prin burnita si a trebuit sa facem baie in rau din nou in drum spre intoarcere. Eram destul de curat. *Nu a fost chiar asa de rau, sa gandesc ca tine.*

Cu placere.

Seth abia se tara cand am ajuns in perimetru. I-am spus ca se culce; Leah si cu mine urma sa facem patrularea. Mintea lui Seth s-a pierdut in inconstienta cateva minute mai tarziu.

O sa te intorci iar la lipitorile alea? Leah a intrebat.

Poate.

Este greu pentru tine sa stai acolo dar este greu si sa pleci. Stiu cum te simti.

Stii Leah, poate ca ar trebui sa te mai gandesti putin la viitor, la ceea ce vrei cu adevarat sa faci. Mintea mea nu o sa fie cel mai fericit loc de pe pamant. Si tu o sa trebuiasca sa suferi alaturi de mine.

Mi se pare corect.

Stiu ca o sa fie greu pentru tine Jacob. Inteleg asta – poate mai bine decat crezi. Nu imi place de ea dar ea este ... Sam al tau. Este tot ce vrei dar nu poti avea.

Nu am putut sa raspund.

Stiu ca este mai greu pentru tine. Cel putin Sam e fericit. Cel putin el traieste si e bine. Il iubesc destul de mult ca sa imi doresc asta. Vreau ca el sa aiba ce este mai bun pentru el. Ea a oftat. Numai ca nu vreau sa stau in apropiere ca sa ma uit.

Trebuie sa vorbim despre asta?

Eu cred ca da. Pentru ca vreau sa intelegi ca nu o sa-ti ingreunez situatia. Poate chiar o sa te ajut. Nu m-am nascut o scorpie fara sentimente. Eram chiar de treaba, stii.

Amintirile mele nu merg chiar asa de mult in trecut.

Amandoi am ras odata.

Imi pare rau pentru asta Jacob. Imi pare rau ca te chinui. Imi pare rau ca este din ce in ce mai rau fara sansa sa fie mai bine.

Mersi Leah.

S-a gandit apoi la lucrurile care erau mai rele, imaginile negre din mintea mea, cat am incercat sa mi-o scot din cap fara prea mare succes. Era capabila se se uite la ele cu o oarecare distanta, din perspectiva, si trebuia sa recunosc ca ma ajuta . Imi puteam imagina ca poate am sa vad si eu asa in cativa ani.

Vedea partea amuzanta a corvoadei zilnice care presupunea sa stea pe langa vampiri. Ii placea ca ma iau de Rosalie, chicotind intern si dandu-mi chiar si cateva bancuri cu blonde pe care le puteam adapta. Dar apoi gandurile au luat o intorsatura serioasa, ramanand pe fata lui Rosalie intr-un fel care era confuz.

Stii ce este o nebunie? Ea a intrebat.

Bine, aproape totul este nebunesc acum. Dar ce vrei sa spui?

Vampirul blond pe care il urasti atat de mult – ii inteleg total punctul de vedere.

Pentru o secunda ma crezut ca face o gluma foarte proasta. Si apoi am realizat ca vorbeste serios, furia care m-a cuprins era incontrollabila. Era un lucru bun ca ne despartisem ca sa urmarim. Daca era in raza unei *muscaturi*...

Stai asa! Lasa-ma sa explic!

Nu vreau sa aud. Plec.

Stai! Stai! M-a implorat cand am incercat sa ma calmez destul cat sa ma transform. Haide Jake!

Leah, asta nu este cea mai buna cale sa ma convingi ca ar trebui sa vreau sa-mi petrec mai mult timp cu tine pe viitor.

Oau! Ce exagerare. Nici macar nu stii ce vreau sa spun.

Deci... ce vrei sa spui?

Si apoi era iar Leah cea dinainte greu de suportat. Vorbesc despre faptul ca sunt o fundatura genetica Jacob.

Rautatea gandurilor ei m-a lasat incremenit. Nu ma asteptam ca nervii mei sa se potoleasca.

Nu inteleg.

Ai intelege daca nu ai fi exact ca restul. Daca „partea mea feminina” – s-a gandit la aceste cuvinte cu un ton sarcastic si dur – nu te-ar fi pus pe fuga ca sa te ascunz ica orice mascul tampit , ai putea chiar sa acorzi atentie la tot ceea ce inseamna.

Oh.

Da, nimanui nu-i placea sa se gandeasca la asta in prezenta ei. Cine ar fi creut? Bineinteles imi amintesc ce panicata a fost in prima luna dupa ce ni s-a alaturat – imi amintesc cum se pitea exact ca restul. Pentru ca nu putea ramane insarcinata – nu pentru ca era vorba de cine stie ce secta. Nu mai fusese cu nimeni dupa Sam. Si apoi, cand a vazut ca au trecut saptamani si nimic nu se intamplase, ea a realizat ca trupul ei nu mai urma traseul normal. Ii era groaza – ce era acum? Oare corpul ei s-a transformat pentru ca era lup? Sau era lup pentru ca trupul ei era gresit? Singura femeie lup din istorie. Asta era pentru ca nu era destul de femeie?

Niciunul nu vroia sa aiba de-a face cu asta. Bineinteles, nu era ca si cum am fi putut sa intelegem.

Stii de ce crede Sam ca ne gasim sufletele pereche, s-a gandit, se mai calmase.

Sigur, sa ducem mai departe gena.

Da. Ca sa facem alti mici varcolaci. Supravietuirea speciei, bagajul genetic. Esti atras de persoana cea mai potrivita sa duca mai departe gena lup.

Am asteptat sa mearga mai departe si sa vad unde vrea sa ajunga.

Daca eram buna la asta, Sam ar fi fost atras de mine.

Durerea ei era asa de mare ca a trecut deasupra.

Dar nu sunt. Ceva nu e in regula cu mine. Nu pot sa duc gena mai departe, aparent, in ciuda liniei mele genetice. Asa ca am devenit o ciudatenie – fata-lup – buna de nimic. Sunt o fundatura genetica si o stim amandoi.

Noi nu, m-am certat cu ea. Asta este teoria lui Sam. Sa-ti gasesti sufletul pereche se intampla, dar nu stim de ce. Billy crede ca este vorba de altceva.

Stiu, stiu. Crede ca este asa ca sa facem lupi mai puternici. Pentru ca tu si cu Sam sunteti asa niste monstruozitati gigantice – mai mari decat tatii nostrii. Dar in orice caz, eu tot nu sunt un candidat. Sunt.... sunt la menopauza. Am douazeci de ani si sunt la menopauza.

Iac. Eu chiar nu vroiam sa avem aceasta conversatie. Nu poti sa stii asta Leah. Probabil ca este doar treaba cu inghetatul timpului. Cand o sa renunti sa mai fi lup si o sa incepi sa imbatranesti iar, sunt sigur ca lucrurile..... aa... o sa revina la normal.

As putea sa ma gandesc la asta – in afara de faptul ca nimeni nu se indragosteste de mine, nu cat sa faca fata impresionantului pedigree. Stii, a adaugat atenta, daca nu erai in jur, Seth probabil ca ar fi putut fi cel mai bun, ca sa devina un Alpha – cel putin prin linia sangelui. Bineinteles ca nimni nu s-ar fi gandit la mine....

Tu chiar vrei sa te indragostesti iremediabil, sau ca altcineva sa te gaseasca suflet pereche, sau oricum ar fi? Am cerut. Ce se intampla cu indragostitul asa cum o fac persoanele normale Leah? Sufletul pereche este o alta cale de a-ti fi limitatee alegerile.

Lui Sam, Jared, Paul, Quilnu le pare rau.

Niciunul dintre ei nu are o minte proprie.

Pe naiba!

Asta e pentru ca tu deja te-ai indragostit de ea. Dar asta o sa treaca, stii, daca iti gasesti sufletul. Nu mai trebuie sa suferi dupa ea.

Tu vrei sa uiti ce simti pentru Sam?

S-a gandit o secunda. Cred ca da.

Am oftat. Ea era intr-un loc mai sanatos decat mine.

Dar ca sa ma intorc de unde am inceput. Inteleg de ce blonda este asa de rece – intr-un sens figurat. Este concentrata. Are ochii pe premiu nu-i asa? Pentru ca tot timpul o sa vrem ceea ce nu putem avea nicioadata.

Tu te-ai compora ca Rosalie? Tu ai omaorî pe cineva? – pentru ca ea asta face, are grija ca nimeni sa nu intervina in moartea Bellei- tu ai face asta ca sa ai un copil? De cand esti tu un crescator de vite?

Vreau doar o alternativa pe care nu o am Jacob. Poate daca nu ar fi fost nimic in neregula cu mine, nici nu as fi luat asta in considerare.

Ai ucide pentru asta? I-am cerut, nelasand-o sa-mi scape fara un raspuns.

Nu asta face ea. Cred ca e mai mult ca si cum ar fi imputernicita. Si... daca Bella m-ar fi rugat pe mine sa fac asta... a facut o pauza, gandindu-se. Desi nu ma gandesc prea mult la ea, probabil ca as fi facut la fel ca lipitoarea.

Un urlat asurzitor mi-a iesit printre dinti.

Pentru ca daca ar fi fost invers, as fi vrut ca Bella sa faca la fel pentru mine. Si asa ar fi vrut si Roosalie. Amandoua am fi facut la fel.

Oh! Esti la fel de rea ca ei!

Asta este partea nostima cand stii ca nu poti avea ceva. Te face disperat. Si...asta e limita mea. Chiar aici. Aceasta conversatie a luat sfarsit.

Bine.

Nu era destul sa a fost de acord sa se opreasca. Am vrut ceva mult mai puternic. Eram la numai un kilometru de locul in care imi lasasem hainele asa ca m-am transformat in om si am mers. Nu m-am mai gandit la conversata noastra. Nu pentru ca nu aveam la ce sa ma gandesc ci pentru ca nu puteam suporta. *Nu* aveam de gand sa vad asa – dar era greu sa nu ma gandesc cand Leah si-a pus gandurile si emotiile direct in capul meu.

Da, nu aveam de gand sa alerg cu ea cand totul se sfârșea. Poate sa fie nefericita in La Push. O mica porunca Alpha inainte sa plec definitiv nu avea sa omoare pe nimeni. Era foarte devreme cand am ajuns in casa. Bella cred ca inca dormea. M-am gandit sa-mi bag capul inuntru sa vad ce se intampla, sa le dau unda vrede sa mearga la vanatoare, si apoi sa gasesc o bucata de iarba sa ma intind putin cat sunt om. Nu ma mai transformam pana cand Leah nu se culca.

Dar era un murmur incet care se auzea din casa, poate Bella nu dormea. Si apoi am auzit sunetul masinii de la etaj iar – radiografii? Super. Se pare ca a patra zi din numerotatia inversa incepuse cu o lovitura.

Alice deschisese usa pentru mine inainte sa pot intra.

A dat din cap.

-Hei lupule!

-Hei pitico. Ce se intampla la etaj? Camera cea mare era goala – toate vocile erau la etajul al doilea.

A dat din umerii ei mici.

-Poate e inca o ruptura. A incercat sa spuna cuvintele degajat, dar am putut sa vad focul din spatele ochilor ei negrii. Nu numai Edward si cu mine eram deranjati. Si Alice o iubea pe Bella.

-Alta coasta? Am intrebat aspru

-Nu, pelvisul de data asta.

Ciudat cum continua sa ma loveasca, ca si cum fiecare lucru era o surpriza. Cand o sa incetez sa fiu asa de surprins? Fiecare nou dezastru parea intr-un fel evident.

Alice se uita la mainile mele vazand cum incep sa tremure.

Apoi am auzit vocea lui Rosalie de la etaj.

-Ai vazut, ti-am spus ca eu nu am auzit *nicio* ruptura. Trebuie sa-ti faci un control la urechi Edwrad.

Nu era niciun raspuns.

Alice s-a strambat.

-Cred ca Edward o sa ajunga sa o rupa in bucati mici pe Rosalie. Ma surprinde ca ea inca nu vede asta. Sau poate are incredere ca Emmett o sa poata sa-l opreasca.

-Ma ocup eu de Emmett, m-am oferit. Tu poti sa-l ajuti pe Edward la partea cu ruptul.

Alice a zambit pe jumătate.

Toata lumea venea acum pe scari – Edward o avea pe Bella acum. Ea își strangea cana cu ambele maini iar fata ii era alba. Puteam sa vad asta desi el compensa cu corpul lui pentru fiecare mic moment in care o zdruncina, ea avea dureri.

-Jake, ea a soptit si a zambit trecand peste durere.

Ma uitam la ea si nu am spus nimic.

Edward a pus-o pe Bella cu grija pe canapea si el s-a asezat la capul ei pe jos. M-am intrebat pentru o secunda de ce nu o lasa sus, si apoi mi-am dat seama imediat ca asta fusese idea Bellei. Vroia sa se comporte ca si cum lucrurile erau normale, sa evite aranjamentul ca de spital. Si el ii facea pe plac. Normal.

Carlisle a venit jos mai incet, ultimul, si fata ii era brazdata de grija. Asta il facea destul de batran sa para doctor macar o data.

-Carlisle, am spus. Am mers pana aproape de Seattle. Nu este niciun semn al haitei. Puteti sa plecati.

-Multumesc Jacob. Asta e chiar la timp. Sunt multe de care avem nevoie. Ochii lui au străfulgerat cana pe care Bella o tineasa asa de strans.

-Sincer, sunteti destul de in siguranta sa mergeti mai mult de trei. Sunt foarte sigur ca Sam se concentreaza pe La Push.

Carlisle era de acord. M-a surprins cat de bine a primit sfatul meu.

-Daca tu crezi asa Alice, Esme, Jasper si cu mine vom pleca. Apoi Alice poate sa mearga cu Emmett si cu Rosa –

-Nicio sansa, Rosalie a sâsâit. Emmett poate sa mearga cu voi acum.

-Ar trebui sa vanezi, Carlisle a spus cu o voce blanda.

Tonul lui nu l-a mai imbunatat pe al ei.

-O sa vanez cand o sa se duca si *el*, a marait aratand cu capul spre Edward si apoi dandu-si parul pe spate.

Jasper si Emmett au fost jos intr-o secunda si Alice i-a urmat prin usa de sticla din spate in aceeasi secunda. Esme a ajuns langa Alice.

Carlisle si-a pus mana peste a mea. Atingerea de gheata nu se simtea prea bine dar nu m-am ferit. Am stat pe loc, jumătate surprins jumătate pentru ca nu vroiam sa-i ranesc sentimentele.

-Multumesc! A spus inca o data si apoi a plecat catre usa si li s-a alaturat si celorlalti patru. Ochii mei i-au urmarit cum ei treceau peste gazon si apoi au disparut inainte sa mai respir odata. Nevoile lor cred ca erau mai urgente decat am crezut.

Nu a fost niciun sunet pentru un minut. Puteam sa simt pe cineva ca se uita la mine si stiam cine era. Vroiam sa plec si sa apuc sa adorm dar sansa sa-i stric lui Rosalie dimineata mi se parea un motiv bun ca sa aman.

Asa ca m-am intins in fotoliul de langa cel in care Rosalie se asezase, si m-am intins in asa fel incat capul sa-mi fie langa al Bellei si picioarele langa fata ei.

-Ih. Cineva sa dea cainele asta afara, a spus incretindu-si nasul.

-Ai auzit-o pe asta Psiho? Cum mor neuronii unei blonde?

Ea nu a spus nimic.

-Ei bine? Am intrebat. Stii sau nu?

Se uita in gol la televizor si m-a ignorat.

-A mai auzit-o pe asta? L-am intrebat pe Edward.

Nu era nicio gluma pe fata lui concentrata – nu si-a luat ochii de la Bella. Dar a raspuns.

-Nu.

-Super. Cred ca asta o sa-ti placa lipitoare-o – neuronii unei blonde mor de *singuratate*.

Rosalie inca nu se uita la mine.

-Am ucis de o suta de ori mai des decat tine bestie dezgustatoare. Sa nu uiti asta.

-Intr-o zi, Printesa Frumusetii, o sa te sature doar de amenintari. Chiar sunt nerabdator sa se intample.

-Ajunge Jacob, a spus Bella.

M-am uitat in jos si ea se uita amenintator la mine. Se parea ca buna dispozitie de ieri disparuse.

Ei bine, nu vroiam sa o supar pe ea.

-Vrei sa plec? M-am oferit.

Inainte sa pot spera – sau sa ma tem – ca ea in sfarsit s-a saturat de mine, a clipit si incruntarea i-a disparut. Parea socata ca am ajuns la aceasta concluzie.

-Nu! Bineinteles ca nu.

Am oftat si l-am auzit si pe Edward cum a oftat foarte incet. Stiam ca si-ar fi dorit ca ea sa ma lase. Pacat ca el nu a rugat-o sa faca nimic din ce ar fi facut-o nefericita.

-Pari obosit, a comentat Bella.

-Sunt mort de oboseala, am fost de acord.

-Eu *as vrea* sa te omor in bataie, Rosalie a marait, prea incet ca Bella sa auda.

Eu doar m-am afundat si mai mult in scaun ca sa stau mai confortabil. Piciorul meu gol se misca si mai aproape iar Rosalie a stranutat. Dupa cateva minute Bella a rugat-o pe Rosalie sa-i umple cana. Se simtea ca vantul cand Rosalie a „zburat” la etaj ca sa mai aduca sange. Era chiar liniste. Ma gandeam ca as putea sa trag un pui de somn.

Apoi Edward a vorbit.

-Ai spus ceva? Cu un ton incurcat. Ciudat. Pentru ca niciunul dintre noi nu *spusese* ceva, si pentru ca auzul lui Edward era la fel de bun ca al meu, si el trebuia sa stie asta.

El se uita la Bella si ea se uita la el, erau amandoi confuzi.

-Eu? A intrebat dupa o secunda. Nu am spus nimic.

El s-a miscat sa stea in genunchi, aplecandu-se mai mult peste ea, expresia ii era brusc intensa intr-un med diferit. Ochii lui negrii erau concentrati peste fata ei.

-La ce gandesti in acest moment?

Ea se uita la el pierduta.

-La nimic. Ce se intampla?

-La ce te gandeai acum un minut? A intrebat.

-Doar...la Insula Esme. Si la pene.

Mi e mi se parea numai o bolboroseala, dar ea a rosit si mi-am inchipuit ca era mai bine ca eu sa nu stiu.

-Spune altceva, el a soptit.

-Ce sa spun? Edward ce se intampla?

Fata i s-a schimbat iar si a facut ceva ce a facut sa mi se deschida gura de mirare.

Am auzit un oftat din spatele meu si am stiut ca Rosalie s-a intors, asa de uluit cum eram.

Edward a pus foarte usor mainle peste stomacul imens si rotund al Bellei.

-Ches – a inghitit. A....bebelusului ii place vocea ta.

A fost apoi o secunda de tacere deplina. Nu-mi puteam misca niciun muschi, nici macar sa clipesc.

Apoi –

-*Sfinte... poti sa-l auzi?* Bella a tipat. In urmatoarea secunda a tresarit.

Mainile lui Edward s-au mutat pe varful burtii si a frecat incet locul unde probabil o lovise.

-Şşşş, a murmurat l-ai speriat.

Ochii ei s-au marit si erau plini de intrebari. S-a batut pe o parte a burtii si a spus.

-Scuze bebe.

Edward asculta cu atentie, capul ii era orientat catre umflatura.

-La ce se gandeste acum? Ea a intrebat nerabdatoare.

-Ea...sauel. a facut o pauza si s-a uitat in ochii ei. Ochii lui erau plini de veneratie asemenatoare – numai ca ai lui erau mai atenti si gelosi.

-El este fericit, Edward a spus cu o voce neincrezatoare.

Respiratia ei s-a oprit si era imposibil sa nu vezi stalucirea fanatica din ochii ei. Adoratia si devotamentul. Lacrimi mari si pline i-au umplut ochii si au coborat incet peste fata si peste buzele ei care zambeau.

Asa cum se uita la ea, fata lui nu mai era inspaimantata sau nervoasa sau arzanda sau oricare dintre expresiile pe care le avusese de cand se intorsesera. El se minuna alaturi de ea.

-Bineinteles ca esti fericit, copil frumos, bineinteles, ea fredona ceva, frecandu-se cu mana peste stomac in timp ce lacrimile ii spalau obrazii. Cum sa nu fi fericit, ca esti in siguranta si ti-e cald si esti iubit? Te iubesc asa de mult micule EJ, cum sa nu fi fericit.

-Cum i-ai spus? Edward a intrebat curios.

Ea a rosit din nou.

-I-am pus un nume, intr-un fel. Nu credeam ca tu o sa vrei.... bine, stii tu.

-EJ?

-Pai si pe tatal tau tot Edward il chema.

-Da, asa a fost. Ce - ? A facut o pauza. HmMMM.

-Ce?

-Ii place si vocea mea.

-Bineinteles ca da. Tonul ei era admirativ acum. Ai cea mai frumoasa voce din Univers. Cui sa nu ii placa?

-Ai un plan de rezerva? Rosalie a intrebat atunci, aplecandu-se peste canapea cu aceeasi privire intrebatoare si admirativa ca a Bellei. Daca el e o ea?

Bella si-a sters cu dosul palmei ochii uzi.

-Am cautat cateva posibilitati. Jucandu-ma cu Renee si Esme. Ma gandeam ... Ruh-*nez*-may.

- Ruhnezmay?

- R-e-n-e-s-m-e-e. Prea ciudat?

-Nu, imi place, Rosalie a reasigurat-o. Capetele lor erau apropiate acum, aur si mahon. Este frumos. Si unic in lume, asa ca *se potriveste*.

-Si eu tot cred ca este un Edward.

Edward se uita in gol, fata ii era alba si asculta.

-Ce? Bella a intrebat, fata ei era luminoasa. La ce se gandeste acum?

La inceput nu a raspuns si apoi – socandu-ne iar pe toti, a spus trei soapte distincte si separate – si-a aplecat urechea cu dragoste peste stomacul ei.

-El te iubeste, a soptit Edward p r nd ametit. El te *adora*.

In acel moment am stiut ca sunt singur. Singur singurel.

Am vrut sa-mi trag una cand am realizat cat am contat de dezgustatorul vampir. Ce prostie – ca si cum ai fi putut sa ai vreodata incredere intr-o lipitoare! Normal ca m-ar fi tradat la final.

Contam pe el sa fie de partea mea. Contam ca el sa sufere mai mult decat mine. Si, mai presus de toate, speram ca el sa urasca chestia aia care o omoara pe Bella mai mult decat mine.

Ii incredintasem lui asta.

Si acum, ei erau impreuna, amandoi aplecati peste monstrul invizibil cu ochii aprinsii ca o familie fericita.

Si eu ramasesem singur cu toata ura si toata durerea care erau asa de rele de parca eram torturat. Ca si cum eram tarat incet peste un pat de lame de otel. O durere asa de mare incat as fi primit moartea cu sufletul pe buze.

Caldura mi-a eliberat muschii inghetati si eram in picioare.

Toate cele trei capete s-au ridicat si am vazut cum durerea mea i-a strabatut fata lui Edward cand a trecut prin mintea mea.

-Ah, s-a inecat.

Nu stiam ce fac; stateam acolo, tremurand, pregatindu-ma sa fug la prima iesire la care puteam sa ma gandesc.

Miscandu-se sinuos ca un sarpe, Edward s-a dus la o mica masa si a luat ceva din dulapul de la capatul ei. A aruncat la mine si am prins obiectul din reflex.

-Du-te Jacob. Fugi de aici. Nu a spus cu rautate – a aruncat cuvintele la mine ca si cum erau ceva de care depindea viata mea. Ma ajuta sa gasesc scaparea pentru care as fi murit.

Obiectul din mana era un set de chei de masina.

17. Ce ti se pare ca sunt? Vrajitorul din Oz? Ai nevoie de un creier? Ai nevoie de o inima? Da-i inainte. Ia-le pe ale mele. Ia-mi tot ce am.

Intr-un fel aveam un plan cand am ajuns in garajul familiei Cullen. A doua parte era sa numar masinile sugatorilor.

Asa ca m-am pierdut cand am apasat pe telecomanda de la masina, si nu era Volvo-ul lui cel care a luminat pentru mine. Era alta masina – iesea in evidenta chiar si intre lungul sir de masini care te lasau cu gura cascata in felul lor.

El chiar a *vrut* sa-mi dea cheile de la masina Aston Martin Vanquish, sau a fost un accident?

Nu m-am oprit ca sa ma gandesc la asta, sau daca asta avea sa-mi schimbe partea a doua a planului. Doar m-am aruncat in scaunul fin de piele si am dat drumul la masina, iar genunchii stateau zdrobiti sub volan. Sunetul motorului care maraia m-ar fi facut gem in alta zi, dar acum era singurul lucru la care ma puteam concentra ca sa pot sa conduc.

Am descoperit ca scaunul era relaxant si m-am intins in el in timp ce picioarul meu apasa pe pedala. Masina parca era avion pe masura ce inainta.

A durat cateva secunde sa conduc pe soseaua ingusta. Masina imi raspundea de parca o conduceam cu gandurile si nu mainile. Cand am zburat prin tunelul verde si spre sosea, i-am prins privirea lui Leah cum se uita sperziata printre ferigi.

Pentru o jumatate de secunda, m-am intrebat ce crede, si apoi am realizat ca nu ma interesa.

M-am indreptat catre sud, pentru ca nu aveam rabdare sa stau blocat in trafic sau sa fac orice alt ceva care m-ar fi facut sa-mi iau piciorul de pe acceleratie.

Intr-un fel ciudat, era ziua mea norocoasa. Daca prin noroc te referi o sosea aglomerata pe care sa mergi cu trei sute de kilometri pe ora fara sa vezi macar un singur politist, chiar si in orase in care limita era de cincizeci de kilometri pe ora. Ce dezamagire. O mica urmarire ar fi fost draguta, sa nu mai spun ca informatia de pe talon ar fi incalzit putin lipitorile. Bine, o sa-si cumpere libertatea, dar macar era doar un *mic* inconvenient pentru el.

Singurul semn ca ma urmareste cineva a fost o bucata de blana de un maro inchis care se zarea printre copaci, alergand paralele cu mine cativa kilometri in partea de sud din Forks. Mi se parea ca e Quil. Cred ca si el m-a

vazut pentru ca a disparut dupa cateva inute si nu a dat alarma. Din nou, aproape ca ma intrebam cum ar parea aceasta poveste inainte sa ma decid ca nu imi pasa.

Am mers de-a lungul autostrazii in forma de „U” indreptandu-ma catre cel mai mare oras pe care il puteam gasi. Aceasta era prima parte din plan.

Mi s-a parut ca a durat o vesnicie, probabil pentru ca eram nerabdator, dar de fapt nu a durat mai mult de doua ore pana sa fiu in partea de nord in partea nedefinita ce era o bucata din Tacoma si una din Seattle. Am incetinit atunci pentru ca nu vroiam sa omor vreun martor inocent.

Acesta a fost in plan tampit. Nu avea sa mearga. Dar, pe masura ce cautam in minte o cale ca sa pot sa fug, ceea ce mi-a spus Leah statea chiar in mijloc.

Asta o sa dispara, stii. Daca iti gasesti sufletul pereche. Nu o sa mai trebuiasca sa mai suferi din cauza ei.

Mi se parea ca daca toate alegerile iti sunt luate nu avea sa fie cel mai rau lucru din lume. Poate ca sa ma simt asa cum sunt *acum* era cel mai groaznic din lume.

Dar am vazut tote fetele din La Push si din rezervatia Makah si din Forks. Avem nevoie de o arie mai mare de cautare.

Cum cauti la intamplare sufletul pereche intr-o multime? Bine, mai intai, ai nevoie de o multime.

Asa ca ma invarteam ca sa caut cel mai potrivit loc. Am trecut de doua mall-uri care probabil erau pline de fete de varsat mea, dar nu am putut sa opresc. Oare chiar *vroiam* ca sufletul meu pereche sa fie o fata care pierdea vremea toata ziua la mall?

Am continuat sa ma indrept catre nord, si era din ce in ce mai aglomerat. Intr-un final am gasit un parc plin de copii si de familii si de oameni pe skateboard si biciclisti si zmei si de persoane iesite la picnic. Nu observasem pana atunci- era o zi frumoasa. Soare si caldura. Oamenii iesisera pentru a sarbatorii albastrul cerului.

Am parcat vis-a-vis de locurile pentru handicapati – asteptam tichetul – si m-am alaturat multimei.

m-am plimbat pe acolo cateva ore. Destul de mult ca soarele sa isi schimbe pozitia pe cer. M-am uitat la fața fiecarei fete care trecea pe langa mine, obligandu-ma sa ma uit, uitandu-ma cine era draguta, cine avea ochii albastrii sau cine arata bine in maieu cu bretele sau cine avea mult prea mult fard. Am incercat sa gasesc ceva interesant la fiecare fața, ca sa stiu cu siguranta ca mi-am dat tot interesul. Lucruri ca: aceasta chiar ade un nas drept;

fata aceea chiar ar trebuie sa-si dea parul din ochi; fata aceasta ar trebui sa-mi mai dea putin ruj daca restul fetei ei era la fel de perfect ca si gura....

Câteodata se uitau si ei inapoi. Cateodata erau speriasi – ca si cum se intrebau *Cine este ci ciudatul asta care se uita la mine?* Cateodata mi s-a parut ca se uitau cu interes, sau poate era doar egoul meu care o luase razna.

In orice caz, nimic. Chiar si cand i-am intalnit ochii unei fete care era – fara indoiala – cea mai tare fata din parc si probabil din oras, si s-a uitat inapoi cu o privire ce *parea* interes, nu am simtit nimic. Doar aceeasi cale disperata sa fug din calea durerii.

Cu cat timpul trecea, am inceput sa vad toate lucrurile gresite. Cele ale Bellei. Parul acesteia are aceeasi culoare. Oschii acesteia sunt asemanatori. Obrajii acesteia au cam aceeasi forma. Aceea are aceeasi mica linie intre ochi – ceea ce ma facea sa ma intreb despre ce isi facea griji.....

Atunci am cedat. Pentru ca era mai mult dect prostesc sa ma gandesc ca alesesem exact locul si timpul si ca aveam pur si simplu sa dau peste sufletul meu pereche numai pentru ca imi doream cu asa ardoare.

Nu ar avea sens sa o gasesc aici oricum. Daca Sam avea dreptate, cel mai bun loc sa-mi gasesc perechea genetica avea sa fie in La Push. Si clar acolo nimeni nu se incadra cerintelor. Daca Billy avea dreptate, atunci cine stie? Ce facea un lup mai puternic?

Ma intorceam catre masina si m-am proptit de capota si ma jucam cu cheile. Poate ca era ce credea Leah ce este. Un sfarsit de drum care nu sr trebui sa se duca la urmatoarea generatie. Sau poate ca asta era viata mea, o mare gluma cruda, si nu era nicio cale sa scapi de pinctul final.

-Hei, esti bine? Bune? Tu de-acolo, cu masina furata.

Mi-a luat o secunda sa realizez ca vocea vorbea cu mine si apoi inca o secunda sa ma decid daca sa-mi ridic capul.

O fata comuna se uita la mine, expresia ei era cam nerabdatoare. Stiam de ce ii recunosc fața – deja o catalogasem. Parul un roscat auriu, piele alba, cativa pistrui aurii imprastiasi peste obraji si pe nas si ochii de culoarea scortisoarei.

-Daca ai remuscari asa de mari ca ai furat masina, a spus zambind asa ca in barba i-a aparut o gropita, poti oricand sa te predai.

-E imprumutata, nu furata, am sarit. Vocea mi-a sunat oribil – ca si cum as fi plans sau ceva. Rusinos.

-Sigur, *asta* o sa conteze la judecata.

M-am incrunat.

-Ai nevoie de ceva?

-Nu chiar. Glumeam in legatura cu masina, stii asta nu. Numai ca ... chiar pari suparat in legatura cu ceva. Oh, buna, sunt Lizzie. Ea si-a intins mana.

m-am uitat la ea pana cand a dat-o la o parte.

-In fine..., a spus stangai, ma intrebam daca pot sa te ajut. Mi se parea ca mai devreme cauti pe cineva. A aratat spre parc si a dat din umeri.

-Da.

Ea astepta.

Eu am oftat.

-Nu am nevoie de ajutor. Ea nu e aici.

-A, imi pare rau.

-Si mie, am soptit.

M-am uitat la fata inca o data. Lizzie. Era draguta. Destul de draguta sa incerce sa ajute un stain țâfnos care pare nebun. De ce nu putea fi ea aleasa? De ce totul trebuia sa fie asa de complicat? O fata buna, draguta si intr-un fel glumeata. De ca nu?

-Aceasta este o masina foarte frumoasa, a spus. Este pacat ca nu se mai fabrica. Ma refer desigur si la designul Vantage (avantaj) care este absolut superb, dar, este ceva in legatura cu Vanquis-ul ...

O fata draguta care *stie despre masini*. Uau. M-am uitat la fata ei si mai atent, sii imi doream sa stiu cum sa procedez. *Haide Jake – alege-o odata*.

-Cum se conduce? A intrebat.

-Cum nici nu-ti inchipui, i-am spus.

A zambit cu zambetul care ii arata gropita, evedent incantata sa a scos un cuvânt omenesc de la mine, si i-am raspuns si eu cu un zambet.

Dar zambetul ei nu a facut nimic in legatura cu lamele ascutite care ma taiau de jos in sus in corp. Nu conta cat de mult vroiam, viata mea nu avea sa sa lege asa.

Nu eram in locul acela mai sanatos despre care spusese Leah. Nu aveam sa ma indragostesc ca o persoana obisnuita. Nu acum cand sangeram dupa altcineva. Poate daca asta se intampla peste zece ani iar inima Bellei era moarta demult si eu ma afundasem in tot procesul jelirii si reusisem sa ies intreg – poate atunci as fi putut sa-i ofer lui Lizzie o cursa intr-o masina rapida si sa vorbim si despre modele, sa cunosc ceva despre ea si sa vad daca imi place de ea ca persoana. Dar asta nu avea sa se intample acum.

Magia nu ma vaslava. Trebuia sa accept tortura ca un barbat. Sa o iau pe toata.

Lizzie astepta, poate ca spera ca o sa ii ofer sa facem o plimbare. Sau poate ca nu.

-Cred ca ar fi bine sa-i duc masina tipului de la care am imprumutat-o, am mormait.

A zambit iar.

-Ma bucur sa aud ca te duci direct.

-Da, m-ai convins.

Se uita la mine cum am urcat in masina, inca ingrijorata. Probabil ca aratam ca un om care avea de gand sa se arunce de pe o stanca. Si probabil ca asa as fi facut, daca asta ar fi mers in cazul unui varcolac. Mi-a facut o data cu mana iar ochii ei urmareau masina.

La incepu am mers mai calm pe drumul de intoarcere. Nu ma grabeam. Nu vroiam sa ajung acolo unde ma indreptam. Inapoi in acea casa, inapoi in acea padure. Inapoi la durere de care fugisem. Inapoi la singuratatea cu care ma confruntam.

Bine, asta era cam melodramatic. Nu aveam sa fiu singur singurel, dar si asta era un lucru rau. Leah si Seth o sa trebuiasca sa sufere alaturi de mine. Eram fericit ca Seth nu mai avea sa sufere mult. Copilul nu merita sa-si strice gandurile pasnice. Leah nu avea nici de de ce, dar macar era ceva ce putea intelege. Nimic nu era nou in legatura cu durerea pentru Leah.

Am oftat tare cand m-am gandit ce vroia Leah de la mine, pentru ca stiam acum ca o sa o primesca. Inca era separat pe ea, dar nu puteam ignora faptul ca puteam sa-i usurez si ei viata. Si – acum ca o stiam mai bine – acum cred ca la fel ar fi procedat si ea pentru mine daca situatia era invers.

Ar fi fost interesant, cal putin dar si ciudat, sa o am pe Leah drept companie – ca prieten. Aveam sa intram unul sub pielea altuia destul de des, asta era sigur. Nu avea sa ma lase sa ma inec in suferinta, si ma gandeam ca asta este un lucru bun. Probabil ca aveam nevoie de cineva care sa-mi dea un sut in fund cand si cand. Dar apoi am ajuns exact la concluzia ca ea era singurul meu prieten care avea o sansa sa inteleaga prin ce treceam acum.

Ma gandeam la vanatoarea de azi diminata, si cat de apropiate mintile noastre au fost in acel timp. Nu era un lucru rau. Diferit. Putin inspaimantator si rusinos. Dar in acelasi timp dragut intr-un mod ciudat.

Nu trebuie sa fiu dingur.

Si stiam ca Leah este destul de puternica sa-mi faca fata in lunile care urmau. Luni sau ani. Ma obosea numai sa ma gandesc la asta. Ma simteam de parca ma uitam la un ocean pe care trebuia sa-l traversez de la un mal la altul pana cand aveam sa ma odihnesc iar. Atata timp urma, de atat de putin timp *inainte* incepuse. Inainte sa fiu aruncat in acel ocean. Inca trei zile si jumatate, si uite-ma, irosind si putinul timp care mi-a ramas.

Am inceput sa conduc prea repede iar.

I-am vazut pe Sam si pe Jared, cate unul pe fiecare e parte a drumului ca santinelele, cand ma intorceam pe drumul spre Forks. Ei erau bine ascunsi intre crengile groase, dar ma asteptam la ei, si stiam unde sa ma uit. Am dat din cap cand am trecut in viteza pe langa ei, si nu mi-am batut capul sa ma gandesc ce cred despre excursia mea de azi.

Am dat din cap si catre Leah si Seth cand am intrat in parcare din casa familiei Cullen. Incepuse sa se intunece si norii erau grosi in partea aceasta, dar am vazut cum le-au stralucit ochii in lumina farurilor. O sa le explic mai tarziu. O sa fie suficient de mult timp pentru asta.

Eram surprins sa-l gasesc pe Edward ca ma astepta in garaj. Nu-l vazusem departe de Bella de zile intregi. Puteam vedea pe fata lui ca nimic rau nu i se intamplase. De fapt, pare mai linistit decat inainte. Stomacul mi se stransese cand mi-am adus aminte de unde venea acea liniste.

Era prea rau ca – prins in atatea ganduri – am uitat sa-i stic masina. Ei bine. Probabil ca nu eram in stare sa stric *aceasta* masina. Poate ca ghicise macar atata lucru, si mi-o imprumutase in primul rand din acest motiv.

-Cateva chestii Jacob, mi-a spus cand am oprit motorul.

Am luat o gura mare de aer si mi-am tinut-o un minut. Apoi, incet, am iesit din masina si i-am aruncat cheile.

-Mersi pentru imprumut, am spus rece. Aparent, nu o sa trebuiasca sa fie reparata. Ce vrei *tu* sa stii?

-In primul rand... stiu cat esti de impotrivit sa iti folosesti autoritatea in haita, dar

Am clipit, inmarmutit ca si-a imaginat macar sa inceapa asa.

-Ce?

-Daca nu poti sau nu vrei s-o controlezi pe Leah, atunci eu-

-Leah? L-am intrerupt vorbind printre dinti. Ce s-a intamplat?

Fata lui Edward era tare.

-A venit sa vada de ce ai plecat asa de repede. Am incercat sa-i explic. Cred ca nu a iesit asa cum trebuia.

-Ce a facut?

-S-a transformat in forma umana si-

-Pe bune? L-am intrerupt iar, socat de data asta. Nu puteam sa inteleg. Leah a lasat garda jos chiar in gura dusmanului?

-Vroia ...sa *vorbeasca* cu Bella.

-Cu *Bella*?

Edward a inceput sa sâsâie.

-Nu o s-o mai las pe Bella sa mai fie asa de suparata inca o dara. Nu imi pasa cet de justificata Leah crede ca e. Nu o s-o ranesc – bineinteles ca nu – dar o s-o arunc afara din casa daca se repeta. O s-o arunc pana peste rau –

-*Stai* asa. Ce a spus? Nimic din asta nu are sens.

Edward a luat o gura mare de aer ca sa se adune.

-Leah a fost dura si nu era cazul. Nu o sa ma prefac ca stiu de ce Bella nu poate sa iti dea drumul, dar stiu ca nu se comporta asa ca sa te raneasca. Sufera foarte mult din cauza durerii care ti-o face tie si mie, rugandu-te sa ramai. Ceea ce Leah i-a spus nu era necesar. Bella plange –

-Stai – Leah a tipat la Bella despre *mine*?

A dat o data din cap.

-Ai fost chiar disputat.

Uooo.

-Nu i-am spus sa faca asta.

-Stiu.

Mi-am dat ochii peste cap. Bineinteles ca stia. Stia totul.

Dar se intampla ceva cu Leah. Cine ar fi crezut? Leah sa vina in casa lipitorilor in forma *umana* ca sa se planga despre cum sunt *eu* tratat.

-Nu-ti promit ca o s-o controlez pe Leah, i-am spus. Dar o sa vorbesc cu ea bine?

Si nu cred ca o se se repete. Leah nu e una care sa tina ceva, probabil ca s-a eliberat astazi.

-Asa spun si eu.

-Oricum, o sa vorbesc si cu Bella despre asta. Nu e nevoie sa se simta rau. Asta e din cauza mea.

-I-am spus deja asta.

-Normal ca i-ai zis. Ea este bine?

-Doarme acum. Rose e cu ea.

Deci psihopata era „Rose” de acum. El a trecut complet de partea intunecata.

El a ignorat acel gand, continuand cu un raspuns mai complet la intrebare.

-Este mai bine ... intr-un fel. Exceptand tirada lui Leah si vina ce a rezultat.

Mai bine. Pentru ca Edward putea sa auda monstrul si totul era lapte si miere acum. Fantastic.

-Este mai mult de atat, a murmurat. Acum ca pot auzi gandurile copilului, aparent el sau ea are o mentalitate foarte dezvoltata. Poate sa ne inteleaga intr-o oarecare masura.

Gura mi s-a deschis.

-Vorbesti *serios*?

-Da. Are o idee vaga despre ce o raneste pe ea acum. Incearca se evite, pe cat posibil. O ... *iubeste*. Deja.

Ma uitam la Edward intr-un fel de parca ochii mai aveau putin sa-mi iasa din orbite.

Dedesubtul neincrederii, am putut sa vad ca acesta era un factor critic. Asta l-a schimbat pe Edward - ca monstrul l-a convins de aceasta *dragoste*. El nu putea sa urasca ce Bella iubea. Probabil ca din acest motiv nu ma ura nici pe mine. Era totusi o diferenta. Eu nu o omoram.

Edward a continuat ca si cum nu m-ar fi auzit deloc...

-Procesul, cred, este mai mult decat am crezut. Cand se intoarce Carlisle

-Nu s-au intors? Am intrerupt taios. Ma gandeam la Sam si Jared, care au grija de drum. O sa fie curiosi cu ce se intampla?

-Alice si Jasper, da. Carlisle a trimis tot sangele pe care l-a adunat, dar nu era asa de mult cat se astepta - Bella o sa o foloseasca intr-o zi la cat de mult i s-a marit apetitul. Carlisle a ramas ca sa mai gaseasca o sursa. Nu cred ca asta mai e necesar dar vrea sa fie acoperit pentru orice eventualitate.

-De ce nu mai e necesar? Daca vrea mai mult?

Puteam sa jur ca se uita si asculta reactia mea cu atentie cand a explicat.

-Incerca sa-l conving pe Carlisle sa aduca pe lume copilul imediat cum se intoarce.

-Ce?

-Copilul se pare ca incerca sa evite sa se miste, dar e greu. Este prea mare. Este o nebunie sa astepti cand el s-a dezvoltat peste asteptarile lui Carlisle. Bella este prea fragila ca sa intarziem.

Am incercat sa-mi tin picioarele blocate acolo unde eram. In primul rand contam pe ura lui Edward fata de fiinta asa de mult. Acum, am realizat ca ma gandeam la aceste zile ca la ceva sigur. Contam pe ele.

Oceanul nesfarsit de durere care astepta, m-a cuprins.

Am incercat sa respir.

Edward astepta. Ma uitam la fata lui in timp ce imi reveneam recunoscand inca o schimbare.

-Crezi ca o sa supravietuiasca, am soptit.

-Da. Acesta este alt lucru despre care vroiam ca vorbim.

Nu puteam spune nimic. Dupa un minut el a continuat.

-Da a spus iar. Asteptand, asa cum a facut-o noi, ca bebelusul sa fie gata, asta a fost nebunesc de periculos. In orice moment ar fi putut fi prea tarziu.

Dar daca suntem oprimisti si daca actionam repede, si nu vad niciun motiv pentru care nu ar merge bine. Sa stim mintea copilului este neasteptat de ajutor. Imi pare bine ca Bella si Rose sunt de acord cu mine. Acum ca s-au convins ca este sigur pentru copil sa mergem mai departe, nimic nu o impiedica sa mearga.

-Cand se intoarce Carlisle? Am intrebat soptind. Inca nu respirasem.

-Maine la amiaza.

Genunchii mi s-au taiat. A trebuit sa ma apuc de masina ca sa ma pot tine. Edward s-a intins ca si cum mi-ar fi oferit ajutor, dar apoi s-a mai gandit o data si si-a retras mana.

-Imi pare rau, a soptit. Imi pare sincer rau de toata durerea pe care ti-o provoc Jacob. Desi tu ma urasti, trebuie sa recunosc ca eu nu simt la fel pentru tine. Ma gandesc la tine caca la un frate in maiulte feluri. Un camarad de arme cel putin. Imi pare rau ca suferi mai mult decat poti sa crezi. Dar Bella o sa supravietuiasca – si cand a spus asa vocea ii era feroce, chiar violenta – si stiu ca asta e tot ce conteaza pentru tine.

Probabil ca avea dreptate. Era greu de spus. Mi se invartea capul.

-Deci, imi pare rau ca trebuie sa fac asta acum cand deja ai multe de inteles, dar evident mai este putin timp. Trebuie sa te intreb ceva – sa te implor daca trebuie.

-Nu mi-a mai ramas nimic, m-am inecat.

Si-a ridicat mana iar, ca si cum mi-ar fi pus-o pe umar, dar a lasat-o sa cada ca inainte si a oftat.

-Stiu cat de mult mi-ai dat, a spus incet. Dar e ceva ce numai *tu* ai. Il intreb acum pe adevaratul Alpha, Jacob. Il intreb pe urmasul lui Ephraim.

Eram trecut de mult de pragul in care as fi putut raspunde.

-Iti cer permisiunea sa deviez de la tratatul pe care l-am facut cu Ephraim. Vreau sa ne acorzi o exceptie. Vreau sa-ti cer permisiunea sa-i salvez viata. Stii ca o sa o fac oricum, dar nu vreau sa imi opresc increderea in tine daca este un mod de a evita asta. Nu am vrut niciodata sa ne intoarcem in lumea noastra, si nu o s-o facem nici acum. Vreau intelegerea ta Jacob, pentru ca tu stii exact de ce fac asta. Vreau ca alianta dintre familiile noastre sa ramana si dupa ce se termina totul.

Am incercat sa inghit. *Sam*, m-am gandit. *Pe Sam il vrei.*

-Nu. Autoritatea lui s-am este indusa. Ea este a ta. Tu nu o sa i-o iei, dar nimeni nu poate sa se impotriveasca cu ceea ce iti cer cu exceptia *ta*.

Nu este decizia mea.

-Este Jacob, si stii si tu. Lumea ta ne va condamna sau ne va absolve. Numai tu poti sa-mi dai ce am nevoie.

Nu ma pot gandi. Nu stiu.

-Nu avem prea mult timp. S-a uitat spre casa.

Nu, nu mai era timp. Cele cateva zile ale mele erau acum ore.

Nu stiu. Lasa-ma sa ma gandesc. Da-mi un minut bine?

-Da.

Am inceput sa merg spre casa si el m-a urmat. Este nebunesc cat de usor a fost, sa merg in intuneric cu un vampir langa mine. Nu ma simteam in pericol, sau macar inconfortabil. Era ca si cum as fi mers langa oricine. Bine, oricine mirosea urat.

Era o miscare in tufsiul de la capatul peluzei, si apoi un vaiet incet. Seth se misca printre ferigi si apoi a sarit la noi.

-Hei copile, am mormait.

El a aplecat capul si eu l-am batut pe umar.

-E in regula, am mintit. O sa-ti povestesc mai tarziu. Imi pare rau ca am plecat asa.

El a ranjit la mine

-Hei, sa-i spui sorei tale s-o lase mai moale, bine? Ajunge.

Seth a dat o data din cap.

L-am batut inca o data pe umar.

-Inapoi la treaba. O sa-ti spun imediat.

Seth s-a apropiat de mine si m-a batut si el si apoi a luat-o la fuga spre copaci.

-El are una dintre cele mai pure si mai sincere si mai *bune* minti pe care le-am citit, Edwrad a murmurat cand el nu mai era in vizor. Esti norocos ca impartii gandurile lui.

-Stiu asta, am mormait.

Ne indreptam spre casa, si amandoi am sarit cand am auzit pe cineva care sugea dintr-un pai. Edward atunci s-a grbit. S-a indreptat spre terasa si a disparut.

-Bella, iubito, credeam ca dormi, l-am auzit ca a spus. Imi pare rau, nu trebuia sa fi plecat.

-Nu-ti face griji. Imi era asa de sete – asta m-a trezit. E bine ca aduce Carlisle mai mult. Copilul asta o sa aiba nevoie cand o sa iasa din mine.

-Adevarat. Ai punctat bine.

-Ma intreb daca o sa vrea si altceva, se gandea ea.

-Presupun ca o sa aflam.

Am mers inainte si Alice a spus.

-In sfarsit, si ochii Bellei m-au gasit. Acel zambet care ma inebunea si care era irezistibil i-a trecut pe fata pentru o secunda. Apoi a disparut si fata i-a cazut. Si-a strans buzele ca si cum incerca sa nu planga.

Vroiam sa-i dau una lui Leah in gura aia mare.

-Hei Bells, am spus repede. Ce faci?

-Sunt bine, a raspuns.

-E o zi mare azi nu? O gramada de noutati.

-Nu trebuie sa faci asta Jacob.

-Nu stiu despre ce vorbesti, am spus mergand spre marginea canapelei ca sa stau la capul ei. Edward deja ocupase podeaua.

Mi-a aruncat o privire plina de repros.

-Imi pare asa de – incepuse sa spuna.

I-am tinut buzele lipite cu degetele.

-Jake, ea murmurata incercand sa-mi dea mana la o parte. Incercarea ei era asa de slaba ca era greu de crezut ca ea chiar se chinuie.

Mi-am scuturat capul.

-O sa poti sa vorbesti cand nu o sa mai spui tampenii.

-Bine, nu o sa spun, suna ca o bolboroseala.

Mi-am tras mana.

-Rau! A terminat repede si apoi a ranjit.

Mi-am dat ochii peste cap si i-am zambit.

Cand m-am uitat in ochii ei, am vazut tot ce cautasem azi in parc. Maine o sa fie altcineva. Dar sper ca in viata, si asta era tot ce conta, nu-i asa? O sa se uite intr-un fel tot cu ochii aceia. O sa zambeasca cu aceleasi buze, aproape.

Tot o sa ma stie mai bine decat oricine care nu a avut acces total in capul meu.

Leah este o companie interesanta, poate chiar o prietena adevarata – cineva care mi-ar lua apararea. Dar nu era *cea mai buna* prietena asa cum era Bella. Pe langa dragostea imposibila pe care o simteam pentru Bella, era si o alta legatura, si era adanca pana in oase.

Maine o sa fie dusmanul meu. Sau aliatul meu. Si aparent, acea distinctie imi ajungea.

Am oftat.

Bine! M-am gandit, dand si ultimul lucru pe care il mai aveam de dat. Ma facea sa ma simt pustiit. *Haide. Salveaz-o. Ca urmas al lui Ephraim, ai permisiunea mea, cuvantul meu, ca asta nu o sa intrerupa tratatul. Ceilalti o sa trebuiasca sa dea vina pe mine. Ai dreptate – nu imi pot nega dreptul sa imi dau acordul.*

-Multumesc. A spus Edward a sosit cu o voce asa de joasa incat nu cred ca Bella a auzit. Dar cuvintele erau asa de prezente, cu coltul ochiului, i-am vazut pe ceilalti vampiri cum s-au intors sa se uite.

-Deci, Bella a intrebat incercand sa fie relaxata. Cum a fost ziua ta?

-Super. Am mers sa ma plimb. M-am plimbat prin parc.

-Suna bine.

-Sigur, sigur.

Brusc ea a facut o față.

-Rose? Ea a intrebat.

Am auzit-o pe blonda inecandu-se.

-Iar?

-Cred ca am baut sapte litri in ultima ora. Bella a explicat.

Edward si cu mine ne-am dat la o parte cand Rosalie a venit sa o ridice pe Bella de pe canapea sa o duca la toaleta.

-Pot sa merg eu? Bella a intrebat. Picioarele mele sunt asa de intepenite.

-Esti sigura? A intrebat Edward.

-Rose o sa ma prinda daca ma impiedic de picioarele mele. Ceea ce se poate intampla foarte usor din moment ce nici macar nu le vad.

Rosalie a pus-o usor pe Bella pe picioare, tinandu-si mainile pe umerii ei.

Bella si-a intins mainile in fata crispandu-se putin.

-Ce bine e, a oftat. Oh, dar sunt imensa.

Chiar era. Stomacul ei parca era ceva separat.

-Inca o zi, si s-a batut pe burta.

Nu am putut sa-mi stapanesc durerea care m-a cuprins, ma injunghia, dar am incercat sa nu o las sa se vada pe fata. Puteam sa o mai ascund inca o zi nu-i asa?

-E bine acum. Ups – o, nu!

Cana pe care Bella o lasase pe canapea a cazut pe o parte si continutul de un rosu inchis s-a scurs pe canapeaua deschisa la culoare.

Automat, desi trei perechi de maini se intinsesera, Bella s-a aplecat ca sa poata prinde.

S-a auzit apoi cel mai ciudat si inabusit sunet pe care l-am auzit vreodata, care a strabatut din interiorul corpului ei.

-Oh! A suspinat.

Si apoi a fost inconstienta, alunecand spre podea. Rosalie a prins-o in acelasi timp, inainte sa cada. Si Edward era acolo, cu mainile intinse, dezordinea de pe canapea era uitata.

-Bella? A întrebat, și apoi ochii îi erau deconcentrați, și panica i-a trecut pe față.

O jumătate de secundă mai târziu Bella a tipat.

Nu era doar un tipat, era un sunet de agonie. Sunetul îngrozitor s-a auzit ca un galgait și ochii iar i s-au dat peste cap. Corpul ei s-a răsucit, s-a întins în brațele lui Rosalie și apoi o fantană de sânge i-a ieșit pe gură.

18. Nu sunt cuvinte pentru așa ceva

Corpul Bellei, siroind de sange, a inceput sa se azbata in bratele lui Rosalie de parca era electrocutata. In tot acest timp fata ei era alba – inconstienta. Era salvaticia din interiorul ei cea care o facea sa miste asa. Avea convulsii, sunete ascutite si rupturi se auzeau o data su spasme.

Rosalie si Edward erau inghetati pentru o jumătate de secunda si dupa s-au trezit. Rosalie a luat corpul bellei in brate, si vorbind asa de repede era greu sa separi un cuvânt de altul, ea si Edward s-au indreptat rapid la scari spre etajul al doilea.

Am fugit dupa ei.

-Morfina! Edward a strigat la Rosalie.

-Alice , suna-l pe Carlisle, Rosalie a tipat.

Camera in care i-am urmat arata ca o camera de urgenta si era aranjata in mijlocul biroului-libreriei. Luminile erau stralucitoare si albe. Bella era pe masa sub lumina, pielea era fantomatica sub lumina reflectorului. Corpul ei sarea, ca un peste pe uscat. Rosalie a atintit-o pe Bella jos, luand si rupand hainele depe ea in timp ce Edward i-a bagat o seringă in mana.

De cate ori nu mi-o imaginasem goala? Acum numa puteam uita. Imi era frica sa raman cu aceste amintiri in cap.

-Ce se *intampla* Edward?

-El se sufoca!

-Probabil ca s-a rupt placenta!

Cumva in acest moment Bella si-a revenit. Ea le-a raspuns la cuvinte cu o voce sfasietoare care imi ranea timpanele.

-Scoate-l AFARA! Tipa. NU POATE RESPIRA! Fa-o ACUM!

I-am vazut punctele rosii cand urletul a facut sa i se sparga vasele de sange in ochi.

-Morfina, Edward maraia.

-NU!ACUM! Un alt val de sange i-a inecat cuvintele. El iii tinea capul ridicat, incercand disperat sa-i curete gatul ca sa poata respira.

Alice a intrat in camera si i-a prins o casca mica albastra lui Rosalie sub par> apoi Alice s-a indepartat, ochii ii erau mariti si ardeau cat timp Rosalie sasaia frenetic la telefon.

In lumina puternica pielea Bellei parea mai mult mov si neagra decat era alba. Un rosu puternic se vedea sub piele deasupra imensei mingi care se misca deasupra stomacului.

Mana lui Rosalie s-a apropiat cu un bisturiu.

-Lasa morfina sa se raspandeasca! A tipat Edward la ea.

-Nu mai este timp, Rosalie maraia. El moare!

Mana ei a venit peste stomacul Bellei, si rosu puternic a iesit de acolo de unde a perforat pielea. Era ca si cum intorceai o galeata plina invers. Bella s-a smucit dar nu a tipat. Inca se ineca.

Apoi Rosalie si-a pierdut concentrarea. I-am vazut expresia fetei cum s-a schimbat, i-am vazut buzele cum i s-au tras de pe dinti si cum ochii i-au stralucit de sete.

-Nu, Rose! A irlat Edwrd dar mainile lui erau blocate tinand-o pe Bella in sus ca sa poata respira.

M-am aruncat la Rosalie, sarind peste masa fara sa-mi bat capul cu transformarea. Cand i-am atins corpul ca piatra, aruncand-o la pamant, i-am simtit bisturiul cum m-a injunghiat adanc in mana stanga. Mana mea dreapta am lovit-o peste fata si i-am acoperit maxilarul si caile respiratorii.

Mi-am folosit stransoarea de pe fata ei ca sa o intorc sa ii pot sa un sut in stomac, era ca si cum as fi dat in ciment. Ea a zburat catre usa, cltinandu-se pe o parte. Micuta casca din ureche s-a spart. Apoi Alice a ajuns acolo, tragand-o de cat ca sa iasa pe hol.

Trecuia sa ii recunosc meritele Blondei – nu a aratat nici macar un gram de impotrivire. *Vroia* ca noi sa castigam. M-a lasat sa o trag asa, sa o salveze pe Bella. Bine, sa salvez chestia.

Mi-am smuls lama din mana.

-Alice, ia-o de aici! A urlat Edward. Du-o la Jasper si *tine*-o acolo! Jacob am nevoie de tine!

Nu m-am uitat la Alice cum a terminat ce avea de facut. M-am dus iar la masa de operatie unde Bella era albastra si ochii ii erau deschisi si ficși.

-Da-mi defibrilatorul, a marait Edward rapid si poruncitor.

-Da!

Ma uitam la fata lui cautand orice semn ca ar urma sa se poarte exact ca si Rosalie. Nu era decat ferocitatea gandirii.

-Fa-o sa respire! Trebuie sa-l scot inainte -

Inca un ruptura in interiorul corpului ei, cea mai asursitoare de pana acum, asa de tare incat amandoi am inghetat de soc asteptand urletul de raspuns. Nimic. Picioarele ei care fusesera ridicate de agonie acum erau slabite si stateau intr-un mod nenatural.

-Sira spinarii, s-a inecat de groaza.

-Scoate-l afara! Am tipat, dandu-i bisturiul. Nu o sa mai simta nimic acum!

Si apoi m-am aplecat peste capul ei. Gura ii pareea goala asa ca am presat-o pe a mea de a ei si am suflat aer. I-am simtit corpul stran ca se intindea, deci nimic nu ii bloca gatul.

Buzele ei aveau gust de sange.

Ii puteam auzi inima, batand neregulat. *Tine-o tot asa*, ma gandeam feroce catre ea, respirand o alta gura de aer. *Ai promis. Tine-ti inima sa bata.*

Am auzit sunetul usor si ud al bisturiului peste stomac. Mai mult sange curgea pe podea.

Urmatorul sunet m-ia dat un frison neasteptat, terifiant. Ca metalul care este sfasiat. Sunetul mi-a adus aminte de lupta din poiana de acum cateva luni, sunetul vampirilor nou-nascuti care erau rupti in bucati. M-am uitat peste si i-am vut fata lui Edward presata peste umflatura. Dintii de vampir – singurii care treceau prin pielea de vampir. M-am cutremurat cat am mai respirat inca o data aer pentru Bella.

A tusit iar catre mine, ochii ei clipeau, se invarteau si iar clipeau.

-Tu sa stai cu mine acum Bella! Tipam la ea. Ma auzi? Stai! Sa nu ma parasesti. Fa-ti inima sa bata in continuare!

Ochii i se rasuceau cautandu-ma pe mine, cautandu-l pe el, dar nu vedea nimic.

Ma uitam in ei oricum, tinandu-mi privirea blocata acolo.

Si apoi corpul ei era teapan in mainile mele, desi bataile ei abia se mai auzeau inima ei batea in continuare. Am realizat ca nemiscarea insemna ca s-a terminat. Batalia interioara era terminata. Cred ca l-a scos afara.

Si era.

Edward a soptit.

-Renesmee!

Asa ca Bella gresise. Nu era baietelui pe care si-l imagina. Nu era o surpriza. Despre ce alt ceva spusese corect?

Nu ma uitam in alta parte din ochii ei plidi de vase sparte, dar i-am simtit mainile ridicandu-se slabite.

-Lasa-ma..., a soptit cu o voce sparta. Da-mi-o mie.

Cred ca trebuia sa-mi dau seama tot timpul ii dadea ca isi dorea, nu conta cat de tampita era cererea ei. Dar nu-mi inchipuiam ca o asculta acum. Asa ca nu m-am gandit sa il opresc.

Ceva cald mi-a atins mana. Chiar acum ceva trebuia sa-mi atraga atentia. Mie nimic nu mi se pareea ca e cald.

Dar nu puteam sa ma uit in alta parte de la fata Bellei. A clipit si s-a uitat, in sfarsit vedea ceva. A bajmajit un sunet ciudat si slab.

-Renes...mee. Asa de... frumoasa.

Apoi a oftat – a suspinat de durere.

Pana m-am uitat era deja prea tarziu. Edward a luat ciudatenia calsa si insangerata din mainile ei slabite. Ochii mei s-au uitat rapid la pielea ei. Era rosie de sange – sangele care ii curgea pe gura, sangele car era intins peste tot corpul creaturii, si sangele proaspat care curgea din cele doua semne de muscatura de deasupra sanului ei stang.

-Nu, Renesmee, Edward mumura ca si cum l-ar fi invatat bunele mainere pe monstru. Nu ma uitam nici la el nici la ea. Ma uitam numai la Bella cand ochii ei i s-au dat peste cap. Cu o ultima bataie, inima ei s-a stins si nu se mai auzea.

Cred ca a pierdut doar o jumatate de secunda, si mainile mele erau peste pieptul ei, facand compresii. Numaram in minte, incercand sa tin un ritm egal. Unu.Doi.Trei.Patru.

Orindu-ma o secunda, am respirat iar pentru ea.

Nu puteam sa mai vad. Ochii imi erau uzi si intunecati. Dar eram foarte constient de sunetele din camera. Bataile sovaielnice ale inimii ei sub mainile mele, bataile inimii mele si alt – o bataie care falfaia era prea rapida, prea usoara. Nu-mi puteam da seama ce este.

Am fortat si mai mult aer pe gatul Bellei.

-Ce mai astepti? M-am inecat fara sa pot respira, impingand spre inima ei iar. Unu. Doi. Trei. Patru.

-I-a copilul, a spus Edward rapid.

-Arunc-o pe geam. Unu.Doi.Trei.Patru.

-Da-mi-o mie, o voce inceata ce auzea din usa.

Eu si Edward am sarit in acelasi timp.

Unu.Doi.Trei.Patru.

-Sunt bine, ma controlez, Rosalie a promis. Da-mi copilul Edward. O sa am grija de ea pana cand Bella...

Am respirat pentru Bella ier cat timp schimbul a avut loc. Sunetul batailor fasnete s-a estompat din cauza distantei.

-Muta-ti mainile Jacob!

mi-am luat ochii de la ochii Bellei inca impingand spre inima ei. Edward avea o seringa in mana – toata era argintie, parca era din metal.

-Ce e aia?

Mana lui de piatra m-a impins din drum. A fost o suptura mica cand impingerea lui mi-a rupt degetul mic. In aceeasi secunda, a bagat acul direct in inima ei.

-Veninul meu, mi-a raspuns si apasa in jos.

Am auzit socul din inima ei ca si cum ar fi fost padelele de la defibrilator.

-Fa-o sa merga in continuare, mi-a ordonat. Vocea ii era de gheata, era moarta. Feroce si faraminte. Ca si cum era o masina.

Am ignorat arsura care imi vindeca degetul si am inceput sa-i apas pe inima. Era mai greu, ca si cum sangele i se congela – ingrosat si incet. Cat ii apasam sangele vascos prin astere ma uitam la ce face el.

Era ca si cum o saruta, trecandu-si buzele peste gatul ei, peste incheieturi, in locul de unde i se indoia mana pe interior. Dar puteam auzi cum pielea i se rupea cand dintii lui o stapungeau, iar si iar, fortand veninul sa intre in sistemul ei prin mai multe locuri posibile. Ma uitam cum limba lui palida trecea peste gaurile insangerate, dar inainte sa pot sa fiu scarbit sau nervos, am realizat ce facea. Cand limba lui spala veninul, ii inchidea ranile. Tinand otrava si sangele inauntrul corpului ei.

Am suflat si mai ult aer in gura ei, dar nu era nimic acolo. Doar nemiscare primeam in raspuns. Am tot impins inima , numarand, cat el era ca un mainiac asupra ei, incercand s-o faca bine. Ce mai in coace si in colo....

Dar nu mai era nimic acolo. Doar eu, doar el.

Lucrand peste un cadavru.

Pentru asta mai ramasese din fata pe care amandoi o iubeam. Acest corp rupt si fara sange. Nu am reusit s-o animam pe Bella.

Stiam ca era prea tarziu. Stiam ca etse moarta. Stiam sigur pentru ca nu mai avea puls. Nu mai simteam niciun motiv sa fiu langa ea. *Ea* nu mai era aici. Asa ca acest corp nu ma mai atragea. Nevoia de a fi langa ea disparuse. Sau poate ca *mutat* era un cuvânt mai potrivit. Simteam cum ma tragea ceva in directia opusa. De la parter, prin usa. Dorinta de a pleca de aici si de a nu ma mai intoarce vreodata.

-Atunci pleaca, a sarit si mi-a dat mainile la o parte inca o data, luandu-mi locul de data asta. Simteam de data asta trei degete rupte.

Le-am indreptat, fara sa ma gandesc la durere.

Ii impingea inima moarta mai repede decat o facusem eu.

-Nu e moarta, a marait. O sa fie bine.

Nu eram sigur daca mia vorbeste cu mine.

Intorcandu-ma, lasandu-l cu moarta, ma indreptam usor catre usa. Sa de incet. Nu-mi puteam forta picioarele sa mearga mai repede.

Asta a fost. Un ocean de durere. Celalalt punct deasupra apei care fierbea pe care nu mi-l puteam imagina, cu atat mai mult vedea.

Ma simteam gol din nou, acum ca-mi pierdusem scopul. Salvarea Bellei fusese lupta mea de atata timp. Si ea nu mai putea fi salvata. Era de buna voie

s-a sacrificat sa fie rupta de copilul monstrului si acum lupta era pierduta. Se terminase.

Ma cutremuram la sunetul care venea din spatele meu cand coboram pe scari – sunetul unei inimi moarte fortate sa bata.

Vroiam daca se putea sa-mi intre ceva in cap si sa-mi arda creierul. Sa arda imaginea Bellei in ultimile minute. As suporta atacul cerebral daca as fi putut scapa de ele – de tipete, de sange, de sunetul de nesuportat pe care il facea monstul vampir cand se zbatea si cand rupea totul incercand sa iasa afara....

Vroiam sa o rup la fuga, sa trec cate zece trepte odata si sa ma intrec pana la usa, sar picioarele mele erau grele ca fierul si corpul imi era mai obosit decat oricand pana atunci. Am mers pe scari ca un batran bolnav.

M-am odihnit la capatul scarilor, strangandu-mi putere sa ies pe usa.

Rosalie era in partea curata a canapelei albe, cu spatele la mine, gangurind si murmurand lucrului din bratele ei care era invelit in patura. Cred ca m-a auzit cand am facut pauza, dar m-a ignorat, prinsa in momentul ei de maternitate-furata. Poate ca acum va fi fericita. Rosalie avea ce isi dorea si Bella nu avea cum sa vina si sa ii i-a creatura. Ma intrebam daca blonda veninoasa a sperat asta chiar de la inceput. Tinea ceva intunecat in brate si auzeam un sunet lacom care sugera de la micuta criminala pe care o tinea.

Era miros de sange in aer. De sange uman. Rosalie o hranea. Bineinteles ca vroia sange. Cu ce altceva sa hranesti orice fel de monstru care isi mutila propria mama? Putea la fel de bine sa-i bea sangele Bellei. Poate ca asa facea.

Puterea mi-a revenit cat il ascultam pe micul calau cum se hraneste. Putere si ura si caldura – caldura rosie care imi strabatea mintea, arzand dar nestergand nimic. Imaginile din cap erau combustibil care mareau infernul dar refuzau sa fie consumate. Simteam frisoane ca ma misca din cap pana in picioare si nu am facut nimic sa le opresc. Rosalie era total absorbita de creatura, nu-mi acorda nicio atentie. Nu avea sa fie destul de rapida pentru mine la cat de distrata era.

Sam avea dreptate. Chestia era o aberatie – existenta ei era contra naturii. Un demon negru si fara suflet. Ceva ce nu avea niciun drept sa traiasca.

Ceva ce trebuia distrus.

Se parea ca ceea ce ma tragea nu ma indemna catre usa pana la urma. Puteam sa simt acum, ma incuraja, tragandu-ma inainte. Ma impingea sa termin, sa curat lumea de aceasta anomalie.

Rosalie ar fi incercat sa ma omoare cand creatura era moarta si o sa ma lupt si eu. Nu eram sigur daca puteam sa o termin pana se intorceau ceilalti sa

o ajute. Poate ca da, poate ca nu. Nu imi pasa prea mult oricare ar fi fost posibilitatea.

Nu imi pasa daca lupii, oricare dintre haite, m-ar fi razbunat sau ar fi spus familiei Cullen ca sunt chit.

Nimic nu conta. Tot ce imi pasa era judecata mea. Razbunarea *mea*. Chestia care a ucis-o pe Bella nu avea sa mai traiasca niciun minut in plus.

Daca Bella supravietuia, avea sa ma urasca pentru asta. O sa vrea sa ma omoare personal.

Dar nu-mi pasa. Nu-i pasa ce imi facuse mie – lasandu-se macelarita ca un animal. De ce sa tin cont de sentimentele ei?

Si apoi era Edward. Cred ca este prea ocupat acum – prea acaparat de nebuneasca negare, incercand sa reanimeze un cadavru – ca sa-mi auda planurile.

Asa ca nu aveam sansa sa-mi tin promisiunea decat – si nu era un pariu pentru care *as* fi pus bani – daca reuseam sa castig lupta impotriva lui Rosalie, Jasper si Alice, trei la unu. Dar chiar si daca invingeam, nu cred ca ma lasa inima sa-l omor pe Edward.

Pentru ca nu aveam destula mila pentru asta. De ce sa il las sa scape cu ce a facut? Nu era mai corect – mai satisfacator – sa-l las sa traiasca si sa aiba nimic, absolut nimic?

Aproape ca ma facea sa zambesc, asa de plin eram de ura, numai sa-mi imaginez. Nu tu Bella. Nu tu progenitura ucigasa. Si de asemenea fara unii din membrii familiei pe care *as* fi reusit sa-i dobor. Bineinteles, ca probabil avea sa-i puna la loc, din moment ce eu nu mai eram in jur ca sa-i ard. Nu ca Bella, care nu mai avea sa fie intreaga niciodata.

Ma intrebam daca si creatura putea fi pusa la un loc. Ma indoiam. Era si parte din Bella – asa ca trebuia sa mosteneasca s o parte din invulnerabilitati. Puteam sa aud asta in micuta bataie a inimii ei.

Inima creaturii batea. A ei nu.

Numai o secunda a trecut pana am lust aceste decizii usoare.

Tremuratul era mai puternic si mai rapid. M-am incordat pregatindu-ma sa sar la vapirul blond si sa-i smulg creatura ucigasa din brate cu dintii.

Rosalie a gangurit la creatura iar si a pus biberonul de metal intr-o parte si a ridicat creatura in aer sa-i aseze fata peste obrazul ei.

Perfect. Noua pozitie era perfecta pentru atacul meu. M-am aplecat si am simtit cum caldura ma schimba in timp ce atractia care ma tragea spre ucigasa crestea – era mai puternica decat am simtit vreodata, asa de puternica incat imi amintea de comanda lupului Alfa, ca si cum m-ar fi zdrobit daca nu ascultam.

De data asta *vroiam* sa ascult.

Ucigasa se uita dupa umarul lui Rosalie la mine, privirea ii era mai concentrata decat privirea oricarui nou-nascut.

Ochii caprui foarte calzi, culoarea de ciocolata cu lapte – aceeasi culoare pe care aavut-o si Bella.

Tramuratul meu s-a oprit; caldura m-a cuprins, mai puternica decat inainte, dar era un altfel de caldura – nu ma ardea.

Era stralucitoare.

Totul in mine s-a desfacut cat timp ma uitam in micuta fata de portelan a bebelusului jumatate-vampir jumatate-om. Toate legaturile care ma tineau in viata au fost rupte, ca si cum ai taia sfoara de ma un manunchi de baloane. Totul ce ma facea cel care sunt – dragostea pentru fata moarta de sus, dragostea pentru tatal meu, loialitatea fata de noua haita, dragostea pentru ceilalti frati, ura pentru dusmanii mei, casa mea, numele meu, eu insumi – s-au deconectat de la mine in acea secunda si au plutit in spatiu.

Nu eram lasat sa plutesc. O noua legatura ma tinea acolo unde sunt.

Nu doar una, ci un milion. Nu sfori, ci cabluri de otel. Un milion de cabluri de otel – toate legandu-me de un singur lucru – de centrul Universului.

Puteam vedea acum cum Universul se invartea in jurul acestui unic punct. Nu vazusem simetria lui inainte, dar era usor acum.

Nu ma mai tineau unde sunt gravitatia pamantului.

Era aceasta fetita din mainile vampirului blond care ma tineau acum aici.

Renesmee.

De sus, era un sunet nou. Singurul sunet care ma putea atinge in aceasta clipa infinita.

O bataie frenetica, a inima grabita.....

O inima care se schimba.

CARTEA A TREIA : BELLA

PREFATA

19. ARSURA

20. NOU

21. PRIMA VANATOARE

22. PROMISIUNEA

23. AMINTIRI

24. SURPRIZA

25. FAVORUL

26. STRALUCIRE

27. PLANURI DE CALATORIE

28. VIITORUL

29. GRESELI

30. IREZISTIBIL

31. TALENTUL

32. COMPANIA

33. INSELACIUNEA

34. DECLARATIA

35. TERMENUL LIMITA

36. DORINTA DE SANGE

37. CONTRADICTII

38. PUTEREA

39. SFARSITUL FERICIT

Afectiunea personala este un lux pe care il poti avea numai dupa ce toti dusmanii sunt eliminati.

Pana atunci, toti pe care ii iubesti sunt ostatici, sargandu-ti curajul si corupandu-ti judecata.

Orson Scott Card „*Empire*”

Prefața

Deja nu mai era demult doar un cosmar, linia intunericului avansa catre noi prin ceata de gheata provocata de picioarele lor. *sa murim*, m-am gandit panicata. Eram disperata dupa pretioasa pe care o pazeam, dar chiar si sa ma gandesc la asta era o lipsa de concentrare pe care nu mi-o permiteam.

Se apropiau, robele lor miscandu-se usor in urma miscarii. Le-am vazut mainile stranse cu ghearele de culoarea osului. S-au despartit, dorind sa ne atace din toate partile. Eram depasiti numeric. Se terminase.

Apoi, ca o explozite de lumina dupa un flash, toata scena era diferita. Nimic schimbat totusi – Volturii inca se indreptau spre noi, gata sa ucida. Tot ce s-a schimbat de fapt era cum acest peisaj mi se parea mie. Dintr-o data o vroiam cu ardoare. Vroiam ca ei ca atace. Panica s-a transformat in dorinta de sange in timp ce inaintam, un zambet pe fata si un marait iesit printre dintii mei dezveliti.

19. *Arsura*

Durerea era de neinchipuit.

Exact- eram naucita. Nu puteam sa inteleg, nu puteam sa inteleg ce se intampla. Corpul meu incerca sa respinga durerea si eram atrasa iar si iar intr-un intuneric care taia secunde sau chiar minute din durere, fiind si mai greu sa fac fata realitatii. Am incercat sa le separ. Non-realitatea era neagra si nu durea atat.

Realitatea era rosie, si ma simteam ca si cum eram taiata pe jumatate, lovita de un autobuz, lovita de un luptator, calcata de tauri si scufundata in acid toate in acelasi timp. Realitatea ma facea sa-mi simt corpul ca se suceste si sare cand era imposibil sa ma misc din cauza durerii. Realitatea era ca stiam ca era ceva mai important decat aceasta tortura dar nu-mi aduceam aminte care era. Realitatea se intorcea asa de repede.

Un moment, totul era asa cum ar fi trebuit sa fie. Inconjurata de oamenii pe care ii iubeam. De zambete. Cumva, incredibil pe cat paream, mi se paream ca mai aveam putin pana primeam lucrul pentru care ma luptam. Si apoi un lucru marunt si insignifiant se facea rau.

Ma uitam cum cana mea se apleca si sange inchis la culoare se rasturna si pata albul perfect, si eu m-am aplecat sa previn accidentul din reflex. Ii vedeam pe ceilalti, maini mai rapide, dar corpul meu continua sa incerce sa ajunga, sa se intinda...

Inauntrul meu, ceva s-a tras in directia opusa.

Rupandu-se. Spargandu-se. Agonie.

Intunericul a preluat comanda si apoi a plecat in locul unui val de tortura. Nu puteam respira – m-am mai inecat o data inainte, si acum era diferit; era prea fierbinte in gat. Bucati din mine se spargeau, se rupeau, ma spintecau...

Mai multa bezna.

Voci , de data asta, tipau, pe masura ce durerea se intorcea.

-Cred ca s-a desprins placentă!

Ceva mai ascutit decat cutitele s-a rupt in mine – cuvintele, aveau sens in ciuda celeilalte torturi. *Placenta dezlipita* – stiam ce inseamna. Inseamna ca bebelusul meu murea in mine.

-Scoate-l afara, tipam la Edward. De ce nu facuse asta inca? Nu poate se respire! Fa-o acum!

-Morfina-

Vroia sa astepte, sa-mi dea calmante, in timp ce bebelusul nostru murea?

-Nu! Acum! M-am incecat, incapabila sa continui.

Puncte negre acopereau lumina din camera in timp ce un nou punct rece de durere m-a injunghiat in stomac. Se simtea gresit – m-am zbatut automat sa-mi protejez pantecul, bebelusul, micutul Edward Jacob, dar eram slaba.

Plamanii ma dureau, oxigenul ma ardea. Durerea se indeparta desi eu ma tineam de ea acum. Copilul meu, copilul meu, murea.....

Cat timp trecuse? Secunde sau minute? Durerea trecuse. Amorteala. Nu puteam simti. Inca nu puteam sa vad dar puteam sa aud. Era iar aer in plamani, târșându-se in bule aspre in jos si in sus pe gat.

-Stai cu *mine* acum Bella! Ma auzi? Stai! Nu o sa ma parasesti. Tine-ti inima batand!

Jacob? Jacob, inca era aici, inca incerca sa ma salveze.

Bineintele, vroiam sa-i spun. Bineintele ca o sa-mi mentin inima batand. Nu le promisesem amandurora?

Am incercat sa-mi simt inima, sa o gasesc, dar eram ara de pierduta in interiorul corpului. Nu simteam lucrurile pe care trebuia sa le simt, si nimic nu parea la locul lui. Am clipit si mi-am gasit ochii. Am putut sa vad lumina. Nu era ceea ce cautam dar era mai bine decat nimic.

Ochii se luptau sa se adapteze, Edward a soptit *Renesmee*.

Renesmee?

Nu baiatul palid si perfect din imaginatia mea? Am avut un moment de soc si apoi o caldura care ma inunda.

Renesmee.

Mi-am fortat buzele sa se miste, mi-am fortat bulele de aer sa se transforme in soapta pe limba. Mi-am fortat mainile amortite sa se intinda.

-Lasa-ma....Da-mi-o mie!

Lumina dansa, spargandu-se pe mainile le cristal ale lui Edward. Luminile erau amestecate cu rosu, cu sangele care ii acoperea mainile. Si ceva si mai rosu in mainile lui. Ceva mic si zbuclum de pe care picura sange. Si-a atins corpul cald de mainile mele slabite, aproape ca si cand as fi tinut-o. Pielea ei uda era fierbinte – la fel de fierbinte ca a lui Jacob.

Ochii mi s-au concentrat; dintr-o data totul era clar.

Renesmee nu plangea, dar respira repede si convulsiv. Ochii ei erau deschisi, expresia ei asa de socata aproape ca era hazlie. Capul ei mic si perfect rotund era acoperit de un strat gros de bucle incalcite si insangerate.

Irisii ei erau de un maro ciocolatiu familiar – dar deosebit-. Sub sange pielea parea palida, ca fildesul. Tot inafara de obraji, care erau arzand de culoare.

Fata ei micuta era absolut perfecta incat ma buimacea. Era chiar mai frumoasa decat tatal ei. Incredibil. Imposibil.

-Renesmee, am soptit. Asa...frumoasa.

Imposibila fata a zambit dintr-o data – un zambet larg si deliberat. In spatele buzelor roz ca scoica erau dintii de un alb ca laptele.

Si-a aplecat capul, pe pieptul meu, adancindu-se in caldura. Pielea ei era calda si matasoasa, dar nu simtea ca a mea.

Apoi a fost durere iar – doar o taietura calda. Am suspinat.

Si nu mai era. Copilul meu ca fata de inger nu mai era. Nu puteam sa o vad sau sa o simt. *Nu!* Vroiam sa tip. *Da-mi-o inapoi!*

Dar slabiciunea era prea mare. Pentru moment mi-am simtit mainile ca niste furtune de guma si apoi nu am mai simtit nimic. Nu le mai puteam simtii. Nu *ma* mai puteam simtii.

Intunericul a venit peste ochii mei mai puternic decat inainte. Ca un val care ma orbea, ferm si rapid. Imi acoperea nu numai ochii ci si tot corpul cu o greutate sfasietoare. Era extenuant sa ma lupt impotriva lui. Stiam ca era asa de usor sa cedezi. Sa las intunericul sa ma traga in jos, jos, jos, intr-un loc in care nu mai era durere si constiinta, si nu mai erau griji si nu mai era frica.

Daca era doar dupa mine, nu mai eram in stare sa ma lupt mult timp. Eram numai un om cu nu mai multa putere decat una obisnuita, umana. Am incercat sa tin pasul cu super-naturalul prea mult, exact cum a spus si Jacob.

Dar asta nu era numai despre mine.

Daca faceam lucrul cel mai usor acum, sa las nimicul intunecat sa ma stearga, aveam sa-i ranesc pe ei.

Edward. Edward. Viata mea si a lui erau rasucite intr-un singur sirag. Tai unul, si ii tai pe amandoi. Daca el ar fi plecat, nu as fi putut trai. Daca eu as fi plecat, nici el nu ar fi putut sa supravietuiasca. O lume fara Edward parea complet fara rost. Edward *trebuia* sa existe.

Jacob – care mi-a spus adio de atatea ori dar care se intorcea atunci cand aveam nevoie de el. Jacob, pe care l-am ranit de atatea ori ca parea crima. Sa-l ranesc in continuare, in cel mai rau fel posibil? A stat alaturi de mine, in ciuda tuturor. Acum tot ce imi cerea era sa stau alaturi de el.

Dar aici era asa de intuneric ca nu puteam vedea fata niciunuia. Nimic nu parea real. Asta o facea si mai greu de indurat.

Am continuat sa ma lupt cu intunericul, aproape reflex. Nu incercam sa il ridic. Doar rezistam. Nu-l lasam sa ma striveasca complet. Eu nu eram Atlas iar intunericul parea greu ca o planeta; nu-i puteam face fata. Tot ce puteam face era sa nu ma las invinsa.

Intr-un fel era modelul vietii mele - nu fusesem niciodata destul de puternica sa fac fata cu lucrurile care nu depindeau de mine, sa-mi atac dusmanii sau sa-i indepartez. Sa evit durerea. Tot timpul umana si slaba, singurul lucru pe care am fost in stare sa-l fac a fost sa continui sa merg mai departe. Sa suport. Sa supravietuiesc.

Era suficient pana in acest punct. O sa trebuiasca sa fie suficient si astazi. O sa suport pana cand o sa vina ajutor.

Stiam ca Edward o sa faca tot ce ii sta in putiinta. Nu avea sa renunte. Nici eu.

Tineam intunericul nonexistentei la doar cativa centimetrii.

Totusi nu era de ajuns – acea determinare. Pe masura ce timpul trecea si intunericul castiga cu pasi marunti optimi de centimetru., imi trebuia ceva mai mult din care sa-mi trag puterea.

Nu puteam sa trag in vedere nici fata lui Edward. Nici a lui Jacob, nici a lui Alice sau a lui Rosalie sau Charlie sau Renee sau Carlisle sau Esme...nimic. Ma inspaimanta si ma intrebam daca nu era prea tarziu.

Ma simteam alunecand – nu aveam de ce sa ma tin.

Nu! Trebuie sa ii supravietuiesc. Edward depindea de mine. Jacob. Charlie Alice Rosalie Carlisle Renée Esme...

Renesmee.

Si apoi, desi nu puteam sa vad ceva, dintr-o data am putut simti ceva. Ca niste margini fantasmagone, imi imaginam ca pot sa-mi simt bratele iar. Si in ele, ceva mic si tare si foarte, foarte cald.

Copilul meu. Micutul meu ghemotoc.

Am facut-o. Impotriva sanselor, fusesem destul de puternica sa-i supravietuiesc lui Renesmee, sa o tin pana cand era destul de puternica sa traiasca fara mine.

Punctul acela fierbinte in bratele mele imagine pareasa de real. L-am strans mai aproape. Era exact acolo unde trebuia sa-mi fie inima. Tineam aproape memoria calda a fiicei mele, stiam ca o sa pot sa lupt cu intunericul cat timp era nevoie.

Caldura de langa inima mea se facea din ce in ce mai reala, din ce in ce mai calda. Fierbinte. Fierbinteala era asa de reala ca era greu de crezut ca mi-o imaginez.

Mai fierbinte.

Inconfortabila de acum. Prea fierbinte. Mult, mult prea fierbinte.

Ca si cum as fi apucat partea gresita a fierului de calcat – raspunsul meu automat a fost sa scap lucrul arzator din brate. Dar nu era nimic acolo.

Mainile nu imi erau indoite la piept. Mainile mele erau ceva mort intins undeva langa mine. Caldura era undeva in mine.

Focul crestea - intens si crestea si era intens iar pana cand depasise orice simtisem vre-o data.

Am simtit pulsul din spatele focului violent in piept si am realizat ca imi gasisem inima din nou, exact la timp sa imi dorec sa n-o fi facut. Sa-mi fi dorit sa imbratisez intunericul cat timp mai aveam o sansa. Vroiam sa-mi ridic mainile si sa-mi infig unghiile in piept sa-l deschid si sa-mi scot inima din el – orice ca sa scap de tortura. Dar nu-mi puteam simti mainile, nu-mi puteam misca un deget.

Cand James mi-a rupt piciorul sub al lui. Asta a fost nimic. Acela era un loc moale ca sa ma odihnesc pe un pat din pene. As lua aia acum inapoi de o suta de ori. O suta de rupturi. Le-as lua si as fi multumita.

Copilul lovindu-mi coastele, facandu-si loc prin mine bucata cu bucata. Asta era nimic. Asta era ca si cum as pluti intr-o apa rece. As lua asta de o mie de ori. As lua si as fi multumita.

Focul se facea mai fierbinte si vroiam sa tip. Sa cer ca cineva sa ma omoare acum, inainte sa mai traiesc o singura secunda cu aceasta durere. Dar nu-mi puteam misca buzele. Greutatea era inca acolo, apasandu-ma.

Am realizat cu nu mai era intunericul cel care ma tinea; era propriul corp. Asa de greu. Ma ardea in flacari care isi faceau loc dinspre inima, imprastiindu-se cu o durere imposibila prin umeri si stomac, urcandu-se pe gat si lingandu-ma pe fata.

De ce nu ma puteam misca? De ce nu puteam tipa? Asta nu fusese parte din poveste.

Mintea mea era incredibil de clara – ascutita de durerea crunta – si am vazut raspunsul aproape in acelasi timp in care am formulat intrebarea.

Morfina.

Mi se parea ca acum un milion de morti discutasem – Edward, Carlisle si cu mine.

Edward si Carlisle sperau ca suficiente calmante ma vor ajuta sa lupt cu durerea veninului. Carlisle incercase cu Emmett, dar veninul arsese inaintea medicamentului, inchizandu-i venele. Nu avusese timp sa se imprastie.

Mi-am tinut fata neteda si am admis si ii multumeam stelei mele norocoase rare ca Edward nu-mi putea citii gandurile.

Pentru ca avusesem morfina si venin impreuna in sistem inainte, si stiam adevarul. Cunosteam ca paralizia medicamentului era complet irelevanta in timp ce veninul se imprastia prin vene. Dar in niciun caz nu aveam sa mentionez asta.

Nimic din ce sa il faca sa nu doreasca sa ma mai schimbe.

Nu crezusem ca morfina o sa aiba acest efect – ca o sa ma tintuiasca jos si ca o sa-mi puna calus la gura. Sa ma tina paralizata in timp ce ardeam.

Stiam toate povestile. Stiam ca Carlisle a stat in liniste destul cat sa evite sa fie descoperit cat timp ardea. Stiam ca, conform lui Rosalie, nu ma ajuta cu nimic sa tip. Si speram ca poate pot fi si eu ca Carlisle. Ca as putea crede cuvintele lui Rosalie si sa incerc sa imi tin gura inchisa. Pentru ca stiam ca fiecare tipat care imi iese pe buze avea sa-l zapaceasca pe Edward.

Acum mi se parea o gluma oribila ca mi se indeplinea dorinta.

Daca nu puteam sa tip, *cum puteam sa le spun sa ma omoare?*

Tot ce vroiam era sa mor. Sa nu ma fi nascut niciodata. Golul existentei mele nu avea cum sa egaleze aceasta durere. Nu ar fi meritat sa traiesc sa o suport nici macar o singura bataie de inima.

Lasa-ma sa mor, lasa-ma sa mor, lasa-ma sa mor.

Si, intr-un spatiu infinit numai asta era. Doar crunta tortura, plansetul surd, dorind ca moartea sa vina. Nimic altceva, nici macar timpul. Asa ca asta o facea infinita. Fara inceput si fara sfarsit. Un infinit moment de durere.

Singura schimbare a venit atunci dintr-o data, imposibil, durerea se dublase. Partea inferioara a corpului, moarta inca inainte de morfina, era dintr-o data incendiata. Niste legaturi rupte se vindecau – legate impreuna de arzatoarele degete ale focului.

Furia arsurii infinite continua.

Puteu sa treaca secunde sau zile, saptamani sau ani, dar eventual, timpul urma sa aiba sens din nou.

Trei lucruri se intamplau in acelasi timp, cresteau una din alta asa ca nu stiam care era primul: timpul pornise, greutatea morfinei disparuse si eu eram mai puternica.

Puteam sa simt cum controlul asupra corpului revine si era in crestere, si aceasta crestere fusese primul indiciu al timpului care trecea. Am stiut cand am putut sa-mi misc degetele de la picioare si cand am putut sa-mi strang degetele de la maini in pumn. Stiam, dar nu aveam de gand sa actionez.

Desi focul nu incetase nici macar putin – de fapt, incepusem sa dezvolt o noua capacitate de a-l putea experimenta, un nou mod de a aprecia, separat, fiecare limba arzanda care imi trecea prin vene- am descoperit ca pot sa gandesc in jurul ei. Mi-am adus aminte *de ce* nu trebuia sa tip. Mi-am adus aminte motivul pentru care mi-am asumat indurarea acestei agonii de nesuportat. Mi-am adus aminte ca, desi mi se parea imposibil acum, era ceva pentru care merita toata aceasta tortura.

Asta s-a intamplat chiar la timp ca eu sa pot sa-mi tin greutatea de pe partea stanga a corpului. Pentru oricine se uita la mine, nu avea sa fie nicio schimbare. Dar pentru mine, in timp ce ma zbateam sa imi tin tipetele si loviturile inchise in mine, unde nu puteau sa loveasca pe altcineva, se parea ca din faptul ca eram prionita in timp ce ardeam transformasem legatura sa ma pot tine in foc.

Aveam destula putere sa stau acolo nemiscata in timp ce eram arsa de vie.

Auzul imi era din ce in ce mai clar, si imi puteam numara bataile nebunesti, frenetice ale inimii ca sa pot tine evidenta timpului.

Imi puteam numara respiratiile slabe care imi treceau printre dinti.

Puteam sa numar respiratiile joase si egale care veneau de la cineva care statea aproape de mine. Astea se miscau cel mai incet asa ca m-am concentrat la ele. Ele insemnau ca timpul trece. Mult mai egale chiar si decat pendului unui ceas, acele respiratii ma trageau prin secunde arzande spre sfarsit.

Am continuat sa fiu mai puternica, gandurile erau mai clare. Apoi noi zgomote au venit. Puteam asculta. Erau niste pasi usori, soapta aerului imprastiata de o usa care se deschidea. Pasii se apropiau si eu am simtit presiune la interiorul incheieturii. Nu am putut sa simt raceala degetelor. Focul ardea orice memorie a recelui.

-Nu e inca nicio schimbare?

-Niciuna. presiune usoara, respiratia peste pielea mea incinsa.

-Nu mai e nici urma de morfina ramasa.

-Stiu.

-Bella? Poti sa ma auzi?

Stiam mai presus de orice dubiu ca daca imi desfaceam dintii pierdeam – aveam sa plang si sa tip si sa ma zbat si sa lovesc. Daca as fi deschis ochii sau chiar daca as fi miscat un deget – orice modificare ar fi insemnat sfarsitul controlului.

-Bella? Bella, iubito? Poti sa-ti deschizi ochii? Poti sa ma strangi de mana?

Presiune pe degete. Era mai greu sa nu-i raspund, dar am ramas paralizata. Stiam ca durerea de acum din voce era nimic comparata cu ceea ce ar *putea* fi. Acum ii era *frica* ca eram in suferinta.

-Poate... Carlisle, poate ca a fost prea tarziu. Vocea ii era o soapta; sparta cand a spus *tarziu*.

Determinarea a fost in dubiu o secunda.

-Asculta-i inima Edward. E chiar mai puternica decat a fost a lui Emmett. Nu am mai auzit ceva mai plin de viata. O sa fie bine.

Da, avusesem dreptate sa tac. Carlisle il reasigura. Nu trebuia sa suferu cu mine.

-Si...coloana ei?

-Ranile ei nu au fost mult mai rau decat cele ale lui Esme. Veninul o sa o vindece asa cum a facut si pentru Esme.

-Dar este asa de nemiscata. Trebuie sa fi facut ceva gresit.

-Sau ceva corect, Edward. Fiule, ai facut tot ce as fi facut eu si peste. Nu sunt sigur ca as fi avut perseverenta si increderea ca sa o salvez. Nu te mai chinui. Bella o sa fie bine. O soapta sparta.

-Trebuie sa fie in agonie.

-Nu stim asta. A avut atat de multa morfina in sistem. Nu stim ce efect o sa aiba asupra experientei ei. Usoara presiune la curba bratului. Alta soapta.

-Bella, te iubesc. Bella, imi pare rau.

Vroiam asa de mult sa-i raspund, dar nu vroiam sa-i fac durerea si mai grea. Nu cat timp aveam puterea sa ma stapanesc.

Cu toate astea, focul mistuitor ma ardea. Dar era asa de mult spatiu in capul meu acum. Loc in care sa meditez la conversatia lor, loc sa-mi amintesc ce s-a intamplat, loc sa ma pot gandi spre viitor, si loc infinit sa sufara. Deasemenea loc sa imi fac griji.

Unde era copilul meu? De ce nu era aici? De ce nu vorbeau despre ea?

-Nu, raman aici, Edward soptise raspunzand la un gand nespus. O sa se inteleaga ei.

-O situatie interesanta, Charlisle a raspuns. Si eu care credeam ca le-am vazut pe toate.

-O sa o rezolv mai tarziu. *Noi* o sa o rezolvam. Ceva a apasat usor pe palma mea umflata.

-Sunt sigur, intre noi cinci, ca putem sa ne abtinem ca sa nu se transforme intr-un macel.

Edward a oftat.

-Nu stiu de partea cui sa fiu. As vrea sa ii inving pe amandoi. Bine, mai tarziu.

-Ma intreb ce parere o sa aiba Bella- de partea cui o sa fie, Carlisle medita.

Un chicotit incet.

-Sunt sigur ca o sa ma surprinda. Tot timpul o face.

Pasii lui Carlisle s-au indepartat si eu eram frustrata ca nu mai era nicio explicatie. Vorbeau asa de misterios doar ca sa ma enerveze pe mine?

Am continuat sa-i numar respiratiile lui Edward ca sa tin seama timpului.

Zece mii noua sute patruzeci si trei de respiratii mai tarziu, un set diferit de pasi se auzea in camera. Mai usor. Mai... ritmat.

Ciudat ca puteam distinge diferentele dintre pasi, nu fusesem capabila sa le aud deloc pana azi.

-Cat timp mai este? Edward a intrebat.

-Nu mai dureaza mult, i-a spus Alice. Vezi ce clara a devenit? O pot vedea mult mai bine. A oftat.

-Inca simti un gust amar?

-Da, mersi frumos ca mi-ai amintit, s-a vaicarit. Si tu ai fi ingrozit daca ai realiza ca esti legat de maini de propria ta natura. Ii vad pe vampiri cel mai bine pentru ca sunt unul dintre ei; ii vad pe oameni ok, pentru ca am fost unul dintre ei. Dar nu pot sa vad aceste ciudate corciturii deloc pentru ca nu sunt ceva ce am intalnit. Iac!

-Concentreaza-te Alice.

-A da! Bella e chiar prea usor de vazut acum.

Urmase un moment lung de tacere, si apoi Edward a oftat. Era un nou sunet, mai vesel.

-Chiar o sa fie bine, a respirat.

-Bineinteles ca va fi.

-Nu erai asa de optimista acum doua zile.

-Nu puteam sa vad *bine* acum doua zile. Dar acum ca a scapat de toate petele oarbe, e floare la ureche.

-Poti sa te concentrezi pentru mine? La timp – da-mi o estimatie.

Alice a oftat.

-Asa de nerabdator. Bine. Lasa-ma o secunda.

Se auzea respiratia inceata.

-Multumesc Alice. Vocea ii era mai senina.

Cat timp? Nu ar putea si ei cel putin sa spuna cu voce tare si pentru mine? Era chiar asa de mult? Cate secunde mai aveam de ars? Zece mii? Douazeci? Inca o zi – optzeci si sase de mii patru sute? Mai mult de atat?

-O sa fie uimitoare.

Edward a marait incet.

-In totdeauna a fost.

Alice a pufnit.

-Stii ce am vrut sa spun. *Uita-te* la ea.

Edward nu a raspuns dar cuvintele lui Alice mi-au dat speranta ca poate nu aratam ca un carbune incins asa cum ma simteam. Ma simteam ca si cum *trebuia* sa fiu un morman de cenusa deja. Fiecare celula din corp a fost transformata in scrum.

Am auzit-o pe Alice ca a iesit din camera. Am auzit fosnetul materialului care se freca de ea cand s-a miscat. Auzeam bazaitul incet de la lumina care era agatata pe tavan. Auzeam adierea vantului atingand exteriorul casei.

Puteam auzi *totul*.

La parter cineva se uita la un meci. Mariner castigau cu doua reprize.

-Este *randul* meu, am auzit-o pe Rosalie rastindu-se la cineva, si raspunsul era un marait infundat.

-Gata acum, Emmett attentionase.

Cineva sasaia.

Am ascultat mai mult, dar nu mai era nimic inafara de meci. Baseballul nu era destul de interesant pentru mine ca sa ma distraga de la durere asa ca am ascultat in continuare respiratia lui Edward, numarand secunde

Douazeci si unu de mii noua sute saptesprezece secunde si jumatate mai tarziu, durerea se schimbuse.

Vestea cea buna, incepea sa dispara din degetele de la maini si cele de la picioare. Dispara *incet*, dar cel putin era ceva nou. Asta trebuie sa fie. Durerea avea sa dispara...

Vestea cea rea. Focul din gat nu mai era la fel ca inainte. Nu era numai foc, acum era si uscat. Uscat ca osul. Asa de sete. Focul arzand si sete arzatoare....

Alta veste proasta: focul din inima era mai fierbinte.

Cum era *posibil* asa ceva?

Ritmul inimii, si asa prea rapid, se marea – focul o facea sa aiba un ritm nebun.

-Carlisle, Edward a strigat. Vocea ii era joasa dar clara. Stiam ca Carlisle auzise daca era in sau pe langa casa.

Focul mi s-a retras din palme, lasandu-le spre fericirea mea fara durere si reci. Dar s-a retras in inima care ardea ca soarele si batea cu o viteza ametitoare. Carlisle a intrat in camera, Alice ii statea alaturi. Pasii lor erau asa de diferiti, Puteam sa spun chiar ca Carlisle era in dreapta si cu un pas inaintea lui Alice.

-Ascultati, le-a spus Edward.

Cel mai zgomotos sunet din camera era inima mea care batea cu frenezie, batea in ritmul focului.

-Ah, a spus Carlisle, e aproape gata.

Usurarea mea la cuvintele lui era umbrita doar de durerea sfasietoare din inima.

Incheieturile erau libere totusi, si gleznele. Focul era total stins acolo.

-In curand, a incuviintat si Alice nerabdatoare. O sa-i chem pe ceilalti. Sa ii spun lui Rosalie...?

-Da – tine copilul departe.

Ce? Nu! *Nu!* Ce vrea sa zica, tine copilul departe? La ce se gandeste?

Degetele mi s-au miscat – iritarea mi-a spart fatada perfecta. In camera se asezase linistea, inafara de zgomotul inimii mele, nici nu au mai respirat o secunda ca raspuns.mana mi-a strans degetele stranse.

-Bella? Bella, iubito?

Puteam sa-i raspund fara sa tip? M-am gandit la asta o secunda si apoi focul m-a sfasiat si mai fierbinte prin piept, retragandu-se din umeri si genunchi. Mai bine sa nu ma misc.

-O sa-i aduc sus, a spus Alice, un ton agitat, si am auzit briza pe care a facut-o cand a iesit din camera.

Si apoi- *oh!*

Inima mea a luat-o din loc, batea ca elicia unui elicopter, sunetul era aproape o singura nota; mi se parea ca se zdrobeste de coaste. Focul ardea viu in mijlocul pieptului meu , atragand si ultima ramasita de flacari din restul corpului ca inca sa alimenteze flacara caustica. Durerea era suficienta sa ma impietreasca, sa treaca prin stapanirea mea de fier la cea mai mica greseala. Spatele mi s-a arcuit ca si cum focul m-ar fi tras in sus de inima.

Nu am mai permis niciunei bucati din corp sa se miste de la locul ei cand corpul mi s-a linistit pe masa.

Era o batalie in corpul meu – inima mea batea rapid impotriva focului arzator. Amandoua pierdeau. Focul fusese invins, consumase tot ce era combustibil; inima mea se indrepta galopand spre ultima bataie.

Focul se strangea, se concentra inauuntrul ultimului organ uman cu un val final si de nesuportat. Valului i s-a raspuns cu un un zgomot adanc si gol.

Inima mea s-a scuturat de doua ori, si apoi a mai batut inca o data incet

Nu mai era niciun sunet. Nicio respiratie. Nici macar a mea.

Pentru moment absenta durerii era tot ce puteam intelege.

Apoi am deschis ochii si m-am uitat deasupra mea cu admiratie.

20. Nou

Totul era asa clar.

Ascutit. Definit.

Lumina stralucitoare de deasupra era inca orbitoare, si totusi puteam sa vad clar firele stalucitoare ale filamentului din interiorul becului. Puteam sa vad fiecare culoare a curcubeului in lumina alba, si, chiar la marginea spectrului, o a opta culoare pentru care nu aveam nume. In spatele luminii, puteam sa disting liniile din tavanul din lemn inchis de deasupra. In fata lui, puteam sa vad firele de praf din aer, partile pe care le atingea lumina si partile intunecate, distincte si separate. Se invarteau ca nicide planete mici, miscandu-se una in jurul celeilalte intr-un dans ceresc.

Praful era asa de frumos ca am inhalat socata; aerul a suierat pe gat, invartind firele intr-un vortex. Actiunea parea gresita. Am reflectat, si am realizat ca problema era ca nu era nicio usurare legata de actiune. Nu aveam nevoie de aer. Plamanii mei nu il asteptau. Au reactionat indiferent la aflux.

Nu aveam nevoie de aer dar imi *placea*. In el puteam sa gust totul in jur – sa gust minunatele fire de praf, mixul aerului care stagna amestecandu-se cu boarea de aer rece care a patruns cand usa s-a deschis. Sa gust adierea plina de matase. Sa gust o usoara urma de ceva cald si dezirabil, ceva ce ar trebuie sa fie umed, dar nu era... Mirosul imi facea gatul sa arda-uscat, o usoara urma de venin ardea, desi simtul era patat de un iz de clor si amoniac. Si mai presus de toate, am putut sa simt un miros aproape miere-liliac-si-floarea-soarelui care era cel mai puternic, cel mai aproape lucru de langa mine.

Am auzit sunetul celorlalti, respirand iar acum ca si eu am respirat.

Auzeam sunetul respiratiei celorlalti, acum ca respirasem si eu. Respiratia lor amestecata cu mirosul care era ceva din miere si liliac si floarea soarelui, aducea noi arome. Scortisoara, zambila, para, apa de mare, paine crescuta, pin, vanilie, piele, mar, mosc, lavanda, ciocolata... Am facut o duzina de comparatii in cap, dar niciuna nu se potrivea exact. Asa de dulce si placut.

Televizorul de jos era oprit, si am auzit pe cineva – Rosalie? – schimbandu-si greutatea, la primul etaj.

Am auzit in sunet vag, ritm care batea si o voce nervoasa a bataii. Muzica rap? Eram vrajita pentru un moment, si apoi sunetul s-a indepartat la o masina care trecea cu geamurile deschise.

La inceput, am realizat ca asta trebuie sa fie. Puteam sa aud pana la autostrada?

Nu realizasem ca cineva ma tine de mana pana cand acel cineva nu ma strans usor. Asa cum o facuse inainte sa ascunda durerea, corpul meu se inchisese iar din cauza surprizei. Aceasta nu era atingerea pe care o asteptam. Pielea era perfect neteda dar avea temperatura gresita. Nu era rece.

Dupa aceasta prima secunda inghetata de soc, corpul meu a raspuns atingerii nefamiliare intr-un fel care m-a socat si mai mult.

Aerul a trecut prin gatul meu, trecand printre dintii inclestati cu un sunet incet si amenintator ca un roi de albine. Inainte ca sunetul sa iasa, muschii s-au contractat si s-au arcuit, invarbindu-ma din calea necunoscutului. Am sarit pe spate intr-o intoarcere asa de rapida ca ar fi trebuit sa transforme camera intr-o dezordine incomensurabila – dar nu a facut-o. Am vazut fiecare fir de praf, fiecare crapatura in peretii acoperiti cu lemn, orice detaliu microscopic pe masura ce ochii mei treceau peste ele.

Asa ca in timp ce eram ghemuita la perete defensiv–cu o saisprezecime de secunda mai tarziu – deja intelesesem ce m-a speriat si ca exagerasem.

O! Bineinteles ca Edward nu avea sa mi se para rece. Aveam aceeaasi temperatura acum. Mi-am tinut pozitia pentru inca o optime de secunda, adaptandu-ma la scena dinaintea mea.

Edward era aplecat spre masa de operatie care imi fusese masa, mana lui era intinsa spre mine, expresia ii era anxioasa.

Fata lui Edward era cel mai important lucru, dar privirea periferica a catalogat totul in jur, ca sa fiu pregatita. Un instinct sa ma apar era armat si eu am cautat automat orice semn de pericol.

Familia mea vampir astepta cu grija in dreptul peretelui indepartat langa usa, Emmett si Jasper erau in fata. Ca si cum *ar fi fost* un pericol. Narile mi s-au departat cautand amenintarea. Nu am putut sa simt nimic iesit din comun. Acea urma de ceva delicios – dar tulburata de chimicalele grele – m-a gadilat pe gat iar facandu-l sa arda si sa fie uscat.

Alice se uita de dupa umarul lui Jasper cu un zambet imens pe fata; lumina rasfranta peste dintii ei, alt curcubeu cu opt culori. Acel zambet m-a reasigurat si apoi am pus totul cap la cap. Jasper si Emmett erau in fata sa-i protejeze pe ceilalti, asa cum am presupus. Ce nu intelesesem imediat era ca *eu* eram pericolul.

Toata aceasta era o linie. Cea mai mare parte a simturilor era concentrata asupra fetei lui Edward.

Nu o vazusem inainte de aceasta secunda.

De cate ori nu ma uitasem la Edward si ma minunasem de frumusetea lui? Cate ore – zile, saptamani- din viata nu-mi petrecusem visand la ceea ce atunci parea perfectiunea? Credeam ca ii stiu fata mai bine decat pe a mea.

Credeam ca acesta este singurul lucru fizic de care sunt sigura: perfectiunea fetei lui Edward.

Puteam la fel de bine sa fi fost oarba.

Pentru prima data, cu umbrele incetosate si slabiciunea umanitatii luate din ochii mei, i-am vazut fata. Am oftat adanc si apoi am cautat in vocabularul meu, incapabila sa gasesc un cuvânt potrivit. Aveam nevoie de cuvinte mai bune.

In acest punct, cealalta parte a atentiei mele se asigurase ca nu este niciun pericol aici inafara de mine insami, si automat m-am indreptat din ghemuire; aproape o secunda intreaga trecuse de cand fusesem pe masa.

Eram momentan preocupata de felul in care corpul meu reactiona. In secunda in care m-am gandit sa ma indrept, eram deja dreapta. Nu fusese nicio fractiune de timp in care actiunea avusese loc; schimbarea fusese instantanee, ca si cum nu fusese nicio miscare. Am continuat sa ma uit la fata lui Edward, nemiscata iar.

El s-a miscat usor in jurul mesei – fiecare pas durand aproape o jumatate de secunda, fiecare pas curgand lin ca apa unui rau care trece peste pietre-mana lui inca era intinsa.

M-am uitat la gratia cu care avansa, absorbind-o cu noii mei ochi.

-Bella? M-a intrebat pe un ton incet si calm dar ingrijorarea din voce mi-a facut numele sa sune cu tensiune.

Nu am putut sa raspund imediat, pierduta cum eram in faldurile de catifea ale vocii lui. Era cea mai perfecta simfonie, o simfonie intr-un instrument, un instrument mai profund decat oricare creat de om...

-Bella iubire? Imi pare rau, stiu ca este dezorientant. Dar esti bine. Totul este in regula.

Totul? Mintea mea s-a deconectat, gandindu-ma la ultima ora in care fusesem om. Deja memoria era intunecata, ca si cum as fi privit printr-un val gros si negru – pentru ca ochii mei fusesera aproape orbi. Totul era asa in ceata.

Cand a spus ca totul este in regula, asta o includea si pe Renesmee? Unde era ea? Cu Rosalie? Am incercat sa-mi amintesc fata ei – stiam ca era frumoasa- dar era iritant sa incerc sa vad prin memoriile umane. Fata ei era ascunsa in intuneric, foarte slab luminata...

Si ce era cu Jacob? *El* era bine? Prietenul meu care suferise mult ma ura acum? Se intorsese la haita lui Sam? Si Seth si Leah?

Era familia Cullen in siguranta sau transformarea mea aprinsese razboiul cu haita? Asigurarea calma a lui Edward acoperea toate astea? Sau doar incerca sa ma calmeze pe mine?

Si Charlie? Ce sa ii spun acum? Cred ca sunase cat timp eu ardeam. Ce ii spusera? Oare ce credea ca mi s-a intamplat?

Cat deliberam pentru o fractiune de secunda ce intrebare sa o pun prima, Edward s-a intins si a incercat sa-si atinga varfurile degetelor de obrazii mei.

Fin ca satinul, usor ca o pana si acum avea aceeasi temperatura ca pielea mea. Atingerea lui pareea ca intra dedesubtul suprafetei pielii mele, pana la oasele fetei. Sentimentul era ca o furnicatura, electric – m-a tremurat pana la oase, pe coloana si pana in stomac.

Stai, m-am gandit cat timp tremuratul inflorise in caldura, in dorinta. Nu trebuia sa pierd asta? Nu era renuntarea la acest sentiment parte din invoiala?

Eram un vampir nou-nascut. Uscata si arzatoarea dorinta din gat era o dovada. Si stiam ca fiind vampir nou asta se impunea. Emotiile umane si dorinta vor veni mai tarziu intr-o anumita forma, dar acceptasem ca nu o sa le simt la inceput. Doar sete. Asta era invoiala, pretul. Si fusesem de acord sa il platesc.

Dar in timp ce mana lui Edward s-a curbat pe forma fetei mele ca satinul care acopera otelul, dorinta a trecut rapid prin venele uscate, cantand din cap pana in picioare.

Si-a arcuit o spranceana perfecta asteptand ca vorbesc.

Mi-am aruncat bratele in jurul lui.

Din nou, parca nu fusese nicio miscare. Un moment eram dreapta si nemiscata ca o statuie; si in acelasi timp el era in bratele mele.

Cald – sau cel putin asta era perceptia mea. Cu mirosul dulce si delicios pe care nu fusesem capabila sa-l simt cu adevarat din cauza simturilor umane greoaie, dar acesta era suta la suta Edward. Mi-am presat fata de pieptul lui fin.

Si apoi si-a modificat pozitia neconfortabil. Se tragea inapoi de imbratisarea mea. Ma uitam la fata lui confuza si inspaimantata de respingerea lui.

-Hm...usor, Bella! Au!

Mi-am dat mainile la o parte, punandu-le la spate imediat ce am inteles.

Eram prea puternica.

-Ups, am spus.

A zambit cu zambetul care ar fi putut sa-mi opreasca inima daca ar mai fi batut.

-Nu te panica iubito, a spus, ridicandu-si mana sa-mi atinga buzele, departate de frica. Esti numai putin mai puternica decat mine in acest moment.

Sprancenele mi s-au incrunat. Si asta stiam, dar pareea mai ireal decat cealalta parte a acestui ultim moment ireal. Eram mai puternica decat Edward. Il facusem sa spuna *au*.

Mana lui mi-a atins obrazul iar eu nu-mi uitasem suferinta cand un alt val de dorinta a fulgerat acest corp imobil.

Aceste emotii erau mult mai puternice decat eram obisnuita asa ca era greu sa-mi mentin un singur sir de ganduri cu tot locul pe care il aveam in cap. Fiecare noua senzatie ma coplesea. Mi-am adus aminte ca Edward imi spusese odata – vocea din capul meu era o vaga umbra comparata cu clariatea de cristal pe care o auzeam acum- ca cei ca el, ca *noi*, erau usor de distras. Puteam sa inteleg de ce.

Am facut inca un efort sa ma concentrez. Era ceva ce vroiam sa spun. Cel mai important lucru.

Foarte usor, asa de usor ca miscarea putea fi discernuta, mi-am luat mana dreapta din spate si am ridicat-o sa-i ating obrazul. Am refuzat sa ma las distrasa de culoarea de perla a mainii mele sau de finetea ca de matase a pielii lui sau de incarcatura energetica din degete.

M-am uitat in ochii lui si mi-am auzit propria voce pentru prima data.

-Te iubesc, i-am spus, dar suna ca o melodie. Vocea mea suna si licarea ca un clopotel.

Zambetul lui de raspuns m-a zapacit si mai rau chiar si de cand fusesem om; Acum puteam sa vad.

-Asa cum te iubesc si eu, mi-a spus.

Mi-a luat fata in maini si si-a aplecat fata la mine – destul de incet sa-mi aminteasca sa am grija. M-a sarutat, usor ca o soapta la inceput, si apoi dintr-o data mai puternic, cu pasiune. Am incercat sa-mi aduc aminte sa fiu atenta cu el, era greu sa fiu atenta la orice gand coerent.

Era ca si cum nu ma sarutase niciodata – ca si cum acesta era primul nostru sarut. Si in realitate nu ma sarutase in *acest* fel inainte.

Aproape ca ma simteam vinovata. Sigur eram intr-o bresa. Nu mi se putea permite sa am si asta.

Desi nu aveam nevoie de oxigen, respiratia mea se marise si era mai rapida ca atunci cand ardeam. Acesta era un altfel de foc.

Cineva si-a curatat gatul. Emmett. Am recunoscut sunetul profund dintr-o data, glumind si enervând in acelasi timp.

Uitasem ca nu suntem singuri. Si apoi am realizat ca felul in care eram curbata in jurul lui Edward nu era politicos sa ai companie.

Rusinata, m-am dat in spate jumătate de pas in alta miscare instantanee.

Edward a chicotit si s-a apropiat de mine, tinandu-si mainile in jurul taliei mele. Fata lui era luminoasa – ca si cum o lumina alba l-ar fi ars din spatele fetei de diamant.

Am luat inca o gura de aer care nu era necesara ca sa ma linistesc.

Cat de diferit fusese acest sarut! I-am citit expresia si am comparat in memoriile umane acest sentiment clar si intens. Era ... foarte satisfacut de el insusi.

-Ai fost retinut inainte, l-am acuzat cu vocea mea cantata si mi-am ingustat ochii foarte putin.

El a ras, radia de usurare ca totul se terminase – frica, durerea, insecuritatea, asteptarea, toate erau trecut.

-Totul era necesar la acel moment, mi-a adus aminte. Acum e randul tau sa nu *ma* ranesti. A ras din nou.

M-am incrunat gandindu-ma la asta, si apoi nu numai Edward era cel care radea. Carlisle a inaintat de dupa Emmett si a inaintat catre mine usor; ochii ii erau doar putin ingrijorati, dar Jasper il urma ca o umbra. Nu ii vazusem nici lui Carlisle fata inainte. Am simtit o nevoie urgenta sa clipesc – ca si cum ma holbam la soare.

-Cum te simti Bella? Carlisle m-a intrebat.

M-am gandit la asta pentru saizeci si patru de sutimi de secunda.

-Coplesita. Este asa de *mult*... M-am oprit, ascultand tonul de clopotel al vocii mele inca o data.

-Da, poate fi destul de tulburator.

Am dat din cap cu o miscare scurta.

-Dar ma simt ca mine. Intr-un fel. Nu ma asteptam la asta.

Mainile lui Edward m-au strans usor de talie.

-Ti-am spus, mi-a soptit.

-Te controlezi, Carlisle a zambit. Mai mult decat m-am asteptat, chiar si cu timpul pe care l-ai avut sa te pregatesti mintal pentru asta.

M-am gandit la brustele schimbari de temperament si la dificultatea concentrarii si am soptit.

-Nu sunt chiar asa de sigura in privinta asta.

A incuviintat serios si apoi ochii i-au stralucit de interes.

-Se pare ca am facut ce trebuia de data asta cu morfina. Spune-mi ce iti aduci aminte din timpul transformarii.

Am ezitat fiind constienta de respiratia lui Edward care se simtea pe obraz, trimitandu-mi soapte electrice prin piele.

-Totul a fost... foarte neclar inainte. Imi aduc aminte ca bebelusul nu putea sa respire.....

M-am uitat la Edward speriată pentru un moment de amintire.

-Renesmee e sanatoasa si e bine, mi-a promis, o lumina pe care nu i-o mai vazusem pana atunci in ochi. I-a rostit numele cu elogiu. O reverenta. In felul in care oamenii devotati vorbesc despre zeii lor.

-Ce iti mai aduci aminte dupa aceea?

M-am concentrat asupra fetei-poker. Nu fusesem o mincinoasa.

-E greu sa-mi aduc aminte. Era asa de intunecat inainte. Si apoi .. am deschis ochii si am putut sa vad *totul*.

-*Incredibil*, Carlisle a respirat si ochii ii erau luminati.

Rusinea m-a cuprins si asteptam caldura sa imi arda obraji si sa ma dea de gol. Apoi mi-am adus aminte ca nu aveam sa ma mai inrosesc de acum inainte. Poate asta o sa-l protejeze pe Edward de adevar.

Trebuie sa gasesc o cale sa-i spun lui Carlisle totusi. Intr-o zi. Daca o sa mai fie nevoie vreodata sa mai faca alt vampir. Aceasta posibilitate nu era probabil a ceea ce ma facea sa ma simt mai bine pentru ca am mintit.

-Vreau sa te gandesti – spune-mi tot ce iti aduci aminte, Carlisle a fortat incantat si nu am putut sa-mi stapanesc grimasa care mi-a aparut pe fata. Nu vroiam sa fiu nevoita sa mint pentru ca puteam sa gresesc. Si nu vroiam sa-mi aduc aminte de foc. Spre deosebire de memoriile umane, acea parte era perfect clara si am aflat ca imi puteam aduce aminte cu o precizie desavarsita.

-O, imi cer scuze Bella, Carlisle si-a cerut scuze imediat. Bine inteles ca setea trebuie sa fie foarte incomfortabila. Aceasta conversatie poate sa astepte.

Pana sa-mi aduca aminte, setea chiar nu era de nesuportat. Era asa de mult loc in capul meu. O alta parte a creierului meu tineva evidenta arsurii din gat, aproape ca un reflex. La fel cum creierul meu vechi tineva evidenta respiratului si a clipitului. Dar asumtia lui Carlisle a adus arsura pe primul loc in minte. Dintr-o data, arsura uscata era tot la ce ma puteam gandii, si cu cat ma gandeam mai mult cu atat ma durea mai tare. Mana mi s-a dus la gat ca si cum as fi putut sa linistesc flacarile din exterior. Pielea de pe gat se simtea ciudata sub degete. Asa de neteda si cumva fina, desi era in acelasi timp tare ca piatra.

Edward si-a dat mainile jos si m-a apucat de cealalta mana, strangandu-ma usor.

-Hai sa vanam Bella.

Ochii mi s-au marit si durerea setei s-a indepartat socul luându-i locul. Eu? Vanatoare? Cu Edward? Dar ... *cum*? Nu stiam ce trebuie sa fac.

El mi-a citit expresia alarmata si a zambit incurajator.

-E chiar usor, iubito. Din instinct. Nu-ti face probleme o sa-ti arat eu.

Cand nu m-am miscat, mi-a zambit strengareste si si-a ridicat sprancenele.

-Aveam impresia ca tot timpul ti-ai dorit sa ma vezi vanand.

Am izbucnit intr-un ras scurt (o parte din mine asulta cu mirare sunetul de clopotel) cand cuvintele mi-au adus aminte ca printr-un nor conversatia umana. Si apoi mi-a luat o secunda intreaga sa trec in revista acele prime zile cu Edward—adevaratul inceput al vietii mele – pentru a nu le mai uita niciodata. Nu am crezut ca este asa de greu sa imi aduc aminte. Ca si cum as fi incercat sa vad ceva printr-o apa mâloasâ. Stiam din experienta lui Rosalie ca daca ma gandeam la amintirile umane *destul* nu aveam sa le mai uit. Nu vroiam sa uit niciun moment petrecut cu Edward, chiar si acum, cand eternitatea se asternea in fata noastra. Trebuia sa fiu sigura ca acele amintiri umane erau cimentate in mintea mea infailibila de vampir.

-Mergem? Edward a intrebat. S-a intins sa-mi ia mana care era inca la gat. Degetele lui au atins usor lungimea gatului meu. Nu vreau sa suferi, a adaugat intr-un murmur usor. Ceva ce nu as fi fost in stare sa aud inainte.

-Sunt bine, am spus repede ca vechiul obicei uman. Stai! Mai intai.

Era asa de mult. Nu ajunseseam la intrebari. Erau lucruri mult mai importante decat acel foc.

Carlisle a vorbit de data aceasta.

-Da?

-Vreau sa o vad. Pe Renesmee.

Era ciudat de dificil sa-i spun numele. *Fiica mea*; la aceste cuvinte era si mai greu sa ma gandesc. Totul parea atat de indepartat. Incercam sa-mi aduc aminte cum ma simteam acum trei zile, si automat mi-am eliberat mainile de la Edward si le-am pus peste stomac. Supt. Gol. Am strans matasea usoara care imi acoperea pielea, panicandu-ma iar, in timp ce o parte insignifianta a realizat ca Alice trebuie sa ma fi imbracat.

Stiam ca nu mai era nimic in mine si vag mi-am adus aminte sangeroasa scena; dar dovada fizica inca era greu de procesat. Tot ce stiam era ca imi iubeam micul ghemotoc din mine. Inafara mea, ea parea ceva ce doar imi imaginasem. Un vis care trecea – un vis care era pe jumătate cosmar.

Cat timp ma luptam cu confuzia l-am vazut pe Edward si pe Carlisle schimbând o privire atenta.

-Ce? Am cerut.

-Bella, Edward a spus calm. Asta nu este o idee asa de buna. Este pe jumătate om iubit. Inima ei bate iar sangele ii curge prin vene. Pana cand setea ta nu este sub control... Nu vrei s-o pui in pericol, nu-i asa?

M-am incrunatat. Bineinteles ca nu vroiam sa fac asa ceva.

Eram incontrollabila? Confuza, da. Usor neconcentrata, da. Dar periculoasa? Pentru ea? Fiica mea?

Nu puteam fi sigura ca raspunsul este nu. Deci trebuie sa am rabdare. Asta suna dificil pentru ca pana o vedeam din nou, ea nu era reala. Doar un vis vag...al unei straine...

-Unde este ea? Am ascultat mai tare si am putut sa aud inima care batea la parter. Am putut sa aud mai mult de o persoana care respira – incet, ca si cum si cum ar fi ascultat deasemenea. Era si un sunet agitat, care batea, nu putea sa-mi dau seama... Si sunetul inimii era asa de umed si atragator, ca imi venise apa in gura.

Deci trebuia sa invat sa vanez inainte sa o vad. Copilul meu ciudat.

-Este Rosalie cu ea?

-Da, Edward a raspuns precipitat si mi-am dat seama ca ceva la care s-a gandit l-a suparat. Credeam ca el si Rose trecusera peste animozitati. Oare diferentele au erupt iar? Inainte sa pot intreba, mi-a luat mainile de pe stomac, strangandu-le usor din nou.

-Stai, am protestat incercand ca ma concentrez. Ce e cu Jacob? Si Charlie? Spune-mi tot ce am pierdut. Cat timp am fost ... inconstienta?

Edward a parut ca nu mi-a observat ezitarea asupra ultimului cuvânt. In schimb a schimbat alta privire ingrijorata cu Carlisle.

-Ce s-a intamplat? Am soptit.

-Nu e nimic *grav*, Carlisle mi-a spus, accentuand ultimul cuvânt intr-un fel ciudat. Nimic nu s-a schimbat prea mult, de fapt – ai fost inconstienta putin peste doua zile. A fost foarte rapid. Edward a facut o treaba excelenta. Inovativ – sa injecteze veninul direct in inima a fost ideea lui. A facut o pauza si a zambit mandru catre fiul lui si apoi a oftat. Jacob este inca aici si Charlie stie ca inca ti-e rau. Crede ca esti in Atlanta si faci teste. I-am dat un numar gresit si este frustrat. A vorbit cu Esme.

-Cred ca ar trebui sa-l sun..., am murmurat pentru mine, dar, ascultandu-mi vocea, am realizat noile probleme. Nu avea sa recunoasca aceasta voce. Nu il va linisti. Si apoi surpriza de mai devreme m-a intrerupt. Stai asa – Jacob este *inca aici*?

Inca o privire intre ei.

-Bella, Edward a spus repede. Este mult de discutat, dar ar trebui sa avem grija de setea ta. Cred ca te doare...

Cand a evidentiat asta, mi-am adus aminte de arsura din gat si am inghitit convulsiv.

-Dar Jacob...

-Avem tot timpul din lume pentru explicatii iubito, mi-a adus aminte usor. Bineinteles. Puteam astepta inca putin raspunsul; o sa fie mai usor sa ma ascult cand durerea crunta a focului nu imi deruta concentrarea.

-Bine!

-Stai, stai, stai, Alice canta din usa. A dansat de-alungul camerei, foarte gratios. Ca si in cazul lui Edward si al lui Carlisle, am simtit un soc cand m-am uitat la fata ei cu adevarat pentru prima data. Incantatoare. Mi-ai promis ca o sa fiu aici pentru prima data! Daca o sa treceti peste ceva care reflecta.

-Alice – a protestat Edward

-Dureaza numai o secunda! Si cu acestea spuse, Alice a iesit din camera. Edward a oftat.

-Despre ce vorbeste?

Dar Alice deja se intorsese, carand oglinda inramata uriasa din camera lui Rosalie care era aproape de doua ori mai inalta decat ea si de cateva ori mai lata.

Jasper staturse asa de nemiscat si de tacut ca nici nu il observasem de cand il urmasa pe Carlisle. Acum s-a miscat din nou, s-o ajute pe Alice, ochii i-au ramas atintiti la expresia mea. Pentru ca eu eram pericolul aici.

Stiam ca simtea dispozitia mea si sigur a simtit sentimentul de soc pe masura ce ii studiam fata, uitandu-ma cu atentie pentru prima data.

Prin ochii mei umani orbi, cicatricile lasate de viata lui trecuta cu armata de vampiri noi din Sud erau aproape invizibile. Numai in lumina puternica peste ele faceau usoare umbre si doar asa imi puteam da seama ca ele exista.

Acum ca puteam sa vad, cicatricile erau trasaturile dominante ale lui Jasper. Era greu sa imi iau ochii de la gatul si maxilarul lui ravasite – era greu de crezut chiar si pentru un vampir ca a supravietuit atator seturi de dinti care i-au sfasiat gatul.

Instinctiv m-am incordat ca sa ma apar. Orice vampir care il vedea pe Jasper ar fi avut aceeasi reactie. Cicatricile lui erau ca un panou luminos. *Periculos, strigau. Cati vampiri au incercat sa-l omoare pe Jasper? Sute? Mii? Tot atatia cat au murit in incercare.*

Jasper a vazut si a simtit evaluarea, grija si a zambit stramb.

-Edward m-a necajit ca nu ti-am dat o oglinda inainte de nunta, a spus Alice distragandu-mi atentia de la iubitul ei inspaimantator. Nu o sa ma mai dau la o parte inca o data.

-Data la o parte? A intrebat Edward sceptic cu o spranceana curbandu-se.

-Poate ca exagerez, a murmurat absenta in timp ce intorcea oglinda cu fata la mine.

-Si poate ca asta este exculsiv pentru multumirea ta, a adaugat.

Alice i-a facut cu ochiul.

Eram constienta de schimb cu atentia cea mai mica. Cea mai mare parte era indreptata catre persoana din oglinda.

Prima mea reactie era o placere nebanuita. Creatura extraterestra din sticla era indiscutabil frumoasa, la fel de frumoasa ca Alice sau Esme. Ea era gratioasa chiar si nemiscata, si fata fara cusur era palida ca luna contrastand pe rama parului ei negru si greu. Membrele erau matasoase si puternice, pielea ii lucea subtil, luminoasa ca o perla.

A doua reactie era groaza.

Cine *era*? La prima vedere, nu mi-am gasit fata nicaieri in trasaturile ei netede si perfecte.

Si ochii ei! Desi stiam ca trebuie sa ma astept, ochii ei trimiteau totusi fiori de teroare prin mine.

Cat timp m-am uitat si am studiat, fata ei era perfect compusa, o sculptura a unei zeite, care nu arata nimic din tulburarea ea interioara. Si apoi buzele ei pline s-au miscat.

-Ochii? Am soptit, nedorind sa spun *ochii mei*. Cat timp?

-O sa se mai inchida in cateva luni, a spus Edward cu o voce linistita si care ma alina. Sangele de animal il dilueaza mai repede decat dieta cu sange uman. O sa fie intai de chihlimbar si apoi aurii.

Ochii mei o sa para ca au foc rosu cateva *luni*?

-Luni? Vocea mea era mai ridicata, stresata. In oglinda, sprancenele perfecte s-au ridicat neincredatori deasupra ochilor de carmin – mai luminosi decat orice as fi vazut inainte.

Jasper a facut in pas in fata, alarmat de intensitatea nelinistii mele aparute dintr-o data. Stia vampirii tineri foarte bine; aceasta emotie a tradat ceva din partea mea?

Nimeni nu mi-a raspuns la intrebare. M-am uitat la Edward si la Alice. Ochii amandurora erau usor deconcentrati – reactionand la nelinistea lui Jasper. Ascultandu-i motivul, uitandu-se in viitorul apropiat.

Am luat inca o gura de aer adanca si inutila.

-Nu, sunt bine, le-am promis. Ochii mi-au fugit iar la persoana din oglinda si iar la ei. Doar ca... e mult de asimilat.

Sprancenele lui Jasper s-au incruntat.

-Ce intrebare mi-a scapat?

Edward a ranjit.

-Jasper se intreaba cum faci?

-Ce fac?

-Iti controlezi emotiile Bella, a raspuns Jasper. Nu am vazut un nou-nascut facand asta – oprind o emotie in timp ce se dezvoltata in acest fel. Erai suparata dar cand ti-ai vazut ingrijorarea, te-ai adunat, si ai capatat putere asupra ta. Eram pregatit sa ajut, dar nu ai avut nevoie.

-Si asta e de rau? Am intrebat. Corpul mi-a inghetat instantaneu cat timp am asteptat verdictul.

-Nu, a spus dar vocea ii era nesigura.

Edward si-a trecut mana peste bratul meu ca si cum ma incuraja sa ma dezghet.

-Este foarte impresionant Bella, dar nu intelegem. Nu stim cat poate dura.

M-am gandit la asta pentru o fractiune de secunda. In orice moment aveam sa cedez? Sa ma transform in monstru?

Nu simteam asta... Poate ca nu era un fel in care puteam anticipa asa ceva.

-Dar ce crezi? Alice a intrebat, putin nerabdatoare, aratand spre oglinda.

-Nu sunt sigura, a ezitat, nu vroiam sa admit cat eram de inspaimantata de fapt.

Ma uitam la femeia frumoasa cu ochii inspaimantatori, cautand parti din mine. Era ceva in forma buzelor – daca te uitai peste frumusetea ametitoare, era adevarat ca buza superioara era putin dezechilibrata, putin prea plina sa se potriveasca cu cea de jos. Gasind acest defect familiar m-a facut sa ma simt putin mai bine. Poate ca si restul din mine era tot acolo.

Am ridicat mana experimentand, iar femeia din oglinda a copiat miscarea, atingandu-si si ea fata. Ochii ei de carmin se uitau la mine ingrijorati.

Edward a oftat.

Mi-am intors privirea de la ea sa ma uit la el, ridicand o spranceana.

-Dezamagit? Am intrebat, cu vocea cantata impasiva.

A ras.

-Da, a admis

Am simtit socul ca a strabatut masca ce imi compunea fata, urmata instantaneu de durere.

Alice a marait. Jasper s-a aplecat in fata iar, asteptand sa cedez.

Dar Edward i-a ignorat si si-a pus mainile intr-o stransoare in jurul noii mele forme inghetate, apasandu-si buzele de obrazul meu.

-Asteptam mai degraba ca o sa pot sa iti aud gandurile, acum ca sunt mai apropiate de ale mele, a murmurat. Si uita-te la mine, la fel de frustrat ca intotdeauna, intrebandu-ma oare ce iti trece prin cap.

M-am simtit mai bine dintr-o data.

-Ei bine, am spus usor, usurata ca gandurile mele erau inca ale mele. Cred ca mintea mea nu o sa mearga niciodata asa cum trebuie. Cel putin sunt draguta.

Era mai usor sa glumesc cu el pe masura ce avusesem grija sa gandesc in linii drepte. Sa fiu eu insami.

Edward mi-a marait in ureche.

-Bella, *niciodata* nu ai fost mai putin frumoasa.

Apoi si-a tras fata de la mine si a oftat.

-Bine, bine, i-a spus cuiva.

-Ce? Am intrebat.

-Il faci Jasper ca fie mai iritat cu fiecare secunda. S-ar putea sa se mai relaxeze putin dupa ce vanezi.

Ma uitam la fata ingrijorata a lui Jasper si am dat din cap. Nu vroiam sa cedez aici, daca asta avea sa urmeze. Mai bine sa fiu inconjurata de copaci decat de familie.

-Bine, hai sa vanam. Am fost de acord si un fior de nervi si anticipatie imi faceau stomacul sa tremure. I-am desfacut lui Edward mainile care erau in jurul meu, si il tineam de una intorcandu-ma cu spatele la femeia straina si frumoasa din oglinda.

21. Prima vânătoare

-Pe fereastra? Am întrebat uitându-mă în jos două etaje.

Ca să spun așa, nu mi-a fost niciodată frica de înălțime, dar capabila fiind să vad toate detaliile cu așa claritate făcea privelistea să nu fie așa de bună.

Unghiurile stancilor de dedesubt erau mai ascuțite decât mi-aș fi imaginat. Edward zâmbea.

-Este cea mai convenabilă ieșire. Dacă ți-e frica, pot să te car eu.

-Avem toată eternitatea înaintea și ție ți-e frica de timpul pe care l-aș face să merg și să ies pe ușa din spate?

S-a încruntat ușor.

-Renesmee și Jacob sunt jos...

-O!

Așa e. Eu eram monstrul acum. Trebuia să stau departe de mirosul care ar fi trezit partea mea salvatică. De oamenii pe care îi iubeam, în mod deosebit. Chiar și de cei pe care nu îi cunosteam încă.

-Renesmee este... bine... cu Jacob? Am șoptit. Am realizat mai târziu că trebuie să fi fost inima lui Jacob pe care am auzit-o jos. Am ascultat mai tare încă o dată dar nu puteam auzi decât un puls. El nu o prea place.

Buzele lui Edward s-au strans într-un fel ciudat.

-Crede-mă este în siguranță. Știu exact ce gândește Jacob.

-Bineînțeles, am murmurat și m-am uitat iar la pământ încă o dată.

-Ți-e frica? A întrebat.

-Putin. Nu știu cum...

Și eram foarte conștientă de familia mea care stătea în spate urmărind tăcută. Aproape. Emmett deja chicotise printre dinți o dată. O greșeală și s-ar fi tavalit pe jos. Și apoi glumele despre singurul vampir neindemanatic din lume aveau să înceapă...

De asemenea, această rochie – pe care probabil că mi-a pus-o Alice când eram prea pierdută de durere ca să îmi dau seama – nu era ce aș fi ales nici pentru sarit nici pentru vânatoare. Matasă albastră care îmi era fixă? La ce se gândea că voi avea nevoie de ea? Era o petrecere mai târziu?

-Uita-te la mine, mi-a spus Edward. Și apoi, foarte natural a ieșit pe fereastră înaltă și a căzut.

Ma uitam atentă, analizând unghiul în care și-a îndoit genunchii ca să absoarbă impactul. Sunetul aterizării era foarte încet – un sunet infundat care putea fi o ușă care se închidea ușor sau o carte care se așeza ușor pe o masă.

Nu *parea* greu.

Strangandu-mi dintii cat m-am concentrat, am incercat sa-i copiezi pasul natural in aer.

Ha! Pamantul parea sa vina spre mine asa de incet ca nu era nicio problema sa-mi asez piciorul – in ce pantofi m-a incalcat Alice? Toc cui? Si-a pierdut mintile –sa-mi puna pantofii cei caraghiosi exact asa cum trebuie astfel incat aterizarea sa nu fie diferita fata de un pas inainte pe o suprafata plana.

Am absorbit socul impactului pe varfuri, nu doream sa-mi rup tocurile subtiri. Aterizatul meu mi s-a parut la fel de incet ca si al lui. Am ranjit catre el.

-Ai dreptate. E usor.

Mi-a zambit inapoi.

-Bella?

-Da?

-A fost chiar foarte gratios- chiar si pentru un vampir.

M-am gandit la asta pentru un moment si am radiat. Daca zicea asta doar asa, pentru mine, Emmett ar fi ras. Nimeni nu a gasit remarca lui ca fiind amuzanta, deci inseamna ca era adevarat. Era pentru prima data in viata mea cand cineva alaturase cuvantul *gratios* cu mine ... ei bine, in toata existenta mea.

-Multumesc, i-am spus.

Si apoi mi-am scos pantofii din satin argintii din picioare unul cate unul si i-am aruncat pe amandoi pe fereastra deschisa. Putin cam prea tare, poate, dar am auzit pe cineva ca i-a prins inainte sa se loveasca de lambriu.

Alice s-a vaicarit.

-Simtul modei nu i s-a dezvoltat la fel de mult ca si echilibrul.

Edward mi-a luat mana – nu ma puteam opri sa nu ma minunez de finetea si de temperatura confortabila a pileii lui – si am trecut prin curtea din spate pana la marginea raului. Mergeam alaturi de el fara efort. Tot ce era fizic parea foarte usor.

-O sa inotam? Am intrebat cand ne-am oprit langa apa.

-Si sa-ti stricam rochia asta frumoasa? Nu. O sa sarim!

Mi-am strans buzele gandindu-ma la asta. Raul era lat de patruzeci si cinci de metri in acest loc.

-Tu primul, am spus.

Mi-a atins obrazul, s-a dat in spate doi pasi si apoi a inaintat in alergare cei doi pasi, lansandu-se de pe o piatra plata care era adanc infipta in mal. Am studiat rapiditatea miscarii cand s-a aruncat deasupra apei la sfarsit facand o

tumba chiar inainte sa dispara printre copacii desi pe pe partea cealalta a raului.

-Laudarosule, am murmurat si i-am auzit rasul invizibil.

M-am dat inapoi cinci pasi, ca sa fiu sigura, si am luat o gura de aer adanca. Dintr-o data, ma simteam nelinistita iar. Nu in legatura cu cazutul sau ca m-as fi lovit- eram mai ingrijorata sa nu ranesc padurea. Venise incet, dar puteam simti acum – puterea masiva si bruta care imi incanta incheieturile. Eram sigura dintr-o data ca daca as fi vrut sa fac un tunel *pe sub* apa, sa ma agat sau sa-mi fac loc prin stanca, nu ar fi durat foarte mult. Totul in jur – copacii, arbustii, pietrele... casa – pareea dintr-o data foarte fragil.

Increzatoare ca Esme nu indragea in mod deosebit unul dintre copaci, am inceput sa fac primul salt. Si apoi m-am trezit cand rochia mulata de satin s-a rupt cincisprezece centimetrii in dreptul coapsei. Alice!

Bine, Alice pareea ca trateaza hainele tot timpul ca si cum erau ceva disponibil si care se purta o singura data, asa ca nu s-ar supara. M-am aplecat si am apucat foarte usor partea nerupta intre degete si, exercitand cea mai mica putere, am rupt rochia de la tiv pana in dreptul coapsei. Apoi am facut ca si cealalta parte sa se potriveasca.

Mult mai bine

Puteam sa aud rasul infundat din casa, si chiar si sunetul cuiva care scrasnea din dinti. Rasul venea de la etaj si de la parter si am recunoscut foarte usor chicotitul aspru si diferit de la primul etaj.

Deci, se uita si Jacob? Nu-mi puteam inchipui la ce se gandea acum, sau ce mai facea acum aici. Asteptam reintalnirea – daca ar fi putut sa ma ierte vreo data- undeva in viitorul indepartat, cand eram mai stapana si cand timpul vindecase toate ranile de la inima pe care i le facusem.

Nu m-am intors sa ma uit la el acum, ingrijorata de schimbarile de dispozitie. Nu era bine sa-mi las orice fel de emotie sa devina prea puternica si sa-mi ocupe locul principal din minte. Temerile lui Jasper ma tineau atenta. Trebuia sa vanez inainte sa am de-a face cu altceva. Am incercat sa uit totul ca sa ma pot *concentra*.

-Bella? Edward a strigat din padure, vocea venea mai aproape. Vrei sa te mai uiti o data?

Dar imi aduceam aminte totul perfect, cum sa nu, si nu vroiam sa-i dau lui Emmett *inca* un motiv de ras in legatura cu educatia mea. Asta era ceva fizic – a trebui sa fie instinctiv. Asa ca am luat inca o gura de aer si am alergat spre rau.

Nestingherita de rochie, nu a durat decat o bataie lunga sa ajung la marginea apei. Doar optzeci si patru de sutimi a durat, si inca mai aveam timp

– ochii si mintea mi se miscau asa de repede ca un singur pas era suficient. A fost simplu sa-mi pozitionez piciorul drept in asa fel si sa exercit puterea adecvata ca sa-mi trimit corpul rasucindu-se in aer. Eram mai mult atenta asupra tinteii decat a fortei si eram constienta de cantitatea necesara – dar cel putin nu luam in calcul partea ca m-as fi udat. Cei patruzeci de metri erau o distanta *prea* mica...

Era un lucru ciudat, ametitor si electrizant si totodata scurt. O secunda intreaga a trebuit sa mai treaca si am trecut.

Ma asteptam ca pomii desi sa fie o problema dar erau surpinzator de folositori. Era doar o chestiune de reactie sa intind mana sigura cand cadeam spre pamant in mijlocul padurii, si sa ma prind de o ramura care imi convenea; m-am avantat usor de pe craca si am aterizat pe varfuri, inca la cinci metrii deasupra pamantului pe o ramura groasa .

A fost uimitor.

Peste sunetul rasului meu incantat, il puteam auzii pe Edward alergand sa ma gaseasca. Saritura mea fusese de doua ori mai mare decat a lui. Cand a ajuns la copacul unde eram, ochii lui erau mariti. Am sarit de pe ramura langa el, fara zgomot aterizand iar pe varfurile picioarelor.

-A fost bine? Ma intrebam, respiratia accelerandu-se de emotie.

-Foarte bine. A zambit aprobator, dar tonul lui normal nu se potrivea cu expresia surprinsa pe care o avea in ochi.

-Putem s-o ma facem inca o data?

-Concentreaza-te Bella – suntem la o excursie de vanatoare.

-A! Da! Am dat din cap. Vanatoare.

-Urmeaza-ma daca poti. A zambit, si expresia era brusc ironica, si a rupt-o la fuga.

Era mai rapid decat mine. Nu-mi puteam imagina cum isi misca picioarele cu o viteza asa de orbitoare, era peste mine. In orice caz, eu eram mai puternica si un singur pas al meu se potriveau cu trei de-ai lui. Si am zburat impreuna cu el prin vesidul viu si verde, stand langa el si nu urmarindu-l. Cand fugeam, nu-mi puteam opri rasul la incantarea pe care o simteam; rasul nici nu ma incetinea, nici nu imi deranja concentrarea.

Am putut sa inteleg in sfarsit de ce Edward nu se lovea de copaci cand alerga – o intrebare care fusese tot timpul un mister pentru mine. Era o senzatie ciudata, echilibrul dintre viteza si claritate. Asa ca , in timp ce ma gandeam si treceam prin labirintul de jad cu o viteza care ar fi trebuit sa reduca totul la o ceata deasa si verde, puteam vedea foarte clar fiecare frunza minuscule de pe fiecare mica ramurica a oricarui arbust insignifiant peste cate treceam.

Vantul care imi batea in fata din cauza alergatului imi trecea prin par si imi facea rochia sa zboare in spatele meu, si, desi stiam ca nu trebuia, il simteam cald pe piele. Asa cum nici pamantul aspru din padure nu ar fi trebuit sa mi se para ca o catifea sub picioarele goale iar crengutele care se loveau de mine nu ar fi trebuit sa mi se para o atingere de pene.

Padurea era mult mai vie decat mi-as fi imaginat vreodata – creaturi mici care nici nu credeam ca exista, la forfota frunzelor de langa mine. Toate cresteau in liniste dupa ce noi am trecut, respiratia lor accelerata din cauza fricii. Animalele aveau o reactie mai desteapta atunci cand ne simteau mirosul decat oamenii. Bineinteles ca la mine avea efectul opus.

Am tot asteptat sa ma simt obosita, dar respiratia era fara efort. Am asteptat ca arsura a incepa in muschi, dar puterea mea se parea numai ca se marea pe masura ce eu ma obisnuiam cu pasii. Sariturile mele erau din ce in ce mai mari si in curand el incerca sa tina pasul cu mine. Am ras din nou, incantata, cand l-am auzit ca a ramas in urma. Picioarele mele goale atingeau pamantul atat de inegal ca acum mi se parea mai mult ca zbor decat ca alerg.

-Bella, a strigat indiferent, vocea ii era egala, lenesa. Nu puteam auzi altceva; se oprise. M-am gandit pentru o secunda.

Dar, cu un oftat, m-am intors si am sarit usor langa el, cateva sute de metrii inapoi. Ma uitam la el asteptand. Zambea si avea o spranceana ridicata. Era asa de frumos ca nu puteam decat sa ma holbez.

-Ai de gand sa ramai in tara? A intrebat amuzat. Sau vrei sa mergi pana in Canada in dupa-amiaza aceasta?

-Aici e bine, am fost de acord, concentrandu-ma foarte putin asupra cuvintelor si uitandu-ma vrajita la felul in care i se miscau buzele cand vorbea. Era greu sa nu fi distras cu totul asa de nou in ochii mei puternici. Ce vanam?

-Elan. Ma gandeam la ceva mai usor pentru prima data... a deviat cand ochii mi s-au micorat la cuvantul *usor*.

Dar nu aveam de gand sa ma cert; eram prea insetata. Cand am inceput sa ma gandesc la arsura din gat, nu ma mai puteam gandi la altceva. In mod sigur era mai rau. Imi simteam gura ca o zi de iunie la ora patru in Valea Moarta.

-Unde? Am intrebat scanand copacii nerabdatoare. Acum ca ii acordasem atentie setei, se parea ca-mi pata orice gand, curgand in unele placute cum a fost alergatul sau buzele lui Edward si sarutul si... setea sfasiatoare. Nu puteam scapa de ea.

-Stai nemiscata pentru un minut, mi-a spus, punandu-si mana usor peste umerii mei. Puterea setei scapase putin la atingerea lui.

-Acum inchide ochii, a murmurat. Cand am ascultat, si-a ridicat mainile la fata mea, apucandu-ma de obraji. Mi-am simtit respiratia accelerandu-se si am asteptat o secunda roseala ca nu nu mai avea sa vina.

-Asculta, m-a attentionat Edward. Ce auzi?

Totul, puteam sa spun; vocea lui perfecta, respiratia lui, buzele apropiindu-se atunci cand vorbea, soapta pasarilor care isi curatau penele in varful copacilor, bataile inimii lor rapide, frunzele de artar care se frecau una de alta, clinchetul slab al furnicilor care se urmau una pe alta formand o linie lunga pe cel mai apropiat copac. Dar stiam ca se referea la ceva specific, asa ca mi-am lasat urechile sa auda mai departe, cautand ceva diferit de sunetul micilor vietati care ma inconjurau. Era un spatiu gol langa noi – vantul avea un sunet diferit cand atingea iarba – si miroseam un parau pe un pat de pietre. Si acolo, langa sunetul apei, era sunetul unor limbi care beau, si sunetul tare al inimilor puternice, care pompau fire lungi de sange...

Simteam ca partile gatului meu se apropiau.

-Langa paraul din nord-est? Am intrebat cu ochii inca inchisi.

-Da! Tonul lui era aprobator. Acum ... asteapta vantul inca o data si... ce mirosi?

In special pe el – mirosul ciudat de miere- liliac si floarea soarelui. Dar si mirosul bogat de pamant, a radacinilor si muschilor, a rasinii din brazi, caldura si aroma aproape de nuca a rozatarelor de sub radacinile copacilor.

Si apoi, indepartandu-ma iar, mirosul clar de apa, care era surprinzator de neplacut in ciuda setei. M-am concentrat peste apa si am gasit mirosul care venea o data cu sunetul adapatului si cu cel al inimilor care bateau. Un alt miros cald si bogat, mai puternic decat ceilalti. Si totusi nu la fel de neplacut ca cel al apei. Mi-am incretit nasul.

El a chicotit.

-Stiu – dureaza ceva sa te obisnuiesti.

-Trei? Am ghicit.

-Cinci. Mai sunt doi in copacii din spatele lor.

-Ce fac acum?

Vocea ii parea de parca zambea.

Ma gandeam la asta, ochii erau inca inchisi cat ascultam si cat respiram mirosul. Inca o acces de sete arzanda mi-a fost adusa in cunostinta, si dintr-o data caldura, mirosul tentant nu era ceva de obiectat. Cel putin o sa fie ceva umed si fierbinte in gura secata. Ochii mi s-au deschis dintr-o data.

-Nu te mai gandi la asta, a sugerat ridicandu-si mainile de pe fata mea si dandu-se un pas in spate. Doar urmeaza-ti instinctele.

M-am lasat iar sa alunec cu mirosul, abia constienta de miscarea pe care facusem aplecandu-ma spre pasunea inchisa de unde curgea paraul. Corpul meu s-a dus inainte automat ghemuindu-se cat am ezitat la marginea de ferigi care impodobeau copacii. Puteam sa vad un mascul mare, avea doua duzini de ramificati ale coarnelor, la capatul paraului si umbrele patate ale altor patru ducandu-se spre est in padure cu un pas lenes.

M-am concentrat in jurul mirosului masculului, punctul fierbinte din gatul lui unde caldura pulsa cel mai tare. Doar zece metri – doua sau trei sarituri – erau intre noi. Ma incordasem sa fac primul pas.

Dar in timp ce muschii erau incordati, vantul s-a schimbat, batand mai puternic acum, si dinspre sud. Nu m-am oprit sa ma gandesc, venind dinspre copaci pe o cale perpendiculara cu cea a planului meu original, sperand elanii sa fuga inapoi in padure, alergam dupa o alta aroma atat de atractiva incat nu puteam face o alegere. Era compulsiv.

Mirosul conducea complet. Eram cu gandul doar intr-o directie cand o urmaream, constienta numai de setea si de mirosul care promiteau sa fie satisfactie. Setea era si mai grea, asa de dureroasa ca imi intuneca toate celelalte ganduri si incepea sa-mi aminteasca de arsura veninului din vene.

Era un singur lucru care imi putea intrerupe concentrarea in acest moment, un instinct mult mai puternic, mai brut decat nevoia de a stinge focul – era instinctul de a ma proteja de pericol. Auto-conservarea.

Eram dintr-o data alarmata de faptul ca sunt urmarita. M-a distras de la irezistibilul miros impulsul de a ma intoarce sa-mi pazesc prada. Un sunet s-a cladit in piept, buzele mi s-au tras inapoi singure ca sa-mi expuna dintii. Picioarele au incetinit, nevoia de a-mi apara spatele se lupta cu cea de a-mi domoli setea.

Si atunci am putut sa aud cum urmaritorul meu ma ajungea iar defensiva a castigat. Cand m-am intors, sunetul care se ridica a trecut de gat si a iesit afara.

Maraitul feroce, venind din gura mea, a fost asa de neasteptat ca m-a trezit pentru o secunda. M-a nelinistit si mi-a eliberat capul pentru moment – nebunia pe care o conducea setea se retrasese, desi ardea in continuare.

Vantul s-a schimbat, aducand cu el mirosul pamantului ud si a ploii care venea peste fata mea eliberandu-ma de forta celuiilalt miros – un miros asa de delicios ca nu putea fi decat uman.

Edward ezita la cativa metri mai departe, cu mainile ridicate ca si cum m-ar fi imbratisat – sau m-ar fi oprit. Fata lui era intensa si atenta cand am inghetat, ingrozita.

Am realizat ce eram pe cale sa-l atac. Cu o miscare brusca, m-am indreptat din pozitia defensiva. Mi-am tinut respiratia si m-am reorientat, temandu-ma de puterea aromei care venea dinspre sud.

A putut sa vada cum imi vin in simtiri, si a facut un pas mai aproape spre mine, lasandu-si mainile.

-Trebuie sa plec de aici, am scuipat printre dinti, folosind respiratia pe care o aveam.

Socul i-a traversat fata.

-*Poti sa pleci?*

Nu aveam timp sa-l intreb ce a vrut sa spuna cu asta. Stiam ca posibilitatea sa gandesc clar ar fi durat tot atata timp cat as fi putut sa ma opresc sa ma gandesc .

Am luat-o la fuga iar, un sprint direct catre nord, concentrandu-ma doar la senzatia inconfortabila de opreliste senzoriala pe care se pare ca o resimte corpul meu din cauza lipsei de aer. Singurul scop era sa fug destul de departe de mirosul din spatele meu pana cand disparea complet. Imposibil de gasit chiar daca ma razgandeam.

Inca o data eram constienta ca eram urmarita, dar eram lucida de data asta. M-am luptat instinctului de a respira – sa folosesc aromele din aer sa fiu sigura ca era Edward. Nu a trebuit sa ma lupt mult; desi alergam mai repede decat inainte, trecand ca o cometa prin drumul cel mai drept pe care il puteam face printre copaci; Edward m-a ajuns dupa un minut.

Un nou gand mi-a atras atentia si m-am oprit brusc, picioarele intepenisera. Eram sigura ca eram in siguranta aici dar mi-am tinut respiratia pentru orice eventualitate.

Edward a zburat pe langa mine, surprins de inghetul meu brusc. S-a uitat imprejur si a fost langa mine intr-o secunda. Mi-a pus mainile pe umeri si se uita in ochii mei, socul fiind inca cea mai dominanta trasatura de pe fata lui.

-Cum ai facut asta? Mi-a cerut.

-M-ai lasat ca castig inainte nu-i asa? Am cerut inapoi, ignorandu-i intrebarea. Si credeam ca ma descurc asa de bine!

Cand am deschis gura am putut sa simt aerul- era nepoluat acum, fara nicio urma a parfumului care imi supara setea. Am luat o gura de aer prudenta.

S-a zbatut si a dat din cap refuzand sa fie infrant.

-Bella, cum ai facut?

-Cum am fugit? Mi-am tinut respiratia.

-Dar cum te-ai oprit din vanatoare?

-Cand ai venit in spatele meu ... imi cer scuze pentru asta.

-De ce imi ceri scuze *mie*? Eu sunt cel care a fost oribil de neatent. Am crezut ca nimeni nu o sa fie asa de departe de traseu, dar trebuia sa verific mai intai. O greseala asa de tampita! *Tu* nu ai de ce sa iti ceri scuze.

-Dar am marait la tine! Inca eram ingrozita ca eram fizic cababila de asa blasfemie.

-Bineinteles ca asa trebuia sa faci. Este foarte natural. Dar nu pot sa inteleg cum ai fugit.

-Ce puteam sa fac? Am intrebat. Atitudinea lui ma intriga – ce *vroia* sa se intample? Poate era cineva pe care il cunosteam!

M-a zguduit si a izbucnit intr-un ras puternic, dandu-si capul pe spate si lasand sunetul sa-si gaseasca ecoul printre copaci.

-*De ce razi de mine?*

S-a oprit dintr-o data si am putut sa-i vad ingrijorarea iar.

Tine-te sub control, mi-am zis. Trebuia sa am grija la temperament. Ca si cum eram un varcolac tanar decat un vampir.

-Nu rad de tine Bella. Rad pentru ca sunt in soc. Si sunt in soc pentru ca sunt complet uimit.

-De ce?

-Nu ar trebui sa poti sa faci toate astea. Nu ar trebui sa fi asa rationala. Nu ar trebui sa poti sa stai aici sa vorbesti asa de calm si la rece. Si mai mult decat atat *nu* trebuia sa poti sa te intrerupi la mijlocul vanatorii cu miros de sange uman in aer. Chiar si vampirii maturi au probleme cu asta – suntem tot timpul foarte atenti ca atunci cand vanam sa nu ne punem in calea tentatiei. Bella, te comporti ca si cum ai avea cateva decenii in loc de cateva zile.

-O! Dar stiam ca avea sa fie greu. Din acest motiv eram in garda. Ma asteptam sa fie greu.

Si-a pus mainile pe fata mea iar si ochii ii erau plini de intrebari.

-Ce nu as da sa pot sa vad in mintea ta doar pentru acest un moment.

Asa emotii puternice. Eram pregatita pentru sete dar nu pentru asta. Eram asa de sigura ca nu o sa mai fie la fel atunci cand o sa ma atinga. Ei bine, nu era la fel. Era mai puternic.

M-am ridicat sa ii ating liniile de pe fata; degetele mele au intarziat pe buzele lui.

-Credeam ca nu o sa mai simt asta pentru foarte mult timp? Insecuritatea a facut ca propozitia sa sune ca o intrebare. Dar inca te *doresc*.

A clipit socat.

-Cum poti sa te concentrezi la asta? Nu iti este incredibil de sete?

Bineinteles ca imi era *acum*, acum ca mi-a adus aminte!

Am incercat sa inghit si am oftat, inchizand ochii asa cum am facut mai devreme ca sa ma ajute sa ma concentrez. Mi-am lasat simturile sa ma cuprinda, incordata de data asta in caz ca dadeam de alt miros interzis.

Edward si-a lasat mainile, nici macar nu respira cat timp am ascultat din ce in ce mai departe in padurea verde, alunecand printre mirosuri si sunete sa gasesc ceva care nu era total respingator pentru setea mea. Era o urma de ceva diferit, o vaga urma catre est...

Ochii mi s-au deschis dar concentrarea era inca cel mai ascutit simt cand m-am intors si m-am indreptat in liniste catre est. Pamantul forma o panta si eu alergam cu o pozitie de vanatoare, aproape de pamant, trecand peste copaci atunci cand era posibil. L-am simtit pe Edward ca era langa mine mai mult decat il auzeam, zburand incet prin padure, lasandu-ma pe mine sa conduc.

Vegetatia se imputina pe masura ce ajungeam mai sus; mirosul de rasina era mai intens ca si mirosul pe care il urmaream – era cald, mai ascutit decat mirosul de elan si mai apetisant. Cateva secunde mai tarziu puteam auzi sunetul unor labe imense, mult mai subtile decat zgomotul ghearelor. Sunetul era sus – in copaci, mai degraba decat pe pamant. Automat, m-am dus intre crengi si eu, gasind un loc strategic mai sus, la jumatatea bradului argintiu.

Sunetul usor al labelor se auzea sub mine acum; mirosul bogat era foarte aproape. Ochii mei atintisera miscarea legata cu sunetul, si am vazut silueta rosiatica a felinei imense care statea pe creanga lata mai jos si in stanga mea. Era mare – de cel putin patru ori mai mare decat mine. Ochii lui erau atintiti catre pamantul de dedesubt; si felina vana. Am prins un miros a ceva mai mic, care palea in comparatie cu aroma prazii mele, care era in iarba de sub copac. Coada leului se misca spasmodic in timp ce se pregatea sa sara.

Cu un salt usor, am inotat in aer si am aterizat pe creanga leului. El a simtit tremuraturile padurii si s-a intors, urland surprins si provocat. A apucat cu ghearele spatiul dintre noi, ochii ii erau luminosi de furie. Aproape innebunita din cauza setei, am ignorat coltii lui expusi si ghearele si m-am aruncat la el aruncandu-ne pe amandoi pe pamant.

Nu a fost cine stie ce lupta.

Ghearele lui ascutite puteau sa fie atingerea unor degete peste pielea mea tare. Dintii lui nu au gasit nicio slabiciune la umerii mei sau la gat. Greutatea lui nici nu se simtea. Dintii mei nerabdatori i-au cautat gatul iar rezistenta lui instinctuala nu se putea compara cu puterea mea. Maxilarul meu a gasit repede punctul unde caldura curgea cel mai concentrat.

Nu a fost niciun efort, ca si cum muscam din unt. Dintii mei erau lame de otel; au taiat blana si grasimea si muschii de parca nici nu erau acolo.

Gustul era gresit, dar sangele era fierbinte si ud si calma durerea si mancarimea setei pe masura ce beam nerabdatoare. Efortul felinei era din ce in ce mai slab iar urletul era un murmur inecat. Caldura sangelui radia prin tot corpul incalzindu-mi pana si varfurile degetelor de la maini si de la picioare.

Leul era terminat inainte ca eu sa termin. Setea a lovit iar atunci cand el era uscat si i-am aruncat carcasa de pe corpul meu dezgustata. Cum se poate sa imi fie inca sete dupa asta?

M-am indreptat intr-o miscare rapida. Stand in picioare am realizat ca eram cam dezordonata. M-am sters pe fata cu dosul mainii si am incercat sa-mi asez rochia. Ghearele care nu aveau niciun efect peste pielea mea au avut mai mult succes cu satinul subtire.

-Hm, a spus Edward. M-am uitat la el si l-am vazut rezemat de trunchiul unui copac, uitandu-se la mine cu o fata ingandurata.

-Cred ca puteam sa ma descurc mai bine. Eram acoperita ne noroi, parul era ciufulit, rochia era patata de sange si se tinea in cateva ate. Edward nu a venit acasa de la vanatoare aratand in halul asta niciodata.

-Ai facut foarte bine, m-a asigurat. Numai ca... a fost mult mai dificil pentru mine sa ma uit decat ar fi trebuit sa fie.

Am ridicat sprancenele confuza.

-Este impotriva firii, a explicat, sa te las sa te lupti cu leii. Am avut un atac de panica tot timpul.

-Caraghios.

-Stiu. Obiceiurile vechi mor greu. Imi plac totusi modificarile rochiei.

Daca as fi putut sa ma inrosesc sigur as fi facut-o. Am schimbat subiectul.

-De ce inca mi-e sete?

-Pentru ca esti tanara.

Am oftat.

-Si nu cred ca mai sunt pume prin apropiere.

-Sunt totusi o multime de caprioare.

Am facut o fata.

-Nu miros la fel de bine.

-Ierbivore. Cei care mananca animale miros mai mult a om, a explicat.

-Nici chiar asa de rau, l-am contrazis, incercand sa nu-mi aduc aminte.

-Putem sa ne intoarcem, a spus solemn, dar era o urma de atatare in ochi. Oricine ar fi fost acolo, daca erau barbati, probabil ca nu i-ar fi deranjat moartea daca tu erai cea care le-o aduceai. Privirea i-a trecut din nou peste rochia mea ravasita. De fapt, ar fi crezut ca au murit deja si ca sunt in rai in momentul in care te-ar fi vazut.

Mi-am dat ochii peste cap si am pufnit.

-Hai sa vanam niste ierbivore imputite.

Am gasit o turma mare de cerbi cand mergeam spre casa. El a vanat cu mine de data asta, acum ca aveam habar. Am doborat masculul cel mare facand aproape la fel de mare mizerie ca si cu leul. El terminase doi inainte ca eu sa-l termin pe primul, nici un fir de par deranjat, nicio picatura pe bluza lui alba. Am urmarit turma rasfirata si inspaimantata, dar in loc sa ma hranesc iar, de data asta m-am uitat cu atentie sa vad cum poate vana atat de atent.

Tot timpul cand imi dorisem ca Edward sa nu ma lasa acasa cand vana, eram defapt in secret foarte putin relaxata. Pentru ca eram sigura ca vazand asta ar fi fost infricosator. Groaznic. Sa-l vad vanand avea sa-l faca sa mi se para in sfarsit ca un vampir.

Bineinteles ca era diferit din aceasta perspectiva, si eu un vampir deasemenea. Dar ma indoiam ca pana si ochii umani sa nu poata vedea frumusetea de aici.

Era o experienta surprinzator de senzuala sa-l observi pe Edward vanand. Saltul lui fin era ca linia sinuoasa a unui sarpe; mainile ii erau asa de sigure, asa de puternice, nu lasau sa le evadeze nimic; buzele lui pline erau perfecte cand se departau gratios de pe dintii stralucitori. Era fermecator. Am simtit un fior de mandrie si dorinta in acelasi timp. El era *al meu*. Nimic nu mai putea sa-l separe de mine. Eram prea puternica sa ma dau la o parte.

El era foarte rapid. S-a intors la mine si se uita curios la privirea mea fericita.

-Nu-ti mai este sete? M-a intrebat.

M-am cutremurat.

-Imi distragi atentia. Esti mult mai bun decat mine.

-Practica de secole. A zambit. Ochii lui erau deconcentrant de frumosi cu o umbra de miere in ochii aurii.

-Doar unul, l-am corectat.

A ras.

-Esti gata pentru azi? Dau vrei sa continui?

-Cred ca sunt gata. Ma simteam plina. Nu stiam sigur cat lichid mai incapea in corpul meu. Dar setea din gat era doar potolita. Si iar, stiam ca setea avea sa fie o parte de care nu pot scapa.

Si merita.

Ma simteam in control. Poate ca simtul securitatii era fals, dar ma simteam destul de bine ca nu am ranit pe nimeni azi. Daca le-am putut rezista strainilor, nu puteam face fata cu varcolacul sau cu copilul jumatate-vampir pe care ii iubeam?

-Vreau sa o vad pe Renesmee, am spus. Acum sa setea era potolita (daca nu chiar oprita), grijile anterioare erau greu de uitat. Vroiam sa ma intalnesc cu straina care era fiica mea, creatura pe care o iubeam acum trei zile. Era asa de ciudat, asa de gresit sa nu o mai am inauuntrul meu. M-am simtit goala si nelinistita ca o avalansa.

El isi indrepta mana la mine. I-am luat-o iar pielea lui parea chiar si mai calda decat inainte. Obrazul lui era vag colorat, umbrele de sub ochi nu disparusera de tot.

Nu eram capabila sa rezist sa nu-i dezmierd fata iar. Si iar.

Uitasem intr-un fel ca asteptam un raspuns la intrebarea pe care i-o pusesem cand ma uitam in ochii lui aurii.

Era aproape la fel de greu ca si cum fusese sa fug de mirosul de sange uman, dar cumva am reusit sa-mi infranez nevoia ca sa fiu destul de grijulie pe masura ce m-am intins pe varfuri si mi-am pus mainile pe gatul lui. Usor.

El nu era asa de ezitant in miscari; mainile lui m-au prins de talie si m-au tras mai tare langa corpul lui. Buzele lui s-au asezat pe ale mele, dar erau asa de fine. Buzele mele nu se mai modelau dupa ale lui; isi tineau pozitia.

Ca inainte, era ca si cum atingerea pielii lui, a buzelor, a mainilor, se afunda direct prin pielea mea tare si fina pana la oase si pana la mijlocul corpului. Nu credeam ca pot sa-l iubesc mai mult decat o facusem.

Mintea mea veche nu era capabila sa sustina asa de multa iubire. Inima mea veche nu era destul de puternica sa poata suporta.

Poate ca asta era partea din mine pe care o adusesem ca sa fie intensificata in noua mea viata. Cum era compasiunea lui Carlisle si devotamentul lui Esme. Eu probabil ca nu voi fi capabila sa fac ceva interesant sau special asa cum puteau Edward, Alice sau Jasper. Eu poate ca il voi iubi pe Edward mai mult decat oricine din istoria lumii care a putut sa iubeasca pe altcineva.

Puteam sa traiesc cu asa ceva.

Imi aduceam aminte de parti din asta – sa-mi rasucesc degetele prin parul lui, sa trasez linii peste pieptul lui – dar alte parti erau asa de noi. El era nou. Era o experienta total diferita cu Edward sarutandu-ma asa de indraznet, de puternic. Am raspuns intensitatii lui, si apoi, dintr-o data ne prabuseam.

-Ups! Am spus si el radea de sub mine. Nu vroiam sa te atac asa. Esti bine?

Mi-a atins fata.

-Chiar mai bine decat ok. Si apoi o expresie perplexa i-a strabatut fata.

-Renesmee? A intrebat nesigur, incercand sa diferentieze ce vreau acum cel mai mult. O intrebare foarte dificila sa pot raspunde pentru ca vroiam atat de multe lucruri in acelasi timp.

Puteam spune ca nu era chiar impotriva amanarii intoarcerii din calatorie, si era greu sa ma gandesc la altceva inafara de pielea lui peste a mea – chiar nu mai ramasese mare lucru din rochie. Dar memoria lui Renesmee, inainte si dupa nastere devenea din ce in ce mai mult un vis. Mai improbabil. Toate amintiriile despre ea erau cele umane; o aura de artificial se agata de ele. Nimic nu parea real daca nu vazusem cu acesti ochi si nu atinsesem cu aceste maini.

Cu fiecare minut, realitatea acelei mici straine aluneca si mai departe.

-Renesmee, am fost de acord, trista si m-am ridicat in picioare tragandu-l dupa mine.

22. *Promis*

Gandindu-ma la Renesmee a adus-o pe ea in prim planul creierului meu nou, ciudat si spatios si usor de distras. Atatea intrebari.

-Povesteste-mi despre ea, am insistat cand el m-a apucat de mana. Fiind legati nu ne-a incetinit.

-Nu e ca alt ceva de pe pamant, mi-a spus si cuvintele pareau spuse iar cu o devotatie aproape ca cea religioasa.

Am simtit un sentiment de gelozie din cauza acestei straine. El o cunostea si eu nu. Nu era corect.

-Cat de mult seamana cu tine? Cat de mult seamana cu mine? Sau ma rog, asa cum eram.

-Pare ca e o impartire egala.

-Era cu sange cald, mi-am amintit.

-Da. Ei ii bate inima, desi mai repede decat a oamenilor. Si temperatura este putin mai ridicata decat in mod normal. Doarme.

-Pe cuvânt?

-Chiar foarte bine pentru un nou nascut. Singurii parinti din lume care nu pot dormi, si copilul nostru doarme in timpul noptii. A chicotit.

Mi-a placut felul in care a spus *copilul nostru*. Cuvintele o faceau sa para mai reala.

-Ea are exact culoarea ochilor pe care ai avut-o – asa ca asta nu s-a pierdut pana la urma. Si a zambit spre mine. Sunt asa de frumosi.

-Si partile de vampir? Am intrebat.

-Pielea ei pare la fel de impenetrabila ca si a noastra. Nu ca cineva ar visa sa incerce.

Am clipit la el, putin socata.

-Bineinteles ca nimeni nu ar face asta, m-a asigurat. Dieta ei...ei bine, ea prefera sa bea sange. Carlisle inca incearca sa o convinga sa incerce si mancare de bebelusi dar ea nu prea are rabdare cu ea. Nu pot sa spun ca o condamn – e ceva urat mirositor chiar si pentru o mancare umana.

Am suspinat spre el. El facea ca totul sa para ca ei poarta conversatii.

-Sa o convinga?

-Ea este inteligenta, socant, si progreseaza intr-un ritm mare. Desi nu vorbeste –inca – poate comunica foarte eficient.

-Nu. Vorbeste. *Inca*.

El a incetinit pasul si m-a lasat sa constientizez.

-Ce vrei sa spui ca ea comunica eficient? Am cerut.

-Cred ca ar fi mai bine daca.... ai vedea cu ochii tai. Este destul de complicat de explicat.

M-am gandit la asta. Stiam ca mai trebuie sa vad o multime de lucruri pana sa fie reale. Nu stiam cat am sa mai pot rezista, asa ca am schimbat subiectul.

-De ce inca mai e Jacob aici? Am intrebat. Cum poate sa suporte? De ce sa faca asta? Vocea mea cantata a tremurat putin. De ce trebuie sa sufere si mai mult?

-Jacob nu sufera, a spus pe un ton nou si ciudat. Desi sunt dispus sa ii schimb aceasta conditie, a adaugat Edward printre dinti.

-Edward! Am sasait si l-am tras ca sa se opreasca (si simteam un sentiment de incantare ca eram capabila sa fac asa ceva). Cum poti sa spui asta? Jacob a renuntat la *tot* ca sa ne protejeze! Prin tot ce l-am pus sa treaca!-am tresarit la amintirea confuza de rusine si de vina. Mi se parea ciudat acum ca am avut asa mare nevoie de el atunci. Simtul goliciunii fara el aproape ca disparuse; trebuie sa fi fost de vina slabiciunile umane.

-O sa vezi exact cum pot sa spun asta, a marait Edward. I-am promis ca o sa il las pe el sa iti explice, dar ma indoiesc ca o sa ai alta parere decat mine. Bineinteles, eu mai gresesc cand e vorba de gandurile tale, nu-i asa? Si-a strans buzele si s-a uitat la mine.

-Ce sa-mi explice?

Edward a scuturat din cap.

-Am promis. Desi nu stiu daca ii mai datorez ceva.... Dintii lui s-au strans si mai tare.

-Edward, nu inteleg. Frustrarea si indignarea mi-au acaparat mintea.

El m-a mangaiat pe obraz si apoi a zambit cand fata mea s-a mai linistit ca raspuns, dorinta acoperind enervarea.

-Stiu ca e mai greu decat lasi sa se inteleaga. Imi aduc aminte.

-Nu-mi place sa fiu confuza.

-Stiu. Asa ca hai sa mergem acasa si o sa vezi tu cu ochii tai. Ochii lui au trecut peste ramasitele rochiei mele cand a vorbit despre plecatul acasa, si s-a incrunatat. Hmm.

Dupa jumatate de secunda de gandit, el si-a desfacut camasa alba si mi-a tinut-o ca sa-mi pot baga mainile in ea.

-Asa e de rau?

El a ranjit.

Mi-am trecut mainile prin maneci si apoi am incheiat-o peste corpul ravasit.

Normal ca el a ramas fara bluza, si era imposibil ca asta sa nu ma distraga.

-O sa te intrec, am spus si apoi l-am avertizat, nu mai cedezi de data asta!

El a ranjit si mi-a lasat mana.

-La semnul tau ..

Sa-mi gasesc drumul spre noua casa a fost mai usor decat atunci cand mergeam pe strada lui Charlie spre vehea mea casa. Mirosul nostru lasa o urma usor de urmarit, chiar si alergand asa de repede cat puteam.

Edward era inaintea mea pana am ajuns la rau. Mi-am incercat norocul si am facut saltul mai devreme incercand sa ma folosesc de extra puterea ca sa castig.

-Ha! Am strigat la el cand am vazut ca piciorul meu a atins primul iarba.

Ascultand aterizarea lui, am auzit un sunet pe care nu il asteptam. Ceva tare si mult prea aproape. O inima care batea.

Edward a fost langa mine in aceeasi secunda, mainile lui erau puse dur peste ale mele.

-Nu respira, m-a attentionat repede.

Am incercat sa nu ma panichez si am inghetat asa, in mijlocul respiratiei.

Doar ochii mi se mai miscau, dorind instinctiv sa gaseasca sursa zgomotului.

Jacob statea in dreptul in care padurea atingea peluza familiei Cullen, mainile erau incrucisate la piept, maxilarul ii era incordat. Invizibili in padurea din spatele lui, mai auzeam inca doua inimi mari si un sunet slab pe care il faceau niste labe care paseau pe pamant.

-Cu grija Jacob, a spus Edward. Un marait din padure era la fel ca si tonul lui ingrijorat.

-Poate ca asta nu este cea mai buna cale –

-Tu crezi ca ar fi bine sa o lasi mai intai langa copil? A intrerupt Jacob. E mai sigur sa vedem ca imi face mie Bella. Eu ma vindec repede.

Acesta era un test? Sa vada daca pot sa nu il omor pe Jacob inainte sa incerc sa nu o omor pe Renesmee? Era gresit intr-un mod foarte ciudat – nu avea nimic de aface cu stomacul, numai cu mintea. Fusese asta ideea lui Edward?

M-am uitat la fata lui nelinistita; Edward parea ca se gandeste un moment, si apoi expresia lui s-a transformat din preocupare in altceva. El a dat din umeri si apoi a spus cu o urma de ostilitate in voce.

-E gatul tau presupun.

Urletul din padure era de data asta nervos; era Leah fara niciun dubiu.

Ce era cu Edward? Dupa tot ce am trecut impreuna, nu ar fi trebuit sa poata sa simta si el ceva intelegere pentru cel mai bun prieten al meu? M-am

gandit – prosteste cred – ca Edward era prieten intr-un fel cu Jacob. Probabil ca m-am inselat.

Dar ce facea Jacob? De ce s-ar fi oferit ca test ca sa o protejeze pe Renesmee? Eu nu intelegeam nimic. Chiar si daca prietenia noastra supravietuise...

Si cand ochii mei i-au intalnit pe ai lui Jacob, m-am gandit ca asa este. El inca arata ca prietenul meu. Dar nu el se schimbase. Oare pentru el cum aratam?

Apoi el a zambit cu zambetul lui familiar, un zambet bun si stiam ca prietenia noastra a ramas intacta. Era la fel ca inainte cand amandoi pierdeam timpul prin garajul lui, doar doi prieteni care ne faceam de lucru. Usor si *normal*. Iar, am observat ca nevoia ciudata pe care o simteam pentru el a disparut complet de cand m-am schimbat. Era doar prietenul meu in felul in care trebuia.

Desi tot nu avea sens ce facea acum. Era chiar asa de altruist ca ar fi incercat sa ma protejeze pe mine – cu propria viata – de un moment de dorinta nestavilita pe care l-as fi regretat in agonie toata viata? Asta mergea mult mai departe decat simpla tolerare a ceea ce devenisem sau cum misterios a ramas prietenul meu. Jacob era unul din cei mai buni oameni pe care ii stiam, dar asta era prea mult de acceptat din partea oricui.

Ranjetul lui s-a deschis si mai mult si a dat usor din umeri.

-Tre' sa spun Bells. Esti ceva de speriat.

Am ranjit inapoi si am intrat usor in vechiul model. Aceasta era o parte din el pe care o intelegeam. Edward a marait.

-Ai grija corcitura.

Vantul a batut din spatele meu si eu mi-am umplut repede plamanii cu aer curat ca sa pot vorbi.

-Nu, are dreptate. Ochii chiar sunt ceva nu-i asa?

-Super ciudati. Dar nu e asa de rau cum am crezut ca o sa fie.

-Vai – mersi pentru minunatul compliment.

El si-a dat ochii peste cap.

-Stii ce vreau sa spun. Tu arati tot ca tine – intr-un fel. Poate ca nu aspectul cat ca *esti* Bella. Nu m-am gandit ca o sa fie ca si cum esti tot aici. A zambit, a chicotit si a spus. Oricum, cred ca o sa ma obisnuiesc repede si cu ochii.

-O sa te obisnuiesti? Am intrebat confuza. Era minunat ca eram inca prieteni, dar nu era ca si cum aveam sa mai petrecem prea mult timp impreuna.

Cea mai ciudata expresie i-a trecut pe fata si i-a sters zambetul. Era aproape ... vinovat? Si apoi ochii lui au trecut la Edward.

-Mersi, a spus. Nu stiam daca o sa poti sa nu-i spui, chiar daca ai promis. De obicei ii dai tot ce isi doreste.

-Poate ca eu sper ca o sa fie nervoasa si o sa-ti rupa capul, a sugerat Edward.

Jacob a pufnit.

-Ce se intampla? Aveti secrete fata de mine? Am cerut, nevenindu-mi sa cred.

-O sa iti explic mai tarziu, a spus Jacob resemnat de parca nu avea de gand sa imi zica. Apoi a schimbat subiectul. Intai, sa vedem de ce esti in stare. Zambetul lui era o provocare acum cand inainta incet.

In spate se auzea un scheunat de protest si apoi corpul gri al lui Leah a iesit dintre copacii din spatele lui. Cel mai inalt si nisipiu, Seth, era chiar in spatele ei.

-Linistiti-va, a spus Jacob. Nu va bagati.

Eu eram incantata ca ei nu l-au ascultat si il urmareau mai incet.

Vantul se potolise; nu avea sa-i alunge mirosul de langa mine.

Era destul de aproape cat sa ii simt caldura corpului in spatiul care era intre noi. Gatul meu ardea ca raspuns.

-Haide Bella. Fa cat poti de rau.

Leah a sasait.

Nu vroiam sa respir. Nu era normal sa profit asa de rau de Jacob, nu conta ca el se oferise. Dar nu puteam sa ma indepartez de la logica. Cum puteam fi sigura ca nu o sa o ranesc pe Renesmee?

-Hai ca imbatranesc aici Bella, ma necajea Jacob. Bine, nu practic, dar ai prins ideea. Haide, inspira.

-Tine-te de mine, i-am spus lui Edward, impingandu-ma spre pieptul lui.

Mainile lui au strans mainile mele.

Mi-am blocat muschii in loc, sperand ca o sa pot sa ii tin inghetati. Ma incredintam ca o sa fac cel putin la fel de bine cum am facut la vanatoare. In cel mai rau caz, as fi incetat sa respir si as fi fugit. Emotionata, am respirat foarte putin pe nas, asteptandu-ma la orice. Ma durea putin, dar gatul meu ardea oricum. Jacob nu mirosea a om mai mult decat puma. Era un miros de animal in sangele lui ce il facea gretos imediat. Desi sunetul tare si umed al inimii lui era apetisant, mirosul care venea odata cu el imi facea nasul sa se increteasca. Era chiar mai *usor* cu mirosul sa imi mai potolesc reactia pe care o aveam la auzul inimii lui si a sangelui pulsant.

Am luat o alta gura de aer si m-am relaxat.

-Ce? Imi dau seama acum despre ce vorbea toata lumea. Puți Jacob.

Edward a izbucnit in ras; mainile lui au alunecat de pe umerii mei si m-au cuprins de talie. Seth latra cu un sunet jos in armonie cu Edward; el s-a apropiat cativa pasi in timp ce Leah s-a indepartat. Si apoi am fost constienta de alt public cand i-am auzit rasul jos si ragusit al lui Emmett care se auzea din spatele peretelui de sticla.

-Uite cine vorbeste. A spus Jacob teatral tinandu-se de nas, fata lui nu s-a intristat de loc cand Edward m-a imbratisat, nici chiar cand Edward s-a adunat si mi-a soptit „Te iubesc” la ureche. Jacob continua sa ranjeasca. Asta ma facea sa fiu increzatoare ca lucrurile o sa fie asa cum trebuie intre noi, asa cum nu mai fusesera de foarte mult timp.

Poate ca acum chiar puteam sa fiu cea mai buna prietena a lui, din moment ce fizic il dezgustam astfel incat sa nu ma mai iubeasca la fel ca inainte. Poate ca de asta era tot ce lipsea.

-Bine, deci am trecut testul nu? Am spus. Acum o sa-mi spune-ti care e marele secret?

Expresia lui Jacob a devenit foarte agitata.

-Nu e ceva de care sa te ingrijorezi in secunda asta...

Am auzit ca Emmett a chicotit iar – un sunet de anticipatie.

As fi continuat dar, cand i-am auzit chicotul lui Emmett am auzit si alte sunete. Sapte oameni respirau. Niste plamani se miscau mai repede decat ceilalti. Numai o inima se misca la fel ca aripile unei pasari, repede si usor.

Eram distrasa total. Fiica mea era de partea cealalta a peretelui de sticla. Nu o puteam vedea – lumina cadea peste geam si il facea sa fie oglinda. Puteam sa ma vad doar pe mine care aratam foarte ciudat – asa de alba si de nemiscata – in comparatie cu Jacob. Sau in comparatie cu Edward exact asa cum trebuie.

-Renesmee. am soptit. Stresul ma facea iar o statuie. Renesmee nu o sa miroasa ca un animal. Oare o sa o pun in pericol?

-Vino sa vezi, a murmurat Edward. Stiu ca o sa te descurci.

-O sa ma ajuti? Am soptit prin buzele care nu se miscau.

-Bineinteles ca da.

-Si Emmett si Jasper – daca e nevoie?

-O sa avem grija de tine Bella. Nu-ti face griji, o sa fim pregatiti. Niciunul nu o sa riste. Cred ca o sa fii surprinsa cand o sa vezi cat de mult ne-a acaparat pe toti cu degetelele ei micute. Ea o sa fie perfect in siguranta, indiferent ce se intampla.

Dorinta mea de a o vedea, sa inteleg tonul de adoratie din vocea lui, mi-a spart pozitia fixa. Am inaintat un pas.

Si apoi Jacob s-a pus in calea mea, fata lui era o masca de grija.

-Esti sigur strigoiiule? El i-a cerut lui Edward, vocea lui aproape ca implora. Nu il auzisem sa vorbeasca vreodata cu Edward asa. Nu-mi place asta. Poate ca ar trebui sa astepte –

-Ai avut parte de un test Jacob.

Testul a fost ideea lui Jacob?

-Dar – a inceput Jacob.

-Dar nimic, a spus Edward exasperat. Bella trebuie sa o vada pe fiica *noastra*. Da-te la o parte din drumul ei.

Jacob mi-a aruncat o privire ciudata si salbatica si apoi s-a intors si aproape ca a fugit pana in casa inaintea noastra.

Edward a marait.

Pentru mine nu avea niciun sens confruntarea lor, si nici nu ma puteam concentra la ea. Nu-mi puteam aduce aminte de copilul incetosat si ma chinuiam sa imi aduc aminte exact cum arata fata ei.

-Mergem? A spus Edward si vocea ii era calma din nou.

Am incuviintat emotionata.

El mi-a luat mana usor si m-a condus pana in casa.

Ei m-au asteptat zambitori si formasera o linie care era si binevoitoare si defensiva. Rosalie era la cativa pasi mai in spate, aproape de usa de la intrare. Ea a fost singura pana cand Jacob s-a dus si s-a pus in fata ei mai aproape decat era normal. Nu avea niciun sens relaxarea lor; din cauza apropierii amandoi pareau ca se pitesc.

Cineva foarte mic se intindea din bratele lui Rosalie, tragand cu ochiul de dupa Jacob.

Imediat mi-a acaparat toata atentia, fiecare gand, in felul in care nimic nu le-a mai stapanit din momentul in care am deschis ochii.

-Am fost plecata doar doua zile? Am suspinat neincrezatoare.

Copilul strain din bratele lui Rosalie parea ca are saptamani, daca nu chiar cateva luni. Era cred ca de doua ori mai mare decat copilul din memoria mea neclara si parea ca isi sustine corpul foarte usor cand se intindea spre mine. Parul ei aramiu lucios cadea in bucle peste umeri. Ochii ei ciocolatii ma examinau cu un interes care nu parea de loc de copil; era ca un adult, constienta si inteligenta. Ea si-a ridicat o mana, si se intindea spre mine pentru un moment si apoi s-a dus la loc ca sa ii atinga lui Rosalie gatul.

Daca fata ei nu ar fi fost fermecatoare cu frumusetea si cu perfectiunea ei, nu as fi crezut ca este acelasi copil. Copilul meu.

Dar Edward era acolo, in trasaturile ei si eram si eu acolo, in culoarea ochilor ei si in obraji. Chiar si Charlie avea un loc in buclele ei dese, desi

culoarea era mai apropiata de a lui Edward. trebuia sa fie a noastra. Imposibil dar totusi adevarat.

Vazand aceasta mica persoana, pe care nu o anticipasem, nu o facea sa fie mai reala. O facea si mai fantastica.

Rosalie a batut mana care era pe gatul ei si a murmurat.

-Da, ea este.

Ochii lui Renesmee au ramas blocati pe mine. Si atunci, asa cum a facut si la cateva secunde de la nasterea ei violenta, mi-a zambit. O sclipire venita de la dintisorii ei albi perfecti.

Agitandu-ma intern, am facut un pas ezitant inainte.

Toata lumea se misca foarte repede.

Emmett si Jasper erau chiar in fata mea, umar langa umar, cu mainile pregatite. Edward m-a prins din spate, degetele stranse pe umeri. Chiar si Carlisle si Esme s-au mutat ca sa stea in drept cu Emmett si Jasper, in timp ce Rosalie s-a apropiat de usa, mainile ei strangand-o pe Renesmee. Si Jacob s-a miscat, ramanand in fata lor ca sa le protejeze.

Numai Alice a ramas potolita.

-Of, acordati-i ceva credit, le-a spus. Nu vroia sa faca nimic. Si voi ati vrea sa va uitati mai de aproape.

Alice avea dreptate. Ma controlam. Ma pregatisem pentru orice – de mirosul imposibil pe care l-au avut oamenii din padure. Tentatia de aici nici nu se compara. Mirosul lui Renesmee era perfect echilibrat intre mirosul celui mai frumos parfum si mirosul celei mai gustoase mancari. Era destul miros dulce de vampir ca partea umana sa nu fie coplesitoare.

Puteam sa ma descurc. Eram sigura.

-Sunt bine, am promis, batand mana lui Edward de pe mana mea. Apoi am ezitat si am adaugat. Stati aproape, ca sa fim giguri.

Ochii lui Jasper erau concentrati. Stiam ca simtre climatul meu emotional si am incercat sa ma calmez. Am simtit ca Edward mi-a eliberat mainile cand a citit evaluarile lui Jasper. Dar, desi Jasper a lucrat cu ei la prima mana, nu parea la fel de sigur.

Cand mi-a auzit vocea, copilul mult prea constient se zbatea in bratele lui Rosalie, intinzandu-se spre mine. Cumva, expresia ei parea nerabdatoare.

-Jazz, Em, lasati-ne sa trecem. Bella e bine.

-Edward, riscul – a spus Jasper.

-Minim. Asculta Jasper – cand am vanat ea a simtit mirosul unor excursionisti care erau in locul nepotrivit la momentul nepotrivit...

L-am auzit pe Carlisle cum a inspirat socat o gura de aer. Fata lui Esme era dintr-o data plina de igrijorare amestecata cu intelegerea. Ochii lui Jasper

s-au marit, dar a dat din cap doar putin, de parca ceea ce a spus Edward i-a raspuns la niste intrebari din minte. Gura lui Jacob s-a schimbat intr-o grimasa dezgustata. Emmett a dat din umeri. Rosalie parea si mai putin preocupata decat Emmett incercand sa tina copilul care i se zbatea in brate.

Expresia lui Alice mi-a dat de inteles ca ea nu s-a lasat pacalita. Ochii ei ingustati, concentrati cu o intensitate arzatoare pe bluza mea imprumutata, parea mai ingrijorata de ce a patit rochia mea mai mult decat orice.

-Edward! L-a certat Carlisle. Cum ai putut sa fi asa de iresponsabil?

-Stiu Carlisle stiu. Am fost pur si simplu tampit. Trebuia sa ma asigur inainte sa vad ca zona este sigura acolo unde eram inainte sa ii dau drumul

-Edward, am murmurat, rusinata de modul in care ei se uitau la mine. Se uitau de parca asteptau sa am ochii de un rosu si mai aprins.

-Are dreptate sa zica asta Bella. A spus Edward ranjind. Am facut o greseala imensa. Faptul ca tu esti mai puternica decat oricine am cunoscut pana acum nu schimba cu nimic situatia.

Alice si-a dat ochii peste cap.

-Ce gluma buna Edward.

-Nu am glumit. Ii explicam lui Jasper cum stiu ca Bella o sa se descurce. Nu e vina mea ca toti ati sarit la concluzii.

-Stai, a spus Jasper. Nu i-a vanat pe oameni?

-Incepuse, a spus Edward distrandu-se. Dintii mei s-au strans. Ea era complet concentrata pe vanatoare.

-Ce s-a intamplat? A intervenit Carlisle. Ochii lui erau brusc luminosi si un zambet uimit a inceput sa i se vada pe fata. Imi amintea de mai devreme, cand vroia detalii de la experienta transformarii. Incantarea unei noi informatii.

Edward s-a aplecat spre el vesel.

-M-a auzit in spatele ei si a reactionat defensiv. Imediat cum urmarirea mea i-a distras atentia, a iesit imediat din acea stare. Nu am mai vazut ceva care sa o egaleze. A realizat imediat ce se intampla si atunci... *si-a tinut respiratia si a rupt-o la fuga.*

-Oo, a murmurat Emmett. Pe bune?

-Nu povesteste asa cum trebuie, am murmurat eu mai rusinata decat inainte. A omis partea in care eu am marait la el.

-Si ai apucat sa-i dai cateva bucati? A intrebat Emmett nerabdator.

-Nu! Bineinteles ca nu.

-Nu, deloc? Chiar nu l-ai atacat?

-Emmett! Am protestat.

-O, ce pierdere, a urlat Emmett. Si tu esti probabil singura persoana care putea sa il doboare – din moment ce nu poate sa intre in capul tau si sa triseze – si aveai scuza perfecta. A oftat. *Muream* sa vad cum s-ar descurca fara acest avantaj.

Ma uitam la el blocata.

-Nu as putea vreodata.

Incruntarea lui Jasper mi-a atras atentia; pareea chiar si mai abatut decat inainte.

Edward a dat cu pumnul in joaca in umarul lui Jasper.

-Intelegi ce vreau sa spun?

-Nu e normal, a marait Jasper.

-Putea sa te doboare – are numai cateva ore! A adaugat Esme, punandu-si mana in dreptul inimii. Of, trebuia sa fi venit si noi cu voi.

Nu mai acordam atentie acum ca Edward a terminat cu gluma. Ma uitam la minunatul copil de la usa care inca se uita la mine. Mainile ei micute se intindeau la mine ca si cum ar fi stiut exact cine sunt. Automat am ridicat si eu mana ca sa imit miscarea ei.

-Edward, am spus aplecandu-ma pe langa Jasper ca sa o vad mai bine. Te rog?

Dintii lui Jasper erau pregatiti; nu s-a miscat.

-Jazz, asta nu seamana cu nimic din ce ai vazut inainte, a spus Alice incet. Crede-ma.

Ochii lor s-au intalnit pentru o secunda si apoi Jasper a dat din cap. El s-a dat la o parte din calea mea, dar si-a pus o mana pe umarul meu si a inaintat odata cu mine.

Ma gandeam la fiecare pas inainte sa-l fac, analizandu-mi starea, arsura din gat, pozitia celorlalti pe langa mine. Cat de puternica ma simteam impotriva a cat de bine o sa poata sa ma tina. A fost o procesiune lenta.

Si apoi copilul din mainile lui Rosalie, se zbatea si se intindea in tot acest timp in vreme ce expresia ei era din ce in ce mai iritata, si a izbucnit in plans. Toata lumea a reactionat de parca – la fel ca mine – nu i-au mai auzit vocea inainte.

Ei au fost langa ea intr-o secunda, lasandu-ma pe mine singura, inghetata acolo unde eram. Sunetul plansetului lui Renesmee m-a strapuns, si m-a fixat de podea. Ochii ma intepau intr-un mod foarte ciudat, parca ar fi vrut sa lacrimeze.

Se pareea ca toata lumea era langa ea si o atingea si o linistea. Toti inafara de mine.

-Ce s-a intamplat? S-a lovit? Ce s-a intamplat?

Vocea lui Jacob se auzea cel mai tare, se ridica nervoasa de-asupra celorlalte. Ma uitam socata cand el se intindea spre Renesmee si apoi si mai ingrozita cum Rosalie s-a intins si i-a pus-o in brate fara sa comenteze.

-Nu, e bine, l-a linistit Rosalie.

Rosalie il linistea pe Jacob?

Renesmee s-a dus destul de doritoare la Jacob in brate, punandu-si mana micuta peste obrazul lui si apoi s-a intins spre mine iar.

-Vezi? I-a spus Rosalie. Ea o vrea pe Bella.

-Ma vrea pe mine? Am soptit.

Ochii lui Renesmee – ochii mei- se uitau nerabdatori la mine.

Edward a venit langa mine. Si-a pus mainile usor peste ale mele si m-a impins inainte.

-Te asteapta de aproape trei zile, mi-a spus.

Eram acum la cativa metri de ea. Explozii de caldura pareau ca ies tremurand din pielea ei din dorinta de a ma atinge.

Sau poate ca Jacob tremura. I-am vazut mainile ca i se miscau cand m-am apropiat. Si totusi, in ciuda nervozitatii evidente, fata lui era mai senina decat i-am vazut-o de foarte mult timp.

-Jake – sunt bine, i-am spus. Ma speria sa o vad pe Renesmee in mainile lui tremurande, dar incercam sa imi tin cumpatul.

El s-a incrunat la mine, ochii erau incordati de parca era si el speriat la gandul ca Renesmee era la mine in brate.

Renesmee scancea nerabdatoare si se intindea, manutele ei se faceau pumni din cand in cand.

Ceva in mine s-a asezat in acel moment. Sunetul plansetului ei, ochii ei familiari, felul in care ea parea si mai nerabdatoare decat mine ca ne revedeam – toate au condus spre cel mai normal si natural sentiment cand ea cuprindea aerul dintre noi.

Dintr-o data ea era reala si normal ca o stiam. Era perfect normal ca trebuia sa fac acel ultim pas ca sa o iau, si sa-mi pun mainile exact acolo unde incapeau cel mai bine cand o trageam spre mine.

Jacob si-a intins mainile lungi ca sa o pot tine, dar nu i-a dat drumul. El a tremurat putin cand mainile noastre s-au atins. Pielea lui, care era tot timpul calda pentru mine parea acum un foc deschis. Avea cam aceeasi temperatura ca si Renesmee. Poate cu unul sau doua grade diferenta.

Renesmee parea ignoranta in ceea ce priveste temperatura pielii mele, sau cel putin era foarte obisnuita.

Ea s-a uitat in sus si a zambit iar la mine, aratandu-mi dintisorii ei mici si cele doua gropite. Apoi, foarte constienta, s-a intins la fata mea.

In momentul in care a facut asta, toate mainile de pe mine s-au strans anticipandu-mi reactia. Eu abia am sesizat.

Oftam, inmarmurita si inspaimantata de imaginile ciudate si alerte care mi-au cuprins mintea. Mi se parea ca o amintire foarte puternica – puteam sa vad cu ochii in timp ce vedeam alte imagini in cap – dar era total nefamiliar. Ma uitam la expresia nerabdatoare a lui Renesmee, incercand sa inteleg ce se intampla, luptandu-ma sa raman calma.

Inafara ca era socant si nefamiliar, imaginea era cumva ciudata – aproape ca mi-am recunoscut fata in ea, vechea mea fata, dar era invers. Am inteles repede ca era felul in care altii mi-au vazut fata decat ca era o imagine intoarsa in oglinda.

Amintirea fetei mele era intoarsa, ravasita, acoperita de sange si transpiratie. Cu toate astea, expresia mea in viziune a devenit un zambet; ochii mei maro straluceau in orbite. Imaginea s-a marit si fata mea era mai apropiata pana la un punct in care nu o mai vazusem si apoi a disparut.

Renesmee si-a lasat mana de pe obrazul meu. Ea a zambit larg si iar a facut gropite.

Era liniste in camera, inafara de bataile inimii lor. Nimeni inafara de Jacob si Renesmee nu respira. Linistea s-a intins; mi se parea ca ei asteapta ca eu sa spun ceva.

-Ce...a....fost *asta*? Am reusit sa spun inecandu-ma.

-Ce ai vazut? M-a intrebat Rosalie curioasa, aplecandu-se langa Jacob care in momentul acela era in drum si parea in plus. Ce ti-a aratat?

-*Ea* mi-a aratat asta? Am soptit.

-Ti-am spus ca e greu de explicat, mi-a murmurat Edward in ureche. Dar efectiv cand vine vorba de comunicare.

-Ce a fost? A intrebat Jacob.

Am clipit repede de cateva ori.

-A. Eu. Cred. Dar aratam groaznic.

-Era singura amintire pe care o avea cu tine, mi-a explicat Edward. Era evident ca ceea ce mi-a aratat era ceea ce vazuse ea. El inca era temator, vocea ii era aspra din cauza ca a retrait amintirea. Te anunta ca a facut conexiunea, ca stie cine esti.

-Dar *cum* a facut asta?

Renesmee nu parea preocupata de ochii mei. Ea zambea frumos si mi-a tras o suvita din par.

-Eu cum aud ganduri? Cum vede Alice viitorul? A intrebat Edward retoric si apoi a dat din umeri. Este talentata.

-Este o schimbare interesanta, i-a spus Carlisle lui Edward. Ca si cum ea ar face exact opusul a ceea ce faci tu.

-Interesant, a fost Edward de acord. Ma intreb...

Stiam ca ei speculeaza dar nu imi pasa. Ma uitam la cea mai frumoasa fata din lume. Ea era fierbinte in bratele mele, amintindu-mi de momentul in care intunericul aproape castigase, cand nu imi mai ramasese nimic pe lume de care sa ma agat.

Nimic suficient de puternic sa ma trada din intunericul care ma zdrobea. In momentul in care m-am gandit la Renesmee am gasit ceva de care sa ma tin si sa nu ii dau drumul.

-Si eu imi aduc aminte de tine, i-am spus incet.

Mi se parea foarte natural sa ma aplec si sa o sarut pe frunte. Ea mirosea minunat. Mirosul ei mi-a facut gatul sa arda dar era ceva usor de ignorat. Nu a stricat bucuria momentului. Renesmee era reala si eu o cunosteam. Ea era aceeaasi pentru care m-am luptat inca de la inceput. Micutul meu ghiont, cea care ma iubea de cand era inaustrul meu. Jumatate Edward – perfecta si incantatoare. Si jumatate din mine – ceea ce surprinzator o facea si mai frumoasa decat sa o urateasca.

Am avut dreptate inca de la inceput. A meritat toata lupta.

-Este bine, a murmurat Alice, probabil lui Jasper. Ii simteam cum m-au impresurat. Nu aveau incredere in mine.

-Nu am experimentat destul pentru azi? A intrebat Jacob, vocea ii era putin ridicata din cauza stresului. E bine, Bella se descurca super, dar hai sa nu intindem coarda.

M-am uitat la el cu reala iritare. Jasper se misca nelinistit pe langa mine. Eram toti asa de inghesuiti ca fiecare miscare parea foarte mare.

-Care e problema ta Jacob? Am cerut. M-am tras incet de legatura lui care o tine pe Renesmee, si el s-a apropiat si mai mult de mine. El era impins spre mine, Renesmee ne atinge pieptul amandurora.

Edward a sasait la el.

-Numai pentru ca inteleg asta nu inseamna ca nu o sa te dau afara Jacob. Bella se descurca exceptional de bine. Nu-i strica momentul.

-O sa-l ajut sa te dea afara caine, i-a promis Rosalie si vocea era sigura. Iti sunt datoare cu o lovitura in burta. Evident ca nu era nicio schimbare in acea relatie, doar daca nu e mai rau.

Ma uitam la fata lui Jacob care era pe jumatate incordata pe jumatate nervoasa. Ochii lui erau blocati pe fata lui Renesmee. Cu toata lumea asa de apropiata, cred ca atinge cel putin sase vampiri diferiti in acelasi timp si asta parea sa nu il deranjeze.

El chiar ar trece prin toate astea numai ca sa ma apere pe mine de mine insami? Ce s-a putut intampla in decursul transformarii mele – predilectia spre ceva ce ura – ca l-a facut pe el sa ne inmoaie asa de rau, mai presus de motivul ce tine strict de necesitate?

M-am gandit la asta, ma uitam la el cum se holbeaza la fiica mea. Uitandu-se la ea asa... asa cum un orb se uita la soare pentru prima data.

-Nu! Am suspinat.

Dintii lui Jasper s-au apropiat si mainile lui Edward s-au strans si mai tare in jurul pieptului meu asemeni unui sarpe boa. Jacob a luat-o pe Renesmee de la mine din brate in aceeasi secunda si eu nu am incercat sa o tin mai mult. Pentru ca am simtit ca vine- iesirea pe care toti o asteptau.

-Rose, am spus printre dinti, foarte incet si precis. Ia-o pe Renesmee.

Rosalie si-a intins mainile si Jacob i-a dat-o pe fiica mea imediat. Amandoi s-au indepartat de mine.

-Edward nu vreau sa te ranesc asa ca te rog da-mi drumul.

El a ezitat.

-Du-te si stai in fata lui Renesmee, am sugerat.

El s-a gandit si apoi mi-a dat drumul.

M-am aplecat in pozitia de atac si am facut doi pasi incet catre Jacob.

-N-ai facut asa ceva, am marait la el.

El s-a dat inapoi, cu palmele ridicate, incercand sa discute cu mine.

-Stii sa nu este ceva ce pot controla.

-*Potaie tampita! Cum ai putut? Bebelusul meu!*

El s-a indreptat spre usa pe masura ce eu ma apropiam de el, aproape ca alerga cand a ajuns in dreptul scarilor.

-Nu a fost ideea mea Bella!

-Eu am tinut-o o singura data ai si tu deja ai impresia ca ai cine stie ce pretentie tampita lupeasca asupra ei? Ea era a mea.

-Eu pot sa impart, a spus rugator in timp ce se retragea pe gazon.

-Da banii, l-am auzit pe Emmett ca a spus in spatele meu. O mica parte din creierul meu se intreba cine ar fi pariat impotriva acestei iesiri. Nu am acordat prea multa atentie. Eram prea nervoasa.

-Cum indraznesti sa o gasesti pe bebelusa *mea* sufletul *tau* pereche? Ti-ai pierdut mintile?

-A fost ceva involuntar! A insistat, retragandu-se intre copaci.

Apoi el nu mai era singur. Cei doi lupi imensi au aparut si l-au flancat pe fiecare parte. Leah a marait la mine.

Un marait feroce mi-a iesit printre dinti inapoi la ea. Sunetul m-a distras sau nu suficient cat sa ma opreasca.

-Bella, poti sa incerci sa ma asculți pentru o secunda? Te rog? Jacob a implorat. Leah da-te la o parte, a adaugat.

Leah si-a tras buzele la mine si nu s-a miscat.

-De ce sa asculți? Am sasait. Furia imi acaparase mintea. Ignoram absolut tot.

-Pentru ca tu esti cea care mi-ai spus asta. Iti aduci aminte? Ai spus ca apartinem unul in viata altuia, nu-i asa? Ca suntem o familie. Ai spus ca noi asa ar trebui sa fim. Desi...acum suntem. Asta e ceea ce tu ti-ai dorit.

Ma uitam la el furioasa. Imi aminteam vag acele cuvinte. Dar creierul meu nou era cu doi pasi inaintea acestei tampenii.

-Tu crezi ca o sa faci parte din familia mea fiindu-mi ginere! Am concis. Vocea mea se ridicase cu doua tonuri si tot suna ca o melodie.

Emmett a ras.

-Opreste-o Edward, a murmurat Esmé. O sa fie nefericita daca il raneste.

Dar nu am simtit ca ma urmareste cineva.

-Nu! Si Jacob insista in acelasi timp. Cum poti macar sa te gandesti la asta in acest fel? Este doar un copil pentru numele lui Dumnezeu!

-Asta e si ideea! Am tipat.

-Stii ca nu ma gandesc la ea in acest fel! Tu crezi ca Edward m-ar fi lasat sa traiesc daca era asa? Tot ce vreau eu este ca ea sa fie in siguranta si fericita – este asa de grav? Asa de diferit fata de ce vrei tu? El urla inapoi spre mine.

-Uimitoare, nu-i asa? L-am auzit pe Edward murmurand.

-Nu s-a indreptat spre gatul lui nici macar odata, a fost de acord Carlisle, parea inmarmurit.

-Bine, tu ai castigat de data asta, a spus Emmett separat.

-Tu o sa stai departe de ea, am sasait inapoi la Jacob.

-Nu pot sa fac asta!

Am spus printre dinti.

-*Incearca*. Incepand din acest moment.

-Asta nu e posibil. Mai tii minte cat ma vroiai pe langa tine acum trei zile? Cat de greu era sa fim despartiti? Sentimentul a disparut pentru tine nu-i asa?

Ma uitam, nu stiam spre ce merge.

-Asta era ea, mi-a spus. Chiar de la inceput. Trebuia sa fim impreuna chiar de atunci.

Mi-am adus aminte si apoi am inteles; o mica parte din mine era linistita ca s-a explicat toata nebunia. Dar acea linistire m-a facut si mai nervoasa. El se astepta ca asta sa imi ajunga? Acea mica explicatie m-ar fi facut pe mine sa fiu de acord?

-Fugi cat inca mai poti, l-am amenintat.

-Haide Bells! Si Nessie ma place, a insistat.

Am inghetat. Mi s-a oprit respiratia. In spatele meu nu am mai auzit niciun sunet din cauza reactiei lor incordate.

-Cum ... i-ai spus?

Jacob s-a dat inapoi un pas, si parea tamp.

-Pai, s-a balbait, la numele asta te-ai gandit tu cand-

-Ai poreclit-o pe fiica mea dupa *Monstrul din Loch Ness*? Am tipat.

Si apoi am sarit spre gatul lui.

23. *Amintiri*

-Imi pare asa de rau Seth. Trebuia sa fiu mai aproape.

Edward *inca* isi cerea scuze si eu m-am gandit ca asta nu e corect sau drept. Pana la urma nu *Edward* si-a pierdut controlul compet si inexplicabil. *Edward* nu a incercat sa ii rupa capul lui Jacob – Jacob care nici macar nu s-a transformat ca sa se apere – si apoi accidental sa-i rupa umarul si clavicula lui Seth cand a sarit intre ei. *Edward* nu a fost pe aproape sa-si omoare cel mai bun prieten.

Nu ca cel mai bun prieten nu avea cateva lucruri la care sa raspunda, dar, evident, nimic din ceea ce a facut Jacob nu ar fi meritat comportamentul meu.

Deci nu eu ar fi trebuit sa ma scuz? Am incercat iar –

-Seth eu-

-Nu-ti face griji din cauza asta Bella, sunt foarte bine. Seth a spus in acelasi timp in care a vorbit si Edward.

-Bella, iubito, nimeni nu te judeca. Te descurci asa de bine.

Ei inca nu ma lasasera sa termin o propozitie.

Era foarte rau ca Edward avea dificultati ca sa-si opreasca zambetul de pe fata. Stiam ca Jacob nu merita exagerarea mea, dar Edward parea ca a gasit-o ca fiind ceva foarte satisfactor. Poate ca isi dorea ca si el sa aiba scuza ca era un nou nascut si sa faca ceva fizic in legatura cu Jacob. Am incercat sa sterg ura din mine cu totul, dat era greu, stiind ca Jacob era afara cu Renesmee chiar acum. Sa o tina in siguranta de mine, nebuna nou-nascuta. Carlisle a mai pus o atela mainii lui Seth si el a scancit.

-Scuze, scuze! Am murmurat, stiind ca nu am sa pot sa scot o scuza articulata.

-Nu te speria Bella. A spus Seth, batandu-ma pe genunchi cu mana cea buna in timp ce Edward ma freca pe mana pe partea cealalta.

Seth nu parea sa simta o aversiune pentru mine deoarece stateam langa el pe canapea in timp ce Carlisle il trata.

-O sa fiu normal intr-o jumatate de ora, a continuat, inca imi batea genunchiul si parea ignorant din cauza racelii si a texturii dure a pielii. Oricine ar fi facut la fel, asta cu Jake si Ness – el s-a oprit la mijlocul cuvantului si a schimbat repede subiectul. Vreau sa spun, ca bine ca nu m-ai muscat sau ceva asemanator. Asta chiar era nasol.

Mi-am pus fata in maini si m-am cutremurat la acel gand, la acea posibilitate reala. Se putea intampla asa usor. Si mi-au spus abia acum ca

varcolacii nu reactionau la veninul de vampiri la fel ca oamenii. Pentru ei era otrava.

-Sunt o persoana rea.

-Normal ca nu esti. Trebuia sa fii – incepuse Edward.

-Inceteaza, am oftat. Nu vroiam sa isi asume vina in felul in care facea de obicei, lua totul asupra lui.

-Noroc ca Ness- Renesmee nu e veninoasa. Seth a spus dupa o secunda de tacere ciudata. Pentru ca il musca pe Jake tot timpul.

Mainile mi-au cazut.

-Asa face?

-Sigur. Oricand el sau Rose nu ii aduc mancarea destul de repede. Rose e de parere ca e foarte hazliu.

Ma uitam la el, socata, si vinovata in acelasi timp, pentru ca, trebuia sa recunosc ca si pe mine ma incanta asta intr-un fel ciudat.

Normal, eu stiam deja ca Renesmee nu era veninoasa. Eu eram prima persoana pe care a muscat-o. Nu am facut aceasta observatie tare, simulam o pierdere a memoriei a acelor evenimente.

-Gata Seth, a spus Carlisle, ridicandu-se si indepartandu-se de noi. Cred ca asta e tot ce pot face. Incearca sa nu te misti pentru, cateva ore, cred. Carlisle chicotea. As vrea ca tratarea oamenilor sa fie instantaneu asa de satisfacatoare. Si-a pus mana un moment peste parul negru al lui Seth. Stai nemiscat, a ordonat si apoi a disparut pe scari. Am auzit cum s-a inchis usa de la birou, ma intrebam daca au inlaturat dovada timpului petrecut de mine acolo.

-Cred ca am sa pot sa stau nemiscat o perioada, a fost Seth de acord, dupa ce Carlisle plecase deja si apoi a cascat. Cu grija, fiind sigur ca nu-si misca umarul, Seth si-a dat capul pe spate pe canapea si si-a inchis ochii. Cateva secunde mai tarziu, gura lui s-a deschis.

M-am incrunat la fata lui linistita pentru un minut. Ca si Jacob, Seth parea ca are darul de a adormi la comanda. Stiind ca nu o sa mai pot sa-mi cer scuze o perioada, m-am ridicat; ridicatul meu nu a miscat catusi de putin canapeaua. Tot ce era fizic era asa de usor. Dar restul...

Edward m-a urmat pana la ferestre si m-a luat de mana.

Leah mergea de-alungul raului, oprindu-se cand si cand ca sa se uite la casa. Era usor de recunoscut cand se uita dupa fratele ei sau cand se uita dupa mine. Alterna privirile ingrijorate cu cele ucigatoare.

Puteam sa-l aud pe Jacob si pe Rosalie afara pe scari certandu-se, cui ii venise randul sa o hraneasca pe Renesmee. Relatia lor era la fel de ostila; singurul lucru asupra carora erau de acord era ca eu trebuia sa fii tinuta

departe de fiica mea pana cand eram suta la suta calma. Edward s-a certat cu ei pe aceasta tema dar eu am lasat-o asa. Si eu vroiam sa fiu sigura. Eram ingrijorata ca suta la suta sigura al *meu* era diferit de suta la suta sigur al *lor*.

Inafara de ciorovaiala lor, de respiratul incet al lui Seth si ne pasitul enervant al lui Leah, era foarte liniste. Emmett, Alice si Esme erau la vanatoare. Jasper a ramas in urma sa ma urmareasca. Statea modest in spatele pilonului scarilor, incercand sa nu fie enervant din cauza asta.

Am profitat de acest avantaj ca sa ma calmez si sa ma gandesc la toate lucrurile pe care Seth si cu Edward mi le-au spus cand Carlisle ii bandaja mana lui Seth. Am pierdut o gramada de lucruri cat timp ardeam, si asta era singura sansa reala sa ajung la zi.

Lucrul principal era sfarsitul conflictului cu haita lui Sam – si din acest motiv toti se simteau liberi sa vina si sa plece cand vroiau. Alianta era mai puternica decat niciodata. Sau mai legata, imi inchipuiam ca depindea de punctul de vedere al celui care se uita.

Legata, deoarece legea cea mai de necontestat a haitei era ca nimeni nu are voie sa ucida persoana, legata sufleteste de alt lup. Durerea cauzata ar fi fost ceva de nesuportat pentru toata haita. Vina, indiferent daca accidental sau voita, nu avea sa fie iertata; lupii implicati, luptau pana la moarte – nu era alta varianta. Se intamplase acum mult timp dar accidental, mi-a spus Seth. Niciun lup nu putea sa distruga un frate in asa hal.

Deci Renesmee era de neatins pentru felul in care Jacob se simtea vis-a-vis de ea. Am incercat sa ma concentrez pe usurare in loc de sentimentul de vina, dar nu era usor. Mintea mea avea destul loc ca sa simt ambele sentimente puternice in acelasi timp.

Si Sam nu se putea supara din cauza transformarii mele deoarece Jacob – vorbind in numele adevaratului Alpha – a permis. Ma durea sa realizez inca o data si inca o data cat de multe ii datoram lui Jacob cand eu vroiam numai sa fiu separata pe el.

M-am gandit, reorientandu-mi gandurile ca sa imi pot controla emotiile. Mi-a atras atentia un alt fenomen interesant; desi linistea dintre haitele separate a continuat, Jacob si Sam au descoperit ca Masculii Alpha puteau sa vorbeasca unul cu altul cand erau in forma de lup. Nu era la fel ca inainte; ei nu puteau sa auda fiecare gand ca inainte de ruptura. Era ca si cum ai fi vorbit tare, a explicat Seth. Sam putea auzi numai gandurile pe care Jacob dorea sa le impartaseasca si invers. Au descoperit ca pot comunica si la distanta, acum ca isi vorbeau iar. Nu descoperisera asta pana cand Jacob nu a plecat singur – chiar daca Leah si Seth au obiectat – ca sa ii explice lui Sam despre

Renesmee; era singura data cand a lasat-o pe Renesmee din momentul in care si-a pus prima data ochii pe ea.

Odata ce Sam a inteles cat de mult se schimbasese totul, el a venit cu Jacob ca sa vorbeasca cu Carlisle. Ei au vorbit in forma umana (Edward a refuzat sa plece de langa mine ca sa traduca) iar tratatul a fost rediscutat.

Sentimentul de prietenie in relatie, totusi, s-ar putea sa nu se mai repete.

Una dintre grijile importante cazuse. Dar mai era ceva ce, desi nu la fel de periculos ca o haita nervoasa, mie tot imi parea o problema mai urgenta.

Charlie.

A vorbit cu Esme in aceasta dimineata dar asta nu l-a impiedicat sa sune iar, de doua ori, chiar acum cateva minute cand Carlisle il trata pe Seth. Carlisle si Esme au lasat telefonul sa sune.

Care ar fi cel mai bun lucru pe care as putea sa il spun? Aveau dreptate ei? Sa ii spun ca am murit era cel mai bun lucru? As putea sa stau intinsa intr-un cosciug in timp ce el si mama ar fi plans peste mine?

Mie nu mi se parea corect. Dar sa ii pun pe Charlie si pe Renee in pericol fata de obsesia Volturilor pentru secrete, iese din discutie.

Si mai era si ideea mea – sa il las pe Charlie sa ma vada, cand eu eram pregatita, si sa il las pe el sa traga concluziile, care ar fi fost gresite. Practic, legea vampirilor ar fi ramas neincalcata. Nu ar fi fost mai bine pentru Charlie sa stie ca sunt in viata – intr-un fel – si ca sunt fericita? Chiar daca eram ciudata si diferita si probabil ca inspaimantatoare?

Ochii mei, in mod deosebit, erau mult prea inspaimantatori acum. Cat mai dura pana cand auto-controlul si ochii mei erau pregatiti sa-l intalneasca pe Charlie?

-Ce s-a intamplat Bella? M-a intrebat Jasper citindu-mi repede tensiunea care crestea. Nimeni nu e suparat pe tine- un marait incet care il contrazicea a venit dinspre rau, dar el l-a ignorat –sau macar sa fie surprins, pe bune. Bine, presupun ca *suntem* surprinsi. Surprinsi ca ai putut sa iesi din stare asa de repede. Ai facut bine. Mai bine decat se astepta oricine.

In timp ce el vorbea, camera a devenit foarte calma. Respiratul lui Seth a devenit un sforait incet. Ma simteam mai bine dar nu mi-am uitat ingrijorarile.

-Ma gandeam defapt la Charlie.

Afara, vorbaria s-a oprit.

-Ah, a murmurat Jasper.

-Chiar trebuie sa plecăm nu-i așa? Am intrebat. Cel puțin pentru un timp. Sa spunem ca suntem in Atlanta sau ceva.

Simteam privirea lui Edward fixata pe fata mea, dar m-am uitat la Jasper. El a fost acela care mi-a raspuns pe un ton grav.

-Da, este singura cale sa il protejam pe tatal tau.

M-am gandit la asta un moment.

-O sa-mi fie asa de dor de el. O sa-mi fie dor de toti de aici.

Jacob, m-am gandit fara sa vreau. Desi acel sentiment era si disparut si infrant – ei eu eram vag linistita ca era asa- el inca era prietenul meu. Cineva care ma stia pe mine, cea adevarata si care m-a acceptat. Chiar si asa monstru.

M-am gandit la ce a spus Jacob, cand ma implora inainte sa il atac. *Ai spus ca apartinem unul in viata celuilalt nu-i asa? Ca suntem o familie. Ai spus ca asa trebuie sa fim, tu si cu mine. Deci...acum suntem. Este asa cum ai vrut.*

Dar nu simteam ca este asa cum trebuia. Nu chiar. Mi-am adus aminte si mai departe, de amintirile intunecate si neclare ale vietii mele umane. Chiar la partea care imi era greu sa mi-o amintesc – perioada fara Edward, o perioada asa de intunecata ca am incercat sa mi-o sterg din minte. Nu-mi aminteam exact cuvintele; imi aminteam ca Jacob mi-a fost ca un frate si ca puteam sa ne iubim unul pe altul fara confuzii sau durere. Familie. Dar nu luasem in calcul o fiica.

Mi-am adus aminte putin mai tarziu – la unul din multele momente in care ii spuseseam adio lui Jacob - intrebandu-ma, el cu cine o sa fie pana la urma, cine o sa-i indrepte viata dupa tot ce i-am facut. Spuseseam ceva de genul ca oricine ar fi ea, nu o sa fie destul de buna pentru el.

Am pufnit si Edward si-a ridicat o spranceana intrebator. Am dat doar din cap spre el. Dar oricat mi-ar lipsi prietenul meu, stiam ca este alta problema si mai mare. Oare Sam si Jared si Quil au petrecut o zi fara sa isi vada persoanele adorate, Emily, Kim si Claire? Ar putea? Ce i-ar face lui Jacob o separare de Renesmee? O sa-i cauzeze durere?

Era destula suparare in mine acum ca sa ma faca sa ma bucur, nu pentru durerea lui, dar pentru ideea de a o lua pe Renesmee de langa el. Cum sa suport ca ma conformez cu ideea ca ea sa-i apartina lui Jacob cand ea abia parea ca-mi apartine mie?

Sunetul de miscare din fata casei m-a intrerupt din ganduri. I-am auzit ca s-au ridicat si apoi ca au intrat pe usa. Exact in acelasi timp, Carlisle a coborat pe scari cu mainile pline de obiecte ciudate – ceva de masurat, o scara. Jasper a venit langa mine. De parca era un semnal pe care eu l-am pierdut, chiar si Leah s-a asezat afara si se uita inauntru prin fereastra cu o expresie de parca astepta ceva ce era in acelasi timp si familiar si neinteresant.

-Cred ca e sase, a spus Edward.

-Si? Am intrebat cu ochii pe Rosalie, Jacob si Renesmee. Ei stateau in usa, Renesmee era in bratele lui Rosalie. Rose pareea ingrijorata. Jacob era tuburat. Renesmee era frumoasa si nerabdatoare.

-E vremea sa o masuram pe Ness- a, pe Renesmee, a explicat Carlisle.

-Ah. Faceti asta in fiecare zi?

-De patru ori pe zi, a corectat Carlisle absent cat ii indrepta pe toti spre canapea. Mi s-a parut ca am vazut-o pe Renesmee ca a oftat.

-De patru ori? In fiecare zi? *De ce?*

-Ea creste inca foarte repede, a murmurat Edward catre mine, vocea lui era inceata si straina. El mi-a strans mana, si cu cealalta ma tineea de talie, de parca ar fi avut nevoie de sprijin.

Nu am putut sa-mi iau ochii de pe Renesmee si sa vad ce expresie are.

Ea pareea perfecta, absolut sanatoasa. Pielea ei stralucea ca si cum era o lumina pe pielea ei de alabastru; culoarea pe care o avea in obraji era ca niste petale de trandafir. Nu era nimic in neregula cu asa o frumusetate radianta. Normal ca nu era nimic periculos in viata ei inafara de mama ei. Sau putea fi ceva?

Diferenta intre copilul pe care l-am nascut si cel pe care l-am intalnit acum o ora ar fi fost evidenta pentru oricine. Diferenta dintre Renesmee de acum o ora si cea de acum era mai dubtila. Ochii umani nu si-ar fi dat seama de diferenta. Dar ea era.

Corpul ei era usor mai lung. Doar putin mai slab. Fata ei nu mai era chiar asa de rotunda; era din ce in ce mai oval. Buclele ei erau cativa milimetrii mai jos decat umerii. Ea se intindea in bratele lui Rosalie cat timp Carlisle a masurat lungimea lui si apoi i-a masurat capul. Nu si-a notat nimic; isi amintea perfect.

Eram constienta ca bratele lui Jacob erau stranse in jurul pieptului la fel de tare pe cat mainile lui Edward ma tineau pe mine. Sprancenele lui groase erau unite intr-o linie deasupra ochilor lui adanci.

Ea se dezvoltase dintr-o singura celula la marimea unui copil in decursul a catorva saptamani. Ea arata bine pe masura ce pareea de gradinita la cateva zile de la nastere. Daca rata cu care crestea se mentinea....

Mintea mea de vampir nu avea probleme la calcul.

-Si noi ce facem? Am soptit ingrozita.

Mainile lui Edward m-au strans. El intelegea exact ca vreau sa spun.

-Nu stiu.

-Se incetineste, a marait Jacob printre dinti.

-Mai avem nevoie de cateva zile de masuratori ca sa ne dam seama de progresie, Jacob. Nu pot sa promit nimic.

-Ieri a cescut cinci centimentrii. Astazi e mai putin.

-Cu doi milimetrii, daca masuratorile mele sunt perfecte, a spus Carlisle incet.

-Sa fie perfect doctore! A spus Jacob, facand ca vorbele sa fie amenintatoare. Rosalie a intepenit.

-Stii ca fac tot ce pot, l-a asigurat Carlisle.

Jacob a oftat.

-Cred ca asta e tot ce pot sa cer.

Ma simteam iritata, ca si cum Jacob mi-ar fi luat cuvintele din gura – si le-a spus exact asa cum nu trebuie. Si Renesmee era iritata. Ea a inceput sa se agite si si-a ridicat mana catre Rosalie. Rosalie s-a aplecat pana cand Renesmee a putut sa o atinga pe fata. Dupa o secunda, Rose a oftat.

-Ce vrea? A cerut Jacob, luandu-mi iar cuvintele.

-O vrea pe Bella, normal, i-a spus Rosalie si cuvintele ei m-au facut sa ma simt mai bine in interior. Apoi ea s-a uitat la mine. Cum te simti?

-Ingrijorata, am recunoscut si Edward m-a strans.

-Toti suntem, dar nu asta am vrut sa spun.

-Ma controlez, am promis. Setea era la capatul listei in acest moment. In plus, Renesmee mirosea bine intr-un fel total necomestibil .

Jacob si-a muscat buza dar nu a facut nicio miscare ca sa o opreasca pe Rosalie si sa nu mi-o dea pe Renesmee.

Jasper si Edward stateau langa mine dar i-au permis. Puteam sa vad cat de tensionata era Rose, si eu ma intrebam oare cum simtea Jasper atmosfera din camera in acest moment. Sau era asa de concentrat la mine ca nu-i mai simtea si pe ceilalti?

Renesmee s-a intins spre mine in acelasi timp in care m-am intins si eu dupa ea si un zambet orbitor i-a aparut pe fata. Ea incepea asa de usor la mine in brate, de parca ele fusesera modelate doar pentru ea. Imediat ea si-a pus mana ei mica si fierbinte peste obrazul meu.

Desi eram pregatita tot am suspinat cand am vazut amintirile ca o viziune in capul meu. Asa de stralucitoare si colorate dar in acelasi timp complet transparente.

Ea si-a amintit de mine cand l-am atacat pe Jacob in fata casei, si si l-a amintit pe Seth cum a intrat intre noi. Ea a vazut si a auzit tot foarte clar. Nu paream *eu*, acest pradator gratios care a sarit la prada ca o sageata care tasneste dintr-un arc. Trebuia sa fie altcineva. Asta ma facea sa ma simt putin vinovata fata de Jacob cand l-am vazut ca statea acolo fara aparare si cu mainile ridicate in fata lui. Mainile lui nu tremurau.

Edward a chicotit, uitandu-se la amintirile lui Renesmee odata cu mine. Si apoi amandoi am scancit cand am auzit ruptura oaselor lui Seth.

Renesmee a zambit cu zambetul ei sclipitor si amintirile ei nu l-au parasit pe Jacob pe parcursul aceluia dezastru. Am simtit o noua aroma a memoriei – nu chiar protectiva, mai mult posesiva – cand ea se uita la Jacob. Am avut o vaga impresie ca ea era *fericita* ca Seth s-a pus in fata saltului meu. Nu vroia ca Jacob sa fie ranit. El era *al ei*.

-O, minunat, am marait. Super!

-Este numai din cauza faptului ca el este mai gustos decat noi, m-a asigurat Edward cu o voce aspra din cauza propriei suparari.

-Ti-am spus ca si ea ma place, Jacob ma supara din partea opusa a camerei cu ochii atintiti pe Renesmee. Gluma lui era spusă cu jumatate de gura, unghiul stresat al sprancenelor lui inca nu se relaxase. Renesmee ma batea pe fata nerabdatoare, cerandu-mi atentia. Alta amintire: Rosalie care isi trecea o perie foarte usor printre bucle. Se simtea dragut.

Carlisle si scara lui de masuratoare, stiind ca trebuie sa se intinda si sa stea nemiscata. Pentru ea nu era interesant.

-Se pare ca o sa-ti povesteasca absolut tot ce ai pierdut, mi-a spus Edward in ureche.

Nasul meu s-a incrunat cand ea mi-a aratat urmatoarea amintire. Mirosul care iese dintr-o cana ciudata de metal – destul de tare ca sa nu poata fi muscata usor – mi-a trimis un foc catre gat. Au!

Si apoi Renesmee nu mai era la mine in brate, care erau prinse la spate. Nu m-am luptat cu Jasper; ma uitam numai la fata inspaimantata a lui Edward.

-Ce am facut?

Edward s-a uitat la Jasper care era in spatele meu si apoi iar la mine.

-Dar ea si-a amintit ca ii era sete, a mormait Edward, fruntea lui fiind plina de linii de concentrare. Si-a adus aminte de gustul pe care il are sangele uman.

Mainile lui Jasper le-au strans pe ale mele si mai puternic. O parte din creierul meu a remarcat ca aceasta miscare nu era neaparat neconfortabila, cu atat mai mult dureroasa, asa cum i s-ar fi parut unui om. Eram sigura ca as putea sa rup aceasta stransoare, dar nu m-am opus.

-Da, am fost de acord. Si?

Edward s-a incrunat inca o secunda si apoi expresia lui s-a relaxat. El a ras o data.

-Si se pare ca nu e nicio problema. De data asta eu am exagerat. Jazz, da-i drumul.

Legaturile de la maini au disparut. Eu m-am intins dupa Renesmee imediat ce am fost eliberata. Edward mi-a dat-o fara sa ezite.

-Nu pot sa inteleg, a spus Jasper. Nu pot suporta asa ceva.

Ma uitam surprinsa cand Jasper a iesit pe usa din spate. Leah s-a miscat ca sa ii lase un loc larg in timp ce el pasea spre rau si apoi s-a aruncat peste el.

Renesmee mi-a atins gatul reluand scena, la fel ca un film. Puteam sa simt intrebarile din gandul ei ca un ecou al meu.

Trecusem deja de socul darului ei ciudat. Parea o parte foarte naturala a ei, aproape ca si cum era de asteptat. Poate ca acum, cand faceam si eu parte din supranatural, nu mai aveam sa fiu sceptica.

Dar ce era in neregula cu Jasper?

-O sa se intoarca, a spus Edward, nu stiu daca mie sau lui Renesmee, nu eram sigura. El are nevoie de un moment ca sa fie singur si sa isi rearanjeze perspectiva asupra vietii. Aparuse un ranjet amenintator in coltul buzelor.

In alta amintire umana – Edward imi spusese ca Jasper s-ar simti mai bine daca mie „imi era greu sa ma adaptez” vietii de vampir. Aceasta era scoasa din contextul unei discutii referitoare la cati oameni o sa ucid in primul meu an ca vampir.

-El e suparat pe mine? Am intrebat incet.

Ochii lui Edward s-au marit.

-Nu. De ce sa fie?

-Atunci care e problema lui?

-E suparat pe el insusi, nu pe tine Bella. Este ingrijorat cu privire la ... implinirea propriei profetii, presupun ca poti sa spun asa.

-Cum asa? A intrebat Carlisle inaintea mea.

-Se intreaba daca nebunia unui nou-nascut este chiar asa de rea cum ne-am gandit intotdeauna sau daca, cu concentrarea si atitudinea potrivita, oricine se poate descurca la fel de bine ca Bella. Chiar si acum – poate ca a avut pana acum atatea dificultati pentru ca s-a gandit ca acest comportament este natural si inevitabil. Poate daca avea asteptari mai mari in ceea ce il priveste, s-ar fi ridicat la nivelul lor. Tu il faci sa se indoiasca de niste presupuneri puternic inradacinate Bella.

-Dar nu e corect, a spus Carlisle. Fiecare e diferit; fiecare are propriile provocari. Poate ca ceea ce face Bella intrece naturalul. Poate ca acesta este darul ei, daca pot sa spun asa.

Am inghetat surprinsa. Renesmee a simtit schimbarea si m-a atins. Si-a adus aminte de ultima secunda si se intreba de ce.

-Aceasta este o teorie interesanta si destul de plauzibila, a spus Edward.

Pentru un scurt moment am fost dezamagita. Ce? Nicio viziune magica, nicio abilitate ofensiva extraordinara cum ar fi sa arunc fulgere din ochi sau ceva asemenator? Nimic de ajutor sau ceva super?

Si apoi am realizat ce ar putea sa insemne asta, daca „super-puterea” mea nu era nimic mai mult decat controlul meu exceptional.

Cel putin, aveam un dar. Putea sa nu fie nimic.

Dar, mai mult decat atat, daca Edward avea dreptate, atunci as putea sa trec de partea de care imi era cel mai frica.

Daca eu nu trebuia sa fiu un nou-nascut? Nu in sensul unei masini-de-ucis oricum. Ce ar fi daca m-as fi potrivit cu familia Cullen chiar din prima zi? Daca nu ar fi trebuit sa ne ascundem undeva pentru un an cat timp eu „mai crestem”? Daca si eu, la fel ca si Carlisle, nu o sa ucid vreodata o persoana? Ce ar fi daca ar fi un vampir bun chiar de la inceput?

As putea sa-l vad pe Charlie.

Am oftat cand realitatea a patruns in speranta. Nu puteam sa-l vad pe Charlie imediat. Ochii, vocea, fata perfecta. Ce as putea sa-i spun; cum as putea sa incep? Eram fericita ca inca mai am scuze ca sa las lucrurile asa cum sunt pentru un moment; si la fel de mult imi doream sa gasesc o cale sa il pastrez pe Charlie in viata mea, dar eram inspaimantata de prima intalnire. Sa vad cum ochii lui se maresc cand se uita la fata mea noua, la pielea mea noua. Stiind ca este inspaimantat. Intrebandu-ma ce explicatie intunecata o sa-si formeze in minte. Eram destul de lasa ca sa las ca primul an sa treaca si ochii mei sa se mai inchida. Si eu care credeam ca o sa fiu neinfricata in momentul in care am sa fiu indestructibila.

-Ai mai intalnit un talent echivalent cu auto-controlul? L-a intrebat Edward pe Carlisle.

-Tu chiar crezi ca acesta e un dar sau doar rezultatul pregatirilor ei?

Carlisle a dat din umeri.

-Este similar cu ceea ce a facut tot timpul Siobhan, desi ea nu l-ar numi dar.

-Siobhan, prietena ta din clanul irlandez? A intrebat Rosalie. Nu stiam ca ea poate sa faca ceva. Credeam ca Maggie este cea talentata dintre ei.

-Da, si Siobhan este de aceeasi parere. Dar ea are un fel in care isi planuieste scopurile si apoi ...le *doreste* in realitate. Ea considera ca este o buna planificare dar eu tot timpul m-am intrebat daca nu e ceva mai mult. Cand a adus-o pe Maggie de exemplu. Liam era foarte teritorial, dar Siobhan a vut ca lucrurile sa se rezolve, si asa a fost.

Edward, Carlisle, si Rosalie s-au asezat pe scaune si au continuat cu discutia. Eu ma simteam foarte bine stand in picioare. Era la fel de odihnitor la

fel ca si intinsul pe un pat. Stiam ca am sa pot sa stau asa si o saptamana fara sa ma misc si la sfrasitul celei de-a saptea zi m-as fi simtit la fel de relaxata ca la inceput.

Probabil ca ei se aseaza din obisnuinta. Oamenii ar fi observat daca cineva ar fi stat in picioare cateva ore fara sa se mute de pe un picior pe altul. Chiar si acum o vedeam pe Rosalie cum isi trecea mainile prin bucle si pe Carlisle ca statea pe picior peste picior. Miscari mici care ii faceau sa nu fie prea intepeniti, sa nu semene prea mult cu un vampir. Trebuia sa fiu atenta la ceea ce faceau ei si sa incep sa practic si eu. Mi-am mutat greutatea pe piciorul stang. Se simtea cam prostesc.

Poate ca incercau sa ma lase putin singura cu colipul meu – cat de singura era sigur.

Renesmee mi-a povestit fiecare minut al zilei, si aveam sentimentul ca, prin micile ei povesti ea vroia sa imi arate totul, la fel cum si eu imi doream. Era ingrijorata ca am omis unele lucruri cum ar fi – vrabiutele care topaiu din ce in ce mai aproape cand Jacob o tineau, amandoi stand nemiscati sub un brad mare; pasarile nu se apropiau de Rosalie. Sau de scarbosenia aceea alba – mancarea de bebelusi – pe care Carlisle i-a pus-o in cana; mirosea a pamant acru. Sau cantecul pe care Edward il canta, care in memoria ei era asa de perfect, ca mi l-a fredonat de doua ori; am fost surprinsa ca eram si eu pe fundalul acelei amintiri, perfect nemiscata dar aratand destul de posomorata. M-am cutremurat, amintindu-mi de acea perioada din punctul meu de vedere. Focul oribil...

Dupa aproximativ o ora – ceilalti inca erau absorbiti in discutia pe care o aveau, Seth si Jacob sforaiu in armonie pe canapea – amintirile lui Renesmee au inceput sa incetineasca. Ele au devenit usor neclare si deviau fara concentrare inainte sa ajunga la o concluzie. Eram aproape ca il intrerupt pe Edward panicata – era ceva in neregula cu ea? – apoi pleoapele ei au batut si s-au inchis. Ea a cascat, buzele ei pline si roz s-au transformat intr-un O mare si ochii ei nu s-au mai deschis.

Mana ei a cazut de pe fata mea si ea a adormit – culoarea pleoapelor ei erau ca de levantica si mai palide ca a norilor in fata unui rasarit. Cu grija sa nu o deranjez, i-am ridicat mana peste pielea mea si am tinut-o acolo curioasa. La inceput nu a fost nimic si apoi, dupa cateva minute, o multime de culori adunate ca niste fluturasi au strabatut mintea ei.

Vrajita, m-am uitat la visele ei. Nu aveau niciun sens. Doar culori si forme si fete. Eram incantata cat de des fata mea – amandoua fetele mele, om hidos si minunata nemuritoare – se uneau in gandurile ei inconstiente. Mai

mult decat Edward sau Rosalie. Eram la egalitate cu Jacob; am incercat sa nu ma supar din cauza asta.

Pentru prima data am inteles cum de putea Edward sa ma vada dormind noapte dupa noapte doar ca sa ma auda vorbind in somn. As fi putut sa urmaresc visele lui Renesmee o eternitate.

Tonul lui Edward mi-a atras atentia cand a spus „ in sfarsit” si apoi si-a mutat privirea pe fereastra. Afara era o noapte plina, dar eu puteam sa vad la fel de departe ca si inainte. Nimic nu era ascuns in intuneric; toate isi schimbaseră doar culoarea.

Leah inca se uita amenintator si s-a ridicat si s-a ascuns in padure caand Alice a intrat in vedere de pe partea cealalta a raului. Alice sarea de pe o creanga pe alta ca un acrobat, degetele de la picioare atingandu-i mainile inainte sa se arunce intr-o saritura gratioasa peste rau.

Esme a facut un salt mai traditional in timp ce Emmett a trecut direct prin apa, stropind cu apa asa de departe incat cateva picaturi s-au lovit de geam. Spre surprinderea mea, Jasper era in urma lor, si saltul lui eficient parea subinteles, chiar subtil, in comparatie cu ei.

Zambetul imens care i-a aparut lui Alice pe fata era familiar intr-un mod neclar si ciudat. Toata lumea imi zambea dintr-o data – Esme dulce, Emmett nerabdator, Rosalie putin superior, Carlisle indulgent si Edward astepta.

Alice a intrat in camera inaintea celorlalti, mana ei s-a intins si nerabdarea parea ca este ca o aura vizibila in jurul ei. In mana ei era o cheie cu o funda imensa de satin legata imprejur.

Ea a tinut cheia in fata mea si eu am strans-o automat pe Renesmee mai bine in mana dreapta ca sa pot sa o deschid pe stanga. Alice mi-a pus cheia in ea.

-La multi ani, mi-a urat.

Eu mi-am dat ochii peste cap.

-Nimeni nu numara prima zi de nastere, i-am amintit. Prima aniversare este dupa ce trece un an Alice.

Ranjetul ei s-a transformat intr-o fata multumita.

-Nu sarbatorim ziua ta de vampir. Inca. Este treisprezece septembrie Bella. Nouasprezece ani fericiti!

24. Surpriza

-Nu. In niciun caz! Mi-am miscat capul si m-am uitat la zambetul de pe fata incantata a sotului meu de saptesprezece ani. Nu, acesta nu se numara. M-am oprit din crescut acum trei zile. O sa am optsprezece o vesnicie.

-Mi-e indiferent, a spus Alice, nebagandu-mi in seama protestul. Noi sarbatorim oricum, asa ca taci.

Am oftat. Rar putea cineva sa se contrazica cu Alice.

Ranjetul ei a devenit imposibil de larg cand a citit supunerea din ochii mei.

-Esti gata sa iti deschizi cadoul? A cantat Alice.

-Cadourile, a corectat-o Edward si a scos inca o cheie – aceasta era mai lunga si argintie cu o fundita mai mica albastra – din buzunar.

M-am chinuit sa nu-mi dau ochii peste cap. Am stiut imediat de la ce era aceasta cheie – de la masina mea”dupa”. Ma intrebam daca ar fi trebuit sa ma simt incantata. Mi se parea ca trecerea mea la viata de vampir nu imi trezise subit interesul pentru masinile sport.

-Al meu e primul, a spus Alice si si-a scos limba la el prevazand care este raspunsul lui.

-Al meu e mai aproape.

-Dar uita-te cum e *imbracata*. Cuvintele ei sunau mai mult ca un geamat. M-a omorat toata ziua. Aceasta este prioritatea.

Sprancenele mele s-au strans cand ma gandeam cum ar putea o cheie sa-mi aduca haine noi. Imi cumparase un dulap intreg?

-Stiu – o sa te provoc, a sugerat Alice. Piatra, foaie si foarfece.

Jasper a chicotit iar Edward a oftat.

-De ce nu-mi spui direct cine castiga? A spus Edward strambandu-se.

Alice radia.

-Eu. Excelent.

-E probabil o idee mai buna ca eu sa astept pana dimineata. A zambit si a aratat spre Jacob si Seth care pareau sa ramana peste noapte; ma intrebam cat timp satusera treji de data asta. Cred ca ar fi mai distractiv daca Jacob ar fi treaz cand o sa fie marea descoperire, nu crezi? Ca macar cineva sa isi arate entuziasmul asa cum trebuie.

Am ranjit spre el. Ma stia destul de bine.

-Iei, a cantat Alice. Bella dai-o pe Ness – Renesmee lui Rosalie.

-Unde doarme de obicei?

Alice a dat din umeri.

-In bratele lui Rose. Sau ale lui Jacob. Sau ale lui Esme. Intelegi. Nu a fost lasata din brate toata viata ei. O sa fie cel mai rasfatat jumatate-vampir din existenta.

Edward a ras si Rosalie a luat-o pe Renesmee cu mainile de expert.

-Si este de asemenea si cel mai *nerasfatat* jumatate-vampir din existenta, a spus Rosalie. Frumusetea de a fi unic.

Rosalie a ranjit la mine si eu eram fericita ca prietenia dintre noi rezistase si asta se vedea in zambetul ei. Nu eram sigura ca o sa mai dureze dupa ce viata lui Renesmee nu o mai lega de mine. Dar poate ca am fost suficient de mult de aceeasi parte a baricadei ca sa ramanem prietene in continuare. Am facut in sfarsit aceeasi alegere pe care ar fi facut-o si ea daca era in locul meu. Asta parea sa anuleze sentimentele pe care le avea pentru toate celelalte alegeri.

Alice mi-a impins cheile in mana si m-a apucat de umar si m-a indreptat spre usa.

-Hai sa mergem, hai sa mergem, ea canta.

-Este afara?

-Intr-un fel, a spus Alice, impingandu-ma inainte.

-Bucura-te de cadou, a spus Rosalie. Este din partea tuturor. Dar in special a lui Esme.

-Nu veniti si voi? Am realizat ca nimeni nu se miscase.

-O sa-ti lasam sansa sa apreciezi singura, a spus Rosalie. Poti sa ne spui noua...mai tarziu.

Emmett a ras in hohote. Ceva in rasul lui m-a facut sa rosesca, desi nu stiam de ce.

Am realizat ca multe lucruri la mine – ca aversiunea pentru surprize si pentru cadouri in general – nu se schimbasera de loc. A fost o usurare si o revelatie sa descopar cate lucruri esentiale au venit cu mine in noua mea viata.

Nu ma asteptam sa fiu eu insami. Am zambit larg.

Alice m-a strans de umar si eu nu am putut sa nu ma opresc din zambit pe masura ce o urmaream in noaptea violet. Numai Edward a venit cu noi.

-Acesta e entuziasmul pe care il asteptam, a murmurat Alice. Si mi-a lasat mainile si a facut doua salturi mici si a traversat raul.

-Haide Bella, m-a strigat de pe partea cealalta.

Edward a sarit in acelasi timp cu mine; si era la fel de distractiv ca saltul de la pranz. Poate ca putin mai distractiv deoarece noaptea schimbase totul in culori noi.

Alice a mers cu noi stand exact in spatele ei, indreptandu-se spre nord. Era mai usor sa urmaresc sunetul facut de picioarele ei care trimiteau soapte

pe pamant si urma proaspata a mirosului ei decat sa o urmaresc cu ochii prin vegetatia deasa.

La un semn pe care eu nu l-am vazut ea s-a invartit si a venit inapoi la mine la locul in care ma oprisem.

-Nu ma ataca, m-a avertizat si a sarit la mine.

-Ce faci? Am cerut agitandu-ma cand ea a sarit in spatele meu si si-a pus mainile peste fata mea. Am simtit nevoia sa o arunc dar m-am controlat.

-Vreau sa fii sigura ca nu poti sa vezi.

-As fi putut sa am grija de asta fara acest spectacol, se oferise Edward.

-Tu poti sa o lasi pe ea sa triseze. Ia-o de mana si mergi in fata.

-Alice eu –

-Nu te obosi Bella. O sa facem in felul meu.

Am simtit degetele lui Edward cum au trecut printre ale mele.

-Mai avem cateva minute Bella si apoi o sa se duca sa enerveze pe altcineva. El m-a tras inainte. Am tinut pasul usor cu el. Nu imi era frica sa lovesc vreun copac; in acest caz numai copacul ar fi avut de suferit.

-Ai putea sa fii si tu putin mai incantat, l-a certat Alice. Acesta este pentru tine la fel de mult cat e si pentru ea.

-Adevarat. Multumesc inca o data Alice.

-Da, da. Sigur. Vocea lui Alice parea dintr-o data mai incantata. Opreste aici. Intoarce-o doar putin spre dreapta. Da, asa. Bine. Esti gata? A intrebat.

-Sunt gata. Erau cateva mirosuri care mi-au atras atentia si imi cresteau curiozitatea. Mirosuri care nu aveau ce sa caute in padure. Flori-de-Miere. Fum. Trandafiri. Rumegus? Si ceva metalic. Bogatia pamantului era descoperita si era expusa. M-am aplecat spre mister.

Alice s-a dat jos din spatele meu ranjind cand mi-a vazut ochii.

Ma uitam in intunericul violet. Acolo, cuibarit intr-o mica poiana din padure, era o casuta mica din piatra, ce parea sub lumina stelelor gri-movali.

Ea apartinea acestui loc asa de bine ca parea ca crescut dintre stanci, o formatiune naturala. Florile-de-miere erau urcate pe unul din pereti ca o panza, facandu-si loc in sus spre grinzile de lemn masiv. Trandafirii rosii tarzii erau in floriti si formau o gradina sub geamurile mari si negre. Era si o carare mica de pietre, pareau de ametist in lumina noptii care duceau spre o usa de lemn cu arcada.

Mi-am strans mana pe cheie si am tinut-o socata.

-Ce parere ai? Vocea lui Alice era mai moale acum; se potrivea cu scena linistita rupta parca dintr-o poveste.

Mi-am deschis gura si nu am putut sa spun nimic.

-Esme s-a gandit ca poate o sa vrem sa avem un loc al nostru pentru un timp, dar nu vroia sa mergem prea departe, a murmurat Edward. Si iubeste sa aiba o scuza si sa poata renova. Acest loc micut cauta un fel sa iasa de sub daramaturi de cel putin o suta de ani.

Am continuat sa ma uit, gura mi se misca la fel ca cea a unui peste.

-Nu iti place? Fata lui Alice a cazut. Vreau sa spun, ca sunt sigura ca il putem aranja diferit daca vrei. Emmett a vrut ceva pe mai multe sute de metrii patrati, un al doilea etaj, coloane si turn dar Esme s-a gandit ca ai vrea mai bine sa ramana asa cum a fost destinat. Vocea ei a inceput sa fie mai ridicata, era mai rapida. Daca a gresit, putem sa ne punem pe treaba. Nu o sa mai dureze mult pana –

-Şşşş! Am reusit sa spun.

Ea si-a apropiat buzele si a asteptat. Mi-a luat cateva secunde sa-mi revin.

-Imi dati cadou o casa de ziua mea? Am soptit.

-Noua, m-a corectat Edward. Si nu e mai mult decat o casuta. Cred ca o *casa* implica mult mai mult spatiu.

-Nu-mi distruge casa, i-am soptit.

Alice era incantata.

-Iti place.

Am dat din cap.

-O iubesti?

Am incuviintat.

-Abia astept sa ii spun lui Esme!

-Ea de ce nu a venit?

Zambetul lui Alice a disparut putin, sucindu-se putin, de parca era greu de raspuns la intrebarea mea.

-Oh, stii tu ... toti si-au adus aminte ce parere ai tu despre cadouri. Nu au vrut sa te puna sub prea mare tensiune ca sa-ti placa.

-Dar bineinteles ca o iubesc. Cum as putea sa nu?

-O sa le placa asta. Ea m-a batut pe mana. Oricum, dulapul tau e plin. Foloseste-l cu intelepciune. Si... cred ca asta e tot.

-Tu nu intrii?

Ea s-a indepartat natural cativa pasi.

-Edward stie care e drumul. Eu o sa vin....mai tarziu. Suna-ma daca nu poti sa-ti asortezi hainele. Mi-a aruncat o privire indoielnica si a zambit. Jazz vrea sa vaneze. Ne vedem.

S-a lansat in padure ca un glont.

-Asta a fost ciudat, am spus cand sunetul zborului ei disparuse complet. Chiar sunt asa de *rea*? Ei nu trebuiau sa stea de-o parte. Acum ma simt

vinovata. Nici macar nu am apucat sa-i multumesc asa cum trebuie. Ar trebui sa ne intoarcem, sa-i spun lui Esme –

-Bella, nu fi prostuta. Nimeni nu crede ca esti exagerata.

-Atunci ce –

-Cadoul lor a fost un timp sa fim singuri. Alice a incercat sa fie subtila.

-Ah.

Asta a fost tot ce aveam nevoie sa faca locuinta sa dispara. Puteam fi oriunde. Nu vedeam copacii sau pietrele sau scarile. Il vedeam doar pe Edward.

-Hai sa iti arat ce au facut, a spus tragandu-ma de mana. Isi daduse seama de faptul ca parca m-a strabatut un curent electric ce a trecut prin corpul meu ca un flux de adrenalina?

Inca o data ma simteam ciudat de neputincioasa, asteptam reactii ale corpului meu pe care eu nu eram capabila sa-l misc. Inima mea ar fi batut cu un sunet asemanator unei locomotive cu abur care ar fi venit spre noi. Asurzitoare. Obrajii mei ar fi rost un rosu plin.

Numai din cauza asta eu trebuia sa fiu epuizata. Aceasta a fost cea mai lunga zi din viata mea.

Am ras tare – numai un mic raset de soc – cand am realizat ca aceasta zi nu avea sa e mai termine.

-O sa pot sa aud si eu gluma?

-Nu e una prea buna, i-am spus cand el ma conducea spre usa mica si rotunda. Ma gandeam numai – asta e prima si ultima zi din eternitate. E cam greu sa ma gandesc la asta. Chiar si cu atata loc de gandire. Am ras iar.

A chicotit si el cu mine. El si-a intins mana spre manerul usii si m-a asteptat pe mine sa fac onorurile. Am bagat cheia in usa si am intors-o.

-Esti asa de naturala in tot ceea ce faci Bella; am uitat cat de diferit trebuie sa fie toate astea pentru tine. Imi doresc sa te pot *auzi*. El s-a aplecat si m-a ridicat in brate asa de repede ca nici nu mi-am dat seama – si asta era ceva.

-Hei!

-Pragurile sunt treaba mea, mi-a adus el aminte. Dar sunt curios. Spune-mi la ce te gandesti chiar acum.

El a deschis usa – ea s-a deschis si abia daca a facut vreun zgomot- si a intrat intr-o sufragerie mica de piatra.

-La tot, i-am spus. Toate in acelasi timp, stii. Lucruri bune si lucruri de care sa ma ingrijorez si lucruri care sunt noi. Cum nu ma pot opri, in minte, sa folosesc doar superlative. Chiar acum ma gandesc ca Esme e o artista. Este totul perfect!

Camera casutei avea ceva din frumusetea unui basm. Podeaua era formata din piatra fina si dreapta. Tavanul jos avea grinde lungi de care, daca era cineva la fel de inalt ca Jacob, ar fi dat cu capul. Peretii erau din loc in loc acoperiti cu lemn, si cu un mozaic de piatra in celelalte. Semineul din colt inca mai ardea cu cateva flacari. Era lemn foarte usor – si din cauza sării flacarile erau albastre si verzi.

Era mobilat din piese separate, nici macar una din ele nu se potrivea cu o alta, dar erau armonios legate intre ele. Un scaun parea usor medieval in timp ce un divan care era langa foc parea mai contemporan, biblioteca plina de carti era pusa in dreptul celei mai indepartate ferestre si imi amintea de un decor din filmele italiene. Cumva, toate piesele erau legate intre ele ca intr-un puzzle tridimensional. Erau cateva tablouri pe pereti pe care le-am recunoscut – unele dintre preferatele mele din casa cea mare. Erau fara indoiala originale nepretuite dar care si ele pareau ca si-au gasit locul aici.

Era un loc in care oricine ar fi crezut ca magia exista. Era un loc in care te-ai fi asteptat sa intre din clipa in clipa Alba-ca-Zapada cu marul in mana, sau ca un unicorn s-a oprit sa manance dintr-un tufis cu flori.

Edward s-a gandit tot timpul ca el apartine mai mult povestilor de groaza. Normal, eu stiam ca ceea ce zicea era foarte gresit. Era evident ca locul lui era *aici*. Intr-un basm. Si acum eu eram in aceeasi poveste cu el.

Eram pe punctul de a profita de avantajul ca el nu m-a lasat inapoi pe picioarele mele si ca fata lui incantatoare era la cativa centimetri de a mea cand a spus

-Suntem norocosi ca Esme s-a gandit sa mai adauge o camera. Nimeni nu a luat-o in calcul pe Ness – Renesmee.

M-am incrunat la el, gandurile mele s-au canalizat spre un drum mai putin placut.

-Nu si tu, m-am plans.

-Scuze iubito. Asta aud tot timpul in gandurile lor, stii. Mi-a intrat in ganduri.

Am oftat. Copilul meu, sarpele marin. Poate ca nu mai aveam ce sa fac. Eu nu aveam sa renunt.

-Sunt sigur ca mori sa vezi dulapul. Sau cel putin o sa-i *spun* lui Alice ca asa ai facut, sa o facem sa se simta bine.

-Sa imi fie frica?

-Sa fii ingrozita.

El m-a lasat jos pe un hol ingust care avea tavanul in forma unor arcade miciute, ca si cum am fi fost intr-un castel in miniatura.

-Aceasta o sa fie camera lui Renesmee, mi-a spus, a aratat spre camera goala care avea podeaua dintr-un lemn pal. Nu au mai avut timp sa faca cine stie ce cu ea din cauza problemei cu varcolacii cei nervosi...

Am ras incet, uimita de cat de repede totul s-a transformat in bine cand acum cateva saptamani totul parea un cosmar.

Ca Jacob a facut ca totul sa fie perfect asa cum este.

-Aceasta e camera noastra. Esme a incercat sa aduca o bucata din insula ei aici, pentru noi. S-a gandit ca o sa ne simtim atasati de ea.

Patul era imens si alb, si avea nori de plasa care pluteau de la bolta pana la podea. Podeaua din lemn deschis la culoare se asorta cu cea din cealalta camera, si acum am inteles ca ea era facuta sa semene cu nisipul de pe plaja. Peretii erau albastru deschis aproape ca o zi luminoasa si peretele in spate avea usi de sticla ce se deschideau spre o gradina mica ascunsa. Trandarifi cataratori si un lac mic si rotund, lin ca o oglinda si marginit de pietre luciase. Un ocean mic si calm doar pentru noi.

-Oh, a fost tot ce am putut sa spun.

-Stiu, mi-a soptit.

Am stat acolo pentru un moment, amintindu-ne. Desi amintirile erau umane si intunecate, mi-au acaparat mintea complet.

El a zambit cu un zambet stralucitor si mare si apoi a ras.

-Dulapul este in spatele acelor usi duble. Ar trebui sa te avertizez – este mai mare decat aceasta camera.

Nici macar nu m-am uitat la usi. Nu mai era nimic pe lume inafara de el – mainile lui erau sub mine, simteam respiratia lui dulce pe fata, buzele lui la doar cativa centimetri de ale mele – si nu mai era nimic ce ar putea sa ma distraga acum, vahir nou-nascut sau nu.

-O sa ii spunem lui Alice ca am fugit repede la dulap, am soptit, rasucindu-mi degetele prin parul lui tragandu-l mai aproape. O sa-i spunem sa am petrecut cateva ore acolo proband haine. O sa o *mintim*.

El mi-a inteles dispozitia imediat, sau poate ca deja era in aceeasi dispozitie dar a incercat sa ma lase sa ma bucur in de-ajuns de cadoul meu, ca un cavalier. El mi-a tras fata spre a lui cu o pasiune subita si un geamat incet i-a iesit din gat. Sunetul a trimis un curent electric care a trecut prin tot corpul meu cu o viteza nebuna, ca si cum nu puteam sa ajung langa el destul de repede.

Am auzit materialul cum s-a rupt sub mainile noastre, eu eram fericita ca *ale mele*, cel putin, erau deja distruse. Era prea tarziu sa ne gandim la asta. A fost aproape nepoliticos sa ignoram patul mare si alb, dar nu aveam sa ajungem atat de departe.

Aceasta a doua luna de miere nu a fost ca prima.

Timpul petrecut pe insula a fost culmea vietii mele umane. Cea mai buna parte a ei. Eram asa de pregatita sa ma agat de viata mea umana, doar ca sa mai mentin ceea ce aveam cu el inca putin. Pentru ca, fizic, nu avea sa mai fie la fel vreodata. Trebuia sa ghicesc ca dupa o zi ca cea de azi, o sa fie si mai bine.

Puteam sa-l apreciez mai bine acum – puteam sa vad liniile perfecte ale fetei lui, corpul lui lung si fara cusur – cu acesti ochi noi puternici, fiecare unghi si fiecare parte a lui. Puteam sa simt pe limba gustul lui pur si puteam sa simt pielea lui de marmura incredibil de fina cu aceste degete sensibile.

Si pielea mea era la fel de sensibila sub mainile lui.

El era nou, o persoana diferita cand corpurile noastre se miscau gratios pe podeaua de culoarea nisipului. Fara grija, fara retineri. Fara frica – mai ales fara ea. Puteam sa facem dragoste *impreuna* – amandoi sa fim participanti. In sfarsit egali.

Ca si saraturile de mai devreme, fiecare atingere era mai mult decat eram eu obisnuita. Atat de mult din el era retinut. Necesari in acel moment, dar nu-mi venea sa cred cat de mult pierdusem.

Am incercat sa tin minte ca eram mai puternica decat era el, dar era greu sa ma concentrez la altceva cand senzatiile erau asa de intense, distragandu-mi atentia pe corp intr-un milion de locuri in fiecare secunda; daca il raneam, nu o sa se planga.

O parte foarte, foarte mica din capul meu se gandea la situatia aceasta interesanta. Eu nu aveam cum sa obosesc vreodata si nici el. Nu trebuia sa ne mai tragem duhul sau sa ne odihnim sau sa mancam sau sa mergem la baie; nu mai aveam nevoi pamantesti. El avea cel mai frumos si mai perfect corp din lume si il aveam doar pentru mine, si nu ma puteam gandi la un moment in care sa spun *Acum am avut suficient pentru o singura zi*. Eu o sa vreau tot timpul mai mult. Si ziua nu avea sa se mai termine. Deci, in aceasta situatie, cum puteam sa ne *oprim* vreodata?

Nu ma deranja chiar asa de mult ca nu aveam raspuns.

Am bagat de seama putin cand soarele a inceput sa lumineze. Oceanul micut s-a transformat din negru in gri si o ciocarlie a inceput sa cante undeva foarte aproape – poate ca avea un cuib in trandafiri.

-Tie iti lipseste? L-am intrebat cand ea s-a oprit din cantat.

Nu era prima data cand am vorbit dar nici nu faceam vreo conversatie.

-Ce sa imi lipseasca? A murmurat el.

-Totul – caldura, pielea fina, mirosul placut ... eu nu am pierdut nimic dar ma gandeam daca tie iti pare rau de ceva.

El a ras incet si gingas.

-Ar fi greu sa gasesti pe cineva, care in acest moment, e mai putin *separat* decat mine. Imposibil pot sa pun pariu. Nu multa lume primeste fiecare lucru pe care si l-a dorit plus toate lucrurile pe care nu au avut curaj sa le ceara, toate in aceeasi zi.

-Imi eviti intrebarea?

El si-a lipit mana de fata mea.

-Esti *cald*, mi-a spus.

Era adevarat intr-un sens. Pentru mine, si mana lui era calda. Nu era ca si cum i-as fi atins pielea ca de foc a lui Jacob, era mai confortabil. Mai natural.

Apoi si-a tras degetele foarte incet pe fata mea, usor tragandu-mi o linie peste maxilar, peste gat si pana spre talie. Ochii mi s-au dat putin peste cap.

-*Esti fina*.

Degetele lui erau ca satinul peste pielea mea asa ca mi-am dat seama la ce se referea.

-Si in legatura cu mirosul, ei bine, nu pot sa spun ca imi lipseste. Iti aduci aminte de mirosul acelor excursionisti cand am fost la vanatoare?

-Am incercat foarte mult sa nu.

-Imagineaza-ti sa saruti asa ceva.

Gatul meu s-a umplut de flacari ca si cum ai fi tras de o coarda la un balon cu aer.

-*Ah*.

-Exact. Asa ca raspunsul e nu. Sunt pur si simplu foarte fericit pentru ca nu imi lipseste *nimic*. *Nimeni nu are mai mult decat am eu in acest moment*.

Vroiam sa il anunt ca este o singura exceptie in declaratia lui dar buzele mele au devenit foarte ocupate dintr-o data.

Cand mica piscina s-a transformat in culoarea perlei sub rasarit, m-am gandit la o alta intrebare.

-Cat timp dureaza? Vreau sa spun, Carlisle si Esme, Em si Rose, Alice si Jasper – ei nu petrec toata ziua inchisi in camera. Ei apar in public, imbracati complet tot timpul. Aceasta ... *dorinta* se termina vreodata? M-am rasucit si mai aproape de el – a fost chiar o reusita – ca sa fie clar ce vreau sa spun.

-Este greu de spus. Fiecare este diferit si pana acum, tu esti cea mai diferita dintre toti. Vampirii obisnuiti sunt prea obsedati de sete ca sa mai observe ceva timp si alt ceva. Asta se pare ca nu se aplica si la tine. La un vampir obisnuit, dupa primul an, alte nevoi se fac cunoscute. Nici setea si nici orice alta dorinta nu *dispare*. E numai o problema de a invata sa le balansam, sa reusim sa le punem in ordine si sa reusim....

-Cat timp?

El a zambit si si-a incretit putin nasul.

-Rosalie si Emmett au fost cel mai rau. A fost nevoie de o decada intreaga pana cand am putut sa stau mai putin de opt kilometrii de ei. Chiar si Carlisle si Esme au avut dificultati sa ii suporte. Pana la urma au dat cuplul fericit afara. Esme le-a facut si lor o casa. Era mai mare decat aceasta dar Esme stie ce-i place lui Rose si stie si ce iti place tie.

-Deci, dupa zece ani?eram sigura ca Rosalie si Emmett nu aveau ceva impotriva noastra dar poate suna impertinent daca mergeam mai mult de o decada. Fiecare este normal iar? La fel cum sunt acum?

Edward a zambit din nou.

-Ei bine, nu inteleg la ce te referi prin normal. Mi-ai vazut familia cum traieste in felul uman dar tu ai dormit noptile. Si mi-a facut cu ochiul. Este o multime de timp liber ramas atunci cand nu poti sa dormi. Face ca balansareaintereselor sa fie usoara. Este un motiv pentru care eu sunt cel mai bun muzician din familie, de ce –inafara de Carlisle – am citit cele mai multe carti, am studiat cele mai multe stiinte, si am invatat fluent foarte multe limbi straine... Emmett te-a facut sa crezi ca sunt tipul-stie-tot pentru ca pot citi mintea, dar adevarul este ca am avut o *gramada* de timp liber.

Am ras impreuna si miscarea datorata rasului a facut sa se intample lucruri interesante cu felul in care corpurile noastre erau conectate, incheind conversatia imediat.

25. Favorul

A fost ceva timp mai tarziu cand Edward mi-a amintit care sunt prioritatile.

Nu i-a trebuit decat un singur cuvânt.

-Renesmee....

Am oftat. O sa se trezeasca in curand. Trebuie sa fi aproape sapte dimineata.

Oare o sa se uite dupa mine? Dintr-o data, un sentiment care se apropia de panica, mi-a facut corpul sa intepeneasca. Oare cum o sa arate azi?

Edward a simtit de unde se tragea stresul meu.

-Este bine iubito. Imbraca-te si o sa ajungem inapoi in casa in doua secunde.

Probabil ca aratam ca un personaj de desene animate dupa felul in care am sarit, si apoi m-am uitat la el – corpul lui ca de diamant stralucea slab in lumina difuza – si apoi spre vest, unde astepta Renesmee; si apoi iar la el, si apoi iar spre ea. Capul meu se dadea dintr-o parte in alta de doisprezece ori pe minut. Edward a zambit, dar nu a ras; e un barbat puternic.

-Este vorba doar de balans, iubito. Esti asa de buna la toate astea ca nu-mi imaginez ca o sa-ti ia prea mult si sa gandesti totul in perspectiva.

-Si avem toata noaptea la dispozitie nu?

A zambit si mai larg.

-Crezi ca as suporta sa te las sa te imbraci acum, daca nu era cazul?

Acest gand ar trebui sa fie suficient ca sa pot rezista toata ziua. O sa tin in echilibru aceasta dorinta devastatoare care ma copleseste in asa fel incat sa fiu o buna... – era greu sa-mi gasesc cuvântul. Desi Renesmee era reala si foarte vitala in viata mea, inca era greu sa ma gandesc ca sunt *mama*. Presupun ca oricine s-ar fi gandit la fel, fara cele noua luni ca sa te poti obisnui cu ideea. Si cu un copil care se schimba cu fiecare ora.

Gandul la viata accelerata a lui Renesmee m-a stresat intr-o clipa.

Nici macar nu m-am oprit in fata usilor duble ornate ca sa pot sa-mi trag sufletul inainte sa vad ce a facut Alice. Pur si simplu am intrat cu gandul de a purta primul lucru pe care il atingeam. Trebuia sa stiu ca nu o sa fie asa de usor.

-Care sunt ale mele? am sasait. Asa cum mi-a spus, camera era mai mare decat dormitorul nostru. Se putea chiar sa fie mai mare decat toata casa noastra la un loc, dar trebuia sa trec peste si sa fiu pozitiva. Mi-a trecut rapid prin minte cum incerca Alice sa o convinga pe Esme sa ignore proportiile

clasice si sa permita o asemenea monstruozitate. Ma intrebam cum a castigat Alice aceasta confruntare.

Totul era invelit in panza veche si alba, rand dupa rand dupa rand.

-Din cate imi dau seama tot inafara de acest rand de aici – a atins o bara care se intindea pe jumatatea peretului spre stanga – este al tau.

-Toate?

A dat din umeri.

-Alice, am spus impreuna. El a spus numele ei ca pe o explicatie; eu am spus ca pe ceva rau.

-Bine, am murmurat si am tras fermoarul de la geanta cea mai apropiata. Am marait pe sub mustati cand am vazut rochia lunga de seara din matase – roz de bebelus. Sa gasesc ceva normal de imbracat o sa-mi ia toata ziua!

-Lasa-ma sa te ajut, s-a oferit Edward. A mirosit cu grija aerul si apoi a urmat un miros pana un spatele camerei lungi. Acolo era facut un dulap cu sertare. A mai mirosit odata si apoi a deschis un sertar. Cu un ranjet triumfator a scos afara o pereche de blugi deschisi la culoare.

Am zburat pana langa el.

-Cum ai facut asta?

-Denimul are propriul lui miros la fel ca orice. Acum.... cautam bumbac?

Si-a urmat nasul inca jumatate de cuier si a gasit o bluza alba cu maneca lunga. Mi le-a inmanat.

-Mersi, am spus repede. Am inhalat fiecare material, memorand mirosul pentru

viitoarele cautari in aceasta nebunie. Imi aduceam aminte de matase si satin; o sa le evit pe acelea. Nu i-a luat lui decat cateva secunde pentru a si le gasi pe ale sale – daca nu l-as fi vazut dezbracat, as fi jurat ca nu e nimic mai frumos decat Edward in pantalonii kaki si cu ploverul bej deschis – si apoi m-a luat de mana. Am trecut prin gradina ascunsa, am sarit usor peste peretele de piatra si am atins padurea ca la un sprint. Mi-am eliberat mana ca sa ne putem intrece. El m-a invins de data asta.

Renesmee era treaza; statea pe covor si Rose si Emmett stateau pe langa ea, si se juca cu gramajoara de tacamuri de argint indoite. In mana dreapta tineau o lingura deformata.

Imediat cum m-a vazut prin geam, a aruncat lingura pe jos – unde a si lasat o gaura in lemn – si a aratat nerabdatoare in directia mea. Publicul ei radea; Alice, Jasper, Esme si Carlisle stateau pe canapea si se uitau la ea de parca era un film foarte acaparant.

Am ajuns la usa chiar inainte ca rasul lor sa poata incepe, traversand camera si ridicand-o de pe podea in aceeasi secunda. Am zambit larg una la alta.

Era diferita, dar nu asa de mult. Era putin mai inalta, proportiile ei treceau de la cele de bebelus la cele de copil. Parul ei era mai lung cu jumătate de centimetru, buclele i se balansau ca apa unui rau la fiecare miscare. Mi-am lasat imaginatia sa umble aiurea la drumul pe care il facusem si cand imi imaginasem ceva mult mai grav de atat. Gratie fricii mele exagerate, aceste mici modificari erau o usurare. Chiar si fara masuratorile lui Carlisle, eram sigura ca modificarile erau mai mici decat ieri. Renesmee m-a batut pe obraz. Eu am scancit. Ii era foame iar.

-De cand s-a trezit? Am intrebat in timp ce Edward a disparut pe usa de la bucatarie. Eram sigura ca s-a dus sa-i aduca micul dejun, vazand ceea ce a gandit ea la fel de clar ca mine.

Ma intrebam daca ar fi descoperit vreodata micul ei talent daca el ar fi fost singurul care o cunostea. Pentru el era probabil la fel cum ar fi auzit pe oricine.

-Doar de cateva minute, a spus Rose. V-am fi chemat in curand. A intrebat de voi – v-a *cerut* ar fi o descriere mai buna. Esme si-a sacrificial al doilea cel mai bun set de tacamuri de argint ca sa putem sa tinem micul monstru distrat. Rose a zambit la Renesmee cu atata afectiune incat jignirea nu valora nimic. Nu am vrut sa ...aa, va deranjam.

Rosalie si-a muscat buza si s-a uitat in alta parte, incercand sa nu rada. Am putut sa aud rasul tacut al lui Emmett, din spatele meu, cum trimitea vibratii pana intemeliile casei.

Mi-am tinut barbia in sus.

-O sa-ti aranjam camera imediat, i-am spus lui Renesmee. O sa-ti placa in casuta. Este magica. M-am uitat la Esme. Multumesc Esme! Asa de mult. Totul este perfect.

Inainte ca Esme sa poata raspunde, Emmett radea din nou – si de data aceasta nu era tacut.

-Si inca mai sta in picioare? A reusit sa spuna printre sughituri de ras. As fi crezut ca voi doi l-ati daramat pana la temelie pana acum. Ce ati facut azi noapte? Ati discutat datoriile nationale? A izbucnit in ras.

Mi-am strans dintii si mi-am reamintit de consecintele negative pe care le putea avea comportamentul meu daca nu-l controlam, la fel cum s-a intamplat ieri. Bine, Emmett nu era la fel de sensibil ca Seth...

Amintindu-mi de Seth m-a facut sa ma intreb.

-Unde sunt lupii azi? M-am uitat prin peretele de sticla dar nu fusese niciun semn ca Leah e prin preajma nici cand am venit.

-Jacob a plecat in dimineata asta destul de devreme, mi-a spus Rosalie, si o cuta mica de incrunta i-a aparut pe frunte. Seth l-a urmat.

-De ce era asa de suparat? A intrebat Edward cand a intrat in camera cu cana lui

Renesmee. probabil ca era mai mult in amintirea lui Rosalie decat fusese pe expresia ei.

Fara sa respir i-am dat-o pe Renesmee lui Rosalie. Super-control-de-sine, poate, dar nu era nicio cale sa o hranesc. Nu inca.

-Nu stiu – si nici nu-mi pasa, Rosalie se vaicarea dar i-a raspuns intrebarii lui Edward complet. Se uita la Nessie cum doarme, si i s-a deschis gura ca unui tampit, ceea ce e, si apoi a sarit in picioare fara sa fi avut motiv – din cate am observat eu, cel putin- si a fugit afara. *Eu* eram fericita ca am scapat de el. Cu cat sta mai mult pe aici cu atat sunt mai putine sanse sa mai scapam de miros.

-Rose, a dojenit-o Esme.

Rosalie si-a scuturat parul.

-Presupun ca nu mai conteaza. Nu o sa mai stam aici asa de mult timp.

-Eu tot zic ca ar trebui sa mergem direct in New Hamshire si sa rezolvam lucrurile. Emmett a vorbit si a continuat evident discutia de mai devreme.

-Bella este deja inscrisa la Dartmouth. Nu mi se pare ca o sa-i ia asa de mult timp sa se descurce cu scoala. S-a intors si s-a uitat la mine cu un ranjet. Sunt sigur ca o sa-i intreci pe colegii tai... se pare ca nu e ceva interesant pentru tine de facut noaptea inafara de invatat.

Rosalie chicotea.

Nu-ti pierde controlul, nu-ti pierde controlul, imi ziceam singura. Si apoi am fost mandra ca am reusit sa nu-mi pierd capul.

Asa ca am fost destul de surprinsa ca Edward nu s-a controlat.

El a marait – un sunet abrupt si socant – si cea mai neagra furie a trecut peste fata lui asemenea unor nori de furtuna.

Inainte ca cineva sa raspunda, Alice a sarit in picioare.

-Ce *face*? Ce face *cainele* de mi-a sters programul pentru toata ziua? Nu pot sa vad *nimic*!

Nu! Ea mi-a aruncat o privire chinuita. Uita-te la tine! *Trebuie* sa vin eu sa-ti arat cum sa-ti folosesti dulapul?

Pentru o secunda ii eram recunoscatoare lui Jacob pentru ceea ce planuise. Si apoi mainile lui Edward s-au facut pumn si a marait.

-A vorbit cu Charlie. Crede ca Charlie il urmeaza. Vine aici. Astazi.

Alice a spus un cuvânt care a părut ciudat spus de vocea ei cântată, ca de doamnă și apoi a dispărut ca o ceață, ieșind pe ușa din spate.

-El i-a spus lui Charlie? Am oftat. Dar – el nu înțelege? Cum a putut să facă așa ceva?

Charlie nu poate să știe despre mine! Despre vampiri! Asta l-ar pune pe o listă de pe care nici măcar familia Cullen nu l-ar mai putea scoate. Nu!

Edward a vorbit printre dinți.

-Jacob vine încoace acum.

Probabil că începuse să plouă mai departe spre est. El a intrat pe ușa scuturându-și părul ud ca un câțel, aruncând picături mici peste covor și peste canapeaua albă, lăsând în locul în care au căzut, pete gri. Dinții lui erau strălucitori comparativ cu buzele lui negre; ochii lui erau luminoși și încantați. A început să meargă cu mișcări întrerupte, de parcă era foarte încântat că i-a distrus viața tatălui.

-Bună, ne-a salutat, zâmbind.

Era o liniște deplină.

Leah și Seth au venit în spatele lui, în forma lor umană – pentru moment; mainile

amandurora tremurau din cauza tensiunii care era în cameră.

-Rose, am spus întinzând mainile. Fără să spună ceva, Rosalie mi-a dat-o pe Renesmee. Am presat-o în dreptul inimii mele care nu se mai mișcă, ținând-o ca un talisman împotriva comportamentului necugetat. O să o țin pe Renesmee în brațe până când o să fiu sigură că decizia de a-l omorî pe Jacob se bazează pe simțăminte raționale și nu pe nervi.

Ea era încă nemiscată, se uita și asculta. Oare cât înțelegea?

-Charlie o să vină în curând, mi-a spus Jacob pe un ton normal. Doar o înștiințare.

Presupun că Alice îți ia ochelari de soare sau ceva asemănător?

-Presupui *mult* mai mult decât e cazul, am spus printre dinți. CE AI FACUT?

Zambetul lui Jacob începea să dispară dar încă era prea ofensat ca să răspundă serios.

-Blonda și Emmett m-au trezit azi dimineața că vorbeau într-una că trebuie să se va mutăți în partea cealaltă a țării. De parcă aș fi putut să se va lase să plecați. Charlie era cea mai mare problemă nu? Ei bine, problema e rezolvată.

-Tu *realizezi* ce ai putut să faci? Pericolul în care l-ai bagat?

El a pufnit.

-Nu l-am pus in niciun pericol. Cu exceptia ta. Dar tu ai un super-control-supranatural nu-i asa? Nu e acelasi ca cititul mintii, daca ar fi sa ma intrebi pe mine. Mult mai putin palpitant.

Edward s-a miscat atunci, traversand camera ca sa ajunga in fata lui Jacob. desi el era cu jumătate de cap mai scund decat Jacob, Jacob s-a dat la o parte din privirea lui nervoasa in momentul in care Edward venea spre el.

-Aceasta e doar o *teorie*, corcitura, a marait el. Crezi ca ar trebui sa facem testul pe Charlie? Nu te gandesti si la durerea fizica in care o pui pe Bella, chiar si daca rezista? Sau durerea emotionala daca nu? Presupun ca ce se intampla cu Bella nu mai e problema ta! A scuipat ultimul cuvânt.

Renesmee si-a apasat degetele nerabdatoare pe obrazul meu, nervozitatea a facut-o sa refaca in minte ultima parte.

Ultimele cuvinte ale lui Edward au reusit sa taie prin starea ciudata de placere a lui Jacob. Gura lui isi arata nemultumirea.

-Bella o sa sufere?

-O sa fie ca si cum i-ai indesa pe gat un fier inrosit!

Am tresarit cand mi-am adus aminte de mirosul pur de sange uman.

-Asta nu stiam, a soptit Jacob.

-Presupun atunci ca ar fi trebuit sa intrebi mai intai, a marait Edward printre dinti.

-Tu m-ai fi oprit.

-*Trebuie* sa fi oprit –

-Nu este vorba de mine, am intrerupt. Am stat nemiscata, tinandu-mi controlul si

sanatatea mentala de Renesmee. Este vorba de Charlie, Jacob. cum ai putut sa-l pui in asemenea pericol? Tu nu realizezi ca pentru el va fi moartea sau viata de vampir? Vocea imi tremura de lacrimile ce nu mai puteau curge.

Jacob era inca tulburat de acuzatiile lui Edward, dar a mea se parea ca nu-l deranjeaza.

-Linisteste-te Bella. Nu i-am spus nimic din ce nu vroiasi sa-i spuneti.

-Dar vine aici!

-Da, asta e ideea. Planul vostru nu era ‘sa-l lasam sa traga presupuneri gresite’? Cred ca i-am dat ceva de gandit, daca pot sa spun asa.

Degetele mele mi –sau relaxat pe Renesmee. Le-am strans inapoi ca sa fiu sigura.

-Zi odata Jacob. Nu mai am rabdare.

-Nu i-am spus nimic despre tine, Bella. Nu chiar. I-am spus despre *mine*. Cred ca i-am *aratat* probabil ca e un verb mai potrivit.

-S-a transformat in fata lui Charlie, a sasait Edward.

Eu am soptit.

-Tu *ce*?

-El e curajos. Curajos la fel ca tine. Nu a lesinat sau sa vomite sau ceva asemenator. Tre' sa spun ca am fost impresionat. Trebuia totusi sa fi vazut ce fata a facut cand am inceput sa-mi dau hainele jos. Nepretuita, Jacob jubila.

-Tâmpitule! Putea sa faca stop cardiac!

-Charlie e bine. Chiar este. Daca ai mai sta un minut sa te gandesti ai vedea ca ti-am facut o mare favoare.

-Ai jumatate din timpul asta Jacob. Vocea mea era egala si de otel. Ai treizeci de secunde sa-mi spui fiecare cuvintel inainte sa i-o dau pe Renesmee lui Rosalie si sa vin sa-ti rup capul ala mizerabil. Seth nu o sa ma mai poata opri de data asta.

-Doamne, Bells. Inainte nu erai asa de melodramatica. Este ceva vampiresc?

-Treizeci de secunde.

Jacob si-a dat ochii peste cap si s-a pus pe scaunul cel mai apropiat. Micuta lui haita s-a dus ca sa-i stea in spate si nu era deloc relaxata asa cum parea el; ochii lui Leah erau pe mine si dintii ei erau putin dezveliti.

-Deci, am batut la usa lui Charlie de dimineata si l-am rugat sa vina cu mine sa facem o plimbare. Era confuz, dar apoi i-am spus ca are legatura cu tine si ca tu ai venit in oras, si apoi m-a urmat in padure. I-am spus ca nu mai esti bolnava, si ca lucrurile sunt putin ciudate, dar intr-un fel bun. Aproape ca era sa fuga sa vina sa te vada, dar i-am spus ca trebuie sa-I arat ceva mai intai. Si apoi m-am transformat.

Jacob a ridicat din umeri.

Dintii mei se simteau ca parca ii impinge ceva unul in altul.

-Vreau fiecare cuvânt monstrule!

-Pai, ai spus ca am doar treizeci de secunde – bine, bine. Expresia mea cred ca l-a

convins ca nu mai aveam chef de glume. Stai asa... m-am transformat la loc si m-am imbracat si dupa ce a inceput sa respire din nou, am spus ceva de genul: ‘ Charlie, nu traiesti intr-o lume asa cum crezi tu. Vestea buna e ca nimic nu s-a schimbat – cu exceptia faptului ca acum stii si tu. Viata o sa mearga mai departe in acelasi fel in care a mers si pana acum. Poti sa pretinzi in continuare ca nu crezi nimic din toate astea’.

-I-a luat un minut sa se adune, si apoi a vrut sa stie ce s-a intamplat de fapt cu tine, cu toata chestia cu boala-rara. I-am spus ca *ai fost* bolnava, dar ca esti bine acum – numai ca a trebuit sa te schimbi un pic pentru procesul de

vindecare. A vrut sa stie la ce ma refer cand am spus ‘schimbi’ si i-am spus ca acum semeni mai mult cu Esme decat semeni cu Renee.

Edward a sasait in timp ce eu ma uitam ingrozita; discutia mergea intr-o directie

periculoasa.

-Dupa cateva minute, el a intrebat foarte incet, daca te-ai transformat si tu intr-un

animal si eu i-am spus ‘Ar vrea ea sa fie asa de misto!’ a chicotit Jacob.

Rosalie a facut un sunet de dezgust.

-Incepusem sa-I povestesc mai multe despre varcolaci dar nici nu am apucat sa termin tot cuvantul ca Charlie mi-a taiat vorbe si a spus ca prefera sa nu stie detalii. Apoi m-a intrebat daca stiai in ce te bagi inainte sa te mariti cu Edward si eu i-am zis ‘ Sigur, stie de asta de ani de zile, de prima data cand a venit in Forks’. *Asta* nu i-a placut prea mult. L-am lasat sa se gandeasca. Dupa ce s-a calmat, a vrut doar doua lucruri. Vroia sa te vada, si i-am spus ca ar fi idee buna sa-mi lase un avans ca sa pot sa explic.

Am inhalat adanc.

-Si care era celalalt lucru pe care il dorea?

Jacob a zambit.

-Asta o sa-ti placa. Cererea lui principala a fost sa i se spuna cat de putin se poate despre *toate* astea. Daca nu era imperios necesar ca el sa stie ceva, tine pentru tine. Doar ce-trebuie-sa-stie.

Am rasuflat usurata pentru prima data de cand a intrat Jacob.

-Partea asta pot sa o fac.

-Inafara de asta prefera sa se prefaca ca totul este normal. Zambetul lui Jacob s-a

transformat in incantare; cred ca avea impresia ca o sa incep sa-i multumesc pentru asta.

-Ce i-ai spus despre Renesmee? M-am chinuit sa-mi pastrez tonul taios din voce,

luptandu-ma cu recunostinta pe care o simteam. Era prematur. Era inca destul de mult rau in aceasta situatie. Chiar daca interventia lui Jacob a facut ca Charlie sa aiba o reactie mai buna decat as fi sperat...

-Oh da. I-am spus ca tu si cu Edward ati mostenit inca o gura de hranit. El s-a uitat la Edward. Este o orfana pe ace ati luat-o in tutela – ca Bruce Wayne si Dick Grayson. Jacob a pufnit. Nu cred ca v-a deranjat ca am mintit. Face parte din joc, nu? Edward nu a raspuns in niciun fel asa ca Jacob a continuat.

-In acest punct Charlie era departe de a mai fi surprins dar m-a intrebat daca o adoptati. ‘Ca o fiica? Ca si cum sunt intr-un fel bunic?’ au fost exact

cuvintele lui. I-am spus ca da. ‘Felicitari tataie!’ si tot restul. El a si zambit putin.

Intepaturile s-au intors in ochii mei dar de data asta nu de suparare sau de frica. Charlie zambea la ideea de a fi bunic? Charlie o sa o intalneasca pe Renesmee?

-Dar ea se schimba asa de repede, am soptit.

-I-am spus ca ea este mai speciala decat noi toti pusi la un loc, a spus el cu o voce

blanda. El s-a ridicat si a venit spre mine, alungandu-I pe Leah si pe Seth cand au vrut sa-l urmeze. Renesmee s-a intins spre el dar eu am strans-o in brate si mai tare.

-I-am spus ‘Crede-ma, nu vrei sa stii despre asta. Dar daca poti ignora toate chestiile ciudate, o sa fii uimit. Ea este cea mai minunata persoana din lume.’ Si apoi i-am spus ca daca poate sa suporte astea, voi toti o sa mai stati ceva timp si el o sa aiba sansa sa o cunoasca mai bine. Dar daca totul e prea mult pentru el, voi o sa plecati. El a spus ca daca nu-l forteaza nimeni cu prea multa informatie, o sa poata sa suporte.

Jacob se uita la mine cu un inceput de zambet si astepta.

-Nu o sa iti spun multumesc, i-am spus. Tot l-ai pus pe Charlie in mare pericol.

-*Imi* pare rau ca o sa te raneasca pe tine. Nu stiam ca e chiar asa. Bella, lucrurile intre noi sunt diferite acum, dar tu o sa fii tot timpul cea mai buna prietena a mea si eu o sa te iubesc mereu. Dar acum te iubesc in felul in care trebuie. In sfarsit e o balanta. *Amadoi* avem persoane fara de care nu putem trai.

A zambit cu zambetul caracteristic “Jacob”.

-Prietenii?

Am incercat cat am putut dar tot am zambit si eu. Doar un zambet micut.

El si-a intins mana: o oferta.

Am luat o gura mare de aer si am mutat greutatea lui Renesmee pe o singura mana. Mi-am pus mana stanga in a lui – nici macar nu a tresarit cand a simtit raceala pielii mele.

-Daca nu o sa-l omor pe Charlie diseara, o sa ma gandesc sa te iert pentru asta.

-*Cand* nu o sa-l ucizi pe Charlie diseara, o sa-mi datorezi multe.

Mi-am dat ochii peste cap.

El si-a intins mana spre Renesmee, era o cerere de data asta.

-Pot?

-O tin de fapt ca mainile mele sa nu fie libere ca sa te omor, Jacob. poate mai tarziu.

A oftat dar nu m-a fortat. Foarte destept din partea lui.

Alice a intrat cu viteza pe usa, mainile ei erau pline si expresia promitea violenta.

-Tu, tu si tu, a sarit ea uitandu-se la varcolaci. Daca trebuie sa ramaneti, treceti in colt si stati acolo o perioada. Trebuie sa *vad*. Bella, ar fi bine sa-I dai lui copilul. Oricum o sa ai nevoie sa ai bratele libere.

Jacob a ranjit triumfator.

Frica pura mi-a trecut prin stomac cand enormitatea ce aveam sa o fac m-a lovit. Aveam sa pariez super-controlul meu contra tatalui meu pur uman, momeala. Cuvintele lui Edward de mai devreme acum mi-au ajuns la urechi. *Nu te gandesti si la durerea fizica in care o pui pe Bella, chiar si daca rezista? Sau durerea*

emotionala daca nu?

Nu-mi putea imagina durerea esecului. Respiratia mea s-a transformat in suspine.

-Ia-o, am soptit, si am pus-o pe Renesmee in bratele lui Jacob.

El a dat din cap, ingrijorarea incretindu-i fruntea. El a facut un semn spre ceilalti si toti s-au dus in coltul cel mai indepartat al camerei. Seth si Jake s-au pus imediat pe podea in timp ce Leah a scuturat din cap si si-a strans buzele.

-Eu pot sa plec? A spus. Parea ca nu se simte bine in corpul uman, purta acelasi tricou murdar si aceeasi pantaloni scurti de bumbac pe care le-a avut si zile trecute cand a venit sa tipe la mine, parul ei scurt era taiat in suvite neregulate. Mainile ei inca tremurau.

-Bineinteles, a spus Jake.

-Stai spre est sa nu te intersectezi cu drumul lui Charlie, a adaugat Alice, Leah nu s-a uitat la Alice; ea s-a dus spre usa si a sarit intr-un tufis ca sa se schimbe. Edward era iar langa mine si ma mangaia pe fata.

-Poti sa faci asta. Stii ca poti. Eu o sa te ajut; toti o sa te ajutam.

Am intalnit privirea lui Edward si fata mea emana numai frica. Era el destul de puternic sa ma opreasca daca faceam o miscare gresita?

-Daca nu aveam incredere ca poti, am fi disparut azi. In acest minut. Dar poti. Si o sa fii mai fericita sa-l ai pe Charlie iar in viata ta.

Am incercat sa respir mai incet.

Alice si-a intins mana. In palma ei era o cutiuta alba.

-Astea o sa te supere la ochi – nu o sa te doara dar o sa-ti intunece privirea. Este

enervant. Nu o sa se potriveasca nici cu vechea ta culoare, dar e mai bine decat rosu aprins nu?

A aruncat cutiuta cu lentilele de contact in aer si eu am prins-o.

-Cand ai –

-Inainte sa pleci in luna de miere. Eram pregatita pentru cateva posibilitati ale viitorului.

Am dat din cap si am deschis cutia. Nu mai purtasem lentile pana atunci, dar nu avea de ce sa fie greu. Am luat micuta sfera maro si am presat-o in ochi cu partea concava.

Am clipit si o pelicula mi-a intrerupt vederea. Puteam sa vad prin ea, normal, dar

puteam sa vad si textura stratului subtire. Ochiul meu a continuat sa se concentreze pe straturile microscopice care o inveliau.

-Inteleg ce vrei sa spui, am murmurat si am pus-o si pe cealalta. Am incercat sa nu mai clilesc de data asta. Ochii mei au incercat automat sa refuze ceea ce-i bloca.

-Cum arat?

Edward a zambit.

-Minunat. Bineinteles –

-Da, da, ea tot timpul arata minunat, a terminat Alice gandul pentru el. Este mai bine decat rosu, dar acesta este singura recomandare pe care pot sa o fac. Maro murdar. Maroul tau era mult mai frumos. Sa tii minte ca astea nu o sa tina o vesnicie – veninul din ochi o sa le dizolve in cateva ore. Deci daca Charlie sta mai mult de atat, o sa trebuiasca sa te scuizi si sa te duci sa le schimbi. Si este o idee buna in orice caz pentru ca oamenii au nevoie de pauze pentru toaleta. Ea a scuturat din cap. Esme da-i cateva ponturi pana cand eu o sa apovizionez baia cu lentile.

-Cat timp mai am?

-Charlie o sa ajunga aici in cinci minute. Sa-i spui esentialul.

Esme a incuviintat si a venit sa ma ia de mana.

-Principalul lucru e sa nu stai nemiscata prea mult timp, mi-a spus ea.

-Stai jos daca sta si el, a intervenit Emmett. Oamenilor nu le place sa stea.

-Lasa-ti ochii sa se miste la fiecare treizeci de secunde, a adaugat Jasper. Oamenii nu se holbeaza prea mult timp la un lucru.

-Pune picior peste picior odata la cinci minute apoi incruciseaza-tio gleznela

urmatoarele cinci, a spus Rosalie.

Am dat din cap o data la fiecare sugestie. Am observat ca ei faceau aceste lucruri cand i-am urmarit ieri. M-am gandit ca as putea sa le imit miscarile.

-Si sa clipesti cel putin de trei ori untr-un minut, a spus Emmett. El s-a incrunat apoi s-a dus catre telecomanda de la televizor care era la capatul mesei. A dat drumul la TV pe un post cu meciuri de fotbal si a incuviintat ca pentru el.

-Sa-ti misti si mainile. Sa-ti dai parul pe spate sau sa pretinzi ca te scarpini. A spus Jasper.

-Eu am spus *Esme*, s-a plans Alice cand s-a intors. O sa o coplesiti.

-Nu, cred ca am retinut tot, am spus. Stau, ma uit, clipesc, ma agit.

-Da, m-a aprobat Esme. M-a imbratisat.

Jasper s-a incrunat.

-O sa-ti tii respiratia cat de mult poti, dar o sa trebuiasca sa-ti misti putin umerii ca sa *para* ca respiri.

Am inhalat odata si am dat iar din cap.

Edward m-a imbratisat si el pe unde mai avea loc.

-Poti s-o faci, a repetat, murmurand incurajarea in ureche.

-Doua minute, a spus Alice. Poate ca ar trebui sa il astepti pe canapea. Pana la urma ai fost bolnava. In acest fel nu o sa te vada cum te misti imediat.

Alice m-a tras pe canapea. Am incercat sa ma misc incet, sa para ca sunt mai

neindemanatica. Ea si-a dat ochii peste cap, asa ca probabil nu-mi iese prea bine.

-Jacob, am nevoie de Renesmee, am spus.

Jacob s-a incrunat si nu s-a miscat.

Alice a dat din cap ca nu.

-Bella, asta nu ma ajuta sa vad.

-Dar eu am *nevoie* de ea. Ma ajuta sa ma calmez. Inceputul de panica din vocea mea era evident.

-Bine, a marait Alice. Tine-o cat poti de nemiscata si eu o sa *incerc* sa vad pe langa ea.

Ea a oftat grav, de parca fusese rugata sa stea peste program de sarbatori. Si Jacob a oftat dar a adus-o pe Renesmee la mine, si apoi s-a retras repede din privirea lui Alice.

Edward s-a asezat langa mine si si-a pus mainile in jurul lui Renesmee si al meu. El s-a aplecat si s-a uitat foarte serios in ochii lui Renesmee.

-Renesmee, cineva foarte special vine sa te vada pe tine si pe mama ta, a spus el cu o voce grava de parca el ar astepta ca ea sa inteleaga fiecare cuvnt. Oare? Ea s-a uitat la el cu ochii clari si gravi. Dar el nu este ca noi, sau macar ca Jacob. trebuie sa avem mare grija cu el. Nu ar trebui sa-I spui lucruri in felul in care ne spui noua.

Renesmee i-a atins fata.

-Exact, a spus el. Si o sa ti se faca sete din cauza lui. Dar nu trebuie sa-l musti. Nu se vindeca la fel ca Jacob.

-Poate sa te inteleaga? am soptit.

-Intelege. O sa ai grija, nu-i asa Renesmee? O sa ne ajuti?

Renesmee l-a atins iar.

-Nu, nu-mi pasa daca il musti pe Jacob. Asta e bine.

Jacob a chicotit.

-Poate ca ar trebui sa pleci Jacob, a spus Edward rece, uitandu-se in directia lui.

Edward nu l-a iertat pe Jacob, pentru ca stia ca indiferent ce se va intampla acum, eu o sa sufar. Dar eu as lua arsura fericita daca aceasta era cel mai grav lucru care mi se putea intampla.

-I-am spus lui Charlie ca o sa fiu aici, a spus Jacob. are nevoie de suport moral.

-Suport moral, a pufnit Edward. din cate stie Charlie pana acum, tu esti cel mai

respingator monstru dintre toti.

-Respingator? A protestat Jacob si apoi a ras incet pentru el.

Am auzit cum zgomotul cauciucurilor cum s-a oprit cand au iesit de pe autostrada si

au intrat pe pamantul aleii familiei Cullen iar respiratia mea s-a accelerat iar. Inima mea cred ca ar fi batut foarte tare. Ma nelinistea faptul ca trupul m eu nu avea reactiile pe care le asteptam.

M-am concentrat pe ritmul batailor inimii lui Renesmee ca sa ma calmez. A mers foarte repede.

-Foarte bine Bella, a soptit aprobator Jasper.

Edward si-a strans mainile pe umarii mei.

-Esti sigur? L-am intrebat.

-Pozitiv. Poti sa faci *orice*. El a zambit si m-a sarutat.

Nu a fost chiar un sarut fugar si simturile mele de vampir au luat-o razna si m-au luat iar pe nepregatite. Buzele lui Edward erau ca o injectie de ceva chimic care imi intra direct in sistemul nervos. Instantaneu doream mai mult. Am avut nevoie de toata concentrarea ca sa-mi aduc aminte de copilul pe care il aveam in brate.

Jasper a simtit ca mi se schimba dispozitia.

-Aaaa, Edward, poate nu vrei sa nu o mai distragi asa acum. Are nevoie sa se poata concentra.

Edward s-a tras inapoi.

-Ups, a spus.

Eu am ras. Aceasta fusese expresia *mea* chiar de la inceput, de la primul nostru sarut.

-Mai tarziu, am spus si am simtit cum mi s-a strans stomacul de anticipatie ca o minge.

-Concentreaza-te Bella, m-a attentionat Jasper.

-Da. Am alungat sentimentele care ma tulburau. Charlie era cel mai important lucru acum. Charlie sa fie in siguranta. O sa avem noi toata noaptea ...

-Bella.

-Scuze Jasper.

Emmett a ras.

Sunetul masinii lui Charlie era din ce in ce mai aproape. Secunda de liniste a trecut si toata lumea era nemiscata. Eu mi-am pus picior peste picior si am practicat clipitul.

Masina a oprit in fata casei si a stat cateva secunde. Ma intrebam daca si Charlie este la fel de emotionat ca si mine. Apoi motorul s-a oprit si usa s-a inchis.

Trei pasi peste iarba si apoi au urmat opt urme de pasi peste scarile de lemn. Unca patru pasi s-au auzit de pe terasa. Apoi liniste. Charlie a luat doua guri de aer.

Cioc, cioc, cioc.

Am inhalat pentru ceea ce putea sa fie ultima oara. Renesmee s-a bagat si mai adanc la mine in brate, acunzandu-si fata in parul meu.

Carlisle a raspuns la usa. Expresia lui stresata s-a transformat intr-una de intampinare, ca si cum ai fi schimbat posturile la televizor.

-Buna Charlie, a spus, parand abatut exact cat trebuie. Pana la urma, noi trebuia sa fim in Atlanta la Centrul de Control al Bolilor. Charlie stia ca fusese mintit.

-Carlisle, l-a salutat intepat Charlie. Unde e Bella?

-Sunt aici tata.

Ah! Vocea mea era gresita. Plus ca imi folosisem aproape toata rezerva de aer. Am respirat repede, bucuroasa ca mirosul lui Charlie nu umpluse inca incaperea.

Expresia blocata a lui Charlie mi-a dat de inteles cat era de ciudata vocea mea. Ochii lui s-au concentrat asupra mea si apoi s-au marit.

Am citit emotiile in timp ce se derulau pe fata lui.

Soc. Neincredere. Durere. Pierdere. Frica. Furie. Suspiciune. Mai multa durere.

Mi-am muscat buza. Se simtea ciudat. Dintii mei noi erau mai ascutiti peste pielea mea de granit decat fusesera dintii mei vechi peste buzele mele moi de om.

-Esti chiar tu Bella? A soptit el.

-Dap. Am scancit cand am auzit vocea mea ca o adiere de vant. Buna tata. A luat o gura mare de aer ca sa se calmeze.

-Hei Charlie, l-a intampinat Jacob din colt. Care e treaba?

Charlie s-a uitat odata la Jacob, s-a scuturat cand si-a adus aminte, si apoi s-a uitat iar la mine.

Incet, Charlie a strabatut camera pana cand era la cativa pasi de mine. El i-a dat lui Edward o privire acuzatoare si apoi ochii lui au trecut iar la mine. Caldura corpului lui se lovea de mine cu fiecare puls al inimii lui.

-Bella? A intrebat el inca odata.

Am vorbit cu o voce scazuta incercand sa o fac sa nu mai dune la fel.

-Sunt chiar eu.

Maxilarul lui s-a inclestat.

-Imi pare rau tata, am spus.

-Esti bine? A cerut el.

-Pe bune si chiar adevarat ma simt bine, am promis. Sanatoasa tun.

Si oxigenul meu s-a dus.

-Jake mi-a spus ca asta a fost Necesar. Ca mureai. A spus cuvintele de parca nu le-ar fi crezut in niciun caz.

M-am blocat, concentrandu-ma pe greutatea calda a lui Renesmee, m-am impins in Edward pentru suport si am luat o gura mare de aer.

Mirosul lui Charlie era ca un manunchi de flacari care m-a lovit pe tot gatul. Dar era mult mai mult decat durere. Era si o dorinta arzatoare. Charlie mirosea mai delicios decat orice mi-as fi imaginat. La fel de apetisant ca excursionistii de la vanatoare, dar Charlie era de doua ori mai tentant. Si era la cativa metri de mine, facandu-mi gura uscata sa fie cuprinsa de caldura.

Dar eu nu eram la vanatoare acum. Si el era tatal meu.

Edward mi-a strans umerii sustinandu-ma si Jacob mi-a aruncat o privire care cerea scuza din cealalta parte a camerei.

Am incercat sa ma adun si sa ignor durerea si dorinta care ma faceau sa-mi fie sete. Charlie astepta raspunsul meu.

-Jacob ti-a spus adevarul.

-Asta insemna ca e macar unul, a marait Charlie.

Am sperat ca Charlie sa poata trece de trasaturile fetei mele noi si sa vada remuscarea din ele.

De sub parul meu, Renesmee a stranutat cand mirosul lui Charlie a ajuns si la ea. Mi-am strans prinsoarea. Charlie a vazut privirea anxioasa si a urmat-o.

-Oh, a spus si toata furia i-a disparut de pe fata, lasand in urma doar socul. Ea este. Orfana pe care zicea Jacob ca o sa o adoptati.

-Este nepoata mea, a mintit elegant Edward. cred ca s-a decis ca asemanarea intre el si Renesmee este prea evidenta ca sa fie ignorata. Mai bine sa spuna de la inceput ca erau din familie.

-Am crezut ca tu nu mai ai familie, a spus Charlie, acuzarea intorcandu-se in glas.

-Mi-am pierdut parintii. Fratele meu cel mai mare a fost adoptat la fel ca si mine. Nu l-am mai vazut dupa aceea. Dar judecatoria m-a gasit dupa ce el si sotia lui au murit intr-un accident de masina, lasand singurul lor copil fara familie.

Edward era asa de bun. Vocea lui era egala si continea exact cata inocenta era nevoie. Trebuia sa exersezi ca sa pot sa fac si eu la fel.

Renesmee a tras cu ochiul de dupa parul meu, stranutand inca o data. S-a uitat

rusinoasa la Charlie pe sub genele ei lungi, si apoi s-a ascuns inca odata.

-Ea ..ea , ei bine, ea e o frumusete.

-Da, a fost Edward de acord.

-Este totusi o responsabilitate destul de mare. Voi abia ati inceput viata.

-Ce puteam sa facem? Si-a trecut Edward degetele peste obrazul ei. L-am vazut ca a atins-o pe buze pentru un moment – ii aducea aminte. Tu ai putea s-o refuzi?

-Aa. Pai. A dat din cap absent. Jake a spus ca ii spuneti Nessie?

-Nu, nu-I asa, am spus si vocea mea era prea ascutita si taioasa. O cheama Renesmee.

Charlie s-a reconcentrat la mine.

-Tu cum te simti in legatura cu ea? Poate Carlisle si Esme ar putea –

-E a mea, am intrerupt. Eu o *vreau*.

Charlie s-a incrunat.

-O sa ma faci bunic asa de repede?

Edward a zambit.

-Si Carlisle este bunic.

Charlie s-a uitat neincrezator la Carlisle, care inca statea in dreptul usii de la intrare; arata ca fratele mai mic si mai aratos al lui Zeus.

Charlie a pufnit si apoi a ras.

-Cred ca asta ma face sa ma simt mai bine.

Ochii lui au trecut iar la Renesmee.

-Ea este cu siguranta ceva la care sa te uiti. Respiratia lui calda a batut prin spatiul dintre noi. Renesmee s-a aplecat spre miros, tragandu-ma de par si s-a uitat direct in fata lui pentruprima data. Charlie a oftat.

Stiam ce vede. Ochii mei – ochii lui – copiati perfect in fata ei perfecta.

Charlie incepuse sa se hiperventileze. Buzele lui tremurau si am putut sa citesc

numerele pe care le spunea pe buze. Numara descrescator incercand sa indese noua luni intr-una singura. Incercand sa le adune dar neputand sa forteze dovada din fata lui ca sa aiba un sens.

Jacob s-a ridicat si a venit sa-l bata pe Charlie pe spate. S-a aplecat ca sa-i soptasca ceva lui Charlie in ureche; numai Charlie nu stia ca putem auzi cu totii.

-Doar-ce-trebuie-sa-stii, Charlie. Este in regula. Promit.

Charlie a inghitit si a incuviintat.

Si apoi ochii lui acuzau cand a facut un pas spre Edward cu pumnii stransi.

-Nu vreau sa spun nimic, dar am terminat cu minciunile!

-Scuza-ma, a spus Edward calm, dar trebuie sa stii povestea generala mai mult decat adevarul. Daca o sa fi parte din acest secret, povestea generala este cea care conteaza. Ca sa o protejam pe Bella si pe Renesmee la fel ca si pe noi. Poti sa continui cu minciunile pentru ele?

Camera era plina de statui, eu mi-am incrucisat gleznel.

Charlie a mormait si apoi s-a intors sa se uite la mine.

-Copile, puteai sa ma fia vertizat si pe mine intr-un fel.

-Chiar crezi ca ar fi facut sa fie mai usor?

El s-a incrunatat si apoi a ingenunchiat pe podea in fata mea. Am putut sa vad miscarea pe care o facea sangele lui pe sub piele. Puteam sa simt vibratia lui calda.

Si asa putea si Renesmee. Ea a zambit su a intins o mana roz spre el. Am tinut-o inapoi.

Ea si-a pus cealalta mana peste obrazul meu, sete, curiozitate si fata lui Charlie erau la ea in ganduri. Era un mesaj subtil care m-a facut sa cred ca ea a inteles cuvintele lui Edward perfect; a recunoscut ce e setea, dar a depasit-o in acelasi gand.

-Ooo..., a oftat Charlie, ochii lui se uitau la dintii ei perfecti. Cat are?

-Aăă...

-Trei luni, a spus si apoi a adaugat incet, mai bine spus, arata mai mult sau mai putin de trei luni. Este mai mica in unele feluri si mai matura in altele.

Deliberat, Renesmee i-a facut cu mana.

Charlie a clipit repetat.

Jacob l-a tinut de umar.

-Ti-am spus ca e ceva special, nu?

Charlie s-a eliberat de stransoare.

-O, haide Charlie, s-a vaitat Jacob. sunt aceeasi persoana ca si pana acum. Zi si tu ca ce sa intamplat azi dupa-masa nu s-a intamplat.

Amintirea a facut ca buzele lui Charlie sa fie albe dar el a incuviintat odata.

-Numai ca nu stiu care *este* partea ta in toate astea Jacob? A intrebat el. Cat stie Billy? Tu de ce esti aici? El se uita la fata lui Jacob, care era luminata pentru ca se uita la Renesmee.

-Pai, as putea sa-ti spun totul – Billy stie absolut tot – dar asta implica multe chestii ale varco –

-Uh! A protestat Charlie, acoperindu-si urechile. Nu conteaza.

Jacob a ranjit.

-Totul o sa fie bine Charlie. Incearca numai sa nu crezi tot ceea ce vezi.

Tata a spus ceva ce su se putea intelege.

-Uoo! A sarit Emmett dintr-o data cu o voce adanca. Hai Gators!

Jacob si Charlie au sarit. Restul am inghetat.

Charlie si-a revenit si apoi se uita la Emmett.

-Castiga Florida?

-A in scris la prima lovitura, a confirmat Emmett. El mi-a aruncat o privire si a miscat din sprancene ca un nemernic in satul cu rautati. Era si timpul ca cineva sa incrie ceva pe aici.

M-am luptat cu un sasait. In fata lui Charlie? A intrecut masura.

Dar Charlie era prea absorbit ca sa observe intentia. El a luat inca o gura mare de aer, tragand aerul de parca incerca sa il impinca pana in degetele de la picioare. Il invidiam. S-a ridicat in picioare, pasind pe dupa Jacob si s-a pus intr-un scaun liber.

-Pai, a oftat, cred ca ar trebui sa vedem daca o sa poata sa ramana in frunte.

26. Strălucire

-Nu stiu cat ar trebui sa-i spunem lui Renee despre astea, a spus Charlie ezitand cu piciorul iesit pe usa. El s-a incordat si stomacul i-a marait.

Am incuviintat.

-Stiu. Nu vreau sa o sperii. Mai bine sa o protejam. Toate astea nu sunt pentru cei slabi de inima.

Buzele lui s-au strans mahnite.

-Si eu as fi incercat sa te protejez, daca as fi stiut cum. Dar cred ca tu nu ai facut parte niciodata din categoria celor slabi de inima, nu-i asa?

Am zambit inapoi, tragand o gura de aer printre dinti.

Charlie si-a batut absent peste stomac.

-Ne gandim noi la ceva. aveam timp sa mai discutam, nu?

-Da, i-am promis.

Fusese intr-un fel o zi asa de lunga, si in alt fel asa de scurta. Charlie intarziase la cina – Sue Clearwater gatise pentru el si pentru Billy. *Aceea* avea sa fie o seara ciudata, dar cel putin el o sa manance hrana adevarata; eram fericita ca era cineva care incerca sa il pazeasca de inanitie din cauza abilitatii lui la gatit.

Tensiunea adunata toata ziua a facut ca minutele sa treaca greu; Charlie nu si-a relaxat umerii incordati. Dar nici nu se grabea sa plece. El s-a uitat la doua meciuri complete – era asa de absorbit in ganduri ca parea ignorant la glumele sugestive ale lui Emmett care erau din ce in ce mai indraznete si din ce in ce mai legate de fotbal – si apoi comentariile de dupa meci, si apoi stirile, nu s-a miscat pana cand Seth nu i-a adus aminte cat e ceasul.

-O sa le dai plasa lui Billy si mamei Charlie? Haide. Bella si Nessie o sa fie aici si maine. Hai sa mancam ceva bine?

Era clar in ochii lui Charlie ca el nu credea in declaratia lui Seth, dar l-a lasat totusi pe Seth sa il conduca. Indoiala inca era si el a facut o pauza. Norii se subtiau, ploaia se oprise. Era posibil si ca soarele sa iasa exact la timp pentru a apune.

-Jake a spus ca aveti de gand sa fugiti de mine, mi-a murmurat incet.

-Nu vroiam sa fac asta daca aveam alta cale. Din acest motiv suntem inca aici.

-A spus ca o sa puteti sa mai stati un timp, dar numai daca eu sunt destul de destept si imi tin gura inchisa.

-Da... dar nu pot sa-ti promit ca nu o sa plec niciodata tata. Este destul de

complicat...

-Doar-ce-trebuie-sa-stiu, mi-a adus aminte.

-Asa e.

-O sa ma vizitezi, daca o sa trebuiasca sa pleci?

-Promit tata. Acum ca stii ceva, cred ca o sa mearga. O sa stau cat de aproape iti doresti.

Si-a ros buza pentru o jumatate de secunda si apoi s-a aplecat usor spre mine cu mainile intinse cu grija. Am schimbat-o pe Renesmee – care adormise – pe mana mea stanga, am strans dintii, mi-am tinut respiratia si mi-am pus mana foarte usor peste talia lui calda.

-Stai foarte aproape Bells, a murmurat. Foarte aproape.

-Te iubesc tata, am soptit printre dinti.

El a tremurat si s-a indepartat. Mi-am lasat mana.

-Si eu te iubesc copile. Daca s-a schimbat ceva, asta nu. El a atins cu un deget obrazul roz al lui Renesmee. Ea seamana destul de mult cu tine.

Mi-am tinut tonul normal desi ma simteam oricum numai relaxata nu.

-Cred ca, mai mult cu Edward. Am ezitat si apoi am adaugat. Are bucele tale.

Charlie a tresarit si apoi a pufnit.

-Aaa. Cred ca da. Aaa. Tataie. Si-a miscat neincredator capul. O sa pot sa o tin si eu vreodata?

Am clipit socata si apoi m-am adunat. Dupa ce m-am gandit o jumatate de secunda si judecand dupa cum arata Renesmee – pareea compet adormita – m-am gandit ca as putea la fel de bine sa-mi fortalez norocul pana la capat, din moment ce lucrurile au mers asa de bine astazi....

-Ia-o, am spus, intinzand mainile spre el. El a facut automat un gest cu bratele si eu am pus-o pe Renesmee in ele. Pielea lui nu era chiar asa de fierbinte ca a ei, dar mi-a facut gatul sa ma gadile ca sa simt caldura care curgea pe sub pielea subtire.

In locul in care pielea mea a atins-o pe a lui, ea s-a facut ca de gaina. Nu stiam daca aceasta este reactia la temperatura mea noua sau era ceva psihologic.

Charlie s-a incrunatat incet cand i-a simtit greutatea.

-Este ... voinica.

Eu m-am incrunatat. Pentru mine era usoara ca un fulg. Poate ca nu mai simteam.

-E bine sa fie voinica, a spus Charlie vazandu-mi expresia. Apoi a murmurat ca pentru el. Asa si trebuie totusi, inconjurata de atata nebunie. El si-a balansat mainile usor, dintr-o parte in alta.

-Cel mai frumos copil pe care l-am vazut vreodata, inclusiv tu. Scuze, dar e adevarat.

-Stiu ca este.

-Copil frumos, a spus inca o data, dar era mai mult un gangurit.

Am putut sa vad si pe fata lui – puteam sa vad cum creste. Charlie era la fel de

neputincios in fata magiei ei la fel ca noi toti. Dupa doua secunde cat a tinut-o in brate si deja era al ei.

-Pot sa ma intorc maine?

-Sigur ca da tata. Bineinteles. O sa fim aici.

-Ar fi bine, a spus aspru, dar fata ii era blanda, inca se uita la Renesmee.

-Ne vedem maine Nessie.

-Nu si tu!

-Ce?

-Numele ei este *Renesmee*. Adica Renee si Esme impreuna. Fara modificari. M-am chinuit sa ma calmez, fara sa mai inspir adanc de data asta. Vrei sa stii care este al doilea nume?

-Cum sa nu.

-Carlie. Cu “C” adica Carlisle si Charlie alaturat.

Incruntarea din dreptul ochilor a disparut si i s-a luminat toata fata, luandu-ma pe nepregatite.

-Multumesc Bells.

-*Eu* iti multumesc tata. Atat de mult s-a schimbat in atat de putin timp. Capul nu mi se opreste din invartit. Daca tu nu erai acum langa mine, nu stiu cum as mai fi reusit sa ma tin de realitate. Era sa spun ca nu stiam *cum as fi reusit sa ma tin de ceea ce sunt*. Asta era probabil mai mult decat avea nevoie.

Stomacul lui Charlie a marait.

-Du-te si mananca tata. Noi o sa fim aici. Mi-am amintit cum se simtea, cand am patruns prima data in fantastic – care era senzatia ca totul o sa dispara odata cu rasaritul soarelui.

Charlie a dat din cap si apoi s-a intors la Renesmee si la mine. El s-a uitat prin mine la toata casa; ochii lui au trecut mariti peste toata camera mare si luminoasa. Toata lumea era inca acolo, inafara de Jacob pe care il puteam auzi la frigiderul din bucatarie; Alice era intinsa pe scara si il tineam pe Jasper cu capul la ea in brate; Carlisle era aplecat peste o carte imensa pe care o tineam in brate; Esme ingana pentru ea, scriind intr-un caietel in timp ce Rosalie si Emmett incercau sa faca un castel imens de carti de joc sub scari; Edward a dechis pianul si canta foarte incet.

Nu era nicio dovada ca ziua se apropia de sfarsit, ca ar veni vremea sa manance sau sa faca activitatile pregatitoare pentru noapte. Ceva insesizabil se schimbasese in atmosfera.

Familia Cullen nu se mai chinuia asa de rau ca de obicei – sarada umana a patinat asa de usor, a fost suficient pentru Charlie sa simta diferenta.

El a ridicat din umeri, a dat din cap si a oftat.

-Ne vedem maine Bella. S-a incrunatat si apoi a adaugat, vreau sa spun, nu ca nu arati ... bine. O sa ma obisnuiesc eu.

-Multumesc tata.

Charlie a dat din cap si apoi a mers ganditor spre masina. Eu m-am uitat la el cum

pleaca; pana cand nu am auzit cauciucurile masinii lui pe autostrada nu am realizat ca am reusit. Chiar am trecut de aceasta zi fara sa il ranesc pe Charlie. Singura singurica. Trebuie sa am si eu o *superputere*!

Parea prea frumos sa fie adevarat. Puteam sa le am pe amandoua, si familia mea cea noua si cea veche? Si eu care spuneam ca ieri a fost perfect.

-Uau, am soptit. Am clipit si am simtit a treia pereche de lentile de contact cum s-a dezintegrat.

Sunetul pianului s-a oprit si mainile lui Edward erau in jurul taliei mele iar barba lui statea pe umarul meu.

-Mi-ai luat cuvintele din gura.

-Edward, am reusit!

-Asa este. Ai fost incredibila. Toate grijile acelea ca esti nou nascut si tu ai trecut de toate in acelasi timp. El a ras incet.

-Nu sunt sigur nici macar ca e vampir, dara-mi-te ca e nou-nascut, a strigat Emmett de sub scari. Este prea *blanda*.

Toate comentariile rusinoase pe care le-a spus in fata tatalui *meu* imi sunau iar in urechi si era probabil ceva bun ca o tineam pe Renesmee in brate. Neputand sa-mi controlez complet reactia, am marait printre dinti.

-Ooooo, m-ai speriat, a ras Emmett.

Eu am sasait si Renesmee s-a miscat in bratele mele. Ea a clipit de cateva ori si apoi s-a uitat in jur, expresia ei era confuza. A stranutat si apoi s-a intins dupa fata mea.

-Charlie o sa se intoarca maine, am asigurat-o.

-Excelent, a spus Emmett. Rosalie a ras odata cu el de data asta.

-Nu e prea intelept Emmett, a spus Edward strambandu-se si ridicand mainile sa o ia pe Renesmee de la mine. El mi-a facut cu ochiul cand am ezitat si asa, putin confuza, i-am dat-o.

-Ce vrei sa spui? A cerut Emmett.

-Este cam nepoliticos, nu crezi, sa il provoci pe cel mai puternic vampir din casa?

Emmett si-a dat capul pe spate si a pufnit.

-*Te rog!*

-Bella, Edward a murmurat spre mine in timp ce Emmett asculta cu atentie, mai tii minte acum cateva luni, ca te-am rugat sa-mi faci un favor odata ce devii nemuritoare?

Asta mi-a adus aminte vag de ceva. Am trecut peste conversatiile umane neclare. Dupa un moment mi-am adus aminte si am oftat.

-Ah.

Alice a ras cu un ras lung si cristalin. Jacob a scos capul de dupa colt si gura lui era plina de mancare.

-Ce? A marait Emmett.

-Pe bune? L-am intrebat pe Edward.

-Ai incredere in mine, mi-a spus.

Am luat o gura mare de aer.

-Emmett ce ai zice de un mic pariu?

A fost in picioare intr-o secunda.

-Super. Care e treaba.

Mi-am muscat buza pentru o secunda. El era asa de *mare*.

-Doar daca nu iti e prea frica...? A sugerat Emmett.

Mi-am indreptat umerii.

-Tu. Eu. Sckandenberg. Masa din salon. Acum.

Zambetul lui Emmett s-a intins pe toata fata.

-Aaa, Bella, a spus Alice repede. Cred ca Esme este puternic atasata de acea masa. Este antica.

-Multumesc, a soptit Esme catre ea.

-Nicio problema, a spus Emmett cu un zambet imens. Pe aici Bella.

L-am urmat in spate, spre garaj; puteam sa-i aud pe ceilalti ca ne urmeaza. Era un bolovan imens de granit, care statea langa o multime de alte pietre, langa rau, evident telul lui Emmett. Desi piatra era cam rotunda si neregulata, facea fata.

Emmett si-a potrivit cotul in piatra si mi-a facut semn cu mana. Eu eram iar emotionata cand ma uitam la muschii de pe bratul lui dar mi-am tinut fata neteda. Edward mi-a promis ca o sa fiu cea mai puternica decat oricine o perioada. El parea foarte increzator si eu ma *simteam* puternica. *Asa de puternica?* Ma intrebam, uitandu-ma la bicepsii lui Emmett. Nu aveam nici macar doua zile, totusi, asta conta la ceva. Numai daca nimic nu era normal la mine. Eu poate ca nu eram la fel de puternica asa cum era un nou-nascut.

Poate ca din acest motiv controlul era asa de usor pentru mine.

Am incercat sa par relaxata cand mi-am pus mana peste sranca

-Gata Emmett. Eu castig si tu numai ai poti sa spui un singur cuvand in legatura cu viata mea sexuala nimanui, nici macar lui Rose. Nici aluzii, nici insinuari – nimic.

Ochii lui s-au ingustat.

-Bine. Eu castig si totul o sa fie *mult* mai rau.

El mi-a auzit respiratia ca s-a oprit si a ranjit cu rautate. Nu a fost nicio urma de falsitate in ochii lui.

-O sa cedezi asa de usor, surioara? Ma enerva Emmett. Nu prea e nimic salbatic in *tine* nu-i asa? Pun pariu ca acea casuta nu are nici macar o zgarietura. A ras. Ti-a spus Edward cate case am daramat eu si Rose?

Am strans dintii si i-am apucat mana cea mare.

-Unu, doi –

-Trei, s-a incordat, si a inceput sa se impinga in mana mea.

Nu s-a intamplat nimic.

Ah, am putut sa simt forta pe care o exercita. Minteia mea noua parea destul de

pregatita sa faca aceste calcule si am putut sa-mi dau seama ca daca mana lui nu ar fi avut ceva sa ii reziste, ea ar fi trecut fara prea mare greutate prin piatra. Presiune crestea si eu ma intrebam aleatoriu daca un camion plin cu ciment ar merge cu saizeci de kilometrii la ora pe o panta foarte inclinata, ar putea avea atata putere. Optzeci de kilometrii? Nouazeci? Probabil mai mult.

Nu era suficient cat sa ma miste. Mana lui o impingea pe a mea cu o forta zdrobitoare, dar nu era neplacut. Se simtea bine intr-un fel ciudat. Am fost atat de atenta de cand m-am trezit, incercand din greu sa nu sparg lucruri. Era o usurare stranie ca imi puteam folosi muschii. Sa imi las puterea sa ma cuprinda, nu sa ma lupt sa o retin.

Emmett s-a incrunatat; fruntea lui s-a cutat si tot corpul lui intepenit ca o linie rigida concentrata spre obstacolul ce il reprezenta mana mea care nu se misca. L-am lasat sa transpire la figurat – pentru un moment cat m-am bucurat de senzatia fortei brute care imi strabatea mana.

Cateva secunde mai tarziu – eram totusi plictisita. Am flexat; Emmett a pierdut vreo doi centimetri.

Am ras. Emmett maraia dur printre dinti.

-Sa-ti tii gura inchisa, i-am adus aminte si apoi am izbit cu mana lui de bolovan. Un sunet de spart s-a auzit printre copaci. Piatra a tremurat, si o bucata – cam o optime din toata masa ei – s-a spart si a cazut peste pamant. A

aterizat pe piciorul lui Emmett si eu spart-o. Am putut sa aud rasul infundat al lui Jacob si al lui Edward.

Emmett a dat cu sutul in bucatile de piatra pana peste rau. Am rupt in doua un artar mai mic inainte sa lovesc la baza unui pin imens, care s-a rupt si apoi a cazut peste alt copac.

-Revansa. Maine.

-Nu o sa dispara asa de repede, i-am spus. Poate ca ar trebui sa o mai lasi o luna.

Emmett a marait aratandu-si dintii.

-Maine.

-Hei, orice te face fericit, frate.

Cand s-a intors sa plece, Emmett a dat cu pumnul in granit si a urmat o avalansa de bolovani si praf. Era super, intr-un fel copilaresc.

Fascinata de dovada de netagaduit ca eram mai puternica decat cel mai puternic vampir pe care il stiam, am intins mana, degetele erau despartite, peste piatra.

Cand am bagat degetele usor in stanca, spargeau nu sapau; consistenta ei mi-a amintit de branza tare. Am terminat cu mana plina de pietris.

-Super, am bolborosit.

Cu un ranjet care se intindea pe fata, am izbucnit intr-o serie de miscari de Karate cu care spargeam piatra cu marginea mainii. Stanca a tremurat si a marait si- cu o mare de praf – s-a spart in doua.

Am inceput sa chicotesc.

Nu am acordat mare atentie nici chicotelor din spatele meu in timp ce spargeam si cu mainile si cu picioarele restul bolovanului pana l-am facut fragmentele. Ma distram prea bine, crestan totul. Doar cand am auzit un nou ras, ca un sir de clopotei, m-am intors de la jocul meu prostesc.

-Ea a ras?

Toata lumea se uita la Renesmee cu aceeasi expresie tampa pe care probabil, o aveam si eu.

-Da, a spus Edward.

-Cine nu *radea*? A murmurat Jake dandu-si ochii peste cap.

-Spune-mi ca nu ai exagerat si tu la prima ta alergare, caine, il necajea Edward, fara rautate in voce.

-Asta e diferit, a spus Jacob si m-am uitat surprinsa cum i-a dat in gluma un pumn in umar lui Edward. Bella se presupune ca e adulta. Casatorita si mama si tot restul. Nu ar trebui sa fie mai multa demnitate?

Renesmee s-a incrunat si a atins fata lui Edward.

-Ce vrea? Am intrebat.

-Mai putina demnitate, a spus Edward cu un ranjet. Ea s-a bucurat asa de mult cand te-a vazut cum te distrezi la fel ca si mine.

-Sunt nostima? Am intrebat-o pe Renesmee, indreptandu-ma spre ea in acelasi timp in care s-a intins si ea dupa mine. Am luat-o din mainile lui Edward si i-am oferit o piatra care era in mana mea.

-Vrei sa incerci?

Ea a zambit cu zambetul stralucitor si a luat piatra cu ambele maini. Ea strangea, o mica cuta s-a format intre sprancenele ei pe masura ce se concentra.

A urmat un sunet incet de spart si putin praf. Ea s-a incrunat si a tinut bucata spre mine.

-Lasa-ma pe mine, am spus transformand piatra in nisip.

Ea a batut din palme si a ras; sunetul delicios ne-a facut pe toti sa ne alaturam.

Dintr-o data soarele a iesit dintre nori, aruncand raze lungi de rubin si aur peste toti zece si eu am fost imediat pierduta de frumusetea pielii mele in lumina soarelui. Naucita de ea.

Renesmee a atins suprafata neteda a pielii mele plina de fatete de diamant, apoi si-a pus mana langa a mea. Pielea ei avea o luminozitate subtila si misterioasa. Nimic sa o tina in casa intr-o zi insorita asa cum erau sclipirile mele orbitoare. Ea mi-a atins fata, gandindu-se la diferenta si se simtea nemultumita.

-Tu esti cea mai draguta, am asigurat-o.

-Nu pot sa spun ca sunt de acord, a spus Edward si apoi m-am intors sa-i raspund, razele de soare peste fata lui m-au amutit.

Jacob si-a pus mainile in fata ochilor, prefacandu-se ca isi protejeaza ochii de stralucire.

-Ciudata Bella, a comentat.

-Ce creatura nemaipomenita este, a murmurat Edward, aproape ca era de acord, de parca ce a spus Jacob era un compliment. El era si naucitor si naucit in acelasi timp.

Era un sentiment ciudat – nu surprinzator, presupun, pentru ca totul mi se parea acum ciudat – ca sunt buna la ceva in mod natural. Ca om, nu am fost niciodata cea mai buna la ceva. a fost bine cand am avut de aface cu Renee, dar probabil ca ar fi reusit mai multi oameni;

Phil parea ca se descurca. Eram un elev destul de bun, dar niciodata cea mai buna din clasa.

Evident, eram scoasa din discutie daca venea vorba de ceva in atletism.

Nimic artistic sau muzical, niciun talent deosebit. Nimeni niciodata nu mi-a dat un trofeu pentru ca am citit carti. Dupa optsprezece ani de mediocritate, eram destul de suparata ca eram comuna. Acum am realizat ca renuntasem sa ma mai gandesc la stralucire sau altceva.

Faceam ce puteam eu mai bine cu ceea ce aveam, si nu am fost prea potrivita in lumea mea. Asta era ceva intr-adevar diferit. Acum eram incantatoare – pentru ei cat si pentru mine.

Era ca si cum am fost nascuta sa fiu vampir. Ideea ma facea sa rad dar ma si facea sa imi doresc sa cant. Mi-am gasit adevaratul loc in lume, locul in care ma potriveam, locul in care straluceam.

27. Planuri de călătorie

Am luat mitologia mult mai în serios de când am devenit vampir.

Destul de des, când mă uitam în urmă la primele mele trei luni ca nemuritoare, mi-am imaginat cum ar arăta viața mea, dacă ar fi fost o țesătură, în ochii Sortii – cine știe, ea poate chiar exista? Eram sigură că ea și-a schimbat culoarea; mă gândeam că până acum a fost un bej plăcut, ceva de ajutor și nimic invaziv, ceva ce ar da bine pe fundal. Și acum simteam că este carmin aprins sau poate auriu strălucitor.

Restul familiei mele și al prietenilor erau fire care erau, pe lângă mine, ceva strălucitor și frumos, și umplea panza de culorile lor complementare.

Am fost surprinsă de câteva fire pe care a trebuit să le includ în țesătura mea. Varcolacii, cu culorile lor profunde ca pădurea, nu erau ceva la care mă așteptam;

Jacob și bineînțeles că Seth. Dar vechii mei prieteni Quil și Embry au devenit parte din material când s-au alăturat haitei lui Jacob, și chiar și Sam și Emily erau prieteni. Tensiunile dintre familiile noastre s-au sters, mai ales din cauza lui Renesmee. Ea era ușor de iubit.

Sue și Leah Clearwater intrasera și ele în viața noastră – încă două personaje pe care nu le anticipasem. Sue părea că și-a asumat să îi facă tranziția lui Charlie într-o lume de neimaginat, mult mai ușoară. Ea venea la familia Cullen în majoritatea zilelor, deși ea nu părea să se simtă la fel de bine aici la fel cum se simtea fiul ei sau majoritatea haitei lui Jacob.

Ea nu prea vorbea; ea stătea protectivă pe lângă Charlie. Ea era prima persoană la care el se uita când Renesmee făcea ceva incredibil de avansat. Răspunsul, Sue se uita la Seth cu înțeles că și cum ar fi spus *Da, mie-mi spui*.

Leah era chiar mai neliniștită decât Sue și era singura din noua noastră familie marită care încă era vizibil ostilă. Totuși, ea și Jacob aveau un nou cod ce o ținea pe ea mai legată de noi toți. L-am întrebat de ea odată – ezitând; nu vroiam să mă plâng, dar relația era așa de diferită față de cum fusese încât mă făcuse curioasă. El a dat din umeri și mi-a spus că e ceva legat de haia. Ea era a doua-la-comandă, `beta`, așa cum îi spusese eu acum mult timp în urmă.

-Mă gândeam că dacă tot am să fac chestia asta cu Alpha de-adevărat, a explicat Jacob, mai bine pun la punct și toate formalitățile.

Noua responsabilitate o făcea pe Leah să simtă că trebuie să se verifice cu el mai des, și cum el era tot timpul cu Renesmee... Leah nu era fericită să stea

pe langa noi, dar ea era exceptia. Fericirea era component vietii mele in acest moment, modelul dominant pe tesatura mea. Asa de mult incat relatia mea cu Jasper era acum mai apropiata decat mi-as fi imaginat vreodata.

Totusi, la inceput ma enerva sincer.

-Doamne! M-am plans la Edward intr-o noapte dupa ce am pus-o pe Renesmee in camera ei. Daca nu i-am ucis pe Charlie sau pe Sue pana acum, probabil ca nu o sa se mai intample. As vrea ca Jasper sa nu mai stea tot timpul pe langa mine!

-Nimeni nu se indoieste de tine Bella, nici macar o particica, m-a asigurat el. Stii si tu cum e Jasper – nu poate sa reziste sa stea departe de un climat emotional bun. Tu esti asa de fericita tot timpul, iubito, ca el graviteaza spre tine fara sa isi dea seama. Si apoi Edward m-a imbratisat strans, pentru ca nimic nu il incanta mai mult decat extazul care ma coplesea fata de noua mea viata.

Si eu eram incantata in marea majoritate a timpului. Zilele nu erau suficient de lungi pentru mine ca sa ma satur sa-mi ador fiica; noptile nu aveau asa de multe ore ca sa-mi satisfaca nevoia de Edward.

Dar era si reversal acelei bucurii. Daca intorceam materialul vietilor noastre, imi imaginam ca desenul de pe spate ar fi facut din nori gri de neincredere si de frica.

Renesmee a sus primul ei cuvânt cand avea exact o saptamana. Cuvantul ei a fost *mami*, ceea ce ar fi luminat ziua mea, numai ca eram asa de inspaimantata de progresul ei ca abia am putut sa-mi fortez fata inghetata sa ii zambeasca ca raspuns. Nu a ajutat de loc ca ea a continuat acel prim cuvânt pana cand a spus prima ei propozitie cu aceeasi respiratie.

-Mami, unde e tataie? A intrebat cu o voce inalta si ascutita de soprano ce era separata numai pentru ca trebuia sa vorbeasca tare pentru ca eu eram de partea cealalta a camerei. Ea deja o intrebuse pe Rosalie folosind felul ei normal (sau chiar anormal din alt punct de vedere) de a comunica. Rosalie nu stia raspunsul asa ca ea s-a intors spre mine.

Cand a mers pentru prima data, la mai putin de trei saptamani dupa, a fost la fel. Ea s-a uitat pur si simplu la Alice pentru un moment lung, se uita atenta cum ea aranja niste buchete in vasele care erau puse prin toata camera, si dansa inainte si inapoi pe podea, cu mainile pline de flori. Renesmee s-a ridicat in picioare, nu a tremurat deloc, si apoi a traversat podeaua aproape la fel de gratios.

Jacob a izbucnit in aplauze, pentru ca acesta era clar raspunsul pe care il vroia Renesmee. Felul in care el era legat de ea facea ca reactiile lui sa fie urmatoarele; primul lui reflex era sa ii dea tot timpul lui Renesmee ceea ce isi

doreste. Dar ochii nostri s-au intalnit si am vazut panica din ai mei ca se oglindea in ai lui. Mi-am facut si eu mainile sa aplaude incercand sa-mi ascund teama de ea. Edward a aplaudat incet de langa mine si noi nu am avut nevoie sa vorbim ca sa stim ca gandurile noastre erau asemenatoare.

Edward si Carlisle au inceput sa cerceteze, cautand raspunsuri, ceva la care sa ne asteptam. A fost putin ce au gasit ei si nimic nu se putea verifica.

Alice si Rosalie incepeau ziua de obicei cu un spectacol de moda. Renesmee nu purta acelasi lucru de doua ori, in parte pentru ca ea crestea foarte repede si alt motiv pentru ca Alice si Rosalie incercau sa faca un album de bebelusi care parea ca se intinde pe mai multi ani decat ca era in cateva saptamani. Au facut mii de poze, documentand fiecare faza a copilariei ei accelerate.

La trei luni, Renesmee putea sa fie considerate un copil mai mare de un an sau unul mai mic de doi ani. Ea nu era ca un copil; era mai lunga si mai gratioasa si proportiile ei erau mai egale, ca un adult. Buclele ei aramii ii ajungeau pana la talie; nu ma induram sa i le tai asta chiar daca Alice ar fi permis.

Renesmee putea sa vorbeasca corect gramtical si articulat, dar rar se obosea, prefera sa *arate* oamenilor ce vrea. Ea nu putea numai sa mearga, dar sa si alerge si sa danseze. Putea chiar sa citeasca.

Ii citeam intr-o seara din Tenntson, pentru ca ritmul si cursivitatea poeziei lui mi se parea linistitoare (trebuia sa caut constant material nou; Lui Renesmee nu-i placea ca povestile de la culcare sa se repete, asa cum prefera alti copii, si nici nu avea rabdare cu cartile cu poze).

Ea s-a intins sa imi atinga obrazul, imaginea din mintea ei era una cu noi doua, numai ca *ea* tinea cartea. I-am dat-o zambind.

-`Si aici era o muzica dulce` a citit fara sa ezite, `falduri mai fine decat petalele suflate de pe un trandafir pe iarba, sau apusuri de soare le ape nemiscate ce stau intre peretii inalti dintrun granit umbrit, un pas -`

Mana mea a tras robotic cartea inapoi.

-Daca citesti tu, cum o sa mai adormi? Am intrebat cu o voce pe care abia am reusit sa o fac sa nu tremure.

Dupa calculele lui Carlisle, cresterea corpului ei era din ce in ce mai inceata; mintea ei a continuat sa o ia inainte repede. Chiar si daca rata de descrestere ramanea pe loc, ea tot ar fi fost un adult in nu mai putin de patru ani.

Patru ani. O femeie batrana la cincisrezece.

Numai cincisprezece ani de viata.

Dar ea era asa de *sanatoasa*. Vie, luminoasa, radiant si fericita. Binele ei ma facea pe mine sa fiu mai linistita si sa fiu fericita pentru moment si sa las viitorul pentru maine.

Carlisle si Edward discutau optiunile viitorului din toate unghiurile, cu voce mica, si eu incercam sa nu aud. Ei nu aveau niciodata aceste discutii cand Jacob era in preajma, pentru ca treaba cu crescutul *era* ceva sigur si nu era ceva ce pe Jacob l-ar fi incantat. Nici eu nu eram.

Prea periculos! Imi urlau instinctele. Jacob si Renesmee erau asemanatori in atatea feluri, amandoi jumate-jumate, doua lucruri in acelasi timp. Si toti varcolacii insistau ca veninul de vampir era mortal pentru ei si nu o cale spre nemurire....

Carlisle si Edward eliminaseră toate cautarile pe care le puteau face de la distant, si acum ne pregateam sa mergem in locul in care au aparut unele legend vechi. Aveam sa ne ducem inapoi in Brazilia si sa incepem de acolo. Tribul Ticuna avea legend despre copiii ca Renesmee ... daca alt copil ca ea a existat vreodata, poate ca unele povesti despre viata unui om pe jumătate muritor inca mai era...

Singura intrebare reala era cand o sa mergem.

Eu eram cea care mai intarzia. O mica parte din mine vroia sa stea pana dupa sarbatori, de dragul lui Charlie. Dar mai mult de atat, ara o calatorie diferita pe care stiam ca trebuie sa o fac mai intai – care era prioritara. De asemenea, trebuia sa ma duc singura.

Acesta era singurul motiv de cearta pe care eu si cu Edward l-am avut de cand m-am schimbat in vampir. Singurul punct de nemulțumire era partea ca trebuia sa merg singura. Dar problema era ca ... erau probleme, si planul meu era singurul care parea cel mai rationabil.

Trebuia sa ma duc sa ma intalnesc cu Volturii si trebuia sa ma duc singura. Chiar si eliberata de vechile cosmaruri, de orice vis de fapt, era imposibil sa ii uit pe Volturi. Si nici eu nu ne lasau fara sa ne aduca aminte. Pana cand cadoul de la Aro nu a ajuns, nici nu am stiut ca Alice a trimis un anunt liderilor Volturilor; eram departe, pe insula lui Esme cand ea a avut o viziune a soldatilor

Volturilor – Jane si Alec, gemenii devastatori erau printre ei. Caius a planuit sa trimita o echipa ca sa vada daca mai sunt inca om, impotriva dorintei lor (pentru ca eu stiam secretul lumii vampirilor, si eu trebuia ori sa ma alatur ori sa fiu redusa la tacere...permanent). Asa ca Alice a trimis anuntul prin posta, vazand ca asta o sa-i mai intarzie pana cand descifrau intelesul din spatele cuvintelor. Dar ei o sa vina eventual. Asta era sigur.

Darul insusi nu era o amenintare. Extravagant, da, aproape infricosator din cauza acelei extravagante. Amenintarea era in randul pe care Aro l-a scris ca felicitare, scris cu cerneala neagra pe o bucata de hartie tare si alba de propria lui mana:

Astept deci cu nerabdare sa o cunosc pe Dna Cullen in persoana.

Darul era pus intr-o cutie de lemn antica, placata cu aur si perle, ornamentata cu ,multe pietre pretioase. Dupa cum spunea Alice, cutia insasi era o comoara nepretuita, ce-ar egala aproape toate bijuteriile din lume, cu exceptia celei care era inaintea.

-Tot timpul m-am intrebat unde au disparut bijuteriile coroanei dupa ce John al Angliei le-a pierdut in secolul treisprezece, a spus Carlisle. Presupun ca nu ma mira ca Volturii au avut partea lor.

Lantul era simplu – aur care era format intr-un lant gros ca o sfoara, parca era gradat, ca pielea unui sarpe care s-ar incolacii aproape de gat. O singura bijuterie atarna de lant: un diamante alb de marimea unei mingii de golf.

Remarca nesubtila din biletul lui Aro ma interesa pe mine mai mult decat bijuteria.

Volturii aveau nevoie sa vada ca sunt nemuritoare, si ca familia Cullen a ascultat porunca lor si trebuiau sa vada asta *curand*. Ei nu trebuiau sa se apropie de Forks. Era numai o singura cale sa ne petrecem viata in sigurana aici.

-Nu o sa mergi singura, a insistat Edward printre dinti, mainile lui erau stranse in pumni.

-Ei nu o sa ma raneasca pe mine, am spus cat de frumos am reusit, fortandu-mi vocea sa fie sigura. Nu au niciun motiv. Sunt vampir. Caz inchis.

-Nu. In niciun caz.

-Edward este singura cale sa o protejam.

Si nu a putut sa contrazica asta. Logica mea era clara.

Chiar si in scurtul timp in care l-am cunoscut pe Aro, am putut sa-mi dau seama ca e colectionar- si piesele lui cele mai valoroase erau cele vii. El strangea frumuseti, talent si raritate printre nemuritorii care stateau alaturi de el mai mult decat orice bijuterie pe care o avea in seifurile lui. Era destul de neplacut ca ar fi vrut ca Alice si Edward sa stea pe langa el.

Nu vroiam sa-i mai dau vreun motiv sa fie gelos pe familia lui Carlisle. Renesmee era si frumoasa si talentata si unica – era singura din lume. El nu trebuia sa o vada, nici chiar prin gandurile alt cuiva.

Si eu eram singura ale carei ganduri nu putea sa le citeasca. Normal ca o sa merg singura. Alice nu vedea nicio problema cu calatoria mea, dar era ingrijorata de calitatea viziunilor ei. Ea a spus ca ele sunt cateodata

asemenator de incetosate ca atunci cand sunt inafara deciziilor si ar putea sa intervina dar care nu sunt complet rezolvate.

Aceata nesiguranta il facea deja pe Edward, care era deja ezitant, sa se opuna vehement cu ceea ce vreau eu sa fac. El vroia sa vina cu mine pana la legatura mea de la Londra, dar eu nu vroiam sa o las pe Renesmee fara *ambii* parinti. In schimb ma duceam cu Carlisle.

Asta ma facea si pe mine si pe Edward sa fim putin mai relaxati, stiind ca Carlisle ar fi la doar cateva ore de mine.

Alice cauta mai departe in viitor, dar lucrurile pe care le cauta nu aveau legatura cu ceea ce cauta ea. Cateva posibilitati la bursa; o posibila vizita a Irinei ca sa ne impacam, desi decizia ei nu era ferma; o ninsoare care nu avea sa vina decat peste sase saptamani; un telefon de la Renee (exersam vocea ragusita si eram din ce in ce mai buna – pentru Renee eu eram inca bolnava).

Am cumparat biletele pentru Italia ziua urmatoare cu aniversarea de trei luni a lui Renesmee. Am planuit sa fie o vizita foarte scurta, asa ca nu i-am spus lui Charlie. Jacob stia si el i-a mai dat lui Edward cateva argumente. Totusi, discutia de astazi era despre Brazilia. Jacob era hotarat sa vina cu noi.

Noi trei, Jacob, Renesmee si cu mine vanam impreuna. Dieta cu sange de animal nu era preferata lui Renesmee – si din acest motiv i s-a permis lui Jacob sa vina. Jacob facuse ca totul sa fie o intrecere si asta o motiva mai mult decat orice.

Renesmee stia clar toata treaba cu bun contra rau cand se aplica in cazul vanarii oamenilor; ea numai ca se gandea ca sangele donat era un compromise destul de dragut. Sangele uman o satura cel mai bine si parea cel mai compatibil cu sistemul ei, dar ea reactiona la toate varietatile de sange uman si a suportat ca un martir cand i-am dat odata conopida si boabe de fasole. Cel putin sangele de animal era mai bun decat *aia*. Ea avea o natura competitiva si provocarea de a-l invinge pe Jacob o facea incantata de vanatoare.

-Jacob, am spus, incercand sa vorbesc cu el cand Renesmee era in fata noastra si dansa in poiana lunga, cautand un miros care sa-i placa. Tu ai obligatii aici. Seth, Leah –

El a pufnit.

-Nu sunt dadaca haitei mele. Ei oricum au obligatii in La Push.

-Cam ca si tine? Tu ai renuntat oficial la scoala? Daca vrei sa tii pasul cu Renesmee o sa trebuiasaca sa inveti ceva mai mult.

-Este un chin. O sa ma intorc la scoala cand lucrurile o...sa se mai linisteasca.

Mi-am pierdut concentrate de la comentariu cand el a spus asa, si amandoi ne-am uitat la Renesmee. Ea se uita la fulgi de zapada care zburau peste

palmele ei, topindu-se înainte sa atinga iarba cea galbena din poiana lunga si ingusta in care stateam. Rochia ei de culoarea fildesului era putin mai inchisa decat zapada iar bucelele ei maro-roscat reuseau sa luceasca chiar si daca soarele era foarte bine ascuns in spatele norilor.

Cand ne uitam, ea s-a lansat intr-un salt la cincisprezece metrii in aer. Mainile ei micute au prins un fulg de zapada si ea a cazut usor in picioare. Ea s-a intors la noi si avea un zambet care te soca – intr-adevar, nu era ceva cu care te-ai putea obisnui – si si-a deschis mainile ca sa ne arate steluta de gheata perfecta formata din opt colturi, inainte sa se topeasca.

-Draguta, a spus Jacob apreciativ. Dar cred ca tragi de timp Nessie.

Ea si-a luat avant spre Jacob; el si-a intins mainile exact in momentul in care ea a sarit in ele. Aveau miscarea asa de bine sincronizata. Ea facea asa cand avea ceva de spus. Prefer in continuare sa nu vorbeasca cu voce tare.

Renesmee i-a atins fata, strambandu-se adorabil cand noi toti ascultam sunetul facut de turma de elani care se misca in padure, nu prea departe.

-*Siiiiigur* ca nu ti-e sete Nessie, a raspuns Jacob putin sarcastic, dar mai indulgent decat orice. Numai ca ti-e frica sa nu-l prind eu iar pe cel mai mare! Ea s-a intors in bratele lui Jacob, a aterizat usor in picioare si si-a dat ochii peste cap – semana asa de mult cu Edward cand facea asa. Apoi ea a fugit spre copaci.

-Ma duc eu, a spus Jacob cand eu m-am aplecat ca sa-i urmaresc. El si-a dat jos tricoul pe masura ce o alerga in padure si tremura deja. Nu se pune daca trisezi, a strigat el dupa Renesmee.

Radeam cand ma uitam la frunzele pe care le-au ricitat cand au fugit, si dadeam din cap. Jacob era mai copil decat Renesmee cateodata.

M-am oprit, sa le las vanatorilor mei un avans de cateva minute. Ar fi foarte usor sa ii urmaresc si lui Renesmee i-ar placea la nebunie sa ma surprinda cu marimea prazii ei. Am zambit inca o data.

Poiana ingusta inca era foarte foarte goala. Zapada care cadea era din ce in ce mai putina, aproape ca disparuse. Alice a spus ca nu o sa se depuna cateva saptamani.

De obicei Edward si cu mine mergeam impreuna in aceste calatorii de vanatoare. Dar Edward a ramas astazi cu Carlisle sa planuiasca excursia in Rio, vorbind pe la spatele lui Jacob... eu m-am incrunat.

Cand o sa ne intoarcem o sa-I iau partea lui Jacob. El ar *trebui* sa vina cu noi. Miza lui era mai mare decat a tuturor – viata lui intreaga depindea de asta, la fel ca si a mea. In timp ce gandurile mele erau pierdute in viitorul apropiat, ochii mei au trecut din rutina peste munte, cautand o prada, cautand un pericol. Nu m-am gandit la el; indemnul era ceva automat.

Sau poate ca era un motiv pentru verificarea aceasta, ceva foarte mic ce a atras atentia simturilor mele foarte ascutite inainte ca eu sa fiu constienta de ceva. Pe masura ce ochii mei au trecut peste marginea unei coline mai indepartate, era ceva albastrui ce statea in padurea verde inchis, o stralucire de argint – sau sa fi fost aur? Mi-a atras atentia.

Privirea mea s-a concentrat pe culoarea care nu avea ce cauta acolo, distant era asa de mare ca nici macar un vulture nu ar fi putut sa razbata. Ma uitam. Ea s-a uitat inapoi.

Ca era un vampir, asta era evident. Pielea ei era alba ca marmura, textura de un million de ori mai fina decat pielea umana. Chiar si sub nori, pielea ei stralucea putin. Daca pielea nu ar fi dat-o de gol, nemiscarea ei ar fi reusit. Numai vampirii si statuile pot sta asa de fix. Parul ei era palid, un blond spalacit ce parea argintiu. Aceasta a fost imaginea care mi-a atras atentia. Niciuna din fetele din memoria mea incetosata nu era asemanatoare cu aceasta. Dar am recunoscut-o imediat dupa auriul ochilor.

Irina a decis sa vina pana la urma.

Pentru un moment eu ma uitam la ea si ea se uita la mine. Ma intrebam daca ar ghici si ea imediat cine sunt eu. Mi-a ridicat mana pe jumătate, ca sa o salut dar buza ei s-a strambat foarte putin, facand ca fata ei sa para ostila.

Am auzit urlatul de fericire din padure al lui Renesmee si l-am auzit si pe Jacob urland, si am vazut fata Irinei cand s-a strambat reflexiv la sunetul care a ajuns la ea cateva secunde mai tarziu. Privirea ei s-a mutat usor in dreapta si am stiut ce vede.

Un lup roscat imens, poate ca acela care l-a omorat pe Laurent al ei.

De cand statea sa ne urmareasca? Destul cat sa vada schimbul nostru dragastos de mai devreme eram sigura.

Fata ei s-a strambat de durere. Instinctiv am ridicat mainile in fata ca un gest de scuza. Ea s-a intors la mine si buza ei s-a tras peste dinti. Maxilarul ei s-a dezvelit si ea a marait.

Cand sunetul slab a ajuns la mine, ea deja se intorsese si a disparut in padure.

-La naiba! Am urlat.

Am alergat in padure dupa Renesmee si Jacob nedorind sa ii pierd din vedere. Nu steam in ce directie a plecat Irina sau cat de furioasa era in acest moment. Razbunarea era o obsesie obisnuita pentru vampiri, una ce nu era usor de suprimat.

Alergand la viteza maxima, mi-a luat numai doua secunde sa ajung la ei.

-Al meu e mai mare, am auzit-o pe Renesmee ca insista cand am trecut printre copaci in locul micut pe care l-au gasit liber.

Urechile lui Jacob s-au miscat cand s-a uitat la expresia mea; el s-a aplecat in fata, dezvelindu-si dintii – buza lui era plina de sangele vanatului sau. Ochii lui au masurat padurea. Puteam auzi maraitul care se forma in gatul lui.

Renesmee era la fel de alarmata ca si Jacob. Abandonandu-si prada la picioare, ea a sarit in bratele mele care o asteptau si si-a pus curioasa mana peste obrazii mei.

-Exagerez, i-am asigurat repede. Este nimeni, cred. Tine-te bine.

mi-am scos telefonul si am apasat pe apelare rapida. Edward a raspuns de la primul tarait. Jacob si Renesmee ascultau cu atentie cand eu ii explicam lui Edward.

-Vino, adu-l si pe Carlisle, am vorbit asa de repede ca ma intrebam daca Jacob a inteles ceva. Am vazut-o pe Irina si ea m-a vazut pe mine si apoi l-a vazut pe Jacob si apoi s-a enervat si a fugit, cred. Nu a venit aici – cel putin nu inca – dar parea destul de suparata asa ca poate o sa vina. Daca nu, tu si Carlisle trebuie sa va duceti dupa ea sis a o calmati. Imi pare asa de rau.

Jacob a marait.

-O sa ajungem in jumatate de minut, mi-a spus Edward si eu am putut sa aud vantul pe care il facea alergatul lui.

Ne-am dat in spate in poiana lunga si apoi am ascultat in liniste cu Jacob sunetul care se apropia si pe care nu il recunosteam.

Cand sunetul s-a apropiat, era foarte familiar. Si apoi Edward era langa mine iar Carlisle cateva secunde mai in spate. Am fost surprinsa sa aud un sunet de labe mari care veneau in spatele lui Carlisle la cateva secunde. Presupun ca nu trebuia sa fiu asa de socata.

Daca Renesmee era numai putin in pericol, normal ca Jacob ar fi chemat intariri.

-Era chiar acolo, i-am spus imediat si am aratat locul. Daca Irina se grabea, avea un avans considerabil. Ar opri ca sa il asculte pe Carlisle? Expresia pe care o avusese ma facea sa cred ca nu. Poate ca ar trebui sa-l chemati pe Emmett si pe Jasper sa vina cu voi. Ea parea....foarte suparata. Ea a marait la mine.

-Ce? A spus Edward nervos.

Carlisle a pus o mana peste bratul lui.

-Ea sufera. O sa ma duc dupa ea.

-O sa vin cu tine, a insistat Edward.

Ei au schimbat o privire lunga – poate Carlisle a masurat iritarea lui Edward pe Irina si puterea lui de a citi mintea. In final Carlisle a dat din cap si ei au plecat sa caute urma fara sa-i cheme pe Emmett sau pe Jasper.

Jacob a latrat nerabdator si m-a impins cu nasul in spate. Probabil ca o vroia pe Renesmee sa fie in siguranta acasa. Eram de acord cu el in aceasta privinta, si am alergat acasa si Leah impreuna cu Seth au stat alaturi de noi.

Renesmee era in bratele mele, o mana inca statea pe obrazul meu. De cand calatoria la vanatoare a fost anulata, ea o sa trebuiasca sa se hraneasca cu sange donat. Gandurile ei erau putin zambitoare.

28. Viitorul

Carlisle și Edward nu au putut să o ajungă pe Irina până să îi dispară urma. Ei au înnotat până pe partea cealaltă a malului să vadă dacă urma ei a urmat vreo linie dreaptă dar nu a fost nicio urma cativa kilometrii în nicio direcție spre malul estic.

Era numai vina mea. Ea venise, așa cum văzuse Alice, să facă pace cu familia Cullen, și s-a infuriat și mai rău din cauza prieteniei mele cu Jacob. Imi doream să o fi văzut la timp, înainte ca Jacob să se transforme. Imi doream ca el să fi fost plecat la vanatoare în alta parte.

Nu mai era prea mult de făcut. Carlisle a sunat-o pe Tanya și a avut vesti rele. Nici Tanya nici Kate nu o văzuseră pe Irina de când s-au hotărât să vina la nunta, și erau suparați că Irina s-a apropiat așa de mult și totuși nu a venit acasă; nu era ușor pentru ele să își piardă sora, nu conta cât de scurt era timpul. Ma întrebam dacă asta le-a adus aminte de momentul în care și-au pierdut mama acum foarte multe secole în urma.

Alice a putut să prinda cateva franturi din viitorul apropiat al Irinei, nimic concret. Nu se întorcea în Denali, asta a putut să ne spună sigur. Imaginile erau neclare. Tot ce putea să vadă Alice era că Irina era vizibil foarte supărata; hoinarea printr-o salbaticie plină de zapada –

spre nord? Spre est? – cu o privire devastată. Ea nu a luat nicio decizie să își schimbe cursul din cauza durerii.

Zilele au trecut și, bineînțeles că nu am uitat nimic, Irina și durerea ei au trecut în spatele minții mele. Erau acum lucruri mai importante la care să mă gândesc. Aveam să plec în Italia în câteva zile. Când o să mă întorc o să mergem totuși spre America de Sud.

Fiecare detaliu a fost verificat de sute de ori. O să începem cu tribul Ticuna, mergând pe firul legendei cât puteam de mult. Acum că lui Jacob i s-a acceptat plecarea, el era o figură proeminentă în planurile noastre – era improbabil ca oamenii care cred în vampiri să vorbească cu oricare dintre noi despre povestile lor. Dacă era un drum infundat cu ei, acolo, în zona în care cautăm, mai erau multe triburi care aveau legătura. Carlisle avea niște vechi prieteni în Amazon; dacă îi găseam pe ei, ar fi putut să ne dea informații. Sau cel puțin o sugestie despre locul în care ar trebui să cautăm. Era improbabil că cei trei vampiri din Amazon să aiba legătura cu legendele vampirilor hibridi întrucât erau femei. Nu aveam de unde să știm cât o să dureze călătoria noastră.

Nu i-am spus inca lui Charlie de calatoria mai lunga, si eu ma gandeam ce sa ii spun in timp ce discutia dintre Carlisle si Edward a mers mai departe. Cum sa-l anunt exact asa cum trebuie?

Ma uitam la Renesmee in timp ce dezbatam in gand. Era stransa pe canapea, respiratia ii era greu pentru ca dormea profund, bucelele ei erau imprastiate peste fata. De obicei eu si cu Edward o luam acasa sa o punem in pat dar in seara asta am mai ramas cu familia, el si cu Carlisle erau adanciti in planuri.

Intre timp, Emmett si Jasper erau mai incantati sa planuiasca excursiile la vanatoare. Jungla amazoniana le oferea o schimbare de la masa obisnuita. Jaguari si pantere de exemplu.

Emmett avea un gand de a se lupta cu o anaconda. Esmee si Rosalie se gandeau ce sa impacheteze. Jacob era cu haita lui Sam aranjand lucrurile pentru lipsa lui.

Alice se misca incet – pentru ea – in jurul camerei mari, aranja spatial care si asa era imaculat, a indreptat ghirlandele lui Esmee care atarnau oricum bine. Acum ea rearanja vasele lui Esmee. Puteam sa vad din felul in care fata ei se schimba – constienta, apoi alba, apoi constienta – ca ea cauta in viitor. Am presupus ca ea incerca sa vada dupa punctele oarbe, pe care Jacob si Renesmee le faceau in viziunile ei, ce ne asteapta in America de Sud pana cand Jasper a spus *Las-o Alice; ea nu e grija noastra*, si un nor de liniste s-a asezat usor si invizibil in camera. Alice probabil ca se ingrijora de Irina.

Ea a scos limba la Jasper si apoi a ridicat o vaza de cristal care era plina cu trandafiri albi si rosii si se indrepta spre bucatarie. Era doar o urma vaga de vestejire a unuia dintre cei albi si Alice parea concentrata spre perfectiune ca sa se mai distraga de la lipsa de viziune din aceasta seara.

Uitandu-ma iar la Renesmee, nu am vazut cand vaza a scapat din mainile lui Alice. Nu am auzit decat aerul care a trecut pe langa cristal si ochii mei au vazut cum vaza s-a imprastiat in zece mii de bucati de diamant cand a cazut peste marginea marmurei de la bucatarie.

Eram perfect nemiscati cand fragmentele de cristal au sarit si s-au imprastiat in toate directiile cu un zgomot ciudat, toti ochii erau atintiti iar la Alice.

Primul meu gand a fost ca Alice face o gluma proasta. Pentru ca nu avea cum Alice sa scape vasul accidental. Puteam sa traversez camera si sa prind vasul intr-un timp sufficient daca nu as fi presupus ca o sa-l prinda chiar ea. Si cum a cazut printre degetele ei, in primul rand? Degetele ei sigure...

Nu am vazut niciodata un vampir sa scape ceva din greseala. Niciodata.

Si Alice era in fata noastra, rasucindu-se intr-o miscare asa de rapida ca parca nici nu exista.

Ochii ei erau atintiti jumătate aici jumătate in viitor, mariti, ficși, ca pareau sa-i cuprinda fata cea mica pana la momentul in care parea ca o acapareaza. Uitandu-ma in ochii ei mi se parea ca e ca si cum te-ai uita afara din interiorul unui sicriu; eram ingrozita de teroarea si disperarea si agonia care se citeau pe fata ei.

L-am auzit pe Edward ca a oftat; era un sunet inecat si spart.

-*Ce e?* a marait Jasper, sarind langa ea intr-o fractiune de secunda, zdrobind cristalul care era spart cu picioarele. A apucat-o de umeri si scuturat-o. Ea parea sa trancaneasca incet sub mainile lui. *Ce e Alice?*

Emmett s-a miscat in privirea mea periferica, dintii lui erau dezveliti in timp ce ochii au stralucit geamul, anticipand un atac.

Era liniste din partea lui Esme, a lui Carlisle si a lui Rose, care erau inghetati la fel ca si mine.

Jasper a scuturat-o pe Alice inca odata.

-Ce s-a intamplat?

-Vin dupa noi, Alice si Edward au saptit impreuna, un sincron perfect. Toti.

Liniste.

Macar o data, am fost cea mai rapida si am inteles – pentru ca ceva din cuvintele ei semanau cu viziunea mea. Era numai amintirea veche a unui vis – slab, transparent, neclar de parca ar fi iesit dupa o plasa groasa.... In capul meu, am vazut o linie de negru avansand spre mine, fantoma unui cosmar pe jumătate uitat. Nu am putut sa vad licarirea ochilor ca de rubin in imaginea incetosata, sau luciul dintilor lor ascutiti si uzi, dar stiam unde ar trebui sa fie stralucirea....

Mai puternic decat amintirea a ceea ce am vazut era ceea ce am *simtit* – nevoia care ma facea sa protejiez lucrul pretios care statea in spatele meu.

Vroiam sa o apuc pe Renesmee in brate, si sa o ascund in spatele pielii mele si a parului, sa o fac invizibila. Dar nici macar nu puteam sa ma intorc si sa ma uit la ea. Nu ma mai simteam ca o stanca, eram de gheata. Pentru prima data de cand eram vampir, ma simteam rece.

Abia am putut sa aud confirmarea temerilor mele. Nici nu aveam nevoie de ea. Stiam.

-Volturii, a gemut Alice.

-Toti, a marait si Edward in acelasi timp.

-De ce? A saptit Alice pentru ea. Cum?

-Cand? A saptit Edward.

-De ce? A repetat si Esme.

-*Cand?* A repetat Jasper si vocea parca arunca greata.

Ochii lui Alice nu au clipit, dar era ca si cum erau acoperiti de un val; devenisera perfect blocati. Numai gura ei mai avea expresia de groaza.

-Nu peste mult timp, ea si Edward au spus impreuna. Apoi ea a vorbit singura. Este zapada in padure si peste oras. Putin mai mult de o luna.

-De ce? Carlisle a intrebat de data asta.

A raspuns Esme.

-Trebuie sa fie un motiv. Poate ca sa vada....

-Nu este in legatura cu Bella, a spus Alice golita. Vin toti – Aro, Caius, Marcus, fiecare membru al garzii, chiar si sotiile.

-Sotiile nu parasesc niciodata turnul, a contrazis Jasper cu o voce egala.

Niciodata. Nici chiar cand a fost razboiul din Sud. Nici cand romanii au incercat sa-I invinga. Nici cand au vanat copiii nemuritori. Niciodata.

-O sa vina acum, a soptit Edward.

-Dar *de ce?* A spus inca o data Carlisle. nu am facut nimic! Si daca am facut ceva, ce ar putea fi de ar aduce asta peste noi?

-Suntem destul de multi, a spus Edward. Trebuie sa se asigure ca.... Nu a mai terminat

-Asta nu raspunde acestei intrebari cruciale! De ce?

Simteam ca stiu raspunsul intrebarii lui Carlisle si in acelasi timp nu stiam. Renesmee era motivul stiam sigur. Subconstientul ma avertizase inainte sa stiu ca sunt gravida. Ma simteam ciudat pentru ca stiam. De parca as fi stiut tot timpul ca Volturii o sa vina si o sa-mi ia fericirea. Dar asta tot nu-mi raspundea la intrebare.

-Intoarce-te Alice, a implorat Jasper. Cauta motivul. Cauta.

Alice a scuturat incet din cap, umerii ei tremurau.

-Jazz, a venit de nicaieri. Nu ma uitam dupa ei sau macar dupa noi. Ma uitam dupa Irina. Nu era acolo unde m-am gandit ca ar putea fi... Alice a deviat, ochii ei cautau iar.

Ea nu s-a uitat la nimic pentru un moment destul de lung. Si apoi capul ei s-a ridicat, ochii ii erau duri. L-am auzit pe Edward ca si-a tinut respiratia.

-Ea a decis sa se duca la ei, a spus Alice. Irina a decis sa se duca la Volturi. Si apoi ei o sa decida.... Este ca si cum ei o asteptau. Ca si cum decizia lor era luata deja si asteptau numai ca ea....

A fost liniste din nou pana cand am digerat informatia. Ce ar fi putut sa le spuna Irina Volturilor si ar putea sa apara in viziunea groaznica a lui Alice.

-O putem opri? A intrebat Jasper.

-Nu avem cum. Aproape a ajuns.

-Ce are de gand sa faca? A intrebat Carlisle, dar nu mai acordam atentie discutiei lor.

Toata concentrarea mea era pe imaginea care se aduna dureros in mintea mea. Mi-am imaginat-o pe Irina pe creasta, uitandu-se. ce a vazut? Un vampir si un varcolac ce erau cei mai buni prieteni. M-am concentrat pe acea imagine, sa vad ceva ce ar explica in mod evident reactia ei. Dar nu a vazut doar atat.

Ea a vazut deasemenea si un copil. Un copil foarte frumos, care statea sub zapada care cadea, clar mai mult decat un om...

Irina ... surorile orfane.... Carlisle a spus ca de cand si-au pierdut mama in fata justitiei facuta de Volturi le-a facut pe Tanya, Kate si Irina sa fie foarte stricte cu aceasta lege.

Acum doar cateva minute in urma, Jasper a spus singur cuvintele: nici macar atunci cand vanau copii nemuritori.... Copilul nemuritor – pacatul care nu trebuia macar rostit, fapta interzisa....

Cu trecutul Irinei, cum am putea sa citim altfel ceea ce a vazut ea in acea zi in poiana ingusta? Nu fusese destul de aproape ca sa-i auda inima, sa ii simta caldura ce radia din corp. Din cate stia ea roseala din obraji putea fi o inselatorie.

Pana la urma, familia Cullen era in cardasie cu varcolacii. Din punctul de vedere al Irinei, asta insemna ca nu aveam limita... Irina frangandu-si mainile in salbaticia plina de zapada – nu-l mai plangea pe Laurent, dar stia ca e de datoria ei sa-i toarne pe membrii Cullen, stiind ce o sa se intample cu ei daca ea facea asa ceva. Aparent, convingerile ei au castigat impotriva prieteniei ce-i lega de secole.

Si Volturii au raspuns asa de prompt acestei infractiuni ca era deja decis.

M-am intors si m-am pus peste corpul adormit al lui Renesmee, acoperind-o pe ea cu parul meu si eu bagandu-mi fata in buclele ei.

-Ganditi-va la ce a vazut ea in acea dupa- amiaza, am spus cu o voce joasa, intrerupand ceea ce a inceput Emmett sa spuna. Cuiva care si-a pierdut mama din cauza unui copil nemuritor, cum i s-ar fi parut Renesmee?

Era liniste deplina iar in timp ce restul si-au dat seama de traseul gandurilor mele.

-Un copil nemuritor, a soptit Carlisle.

L-am simtit pe Edward ca a ingenuncheat langa mine si si-a pus mainile in jurul nostru.

-Dar nu are dreptate, am continuat. Renesmee nu e ca ceilalti copii. Ei erau inghetati dar ea creste asa de mult in fiecare zi. Ei nu se puteau controla, dar ea nu-i raneste pe Charlie sau pe Sue sau sa le arate macar ceva ce i-ar

putea supara. Ea *se poate* controla. Ea este deja mai desteapta decat majoritatea adultilor. Nu ar fi niciun motiv...

Am continuat sa ma balbai asteptand ca cineva sa expire relaxat, asteptand ca tensiunea ca de gheata sa se relaxeze pe masura ce ei realizau ca am dreptate. Camera parea si mai inghetata. Pana la urma vocea mea a deviat spre tacere.

Nimeni nu a vorbit un timp lung.

Apoi Edward mi-a soptit prin par.

-Nu este genul de crima pentru care se face o judecata, a spus el incet. Aro a vazut in mintea Irinei *dovada*. Ei vin sa distruga, nu sa judece.

-Dar se inseala, am spus cu incapatanare.

-Nu o sa astepte pana cand o sa le demonstrem noi asta.

Vocea lui era linistita, blanda, catifelata.... Si totusi sunetul de durere si mahnire era inevitabil. Vocea lui semana cu ochii lui Alice inainte – de parca era inaustrul unui mormant.

-Ce putem face? Am cerut.

Renesmee era asa de calda si de perfecta in mainile mele, visa linistita. Ma ingrijoram asa de mult de cresterea ei asa de rapida – ingrijorata ca nu ar putea avea decat putin peste o decada de viata ... Aceasta groaza imi parea acum ironica.

Peste putin mai mult de o luna

Atunci, aceasta era limita? Am avut parte de mai multa fericire decat majoritatea oamenilor. Era cumva o lege in lume care cerea parti egale de fericire si de mizerie? Oare fericirea mea inclina prea mult balanta? Au fost aceste patru luni tot ce puteam avea?

Emmett a fost cel care a raspuns intrebarii mele retorice.

-O sa luptam, a spus calm.

-Nu putem invinge, a mormait Jasper. Puteam sa-mi imaginez cum ar fi aratat fata lui, cum si-ar curba corpul protectiv peste cel al lui Alice.

-Pai, nu putem sa fugim. Nu cu Demetri in zona. A spus Emmett cu un ton plin de dezgust, si instinctiv stiam ca nu era separat de cautatorul Volturilor cat era de faptul ca trebuia sa fugim. Si stiu ca *nu* putem castiga, a completat. Mai sunt cateva optiuni de luat in considerare. Nu trebuie sa luptam singuri.

Capul mi-a tresarit la cuvintele lui.

-Si nici nu putem sa-i condamnăm la moarte si pe membrii Quileute Emmett.

-Calmeaza-te Bella. Expresia lui nu era mai diferita decat cea cand se gandea la lupta cu anaconda. Nici amenintarea anihilarii nu-i putea schimba

lui Emmett perspectiva, faptul ca erai incantat de o provocare. Nu ma refeream la haita. Totusi fi realista – tu crezi ca Jacob sau Sam o sa ignore o invazie? Chiar si daca nu era Renesmee la mijloc? Ca sa nu mai spunem ca, multumita Irinei, Aro stie si de alianta noastra cu haita. Dar eu ma gandeam la alti prieteni.

Carlisle a repetat dupa mine cu o soapta.

-Alti prieteni pe care nu-i putem condamna la moarte.

-Hei, ii lasam pe ei sa decida, a spus Emmett cu un ton fara emotie. Nu spun ca o sa trebuiasca sa lupte alaturi de noi. Puteam sa vad cum planul isi face loc in mintea lui in timp ce vorbea.

-Daca reusim sa-i facem sa stea langa noi, suficient de mult cat sa-i facem pe Volturi sa ezite. Bella are dreptate pana la urma. Daca ii putem forta sa stea si sa asculte. Asta ar putea sa le ia motivul pentru lupta...

Era o urma de zambet pe fata lui Emmett. M-a surprins ca nu l-a lovit inca cineva. Eu vroiam.

-Da, a spus Esme nerabdatoare. Are sens ce spui Emmett. Tot ce vrem este ca Volturii sa se opreasca pentru un moment. Destul de lung cat sa *asculte*.

-Avem nevoie de ceva spectatori, a spus Rosalie aspru, vocea ei era fragila ca sticla.

Esme a incuviintat, de parca nu ar fi auzit sarcasmul din tonul lui Rosalie.

-Putem sa-i rugam pe prietenii nostrii macar atat. Sa fie martori.

-Noi am fi pentru ei, a spus Emmett.

-Trebuie sa-i intrebam chiar asa, a murmurat Alice. M-am uitat sa vad daca ochii ei erau un vid negru. Trebuie sa le aratam cu grija.

-Sa le aratam? A intrebat Jasper.

Alice si Edward s-au uitat amandoi la Renesmee. Apoi ochii lui Alice s-au concentrat.

-Familia Tanyei, a spus. Clanul lui Siobhan. Al lui Amun. Cativa nomazi – Garrett si Mary cu siguranta. Poate si Alistar.

-Si Peter si Charlotte? A intrebat Jasper pe jumatate speriat, de parca ar fi asteptat ca raspunsul sa fie nu si vechiul lui frate sa poata sa fie crutat de carnagiul care se anunta.

-Poate.

-Amazoanele? A intrebat Carlisle. Kachiri, Zafrina si Senna?

Alice parea prea bagata in viziune ca sa raspunda; intr-un final a tremurat si s-a intors inapoi in prezent. Ea a intalnit privirea lui Carlisle pentru un scurt moment si apoi s-a uitat in jos.

-Nu pot sa vad.

-Ce a fost asta? A intrebat Edward si vocea soptita era o comanda. In acea parte din jungle. O sa mergem sa le cautam?

-Nu pot sa vad, a repetat Alice fara sa-i intalneasca privirea. O stralucire de confuzie a trecut peste fata lui Edward. O sa trebuiasca sa ne despartim si sa ne grabim—inainte ca zapada sa se depuna pe pamant. Trebuie sa mergem si sa cautam pe oricine gasim si sa-i aducem sa vada. S-a concentrat inca o data. Intreaba-l pe Eleazar. Este vorba de mai mult decat un copil nemuritor.

Tacerea a fost prezenta pentru inca un lung moment cand Alice era in transa. A clipit usor cand totul s-a terminat, ochii ei erau ciudat de opaci chiar daca era clar ca venise in prezent.

-Este asa de mult. Trebuie sa ne grabim, a soptit ea.

-Alice? A intrebat Edward. A fost prea repede – nu inteleg. Ce a fost -?

-Nu pot sa vad! A explodat ea. Aproape ca a ajuns Jacob!

Rosalie a facut un pas spre usa.

-O sa rezolv eu –

-Nu, lasa-l sa intre, a spus Alice repede, vocea ei era mai ridicata cu fiecare cuvânt.

L-a luat pe Jasper de mana si a inceput sa-l traga spre usa din spate.

-O sa vad mai bine si fara Nessie. Trebuie sa plec. Trebuie sa ma concentrez foarte tare. Trebuie sa vad tot ce pot. Trebuie sa plec. Haide Jasper, nu mai e timp de pierdut!

Noi toti puteam sa-l auzim pe Jacob care era la scari. Alice a tras nerabdatoare mana lui Jasper. El a urmat-o repede si confuzia era in ochii lui la fel ca si in ai lui Edward. ei au iesit pe usa in noaptea argintie.

-Grabiti-va! Ne-a strigat ea. Trebuie sa-i gasiti pe toti!

-Ce sa gasim? A intrebat Jacob, inchizand usa in spatele lui. Unde s-a dus Alice?

Nimeni nu i-a raspuns; toti ne uitam.

Jacob a scuturat parul ud si si-a tras mainile prin manecile de la tricou, ochii ii erau atintiti pe Renesmee. Buna Bells! Credeam ca voi ati si plecat acasa ...

El s-a uitat la mine in sfarsit, a clipit si apoi s-a holbat. M-am uitat la expresia lui cand atmosfera din camera l-a atins intr-un final. El s-a uitat in jos, ochii ii erau mariti pe bucatile ude din podea, la trandafirii imprastiati, la cioburile de cristal. Degetele i s-au strans.

-Ce? A intrebat el. Ce s-a intamplat?

Nu stiam de unde sa incep. Si nimeni nu si-a gasit cuvintele.

Jacob a trecut camera din trei sarituri si a cazut in genunchi langa mine si Renesmee.

Puteam sa simt caldura care tremura din corpul lui pe masura ce vibratia se ducea de pe brate pana in maini.

-Este bine? A cerut, atingand-o pe frunte, miscand capul in timp ce ii asculta bataile inimii. Nu glumii cu mine, te rog Bella!

-Nu e nimic cu Renesmee, m-am inecat, cuvintele mi s-au spart in locuri ciudate.

-Atunci cine?

-Toti Jacob, am soptit. Si s-a simtit si in vocea mea – sunetul parca ar fi iesit dintr-un mormant. S-a terminat. Am fost cu totii condamnati la moarte.

29. Probleme

Am stat acolo toata noaptea, statui de groaza si de durere, si Alice nu s-a mai intors. Eram toti la limita puterilor – inghetati intr-o forma absoluta. Carlisle abia fusese instare sa vorbeasca si sa ii explice lui Jacob ce s-a intamplat. Tacerea facea ca totul sa fie si mai dificil; chiar si Emmett statea linistit si nemiscat.

Pana cand soarele nu a rasarit, si stiam ca Renesmee o sa se trezeasca si o sa inceapa sa se miste, nu m-am intrebat ce face Alice asa de mult timp. Speram sa stiu mai multe pana cand aveam sa fac fata cu curiozitatea fiicei mele. Sa am niste raspunsuri. Sa am o speranta cat de mica, sa pot zambi si sa o pot tine la departare de adevarul care ar putea sa o ingrozeasca si pe ea.

Fata mea se transformase intr-o masca si asa a stat toata noaptea. Nu eram sigura ca mai pot zambi.

Jacob sforaia intr-un colt, un munte de blana pe podea, care se rasucea nelinistit in somn. Sam stia totul – lupii se pregateau si ei pentru ceea ce urma. Nu ca aceasta pregatire ar putea ajuta cu ceva inafara ca o sa fie ucisi si ei impreuna cu toata familia mea.

Rasaritul a patruns prin geamurile din spate si ii faceau pielea lui Edward sa sclipeasca. Ochii mei nu s-au dezlipit de ai lui de cand a plecat Alice. Ne-am uitat unul la altul toata noaptea, uitandu-ne la ceea ce niciunul dintre noi nu ar fi putut sa mai traiasca daca nu mai era: la celalalt. Am vazut reflexia mea care stralucea in ochii lui pe masura ce soarele ma atinge si pe mine.

Sprancenele lui se miscau insesizabil, la fel ca si buzele.

-Alice, a spus.

Sunetul vocii lui era ca al ghetii care se sparge atunci cand se topeste. Toti ne-am rupt, ne-am mai inmuia. Ne miscam iar.

-E plecata de mult, a murmurat Rosalie surprinsa.

-Unde ar putea sa fie? Se intreba Emmett, facand un pas spre usa.

Esme a pus o mana peste bratul ei.

-Nu vrem sa deranjem...

-Ea nu a mai plecat asa de mult timp pana acum, a spus Edward. Noi griji au trecut peste fata lui care era ca o masca. Trasaturile lui era vii din nou, ochii lui erau dintr-o data mariti de o frica noua si de o panica in plus.

-Carlisle nu crezi – o presupunere? Oare Alice a avut timp sa vada daca ei au trimis pe cineva dupa ea?

Pielea transparenta a lui Aro mi-a cuprins mintea. Aro, care a vazut prin fiecare parte din creierul lui Alice, care stie ce poate ea sa faca – Emmett a injurat destul de tare ca l-a facut pe Jacob sa sara in picioare cu un urlet. In curte urletul lui a fost urmat de cel al haitei lui. Familia mea era deja pregatita de actiune.

-Stai cu Renesmee! Am tipat la Jacob cand ma indreptam spre usa. Inca eram mai puternica decat ei si am folosit acea putere sa ma imping inainte. Am intrecut-o pe Esme din cateva sarituri si pe Rosalie dupa inca unele. Am alergat in padurea deasa pana cand am ajuns in spatele lui Edward si al lui Carlisle.

-Ei ar putea sa o surprinda? A intrebat Carlisle si vocea ii era egala de parca ar fi stat pe loc si nu ca ar fi alergat cu putere maxima.

-Nu vad cum ar putea, a raspuns Edward. Dar Aro o stie mai bine decat oricine. Mai bine chiar si decat mine.

-Acasta este o capcana? A strigat Emmett din spatele nostru.

-Poate, a spus Edward. Nu este niciun alt miros decat al lui Alice si al lui Jasper. Unde se duceau?

Urma lasata de Alice si de Jasper se intorcea si a facut un cerc; se intindea la inceput spre est de casa iar apoi se indrepta spre nord, de cealalta parte a raului si apoi spre vest dupa cativa kilometrii. Am sarit peste rau, toti sase si am trecut la o distant de o secunda unul dupa altul. Edward alerga in fata, era foarte concentrat.

-Ai prins vreun miros? A strigat Esme spre noi la cateva moment dupa ce am trecut raul pentru a doua oara. Ea era cel mai in spate, in punctul din stanga cel mai indepartat al adunarii noastre. Ea a aratat spre sud est.

-Sa va tineti de urma principala – ne apropiem de granite cu Quileute, a ordonat Edward. Stati adunati. Vedeti daca s-au dus spre nord sau spre sud.

Eu nu eram asa de familiarizata cu granita la fel ca ei, dar am putut sa miros o urma de lup in briza care sufla dinspre est. Edward si Carlisle au incetinit la linia pamantului nostru si am putut sa vad cum capetele lor de rasuceau dintr-o parte in alta asteptand ca urma sa se intoarca.

Apoi mirosul de lup era mai puternic si capul lui Edward s-a ridicat brusc. El s-a oprit.

Si restul am inghetat.

-Sam? A intrebat Edward cu o voce egala. Ce inseamna asta?

Sam a venit printre copacii care erau cateva sute de metrii mai in spate, venind repede spre noi in forma lui umana, era pazit de doi lupi mari – Paul si Jared. I-a trebuit lui Sam ceva timp sa ajunga la noi; pasul lui uman ma facea nerabdatoare. Nu vroiam timp ca sa presupun ce s-a intamplat. Vroiam sa fiu

in miscare, sa fac ceva. Vroiam sa am mainile in jurul lui Alice, sa stiu sigur, sa nu fie niciun dubiu, ca ea este in siguranta.

Ma uitam la fata lui Edward care era de nedescifrat pe masura ce ii citea gandurile lui Sam.

Sam l-a ignorat si se uita fix la Carlisle cand s-a oprit si a inceput sa vorbeasca.

-Chiar dupa miezul noptii Alice si Jasper au venit in acest loc si au cerut permisiunea sa treaca peste pamantul nostru si sa mearga spre ocean. Eu le-am permis si i-am escortat eu insumi pana acolo. Ei au intrat imediat in apa si nu s-au mai intors. In timp ce mergeam Alice mi-a spus ce trebuie neaparat sa nu vorbesc cu Jacob despre asta pana cand nu aveam sa vorbesc cu voi. Eu trebuia sa va astept aici si sa va dau acest bilet. Mi-a spus sa ascult ce spune ea ca si cum vietile noastre ar depinde de asta.

Fata lui Sam era incrunzata cand a intins o foaie de hartie impaturita in patru, care era scrisa cu un scris mic si negru. Era o pagina dintr-o carte pe care o stiam; ochii mei agili au citit ce era scris cand Carlisle a despachetat-o sa se uite sa vada ce e pe partea cealalta. Fata care era spre mine era dintr-o pagina din *The Merchant of Venice*. O urma a mirosului meu a venit spre mine cand Carlisle a scuturat hartia ca sa o indrepte. Am realizat atunci ca era o

pagina rupta din cartile mele. Am adus cateva carti ale lui Carlisle in casuta; cateva haine normale, toate scrisorile de la mama si cartile mele preferate. Colectia mea cu Shakespeare a fost pe sertarul meu cu carti din casuta mea ieri dimineata....

-Alice a decis sa ne paraseasca, a soptit Carlisle.

-Ce? S-a plans Rosalie.

Carlisle a intors pagina ca sa putem toti sa citim.

Nu ne cautati. Nu mai este mult timp. Nu uitati: Tanya, Siobhan, Amun, Alistar, toti nomazii pe care ii puteti gasi. In drumul nostru o sa-i cautam pe Peter si pe Charlotte. Ne pare rau ca a trebuit sa va parasim asa, fara adio si explicatii. Este singura cale pentru noi. Va iubim.

Noi am intepenit iar, linistea era totala cu exceptia batailor inimii ale lupilor si a respiratiei lor. Gandurile lor erau probabil tari. Edward a fost primul care s-a miscat si a vorbit ca raspuns la intrebarea care era in mintea lui Sam.

-Da, sunt chestii periculoase.

-Destul cat sa-ti abandonezi familia? A intrebat Sam tare, cu un ton masurat. Era clar ca nu citise biletul inainte sa il dea lui Carlisle. Era separat acum, ca si cum regreta ca a fost de acord cu Alice.

Expresia lui Edward era intepenita – lui Sam poate ii pareea ca era suparat sau arogant, dar eu am putut sa vad durerea care era pe fata lui dura.

-Nu stim ce a vazut, a spus Edward. Alice nu e tradatoare sau lasa. Ea are mai multa informatie decat noi.

-*Noi* nu am fi – a inceput Sam.

-Voi sunteti legati diferit decat suntem noi, a sarit Edward. *Noi* avem fiecare propria dorinta.

Barbia lui Sam s-a ridicat si ochii lui au devenit dintr-o data negrii.

-Dar ar trebui sa luati in considerare avertismentul, a continuat Edward. Asta nu e ceva in care trebuie sa va implicati. Inca puteti sa evitati ce a vazut Alice.

Sam a ranjit la el.

-*Noi* nu fugim. In spatele lui, Paul a pufnit.

-Nu iti macelari familia pentru mandrie, a intervenit incet Carlisle.

Sam s-a uitat la Carlisle cu o expresie moale.

-Asa cum a aratat si Edward noi nu avem libertatea pe care o aveti voi. Renesmee face parte din familia noastra acum, la fel cat si din a voastra. Jacob nu o poate abandona si noi nu il putem abandona pe el. Ochii lui au stralucit biletul lui Alice si buzele lui s-au strans intr-o linie subtire.

-Nu o cunosti, a spus Edward.

-Dar tu? A intrebat Sam.

Carlisle a pus mana pe umarul lui Edward.

-Avem multe de facut fiule. Oricare ar fi decizia lui Alice, ar fi o prostie sa nu ii ascultam sfatul acum. Hai sa mergem acasa si sa ne punem pe treaba.

Edward a incuviintat si fata lui era inca rigida de durere. In spatele meu am putut sa ii aud plansetele incete, fara lacrimi, ale lui Esme.

Nu stiam cum sa plang in acest corp; nu puteam sa fac altceva inafara sa ma uit in gol. Inca nu simteam nimic. Totul pareea ireal, ca si cum as fi dormit dupa toate aceste luni. Aveam un cosmar.

-Multumesc Sam, a spus Carlisle.

-Imi pare rau, a raspuns Sam. Nu trebuia sa o lasam sa treaca.

-Ai facut ce trebuia, i-a spus Carlisle. Alice e libera sa faca ce vrea. Nu i-as refuza aceasta libertate.

Tot timpul m-am gandit la familia Cullen ca la un intreg, o unitate indivizibila. Dintr-o data mi-am adus aminte ca nu a fost mereu asa. Carlisle i-a creat pe Edward, pe Esme, pe Rosalie si pe Emmett; Edward m-a creat pe mine. Eram legati fizic de sange si de venin. Nu m-am gandit la Alice si la Jasper ca la ceva separat – ca ar fi adoptati. Dar de fapt Alice i-a *adoptat*

pe membrii Cullen. Ea a venit, cu trecutul ei care nu era legat de al lor, si l-a adus si pe Jasper care il avea pe al lui, si a intrat in familia care era deja acolo. Amandoi, ea si Jasper, au cunoscut o alta viata inafara acestei familii. Oare ea chiar a ales sa traiasca alta viata dupa ce a vazut ca viata familiei Cullen lua sfarsit?

Eram pecetluiti, nu-i asa? Nu mai era nicio speranta. Nicio raza, nicio sclipire care sa o convinga pe Alice ca ar avea o sansa alaturi de noi.

Dimineata luminoasa avea un aer ce parea dintr-o data mai gros, mai inchis, de parca ar fi fost incetosat fizic de disperarea mea.

-Nu o sa ma duc la fund fara o lupta, a marait Emmett pe sub mustati. Alice ne-a spus ce avem de facut asa ca trebuie sa ne apucam de treaba.

Ceilalti au dat din cap cu expresii hotarate si am realizat ca noi contam pe sansa pe care ne-a dat-o Alice. Ca nu aveam sa cedam neputinciosi si sa asteptam sa murim.

Da, noi o sa luptam cu totii. Ce altceva mai puteam face? Si aparent aveam sa ii implicam si pe altii pentru ca Alice asa ne-a zis inainte sa plece. Cum am putea sa nu luam in considerare ultimul avertisment al lui Alice? Si lupii o sa lupte alaturi de noi pentru Renesmee.

Noi o sa luptam, ei o sa lupte, noi toti o sa murim.

Eu nu simteam rezolvarea care se simtea in ceilalti. Alice stia sansele. Ne-a dat singura sansa pe care o vedea, dar ea era prea mica pentru ea insasi.

Ma simteam deja infranta cand m-am intors cu spatele la fata critica a lui Sam si l-am urmat pe Carlisle spre casa.

Alergam automat acum, nu o fuga la fel de panicata ca mai inainte. Cand ne-am apropiat de rau, capul lui Esme s-a ridicat.

-Mai era o urma. Era proaspata.

Ea a aratat cu capul inainte spre locul in care i-a atras atentia lui Edward cand venisem aici. Cand noi fugeam ca sa o *salvam* pe Alice...

-Cred ca a fost facuta azi mai devreme. E numai Alice, fara Jasper. A spus Edward vlaguit.

Fata lui Esme s-a linistit si a dat din cap.

Am alunecat spre dreapta, ramanand putin in urma. Eram sigura ca Edward avea dreptate, dar in acelasi timp ... Pana la urma, cum a ajuns biletelul lui Alice sa fie scris pe o pagina din cartea mea?

-Bella? A intrebat Edward cu o voce fara emotie cand eu am ezitat.

-Vreau sa urmaresc dara, i-am spus, mirosind urma usoara a lui Alice care era alta decat cea din traseul de mai devreme. Eram noua la asta dar mie imi mirosea exact la fel, mai putin fara mirosul lui Jasper.

Ochii aurii ai lui Edward erau goi.

-Probabil ca duce inapoi la casa.

-Atunci o sa ne intalnim acolo.

La inceput am crezut ca o sa ma lase sa ma duc singura dar apoi, cand m-am miscat cativa pasi inainte ochii lui goi au prins viata.

-O sa vin cu tine, a spus el incet. O sa ne intalnim acasa Carlisle.

El a incuviintat si a plecat impreuna cu ceilalti. Am asteptat pana cand ei nu mai erau in vedere si apoi m-am uitat intrebatoare la Edward.

-Nu te puteam lasa sa pleci de langa mine, mi-a explicat cu o voce inceata. Ma doare numai sa-mi imaginez.

Am inteles fara mai multe explicatii. M-am gandit sa fiu separata de el acum si am realizat ca as fi simtit aceeasi durere, nu conta cat de scurta era separarea.

Era atat de putin timp in care mai puteam sa fim impreuna. Am intins mana spre el si el a luat-o.

-Sa ne grabim, a spus, o sa se trezeasca Renesmee.

Am dat din cap si am inceput sa alergam iar.

Era probabil un lucru prostesc, sa pierdem timpul departe de Renesmee, numai de dragul curiozitatii. Dar biletul ma deranja pe mine. Alice putea sa lase mesajul pe un bolovan sau pe un trunchi de copac daca nu avea ustensile de scris. Putea sa fure o cutie de Post-it din oricare alta casa de pe autostrada. De ce din cartea mea? Cand a luat-o?

Destul de sigur, urma ajungea la casuta, dupa un drum circular care statea destul de departe de casa Cullen si de lupii din padurea din apropiere. Sprancenele lui Edward s-au strans de confuzie cand a devenit evident trasul pe care il avea urma.

A incercat sa inteleaga.

-L-a lasat pe Jasper sa astepte si ea a venit aici?

Eram aproape de casuta acum si eu ma simteam nelinistita. Eram fericita ca mana lui Edward era in a mea dar simteam si ca ar fi fost mai bine sa fiu aici singura. Sa rupa pagina si sa o duca inapoi la Jasper era in lucru foarte ciudat pentru Alice. Simteam ca este un mesaj in actiunea ei – unul pe care nu il intelegeam deloc. Dar era cartea mea, asa ca mesajul *era* pentru

mine. Daca mesajul era pentru Edward nu ar fi luat o pagina din una din cartile lui...?

-Lasa-ma un minut, am spus si mi-am eliberat mana cand am ajuns in dreptul usii.

Fruntea lui s-a incruntat.

-Bella?

-Te rog? Treizeci de secunde.

Nu am asteptat ca el sa raspunda. Am intrat pe usa, tragand-o in spatele meu. Am mers direct la raftul cu carti. Urma lui Alice era proaspata – mai putin de o zi vechime.

Un foc pe care nu l-am facut eu ardea incet, dar fierbinte, in semineu. Am luat *The Merchant of Venice* din raft si am deschis-o la pagina de inceput.

Acolo, langa marginea zdrentuita a paginii rupte, sub cuvintele *The Merchant of Venice de William Shakespeare* era ceva scris.

Distruge asta.

Dedesubt era un nume si o adresa in Seattle.

Cand Edward a venit pe usa dupa numai treisprezece secunde in loc de treizeci, eu ma uitam la carte cum arde.

-Ce s-a intamplat Bella?

-Ea a fost aici. A rupt o pagina din cartea mea ca sa scrie biletul pe ea.

-De ce?

-Nu stiu de ce.

-De ce ai ars-o?

-Eu – eu, m-am incrunatat lasand toata frustrarea si durerea sa se vada pe fata. Nu steam ce incerca Alice sa-mi spuna, numai ca ea a incercat sa ascunda ceva de toti inafara de mine.

Singura persoana a carei minti nu putea fi citita de Edward. Deci ea vroia sa il tina pe el in intuneric si era probabil pentru un motiv destul de bun.

-Asa mi s-a parut correct.

-Nu stim ce face ea, a spus incet.

Ma uitam in flacari. Eu eram singura persoana din lume care il putea mintii pe Edward.

Asta vroia Alice de la mine? Ultima ei rugamine?

-Cand eram in avion spre Italia, am soptit – aceasta nu era o minciuna, exceptand numai contextul – in drum ca sa te salvam pe tine ... ea l-a mintit pe Jasper ca el sa nu vina dupa noi.

El stia ca daca ar fi fost fata in fata cu Volturii, ar fi murit. Ar fi vrut sa moara ea decat sa il puna pe el in pericol. Ar fi dorit ca eu sa mor. Ar fi dorit ca tu sa mori.

Edward nu a raspuns.

-Ea are prioritatile ei, am spus. Imi facea inima inghetata sa intepe cand am realizat ca explicatia mea nu era o minciuna in niciun fel.

-Nu pot sa cred, a spus Edward. El nu a spus-o ca si cand s-ar fi certat cu mine – era ca si cum s-ar fi certat cu el insusi. Poate ca era doar Jasper in pericol. Planul ei ar merge pentru restul din noi dar el ar fi pierdut daca ar fi ramas. Poate ...

-Ne-ar fi putut spune asta. L-ar fi trimis departe doar pe el.

-Dar ar fi plecat Jasper? Poate ca il minte din nou.

-Poate, m-am prefacut ca sunt de acord. Ar trebui sa mergem acasa. Nu mai e timp. Edward m-a luat de mana si am fugit.

Biletul de la Alice nu mi-a dat sperante. Daca era o cale ca sa evitam macelarirea de la infruntarea care se anunta, Alice ar fi ramas. Nu vedeam o alta posibilitate. Deci era altceva ceea ce imi dadea ea mie. Nu era o cale de scapare. Dar ce alt ceva ar crede ea ca vreau eu? Poate o cale de salvare pentru ceva? Mai ramanea *ceva* ce mai puteam salva?

Carlisle si ceilalti nu au stat linistiti pana am venit. Fusesem separati de ei de cinci minute si ei erau deja pregatiti de plecare. In colt, Jacob era iar om si o tineau pe Renesmee in brate, amandoi se uitau la noi cu ochii mariti.

Rosalie si-a schimbat rochia de matase cu niste blugi tapeni, pantofi de alergat si o bluza cu nasturi groasa in genul pe care o folosesc excursionistii pentru calatorii lungi.

Esmee era imbracata asemenator. Pe masa era un glob pamantesc dar ei nu se mai uitau la ei, terminasera si ne asteptau pe noi.

Atmosfera era ma pozitiva acum decat inainte; le facea bine sa fie in actiune. Sperantele lor se tineau de instructiunile lui Alice.

Ma uitam la glob si ma gandeam unde o sa mergem mai intai.

-Noi o sa stam aici? A intrebat Edward uitandu-se la Carlisle. El nu parea fericit.

-Alice a spus ca o sa trebuiasca sa o aratam pe Renesmee oamenilor si trebuie sa avem grija. A spus Carlisle. O sa trimitem pe cine putem aici – Edward tu o sa fii cel mai bun ca sa faci treaba aceasta delicata.

Edward a dat o singura data din cap si nu era incantat.

-Este foarte mult teren de acoperit.

-O sa ne despartim, a raspuns Emmett. Rose si cu mine o sa mergem dupa nomazi.

-Tu o sa fi foarte ocupat aici, a spus Carlisle. Familia Tanyei o sa fie aici dimineata si habar nu o sa aiba de ce. In primul rand trebuie sa-i convingi sa nu reactioneze in felul in care a reactionat Irina. In al doilea rand trebuie sa vezi ce a vrut sa zica Alice despre Eleazar. Apoi dupa toate astea, o sa ramana ei sa fie martori pentru noi? O sa inceapa iar pe masura ce o sa

vina si ceilalti – daca reusim sa mai facem pe cineva sa vina in primul rand. Carlisle a oftat. Treaba ta se poate foarte bine sa fie cea mai grea. O sa ne intoarcem sa va ajutam cat de repede putem.

Carlisle si-a pus mana pe umarul lui Edward pentru o secunda si apoi m-a sarutat pe frunte. Esmé ne-a imbratisat pe amandoi si Emmett ne-a lovit usor pe amandoi in umar.

Rosalie s-a fortat sa ii iasa un zambet spre Edward si spre mine, i-a trimis un sarut lui Renesmee si i-a dat lui Jacob un ranjet, pe jumatate strambat.

-Mult noroc, le-a urat Edward.

-La fel si voua, a spus Carlisle. Toti avem nevoie de el.

I-am urmarit pe toti cum au plecat, dorindu-mi sa simt si eu speranta care era in ei, si sa pot sa fiu singura in fata unui computer pentru cateva secunde. Trebuia sa-mi dau seama cine este aceasta persoana J. Jenks si de ce s-a chinuit Alice asa de mult ca sa imi dea numele lui numai mie.

Renesmee s-a intors in bratele lui Jacob ca sa il atinga pe obraz.

-Nu stiu daca prietenii lui Carlisle o sa vina. Eu asa sper. Se pare ca pentru moment suntem depasiti numeric, i-a murmurat Jacob lui Renesmee.

Deci stia. Renesmee a inteles foarte clar despre ce era vorba. Toata treaba aceasta cu sufletul-pereche-ii-da-perechii-lui-tot- ceea-ce-isi-doreste incepea sa fie din ce in ce mai serioasa. Nu era protejarea ei mai importanta decat raspunsul la unele intrebari?

Ma uitam cu grija la fata ei. Ea nu parea inspaimantata, numai nerabdatoare si foarte serioasa ca urmare a conversatiei pe care o avea cu Jacob in felul ei tacut.

-Nu, noi nu putem sa ajutam, noi trebuie sa ramanem aici, a continuat el. Oamenii o sa vina sa te vada pe tine, nu scenariul.

Renesmee s-a incrunat la el.

-Nu, eu nu trebuie sa plec nicaieri, i-a spus el ei. Apoi s-a uitat la Edward si fata i s-a impietrit la gandul ca nu are dreptate. Nu-i asa?

Edward a ezitat.

-Zi tare, a spus Jacob, vocea lui era aspra de incordare. El era la fel ca si noi in punctual de fierbere.

-Vampirii care o sa vina nu sunt la fel ca noi, a spus Edward. Familia Tanyei este singura ca noi, care acorda importanta vietii umane, si chiar si ei nu se gandesc prea mult la varcolaci. Cred ca ar fi mai bine-

-Pot sa am grija de mine, a interupt Jacob.

-Ar fi mai in siguranta pentru Renesmee, a continuat Edward, daca ei ar crede povestea noastra despre ea fara sa fie patata de asocierea cu un varcolac.

-Hal de prieteni. Ei v-ar intoarce spatele numai din cauza celor cu care umblati?

-Cred ca ei ar fi mult ma toleranti in situatii normale. Dar trebuie sa intelegi ca acceptarea lui Nessie nu o sa fie ceva foarte simplu. De ce am vrea sa facem lucrurile si mai greu de inteles?

Carlisle i-a explicat lui Jacob legea cu privire la copiii nemuritori aseara.

-Copiii nemuritori au fost ceva chiar asa de grav? A intrebat el.

-Nu poti sa iti inchipui adancimea cicatricilor care au ramas in psihicul vampirilor.

-Edward... era inca ciudat sa il aud pe Jacob ca foloseste numele lui Edward fara rautate.

-Stiu Jake. Stiu ca iti este greu sa fii departe de ea. O sa vedem ce facem – sa vedem cum sa reactioneze ei cu ea. Oricum Nessie o sa fie o aparitie incognito in urmatoarele saptamani cu mai multe ocazii. O sa trebuiasca sa stea in casuta pana cand o sa fie timpul sa o prezentam. Atata timp cat tu o sa pastrezi o distanta sigura fata de casa mare

-Pot sa fac asta. Compania apare de dimineana nu?

-Da. Cei mai apropiati prieteni ai nostrii. In acest caz, in special, o sa fie mai bine sa spunem lucrurilor pe nume cat mai repede posibil. Tu poti sa stai aici. Tanya stie de tine. Ea l-a cunoscut pe Seth.

-Asa e.

-Ar trebui sa-i spui lui Sam ce se intampla. S-ar putea sa apara straini in padure in curand.

-Ai dreptate. Desi ii sunt dator si eu cu ceva liniste dupa ce s-a intamplat azi noapte.

-Sa o asculti pe Alice este de obicei cel mai bun lucru pe care l-ai putea face.

Dintii lui Jacob s-au strans si am putut sa-mi dau seama ca impartasea aceleasi sentimente cu Sam cu privire la ceea ce a facut Alice si cu Jasper.

Cat ei au vorbit eu ma indreptam spre geamurile din spate, incercand sa par distrasa si nelinistita. Nu era ceva greu de facut. Mi-am aplecat capul de peretele care mergea de la sufragerie spre bucatarie, chiar in dreptul unui birou cu calculator. Mi-am trecut degetele peste taste in timp ce ma uitam spre padure, incercand sa para ca ma uit in gol. Oare vampirii chiar

pot sa faca asta, sa para ca nu se gandesc la nimic? Nu m-am gandit ca mi-ar da cineva o atentie deosebita si nici nu m-am intors sa verific. Monitorul s-a aprins. Eu mi-am trecut degetele iar peste tastatura. Apoi le faceam sa bata incet peste biroul de lemn, dar ca sa para o miscare intamplatoare. Alta miscare peste tastatura.

Am scanat ecranul cu privirea periferica.

Nu era nimeni J. Jenks dar era cineva Jason Jenks. Un avocat. Am mai trecut cu degetele peste tastatura, incercand ca miscarea sa fie egala, ca si cum ai mangaia o pisica de care nu ai uitat ca iti sta in brate. Jason Jenks avea un site de internet foarte modern pentru firma lui dar adresa de pe pagina era gresita. In Seattle, dar avea alt cod postal. Am retinut numarul de

telefon si am mentinut ritmul cu care bateam in tastatura, dar nimic diferit, era de parca adresa pe care o aveam nici nu exista. Vroiam sa ma uit pe o harta dar am decis ca imi fortam norocul. Inca o trecere peste butoane si am sters istoricul cautarilor... Am continuat sa ma uit pe geam si am trecut cu mana peste lemn inca de cateva ori. Am auzit pasi usori pe podea ca veneau spre mine si m-am intors, sperand sa am exact aceeasi expresie ca mai inainte.

Renesmee s-a intins spre mine si eu mi-am deschis bratele. Ea a sarit, mirosea puternic a varcolac, si si-a rezemat capul de gatul meu.

Nu stiam daca am sa pot sa suport asa ceva. Cat de mult ma temeam eu pentru viata mea, sau pentru a lui Edward sau pentru cea a familiei mele, tot nu era acelasi sentiment care ma teroriza pentru siguranta fetei mele. Trebuia sa fie o cale sa o salvez, chiar si daca acesta era singurul lucru pe care il mai puteam face.

Dintr-o data, stiam ca aceasta este lucrul cel ma de pret. Cu restul temerilor puteam sa traiesc, dar daca viata ei era in pericol nu as fi putut sa suport. Asta nu.

Ea era singurul lucru pe care *trebuia* pur si simplu sa il salvez.

Oare Alice si-a dat seama cum o sa ma simt?

Mana lui Renesmee mi-a atins usor obrazul.

Ea mi-a aratat propria fata, a lui Edward, a lui Jacob, a lui Rosalie, a lui Esme, a lui Carlisle, a lui Alice si a lui Jasper trecand peste fete lor din ce in ce mai repede. Seth si Leah. Charlie si Sue si Billy. Iar si iar. Isi facea griji, la fel ca noi toti. Ea isi facea doar griji. Jake a tinut de ea ce este mai rau, faptul ca toti o sa murim intr-o luna.

Ea a ramas pe fata lui Alice mai mult timp si era confuza. Unde era Alice?

-Nu stiu, i-am soptit. Dar ea este Alice. Ea o sa faca ce este mai bine, ca intotdeauna.

Cel mai bun lucru pentru ea, in orice caz. Uram ca trebuie sa gandesc asa despre ea, dar cum as putea sa explic in aceasta situatie?

Renesmee a oftat si a continuat sa stea pe fata ei.

-Si mie imi este dor de ea.

Am simtit ca fata mea se misca, incerca sa gaseasca o expresie care sa mearga cu durerea care era inauntru. Ochii mei se simteau ciudat si uscati; ei

au clipit la senzatia care nu era confortabila. Mi-am muscat buza. Cand am luat urmatoarea gura de aer, el a trecut prin gat de parca m-as fi inecat cu el.

Renesmee s-a tras ca sa se uite la mine si am vazut fata mea oglindita in gandurile ei si in ochii ei. Aratam la fel cum arata Esme de dimineata.

Deci acesta era sentimental cand iti venea sa pangi.

Ochii lui Renesmee au stralucit uzi cand se uita la mine. Ea mi-a atins fata, nu-mi arata nimic, incerca doar sa ma linisteasca.

Nu am crezut ca o sa vad legatura mama-fiica intoarsa intre noi, in felul in care fusese tot timpul intre mine si Renee. Dar nu aveam o imagine foarte clara a ceea ce va fi in viitor. Lacrima a cazut din coltul ochiului lui Renesmee. Eu i-am sters-o cu un sarut. Ea si-a atins ochiul uimita si apoi s-a uitat la umezeala de pe degetul ei.

-Nu plange, i-am spus. O sa fie bine. O sa gasesc o cale sa trecem si peste asta.

Daca nu imi ramanea nimic de facut, tot o sa pot sa o salvez pe Renesmee. Eram acum mai sigura dect oricand ca acest lucru mi-l daduse Alice. Ea ar stii cum sa fac. Ea mi-ar fi lasat o cale.

30. Irezistibil

Erau asa de multe lucruri la care sa ma gandesc.

Cum aveam sa gesesc un tim singura si sa-l caut pe J. Jenks si de ce a vrut Alice ca eu sa stiu despre el?

Daca indiciul lui Alice nu era despre Renesmee, cum as fi putut sa imi salvez fiica? Cum aveam eu si Edward sa le explicam lucrurile familiei Tanyei in aceasta dimineata?

Ce ar fi daca ar reactiona si ei ca Irina? Daca totul se transforma intr-o lupta? Eu nu stiam cum sa ma lupt. Cum aveam sa invat asta in numai o luna? Era vreo sansa sa pot invata suficient de repede si sa fiu periculoasa macar pentru un membru Volturi? Sau eram blestemata sa fiu total neputincioasa? Numai un alt nou-nascut de care era usor sa te lipsesti?

Aveam nevoie de atat de multe raspunsuri, dar nu aveam timp sa imi pun intrebarile. Dorind mai multa normalitate pentru Renesmee, am insistat sa o duc la noi in casuta ca sa doarma. Jacob se simtea mai bine momentan in forma lui de lup; putea sa suporte stresul mai bine atunci cand era pregatit pentru lupta. Si eu imi doream sa ma simt la fel, sa fiu pregatita. El a fugit in padure, sa mai verifice.

Dupa ce ea a adormit profund, eu am pus-o pe Renesmee in patul ei si apoi m-am dus in camera din fata ca sa ii pun intrebari lui Edward. Cele la care puteam momentan sa astept raspunsuri; una din cele mai dificile incercari era ideea de a ascunde ceva de el, chiar si cu avantajul de a avea gandurile mute.

El statea cu spatele la mine si se uita la foc.

-Edward eu –

El s-a intors si a traversat camera intr-o miscare ce parea ca nu a existat, nici macar intr-o fractiune de secunda. Eu am avut timp numai sa vad concentrarea din privirea lui inainte ca buzele lui sa se striveasca de ale mele si inainte ca mainile lui sa le blocheze pe ale mele asemeni unor lanturi de otel.

Nu m-am mai gandit la intrebarile mele pentru restul noptii. Nu mi-a luat mult sa inteleg motivul acestei stari si chiar mai putin sa simt exact la fel ca el. Planificasem anii in care sa ma obisnuiesc intr-un fel cu pasiune coplesi-toare pe care o simteam pentru el fizic. Si apoi cateva secole in care sa ma bucur de ea. Daca aveam numai o luna de stat impreuna ... Ei bine nu vedeam cum as putea sa suport acest sfarsit. Pentru moment nu am putut sa fiu decat foarte egoista. Si tot ce vroiam era sa il iubesc cat de mult puteam in acest timp.

A fost greu sa ma dezlipesc de el atunci cand soarele a rasarit dar aveam treaba de facut, treaba ce probabil era ma grea decat cautarea pe care o facea familia noastra. Cand am putut sa ma gandesc la ceea ce urma, eram foarte tensionata; ma simteam de parca nervii ei erau intinsi la maxim si erau din ce in ce mai subtiri.

-As vrea sa existe o cale sa iau informatia de la Eleazar inainte sa le spunem de Nessie, a murmurat Edward in timp ce se imbraca repede in dulapul imens, ce imi amintea de Alice mai mult decat mi-as fi dorit. Doar ca sa fim siguri.

-Dar el nu ar intelege intrebare ca sa poata raspunde, am fost de accord. Tu crezi ca ei o sa ne lase sa le explicam?

-Nu stiu.

Am luat-o pe Renesmee, care inca dormea, din pat si am tinut-o asa de aproape incat bucelele ei erau presate de fata mea; mirosul ei dulce, atat de aproape, era mai puternic decat oricare alt miros.

Nu puteam sa ma pierd o alta secunda din zi. Erau inca multe intrebari la care aveam nevoie de raspuns si nu stiam cat timp eu si cu Edward mai aveam ca sa fim singuri. Daca totul mergea bine cu familia Tanyei, speram sa avem companie pentru o perioada mai indelungata.

-Edward, o sa ma inveti si pe mine cum sa ma lupt? L-am intrebat, eram incordata cat am asteptat reactia lui, in timp ce el tineva usa deschisa pentru mine.

A fost ceea ce ma asteptam. El a inghetat si ochii lui au trecut peste mine cu o semnificatie importanta, ca si cum s-ar fi uitat la mine pentru prima sau pentru ultima oara.

Ochii lui au ramas peste fiica noastra care dormea la mine in brate.

-Daca o sa trebuiasca sa ne luptam, nu o sa fie mult din partea noastra de facut, a spus grav.

Eu mi-am pastrat vocea egala.

-M-ai lasa incapabila sa ma pot apara singura?

El a inghitit convulsive si usa s-a cutremurat, protesta pe masura ce mana lui se strangea pe ea. Apoi a spus.

-Cand o spui asa... presupun ca ar trebui sa ne apucam de treaba cat de repede putem.

Am dat si eu din cap si apoi am inceput sa mergem spre casa cea mare. Nu ne-am grabit. Ma intrebam ce puteam face eu ca sa am o speranta ca pot sa fac o diferenta. Eu eram putin mai speciala, in felul meu – daca a avea natural un craniu mai gros se poate considera ceva special. Avea vreo importanta?

-Care ai spune tu ca este cel mai mare avantaj al lor? Ei au macar o slabiciune? Edward nu trebuia sa intrebe ca sa inteleaga ca ma refeream la Volturi.

-Alec si Jane sunt cea mai mare ofensiva a lor, a spus fara emotii de parca am fi vorbit de un meci de basket. Jucatorii lor defensivi rar apuca sa aiba parte de actiune.

-Pentru ca Jane poate sa te faca sa arzi acolo unde stai – cel putin mental.

-Alec ce face? Nu ai spus tu odata ca el e chiar mai periculos decat Jane?

-Da, intr-un fel el este antidotul lui Jane. Ea te face sa simti cea mai mare durere imaginabila. Alec, pe cealalta parte te face sa nu simti nimic. Absolut nimic. Cateodata cand Volturii sunt inimosi, il pun pe Alec sa-l anestezieze inainte sa-l execute. Daca ei s-au predat sau i-au facut pe plac intr-un anumit fel.

-Anestezic? Dar cum poate fi asta mai periculos decat ceea ce face Jane?

-Pentru ca el iti taie toate simturile. Nicio durere dar nici miros nici vaz sau auz. Esti total lipsit de simturi. Esti complet singur in intuneric. Nici macar nu simti cand iti dau foc.

M-am cutremurat. Asta era cea mai buna cale pe care o speram? Sa nu vedem sau sa simtim moartea atunci cand ea ataca?

-Asta il face pe el la fel de periculos ca Jane, a continuat Edward pe acelasi ton indiferent, pot amandoi sa te lase neputincios, te fac o tinta fara putere. Diferenta intre ei e ca diferenta intre mine si Aro. Aro aude mintea unei persoane o data. Jane nu poate sa raneasca decat o persoana o data. Eu pot sa-i aud pe toti in acelasi timp.

Am simtit un frison cand am inteles unde vrea sa ajunga.

-Si Alec poate sa ne incapaciteze pe toti in acelasi timp? Am sosit.

-Da, mi-a spus el. Daca isi foloseste darul impotriva noastra, noi o sa stam complet orbi si surzi pana cand ei o sa ajunga langa noi sa ne ucida – poate o sa ne arda fara ca macar sa se mai oboseasca sa ne dezmembreze. Oh, am putea sa ripostam dar ar fi foarte probabil sa ne ranim intre noi decat sa putem sa-i ranim pe ei.

Am mers in liniste cateva secunde. O idee se forma la mine in cap. Nu foarte promitatoare, dar era mai buna decat nimic.

-Tu crezi ca Alec este un luptator foarte bun? Am intrebat. Inafara de ceea ce poate face, vreau sa spun. Daca ar trebui sa se lupte fara darul lui. Ma intreb daca el a incercat macar...

Edward s-a uitat la mine incrunat.

-La ce te gandesti?

Eu ma uitam inainte.

-Pai, el probabil ca mie nu poate sa-mi faca nimic, nu-i asa? Daca ceea ce face el este ca ceea ce face Aro si Jane si tu. Poate... daca el nu a avut niciodata nevoia sa se apere... si daca eu invat cateva smecherii –

-El este cu Volturii de cateva secole, mi-a taiat-o Edward si vocea ii era panicata.

El probabil ca vedea in cap aceeasi imagine ca si mine: familia Cullen stateau neputinciosi si fara ajutor ca niste statui pe terenul de lupta – toti inafara de mine. Eu as fi fost singura care as fi *putut* sa lupt.

-Da, tu sigur esti imuna la puterea lui, dar tu inca esti un nou-nascut Bella. Nu pot sa te fac un luptator atat de puternic in cateva saptamani. Sunt sigur ca si el s-a pregatit.

-Poate ca da poate ca nu. Este singurul lucru pe care eu il pot face si ceilalti nu. Daca pot numai sa-l *distrag* o secunda – oare as putea sa rezist suficient cat sa le dau celorlalti o sansa?

-Te rog Bella, a spus Edward printre dinti. Hai sa nu vorbim de asta.

-Fii rezonabil.

-O sa incerc sa te invat ce pot, dar te rog nu ma face sa cred ca te-ai sacrifica de dragul diversiunii – el s-a inecat si nu a mai terminat.

Am dat din cap. Atunci o sa-mi tin planurile doar pentru mine. Primul Alec, si apoi daca eram suficient de norocoasa ca sa castig, Jane. Daca as putea sa egalez lucrurile – sa inlatur ofensiva coplesitoare a Volturilor. Poate ca atunci ar fi fost o sansa... mintea mea a luat-o inainte. Daca as fi putut sa ii distrag sau chiar sa-i elimin? Sincer, de ce ar fi avut nevoie Alec sau Jane sa invete sa se lupte? Nu mi-o imaginam pe micuta Jane ca ar renunta la avantajul ei nici macar pentru a invata.

Daca as fi putut sa-iucid pe ei, asta ar fi o diferenta.

-Trebuia sa invat totul. Cat de mult o sa poti sa imi bagi in cap in urmatoarea luna, am murmurat.

El s-a comportat de parca nici nu as fi vorbit.

Cine mai era? As putea cel putin sa-mi fac planul in caz ca, as fi supravietuit dupa ce il atacam pe Alec, sa nu fie nicio ezitare in atacul meu. Am incercat la o alta situatie in care craniul meu gros ar putea sa-mi dea un avantaj. Nu stiam suficient despre ce fac ceilalti.

Evident ca luptatorii ca imensul Felix ma depaseau. Puteam sa incerc sa-i dau ocazia lui Emmett sa aiba o lupta dreapta. Nu stiam mai multe despre restul garzii Volturilor, inafara de Demetri...

Fata mea era perfect calma cand m-am gandit la Demetri. Fara indoiala el este un luptator. Nu ar fi fost alta cale ca el sa supravietuiasca asa de mult, tot timpul in punctul de atac. Si el mereu ar fi fost in frunte, pentru ca el era

urmaritorul lor – cel mai bun din lume fara indoiala. Daca ar fi fost cineva mai bun, Volturii l-ar fi luat. Aro nu se inconjura de al doilea cel mai bun....

Daca Demetri nu exista, atunci noi am *putea* sa fugim. Cine ar mai fi supravietuit, oricum. Fiica mea, calda in bratele mele ... Cineva care ar putea sa fuga cu ea. Jacob sau Rosalie, cine ar fi ramas.

Si... daca Demetri nu exista, atunci Alice si Jasper ar fi in siguranta pentru totdeauna.

Asta a vazut Alice? Acea parte din familia noastra ar fi putut sa mai traiasca? Ei doi, cel putin.

Puteam sa ii cer asta?

-Demetri....., am spus.

-Demetri e al meu, a spus Edward cu vocea dura. M-am uitat la el repede si am vazut ca expresia lui era violent.

-De ce? Am soptit.

La inceput nu mi-a raspuns. Ajunsesem la rau cand a murmurat in sfarsit

-Pentru Alice. Este singura multumire pe care pot sa i-o dau pentru acesti ultimi cincizeci de ani.

Deci gandurile lui erau in linie cu ale mele.

Am auzit labele mari ale lui Jacob cum se auzeau peste pamantul inghetat. In cateva secunde a trecut pe langa mine si ochii lui negrii erau concentrati pe Renesmee.

Am dat o data din cap si apoi m-am intors la intrebarile mele. Era asa de putin timp.

-Edward, de ce crezi ca a zis Alice sa-l intrebam pe Eleazar despre Volturi? A fost in Italia recent sau ceva? Ce ar putea el sa stie?

-Eleazar stie totul cand vine vorba de Volturi. Am uitat ca tu nu stii dar el a fost unul dintre ei.

Am sasait fara sa vreau. Jacob a marait alaturi de mine.

-Ce? Am cerut si mi-l imaginam pe frumosul barbat brunet de la nunta noastra imbracat intr-o mantie lunga si cenusie.

Fata lui Edward era mai linistita acum – zambea putin.

-Eleazar este o persoana foarte miloasa. Nu era complet multumit de Volturi, dar respecta legea si nevoia ca ea sa fie respectata. El avea impresia ca lucreaza pentru binele absolut. El nu regreta timpul alaturi de ei. Dar cand a gasit-o pe Carmen, el si-a gasit locul in lume. Ei sunt oameni foarte asemanatori, amandoi sunt foarte milosi pentru niste vampiri. El a

zambit iar. Ei au intalnit-o pe Tanya si pe surorile ei si nu s-au mai uitat inapoi. Ei sunt foarte potriviti pentru acest stil de viata. Daca ei nu ar fi gasit-o

pe Tanya imi imaginez ca ar fi descoperit singuri pana la urma o cale sa traiasca fara sange uman.

Imaginile din mintea mea erau incurcate. Nu le puteam face sa se potriveasca. Un soldat al Volturilor intelegator?

Edward s-a uitat la Jacob si a raspuns la o intrebare tacuta.

-Nu, el nu a fost unul dintre luptatori, ca sa spun asa. El avea un dar pe care ei l-au gasit convenabil.

Jacob probabil ca a pus intrebarea cea mai evident.

-El are un sentiment instinctiv in ceea ce priveste darurile celorlalti – extra abilitatile pe care un alt vampir le are, i-a spus Edward. El putea sa-i dea lui Aro o idee generala despre ce fiecare vampir putea sa faca numai daca era in apropierea lui sau a ei. Asta era util cand ei plecau la lupta. El putea sa ii avertizeze daca cineva din clanul opus avea o putere ce le putea face probleme. Asta era rar; ai nevoie de ceva maiestrie ca sa fi considerat un inconvenient pentru Volturi in acest moment. Cel mai des, avertismentul i-ar fi dat lui Aro sansa sa il salveze pe cel care putea fi folositor pentru el. Talentul lui Eleazar mergea chiar si pentru oameni. Dar el trebuie sa se concentreze foarte mult cand e vorba de oameni pentru ca instinctual latent este foarte incurcat. Aro il pune pe el sa testeze oamenii pe care el vroia sa ii faca sa i se alature, sa vada daca ar avea ceva potential. Lui Aro i-a parut rau cand a plecat.

-L-au lasat sa plece? Am intebat. Pur si simplu?

Zambetul lui era mai intunecat, putin sucit.

-Volturii se presupune ca nu sunt rai in felul in care ti de par tie. Ei se presupune ca sunt temelia pacii si a civilizatiei. Fiecare membru al garzii alege singur sa ii serveasca. Este ceva de prestigiu; ei toti sunt foarte mandri ca sunt acolo, nu sunt fortati sa stea.

Eu m-am strambat cu fata in pamant.

-Ei sunt pusi acolo ca sa fie rai si nemilosii numai cu criminalii Bella.

-Noi nu suntem criminali.

Jacob a latrat si el in acord cu ceea ce am spus eu.

-Ei nu stiu asta.

-Tu chiar crezi ca ii putem face sa stea si sa asculte?

Edward a exitat numai pentru o fractiune de secunda si apoi a dat din umeri.

-Daca o sa gasim suficienti prieteni sa stea alaturi de noi. Poate.

Daca. Am simtit dintr-o data presiunea a ceea ce ne astepta astazi. Edward si cu mine am inceput sa ne miscam mai repede, continuand intr-o alergare. Jacob ne-a ajuns repede.

-Tanya nu o sa mai intarzie mult, a spus Edward. Trebuie sa fim gata.

Cum am putea sa fim gata? Am aranjat si am rearanjat, ne-am gandit si ne-am para gandit. Renesmee sa se vada de la inceput? Sau sa o ascundem la inceput? Jacob sa fie in camera? Sau afara? El i-a spus haitei lui sa stea in apropiere dar sa fie invizibili. Sa faca si el la fel?

In final, Renesmee, Jacob – in forma lui umana - si cu mine asteptam dupa coltul opus cu usa de la intrare, in bucatarie, stand la masa mare si lucioasa.

Jacob m-a lasat pe mine sa o tin pe Renesmee; avea nevoie de loc in caz ca trebuia sa se transforme repede; eu nu aveam nevoie de maini libere.

Am incercat sa imi aduc aminte de Tanya, Kate, Carmen si Eleazar de la nunta. Fetele lor erau neclare in amintirile mele umane. Nu stia decat ca ei sunt frumosi, doi blonzi si doi bruneti. Nu imi puteam aduce aminte daca era ceva bunatate in ochii lor.

Edward se apleca fara emotii de peretele negru de sticla, uitandu-se spre usa de la intrare. Nu mi se parea ca se uita la camera din fata lui.

Noi ascultam masinile care treceau pe autostrada, niciuna nu incetinea. Renesmee era ghemuita la gatul meu, cu mana era pe obrazul meu dar nu imi arata nimic. Nu avea imagini pentru ceea ce simtea acum.

-Si daca ei nu ma plac? A soptit ea si toti ne-am uitat la fata ei.

-Bineinteles ca o sa te – incepuse Jacob sa spuna dar l-am oprit cu o privire.

-Ei nu te inteleg Renesmee pentru ca nu au mai intalnit pe cineva ca tine, i-am spus ei, fara sa vreau sa o mint cu promisiuni care puteau sa nu fie adevarate.

-Sa-i facem sa inteleaga, aceasta este problema.

Ea a oftat si in mintea mea ea a aratat imaginea tuturor rapid.

Vampir, om, varcolac. Ea nu se potrivea nicaieri.

-Tu esti speciala, asta nu e un lucru rau.

Ea a dat din cap si nu era de acord. Ea se gandea la fetele noastre caudate si a spus

-Este vina mea.

-Nu, Jacob, Edward, si cu mine am spus in acelasi timp, dar inainte sa putem ca continuam am auzit sunetul pe care il asteptam: o masina care incetinea pe autostrada, rotile care se mutau de pe sosea in pamantul moale.

Edward a iesit de dupa colt ca sa stea langa usa. Renesmee s-a ascuns in parul meu. Jacob si cu mine ne uitam unul la altul peste masa, disperarea era pe fetele noastre.

Masina s-a miscat repede printre copaci, mai repede decat conduceau Charlie sau Sue.

Am auzit cum au tras masina in poiana si au oprit la usa du=in fata. Patru usi s-au deschis si sau inchis. Ei nu vorbeau cand s-au apropiat de usa. Edward a deschis inainte ca ei sa ciocane.

-Edward! O voce de femeie a spus entuziasmata.

-Buna Tanya. Kate, Carmen, Eleazar.

Trei saluturi murmurate.

Carlisle a spus ca trebuie sa vorbesti cu noi imediat, a spus prima voce, Tanya. Puteam sa aud ca ei erau inca afara. Imi imaginam ca Edward este in usa, blocandu-le intrarea.

-Care e problema? Problem acu varcolacii?

Jacob si-a dat ochii peste cap.

-Nu, a raspuns Edward. Alianta noastra cu varcolacii este mai stransa ca oricand.

O voce de femeie a chicotit.

-Nu ai de gand sa ne invite inauntru? A intrebat Tanya. Si apoi a continuat fara sa astepte un raspuns. Unde e Carlisle?

-Carlisle a trebuit sa plece.

A urmat tacere.

-Ce se intamplaEdward? A cerut Tanya.

-Daca ati putea sa-mi acordati prezumtia de nevinovatie pentru cateva minute, a raspuns. Am ceva ce e mai greu de explicat si am nevoie ca toti sa fiti deschisi la minte pana cand o sa intelegeti.

-Carlisle este in regula? O voce de barbat a intrebat. Eleazar.

-Niciunul dintre noi nu e bine Eleazar, a spus Edward si apoi a batut ceva, probabil ca umarul lui Eleazar. Dar fizic, Carlisle este bine.

-Fizic? A intrebat ascutit Tanya. Ce vrei sa spui?

-Vreau sa spun ca intreaga mea familie este intr-un pericol foarte mare. Dar inainte sa va explic am nevoie de promisiunea voastra. Ascultati pana la sfarsit inainte sa reactionati. Va implor sa ma ascultati.

O tacere lunga a urmat cererii lui. Eu si cu Jacob ne uitam fara sa spunem nimic unul la celalalt in tot acest timp. Buzele lui aspre erau palide.

-Ascultam, a spus Tanya intr-un final. O sa ascultam tot inainte sa judecam.

-Multumesc Tanya, a spus Edward repede. Nu v-am fi implicat si pe voi in asta daca nu era alta cale.

Edward s-a miscat. Am auzit patru perechi de picioare ca au intrat pe usa. Cineva a stranutat.

-Stiam ca varcolacii aia sunt implicate, a marait Tanya.

-Da, si ei sunt de partea noastra. Inca o data.

Aceasta remarca a facut-o pe Tanya sa taca.

-Unde este Bella ta? Una din celelalte voci de femei a intrebat. Cum se simte?

-O sa ni se alature si ea in curand. Este bine, multumesc. A trecut la nemurire cu o finite de remarcat.

-Spune-ne despre pericol Edward, a spus Tanya incet. O sa ascultam si o sa fim de partea voastra, acolo unde trebuie sa fim.

Edward a luat o gura mare de aer.

-As vrea intai sa fiti atenti. Ascultati – in camera cealalta. Ce auziti?

Era liniste si apoi s-a auzit o miscare.

-Doar ascultati mai intai, va rog, a spus Edward.

-Un varcolac, presupun. Pot sa-i aud inima, a spus Tanya.

-Ce altceva? A intrebat Edward.

A urmat o pauza.

-Ce este acea bataie? Kate sau Carmen au intrebat. Este ... un soi de pasare?

-Nu, dar amintiti-va ce ati auzit. Acum, ce mirositi? Inafara de varcolac.

-Este un om aici? A soptit Eleazar.

-Nu, a contrazis Tanya. Nu e om ... dar... e mai apropiat de un om mai mult decat celelalte mirosuri de aici. Ce este Edward? Nu cred ca am mai mirosit acest parfum pana acum.

-Cu siguranta ca nu Tanya. Va rog, *va implor*, amintiti-va ca acesta este ceva absolut nou pentru voi. Sa va alungati temerile preconcepute.

-Am promis ca o sa scultam Edward.

-Bine atunci. Bella? Adu-o pe Renesmee te rog.

Picioarele mele erau ciudat de grele, dar stiam ca acest sentiment era numai in mintea mea. M-am fortat sa nu fiu retinuta, sa nu ma misc ciudat, cand m-am ridicat in picioare si am facut cativa pasi de dupa colt. Caldura venita de la corpul lui Jacob era ca o flacara langa mine, statea exact in spatele meu.

Am facut un pas mare in camera cea mare si apoi am inghetat, incapabila sa ma fortez sa inaintez. Renesmee a luat o gura mare de aer si apoi a tras cu ochiul de dupa parul meu, umerii ei mici s-au incordat cand astepta raspunsul.

Credeam ca m-am pregatit suficient pentru reactia lor. Pentru acuzatii, pentru tipete, pentru stresul care ii lasa nemiscati.

Tanya a sarit inapoi patru pasi, bucelele ei roz au sarit, ca un om care era in fata unui frate veninos. Kate a sarit inapoi pana a ajuns in dreptul usii si s-a

lipit de perete. Un sasait socat a iesit printre dintii ei incelestati. Eleazar s-a aruncat in fata lui Carmen cu o pozitie protectiva.

-Oh, *ce sa zic*, l-am auzit pe Jacob plangandu-se pe sub mustati.

Edward si-a pus mana pe dupa Renesmee si pe dupa mine.

-Ati promis ca ascultati, le-a adus el aminte.

-Unele lucruri nu pot fi ascultate! A exclamat Tanya. Cum ai putut Edward? Tu stii ce inseamna asta?

-Trebuie sa iesim de aici, a spus Kate nerabdatoare, mana ei era pe clanta usii.

-Edward.... Eleazar parea ca nu mai are cuvinte.

-Stati, a spus Edward, vocea lui era mai dura. Aduceti-va aminte ce ati auzit, ce ati mirosit. Renesmee nu e ceea ce credeti voi ca e.

-Nu sunt exceptii de la acea regula Edward, a sarit Tanya la el ca raspuns.

-Tanya, a spus Edward ascutit, puteti sa ii auziti bataile inimii! Opriti-va si ganditi-va ce inseamna.

-Bataile inimii? A soptit Carmen, tragand cu ochiul de dupa umarul lui Eleazar.

-Ea nu este un copil vampir complet, a raspuns Edward, indreptandu-si atentia spre expresia lui Carmen care era mai putin ostila. Este pe jumatate om.

Cei patru vampiri se uitau la el ca si cum el ar fi vorbit intr-o limba pe care ei nu o cunosteau.

-Asculta-ma, vocea lui Edward s-a schimbat pe un ton mai fin, ca de catifea, care incerca sa convinga. Renesmee este unica. Eu sunt tatal ei. Nu creatorul ei – tatal ei biologic.

Capul lui Tanya a tremurat cu o miscare foarte mica. Nu a parut constienta de ea.

-Edward doar nu te astepti sa credem ca – Eleazar incepuse sa spuna.

-Spune-mi o alta care se potriveste Eleazar. Poti sa simti caldura corpului ei in aer. Are sange care ii curge prin vene Eleazar. Poti sa-l mirosi.

-Cum? A respirat Kate.

-Bella e mama ei biologica, i-a spus Edward. Ea a conceput-o, a dus-o si a nascut-o pe Renesmee cat era inca om. Asta aproape ca a ucis-o. A trebuit sa bag foarte mult venin in inima ei ca sa o salvez.

-Nu am mai auzit asa ceva pana acum, a spus Eleazar. Umerii lui inca era tapeni si expresia rece.

-Relatiile fizice intre vampiri si oameni nu sunt ceva obisnuit, a raspuns Edward, si cu un pic de umor negru in ton. Supravietuitori umani chiar si mai improbabil. Nu sunteti de acord verilor?

Si Tanya si Kate s-au strambat la el.

-Vino Eleazar. Sigur poti sa vezi asemanarea.

A fost Carmen cea care a raspus cuvintelor lui Edward. Ea a pasit de dupa Eleazar, ignorand inceputul lui de avertisment si a mers cu grija si a venit exact in fata mea. Ea s-a aplecat jos incet si s-a uitat atenta la fata lui Renesmee.

-Se pare ca ai ochii mamei tale, a spus cu o voce joasa si calma, dar fata tatalui tau. Si apoi, ca si cand nu s-ar fi putut abtine, i-a zambit lui Renesmee.

Zambetul drept raspuns al lui Renesmee era ametitor. Mi-a atins fata fara sa isi ia ochii de la Carmen. Isi imagina ca ii atinge fata lui Carmen si se intreba daca e in regula.

-Te superi daca Renesmee iti povesteste despre ea? Am intrebat-o pe Carmen. Eram inca prea stresata ca sa vorbesc mai tare decat o soapta. Ea are un dar pentru a explica lucruri.

Carmen inca ii zambea lui Renesmee.

-Poti sa vorbesti micuto?

-Da, a raspuns Renesmee cu vocea ei subtire de soprano. Toata familia Tanya a tresarit la sunetul vocii ei cu exceptia lui Carmen. Dar pot sa-ti arat mai multe decat poti sa-ti spun.

Ea si-a pus mana ei mica peste obrazul lui Carmen.

Carmen a intepenit de parca un current electric a strabatut-o. Eleazar a fost langa ea intr-o secunda, mainile lui erau pe umerii ei ca si cum ar fi aruncat-o de acolo.

-Stai, a spus Carmen fara sa respire, ochii ei care nu mai clipeau erau blocati pe ai lui Renesmee.

Renesmee i-a aratat lui Carmen explicatia ei pentru mult timp. Fata lui Edward era concentrata cand se uita impreuna cu Carmen, si imi doream asa de mult sa aud si eu ce aude el. Jacob si-a miscat nerabdator in spatele meu si stiam ca si el doreste la fel.

-Ce ii arata Nessie? A marait el pe sub mustati.

-Totul, i-a spus Edward.

Inca un minut a trecut si Renesmee si-a luat mana de pe fata lui Carmen.

Ea zambea larg la vampirul ametit.

-Ea chiar e fiica ta, nu-i asa? A respirat Carmen mutandu-si ochii mari ca de topaz pe fata lui Edward. Un dar asa de puternic! Nu putea sa vina decat de la un tata foarte talentat.

-Crezi ce ti-a aratat? A intrebat Edward, expresia lui era concentrata.

-Fara indoiala, a spus Carmen simplu.

Fata lui Eleazar era rigida si distrasa.

-Carmen!

Carmen a luat mainile lui intr-ale ei si i le-a strans.

-Imposibil pe cat pare, Edward a spus numai adevarul. Lasa copilul sa-ti arate. Carmen l-a impins pe Eleazar mai aproape de mine si apoi i-a spus lui Renesmee.

-Arata-i si lui *mi querida*.

Renesmee a ranjit, incantata total de acceptarea lui Carmen si apoi l-a atins pe Eleazar usor pe frunte.

-Ay caray! A spus si a sarit de langa ea.

-Ce ti-a facut? A cerut Tanya, venind mai apropape. Si Kate a avansat.

-Ea incearca sa ne arate si partea ei de poveste, i-a spus Carmen lui Eleazar cu o voce linistitoare.

Renesmee s-a incrunat nerabdatoare.

-Uita-te te rog, i-a comandat lui Eleazar. Ea si-a intins mana spre el si apoi a lasat cativa centimetri intre degetele ei si fata lui, asteptand.

Eleazar se uita la ea suspicios si apoi s-a uitat la Carmen pentru ajutor. Ea a dat din cap incurajator. Eleazar a luat o gura mare de aer si apoi s-a apropiat mai mult pana cand fruntea lui a atins iar mana ei.

El s-a cutremurat cand a inceput dar a stat locului de data asta, ochii lui erau inchisi ca sa se concentreze.

-Ah, a oftat cand si-a redeschis ochii cateva minute mai tarziu. Inteleg.

Renesmee a zambit la el. El a ezitat si apoi a raspuns indoienic cu un zambet.

-Eleazar? A intrebat Tanya.

-Este adevarat Tanya. Nu este copil nemuritor. Este jumătate-om. Vino. Uita-te tu singura.

In liniste, Tanya s-a pus in fata mea ingrijorata si apoi Kate, amandoua fiind socate la prima imagine pe care au vazut-o cand Renesmee le-a atins. Dar apoi, la fel ca si Carmen si Eleazar ele pareau ca sunt complet acaparati cand totul s-a terminat.

M-am uitat la fata neteda a lui Edward, intrebându-ma daca este intr-adevar asa de usor.

Ochii lui aurii erau clari, fara indoiala. Nu era nicio grija.

-Va multumesc ca ati ascultat, a spus incet.

-Dar care e pericolul imens de care ne-ai avertizat, a spus Tanya. Vad ca nu este legat de acest copil dar sigur e legat de Volturi. Cum au aflat de ea? Cand ajung?

Nu am fost surprinsa de conexiunea ei rapida. Pana la urma, ce putea sa ameninte o familie atat de puternica cum e a mea? Numai Volturii.

-Cand Bella a vazut-o pe Irina in ziua aceea pe munte, a explicat Edward, Renesmee era cu ea.

Kate a sasait si ochii ei s-au ingustat putin.

-*Irina* a facut asta? Voua? Lui Carlisle? *Irina*?

-Nu, a soptit Tanya. Altcineva....

-Alice a vazut-o pe ea ca s-a dus la ei, a spus Edward.

Ma intrebam daca ceilalti au observat felul in care el a scancit cand a spus numele lui Alice.

-Cum a putut sa faca asa ceva? A intrebat Eleazar dar nu pe cineva anume.

-Imagineaza-ti daca ai fi vazut-o pe Renesmee de la distant. Daca nu ati fi asteptat o explicatie.

Ochii lui Tanya s-au ingustat.

-Nu conteaza ce a crezut.... Tu esti familia noastra.

-Nu putem sa mai facem nimic in legatura cu alegerea Irinei. Este prea tarziu. Alice ne-a dat o luna.

Capul lui Tanya si al lui Eleazar s-au lasa intr-o parte. Sprancenele lui Kate s-au incrunat.

-Asa de mult? A intrebat Eleazar.

-Vin toti. Si asta necesita o pregatire.

Eleazar a oftat.

-Toata garda?

-Nu numai garda, a spus Edward si maxilarul i s-a incordat. Aro, Caius, Marcus. Chiar si sotiile.

Socul se citea in ochii lor.

-Imposibil, a spus Eleazar.

-As fi spus si eu acelasi lucru acum doua zile, a spus Edward.

Eleazar s-a incrunat si cand a vorbit era aproape un urlet.

-Dar nu are niciun fel de inteles. De ce s-ar pune pe ei si pe sotii in asemenea pericol?

-Din acest punct de vedere nu are niciun sens. Alice a spus ca este mai mult decat sa vina sa ne pedepseasca pentru ce am facut. Ea s-a gandit ca ai putea sa ne dai tu o mana de ajutor.

-Mai mult decat pedeapsa? Dar ce altceva mai este? Eleazar a inceput sa paseasca, intre usa si locul unde eram noi ca si cum era singur in camera, sprancenele lui se incruntau si el se uita in pamant.

-Unde sunt ceilalti Edward? Carlisle si Alice si restul? A intrebat Tanya.

Ezitatea lui Edward aproape ca nu s-a observat. A raspuns numai la o parte din intrebare.

-Cauta prieteni care ar putea sa ne ajute.

Tanya s-a aplecat spre el, ridicandu-si mainile in fata ei.

-Edward, nu conteaza cati prieteni o sa adunati, nu va putem ajuta sa *castigati*. Nu putem decat sa murim alaturi de voi. Dar trebuie sa stii asta. Bineinteles, poate ca noi patru meritam asta dupa ce v-a facut Irina acum, dupa cum v-am inselat asteptarile in trecut – tot de dragul ei si atunci.

Edward a dat repede din cap.

-Nu va cerem sa luptati si sa muriti alaturi de noi, Tanya. Carlisle nu v-ar ruga niciodata asa ceva.

-Atunci ce e Edward?

-Noi vrem doar martori. Daca ii putem face sa se opreasca, numai pentru un moment. Daca ne-ar lasa sa explicam El a atins obrazul lui Renesmee; ea i-a luat mana si a tinut-o presata de pielea ei. E greu sa te indoiesti de povestea noastra cand o vedeti cu ochii vostrii.

Tanya a incuviinta incet.

-Crezi ca trecutul ei o sa conteze asa de mult?

-Numai daca ii incetoseaza viitorul. Ideea restrictiei a fost sa ne protejeze pe noi de a fi cunoscuti, de excesul de copii care nu puteau fi controlati.

-Eu nu sunt periculoasa de loc, a intervenit Renesmee. Am ascultat vocea ei ridicata si clara cu urechi noi, imaginandu-mi cum o simt ceilalti. Eu nu l-am ranit pe tataie sau pe Sue sau pe Billy. Iubesc oamenii. Si oamenii-lup asa cum este Jacob al meu. Ea a lasat mana lui Edward sa se intinda si sa ajunga la mana lui Jacob.

Tanya si Kate au schimbat o privire rapida.

-Daca Irina nu ar fi venit asa de repede, a murmurat Edward, am fi putut evita toate astea. Renesmee creste cu o rata de neinchipuit. Cu fiecare luna ce trece, ea mai castiga inca jumatate de an de crestere.

-Ei bine, asta e ceva ce putem sa vedem singuri, a spus Carmen pe un ton decis.

-O sa putem spune ca am vazut cu ochii nostrii cum a crescut ea. Cum ar putea Volturii sa ignore asa ceva?

Eleazar a murmurat.

-Cum ar putea, intr-adevar? Dar el nu s-a uitat sus si a continuat sa paseasca ca si cum nu ne-ar fi acordat niciun fel de atentie.

-Da, putem fi martori pentru voi, a spus Tanya. Cu siguranta putem face asta. O sa luam in considerare cu ce altceva mai putem sa ajutam.

-Tanya, a protesta Edward, auzind in ganduri mai mult decat era in cuvinte, nu ne asteptam sa luptati alaturi de noi.

-Daca Volturii nu o sa se opreasca sa asculte marturiile noastre, nu o sa putem sa stam de-o parte pur si simplu. A insistat Tanya. Normal, vorbesc numai in numele meu.

Kate a pufnit.

-Chiar te indoiesti de mine asa de mult surioara?

Tanya a zambit larg la ea.

-Este o misiune sinucigasa pana la urma.

Kate a ranjit inapoi la ea si a spus nonsalanta.

-Ma bag si eu.

-Si eu o sa fac, deasemenea, tot ce pot ca sa protejez acest copil, a fost Carmen de acord.

Si apoi, ca si cum nu ar fi putut sa se controleze, si-a intins mainile spre Renesmee.

-Pot sa te mai tin si eu *bebe linda*?

Renesmee s-a intins nerabdatoare spre Carmen, incantata de noua ei prietena. Carmen a tras-o mai aproape, vorbind cu ea in spaniola.

Era la fel cum a fost si cu Charlie si inainte cu toata familia Cullen.

Renesmee era irezistibila. Ce era la ea de ii tragea pe toti spre ea, ca ii facea sa isi doreasca sa-si puna viata in pericol pentru ea?

Pentru un moment m-am gandit ca ceea ce incercam noi ar putea fi posibil. Poate Renesmee o sa faca imposibilul si o s-ai castige de partea ei pe dusmanii nostrii la fel cum a facut si cu prietenii nostrii.

Si apoi mi-am adus aminte ca Alice ne parasise, si speranta mea a disparut la fel de repede cum a aparut.

31. Talentul

-Si care e partea varcolacilor in toata treaba asta? A intrebat atunci Tanya cu ochii pe Jacob.

Jacob a vorbit inainte ca Edward sa poata raspunde.

-Daca Volturii nu o sa se opreasca si sa asculte despre Nessie, vreau sa spun Renesmee, s-a corectat cand a realizat ca Tanya nu ar intelege porecla asta tampita, *noi* o sa-i oprim.

-Foarte vitez, copilul, dar asta ar fi imposibil si pentru lupatori mai experimentati decat esti tu.

-Nu stii ce putem face noi.

Tanya a dat din umeri.

-E viata ta, desigur, poti sa faci ce vrei cu ea.

Ochii lui Jacob au trecut pe Renesmee – care inca era in bratele lui Carmen si Kate care statea pe langa ele – si era usor sa vezi pasiunea din ele.

-Este ceva special aceasta micuta, a recunoscut Tanya. Greu sa-i rezisti.

-O familie foarte talentata, mumura Eleazar in timp ce pasea. Ritmul lui crestea; zbura de la usa pana la Carmen si inapoi intr-o secunda. Un cititor-de-minti ca tata, un scut ca mama, si apoi chestia asta magica cu care acest copil ne-a vrajit pe toti. Ma intreb daca este un nume pentru ceea ce este, sau daca exista termenul de vampir hibrid. De parca asa ceva ar putea fi considerat normal! Intr-adevar un vampir hibrid!

-Scuza-ma, a spus Edward cu vocea inmarmurita. El s-a intins si l-a prins pe Eleazar de umar chiar cand vroia sa se intoarca spre usa. Cum ai numit-o pe sotia mea?

Eleazar s-a uitat la Edward curios, pasul lui maniac a fost dat uitarii pentru un moment.

-Un scut *cred*. Ma blocheaza acum asa ca nu pot fi sigur.

Ma uitam la Eleazar si sprancenele mele erau incrunstate de confuzie. Scut? Ce vrea sa spuna ca il blochez? Stateam chiar aici langa el, nu eram intr-o pozitie defensiva.

-Un scut? A repetat Edward zapacit.

-Haide acum Edward! Daca eu nu pot sa o citesc, ma indoiesc ca tu poti. Poti sa-i auzi gandurile acum? A intrebat Eleazar.

-Nu, a murmurat Edward. Dar nu am putut sa fac asta niciodata. Nici chiar atunci cand era om.

-Niciodata, a clipit Eleazar. Interesant. Asta indica o putere foarte mare latentă, dacă se manifesta așa de clar chiar și înainte de transformare. Nu pot să

simt nimic prin scutul ei. Cred ca este o forta bruta – are numai cateva luni. Privirea pe care i-a dat-o lui Edward era acum aproape exasperata. Si se pare ca este complet inconstienta de ce poate sa faca. Ce ironie. Aro m-a trimis prin toata lumea sa caut asemenea anomalii, si tu pur si simplu te-ai impiedicat de ea si nici macar nu ti-ai dat seama ce ai gasit. Eleazar a scuturat capul descurajat. Eu m-am incrunatat.

-Despre ce vorbiti? Cum pot fi eu un *scut*? Ce inseamna asta? Tot ce imi puteam imagina in minte era o armura ridicola de cavaler.

Eleazar si-a aplecat capul si ma examina.

-Presupun doar ca eram prea formali cand eram in garda. De fapt ca sa catalogam talentele este ceva subiectiv, o treaba aleatoare; fiecare talent este unic, niciodata nu e ceva de doua ori. Dar tu Bella esti foarte usor de clasificat. Talentele care sunt pur defensive, care protejeaza cateva aspecte ale celui care le are se numesc tot timpul *scuturi*. Ti-ai incercat vreodata abilitatile? Sa blochezi si pe altcineva inafara de mine si de partenerul tau?

Desi creierul meu mergea foarte repede, mi-a luat cateva minute sa-mi organizez raspunsul.

-Nu merge decat cu anumite lucruri, i-am spus. Capul meu este intr-un fel...privat. Dar nu l-a oprit pe Jasper sa imi schimbe dispozitia sau pe Alice sa-mi vada viitorul.

-E o aparare pur mentala. A observat Eleazar pentru el. Limitata dar puternica.

-Aro nu a putut sa o auda, a intervenit Edward. Desi ea era om cand s-au intalnit.

Ochii lui Eleazar s-au marit.

-Jane a incercat sa ma raneasca dar nu a putut, am spus. Edward crede ca nici Demetri nu ma poate gasi si nici ca Alec nu ma poate deranja. Asta e bine?

Eleazar inca se gandea si a incuviintat.

-Da!

-Un scut! A spus Edward si o satisfactie deplina se auzea in tonul lui. Nu m-am gandit la asta in acest fel. Singura pe care am intalnit-o inainte este Renata si ceea ce face ea este asa de diferit.

Eleazar isi mai revenise.

-Da, niciun talent nu se manifesta exact la fel, pentru ca nimeni nu gandeste exact in acelasi fel.

-Cine e Renata? Ea ce face? Am intrebat. Si Renesmee era interesata indepartandu-se de Carmen ca sa poata sa vada pe dupa Kate.

-Renata este bodyguardul personal al lui Aro, mi-a spus Eleazar. Un scut foarte practice si foarte puternic.

Mi-am amintit vag de mica adunare de vampiri care statea pe langa Aro in turnul lui macabru, unii erau femei, unii erau barbati. Nu am putut sa-mi aduc aminte fetele femeilor din memoria inspaimantata si ingrozita. Una dintre ele trebuie sa fi fost Renata.

-Ma intreb.... medita Eleazar. Vezi tu, Renata este un scut puternic impotriva atacurilor psihice. Daca cineva se apropie de ea – sau de Aro, si ea e tot timpul langa el in situatiile ostile ei sunt... distrasi. Este o forta care o inconjoara care reflecta, nici macar nu se observa. Pur si simplu te trezesti ca mergi in alta directie decat intenionai, si cu memoria incurcata cand te

gandesti de ce ai vrut sa te duci pe drumul initial in primul rand. Ea poate sa-si propage scutul cativa metri distanta de ea. Ea de asemenea ii protejeaza si pe Caius si pe Marcus cand au nevoie dar Aro este prioritate.

-Desi, ceea ce face ea nu este fizic. Ca majoritatea darurilor pe care le avem, acestea au loc in interiorul mintii. Daca incerca sa *te* tina deoparte, ma intreb cine ar castiga ?

El si-a scuturat capul.

-Nu am mai auzit ca darul lui Aro sau al lui Jane sa fie infrante.

-Mami, esti speciala, a spus Renesmee fara sa fie surprinsa., ca si cum ar fi comentat culoarea hainelor pe care le aveam.

Ma simteam dezorientata. Nu stiam deja care e darul meu? Aveam superstapanirea-de sine care m-a ajutat sa sar peste inspaimantatorul prim an ca nou nascut. Vampirii aveau cel mult o extra abilitate, nu-i asa?

Sau a avut Edward dreptate de la inceput? Inainte ca Carlisle sa spuna ca supercontrolul era ceva mai mult decat natural, Edward credea ca retinerea mea este rolul pregatirii mele prealabile – *concentrare si atitudine*, a spus atunci.

Care dintre ei avea dreptate? Era ceva mai mult ce puteam face? Un nume sau o categorie a ceea ce eram?

-Poti sa il propagi? A intrebat Kate interesata.

-Propag? Am intrebat.

-Sa il indepartezi de tine, a explicat Kate. Sa mai protejezi si pe altcineva inafara de tine.

-Nu stiu. Nu am incercat niciodata. Nici nu stiam ca pot sa fac asta.

-Ah, poate nu o sa poti sa faci asta, a spus Kate repede. Numai Dumnezeu stie ca incerc asta de secole si cel mai bun rezultat a fost ca am reusit sa duc curentul in toata pielea.

Ma uitam la ea vrajita.

-Kate are un talent ofensiv, a spus Edward. Cam asa cum are Jane.

Am tresarit de langa Kate automat si ea a ras.

-Eu nu sunt asa obsedata de el, m-a asigurat. Este ceva ce se dovedeste util atunci cand ma lupt.

Cuvintele lui Kate incepeau sa se aseze, incepeau sa se lege in mintea mea. *Sa protejezi pe cineva inafara de tine*, mi-a spus. De parca ar fi fost o cale sa includ o alta persoana in capul meu ciudat si tacut.

Mi-am adus aminte de plansetul lui Edward pe podeaua de piatra antica din castelul Volturilor. Desi aceasta era o memorie umana, era ascutita, mai dureroasa decat majoritatea – de parca a ramas intepenita in tesuturile creierului meu.

Daca as putea sa opresc asta ca sa se intample? Ce ar fi daca l-as putea proteja pe el?

Daca as putea sa o protejez pe Renesmee? Daca era cea mai mica speranta ca as putea sa-i protejez si pe ei?

-Trebuie sa ma inveti cum sa fac! Am insistat, si fara sa ma gandesc am apucat-o pe Kate de brat. Trebuie sa-mi arati cum!

Kate a scancit la prinsoarea mea.

-Poate- daca incetezi sa-mi mai rupi mana.

-Ups, scuze!

-Protejezi intr-adevar, a spus Kate. Acea miscare trebuia sa-ti fi cutremurat mana. Nu ai simtit nimica adineauri?

-Chiar nu era necesar Kate. Nu a vrut sa-ti faca rau, a murmurat Edward pe sub mustata. Niciunul nu-i acorda atentie.

-Nu, nu am simtit nimic. Faceai chestia aia cu electricitatea?

-Da. Hm. Nu am mai intalnit pe cineva inainte care sa-i reziste, muritor sau nemuritor.

-Spuneai ca o poti proiecta? Pe piele?

Kate a dat din cap.

-Inainte era doar in palme. Cam ca si Aro.

-Sau Renesmee, a intervenit Edward.

-Dar dupa multa practica, pot sa transmit curentul print tot corpul. Este o buna aparare. Oricine ma atinge cade ca un om care a fost curentat. Il tine doar cateva secunde, dar este suficient.

Ascultam numai pe jumatate ce spunea Kate, gandurile mele treceau peste ideea ca as putea sa-mi protejez mica familie daca puteam sa invat asta destul de *repede*. Imi doream cu ardoare sa pot proteja ceva, asa cum eram misterios de buna la toate aspectele vietii mele de vampir. Viata mea umana nu m-a

pregatit pentru lucruri care vin natural si nu ma puteam increde ca aceasta aptitudine o sa dureze.

Mi se parea ca nu am vrut ceva mai mult decat imi doresc asta: sa fiu capabila sa-I protejiez pe cei pe care ii iubesc.

Pentru ca eram asa de preocupata nu am observat schimbul silentios dintre Eleazar si Edward pana cand nu a devenit o conversatie vorbita.

-Poti sa te gandesti totusi la o exceptie? A intrebat Edward.

M-am uitat la ei ca sa imi dau seama despre ce vorbesc si am realizat ca si restul se uitau la ei. Ei erau aplecati unul spre altul, expresia lui Edward era plina de suspiciune iar a lui Eleazar era nefericita si retinuta.

-Eu nu ma gandesc la ei in acest fel, a spus Eleazar printre dinti.

Am fost surprinsa de brusca schimbare de atitudine din atmosfera.

-Daca tu ai dreptate – a inceput Eleazar iar.

Edward l-a oprit.

-Gandul era al tau nu al meu.

-Daca *eu* am dreptate nici macar nu pot sa banuiesc ce ar insemna asta. O sa schimbe totul in lumea pe care am creat-o. O sa schimbe rostul vietii mele. A ceea din care am facut parte.

-Intentiile tale au fost tot timpul cele mai bune Eleazar.

-Asta ar mai conta? Ce am facut? Cate vietii...

Tanya a pus mana pe umarul lui Eleazar intr-un gest care sa-l faca sa de simta mai bine.

-Ce ai patit prietene? Vreau sa stiu ca sa pot sa contrazic acele ganduri. Nu ai facut niciodata ceva asa de rau ca sa te pedepsesti in felul asta.

-Chiar nu? A marait Eleazar. Apoi s-a scuturat de mana ei si a inceput sa mearga iar, chiar mai repede decat inainte.

Tanya s-a uitat la el pentru o jumatate de secunda si apoi s-a concentrat pe Edward.

-Explica!

Edward a incuviintat si apoi, in timp ce vorbea, isi tinea ochii concentrati pe Eleazar.

-El incerca sa inteleaga de ce asa de multi Volturi vin ca sa ne pedepseasca. Ei nu asa fac lucrurile. Cu siguranta noi suntem cel mai mare si mai matur clan cu care au avut de aface dar in trecut si alte clanuri s-au unit ca sa se protejeze, si ei nu au fost o provocare indiferent de numarul lor. Noi suntem mai strans legati, si e si acesta un factor, dar nu unul important.

-Isi aducea aminte de alte vremuri cand si alte clanuri au fost pedepsite pentru una sau pentru alta si un model i-a venit in minte. Era un model pe care restul garzii nu l-a luat in considerare, din moment ce Eleazar era singurul

care era mai inteligent si vorbea direct cu Aro. Un model care se repeta odata la cateva secole.

-Ce era acest model? A intrebat Carmen, uitandu-se la Eleazar asa cum facea si Edward.

-Aro nu se alatura personal cand e vorba de expeditiile de pedeapsa, a spus Edward.

Dar in trecut, cand Aro vroia ceva in particular, nu mai dura mult pana cand nu ajungea la noi dovada ca un clan sau altul a facut o crima impardonabila. Anticii decideau sa se alature garzii care facea dreptate. Si apoi, odata ce clanul era distrus, Aro castiga iertarea membrilor ale caror ganduri i se pareau mai inocente. Tot timpul se dovedea ca acel vampir are un dar pe care Aro il admira. Si mereu acelei persoane i se dadea un loc in garda. Vampirul talentat era castigat repede, si era tot timpul recunoscator onoarei care i se facea. Nu a fost nicio exceptie.

-Trebuie sa fie ceva extraordinar sa fi ales, a sugerat Kate.

-Ha! A sasait Eleazar care inca se misca.

-Este cineva intre garzi, a spus Edward, explicand reactia nervoasa a lui Eleazar. Pe ea o cheama Chelsea. Ea are influenta asupra legaturilor emotionale care ii leaga pe oameni. Ea poate sa le stranga si mai rau sau sa le rupa. Ea poate face pe cineva sa se simta legat de Volturi, sa simta ca vrea sa le apartina, sa *vrea* sa le faca pe plac...

Eleazar s-a oprit brusc.

-Noi toti am inteles de ce Chelsea era importanta. Intr-o lupta, daca puteam rupe legaturile care uneau un clan, puteam sa ii infrangem mult mai usor. Daca puteam sa indepartam emotional pe cei inocenti de vinovatii clanului, dreptatea se facea fara sa fie nevoie de brutalitate – vinovatul era pedepsit fara sa mai intervina cineva iar cei nevinovati erau crutati. Altfel era imposibil sa opresti un clan si sa nu lupte ca un intreg. Asa ca Chelsea rupea legaturile care ii tineau legati. Mie mi se parea ca este mila, un exemplu al bunatatii lui Aro. Eu am banuit ca Chelsea ne lega si mai tare pe noi, dar si asta era un lucru bun. Ne facea mai operativi. Ne ajuta sa coexistam mai usor. Asta a clarificat vechile amintiri ale mele. Nu avea sens pentru mine inainte felul in care garda ii asculta pe stapani asa de binevoitoare, cu o devotatie unui iubit.

-Cat de puternic e darul ei? A intrebat Tanya cu vocea sfarsita. Privirea ei a atins repede fiecare membru al familiei ei.

Eleazar a dat din umeri.

-Eu am putut sa plec cu Carmen. Si apoi si-a scuturat capul. Dar o legatura mai slaba decat legatura dintre doi parteneri este in pericol. Intr-un

clan normal cel puțin. Acelea sunt legături mai slabe decât acestea din familia noastră. Abținerea de la sângele uman ne face pe noi mai civilizați- ne permite să formăm adevărate legături de iubire. Ma îndoiesc că pe noi ne poate îndepărta Tanya.

Tanya a dat din cap, pare liniștită în timp ce Eleazar a continuat analiza.

-Nu pot decât să mă gândesc la motivul pentru care Aro a decis să vină el însuși, să aducă atât de mulți cu el, și scopul lui nu este pedeapsa ci achiziția. A spus Eleazar. El are nevoie să fie aici ca să controleze situația. Și are nevoie de toată garda ca să îl apere de un așa clan talentat. De cealaltă parte, asta ar însemna să îi lase pe ceilalți antici neprotejați în Volterra. Prea riscant – cineva ar putea profita de avantaj. Așa că toți vin împreună. Cum altfel să fie sigur că o să ia darurile de care are nevoie? Cred că îi vrea foarte tare, a conștientizat Eleazar.

Vocea lui Edward era joasă ca o respirație.

-Din ce am văzut în gândurile lui primăvara trecută, Aro nu a vrut pe cineva mai mult decât o vrea pe Alice.

Gura mi s-a deschis, amintindu-mi de cosmarurile pe care le aveam acum mult timp: Edward și Alice cu pelerine negre și cu ochii roșii și cu fetele așa de reci în timp ce stateau ca niște umbre, și mainile lui Aro erau pe ale lor.... a văzut oare Alice asta mult mai recent? A văzut-o pe Chelsea ca încerca să o rupă de dragostea pe care ne-o purta, ca vrea să o lege de Aro și Caius și Marcus?

-Din acest motiv a plecat Alice? Am întrebat și vocea mi s-a spart la numele ei.

Edward și-a pus mâna peste obrazul meu.

-Cred că acesta era motivul. Să îl oprească pe Aro să nu castige ceea ce vrea cel mai mult. Să nu lase puterea ei să ajungă în mainile lui.

Am auzit-o pe Tanya și pe Kate cum au murmurat cu vocile tulburate și mi-am adus aminte că ele nu știu de Alice.

-El și pe tine te vrea, am șoptit.

Edward a dat din umeri, fața lui era dintr-o dată puțin prea compusă.

-Nu chiar așa de mult. Nu pot să-i dau ceva mai mult decât are deja. Și asta depinde de forța pe care o să o gasească să mă facă să mă supun dorinței lui. El mă cunoaște și știe cât de improbabil este. Și a ridicat o sprânceană bățjocoritoare.

Eleazar s-a încruntat la nonsalanța cu care vorbea Edward.

-Deasemenea îți știe și slăbiciunile, a menționat Eleazar și apoi a arătat către mine.

-Nu e ceva ce trebuie să discutăm acum, a spus Edward repede.

Eleazar l-a ignorat si a continuat.

-El probabil ca o sa o vrea si pe perechea ta, avand in vedere. El probabil ca a ramas intrigat de un talent care l-a infrant de cand era in corp uman.

Edward nu se simtea prea bine la acest subiect. Nici mie nu-mi placea. Daca Aro vroia sa fac ceva –orice – tot ce trebuia sa faca era sa il ameninte pe Edward si as face imediat. Si invers.

Era oare moartea o preocupare mai putin importanta? Sa ne temem mai mult sa nu fim prinsi?

Edward a schimbat subiectul.

-Cred ca Volturii au asteptat asta – un pretext. Ei nu stiau ce scuza sa foloseasca ca sa vina, dar planul era deja facut cand acesta a venit. Din acest motiv Alice a vazut decizia lor inainte ca Irina sa il provoace. Decizia era deja luata, asteptau numai o justificare.

-Daca Volturii abuzeaza de increderea pe care nemuritorii le-au acordat-o ... a murmurat Carmen.

-Mai conteaza? A intrebat Eleazar. Tu ai crede? Si chiar daca si ceilalti ar putea fi convinsi ca Volturii abuzeaza de puterea lor, cum ar face asta o diferenta? Nimeni nu poate sta impotriva lor.

-Desi unii dintre noi sunt destul de nebuni ca sa incerce, a marait Kate.

Edward si-a scuturat capul.

-Sunteti aici numai ca sa depuneti marturie Kate. Indiferent care e scopul lui Aro, nu cred ca e gata sa distruga reputatia Volturilor pentru asta. Daca putem sa ii anulam motivul pe care il are impotriva noastra, el o sa fie fortat sa ne lase in pace.

-Bineinteles, a murmurat Tanya.

Nimeni nu parea convins. Pentru cateva minute lungi nimeni nu a spus nimic. Si apoi am auzit un sunet de cauciucuri care a iesit de pe autostrada si a intrat pe aleea noroioasa a parcarii.

-Oh, la naiba, Charlie, am marait. Poate ca voi puteti sa va duceti la etaj pana cand –

-Nu, a spus Edward cu o voce distanta. Ochii lui erau departe si se uitau in gol la usa.

Nu e tatal tau. Ochii lui s-au concentrat la mine. Alice i-a trimis pe Peter si pe Charlotte pana la urma. Trebuie sa ne pregatim pentru urmatoarea runda.

32. Compania

Casa imensa a familiei Cullen a fost mai aglomerata de oaspeti decat ar putea crede cineva ca mai este posibil sa fie confortabil. Asta se putea pentru ca niciunul dintre ei nu dormea. Totusi perioada mesei era impartita. Compania noastra coopera cat de bine putea. Ei au dat orasului Forks si La Push un motiv sa se relaxeze, au vanat numai inafara statului;

Edward era o gazda binevoitoare, imprumutandu-si masinile fara ca macar sa scanceasca. Compromisul era pentru mine foarte inconfortabil, desi am incercat sa ma linistesc la gandul ca ei oricum ar fi vanat undeva in lume.

Jacob era si mai suparat. Varcolacii existau ca sa previna pierderea de vieti omenesti si aici avea de aface cu atatea crime care abia daca depaseau granitele haitei. Dar avand in vedere circumstantele, cu Renesmee care era intr-un pericol foarte mare, el si-a tinut gura inchisa si se uita mai mult in jos decat sa se uite la vampiri.

Am fost uimita cat de bine vizitatorii vampiri l-au acceptat pe Jacob; problemele pe care le anticipase Edward nu s-au mai intamplat. Jacob parea mai mult sau mai putin invizibil pentru ei, nu era chiar o persoana dar nici ceva de mancare. Ei il tratau asa cum cineva, care nu iubeste animalele, trata animalutele de companie ale amicilor.

Leah, Seth, Quil si Embry au fost pusi sa alerge cu Sam pentru moment, si Jacob i-ar fi insotit bucuros numai că nu suporta sa stea departe de Renesmee iar Renesmee era prea ocupata sa se minuneze de colectia ciudata de prieteni pe care ii avea Carlisle.

Am repetat scena introducerii lui Renesmee la clanul Denalii de inca sase ori. Prima data pentru Peter si Charlotte, carora Alice si Jasper nu le-a dat nicio explicatie; ca majoritatea oamenilor care o cunosteau pe Alice, aveau incredere in instructiunile date de ea in ciuda lipsei de informatie. Alice nu le-a spus nimic de directia in care se ducea ea cu Jasper. Nu le-a facut nicio promisiune ca o sa-i revada pe viitor.

Nici Peter si nici Charlotte nu vazusera inainte un copil nemuritor. Desi stiau regula, reactia lor negativa nu a fost puternica asa cum a fost cea a clanului Denali la inceput.

Curiozitatea i-a facut sa asculte `explicatia` lui Renesmee. Si asta a fost tot. Acum ei stateau sa dea marturie la fel ca si familia Tanyei.

Carlisle si-a trimis prietenii din Irlanda si Egipt. Clanul irlandez a ajuns primul si ei au fost surprinzator de usor de convinsi. Siobhan – o femeie cu o

prezenta foarte impunatoare al carei corp era deopotriva frumos si ferme-cator cand se misca cu niste ondulatii fine – era liderul, dar ea si perechea ei cu o fata dura, Liam, erau obisnuiti sa creada in judecata celei mai noi membre a clanului lor. Micuta Maggie, care avea niste bucle rosii, nu era la fel de impunatoare ca ceilalti doi dar avea un dar de a stii cand era mintita si veridicitatea nu i-a fost niciodata contestata. Maggie a declarat ca Edward spune adevarul asa ca Siobhan si Liam au acceptat povestea noastra inainte sa o cunoasca pe Renesmee.

Amun si celalalt clan egiptean au fost o alta poveste. Chiar si dupa ce Benjamin si Tia, alti doi membrii mai mici ai clanului au fost convinsi de explicatia lui Renesmee, Amun a refuzat sa o atinga si i-a ordonat clanului sau sa plece. Benjamin- un vampir ciudat de vesel care abia daca era mai mare decat un baiat, parea foarte increzator si foarte grijuliu in acelasi

timp – l-a convins pe Amun sa mai stea si sa nu rupa alianta. Amun a ramas, dar a continuat sa refuze sa o atinga pe Renesmee si i-a interzis si perechii lui, Kebi, sa o atinga. Parea un grup foarte ciudat – desi egiptenii aratau toti la fel, cu parul lor negru si paloarea maslinie, ca puteau sa treaca foarte usor drept o familie biologica. Amun era seniorul grupului si liderul incontestabil. Kebi nu statea mai departe de Amun decat umbra lui si eu nu am auzit-o

vorbind un singur cuvant. Tia, partenera lui Benjamin, era si ea o femeie tacuta, desi atunci cand vorbea dadea un anumit ton si greutate cuvintelor pe care le spunea. Totusi, in jurul lui Benjamin se inverteau ei, ca si cum era un camp magnetic invizibil de care depindeau ceilalti pentru echilibru. L-am vazut pe Eleazar uitandu-se la baiat cu ochii mari si am presupus ca Benjamin avea un talent care ii lega pe ceilalti de al.

-Nu este asa, mi-a spus Edward intr-o noapte cand eram singuri. Darul lui este asa de unic incat lui Amun ii e frica sa nu-l piarda. La fel de mult cum am incercat sa o tinem pe Renesmee departe de Aro – a oftat – Amun l-a tinut pe Benjamin departe de atentia lui Aro.

Amun l-a creat pe Benjamin, stiind ca o sa fie special.

-El ce poate sa faca?

-Ceva ce Eleazar nu a mai vazut pana acum. Ceva de care eu nici nu am auzit. Ceva ce nici macar scutul tau nu ar putea sa-i faca fata. Si a ranjit la mine cu zambetul lui siret. El chiar poate sa influenteze elementele naturii – pamant, vant, apa si foc. Manipulare fizica adevarata, nu o iluzie a mintii. Benjamin inca experimenteaza si Amun vrea sa-l transforme intr-o arma.

Dar ai vazut cat de independent este Benjamin. Nu o sa se lase folosit.

-Iti place de el, am dedus din tonul de care l-a folosit.

-Are un simt foarte bun a ceea ce e bine si ceea ce este rau. Imi place atitudinea lui

Atitudinea lui Amun era alta poveste, si el si Kebi stateau retrasi, desi Benjamin si Tia se imprietenisera foarte repede cu familia Denali si cu clanul irlandez. Speram ca odata intors Carlisle sa ma stearga din tensiunea lui Amun.

Emmett si Rosalie au trimis persoane individuale – orice prieten nomad al lui Carlisle pe care il gaseau.

Garrett a venit primul- un vampir inalt si desirat cu ochii ca rubinul si un par lung si blond pe care il tineva strans la spate cu un saret de piele – se vedea imediat ca este un aventurier. Imi imaginam ca putem sa-l punem in fata oricarei provocari si el ar fi acceptat, numai ca sa se testeze. S-a apropiat repede de surorile Denali si le puneva sute de intrebari despre stilul lor neobisnuit de viata. Ma intrebam daca vegetarianismul era o alta provocare pe care ar fi incercat-o numai ca sa vada daca poate.

Si Mary si Randall au venit – erau deja prieteni desi nu au calatorit impreuna. Ei au ascultat povestea lui Renesmee si au ramas martori ca si ceilalti. Ca si familia Denali, ei se gandeau ce o sa faca daca Volturii nu o sa se opreasca sa asculte explicatiile. Toti trei vampirii cocheatau cu ideea de a sta alaturi de noi.

Normal ca Jacob devenea din ce in ce mai suparat cu fiecare nou venit. El pastra distanta cand putea si cand nu putea ii maraia lui Renesmee ca cineva o sa trebuiasca sa ii aduca o lista daca avea pretentia ca el sa stie corect numele fiecarui strigoii.

Carlisle si Esme s-au intors la o saptamana dupa ce plecasera, Emmett si Rosalie cateva zile mai tarziu si toti ne-am simtit mai bine cand au ajuns si ei acasa. Carlisle a mai adus cu el alt prieten, desi prieten nu este un termen potrivit. Alistar era un vampir englez care il considera pe Carlisle cea mai apropiata cunostinta desi abia suporta o vizita odata la o suta de ani. Alistar prefera foarte mult sa calatoreasca singur, iar Carlisle a trebuit sa ii ceara multe ca el sa vina aici. El se ferea de toata compania si era clar ca nici el nu avea vreun admirator intre cei adunati.

Vampirul cu parul negru l-a crezut pe cuvânt pe Carlisle in legatura cu originea lui Renesmee, si a refuzat, la fel ca si Amun sa o atinga. Edward ne-a spus mie, lui Carlisle si lui Esme ca lui Alistar ii era frica sa fie aici si ii era si mai frica pentru ca nu stia care va fi rezultatul. El este deosebit de suspicios in legatura cu autoritatea, si in consecinta si de Volturi.

Ceea ce se intampla acum se pare ca ii confirma toate temerile.

-Normal, acum o sa stie ca am fost aici, l-am auzit cum mormaia singur din pod – locul lui preferat. Nu mai am cum sa ma feresc de Aro. Secole pe fuga, asta inseamna. Toti cu care Carlisle a vorbit in ultimii zece ani o sa fie pe lista lor. Nu-mi vine sa cred ca m-am lasat atras in mizeria asta. Ce mod frumos sa te porti cu prietenii tai.

Dar daca avea dreptate ca trebuia sa fuga de Volturi, cel putin avea mai multa speranta ca o sa poata sa faca asta decat restul. Alistar era un cautator, desi nu la fel de exact si de precis ca si Demetri. Alistar simtea numai ca ceva il trage de ceea ce urmarea. Dar acea simtire ii spunea destul cat sa stie unde sa fuga – in directia opusa fata de Demetri.

Si apoi o alta pereche de prieteni pe care nu ii asteptam a venit – neastepatat pentru ca nici Carlisle nici Rosalie nu au putut sa dea de Amazoane.

-Carlisle , cea mai inalta dintre cele doua femei cu fizic de felina l-a salutat cand au ajuns.

Amandoua pareau ca au fost intinse – maini si picioare lungi, degete lungi, cozi lungi impletite si fetele lungi impreuna cu nasurile lor. Nu purtau altceva inafara de piele de animale – veste si pantaloni- pantaloni mulati care erau prinsi pe margine cu sirete de piele.

Nu numai hainele lor excentrice le faceau sa para salbatice dar si totul la ele, de la ochii lor carmin aprins nelinistiti la miscarile lor bruste si indraznete. Nu am intalnit alti vampiri mai necivilizati.

Dar Alice le-a trimis si aceasta era o veste interesanta. Ce facea Alice in America de sud? Doar pentru ca a vazut ca nimeni altcineva nu ar fi putut sa ia legatura cu amazoanele?

-Zafrina si Senna! Dar unde este Kachiri? A intrebat Carlisle. Nu v-am vazut niciodata pe voi trei despartite.

-Alice ne-a spus ca trebuie sa ne separam. A raspuns Zafrina cu vocea ei aspra si plina care se potrivea cu fizicul ei salbatic. Nu ne simtim bine sa fim separate dar Alice ne-a asigurat ca aveti nevoie de noi aici, cat si ea avea nevoie urgenta de Kachiri in alta parte. Asta e tot ce ne-a spus, inafara faptului ca era o mare urgenta ...? declaratia Zafrinei a deviat intr-o intrebare

si , cu toata frica si emotia care nu disparea indiferent de cate ori am facut asta – am adus-o pe Renesmee sa le cunoasca.

In ciuda aparentei lor feroce, ele au ascultat foarte calm povestea noastra si apoi i-au permis lui Renesmee sa le demonstreze. Ele au fost acaparate de Renesmee la fel cum au fost si ceilalti vampiri, dar nu am putut sa nu imi fac griji cand o vedeam cum sta aproape, printre miscarile lor necoordonate. Senna era tot timpul langa Zafrina, si nu vorbea niciodata, dar nu

era la fel ca si in cazul lui Amun cu Kebi. Kebi parea ascultatoare; Senna si Zafrina pareau doua legaturi intr-un organism – si Zafrina s-a intamplat sa fie Gura.

Stirea despre Alice era ciudat de linistitoare. Clar ca era in vre-o misiune obscura si personala si incerca sa scape de ceea ce a planuit Aro pentru ea.

Edward era incantat sa le avem pe amazoane cu noi pentru ca Zafrina era foarte talentata; darul ei putea sa fie o arma foarte periculoasa. Nu ca Edward i-ar fi cerut Zafrinei sa fie de partea noastra intr-o lupta, dar daca Volturii nu o sa se opreasca cand o sa ne vada martorii poate ca o sa se opreasca daca o sa vada o alta scena.

-Este o iluzie foarte puternica, a explicat Edward cand s-a dovedit ca eu nu puteam sa vad nimic, ca de obicei. Zafrina a fost intrigata si amuzata de imunitatea mea – ceva ce nu a mai intalnit inainte – si ea se misca nelinistita cand Edward imi povestea ce vede. Ochii lui erau putin deconcentrati cand a continuat.

-Ea poate sa ii faca pe majoritatea oamenilor sa vada ceea ce vrea ea ca ei sa vada – numai aia, fara sa mai vada altceva. De exemplu, chiar acum mi se pare ca sunt singur intr-o padure tropicala. Este asa de clar ca as putea sa cred, numai ca te simt pe tine la mine in brate.

Buzele lui Zafrina s-au sucit intr-un fel de zambet. O secunda mai tarziu ochii lui Edward s-au concentrat iar si apoi a ranjit.

-Impresionant, a spus.

Renesmee era fascinata de conversatie si ea s-a intins doritoare catre Zafrina.

-Pot sa vad si eu? A intrebat ea.

-Ce ai vrea sa vezi? A intrebat Zafrina.

-Ce i-ai aratat lui tati.

Zafrina a dat din cap si am privit nelinistita cum ochii lui Renesmee de uitau in gol. O secunda mai tarziu, zambetul ametitor al lui Renesmee i-a aparut pe fata.

-Mai mult! A comandat.

Dupa aceea a fost greu sa o mai tin pe Renesmee departe de *pozele frumoase* ale Zafrinei. Eu ma ingrijoram pentru ca eram sigura ca Zafrina putea sa ceeze niste poze care nu erau chiar deloc frumoase. Dar, prin gandurile lui Renesmee am putut sa vad eu insami imaginile Zafrinei – erau la fel de clare in gandurile ei, parca era real – si am considerat singura ce era potrivit si ce nu.

Desi nu am renuntat la ea asa de usor, trebuia sa recunosc ca era un lucru bun ca Zafrina o tine pe Renesmee distrasa. Aveam nevoie de maini. Aveam atat de multe de invatat, fizic cat si mental si timpul era scurt.

Prima mea incercare sa invat cum sa lupt nu a mers bine.

Edward m-a prins in doua secunde. Dar in loc sa ma lase sa ma lupt ca sa ma eliberez – ceea ce as fi putut sa fac – el a sarit de langa mine. Am stiut imediat ca ceva e in neregula; el era blocat ca o piatra si se uita peste poiana in care invatam.

-Imi pare rau Bella, a spus.

-Nu, sunt bine, am spus. Hai inca o data.

-Nu pot.

-Ce vrei sa spui ca nu poti? Abia am inceput.

El nu a raspuns.

-Uite, stiu ca nu sunt prea buna dar nici nu pot sa fiu daca nu ma ajuti.

El nu a mai spus nimic. In joaca, am sarit la el. El nu s-a aparat de loc, si amandoi am cazut pe pamant. El era nemiscat cand eu mi-am pus buzele pe jugulara lui.

-Am castigat, am anuntat.

Ochii lui s-au ingustat, dar nu a spus nimic.

-Edward? Ce s-a intamplat? De ce nu vrei sa ma inveti?

Un minut intreg a trecut pana cand a vorbit iar.

-Eu nu pot...sa suport. Emmett sau Rosalie stiu la fel de mult ca si mine. Tanya si Eleazar probabil ca stiu si mai mult. Roaga pe altcineva.

-Dar nu e corect! Esti *bun* la asta. Tu l-ai ajutat si pe Jasper inainte – te-ai luptat cu el si cu ceilalti. Cu mine de ce nu? Cu ce am gresit eu?

El a oftat exasperat. Ochii lui erau negrii, abia se mai vedea putin auriu care sa-I lumineze.

-Sa ma uit la tine in acel fel, sa te consider o tinta. Sa vad feluri in care sa te pot ucide. A tresarit. Numai ca mi se pare prea real. Nu mai aveam atat de mult timp ca sa mai conteze cine te invata. Oricine te poate invata ce e elementar.

M-am incrunatat.

El mi-a atins buza care s-a lasat si a zambit.

-Si in plus nu e necesar. Volturii o sa se opreasca. O sa-i facem sa asculte.

-Dar daca nu! *Trebuie* sa invat.

-Cauta alt profesor.

Nu a fost aceasta ultima discutie dar nu am putut sa-l fac sa-si modifice decizia nici macar cu un centimetru.

Emmett a fost mai mult decat binevoitor sa ma ajute, desi invatatul lui mi se parea mai mult o razbunare pentru toate partidele de scandenberg pe care le pierduse. Daca as mai putea sa ma invinetesc, as fi fost vanata din cap pana in picioare. Rose, Tanya si Eleazar au fost rabdatori si m-au sprijinit. Lectiile lor mi-au amintit de instructiunile de lupta pe care Jasper

le-a dat celorlalti in iunie, desi acele amintiri erau intunecate si neclare. Cativa dintre vizitatori au gasit educarea mea distractiva si cativa dintre ei s-au oferit sa ma ajute. Nomadul Garrett a fost de cateva ori – el era un profesor surprinzator de bun; el interactiona asa de usor cu ceilalti

ca ma si miram cum de nu a gasit un clan. M-am luptat o data si cu Zafrina cat Renesmee se uita din bratele lui Jacob. Am invatat cateva trucuri dar nu i-am mai cerut ajutorul dupa. De fapt, desi imi placea de Zafrina foarte mult si stiam ca nu vrea sa ma raneasca special, femeia aceasta salbatica ma speria foarte rau.

Am invatat multe de la profesorii mei dar aveam impresia ca ceea ce am invatat era incredibil de sumar. Nu aveam idee cate secunde o sa rezist in fata lui Alec sau a lui Jane. Ma rugam numai sa fie destul de mult cat sa ajute.

Fiecare minut pe care nu il petreceam cu Renesmee sau sa invat sa lupt, eram in curte din spate cu Kate, care vroia sa ma invete sa-mi imping scutul intern din afara creierului si sa pot proteja pe altcineva. Edward m-a sustinut la aceasta pregatire. Stiam ca el spera sa gasesc o cale care sa ma lase sa pot ajuta in timp ce asta ma tineam departe de lupta.

Numai ca era asa de greu. Nu era ceva de care sa ma tin, nimic solid care sa mearga. Nu aveam decat dorinta arzatoare ca sa fiu de folos, si sa pot sa il tin pe Edward si pe Renesmee si pe cat de multi puteam din familie in siguranta alaturi de mine. Iar si iar am incercat sa ma eliberez de scutul care ma inconjura, cu un succes slab si sporadic. Ma simteam de parca trebuia sa intind o banda invizibila de elastic – o banda care parea ca isi schimba forma din beton intr-un fum in orice moment.

Numai Edward a fost de acord sa fie cobaiul nostru – sa primesca soc dupa soc de la Kate in timp ce eu ma luptam inutil cu retinerile din capul meu. Lucram ore in sir si ma simteam de parca ar fi trebuit sa fiu acoperita de transpiratie din cauza efortului, dar normal ca trupul meu perfect nu m-ar fi tradat asa. Ingrijorarea mea era mentala.

Ma omora ca era Edward cel care trebuia sa sufere, mainile mele il tineau inutil in timp ce Kate il lovea usor iar si iar. Am incercat cat de tare am putut sa imi imping scutul in jurul nostru; si cand si cand reuseam dar imi scapa.

Uram aceasta practica si imi doream ca Zafrina sa ma ajute in locul lui Kate. Si tot ce trebuia Edward sa faca era sa se uite la pozele ei pana cand

reuseam eu sa-l fac sa nu le mai vada. Dar Kate a insistat ca am nevoie de o motivatie mai buna – prin care se referea la aceea ca uram sa-l vad pe Edward ca sufera. Am inceput sa ma indoiesc de aversiunea ei pentru

mine din prima zi in care ne-am intalnit – si ea nu era sadica in legatura cu darul. Ea parea ca se distreaza cu mine.

-Hei, a spus Edward cu grija, incercand sa ascunda dovada de stres din voce.

Orice ma tinea departe de exersarea luptei.

-Asta abia daca a intepat. Bravo Bella.

Am luat o gura mare de aer incercand sa imi dau seama cand fac bine. Am testat banda elastica, luptandu-ma sa o fac sa stea solida in timp ce o intindeam de langa mine.

-Din nou Kate, am spus printre dintii inclestati.

Kate si-a pus mana pe umarul lui Edward.

El a rasuflat usurat.

-Nimic de data asta.

-Bun, am oftat.

-Fii gata, mi-a spus si a intins mana la Edward din nou.

De data asta el s-a cutremurat si a sasait incet printre binti.

-Scuze! Scuze! Scuze! Am spus si mi-am muscat buza. De ce nu imi iese bine?

-Faci o treaba foarte buna, Bella, a spus Edward, tragandu-ma si mai aproape de el. Faci asta de numai cateva zile si deja poti sa ma protejezi sporadic. Kate spune-i cat de bine se descurca.

Kate si-a strans buzele.

-Nu stiu. Ea evident are o capacitate foarte mare, si abia am inceput. Poate sa faca mai mult, sunt sigura. Numai ca ii lipsteste motivatia.

Ma uitam la ea neincredzatoare, buzele mi s-au tras automat de pe dinti. Cum putea crede ca imi lipseste motivatia cand ea il scutura pe Edward in fata mea? Am auzit murmur de la audienta care se marise de cand practicam – la inceput au fost numai Eleazar, Carmen si Tanya dar apoi a venit si Garrett, apoi Benjamin si Tia, Siobhan si Maggie, si chiar si Alistar mai tragea cu ochiul de la o fereastră de la erajul al treilea.

Spectatorii erau de acord cu Edward; ei credeau ca deja ma descurcam mai bine.

-Kate.... a spus Edward cu un ton de atentionare la modul in care, in vre-un fel sau altul s-au dus gandurile ei dar ea era deja in miscare. Ea s-a dus spre rau acolo unde Zafrina, Senna si Renesmee mergeau incet, mana lui Renesmee era in mana Zafrinei cat ele se uitau la poze.

Jacob era la cativa metri in spate, ca o umbra.

-Nessie, a spus Kate – nou veniti au folosit imediat porecla enervanta- ai vrea sa vii sa o ajuti pe mama ta?

-Nu – apropape ca am marait.

Edward m-a luat in brate ca sa ma calmeze. L-am aruncat chiar cand Renesmee venea spre mine cu Kate si cu Zafrina si Senna chiar in spatele ei.

-In niciun caz Kate, am sasait.

Renesmee s-a intins spre mine si eu mi-am intins mainile automat. S-a ghemuit in bratele mele si si-a pus capul in groapa dintre umarii mei.

-Dar mami, *vreau* sa te ajut, a spus cu o voce sigura. Mana ei statea pe gatul meu, aratandu-mi dorinta ei ca noi doua sa fim impreuna, o echipa.

-Nu, am spus repede si m-am retras. Kate a mai facut un pas spre mine cu mana intinsa spre noi.

-Sa pleci de langa noi Kate, am avertizat-o.

-Nu. A inceput sa mearga in fata. Si zambea de parca era un vanator care si-a incoltit prada.

Am mutat-o pe Renesmee ca sa se poata urca in spatele meu, si ma dadeam in spate in acelasi timp cu avansul lui Kate. Acum ca mainile imi erau libere si daca Kate vroia sa-si mai aiba mainile legate de incheieturi, ar fi bine sa pastreze distanta.

Kate probabil ca nu intelegea, nu avea habar de pasiunea unei mame pentru copilul ei.

Probabil ca nu realizase cat de departe trecuse de punctul maxim de care avea voie sa treaca. Eram asa de furioasa ca imaginea pe care o vedeam a luat o tenta rosie si limba mea simtea ca am in gura un metal lichid. Puterea pe care de obicei ma chinuiam sa o tin in frau mi-a inundat muschii si am stiut ca as putea sa o zdrobesc intr-un milion de bucati de diamant daca ma forta.

Furia a adus fiecare aspect al fiintei mele intr-o concentrare mai ascutita. Puteam chiar sa simt elasticitatea scutului meu mai bine – simteam ca nu mai e chiar o banda cat un vestmant, o pelicula subtire care ma acoperea din cap pana in picioare. Cu furia care imi strabatea tot corpul, il simteam mai bine, eram mai legata. El s-a intins in jurul meu, departe de mine, a acaparat-o pe Renesmee complet, doar in cazul in care Kate trecea de garda mea. Kate

a mai facut un pas calculat in fata si un marait nervos mi-a iesit din gat printre dintii stransi.

-Ai grija Kate, a avertizat Edward.

Kate a mai facut un pas, si apoi a facut un pas pe care si cineva asa de neexperimentat ca mine il putea cunostea. Un salt mic de langa mine, s-a uitat si si-a mutat atentia de la mine la Edward.

Renesmee era in siguranta in spatele meu; m-am strans ca sa sar.

-Poti sa o auzi pe Nessie? L-a intrebat Kate, si vocea ei era calma si usoara.

Edward s-a pus intre spatiul dintre mine si ea, blocandu-mi calea spre Kate.

-Nu, nimic, a raspuns. Acum las-o pe Bella sa se calmeze Kate. Nu trebuia sa ii faci asta. Stiu ca nu-si arata varsta dar are doar cateva luni.

-Nu aveam timp sa fim draguti Edward. O sa trebuiasca sa o fortam. Mai avem doar cateva saptamani si ea are un potential imens –

-Linisteste-te Kate.

Kate s-a incrunat dar a luat avertizamentul lui Edward mai in serios decat l-a luat pe al meu. Mana lui Renesmee era pe gatul meu; si imi amintea atacul lui Kate, imi arata ca nu a vrut raul si ca tati era langa noi...

Asta nu m-a linistit. Felul in care vedeam lumina inca parea patat cu carmin. Dar ma puteam controla mai bine, si am putut sa inteleg intelepciunea din cuvintele lui Kate. Furia ma ajuta. O sa invat mai bine daca sunt sub presiune.

Asta nu insemna sa imi placea.

-Kate, am urlat. Mi-am pus mana pe spatele lui Edward. Inca imi puteam simti scutul ca pe un val puternic in jurul meu si al lui Renesmee. L-am impins si mai mult, fortandu-l sa il cuprinda si pe Edward. Nu se simtea nicio fisura in materialul elastic, nu ameninta ca se rupe.

Eram epuizata si cuvintele mi-au iesit fara vlagă in loc sa fie pline de furie.

-Din nou, i-am spus lui Kate. Numai Edward.

Ea si-a dat ochii peste cap dar a inaintat si si-a pus mana peste umarul lui Edward.

-Nimic, a spus Edward. I-am auzit zambetul din voce.

-Si acum? A intrebat Kate.

-Tot nimic.

-Si acum? De data asta avea un ton incordat.

-Absolut nimic.

Kate a marait si s-a dat inapoi.

-Poti sa vezi asta? A intrebat Zafrina cu vocea ei plina si salbatica uitandu-se intens la noi trei. Engleza ei avea un accent ciudat, cuvintele ei se accent-tuau unde nu te asteptai.

-Nu vad nimic din ce nu ar trebui, a spus Edward.

-Si tu Renesmee, a intrebat Zafrina.

Renesmee a zambit la Zafrina si a dat din cap.

Furia mea aproape ca disparuse si eu mi-am strans dintii si m-am chinuit sa imping si mai departe scutul elastic; simteam ca se face si mai greu pe masura ce il tineam. Se tragea inapoi, se târa.

-Sa nu se panicheze nimeni, a avertizat Zafrina micul grup uitandu-se la mine. Vreau sa vad cat de departe il duce.

A urmat un suspin socat de la toti care erau de fata - Eleazar, Carmen, Tanya, Garrett, Benjamin, Tia, Siobhan, Maggie – toti inafara de Senna care parea pregatita cu ceea ce le facea Zafrina. Ochii celorlalti erau goi, expresiile nervoase.

-Sa ridicati o mana cand va revine vederea, i-a instruit ea. Acum Bella. Vezi cat de multi poti sa protejezi.

Respiratia mea a iesit ca un latrat. Kate era cea mai apropiata persoana de mine inafara de Edward si Renesmee, dar era totusi la zece metri. Mi-am incordat maxilarul si am impins, incercand sa duc panza rezistenta care ma pazea cat mai departe de mine. Centimetru cu centimetru il duceam mai aproape de Kate, luptandu-ma cu sentimentul de a-l retrage cu fiecare bucata pe care o castigam. Nu ma uitam decat la expresia panicata a lui Kate cat incercam si am rasuflat usurata cand ochii ei au clipit si s-au concentrat. Ea si-a ridicat mana.

-Fascinant! A murmurat Edward pe sub mustata. Parca e un geam numai intr-o directie.Pot sa citesc tot ceea ce ei gandesc dar ei nu pot sa ajunga la mine, in spatele lui. Si pot sa o aud pe Renesmee, desi nu am putut atunci cand eram in exterior. Pun pariu ca ma poate zgudui

Kate acum, pentru ca este si ea sub umbrela. Si totusi nu te pot auzi pe tine....hmmm. Cum merge asta? Ma intreb daca...

El a continuat sa mormaie pentru el dar nu am putut sa-i mai ascult cuvintele. Mi-am strans dintii si mai tare, lupatandu-ma sa imping scutul mai departe la Garrett, care era cel mai apropiat de Kate. Si mana lui s-a ridicat.

-Foarte bine, m-a complimentat Zafrina. Acum – Dar a vorbit prea repede; cu un oftat ascutit, am simtit scutul cum se strange ca un elastic care a fost intins prea mult si care a ajuns la forma initiala. Renesmee a facut cunostinta pentru prima data cu orbirea cu care ii blocase pe ceilalti si tremura la mine in spate.

Grijulie m-am luptat sa imping iar elasticul si sa fortez scutul sa o includa pe ea din nou.

-Ma lasati un minut? Am cerut. De cand am devenit vampir nu am simtit nevoia sa ma odihnesc pana in acest moment. Era ciudat cum ma simteam asa secata si in aceasi timp asa de puternica.

-Bineinteles, a spus Zafrina si spectatorii s-au relaxat cand ea le-a redat vederea.

-Kate, a strigat Garrett cand ceilalti incepusera sa se indeparteze, distrasi de momentul de orbire; vampirii nu erau obisnuiti sa se simta vulnerabili.

Blondul inalt, Garrett era singurul nemutitor care nu avea vreun dar si care era atras de sedintele mele practice. Ma intrebam ce il putea pasiona pe un aventurier.

-Eu nu as face Garrett, l-a attentionat Edward.

Garrett a continuat sa mearga spre Kate in ciuda avertismentului, buzele lui erau stranse de anticipatie.

-Ei spun ca poti sa darami un vampir pe spate.

-Da, a fost de acord. Si apoi, in joaca, a tremurat cu degetele spre el. Esti curios?

Garrett a dat din umeri.

-Asta e ceva ce eu nu am mai vazut inainte, mi se pare ca e putin exagerat...

-Poate, a spus si fata ei era serioasa. Dar poate ca merge doar la cei slabi sau la cei tineri nu sunt sigura. Tu pari puternic. Poate ca ai vrea sa verifici.

Ea si-a intins mana spre el, cu palma in sus- era clar o invitatie. Buzele ei s-au strans si eu eram sigura ca tonul ei serios era o incercare sa il atate.

Garrett a ranjit la provocare. Foarte increzator, el i-a atins palma cu degetul aratator.

Si apoi un oftat puternic si genunchii i-au tremurat si el a cazut ingenungeat pe spate. Capul lui s-a lovit de o bucata de granit cu un sunet ascutit de spart. Era socant de vazut. Instinctele mele s-au strans iar cand am vazut un nemuritor asa de neputincios; era gresit.

-Ti-am spus eu, a murmurat Edward.

Pleoapele lui Garrett au tremurat pentru cateva secunde si apoi ochii i s-au deschis foarte larg. Se uita la Kate care zambea si avea un zambet care se minuna pe fata.

-Uau, a spus.

-Ti-a placut? A intrebat ea neincredatoare.

-Nu sunt nebun, a ras el si isi misca gatul cand se ridica incet in genunchi, dar asta a fost ceva!

-Asa mi s-a mai spus.

Edward si-a dat ochii peste cap.

Si apoi s-a auzit o agitatie care venea din curtea din fata. L-am auzit pe Carlisle că vorbea cu vocea putin surpinsa.

-Alice v-a trimis pe voi? a intrebat el pe cineva, vocea lui era nesigura, putin suparata.

Alt oaspete neasteptat?

Edward a intrat in casa si majoritatea din ceilalti a facut la fel. Eu i-am urmat mult mai incet, Renesmee inca era la mine in spate. O sa il las pe Carlisle un moment. Sa-l las pe el sa incalzesca noul oaspete, sa-l pregateasca pe el sau pe ea sau pe ei si sa le faca o idee despre ceea ce urma.

Am luat-o pe Renesmee in brate si am mers cu grija in jurul casei ca sa intru pe usa de la bucatarie si sa ascult ce nu puteam sa vad

-Nimeni nu ne-a trimis, o voce adanca si soptita i-a raspuns lui Carlisle la intrebare. Mi-am adus aminte imediat de vocile anticilor Aro si Caius si am inghetat in bucatarie.

Stiam ca prima camera era aglomerata – aproape toata lumea a intrat sa ii vada pe noii vizitatori – dar abia daca se mai auzea vreun sunet. Respiratie artificiala, asta era singurul sunet.

Vocea lui Carlisle era atenta atunci cand a raspuns.

-Atunci ce va aduce acum aici?

-Vorbele circula, a voce diferita a raspuns, la fel de usoara ca si prima. Am auzit cateva ponturi cum ca Volturii o sa vina impotriva voastra. Si mai erau soapte cum ca nu ii asteptati singuri. Evident soaptele erau adevarate. Aceasta este o adunare impresionanta.

-Noi nu vrem sa ii provocam pe Volturi, a raspuns Carlisle ferm. A fost numai o neintelegere, asta e tot. O neintelegere foarte serioasa, ca sa fim sinceri, si eu una pe care vrem s-o clarificam. Ceea ce vezi aici sunt martori. Noi vrem doar ca Volturii sa asculte. Nu am –

-Noua nu ne pasa ce spun ei ca ati facut voi, a intrerupt prima voce. Si noua nu ne pasa daca ati incalcat legea.

-Nu conteaza cat e de teribila, a intervenit al doilea.

-Asteptam de un mileniu si jumătate ca rebuturile italiene sa fie provocate, a spus primul. Si daca este o sansa ca ei sa cada noi o sa fim acolo ca sa vedem.

-Sau poate chiar sa ajutam sa ii infrangem, a adaugat al doilea. Ei vorbeau intr-un tandem lin, vocile erau asa de asemanatoare că, pentru o ureche mai putin sensibila, ai fi presupus ca e doar o singura persoana. Daca suntem de parere ca puteti castiga.

-Bella? M-a strigat Edward cu o voce dura. Adu-o pe Renesmee te rog. Poate ca ar trebui sa le testam afirmatiile romanilor.

Ma ajuta sa stiu ca probabil jumatate din vampirii din camera cealalta ar sari in apararea lui Renesmee daca romanii ar fi foat separati din cauza ei. Nu imi placea cum suna vocea lor sau remarcile negre din cuvinte. Cand am intrat in camera am putut sa vad ca nu eram singura cu acelasi sentiment. Majoritatea vampirilor nemiscati se uitau cu niste ochi ostili si cativa – Carmen, Tanya, Zafrina si Senna – s-au repositionat subtil intr-o pozitie de aparare intre noii veniti si Renesmee.

Vampirii de la usa erau amandoi slabi si scunzi, unul cu parul negru si unul cu un par blond asa de deschis incat parea gri pal. Ei aveau acelasi aspect pudrat al pielii la fel ca si Volturii, desi cred ca nu asa de pronuntat. Nu puteam fi sigura despre asta pentru ca nu ii vazusem pe Volturi decat cu ochii umani; nu puteam sa fac o comparatie exacta. Ochii lor taiosi si ingustati erau de un rosu burgund si nu erau impaienjeniti. Ei purtau niste haine simple negre care ar fi putut sa fie moderne dar erau desenate cu modele vechi.

Brunetul a ranjit cand am intrat si m-a vazut.

-Bine, bine Carlisle. *Ai fost* obraznic nu-i asa?

-Nu este ceea ce crezi Stefan.

-Si noua nu ne pasa, a raspuns blondul. Asa cum am spus inainte.

-Atunci fi binevenit sa observi, Vladimir, dar in mod sigur planul nostru nu este sa-i provocam pe Volturi, asa cum am *mai* spus si inainte.

-Atunci noi doar o sa strangem pumnii, a inceput Stefan.

-Si o sa speram ca avem noroc, a terminat Vladimir.

La sfarsit adunasem saptesprezece martori – irlandezii, Siobhan, Liam si Maggie; egiptenii, Amun, Kebi, Benjamin si Tia; amazoanele, Zafrina si Senna; romanii, Vladimir si Stefan; si nomazii Charlotte si Peter, Garrett, Alistar, Mary si cu Randall – in plus fata de familia noastra formata din unsprezece persoane. Tanya, Kate, Eleazar si Carmen au insistat sa

fie numarati ca membrii ai familiei.

Inafara de Volturi, aceasta era probabil cea mai mare adunare prieteneasca de vampiri maturi din toata istoria vampirilor.

Noi toti incepusem sa simtim putin mai multa speranta. Chiar si daca eu nu puteam ajuta. Renesmee castigase asa de multi de partea ei intr-un timp asa de scurt. Volturii trebuiau sa asculte macar o secunda, cat de mica...

Ultimii romani supravietuitori – se concentrau numai pentru ura pe care o aveau impotriva celor care le-au daramat imperiile in urma cu o mie cinci sute de ani – luau totul la rece. Ei nu au atins-o pe Renesmee dar nu au aratat aversiune fata de ea. Pareau incredibil de incantati de alianta noastra cu varcolacii. Se uitau la mine cum practic scutul cu Zafrina si Kate, il vedeau pe Edward ca raspunde la intrebari nepuse, se uitau la Benjamin cum scoate

gheizere de apa din rau sau vant taios din aerul care nu se misca, doar cu mintea, si ochii le straluceau de speranta acerba cum ca Volturii in sfarsit o sa aiba adversari.

Noi nu speram pentru aceleasi lucruri, dar speram cu totii.

33. Înșelăciunea

-Charlie, inca se aplica chestiunea cu strict-ce-trebuie-sa-stii. Stiu ca a trecut mai mult de saptamana de cand ai vazut-o pe Renesmee dar o vizita in acest moment nu este cea mai buna idee. Ce ai zice daca vin eu cu Renesmee la tine?

Charlie a fost tacut pentru asa mult timp ca ma intrebam daca a auzit nelinistea din spatele fatadei mele. Dar apoi a murmurat.

-Strict-ce-trebuie-sa-stiu, *nu*, si am realizat ca erau numai grijile de supranatural ce il faceau asa de incet. Bine copile, a spus Charlie. Poti sa o aduci in dimineata asta? Sue o sa-mi aduca pranzul. Si ea este la fel de inspaimantata de gatitul meu la fel ca si tine cand ai venit prima data. Charlie a ras si apoi a oftat la amintirea zilelor ce au trecut.

-In aceasta dimineata este perfect. Cu cat mai curand cu atat mai bine. Deja amanasem asta prea mult.

-Vine si Jake cu voi?

Desi Charlie nu stia de sentimentele puternice de varcolac, nimeni nu isi putea da seama de legatura dintre Jacob si Renesmee.

-Probabil. Nu era nicio cale ca Jacob sa lipseasca de la o dupa-amiaza cu Renesmee fara vampiri in preajma.

-Poate ca ar trebui sa-l invit si pe Billy, s-a gandit Charlie. Dar...hmm. Poate ca mai bine alta data.

Abia ii acordam atentie lui Charlie – destul cat sa observ tonul lui rezervat cat a vorbit de Billy dar nu destul cat sa ma ingrijoreze. Charlie si Billy sunt adulti; daca era ceva intre ei aveau sa se descurce singuri. Aveam multe alte lucruri mult mai importante la care sa ma gandesc.

-Ne vedem in curand, i-am spus si am inchis.

Aceasta calatorie era mai mult decat sa-l protejez pe tata de cei douazeci si sapte de vampiri – care jurasera toti ca nu o sa omoare pe nimeni pe o raza de cincisute de kilometrii, dar totusi... evident ca niciun om nu trebuia sa vina in apropierea acestui grup. Aceasta fusese scuza pe care i-am dat-o lui Edward: am dus-o pe Renesmee la Charlie ca sa nu se hotarasca el sa vina la noi. Era un motiv bun ca sa plec din casa dar nu era deloc adevaratul motiv.

-De ce nu poti sa iei si tu Ferrari-ul? S-a plans Jacob cand ne-am intalnit in garaj. Eu eram deja cu Renesmee in Volvo-ul lui Edward.

Edward mi-a aratat masina „dupa”; si asa cum a banuit, nu am putut sa fiu cat trebuia de entuziasmata. Sigur, era draguta si rapida, dar mie imi placea sa *alerg*.

-Sare in ochi, am raspuns. Am putea sa mergem pe jos dar cred ca l-ar inspaimanta pe Charlie.

Jacob s-a vaicarit dar s-a urcat pe scaunul din fata. Renesmee s-a dus de la mine din brate la el in brate.

-Cum te simti? L-am intrebat cand am iesit din garaj.

-Tu cum crezi? M-a intrebat incrunat. Imi e sila de aceste lipitori imputite. Mi-a vazut expresia si a vorbit inainte sa pot raspunde. Da, stiu, stiu. Sunt baieti buni si sunt aici ca sa ajute, ca sa ne salveze pe toti. Etc, etc. Zi ce vrei tu dar eu tot cred ca Dracula unu si Dracula doi sunt groaznici.

A trebuit sa zambesc. Romanii nu erau nici printre oaspetii mei preferati.

-Aici nu te contrazic.

Renesmee a dat din cap dar nu a spus nimic. Spre deosebire de restul dintre noi, ea ii gasea pe romani ciudat de fascinanti. Ea a facut efort sa vorbeasca cu ei tare din moment ce nu au lasat-o sa ii atinga. Intrebarea ei fusese despre pielea lor neobisnuita si, desi mi-a fost frica sa nu se simta ofensati, eram bucuroasa ca a intrebat. Si eu eram curioasa.

Nu pareau suparati de interesul ei. Poate ca erau putin mahniti.

-Am stat nemiscati pentru foarte mult timp copila, Vladimir a raspuns si Stefan dadea din cap necontinuuand propozitiile asa cum facea de obicei. Contempland la propria noastra divinitate. Era un semn de putere si totul venea la noi. Vanatul, diplomati, cei care vroiau favoruri de la noi. Am stat pe tronul nostru si ne-am considerat zei. Nu ne-am dat seama ca dupa mai mult timp am inceput sa ne schimbam – aproape ca ne pietrificasem. Presupun ca Volturii ne-au facut un favor cand ne-au dat foc la castele. Stefan si cu mine, cel putin nu am mai continuat sa ne pietrificam. Acum ochii Volturilor sunt plini de praf si ai nostrii sunt stralucitori. Imi imaginez ca asta o sa fie in avantajul nostru cand o sa le scoatem ochii din orbite.

Am incercat sa o tin departe de ei pe Renesmee dupa toate astea.

-Cat timp o sa stam cu Charlie? A intrebat Jacob, intrerupandu-ma din ganduri. S-a relaxat cand ne-am indepartat de casa si de noii ei locatari. Eram bucuroasa ca el nu ma considera un vampir. Eram doar Bella.

-Defapt, o sa stam ceva timp.

Tonul din vocea mea i-a atras atentia.

-Se mai intampla si altceva inafara ca il vizitam pe tatal tau?

-Jake, stii ca esti destul de capabil sa-ti tii gandurile departe de Edward?

A ridicat din spranceana lui groasa si neagra.

-Da?

Am facut numai un semn cu capul, si cu ochii la Renesmee. Se uita pe fereastra si nu puteam sa stiu cat este de atenta la discutia noastra dar am decis sa nu risc si sa continui.

Jacob a asteptat sa mai spun ceva si apoi buza lui inferioara s-a lasat cat timp se gandea la putinul pe care l-am spus.

Cand am condus , ma uitam prin lentilele enervante la ploaia rece; nu era inca destul de rece ca sa ninga. Ochii mei nu mai erau asa inspaimantatori la fel cum erau la inceput – clar, erau un rosu mai stins decat un carmin stralucitor. In curand o sa fie destul de negrii ca sa pot sa renunt la lentile. Speram ca schimbarea sa nu-l supere pe Charlie prea mult.

Jacob inca se mai gandea la conversatia codificata atunci cand am ajuns la Charlie. Nu am vorbit cand am mers in pas uman prin ploaia care cadea. Tata ne astepta; a deschis usa inainte sa apuc sa ciocan.

-Buna copii! Parca au trecut ani! Uita-te la tine Nessie! Vino la tataie! Jur ca ai crescut cincisprezece centimetrii. Si pari slaba Ness. S-a uitat la mine. Ei nu te hranesc asa cum trebuie acolo?

-E numai din cauza crescutului, am murmurat. Buna Sue, am strigat peste umarul lui.

Mirosul de pui, rosii, usturoi si branza care venea din bucatarie probabil ca mirosea bine pentru oricine altcineva. Puteam sa simt si un miros de pin proaspat si de praf.

Renesmee si-a aratat gropitele. Niciodata nu vorbea in fata lui Charlie.

-Pai, intrati, nu mai stati in frig copii. Unde este ginerele meu?

-Intretine prietenii, a spus Jacob si apoi a pufnit. Esti *asa* de norocos ca ai scapat Charlie.

Asta e tot ce am de gand sa spun.

L-am lovit pe Jacob usor in rinichi in timp ce Charlie s-a strambat.

-Au! S-a plans Jacob pe sub mustata; ei bine, am *crezut* ca l-am lovit usor.

-De fapt Charlie, am niste treburi de rezolvat.

Jacob mi-a aruncat o privire dar nu a spus nimic.

-Ai ramas in urma cu cumparaturile pentru Craciun Bells? Mai sunt doar cateva zile sa stii.

-Da, cumparaturi de Craciun, am spus patetic. Asta explica mirosul de praf. Charlie ascos vechile decoratiuni.

-Nu te ingrijora Nessie, i-a soptit el in ureche. Am deja cadoul pregatit in caz ca mama ta uita.

Am dat ochii peste cap la el dar, de fapt, nu ma gandisem de loc la sarbatori.

-Mancarea e pe masa, a strigat Sue din bucatarie. Haide-ti.

-Ne vedem mai tarziu tata, am spus si am schimbat o privire rapida cu Jacob. Chiar s daca nu ar fi putut sa nu se gandeasca la asta in apropierea lui Edward , cel putin nu ave multe de impartasit. Nu avea nicio idee despre ce am de gand sa fac.

Bineinteles, ma gandeam la mine cand am urcat in masina si nici eu nu prea avea idee Drumurile erau alunecoase si intunecate dar condusul nu ma mai intimida. Reflexele mele erau nemaipomenite si eu abia daca mai acordam atentie la drum. Problema mea era sa incerc sa mentin o viteza ca sa nu atrag atentia asupra mea. Vroiam sa termin cu misiunea de azi, sa imi dau seama care e misterul si sa ma intorc inapoi la tema vitala cu invatatul. Sa inva sa ii protejez pe unii, sa ii ucid pe altii.

Eram din ce in ce mai buna cu scutul. Kate nu mai simtea nevoia sa ma motiveze – nu mai era greu sa gasesc motive ca sa fiu nervoasa, acum ca stiam ca aceasta este cheia – si asa ca in general lucram cu Zafrina. Era incantata de extensia mea; puteam sa acopar o regiune de zece metrii mai mult de un minut, dar ma extenua. In aceasta dimineata a incercat sa gaseasca o cale sa ma faca sa imi imping si scutul care imi invaluia mintea. Nu vedeam care e folosul

dar Zafrina credea ca asta o sa ma intareasca, ca si cum mi-as fi lucrat si muschii abdomenului si ai spatelui, nu numai cei de la brate. La sfarsit o sa poti sa ridici o greutate mai mare cand toti muschii sunt mai puternici.

Nu eram prea buna. Am prins numai o farama dintr-un rau din jungla pe care incerca sa mi-l arate. Dar erau mai multe feluri sa ma pregatesc pentru ceea ce urma si aveam doar doua saptamani la dispozitie, imi faceam griji ca neglijez ce era mai important. Astazi o sa corectez aceasta omisiune.

Am memorat hartile imprejurimilor si nu a fost nicio problema sa gasesc adresa pe care nu am gasit-o pe internet, cea pentru J. Jenks. Urmatorul pas al meu o sa fie la Jason Jenks la cealalta adresa pe care nu mi-a dat-o Alice.

Ca sa spun ca acesta nu era un cartier dragut ar fi fost o neintelegere. Cea mai comuna masina a familiei Cullen parea extravaganta pe aceasta strada. Vechiul meu Chevy ar fi fost mai potrivit. In perioada anilor mei umani, as fi blocat usile si as fi condus cat de repede puteam. In situatia de fata, eram putin fascinata. Am incercat sa mi-o imaginez pe Alice aici indiferent de motiv, si nu am putut.

Cladirile, toate de trei etaje, inguste si aplecate putin parca din cauza ploii – erau in general vechi case impartite pe mai multe apartamente. Era greu sa spui ce vopsea a fost initial pe pereti. Totul se transformase in nuante de gri. Cateva cladiri aveau magazine la parter: un bar jegos cu geamurile negre, un magazin de ghicit cu niste maini din neon si niste carti de tarot luminau la usa,

un magazin de tatuaje, o gradinita care avea banda adeziva pe geamurile sparte de la intrare. Nu era lumina in interior desi, la cat era de incetosat, oamenii sigur aveau nevoie de lumina. Am auzit niste voci care murmurau la distanta; parea ca este un televizor.

Erau cativa oameni, doi alergau in ploaie in directii opuse si unul statea pe terasa unui fost birou de avocati, citea un ziar ud si fluiera. Sunetul era mult prea vesel pentru toata scena.

Eram asa de distrasa de omul care fluiera fara grija ca nici nu am realizat la inceput ca acea cladire abandonata era chiar acolo unde ar fi trebuit sa fie ceea ce caut. Nu era niciun numar in locul acela devastat dar acolo unde se faceau tatuaje era cu doua numere mai mic.

Am oprit in curba si m-am gandit o secunda. Trebuia sa intru in maghernita intr-un fel sau altul, dar cum sa fac fara sa ma vada omul care fluiera? Puteam sa parchez pe urmatoarea strada si sa intru prin spate ... Acolo pot sa fie si mai multi martori. Poate prin acoperis? Era destul de intuneric ca sa fac asa ceva?

-Hei doamna, barbatul a strigat la mine.

Am deschis geamul pasagerului de parca nu l-as fi auzit bine.

Omul si-a impaturit ziarul si l-a pus langa el iar hainele lui m-au surprins, acum ca le puteam vedea. Sub haina lui lunga si prafuita el era putin cam prea bine imbracat. Nu venea nicio adiere ca sa imi dau seama a ce miroase, dar manseta de la camasa rosu inchis parea ca de matase. Parul lui negru si cret era ciufulit si salbatic dar pielea lui neagra era fina si perfecta, dintii erau albi si drepti. O contradictie.

-Doamna, poate ca ar fi mai bine sa nu parcati masina aici, mi-a spus. S-ar putea sa nu o mai gasiti la intoarcere.

-Multumesc pentru preaviz, am spus.

Am oprit motorul si am iesit. Poate ca prietenul meu binevoitor mi-ar putea da raspunsul de care am nevoie mai repede decat sa intru prin efracție in locuinta. Mi-am deschis umbrela mare si gri – nu ca imi pasa, pe bune, sa-mi protejez rochia lunga din casmir pe care o purtam. Era ceva omenesc.

Omul se uita printre picaturi la fata mea, si apoi ochii i s-au marit. El a inghitit si i-am auzit inima cum accelerase pe masura ce ma apropiam de el.

-Caut pe cineva, am inceput.

-Eu sunt cineva, s-a oferit cu un zambet. Ce pot sa fac pentru tine frumoaso?

-Tu esti J. Jenks? Am intrebat.

-Oh, a spus si expresia i s-a schimbat de la alticipare la intelegere. El s-a ridicat in picioare si m-a examinat cu ochii mici. De ce il cauti pe J.?

-Asta e treaba mea. In plus nu aveam nicio banuiala. Tu esti J.?

-Nu.

Ne-am uitat unul la altul pentru un moment in timp ce ochii lui patrunzatori imi masurau rochia de culoarea perlei. Privirea lui s-a oprit intr-un final la fata mea.

-Nu pari un client obisnuit.

-Probabil ca nici nu sunt, am recunoscut. Dar trebuie sa-l vad cat de curand posibil.

-Nu sunt sigur ce trebuie sa fac, a admis.

-De ce nu imi spui cum te cheama?

El a ranjit.

-Max.

-Imi pare bine sa te cunosc Max. Acum, de ce nu-mi spui cu ce va ocupati *de obicei*?

Ranjetul lui a devenit incrunzare.

-Ei bine, clientii obisnuiti ai lui J. nu arata deloc ca tine. Astia ca voi nu vin in biroul de la periferie. Voi mergeti direct la biroul fitos din zgarie-nor.

Am repetat cealalta adresa pe care o aveam, facand ca fiecare numar sa fie o intrebare.

-Da, acela e locul, a spus suspicios iar. Cum de nu te-ai dus direct acolo?

-Aceasta este adresa care mi-a fost data – de o sursa demna de incredere.

-Daca ai vrea ceva bun, nu ai fi aici.

Mi-am presat buzele. Nu ma pricepusem niciodata sa mint, dar Alice nu mi-a lasat multe alternative.

-Poate ca nu vreau ceva bun.

Fata lui Max s-a transformat in scuza.

-Uite ce e doamna –

-Bella.

-Da. Bella. Vezi tu, eu am nevoie de slujba asta. J. ma plateste destul de bine ca in general sa stau pe aici toata ziua. Vreau sa te ajut, vreau, dar – si normal sa vorbim ipotetic, nu? Sau inafara subiectului, sau orice merge la tine – dar daca las pe cineva sa treaca asta o sa-i aduca lui probleme, si am ramas fara serviciu. Vezi care e problema mea?

M-am gandit pentru un moment, rozandu-mi buza.

-Nu ai mai vazut pe cineva ca mine inainte? Bine, *cam* ca mine. Sora mea este mai scunda decat mine, si are parul negru si facut tepi.

-J. o cunoaste pe sora ta?

-Cred ca da.

Max s-a gandit la asta pentru o secunda. Am zambit la el si respiratul lui s-a cutremurat.

-Iti spun ce fac. O sa il sun pe J. si o sa te descriu. Il las pe el sa ia decizia.

Ce stia J. Jenks? Oare descrierea mea o sa insemne ceva pentru el? Acesta era un gand care imi facea probleme.

-Numele meu de familie este Cullen, i-am spus lui Max, intrebându-ma daca nu era cumva prea multa informatie. Am inceput sa ma simt suparata pe Alice. Chiar trebuia sa fiu asa de oarba? Putea sa-mi mai zica unul sau doua cuvinte...

-Cullen, `nteles.

M-am uitat cand tasta, am retinut numarul. Cel putin aveam sa-l sun eu pe J. Jenks daca asta nu mergea.

-Hei J., sunt Max. Stiu ca nu trebuie sa sun pe numarul asta decat daca este o urgenta...

Si este vreo urgenta? Am auzit vag raspunsul.

-Ei, nu chiar. Este o fata aici care vrea sa te vada...

Nu imi dau seama care este urgenta. De ce nu ai urmat procedura normala?

-Nu am urmat procedura normala pentru ca nu arata in vreun fel normal

E cu insigna?!

-Nu –

Nu poti sa fi sigur de asta. Arata ca cineva dintre Kubarev-i?

-Nu- lasa-ma sa vorbesc bine? Zice ca o stii pe sora ei sau ceva de genul.

Nu prea cred. Cum arata?

-Arata ca... ochii lui au trecut de pe fata mea la pantofii mei admirand. Ei bine, arata ca un super-model, asa arata. Eu am zambit si el mi-a facut cu ochiul si apoi a continuat. Corp beton, palida ca o foaie de hartie, parul maro inchis aproape pana la talie, are nevoie de un somn bun –iti suna ceva familiar?

Nu. Nu sunt incantat ca ai lasat ca slabiciunea pentru femei frumoase sa intrerupa –

-Da, sunt asa de usor de prostit de cele dragute, si ce e rau in asta? Imi pare rau frate ca te-am deranjat. Uită.

-Numele, am soptit.

-A da. Stai. A spus Max. Zice ca o cheama Bella Cullen. Asta ajuta?

A urmat un moment de tacere mormantala, si apoi vocea de al celalalt capat era grabita si tipa si folosea o gramada de cuvinte pe care nu le auzi mai departe de parcarile de camioane.

Toata expresia lui Max s-a schimbat; toata gluma a disparut si buzele au devenit pale.

-Pentru ca nu m-ai intrebat! A tipat Max inapoi panicat.

A urmat o alta pauza in timp ce J. s-a adunat.

Frumoasa si palida? J. a intrebat, putin mai calm.

-Am spus asta, nu?

Frumoasa si palida? Ce stia acest om despre vampiri? Era si el unul dintre noi? Nu eram pregatita pentru acea confruntare. Am strans din dinti. In ce m-a bagat Alice?

Max a asteptat un minut si a ascultat alte tipete, injuraturi si instructiuni, si apoi s-a uitat la mine cu niste ochi ce erau aproape inspaimantati.

-Dar tu te intalnesti cu clientii din periferie numai martea – bine, bine! Am inteles. Si-a inchis telefonul.

-Vrea sa ma vada? Am intrebat senina.

Max stralucea.

-Puteai sa-mi fi spus ca esti un client prioritar.

-Nu stiam ca sunt.

-Am crezut ca esti politist, a admis. Vreau sa spun, nu arati ca un politist. Dar te porti ciudat, frumos.

Am dat din umeri.

-Cartel de droguri? A ghicit.

-Cine eu? Am intrebat.

-Da. Sau prietenul tau sau ceva.

-Nu, scuze. Nu prea sunt un fan al drogurilor, si nici sotul meu. Noi spunem nu si restul.

Max a injurat pe sub mustata.

-Casatorita. Nu prind nicio miscare.

Eu am zambit.

-Mafie?

-Nu.

-Trafic cu diamante?

-Te rog! Acesta este clientela obisnuita a lui Max? Poate ca ai nevoie de o noua slujba.

Trebuia sa recunosc ca ma simteam bine. Nu prea interactionasem cu alti oameni inafara de Charlie si Sue. Era distractiv sa-l vad ca roseste. Eram de asemenea foarte incantata cat de usor era sa nu-l omor.

-Trebuie sa fii implicata in ceva serios. *Si* rau, a zambit.

-Nu e chiar asa.

-Asa spun toti. Dar cine altcineva are nevoie de hartii? Sau care isi permite sa-idea bani lui J. pentru ele, ca sa spun asa. Nu e treaba mea oricum, a spus si apoi a murmurat cuvantul casatorita inca odata.

El mi-a dat o adresa complet noua cu instructiunile de baza, si apoi s-a uitat dupa mine cum am plecat cu ochii plini de regret si suspiciune.

In acest moment eram pregatita pentru aproape orice – un fel de James Bond rau si cu supertehnologie mi se parea ca este destul de potrivit. Asa ca m-am gandit ca Max mi-a dat o adresa gresita ca test. Sau poate ca ascunzatoarea era subterana, dedesubtul acestui cartier de familisti, sub mall pitit pe dupa mormanele acestea de lemn.

Am tras intr-un loc deschis su m-am uitat un sus la un semn finut si de bun gust pe care am citit JASON SCOTT, APARATOR AL LEGII.

Biroul din interior era bej si avea accente verzi, nu iese din comun, era inofensiv. Nu se simtea miros de vampir si asta m-a ajutat sa ma relaxez. Nimic inafara de oameni pe care nu ii stiam. Un acvariu era pus in perete si o blonda draguta care era receptionera statea in spatele biroului.

-Buna ziua, m-a intampinat. Cu ce pot sa va ajut?

-Am venit sa ma intalnesc cu Dl. Scott.

-Aveti programare?

-Nu chiar.

S-a strambat putin.

-S-ar putea sa mai dureze putin. De ce nu luati un loc cat eu –

April! O voce poruncitoare de barbat s-a auzit prin difuzorul de la ea de pe birou. *Astept pe Dna. Cullen, trebuie sa apara.*

Am zambit si am facut cu degetul spre mine.

Sa o trimiti la mine imediat. Ai inteles? Nu imi pasa daca ma intrerupe.

Am putut sa-mi dau seama ca mai era ceva in vocea lui inafara ca era nerabdator. Stres.

Nervi.

-Ea abia a sosit, a spus April imediat ce a putut vorbi.

Ce? Trimite-o inauntru! Ce mai astepti?

-Imediat domnule Scott! S-a ridicat in picioare, aratandu-mi cu mana in timp ce ma conducea pe un hol scurt, oferindu-mi cafea sau ceai sau orice alt ceva ce as putea dori.

-Am ajuns, a spus si mi-a tinut usa spre un birou mai mare, cu mobilier din lemn masiv si care avea un perete plin de diplome.

-Inchide usa dupa tine, o voce aspra de tenor a ordonat.

L-am examinat pe omul din spatele biroului cat timp April s-a retras grabita. El era scund si chel, probabil ca avea in jur de cincizeci si cinci de

ani, si avea burta. Purta o cravata rosie din matase si avea o camasa in dungi alb-albastre iar haina albastru inchis era atarnata de spatarul scaunului. Deasemenea el tremura, avea o culoare alba bolnavicioasa si transpiratie pe

frunte; imi imaginam ca un ulcer il deranjeaza asa. J. s-a adunat si s-a ridicat instantaneu de pe scaun. Si-a intins mana peste masa.

-Dna. Cullen. Ce incantare.

M-am intins la el si i-am scuturat mana odata repede. El s-a strans usor din cauza pielii mele reci dar nu parea surprins.

-Dl. Jenks. Sau preferi Scott?

Mi-a facut cu ochiul.

-Cum doresti, bineinteles.

-Ce ai zice ca tu sa imi spui Bella si eu o sa-ti spun J.?

-Ca niste vechi prieteni, a fost de acord, trecandu-si o batista de matase peste frunte.

Mi-a facut semn sa ma asez si apoi s-a asezat si el. Trebuie sa intreb, o cunosc in sfarsite pe minunata sotie a domnului Jasper?

M-am gandit la asta o secunda. Deci acest om il stia pe Jasper nu pe Alice. Il stia pe el si parea inspaimantat de el.

-Sunt de fapt cumnata lui.

Si-a strans buzele, ca si cum cauta sensul si era la fel de disperat ca si mine.

-Ma incred ca domnul Jasper este sanatos? A intrebat cu grija.

-Sunt sigura ca este foarte sanatos. Este momentan intr-o vacanta prelungita.

Asta parea sa-i mai clarifice lui J. din confuzie. A dat din cap si si-a masat cu degetele templele.

-Chiar si asa. Trebuia sa veniti la biroul principal. Asistentii mei de acolo v-ar fi trimis direct la mine – nu era nevoie sa mergeti pe rute neospitaliere.

Am dat din cap. Nu eram sigura de ce Alice mi-a dat adresa de la ghetou.

-Ah, bine, acum sunteti aici. Cu ce pot sa va ajut?

-Hartii, am spus incercand sa imi fac vocea sa para ca stiu ce vorbesc.

-Cu siguranta, J a fost de acord imediat. Vorbim despre certificate de nastere, de deces, carnete de sofer, pasapoarte, numar de asigurari sociale..?

Am luat o gura mare de aer si am zambit. Ii datoram multe lui Max.

Si apoi zambetul mi-a disparut. Alice m-a trimis aici pentru un motiv, si astiam sigur ca era ca sa o apar pe Renesmee. Ultimul ei cadou pentru mine. Singurul lucru de care stia ca o sa am nevoie. Singurul motiv pentru care Renesmee ar avea nevoie de un fals ar fi daca ar fugi.

Singurul motiv pentru care Renesmee ar fugi ar fi daca am pierde.

Daca Edward si cu mine am fi alergat cu ea, ea nu ar fi avut nevoie de actele astea imediat. Eram sigura ca actele erau ceva ce Edward stia cum sa le procure sau sa le faca personal, si eram sigura ca stie cum sa mearga si fara ele. Puteam sa alergam cu ea mii de kilometri. Puteam sa traversam inot un ocean intreg cu ea. Daca eram langa ea sa o salvam. Si tot secretul ca sa tin asta departe de capul lui Edward. Pentru ca era o buna sansa ca tot ce stia el, sa ajunga si in mintea lui Aro. Daca pierdeam, Aro sigur ar fi obtinut informatia dupa care tanjea inainte sa il distruga pe Edward.

Era asa cum am banuit. Nu puteam sa castigam. Dar aveam o sansa destul de buna ca sa il omoram pe Demetri inainte sa pierdem si ii lasam lui Renesmee o sansa sa fuga.

Inima mea inghetata se simtea in piept ca un bolovan – o greutate care ma strivea. Toata speranta mea a disparut ca ceata la rasaritul soarelui. Ochii ma intepau.

Cui sa-i dau toate astea? Charlie? Dar el era un om fara aparare. Si cum sa o duc pe Renesmee la el? El nu avea sa fie in apropierea acelei lupte. Asa ca mai ramanea o persoana.

Intr-adevar nu era nimeni altcineva.

M-am gandit la astea asa de repede ca J. nici nu mi-a observat pauza.

-Doua certificate de nastere, doua pasapoarte, un carnet de sofer, am spus pe un ton ciudat si jos.

Daca mi-a observat schimbarea de expresie, s-a facut ca nu a vazut.

-Numele?

-Jacob....Wolfe (eng.- lup). Si Vanessa Wolfe. Nessie mi se parea o prescurtare potrivita de la Vanessa. Jacob o sa se amuze la treaba cu Wolfe.

Stiloul lui a scris usor peste o hartie.

-Al doilea nume?

-Pune ceva obisnuit.

-Daca asa preferi. Varsta?

-Douazeci si sapte pentru barbat si cinci pentru fata. Jacob o sa pacaleasca. Era o bestie. Si la viteza cu care Renesmee crestea, mai bine spuneam inaltimea. Ar putea sa fie tatal vitreg...

-O sa am nevoie de poze daca preferati ca documentele sa fie terminate, a spus J., intrerupandu-ma din ganduri. Domnului Jasper ii placea sa le termine el insusi.

Ei bine, asta explica de ce J. nu stia cum arata Alice.

-Stai putin, am spus.

Acesta era noroc. Am cateva poze de familie indesate in portofel, si una era perfecta – Jacob o tinea pe Renesmee in fata scarilor – avea numai o luna

vechime. Alice mi-a dat-o cu cateva zile inainte ... Oh. Poate ca nu era chiar atata noroc la mijloc. Poate ca stia ca o sa am nevoie de ele inainte sa mi le dea.

-Uite.

J. a examinat poza pentru un moment.

-Fiica ta seamana mult cu tine.

M-am incordat.

-Seamana mai mult cu tatal ei.

-Care nu e acest barbat. A atins fata lui Jacob.

Ochii mi s-au ingustat si cateva picaturi noi de sudoare i-au aparit pe capul lucios.

-Nu. Este un prieten de familie foarte apropiat.

-Scuza-ma, a murmurat si apoi a inceput sa scrie din nou. Cat de repede ai nevoie de ele?

-Poti sa mi le faci intr-o saptamana?

-Aceasta e o comanda rapida. O sa te coste dublu – dar scuza-ma. Am uitat cu cine vorbesc.

Clar il cunostea pe Jasper.

-Zi-mi un numar.

Parea ezitant sa-mi spuna cu voce tare, desi eram sigura, lucrând cu Jasper, trebuia sa stie ca suma nu era o problema. Chiar si fara sa luam in considerare multiplele nume care erau peste tot in lume pe nume diferite ale familiei Cullen, erau destui bani lichizi in casa cat sa intretina o tara mica pentru zece ani; mi-a adus aminte de felul in care stateau sute de carlige

de pescuit in casa lui Charlie. Ma indoiam ca cineva ar fi observat micul teanc pe care il luasem ca sa ma pregatesc pentru azi.

J. a scris pretul in josul paginii pe care scrisese mai devreme.

Am incuviintat calm. Aveam mult mai mult la mine. Mi-am desfacut geanta si am numarat suma exacta – ii aveam aranjati in teancuri de cinci mii de dolari cu niste agrafe, asa ca nu mi-a luat prea mult timp.

-Poftim.

-Ah, Bella, nu trebuia sa-mi dai toata suma acum. Se obisnuieste ca tu sa pastrezi jumatate de suma ca sa asiguri livrarea.

Am zambit la omul emotionat.

-Dar eu am incredere in tine J. in plus, o sa-ti dau si un bonus – aceasi suma cund o sa am documentele.

-Te asigur ca nu este necesar.

-Nu-ti face griji. Nu era ca si cum i-as fi luat cu mine. Deci o sa ne intalnim aici intr-o saptamana la aceeasi ora?

Mi-a dat o privire schimonosita.

-De fapt, prefer sa fac astfel de tranzactii in locuri diferite care nu sunt legate de diferitele mele treburi.

-Normal. Sunt sigura ca nu procedez asa cum te-ai astepta.

-M-am obisnuit sa nu mai am niciun fel de asteptari cand vine vorba de familia Cullen.

A zambit si apoi s-a adunat iar. Sa ne intalnim la ora opt de acum peste o saptamana la The Pacifico? Este pe Union Lake si mancarea este exceptionala.

-Perfect. Nu ca l-as insoti la cina. Lui chiar nu i-ar conveni daca as face asta. M-am ridicat si i-am scuturat mana. De data asta nu a mai tresarit. Dar mi se parea ca il macinau alte ganduri. Gura lui era zambitoare, spatele era tensionat.

-O sa ai probleme cu termenul limita? Am intrebat.

-Ce? S-a uitat in sus si a fost luat prin surprindere de intrebarea mea. Termenul limita?

-A, nu. Nu te ingrijora. O sa am cu siguranta documentele gata la timp.

Ar fi fost bine sa il am pe Edward aici ca sa stiu care sunt defapt temerile lui. Am oftat.

Sa tin secrete departe de Edward era si asa destul de rau; sa trebuiasca sa fiu asa departe de el era deja prea mult.

-Atunci o sa ne vedem intr-o saptamana.

34. Declarații

Am auzit muzica înainte sa cobor din masina. Edward nu se mai apropiase de pian din noaptea in care a plecat Alice. Acum, cand am inchis portiera, am auzit cum melodia s-a transformat in cantecul meu de leagan. Edward ma intampina acasa.

M-am miscat incet si am luat-o pe Renemsee – care a adormit imediat; fusesem plecate toata ziua – din masina. Il lasasem pe Jacob la Charlie – a spus ca o sa se duca acasa cu Sue. Ma intrebam daca incerca sa isi umple capul cu lucruri marunte ca sa acopere felul in care arata fata mea cand am intrat pe usa lui Charlie.

Cand am intrat incet in casa familiei Cullen, am recunoscut speranta care era ca o aura in jurul casei si pe care o simtisem si eu de dimineata. Acum, pentru mine, era straina.

Imi venea sa plang din nou cand l-am auzit pe Edward ca imi canta mie. Dar m-am adunat. Nu vroiam ca el sa fie suspicios. Daca puteam nu aveam sa las niciun indiciu in mintea lui de frica lui Aro.

Edward si-a intors capul si a zambit cand am intrat pe usa, dar a continuat sa cante.

-Bine ai venit acasa, mi-a spus, ca si cum era o zi obisnuita. De parca nu erau alti doisprezece vampiri in camera care erau implicati in diferite activitati, si alta duzina pe afara pe undeva. Te-ai distrat cu Charlie azi?

-Da. Scuze ca am fost plecata asa de mult. Am iesit putin sa fac cateva cumparaturi de Craciun pentru Renemsee. Stiu ca nu o sa fie cine stie ce eveniment, dar..., am dat din umeri.

Buzele lui Edward s-au lasat in jos. S-a oprit din cantat si s-a intors pe banca astfel incat sa fie cu tot corpul indreptat la mine. Mi-a pus o mana pe talie si m-a tras mai aproape.

-Nu m-am gandit prea mult la asta. Daca tu *vrei* sa facem un eveniment –

-Nu. L-am intrerupt. Am tresarit in interior la ideea de a incerca sa par si mai entuziasmata decat puteam suporta. Numai ca nu vroiam sa treaca fara sa ii dau ei ceva.

-Pot sa vad?

-Daca *vrei*. Numai ca e ceva micut.

Renemsee era complet inconstienta, sforaind delicat pe obrazul meu. O invidiam, ar fi fost placut sa pot evada de realitate, macar cateva ore.

Cu grija, am luat micuta punguta de catifea pentru bijuterii din geanta, fara sa o deschid prea mult astfel incat Edward sa vada banii pe care inca ii aveam la mine.

-Mi-a atras atentia dintr-o vitrina de antichitati in timp ce conduceam. Am pus micul lacatel din aur in palma lui. Era rotund si avea o bordura fina pe marginea exterioara a cercului. Edward l-a deschis si s-a uitat inaintea. Era un loc pentru o poza micuta, si pe partea cealalta, o inscriptie in franceza.

-Stii ce scrie aici? M-a intrebat cu o voce diferita, mai stapanita decat inainte.

-Vanzatorul mi-a spus ca e ceva de genul „ *mai mult decat propria viata*”. Este corect?

-Da, a spus corect.

S-a uitat in sus la mine si ochii lui de topaz ma asigurau. I-am intalnit privirea pentru un moment si apoi am pretins ca sunt distrasa de televizor.

-Sper ca o sa-i placa, am murmurat.

-Bineinteles ca o sa-i placa, a spus usor, pe un ton normal si am realizat in secunda aceea ca stia ca ascund ceva de el. Si mai eram sigura ca habar nu avea ce este.

-Hai sa o ducem acasa, a sugerat, punandu-si mainile pe umerii mei. Am ezitat.

-Ce? A cerut.

-Vreau sa mai exersez cu Emmett putin ... mi-am pierdut toata ziua din cauza acestei chestiuni vitale; ma facea sa simt ca am ramas in urma.

Emmett – era pe canapea cu Rose si tineea telecomanda, normal – s-a uitat in sus si a zambit de anticipare.

-Excelent. Padurea mai trebuie rarita.

Edward s-a incrunatat la Emmett si apoi la mine.

-Este destul timp pentru asta maine, a spus.

-Nu fi ridicol, m-am plans. Nu mai exista asa ceva, *destul timp*. Acest concept nu mai exista. Am multe de invatat si –

M-a intrerupt.

-Maine.

Si expresia lui era in asa fel incat nici Emmett nu a mai comentat. Eram surprinsa cat de greu era sa ma intorc la o rutina ce era, pana la urma, foarte noua. Dar, dand la o parte si acea mica speranta care ma alimentase, totul parea imposibil.

Am incercat sa ma concentrez pe lucruri pozitive. Era un lucru bun ca fiica mea o sa supravietuiasca dupa tot ce o sa urmeze, si la fel si Jacob. Daca ei aveau un viitor, si asta era un fel de victorie nu-i asa? Mica noastra adunare

o sa trebuiasca sa fie tare daca Jacob si Renesmee o sa aiba sansa sa fuga. Da, strategia lui Alice ar avea sens numai daca urma o lupta foarte mare. Deci, un fel de victorie numai din cauza asta, luand in calcul ca Volturii nu au fost, intr-un mileniu, serios provocati.

Nu o sa fie sfarsitul lumii. Numai sfarsitul familiei Cullen. Sfarsitul lui Edward si sfarsitul meu.

Preferam sa fie asa – ultima parte cel putin. Nu o sa traiesc inca odata fara Edward; daca el pleca din aceasta lume si eu o sa fiu langa el.

Ma intrebam din cand in cand daca ne asteapta ceva pe lumea cealalta. Stiam ca Edward nu crede, dar Carlisle crede. Eu una nu imi puteam imagina. Pe cealalta parte, nu mi-l puteam imagina pe Edward sa nu fie intr-un fel, undeva. Daca o sa putem sa fim impreuna, oriunde, acela va fi un final fericit.

Si modelul zilelor mele a continuat, numai ca mult mai greu decat inainte.

Am fost de Craciun la Charlie, eu, Edward, Renesmee si Jacob. Toata haita lui Jacob era acolo plus Sam, Emily si Sue. A fost de mare ajutor sa ii am acolo, in camera mica a lui Charlie, corpurile lor masive si calde stateau in jurul bradului care era decorat – ai fi putut sa vezi exact cand s-a plictisit si a cedat – si ii acaparau mobila. Puteai tot timpul sa contezi pe varcolaci ca o sa fie incantati de o lupta, indiferent cat era de sinucigasa. Incantarea lor parca trimitea un

curent de electricitate ce nu facea bine lipsei mele de buna dispozitie. Edward era, ca de obicei, un actor mai bun decat mine.

Renesmee purta lacatelul pe care i-l dadusem la rasarit, si in buzunarul jachetei purta MP3 player-ul pe care il daduse Edward – ceva micut ce putea sa aiba cinci mii de melodii, era deja umplut cu preferatele lui Edward. Pe incheietura avea o impletitura complicata, versiunea Quileute a inelului de logodna. Edward a scrasnit din dinti din cauza lui, dar pe mine nu m-a deranjat.

Curand, prea curand, o sa i-o dau lui Jacob ca sa aiba grija de ea. Cum putea sa ma deranjeze un simbol de legatura pe care eu ma bazam asa de mult?

Edward a salvat ziua si i-a comandat si lui Charlie un cadou. Venise de ieri – prioritate la transportul de noapte – si Charlie isi petrecuse toata diminea-ta citind instructiunile din manualul gros al noului sau sistem sonar de pescuit.

Din felul in care varcolacii mancau, macarea de pranz a lui Sue probabil ca a fost buna. Ma intrebam oare cum pare aceasta adunare pentru cineva din exterior. Oare ne jucam rolurile asa cum trebuie? Oare un strain ne vedea ca

pe un cerc de prieteni fericiți care se bucura de sarbatoare cu o veselie caracteristica?

Cred ca si Edward si Jacob au rasuflat usurati cand a venit vremea sa plecăm. Ma simteam ciudat sa imi consum energia cu fatada umana cand erau atatea lucruri mult mai importante de facut. Imi era greu sa ma concentrez. In acelasi timp, aceasta putea fi ultima ocazie sa-l vad pe Charlie. Poate ca era un lucru bun ca eram asa amortita si nu puteam sa realizez asta foarte bine.

Nu am mai vazut-o pe mama de la nunta, dar mi-am dat seama ca nu pot fi decat foarte fericiți de distantarea graduala dintre noi care a inceput acum doi ani. Era prea fragila pentru lumea mea. Nu vroiam ca ea sa cunoasca ceva din toate astea. Charlie era mai puternic.

Poate chiar destul de puternic pentru un adio, dar eu nu eram.

A fost foarte liniste in masina; afara, ploaia era doar o burnita, balansandu-se intre lichid si solid. Renesmee statea la mine in brate, jucandu-se cu lacatelul, deschizand si inchizand. Ma uitam la ea si imi imaginam ce i-as fi spus lui Jacob daca nu ar fi trebuit sa ma ascund de Edward.

Daca o sa mai fie vreodata siguranta, du-o la Charlie. Spune-i intr-o zi toata povestea. Spune-I cat de mult l-am iubit, cum ca nu am putut suporta sa il parasesc chiar si cand viata mea umana era pe sfarsite. Spune-i ca a fost cel mai bun tata. Sa-i spui sa-i transmita toata dragostea mea lui Renee, si toate sperantele ca o sa fie fericiți si sanatoasa...

O sa trebuiasca sa ii dau lui Jacob documentele inainte sa fie prea tarziu. O sa-i dau si un bilet pentru Charlie. Si o scrisoare pentru Renesmee. Ceva ce sa citeasca atunci cand eu nu o sa mai fiu langa ea sa-i spun ca o iubesc.

Nu era nimic iesit din comun in exteriorul casei Cullen cand am ajuns in poiana, dar am putut sa aud niste soapte subtile din interior. Multe voci joase murmurau si maraiu. Suna intens, ca si cum cineva se certa. Puteam sa aud vocea lui Carlisle si a lui Amun mai des decat a celorlalti.

Edward a parcat in fata casei in loc sa ocoleasca si sa mearga in garaj. Am schimbat o privire ingrijorata inainte sa coboram din masina.

Postura lui Jacob s-a schimbat; fata lui era serioasa si ingrijorata. Cred ca acum avea atitudinea Alpha. Evident ceva se intamplase si el trebuia sa afle informatia de care el si Sam aveau nevoie.

-Alistar a plecat, a murmurat Edward cand am pasit pe scari.

In camera din fata, se parea ca este o confruntare fizica. Lipit de perete era un inel de spectatori, toti vampirii care ni se alaturasera, cu exceptia lui Alistar si a celor trei implicati in cearta. Esme, Kebi si Tia erau cel mai aproape de vampirii din mijloc; in centrul camerei, Amun sasaia la Carlisle si la Benjamin.

Maxilarul lui Edward s-a incordat si el s-a miscat repede pana langa Esme, tragandu-ma pe mine de mana. Am strans-o pe Renemsee si mai tare la piept.

-Amun, daca vrei sa pleci, nimeni nu te forteaza sa stai, a spus Carlisle calm.

-Tu imi furi jumatate din clan Carlisle! Amun se plangea, aratand cu degetul spre Benjamin. De-aia m-ai chemat la tine? Ca sa *furi* de la mine?

Carlisle a oftat si Benjamin si-a dat ochii peste cap.

-Da, Carlisle a ales sa se lupte cu Volturii, si-a pus toata familia in pericol, doar ca sa ma ademeneasca aici ca sa mor. Benjamin a spus sarcastic. Fii rezonabil Amun. Eu m-am angajat sa fac ce e bine- nu sa ma alatur unui alt clan. Tu poti sa faci ce vrei, normal, exact cum a spus si Carlisle.

-Asta nu o sa se termine cu bine, a marait Amun. Alistar e singurul care e sanatos la cap. Toti ar trebui sa fugim.

-Gandeste-te pe cine faci sanatos, a murmurat Tia cu o soapta inceata.

-Toti o sa fim macelariti!

-Nu o sa se ajunga la lupta, a spus Carlisle cu o voce ferma.

-Asa spui tu!

-Daca asa o sa fie o sa poti oricand sa schimbi taberele, Amun. Sunt sigur ca Volturii o sa aprecieze ajutorul tau.

Amun a ranjit sarcastic la el.

-Poate ca acesta *este* raspunsul.

Raspunsul lui Carlisle era sincer si delicat.

-Nu o sa-ti port pica Amun. Noi suntem prieteni de foarte mult timp, dar nu ti-as cere sa mori pentru mine.

Si vocea lui Amun a fost mai controlata.

-Dar mi-l iei pe Benjamin cu tine.

Carlisle si-a pus o mana pe umarul lui Amun; el a dat-o jos.

-O sa stau Carlisle, dar s-ar putea sa fie in detrimentul tau. *O sa* ma alatur lor daca aceasta este calea supravietuirii. Sunteti toti niste prosti daca aveti impresia ca o sa-i infrangeti pe Volturi. S-a incrunat si apoi a oftat, s-a uitat la Renesmee si apoi la mine si a adaugat cu un ton exasperat. O sa depun marturie ca am vazut copilul crescand. Acesta este purul adevar. Oricine poate vedea asta.

-Asta e tot ce am sperat.

Amun s-a strambat.

-Dar se pare ca nu e tot ce primiti. S-a intors la Benjamin. Ti-am dat viata. Tu o irosesti.

Fata lui Benjamin era mai rece decat am vazut-o vreodata; expresia lui contrasta ciudat cu trasaturile lui copilaresti.

-Este pacat ca o data cu asta nu mi-ai putut inlocui si vointa cu vointa ta; poate ca atunci ai fi fost incantat de mine.

Ochii lui Amun s-au microrat. A aratat grav spre Kebi si au trecut pe langa noi indreptandu-se spre usa de la intrare.

-Nu pleacă, mi-a spus Edward incet, dar o sa pastreze distanta si mai rau de acum inainte. Nu a glumit cand a spus ca o sa se alature Volturilor.

-De ce a plecat Alistar? Am soptit.

-Nimeni nu e sigur; nu a lasat niciun bilet. Dupa dispozitia lui este clar ca el se gandea ca o lupta este inevitabila. In ciuda atitudinii lui, el chiar tine prea mult la Carlisle ca sa stea de partea Volturilor. Presupun ca a decis ca pericolul e prea mare, Edward a dat din umeri.

Desi conversatia era in mod evident doar intre noi doi, bineinteles ca ceilalti au putut sa auda. Eleazar a raspuns la comentariul lui Edward de parca era adresat pentru toata lumea.

-Dupa cum sunau plangerile lui, era putin mai mult decat asta. Nu am vorbit mult de programul Volturilor, dar Alistar era ingrijorat ca indiferent cat de decisiva va fi nevinovatia noastra, Volturii nu o sa asculte. El crede ca o sa gaseasca o scuza ca sa-si infaptuiasca planurile.

Vampirii s-au uitat nelinistiti unul la altul. Ideea ca Volturii o sa manipuleze propria lor lege sfanta pentru castig nu era o ceva popular. Numai romanii erau adunati, zambetele lor pe jumătate erau ironice. Ii amuza cum ceilalti vroiau sa se gandeasca la ceva de bine in legatura cu anticii lor dusmani.

Multe discutii in soapta au inceput dar eu ii ascultam pe romani. Poate pentru ca cel cu parul alb, Vladimir, se tot uita spre mine.

-Sper ca Alistar a avut dreptate, i-a murmurat Stefan lui Vladimir. Nu conteaza rezultatul, cuvantul o sa se imprastie. E timpul ca lumea noastra sa vada ce au devenit Volturii. Ei nu o sa cada niciodata daca toata lumea crede prostia asta cum ca ei ne protejeaza stilul de viata.

-Cel putin cand eram noi la putere, eram sinceri cu ceea ce eram, a raspuns Vladimir.

Stefan a dat din cap.

-Noi nu ne-am pus niciodata coronite si ne-am numit sfinti.

-Ma gandesc ca a venit timpul sa luptam, a spus Vladimir. Cum iti imaginezi ca o sa mai gasim vreodata o asemenea forta? Alta sansa asa de buna?

-Nimic nu e imposibil. Poate intr-o zi –

-Asteptam de *o mie cinci sute de ani*, Stefan. Si ei se fac din ce in ce mai puternici odata cu anii. Vladimir s-a oprit si s-a uitat la mine. El nu s-a aratat surprins cand a vazut ca si eu ma uitam la el. Daca Volturii o sa castige aceasta confruntare, o sa plece cu mai multa putere decat cea cu care au venit. Fiecare cucerire o sa-i faca mai puternici. Gandeste-te numai la ce poate sa

le dea acea nou nascuta singura – a aratat cu barbia spre mine – si ea abia isi descopera talentele. Si cel-care-misca-pamantul. Vladimir a aratat spre Benjamin, care se miscorase.

Aproape toti trageau cu urechea la romani, la fel ca mine. Cu gemenii vrajitori ei nu mai au nevoie de iluzionista sau de atingerea-de-foc. Ochii lui s-au mutat la Zafrina si apoi la Kate.

Stefan s-a uitat la Edward.

-Si nici cititorul-de-minti nu e chiar necesar. Dar vad ce vrei sa spui. Intr-adevar o sa castige mai mult daca inving.

-Mai mult decat suntem dispusi sa-i lasam sa castige, nu sunteti de acord? Stefan a oftat.

-Cred ca trebuie sa fiu de acord. Si asta inseamna....

-Ca trebuie sa fim impotriva lor cat inca e o sansa.

-Daca am putea sa-i schilodim, sau macar sa-i expunem...

-Poate, intr-o zi, altii o sa termine treaba.

-Si razbunarea noastra indelungata o sa se implineasca. In sfarsit.

Si-au blocat ochii pentru un moment si apoi au murmurat la unison.

-Aceasta este, se pare, singura cale.

-Asa ca noi luptam, a spus Stefan.

Desi puteam sa vad ca sunt impartiti intre instinctul de autoconservare si de ura si razbunare, zambetul pe care l-au schimbat era plin de anticipare.

-Luptam, a fost si Vladimir de acord.

Presupun ca era un lucru bun; ca si Alistar, si eu eram sigura ca batalia era imposibil de evitat. In acest caz, inca doi vampiri care sa lupte alaturi de noi o sa fie un real folos. Dar decizia romanilor inca ma facea sa tremur.

-Si noi o sa luptam, a spus Tia, vocea ei grava era mai solemna decat oricand. Noi suntem de parere ca Volturii o sa exagereze. Noi nu vrem sa le apartinem lor. Ochii ei au zabovit pe partenerul ei. Benjamin a ranjit si a aruncat o privire jucausa catre romani.

-Se pare ca sunt marfa de prima mana. Se pare ca o sa trebuiasca sa ma lupt pentru dreptul de a fi liber.

-Asta nu o sa fie pentru pima data cand ma lupt sa scap ce comanda regelui, a spus Garrett pe un ton de joaca. A mers apoi si l-a batut pe spate pe Benjamin. Deci pentru libertate impotriva opresiunii.

-Noi stam alaturi de Carlisle, a spus Tanya. Si luptam cu el.

Declaratia romanilor se pare ca i-a facut si pe ceilalti sa se pronunte la fel.

-Noi inca nu ne-am decis, a spus Peter. S-a uitat in jos la micuta lui pereche; buzele lui Charlotte erau stranse de insatisfactie. Se parea ca ea a luat o decizie. Ma intrebam care era.

-La fel si eu, a spus Randall.

-Si eu, a adaugat Mary.

-Haita o sa lupte alaturi de familia Cullen, a spus Jacob dintr-o data. Noua nu ne e frica de vampiri, a adaugat stambandu-se.

-Puști, a murmurat Peter.

-Copii, l-a corectat Randall.

Jacob a ranjit ironic.

-Ei bine, si eu ma bag, a spus Maggie, zbatandu-se sa iasa de sub mana lui Siobhan. Stiu ca adevarul e de partea lui Carlisle. Nu o sa ignor asta. Siobhan se uita la membrul cel mai mic din clan cu ochii ingrijorati.

-Carlisle, a spus de parca erau singuri, ignorand sentimentul formal care ii cuprinsese pe toti, neasteptata explozie de declaratii. Nu vreau sa se ajunga la o lupta.

-Nici eu Siobhan. Tu stii ca acesta este ultimul lucru pe care mi-l doresc. Si a zambit.

Poate ca ar trebui sa te concentrezi sa ramana pace.

-Stii ca asta nu o sa ajute, a spus.

Mi-am adus aminte discutia dintre Rose ci Carlisle in legatura cu liderul irlandez; Carlisle crede ca Siobhan are o putere foarte mare dar subtila ca sa faca lucrurile sa mearga asa cum vrea ea – si nici chiar Siobhan nu crede.

-Nu o sa doara, a spus Carlisle.

Siobhan si-a dat ochii peste cap.

-Sa vizualizez un sfarsit pe care mi-l doresc? A intrebat ea sarcastic.

Carlisle a ranjit si mai tare.

-Daca nu te superi.

-Atunci nu e nevoie ca noi sa declaram, nu-i asa? A spus retoric. Din moment ce nu este nicio lupta. Ea si-a pus mana pe umarul lui Maggie, tragand-o pe fata mai aproape de ea.

Partenerul lui Siobhan, Liam, statea linistit si fara expresie.

Proape toata lumea din camera se uita la schimbul glumet dintre Carlisle si Siobhan dar nu aveau nicio explicatie.

Acesta fusese sfarsitul declaratiilor dramatice din seara aceasta. Grupul s-a imprastiat incet, unii ca sa vaneze, unii ca sa mai citeasca din cartile lui Carlisle sau la televizor sau la calculator.

Edward, Renesmee si cu mine am mers sa vanam. Jacob ne-a insotit.

-Lipitori tampite, murmura el pentru el cand am iesit afara. Cred ca sunt asa superiori. A pufnit.

-O sa fie socati cand o sa vada ca niste *copii* o sa le salveze vietile superioare, nu-i asa? A spus Edward.

Jake a zambit si i-a dat in umar.

-Cum sa nu, o sa fie.

Acesta nu era ultima noastra calatorie la vanatoare. Toti o sa vanam mai aproape de timpul in care ii asteptam pe Volturi. Si cum termenul limita nu era exact, aveam de gand sa stam cateva nopti in poiana mare de baseball pe care o vazuse Alice, ca sa fim siguri. Tot ce stiam era ca ei o sa apara in ziua in care zapada o sa se aterne pe pamant. Nu vroiam ca Volturii sa se apropie prea mult de oras iar Demetri o sa-i aduca acolo unde eram si noi. Ma intrebam pe cine o sa urmareasca, banuiesc ca pe Edward din moment ce pe mine nu putea

vedea.

M-am gandit la Demetri in timp ce vanam, acordam putina atentie vanatului meu sau fulgilor de zapada care isi facusera aparitia in sfarsit dar care se topeau inainte sa atinga terenul stancos. O sa isi dea seama Demetri ca nu ma poate urmarii pe mine? Ce o sa zica despre asta? Ce o sa zica Aro? Sau Edward se insela? Erau acele mici exceptii carora nu le puteam face fata, ca in jurul scutului meu. Tot ce era inafara mintii mele era vulnerabil – eram

deschisa la lucrurile pe care Jasper, Alice sau Benjamin le puteau face. Poate ca si talentul lui Demetri functiona putin diferit.

Si apoi am avut un gand care m-a trezit la realitate. Elanul pe jumatate baut a cazut din mainile mele peste terenul de piatra. Fulgii se evaporau la cativa centimetrii de corpul meu cald cu mici sunete sfaraitoare. Ma uitam in gol la mainile mele pline de sange.

Edward mi-a vazut reactia si s-a grabit sa ajunga langa mine, lasandu-si si el prada neterminata.

-Ce s-a intamplat? A intrebat cu o voce scazuta, ochii lui masurau padurea de langa noi, cautand ceea ce m-a facut sa ma comport asa.

-Renesmee, m-am inecat.

-Ea este printre copacii aceia, m-a reasigurat. Pot sa le aud gandurile si ei si lui Jacob. Este bine.

-Nu la asta ma refer, am spus. Ma gandeam la scutul meu – tu chiar crezi ca valoreaza ceva, ca o sa ajute in vreun fel. Stiu ca ceilalti se asteapta ca eu sa ii pot proteja pe Benjamin si pe Zafrina, chiar si daca nu pot sa fac asta decat cateva secunde odata. Dar daca e o greseala?

Daca increderea ta in mine este motivul pentru care o sa pierdem?

Vocea mea se indrepta spre nebunie, desi aveam destula putere sa ma pot controla. Nu vroiam sa o supar pe Renesmee.

-Bella, cum de te-ai gandit la asta? Normal, este minunat ca te poti proteja pe tine insati, dar nu esti responsabila sa mai salvezi si pe altcineva. Nu te stresa fara rost.

-Dar daca nu pot sa protejez nimic? Am soptit suspinand. Chestia asta pe care o fac, este arbitrara, aleatorie! Nu are legatura si nici un motiv. Poate ca nu o sa faca nimic impotriva lui Alec.

-Şşş, m-a sasait. Nu te panica. Si nu-ti face griji in privinta lui Alec. Ceea ce face el nu este diferit de ceea ce fac Jane sau Zafrina. Este doar o iluzie – nu poate sa intre in capul tau asa cum nici eu nu pot.

-Dar Renesmee poate! Am sasait repede printre dinti. Parea asa de natural ca nici nu mi-am pus intrebarea inainte. A fost tot timpil o parte a ceea ce este. Dar ea isi pune gandurile in capul meu la fel cum face cu oricine. Scutul meu are gauri Edward!

Ma uitam la el disperata, asteptand ca el sa inteleaga revelatia mea ingrozitoare. Buzele lui erau lipite, ca si cum ar fi incercat sa se decida cum sa vorbeasca in continuare. Expresia lui era perfect relaxata.

-Tu te-ai gandit la asta acum mai mult timp, nu-i asa? Am cerut, simtindu-ma ca o idioata in ultima luna pentru ca nu am luat in calcul ce era evident.

A dat din cap si un zambet timid i-a ridicat coltul buzei.

-Prima data cand te-a atins.

Am oftat de propria prostie, dar calmul lui m-a mai inmuiat.

-Si asta nu te deranjeaza? Tu nu o vezi ca pe o problema?

-Am doua teorii. Una e mai plauzibila decat cealalta.

-Zi-mi-o pe cea mai improbabila prima.

-Ei bine, e fiica ta, a demonstrat. Genetic, jumatate din tine. Obisnuiam sa te supar cand iti spuneam ca mintea ta este pe alta frecventa decat a celorlalti. Poate ca ea poate sa mearga si pe a ta.

Asta nu era de ajuns.

-Dar tu ii auzi mintea foarte bine. *Toata* lumea ii aude gandurile. Si daca si Alec merge pe alta frecventa? Daca - ?

El si-a pus un deget peste buzele mele.

-M-am gandit la asta. Din acest motiv cred ca urmatoarea mea teorie este mai plauzibila.

Am strans din dinti si am asteptat.

-Mai tii minte ce mi-a spus Carlisle despre ea, chiar dupa ce ti-a aratat prima ei amintire?

Normal ca imi aminteam.

-A spus `E o turnura interesanta. Parca ea face exact opusul a ceea ce faci tu`.

-Da. Si eu m-am intrebat. Poate ca a luat si talentul tau si l-a intors.

M-am gandit la asta.

-Tu ii tii pe toti afara, a inceput.

-Si nimeni nu o tine pe ea afara? Am terminat ezitand.

-Aceasta e teoria mea, a spus. Si daca ea poate sa intre in mintea ta, ma indoiesc ca exista un scut pe lume care sa o tina de-o parte. Asta o sa ajute. Din cate am vazut, nimeni nu se poate indoi de adevarul din ganduri odata ce i-au permis sa le arate. Si cred ca nimeni nu poate sa o impiedice sa ii arate, daca se apropie suficient. Daca Aro i-ar permite sa-i arate...

M-am cutremurat la gandul ca Renesmee sa fie asa de aproape de ochii tulburi si lacomi ai lui Aro.

-Ei bine, mi-a spus frecandu-ma pe umeri. Cel putin nu e nimic ce il poate opri sa vada adevarul.

-Dar este adevarul suficient cat sa-l opreasca? Am murmurat.

Pentru asta, Edward nu a avut niciun raspuns.

35. Termenul limită

-Pleci? M-a întrebat Edward cu un non nonsalant. Era o expresie puțin fortată. A îmbrățisat-o pe Renesmee puțin mai strâns la piept.

-Da, câteva lucruri de ultim moment..., am răspuns la fel de egal.

Mi-a zămbit cu zămbetul meu preferat.

-Să te întorci repede la mine.

-Intotdeauna.

I-am luat Volvo-ul iar, mă întrebam dacă a citit kilometrii de la ultima mea cursă. Cât de mult a făcut legătura? Ca am un secret, în mod normal. Oare a dedus motivul pentru care nu am avut încredere în el? A ghicit că Aro putea să ghicească foarte curând tot ceea ce știa el?

Credeam că Edward a ajuns la această concluzie și acesta e motivul pentru care nu mi-a cerut explicații. Cred că încerca să nu speculeze prea mult, încerca să-și scoată din minte comportamentul meu. Oare a făcut legătura între aceasta și comportamentul meu ciudat din dimineața în care a plecat Alice, că mi-am dat foc la carte? Nu știam dacă a făcut această legătura.

Era o după-amiază mohorată, deja întunecată ca un apus. M-am grabit prin multime, ochii mi erau atinți pe norii gri. O să ningă la noapte? Destul cât să se adune pe pământ și să creeze scena din viziunea lui Alice? Edward estimase că mai avem încă două zile. Și apoi o să ne ducem noi în poiană, să-i atragem pe Volturi acolo unde ne convenea nouă.

Când mergeam prin pădurea întunecată, m-am gândit la ultima mea călătorie în Seattle. Credeam că știu scopul pentru care Alice mă trimisese la punctul acela care era o ruină unde J.Jenks își primea clienții mai întunecați. Dacă mă duceam în celălalt, un birou legal, aș fi știut vreodată ce să cer? Dacă îl întâlneam pe Jason Jenks sau Jason Scott, avocat licențiat, oare aș fi descoperit că J. Jenks mi poate face rost de documente false?

Trebuia să merg pe ruta care însemna că nu vreau ceva bun. Acesta era indiciul meu. Era întuneric când am ajuns în parcare de la restaurant, acum câteva minute, și l-am ignorat pe nerăbdătorul valet de la intrare. Mi-am pus lentilele de contact și am intrat ca să îl aștept pe J. în restaurant. Deși eu eram grabită să termin cu această necesitate care mă deprima și să mă întorc la familia mea, J. părea grijuliu să se țină nepătat de asociațiile ciudate; aveam sentimentul că o mână scuturată în parcare i-ar fi rănit sentimentele.

Am dat numele *Jenks* la recepție, și cel de la pupitru m-a condus pe niște scări într-o cameră mică și privată care avea focul aprins în semineul de piatră.

Mi-a luat haina ivorie care era lunga pana la pamant ca sa ma distrag de la faptul ca purtam una dintre ideile lui Alice la imbracaminte, si am oftat incet la rochia de satin de culoarea scoicii. Nu puteam sa nu fiu putin flatata; inca nu eram obisnuita ca cineva, inafara de Edward, sa ma gaseasca atragatoare.

Majordomul m-a complimentat si a iesit nerabdator din camera.

Am stat langa foc cat am asteptat, tinandu-mi mainile apropiate de el ca sa le incalzesc putin inainte de inevitabila strangere de inima. Nu ca J. nu era constient ca ceva se intampla cu familia Cullen, dar era un comportament bun de invatat.

Pentru o jumatate de secunda, ma intrebam, ce ar fi daca mi-as baga mana in foc. Cum m-as simti daca as lua foc....

Intrarea lui J. m-a distras de la gandurile morbide. Majordomul i-a luat si lui haina, si era evident ca nu eram singura care se aranjase pentru aceasta intalnire.

-Imi pare asa de rau ca am intarziat, a spus J. imediat cand am fost singuri.

-Nu, ai ajuns exact la timp.

Si-a intins mana, si cand am atins-o am putut sa simt ca degetele lui erau remarcabil mai calde decat ale mele. Asta nu parea ca il deranjeaza.

-Arati incantator, daca pot fi asa de indraznet, Dna. Cullen.

-Multumesc J. Te rog, spune-mi Bella.

-Trebuie sa recunosc, este o experienta diferita sa lucrez cu tine decat cu Dl. Jasper. Mai putin ... inspaimantatoare. A zambit ezitant.

-Pe cuvânt? Tot timpul am spus ca Jasper este o prezenta potrivita.

Sprancenele lui s-au strans.

-Asa sa fie? A murmurat politicos si era evident inca in dezacord.

Ce ciudat. Ce i-a facut Jasper acestui om?

-Il stii pe Jasper de mult timp?

El a oftat, parea stingherit.

-Eu lucrez cu Dl. Jasper de mai mult de douazeci de ani, si fostul meu partener il sia de cincizeci de ani ... el nu se schimba niciodata. A remarcat J. delicat.

-Da, Jasper e intr-un fel mai amuzant asa.

J. si-a scuturat capul ca si cum si-ar fi alungat gandurile care il deranjau.

-Nu vrei sa iei un loc Bella?

-De fapt, ma cam grabesc. Am un drum lung pana acasa. Si cat am vorbit am scos plicul alb si gros cu bonusul lui din geanta si i l-am inmanat.

-Oh, a spus, si am prins o urma de dezamgire in voce. Si-a bagat plicul intr-un buzunar interior al hainei fara sa se oboseasca sa numere suma. Speram sa mai putem sta de vorba putin.

-Despre? Am intrebat curioasa.

-Pai, lasa-ma sa-ti dau obiectele. Vreau sa fiu sigura ca iti plac.

S-a intors, si-a pus servieta pe masa si a desfacut legaturile. A scos un plic mare.

Desi nu aveam nicio idee dupa ce sa ma uit, am deschis plicul si m-am uitat curioasa in interior. J. a schimbat poza lui Jacob si a schimbat culorile astfel incat nu era evident imediat ca era aceeasi poza si pe pasaport si pe permis. Mie amandoua imi pareau perfecte, dar asta insemna putin. M-am uitat la poza Vanesei Wolf din pasaport si pentru o fractiune de secunda, si apoi am schimbat privirea repede, am simtit un ghiont in gat.

-Multumesc, i-am spus.

Ochii lui s-au miscorat putin, si am simtit ca era dezamagit ca examinarea mea nu a durat mai mult.

-Te pot asigura ca fiecare piesa este perfecta. Toate o sa treaca si de cele mai crunte teste.

-Sunt sigura ca asa este. Chiar apreciez ceea ce ai facut pentru mine J.

-Placerea a fost de partea mea Bella. Pe viitor, fii libera sa vii de fiecare data cand familia Cullen are nevoie. El nu facea nicio aluzie, dar aceasta suna ca o invitatie ca eu sa ii iau locul lui Jasper ca om de legatura.

-Mai e ceva ce vrei sa discutam?

-Aaa, da. Dar e putin mai delicat... A facut cu mana catre semineu cu o expresie intrebatoare. Am stat la marginea pietrei si el era langa mine. Sudoarea ii aparuse pe frunte iar, si el a scos o batista albastra din buzunar si a inceput sa se stearga.

-Tu esti sora sotiei Domnului Jasper? Sau esti casatorita cu fratele lui? A intrebat.

-Casatorita cu fratele lui, am clarificat, intrebandu-ma ce vrea sa spuna.

-Deci esti mireasa Domnului Edward?

-Da.

A zambit scuzandu-se.

-Am vazut toate numele de multe ori, stii. Sincere felicitari. Este bine ca Domnul Edward si-a gasit o partenera atat de incantatoare dupa tot acest timp.

-Multumesc foarte mult.

S-a oprit, stergandu-se de sudoare.

-De-a lungul anilor, iti poti inchipui ca am dezvoltat un respect deosebit pentru Dl. Jasper si pentru familia dumnealui.

Am incuviintat grijulie.

A luat o gura de aer si apoi a expirat fara sa vorbeasca.

-J., te rog spune ce vrei sa spui.

A mai luat o gura de aer si a mormait ceva repede, legand cuvintele intre ele.

-Daca ma poti asigura ca nu o sa o rapiti pe fetita de langa tatal ei, o sa dorm mai bine la noapte.

-Oh, am spus impietrita. Mi-a luat un minut sa inteleg concluzia eronata la care a ajuns.

-O nu. Nu e nimic asemenator. Am zambit incercand sa il reasigur. Eu doar incerc sa pregatesc un loc sigur pentru ea in caz ca eu si sotul meu patim ceva.

Ochii i s-au micșorat.

-Va asteptati sa se intample ceva? A rosit si apoi s-a scuzat. Nu ca asta ar fi treaba mea. i-am vazut roseala din obraji cum s-a imprastiat pe fata si am fost fericita – asa cum eram de multe ori – ca nu eram un nou-nascut normal. J. parea un om destul de dragut, lasand comportamentul ilegal de-o parte, si ar fi fost pacat sa-l omor.

-Nu stii niciodata. Am oftat.

El s-a incrunat.

-Pot atunci sa iti doresc tot binele din lume. Si te rog nu te supara pe mine, draga mea, dar...daca vine Dl.Jasper si ma intreaba ce nume am pus in aceste acte...

-Bineinteles ca o sa-i spui imediat. Nimic nu mi-ar conveni mai mult decat ca Dl. Jasper sa fie informat de toata tranzactia noastra.

Transparenta sinceritatii noastre parea sa-i mai fi usurat din tensiune.

-Foarte bine, a spus. Si nu ma pot astepta ca o sa mai stai la cina?

-Imi pare rau J. Sunt presata de timp.

-Atunci, inca o data, cele mai bune dorinte de sanatate si fericire. Indiferent de ce nevoie are familia Cullen, nu ezita sa ma suni Bella.

-Multumesc J.

Am plecat cu marfa, uitandu-ma inapoi sa vad daca J. se uita dupa mine, expresia lui era un amestec de neliniste si regret.

Calatoria la intoarcere mi-a luat mai putin timp. Noaptea era negra, asa ca mi-am inchis farurile si am coborat. Cand am intrat in casa, majoritatea masinilor, si inclusiv Porche-ul lui Alice si Ferrari-ul meu, erau plecate.

Vampirii traditionali erau plecati cat de departe era posibil ca sa-si potoleasca setea. Am incercat sa nu ma gandesc la vanatul lor din seara asta, scotandu-mi din cap imaginea victimelor.

Numai Kate si Garrett erau in camera din fata, se certau in joaca despre valoarea nutritionala pe care o avea sangele de animal. Am presupus ca Garrett fusese intr-o calatorie in stil vegetarian si i s-a parut dificil.

Edward a dus-o probabil pe Renesmee acasa sa doarma. Jacob, fara indoiala era in padure, aproape. Restul familiei era si ea progagil la vanatoare. Poate ca erau cu restul familiei Denali.

Ceea ce insemna ca am casa doar pentru mine, si m-am grabit sa folosesc avantajul. Am putut sa simt ca eram prima care a intrat in camera lui Alice si a lui Jasper dupa foarte mult timp, poate prima din noaptea in care ne parasisera. Am cautat incet prin dulapul ei imens pana cand am gasit o geanta potrivita. Trebuie sa fi fost a lui Alice; era un ghiozdanel mic din piele neagra, genul care e folosit de obicei ca o poseta, destul de mic astfel incat sa nu para deplasat daca Renesmee il avea in spate. Si apoi am dat o raita prin locul unde erau banii

de maruntisuri si am luat o suma ce era dubla fata de o ipoteca a unei case americane pe un an.

Am ghicit ca furtul meu nu o sa fie usor de observat aici decat in oricare alta camera din moment ce aceasta camera ii supara pe toti. Plicul cu pasaportul fals si cu buletinele false l-am pus de-asupra, peste bani. Apoi a stat la marginea patului lui Alice si al lui Jasper si ma uitam la pachetul insignifiant care era singurul lucru pe care il puteam da fiicei mele si prietenului meu cel mai bun ca sa ii ajute sa-si salveze viata. M-am rezemat de tablia patului, simtindu-ma

neputincioasa.

Dar ce alt ceva mai puteam face?

Am stat acolo cateva minute cu capul aplecat inainte ca o idee sa se intrevada.Daca...

Daca puteam sa presupun sa Jacob si Renesmee o sa reuseasca sa scape, asta presupunea ca Demetri o sa fie mort. Asta le lasa supravietuitorilor putin timp sa respire, si asta ii includea si pe Alice si pe Jasper.

Asa ca de ce sa nu ii ajute Alice si cu Jasper pe Jacob si pe Renesmee? Daca se intalneau, Renesmee o sa fie foarte bine protejata. Nu era niciun motiv ca asta sa nu se poata intampla, exceptand faptul ca si Jacob si Renesmee erau puncte oarbe pentru Alice. Cum sa inceapa sa ii caute?

M-am gandit un moment, am iesit din camera, am traversat holul catre camera lui Carlisle si a lui Esme. Ca de obicei, masa lui Esme era plina de planuri si de schite, totul impaturit intr-o gramada inalta. Asa avea cateva capse peste masa de lucru; intr-o cutie. Am luat o coala de hartie curata si un pix.

Si apoi m-am uitat la foaia alba de hartie cinci minute, concentrandu-ma asupra deciziei. Alice poate ca nu ii vede pe Jacob si pe Renesmee, dar ma poate vedea pe mine. Am vizualizat-o pe ea vazand acest moment, sperand ca nu o sa fie prea distrata incat sa acorde atentie.

Incet, deliberat, am scris cuvintele *RIO DE JANEIRO* de la un capat la altul al paginii. Rio pareea cel mai bun loc in care sa-i trimit: era destul de departe de aici si Alice si Jasper fusesera vazuti ultima oara in America de Sud., si nu era ca si cum problemele noastre incetasera, acum erau mai grave. Inca era un mister cu viitorul lui Renesmee, frica varstei care accelera. Si noi ne-am fi indreptat tot spre sud. Acum era treaba lui Jacob, si speram ca si a lui Alice sa caute legendele.

Mi-am aplecat capul ca sa-mi opresc un suspin, mi-am inclestat dintii. Era mai bine ca Renesmee sa mearga fara mine. Dar deja imi lipsea asa de mult ca abia mai puteam suporta.

Am luat o gura adanca de aer si am pus biletul la fundul gentii unde Jacob o sa-l gaseasca cat de curand.

Am strans pumnii pentru asta – din moment ce nu fosta lui scoala nu cred ca avea ore de portugheza – Jake cel putin isi alesese spaniola ca optiune lingvistica.

Nu mai ramanea nimic de facut acu, decat sa asteptam.

De doua zile, Edward si Carlisle stateau in poiana in care Alice vazuse ca o sa ajunga Volturii. Era acelasi camp de batalie unde nou-nascutii facuti de Victoria atacasera si vara trecuta. Ma intrebam daca lui Carlisle i se pare ca e o repetitie, ca un deja vu. Pentru mine totul o sa fie nou. De data asta eu si cu Edward o sa stam langa familia noastra.

Ne puteam doar imagina ca Volturii o sa-i urmareasca pe Carlisle sau pe Edward. Ma intrebam daca i-ar surprinde ca victimele nu ar fugi. Asta i-ar ingrijora? Nu-mi inchipuiam ca vreodata Volturii sa aiba nevoie sa se asigure.

Desi eu eram – speram sa fiu – invizibila lui Demetri, am sa raman cu Edward.

Bineinteles. Mai aveam doar cateva ore ca sa fim impreuna. Edward si cu mine inca nu avusesem o scena mareata in care sa ne luam la revedere, si

nici nu aveam de gand. Ca sa spunem cuvintele, insemna sfarsitul. Era acelasi lucru ca si cum ai scrie *sfarsit* la finalul unui manuscris. Si asa ca nu ne-am luat la revedere, si am stat tot timpul unul langa altul, atingandu-ne mereu. Indiferent ce sfarsit o sa avem, nu o sa ne gaseasca separati.

Pregatisem un cort pentru Renesmee cativa metrii in spate in padurea protectoare, si am descoperit cat deja vu am avut cand ne-am gasit sa campam in frig cu Jacob. Era aproape imposibil sa crezi cat de mult se schimbasera

lucrurile din Iunie. Acum sapte luni, triumphiul nostru amoros parea imposibil, trei feluri diferite de inima ranita care nu puteau fi evitate.

Acum totul era in echilibru. Parea oribil de ironic felul in care toate piesele pe puzzle isi gasisera locul numai pentru a fi distruse impreuna.

Ma uitam la zapada in noaptea dinaintea ajunului Anului Nou. De data asta fulgii mici nu s-au mai topit pe pamantul din poiana. In timp ce Renesmee si Jacob dormeau – Jacob sforaia asa de tare ca ma miram cum de Renesmee nu s-a trezit- zapada a facut primul asezamant inghetat peste pamant, si apoi s-a facut un strat mai gros. Pana a rasarit soarele, scena din viziunea lui Alice era completa. Edward si cu mine ne tineam de mana cat am traversat terenul sclipitor, si niciunul dintre noi nu a vorbit.

Din zori, ceilalti se adunaseră, si ochii lor erau dovada muta a pregatirilor pe care la facuseră – unii erau auriu deschis, altii ca de carmin. Curand ce am fost toti impreuna, am putut sa-i auzim pe lupi miscandu-se in padure. Jacob a iesit din cort, lasand-o pe Renesmee sa doarma, si li s-a alaturat.

Edward si Carlisle ii aranjau pe ceilalti intr-o formatie mai stransa, martorii nostrii stateau in parti ca o galerie.

Ma uitam de la distanta, asteptand langa cort ca Renesmee sa se trezeasca. Si cand s-a trezit, am ajutat-o sa se imbrace cu hainele pe care i le-am pregatit cu grija acum doua zile. Haine ce pareau inzorzonate dar feminine dar erau de fapt destul de tapene ca nu arate nimic – chiar si daca persoana care le purta, era calare pe un lup imens si treceau prin cateva state.

Peste jacheta am pus pachetul negru de piele cu documentele, banii si indiciul si scrisori de dragoste pentru ea si Jacob, Charlie si Renee. Era destul de puternica incat asta sa nu i se para o povara.

Ochii ei erau mariti cand imi citea agonia de pe fata. Dar a ghicit destul cat sa nu ma intrebe ce se intampla.

-Te iubesc, i-am spus. Mai mult decat orice.

-Si eu pe iubesc, mama, mi-a raspuns. Si-a atins lacatelul de la gat in care acum era o poza micuta cu ea cu Edward si cu mine. O sa fim mereu impreuna.

-In inimile noastre o sa fim mereu impreuna, am corectat-o cu o soapta la fel de joasa ca o respiratie.

-Dar cand o sa vina timpul azi, o sa trebuiasca sa ma parasesti.

Ochii ei s-au marit, si si-a pus mana pe obrazul meu. *Nu* –ul tacut era mai tare chiar decat daca ar fi fost tipat.

M-am luptat sa inghit; imi simteam gatul umflat.

-Poti sa faci ceva pentru mine? Te rog?

Si-a presat degetele si mai tare de fata mea. *De ce?*

-Nu pot sa-ti spun, am sosit. Dar curand o sa intelegi. Iti promit.

In capul meu i-am vazut fata lui Jacob.

Am dat din cap si ea si-a tras degetele.

-Sa nu te gandesti la asta, i-am sosit la ureche. Sa nu-i spui lui Jacob pana cand eu nu-ti spun sa fugi bine?

Asta a inteles. A incuviintat si ea.

Am scos din buzunar inca un detaliu.

Cat i-am impachetat lucrurile lui Renesmee, o lumina sclipitoare mi-a atras atentia. O raza de soare care a trecut printre nori a atins bijuteriile pe de antica si pretioasa cutie care era deasupra unui sertar dintr-un colt pe care nu il foloseam. M-am gandit la asta o secunda si apoi am dat din umeri. Dupa ce am pus laolalta indicatiile lui Alice, nu speram ca ceea ce venea avea sa se termine cu bine. Dar de ce se nu incep lucrurile cat de pasnic puteam? M-am intrebat. Ce

rau poate sa faca? Asa ca se poate sa mai fi fost ceva speranta pana la urma – o speranta fara rost, oarba – pentru ca am luat din sertar cadoul primit de la Aro.

Am legat lantul de aur ca o funie in jurul gatului ai am simtit greutatea imensului diamant cum si-a gasit locul in gaura de la gatul meu.

-Draguta, a sosit Renesmee. Si apoi si-a strans mainile in jurul gatului meu. Am strans-o si eu la piept. Legate in acest fel, am scos-o din cort si am mers in poiana.

Edward a ridicat o spranceana cand m-am apropiat, dar altfel nu a facut nicio remarca la accesoriul meu sau la cel al lui Renesmee. El doar si-a pus mainile in jurul nostru si ne-a tinut asa pentru un moment destul de lung si apoi, dupa ce a oftat, ne-a dat drumul. Nu am putut sa vad nicio urma de adio in ochii lui. Poate ca avea o speranta pentru viata de dupa, mai mult decat lasa impresia.

Ne-am ocupat locurile, Renesmee s-a urcat repede in spatele meu ca sa-mi lase mainile libere. Eu stateam cativa metri in spatele liniei facute de Carlisle, Edward, Emmett, Rosalie, Tanya, Kate si Eleazar. Aproape de mine era Benjamin si Zafrina; era datoria mea sa-i protejez pe ei cat de mult puteam. Ei erau cele mai bune arme ofensive pe care le aveam. Daca Volturii ar fi fost aceea care nu puteau sa vada, chiar si pentru cateva momente, asta ar schimba totul. Zafrina era nemiscata si feroce, cu Senna care era ca o reflexie in oglinda, si care statea langa ea. Benjamin statea pe jos, cu palmele lipite de pamant, si murmura incet despre defecte.

Noaptea trecuta, a imprastiat o gramada de bolovani ca sa para naturali, iar acum erau acoperiti de zapada pe toata suprafata poienii. Nu erau suficiente sa raneasca un vampir, dar speram ca macar sa le atraga atentia.

Martorii se adunaseră pe dreapta și pe stanga, unii mai apropiați decât ceilalți – cei care ne declaraseră, erau mai aproape. Am observat ca Siobhan își freca templele, ochii erau inchisi de concentrare; îi facea pe plac lui Carlisle? Incerca sa vizualizeze o rezolvare diplomatica?

In padure in spatele nostru, lupii invizibili erau linistiti si pregatiti; nu le puteam auzi decat bataile de la inimi. Norii au venit, incurcand lumina asa ca putea sa fie ori dimineata ori dupa-masa. Ochii lui Edward s-au micșorat in timp ce privea in zare, si stiu ca vedea scena asta a doua oara – prima data in viziunea lui Alice. O sa arate exact la fel cand o sa vina Volturii. Nu mai aveam decat cateva minute.

Toata familia si toti aliatii s-au imbratisat.

Din padure, un imens lup roscat Alpha a venit ca sa stea langa mine; cred ca era prea greu pentru el sa pastreze distanta de Renesmee cand ea era in asa pericol imediat.

Renesmee s-a intins ca sa-si bage mana in blana de pe umarul lui masiv, si corpul i s-a mai relaxat putin. Era mai calma cu Jacob langa ea. Si eu ma simteam putin mai bine. Cat timp Jacob o sa fie cu Renesmee, ea o sa fie bine.

Fara sa riste si sa se uite inapoi, Edward s-a intins spre mine. Mi-am intins mana ca sa pot sa o apuc pe a lui. El mi-a strans degetele.

Inca un minut a trecut si am descoperit ca si eu ma chinuiam sa aud vre-un zgomot care se apropie.

Si apoi Edward a intepenit si a sasait incet printre dintii inclestati. Ochii lui vazusera ceva in padure, in partea de nord fata de locul in care stateam.

Ne uitam si noi unde se uita el, si am asteptat in timp ce ultimele secunde treceau.

36. *Dorința de sânge*

Ei au venit cu o aparenta inselatoare, cu un fel de frumusețe.

Ei au venit într-o formație rigida și formală. Se miscau împreună, dar nu era un mars; zburau într-un sincron perfect printre copaci – o formă neagră și compactă care părea să stea la câțiva centimetri de zăpadă albă, atât de lin era avansatul lor.

Perimetrul exterior era gri; și culoarea se întuneca odată cu fiecare linie până la mijlocul formației care era negru pur. Fiecare față era umbră. Sunetul periat și slab al picioarelor lor era așa de regulat încât părea muzică, un ritm complicat care nu se stingea.

La un semn pe care nu l-am văzut – sau poate că nu era niciunul, numai practica de un mileniu – formația s-a desfacut. Mișcarea era așa întepenită, așa egală încât părea că deschiderea unei flori, deși culoarea sugera asta; era deschiderea unui evantai, gracios dar foarte ascuțit. Figurile cu mantii gri s-au împartit spre margini în timp ce pelerinele cele mai negre au înaintat exact spre centru, fiecare mișcare era controlată.

Procesiunea era înceată dar dorită, fără grabă, fără nervi, fără emoții. Era pasul învingătorilor. Săptămână aproape cu vechiul meu cosmar. Singurul lucru care lipsea era dorința pe care o văzusem pe fetele din vis – zămbete de o reală bucurie. De departe, Volturii erau prea disciplinați ca să aibă orice fel de emoție. Ei de asemenea nu s-au arătat surprinși sau descurajați la colecția de vampiri care îi aștepta – o colecție care părea, prin comparație, dintr-o dată dezorganizată și nepregătită. Nu au părut surprinși de lupul gigantic care stătea lângă noi.

Nu m-am putut opri să nu îi număr. Erau treizeci și doi. Chiar și dacă nu puneai la socoteală cele două forme, două pelerine negre care stăteau cel mai în spate, pe care le-am considerat soțiile – poziția lor protectoare sugera că nu o să fie implicate în atac – tot eram depășiți numeric. Erau doar nouăsprezece dintre noi care urmau să lupte, și alți șapte care să vadă cum vom fi distruși. Chiar și dacă îi numărăm pe cei zece lupi, tot erau mai mulți.

-Mantii roșii vin, mantii roșii vin, a marș Garrett pentru el și apoi a chicotit odată.

El s-a mai apropiat cu un pas de Kate.

-Chiar au venit, i-a șoptit Vladimir lui Ștefan.

-Soțiile, a sășăit Ștefan înapoi. Toată garda. Toți împreună. E bine că nu am încercat să atacăm Volterra.

Si apoi, de parca numarul lor nu era si asa destul de mare, in timp ce Volturii avansau incet si maiestuos, mai multi vampiri au inceput sa intre in poiana in urma lor.

Fetele afluxului nesfarsit de vampiri erau in antiteza cu fetele disciplinate ale Volturilor – ei erau ca un caleidoscop de emotii. La inceput a fost socul si poate neliniste cand au vazut ce forta nesperata ii astepta. Dar acea ingrijorare a trecut repede; erau in siguranta datorita numarului lor asa de mare, in siguranta in spatele fortei de nestavilit a Volturilor. Trasaturile lor au revenit la cele pe care le aveau inainte sa fie surprinsi.

Era usor sa iti dai seama ce gandesc – fetele erau foarte explicite. Aceasta era o hoarda nervoasa, biciuiau cu privirea si vroiau dreptate cu ardoare. Nu intelesesem complet sentimentele din lumea vampirilor vis-a-vis de copiii nemuritori pana cand nu am citit aceste fete.

Era clar ca aceasta adunare dezorganizata si nervoasa- mai mult de partuzeci de vampiri – erau intr-un fel martorii Volturilor. Cand noi o sa fim morti ei o sa imprastie vorba ca ucigasii au fost inlaturati, ca Volturii au actionat impartial. Majoritatea pareau ca spera sa se implice mai mult decat sa fie martori – vroiau sa ajute sa rupa si sa arda.

Nu aveam o rugaciune. Chiar si daca reuseam cumva sa neutralizam avantajele Volturilor, tot ne-ar fi invins. Chiar si daca ii ucideam pe Demetri, Jacob nu o sa poata sa scape de asa ceva.

Puteam sa simt ca acelasi sentiment s-a afundat peste tot langa mine. Disperarea se simtea in aer, apasandu-ma cu si mai multa presiune decat inainte. Unul dintre vampiri din opozitie nu parea sa se integreze in niciuna dintre formatii; am recunoscut-o pe Irina si ea era ezitanta intre cele doua formatiuni, expresia ei era unica intre celelalte. Privirea ingrozita a Irinei era blocata pe pozitia Tanyei care era in prima linie.

Edward a marait, un sunet jos dar constant.

-Alistar avea dreptate, i-a murmurat lui Carlisle.

Am vazut cum Carlisle se uita intrebator la Edward.

-Alistar avea dreptate? A soptit Tanya.

-Ei – Caius si Aro- au venit sa distruga si sa cucereasca. Edward a raspuns respirand foarte incet. Numai partea noastra a putut sa auda. Au multe planuri pregatite. Daca acuzatia Irinei s-ar dovedi ca nu este fondata, sunt dispusi sa faca alte acuzatii ca sa atace. Dar acum o pot vedea pe Renesmee, asa ca sunt foarte siguri de actiunile lor. O sa putem sa stam sa ne aparam de celelalte acuzatii care sunt pregatite, dar mai intai trebuie sa se opreasca, sa auda

adevzul despre Renesmee. Si apoi chiar si mai incet. Si nu au absolut nicio intentie sa faca asta.

Jacob a latrat cu un latrat ciudat.

Si apoi, neasteptat, doua secunde mai tarziu, procesiunea chiar s-a oprit. Muzica acelei miscari in sincron s-a oprit. Disciplina fara cusur a ramas nezdruncinata; Volturii au inghetat ca la un semnal. Stateau cam la o suta de metrii distanta de noi.

In spatele meu, in parti, am auzit bataia unor inimi mari, mai aproape decat inainte. Am tras cu ochiul in stanga si in dreapta si am vazut, cu coltul ochiului, ce i-a oprit pe Volturi.

Lupii ni se alaturasera.

De fiecare parte a liniei noastre, lupii s-au asezat si au facut o granita lunga. M-am oprit numai o fractiune de secunda sa-mi dau seama ca erau mai mult de zece lupi, sa ii recunosc pe

cei pe care ii stiam si pe cei pe care nu-i mai vazusem vreodata. Erau saispzece asezati la distanta egala in jurul nostru – saptespzece daca-l numaram si pe Jacob. Se vedea din inaltimea lor si din marimea labelor ca acesti nou veniti erau foarte, foarte tineri. Cred ca trebuia sa prevad asta. Cu atatia vampiri in apropiere, o explozie a populatiei de varcolaci era iminenta.

Mai multi copii care sa moara. Ma intrebam de ce Sam a permis asa ceva, si apoi am realizat ca nu avea alta optiune. Daca unul dintre lupi supravietuia, Volturii o sa vrea sa-I caute si pe ceilalti. Riscasera intreaga specie pentru lupta asta.

Si noi o sa pierdem.

Si dintr-o data, eram nervoasa. Mai mult decat furioasa, eram condusa de ganduri ucigase. Disperarea mea fata de nesansa disparuse complet. O urma de stralucire rosie luminase figurile negre din fata mea, si tot ce vroiam in acel moment era o sansa sa imi pot infige dintii in ei, sa le rup incheieturile si sa le fac morman ca se le ard. Eram asa de inebunita ca as fi putut sa dansez in jurul rugului unde ar fi ars de vii; as fi ras cat corpurile lor se transformau in cenusa. Buzele mi s-au tras automat, si un marait jos si feroce mi s-a ridicat pe gat din interiorul stomacului. Am realizat ca gura mea avea colturile in sus, zambeam.

Langa mine Zafrina si Senna aveau acelasi marait. Edward mi-a strans mana pe care o tineam, ma attentiona. Fetele umbrite ale Volturilor erau majoritatea fara expresie. Numai doua seturi de ochi au tradat o oarecare emotie. Chiar in mijloc, atingandu-si mainile, Aro si Caius se oprisera sa evalueze, si intreaga paza se oprise cu ei, asteptand semnalul ca sa ucida. Cei doi nu se uitau unul la altul dar era evident ca era o comunicare intre ei. Marcus, desi ii atingea cealalta mana a lui Aro, nu parea implicat in aceeasi discutie.

Expresia lui nu era asa de tâmpă ca a garzii, dar era apropiata. Ca si data trecuta cand il vazusem, el parea ca este din cale afara de plictisit.

Trupurile martorilor Volturilor erau aplecate spre noi, ochii lor furiosi erau fixati pe mine si pe Renesmee, dar au ramas la marginea padurii lasand un spatiu intre ei si garda Volturilor. Numai Irina era tinuta aproape de ei, doar la cativa pasi de femeile antice – amandoua cu parul deschis, cu fetele ca pudra si ochii impaienjeniti - si de cei doi masivi bodyguarzi.

Mai era o femeie intr-o mantie neagra care statea chiar in spatele lui Aro. Nu puteam fi sigura dar mi se parea ca ii atinge spatele. Era ea celalalt scut, Renata? Ma intrebam, ca si Eleazar, daca ea ma poate opri pe *mine*.

Dar nu aveam sa-mi irolesc viata incercand sa ajung la Aro sau la Caius. Aveam alte tinte. Am cautat in linie si nu a fost greu sa gasesc cele doua mantii mai mici care stateau in mijlocul adunarii. Alec si Jane, cei mai mici membrii ai garzii, stateau langa Marcus, pe o parte si erau flancati de Dimitri pe cealalta. Fetele lor incantatoare, nu tradau nimic; ei purtau cele mai intunecate mantii, pe langa cele de un negru plin ale anticilor. Gemenii vrajitori, cum le spusese odata Vladimir. Puterile lor erau contraofensiva Volturilor. Bijuteriile din colectia lui Aro. Muschii mi s-au relaxat si veninul mi-a umplut gura.

Ochii roșii ai lui Aro si ai lui Caius au strabatut linia noastra. Am citit dezamagiarea de pe fata lui Aro cand privirea lui a trecut peste noi o data, si inca o data, cautand-o pe cea care lipsea. Si-a incordat buzele.

In acel moment, eram foarte recunoscatoare ca Alice fugise. Cu cat pauza se marea, cu atat am auzit respiratia lui Edward ca se accelera.

-Edward? a intrebat Carlisle pe un ton jos si nerabdator.

-Nu sunt siguri cum sa procedeze. Cantaresc optiunile, isi aleg tintele – eu, bineinteles ca si tu, Eleazar, Tanya. Marcus ne citeste puterea legaturilor care ne tin si cauta punctele vulnerabile. Prezenta românilor ii irita. Se ingrijoreaza cu privire la fetele pe care nu le recunosc – Zafrina si Senna in special – si normal, de lupi. Nu au mai fost pana acum depasiti numeric. Asta e ceea ce i-a oprit.

-Depasiti numeric? A intrebat Tanya cu o soapta.

-Ei nu-i pun la socoteala si pe martori, a spus Edward. Ei sunt nonentitati care nu conteaza pentru garda. Lui Aro ii place sa aiba audienta.

-Ar trebui sa vorbesc? A intrebat Carlisle.

Edward a ezitat si apoi a incuviintat.

-Aceasta o sa fie singura sansa pe care o sa o ai.

Carlisle si-a indreptat umerii si a pasit cativa pasi inainte din linia noastra defensiva.. uram sa il vad singur, neprotejat.

Si-a intins mainile, tinandu-si palmele in sus, ca pentru o intampinare.

-Aro, vechi prieten. Au trecut secole.

Poiana alba a fost linistita pentru un moment lung. Puteam sa simt tensiunea pe care o emana Edward cand asculta interpretarile lui Aro cu privire la cuvintele lui Carlisle.

Incordarea trecea pe masura ce treceau si secundele. Si apoi Aro a pasit inainte din formatia Volturilor. Scutul, Renata, s-a miscat odata cu el,

ca si cum degetele ei erau prinse de pelerina lui. Pentru prima data, Volturii au reactionat. Un murmur de maraieli se auzea din formatie, sprancene care erau incrunstate, buze care erau trase de pe dinti. Cativa din garda s-au aplecat in pozitie.

Aro a ridicat o mana catre ei.

-Pace.

A mai inaintat cativa pasi, si apoi a dat capul pe o parte. Ochii lui laptosi erau plini de curiozitate.

-Cuvinte intelepte, Carlisle, a respirat cu vocea lui subtire si soptita. Sunt nelinistiti, iau in considerare armata pe care ai pregatit-o ca sa ma omoare pe mine si pe cei dragi mie.

Carlisle a scuturat din cap si si-a intins mana dreapta ca si cum nici nu erau aproape o suta de metri intre ei. Nu trebuie decat sa-mi atingi mana si o sa-mi stii ca nu asta a fost intentia mea.

Ochii lui Aro s-au microrat.

-Dar cum mai poate conta intentia ta, daragul meu Carlisle, in fata a ceea ce ai facut? S-a incrunstat si o urma de suparare i-a strabatut chipul- nu imi dadeam seama daca e sincer sau nu.

-Nu am comis crima pentru care ai venit sa ma pedepsesti.

-Atunci da-te intr-o parte si lasa-ne sa ii pedepsim pe cei care sunt cu adevarat responsabili. Pe cuvint Carlisle, nimic nu mi-ar face o placere mai mare astazi, decat sa-ti crut viata.

-Niciunul nu a incalcat legea Aro. Lasa-ma sa explic. Si iar Carlisle si-a intins mana.

Inainte ca Aro sa poata raspunde, Caius a alunecat usor pana langa Aro.

-Atatea reguli fara rost, atatea legi inutile ai creat pentru tine Carlisle, a sasait anticul cu parul alb. Cum este posibil sa o incalci pe cea care conteaza cu adevarat?

-Legea nu s-a incalcat. Daca a-i asculta numai –

-Putem vedea copilul Carlisle, a marait Caius. Nu ne trata ca pe prosti.

-Ea *nu* este o nemuritoare. Ea nu este vampir. Pot sa va demonstrez asta cu usurinta doar cateva momente –

Caius l-a intrerupt.

-Daca *ea* nu este ceva interzis, atunci de ce ai adunat asa un batalion ca sa o protejeze?

-Martori Caius, la fel cum ati adus si voi. Carlisle a aratat spre hoarda nervoasa de la marginea padurii; cativa au marait ca raspuns. Oricare dintre acesti prieteni poate sa iti spuna adevarul despre acest copil. Sau poti doar sa te uiti la ea Caius. Vezi urma de roseala din obraji.

-Artificiu, a sarit Caius. Unde este informatoarea? Sa vina in fata! Si-a sucit gatul pana cand a vazut-o pe Irina care statea in spatele nevestelor. Tu! Vino!

Irina se uita la el fara sa inteleaga, fata ei arata de parca nu s-ar fi trezit complet dintr-un cosmar. Nerabdator, Caius si-a pocnit degetele. Unul din bodyguarzii sotiei s-a mutat si a impins-o pe Irina de la spate. Irina a clipit de doua ori si apoi a inaintat incet spre Caius ametita. Ea s-a oprit cativa metrii mai aproape, ochii ei erau inca blocati pe fetele surorilor ei.

Caius a micsorat distanta dintre ei si i-a dat o palma peste fata. Nu cred ca a durut, dar era ceva foarte degradant. Era ca si cum ai fi vazut pe cineva ca da intr-un caine. Si Tanya si Kate au sasait in acelasi timp.

Corpul ei era rigid iar ochii in sfarsit s-au concentrat la Caius. A aratat cu un deget spre Renesmee, care era in urcata pe spatele meu, degetele ei erau inca prinse de blana lui Jacob.

Caius s-a facut rosu cand mi-a vazut privirea furioasa. Un marait a iesit din pieptul lui Jacob.

-Este acesta copilul pe care l-ai vazut? A cerut Caius. Cea care evident era ceva mai mult decat un om?

Irina se uita la noi, o examina pe Renesmee pentru prima data de cand a intrat in poiana. Si-a dat capul intr-o parte si confuzia i-a strabatut trasaturile.

-Ei bine? A cerut Caius.

-Eu... eu nu sunt sigura, a spus cu un ton perplex.

Mana lui Caius s-a sucit de parca ar fi vrut sa-i mai dea o palma.

-La ce te referi, a spus cu o soapta taioasa.

-Nu e aceeaasi, dar cred ca e acelasi copil. Ce vreau sa spun este ca este schimbata. Acest copil este mai mare decat cel pe care l-am vazut, dar –

Soapta furioasa si cu dintii dezveliti a lui Caius a oprit-o pe Irina in mijlocul propozitiei.

Aro a ajuns langa Caius si i-a pus mana pe umar ca sa-l opreasca.

-Aduna-te frate. Avem timp sa ne lamurim. Nu e nevoie sa ne grabim.

Cu o privire mohorata, Caius s-a intors cu spatele la Irina.

-Acum draguto, a spus Aro cald si micios. Arata-mi ce incerci sa spui. Si-a intins mana la vampirul impietrit.

Nesigura, Irina i-a luat mana. El i-a tinut-o pe a ei vreo cinci secunde.

-Vezi Caius? A spus. E o chestiune simpla sa aflam ce vrem.

Caius nu i-a raspuns. Cu coltul ochiului el s-a uitat o data la audienta si apoi s-a intors cu spatele la Carlisle.

-Si se pare ca avem in fata un mister. Se pare ca acest copil a crescut. Totusi prima amintire a Irinei a fost clar a unui copil nemuritor. Ciudat.

-Exact asta incerc si eu sa va explic, a spus Carlisle, si din tonul vocii lui mi-am dat seama ca e relaxat. Aceasta era pauza la care speram.

Eu nu eram deloc relaxata. Am asteptat, apropiere inebunita de furie, gandindu-ma la strategiile de care spunea Edward.

Carlisle si-a intins mana iar.

Aro a ezitat un moment.

-As vrea sa ascult explicatia cuiva mult mai implicat in poveste, prietene. Este gresit sa presupun ca aceasta scapare nu a fost a ta?

-Nu a fost nicio scapare.

-Asa sa fie, *vreau* sa vad fiecare parte a adevarului. Vocea lui Aro s-a asprit. Si cea mai buna cale ca sa o am este dovada pe care sa mi-o dea cel mai talentat fiu al tau.

El si-a inclinat capul in directia lui Edward.

-Cum copilul se tine de partenera lui nou-nascuta, presupun ca Edward e implicat.

Normal ca il vroia pe el. Odata ce vedea in mintea lui Edward putea sa vada *toate* mintile, inafara de a mea.

Edward s-a intors si m-a sarutat repede pe frunte pe mine si pe Renesmee, fara sa-mi intalneasca ochii. Apoi a strabatut terenul nins si l-a batut pe umar pe Carlisle atunci cand a trecut pe langa el. Am auzit un scancet mic din spatele meu – teroarea lui Esme iesise la suprafata.

Lumina rosie pe care o vedeam in jurul armatei Volturilor era mai aprinsa ca inainte. Nu am putut suporta sa-l vad pe Edward cum traverseaza spatiul singur – dar nu puteam indura sa o am pe Renesmee mai aproape de adversarii nostrii. Nevoile diferite se zbateau in mine; eram inghetata asa de puternic ca simteam ca mi-ar fi putut pocni oasele din cauza presiunii.

Am vazut-o pe Jane zambind la Edward cand el a trecut de mijlocul distantei dintre noi, cand era mai aproape de ei decat de noi.

Acel zambet mic, plin de incantare a fost picatura. Furia mea era maxima, mai mare chiar si decat atunci cand am simtit dorinta nestavilita de sange atunci cand lupii ni s-au alaturat. Puteam sa simt nebunia pe limba – puteam

sa simt cum ma inunda un val de putere pura. Muschii mi s-au incordat si am raspuns automat. Mi-am aruncat scutul cu toata forta din minte, si a strabatut distanta terenului – de zece ori cea mai buna distanta dinainte- ca o cupola. Respiratia mi s-a accelerat de efort.

Scutul a zburat din mine ca un balon de energie pura, un nor de otel lichid de forma unei ciuperci. Pulsa ca ceva ce era viu – puteam sa il *simt*, de la o margine la alta. Nu era nicio gaura atunci in materialul elastic; in acel moment de furie bruta, am vazut atunci ca presiunea pe care o simteam inainte era inventata de mine – ma agatasem de acea parte invizibila care ma apara si in subconstient nu vroiam sa il las sa scape. Acum il eliberasem, si scutul meu

explodase la cincizeci de metri de mine, fara efort, folosind numai o parte din concentrarea mea. Il puteam flexa ca pe oricare alt muschi, imi asculta dorinta. L-am impins, transformandu-l in oval. Totul in interiorul scutului flexibil ca de fier era, dintr-o data, parte din mine – puteam sa simt fiecare viata care era dedesubt ca niste puncte de caldura luminoase, sclipiri naucitoare de lumina ma inconjurau. Am intins scutul si mai mult, si am expirat relaxata cand am putut sa simt lumina orbitoare a lui Edward din interiorul protectiei

mele. Si l-am tinut acolo, contractand acest nou muschi astfel incat sa in inconjoare pe Edward, un strat subtire dar rezistent intre corpul lui si dusmanii nostrii. Abia trecusera cateva secunde. Edward inca mergea spre Aro. Totul se schimbuse, nimeni nu observase explozia inafara de mine. Un ras subit mi-a trecut peste buze. I-am simtit pe toti cum se uitau la mine si i-am vazut ochii lui Jacob cum ma masurau de parca imi pierdusem mintile.

Edward s-a oprit cativa pasi la distanta de Aro si am realizat, cu ceva vina, ceea ce faceam, ca nu era indicat sa nu las acest schimb sa se intample. Acesta fusese scopul tuturor pregatirilor: sa-l facem pe Aro sa auda si partea noastra de poveste. Era aproape dureros pentru mine, dar necesar ca sa-mi iau scutul de pe Edward si sa-l las expus iar. Rasul mi-a disparut. Eram concentrata total pe Edward, gata sa-l protejez in secunda in care ceva nu mergea bine.

Barbia lui Edward s-a ridicat arogant, si si-a intins mana la Aro ca si cum i-ar fi facut o mare onoare. Aro parea foarte incantat de atitudinea lui, dar incantarea nu era generala.

Renata a stat nervoasa in umbra lui Aro. Incruntarea lui Caius era asa de adanca incat parea ca pielea lui ca de hartie, ar fi facut o cuta permanenta. Micuta Jane isi arata dintii si langa ea Alec statea cu ochii mijiti de concentrare. Cred ca si el, ca si mine, era pregatit sa actioneze la primul semnal.

Aro a micșorat distanța – și sincer, de ce să se teamă? Era înconjurat de mantaile gri – de luptătorii ca Felix – care erau la câțiva metri în spate. Jane și darul ei care ardea putea să-l arunce pe Edward pe pământ, zvarcolindu-se în agonie. Alec putea să-l orbească și să-l infrângă înainte să facă un pas spre Aro. Nimeni nu știa că eu am puterea să-l opresc, nici măcar Edward. Cu un zâmbet liniștit, Aro i-a luat mâna lui Edward. Ochii lui s-au închis imediat, apoi umerii i s-au apăsă sub informația pe care o primea.

Fiecare gând ascuns, fiecare strategie, fiecare viziune – tot ce Edward a auzit în mintile din jurul lui în timpul acestei ultime luni – era acum și al lui Aro. Și apoi mai în spate – fiecare viziune a lui Alice, fiecare moment tăcut cu familia noastră, fiecare imagine din mintea lui

Renesmee, fiecare sărut dintre el și mine... Totul era acum și al lui Aro. Am săsăit cu frustrare, și scutul a răspuns la iritarea mea și s-a strans și mai rău în jurul alor mei.

-Usor Bella. Mi-a șoptit Zafrina.

Mi-am strans dinții.

Aro a continuat să se concentreze la amintirile lui Edward. Și capul lui Edward se apleca, mușchii gâtului erau concentrați când citea înapoi informația pe care Aro o lua de la el și răspunsul lui Aro cu privire la ceea ce vedea.

Această conversație în două direcții, dar într-un fel inegală, a continuat destul de mult și garda devenise neliniștită.

Un murmur jos a străbătut linia până când Caius le-a spus să tacă.

Jane se apleca înainte ca și cum nu ar fi putut să se oprească și fata Renatei era rigidă din cauza distracției. Pentru un moment i-am examinat scutul care părea panicat și slab; deși îi era de folos lui Aro, puteam să spun că nu este o luptătoare. Treaba ei nu era să lupte, era să protejeze. Nu era dorința de sânge în ea. Ura, ca și mine, și știam că dacă asta ar fi fost între ea și mine, eu aș învinge.

M-am reconcentrat când Aro s-a îndreptat și ochii i s-au deschis, expresia lor era panicată și întrebătoare.

El nu i-a dat drumul la mâna lui Edward.

Și mușchii lui Edward s-au mai relaxat.

-Vezi? A întrebat cu vocea, ca de catifea, liniștită.

-Da, într-adevăr, vad, a fost Aro de acord, și surprinzător părea aproape amuzat. Ma îndoiesc că mai există cineva între zei sau muritori care să fi văzut vreodată mai clar.

Fetele disciplinate ale garzii păreau la fel de neîncrezătoare ca și mine.

-Mi-ai dat multe la care sa ma gandesc, tinere prieten, a continuat Aro. Mult mai mult decat m-am asteptat. Totusi nu i-a dat drumul la mana lui Edward, si incordarea lui era a cuiva care asculta.

Edward nu a raspuns.

-Pot sa o intalnesc? A intrebat Aro – aproape ca implora – cu un interes subit. Nici nu am visat la existenta a asa ceva in toate secolele mele. Ce noua poveste de adaugat la istoria noastra!

-Despre ce e vorba Aro? A sarit Caius inainte ca Edward sa poata raspunde. Doar intrebarea ma facuse sa o trag pe Renesmee si mai aproape, tinand-o protectiv la piept.

-Ceva la care tu nici nu ai visat vreodata, prienenul meu realist. Ia un moment in considerare, ca dreptatea pe care am venit s-o aplicam nu mai are insemnatate.

Caius a sasait surprins de aceste cuvinte.

-Pace frate, a attentionat usor Aro.

Acestea cred ca sunt vesti bune – acestea erau cuvintele la care sperasem, sansa de care nu credeam ca o sa avem parte. Aro a scultat adevarul. Aro a admis ca legea nu fusese incalcata.

Dar ochii mei erau atintiti asupra lui Edward, si am vazut cum muschii de la spate i sau incordat. Si m-am gandit inca o data la instructiunile lui Aro ca el sa se *gandearca*, si am auzit dublul inteles.

-Poti sa-mi faci cunostinta cu fiica ta? L-a intrebat Aro pe Edward din nou. Caius nu a fost singurul care a sasait la aceasta noua declaratie.

Edward a dat din cap. Si totusi, Renesmee i-a castigat de partea ei te toti ceilalti. Aro a parut tot timpul seful anticilor. Daca el era de partea ei, oare ceilalti o sa actioneze impotriva?

Aro inca ii tinea mana lui Edward, si acum el a raspuns la o intrebare pe care ceilalti nu o auzisem.

-Cred ca un compromis in acest moment este acceptabil, avend in vedere circumstantele. O sa ne intalnim la mijloc.

Aro i-a dat drumul la mana. Edward s-a intors cu spatele si venea catre noi si Aro i s-a alaturat, punandu-si mana peste umarul lui Edward de parca erau cei mai buni prieteni – in tot acest timp el a pastrat contactul cu pielea lui Edward. Ei au inceput sa traverseze terenul inapoi in partea noastra.

Toata garda a facut un pas si era in spatele lui. Aro a ridicat mana neglijent fara ca macar sa se uite la ei.

-Asteptati dragilor. Ei chiar nu au de gand sa ne faca vre-un rau daca suntem pasnici. Garda a reactionat la asta mult mai decshis decat inainte, cu

maraieli si sasaieli ei protestau, dar au ramas in pozitie. Renata era si mai apropiata de Aro ca inainte, scancea de emotii.

-Stapane, a soptit.

-Nu te mai framanta iubire, a raspuns. Suntem toti bine.

-Poate ca ar trebui sa aduci cativa membrii din garda cu tine, a sugerat Edward. O sa se simta mai bine.

Aro a dat din cap ca si cum acesta era un sfat foarte bun pe care nu l-a luat in considerare. El a pocnit din degete de doua ori.

-Felix, Demetri.

Cei doi vampiri erau langa el instantaneu, aratand exact la fel ca ultima oara cand ii vazusem. Amandoi erau inalti si cu parul negru, Demetri tare si inalt ca lama unei sabii, Felix amenintator ca un ciomag cu tepi de otel.

Toti cinci s-au oprit la mijlocul terenului nins.

-Bella, a strigat Edward. Adu-o pe Renesmee si cativa prieteni.

Am luat o gura mare de aer. Corpul meu se opunea vehement. Ideea de a o duce pe Renesmee in mijlocul conflictului ... Dar aveam incredere in Edward. El ar fi stiut daca Aro mai avea vre-un gand de inselaciune.

Aro avea trei protectori de partea lui, asa ca si eu o sa aduc cu mine doi. Mi-a luat numai o secunda sa ma gandesc.

-Jacob? Emmett? Am intrebat incet. Emmett pentru ca ar fi murit sa vina si Jacob, pentru ca nu ar fi suportat sa fie lasat in urma.

Amandoi au dat din cap. Amandoi ranjeau.

Am traversat terenul cu ei in spate. Am auzit alt murmur de la garda cand mi-au vazut alegerea – clar, ei nu se incredeau in lupi. Aro a ridicat o mana, facand cu mana spre protestul lor.

-Interesanta companie, i-a murmurat Demetri lui Edward.

Edward nu a raspuns, dar un marait jos i-a trecut lui Jacob printre colti.

Ne-am oprit la cativa metri de Aro. Edward a luat mana dintr-a lui Aro si a venit imediat langa noi luandu-ma de mana.

Pentru un moment ne-am uitat unii la altii in liniste. Apoi Felix m-a intampinat cu vocea scazuta.

-Buna din nou Bella. Mi-a ranjit in timp ce cu privirea periferica ii verifica lui Jacob fiecare miscare.

Am zambit stramb la vampirul imens.

-Buna Felix.

Felix a chicotit.

-Arati foarte bine. Imortalitatea iti vine bine.

-Multumesc foarte mult.

-Cu placere. E asa pacat.....

A lasat propozitia neterminata, dar nu aveam nevoie de darul lui Edward ca sa imi imaginez sfarsitul *E asa pacat ca o sa te ucidem intr-o secunda.*

-Da, chiar e un pacat, nu crezi? Am murmurat.

Felix mi-a facut cu ochiul.

Aro nu a dat atentie schimbului nostru. Si-a lasat capul intr-o parte, fascinat.

-Ii aud ciudata inimioara, cuvintele lui erau murmurate de parca erau o piesa muzicala. Ii simt mirosul ciudat. Apoi ochii lui incetosati s-au intors la mine. Adevarul, tanara Bella, nemurirea chiar te-a facut extraordinara, a spus. Ca si cum ai fi fost facuta pentru aceasta viata.

Am dat din cap o data ca multumire la cuvintele flatante.

-Ti-a placut cadoul de la mine? M-a intrebat, observand pandantivul pe care il purtam.

-Este frumos si foarte, foarte generos din partea ta. Multumesc. Probabil ca ar fi trebuit sa trimit o scrisoare.

Aro a ras incantat.

-Este doar ceva neinsemnat pe care il aveam pe langa casa. Credeam ca o sa-ti puna in evidenta noua fata, si asa face.

Am auzit un mic sasait din mijlocul liniei Volturilor. M-am uitat peste umarul lui Aro. Hmm. Se parea ca Jane nu era incantata de faptul ca Aro mi-a dat mie un cadou.

Aro si-a curatat gatul ca sa-mi atraga atentia.

-Pot sa o vad pe fiica ta, incantatoare Bella? A intrebat dulce.

Asta asteptasem, mi-am reamintit. Luptandu-ma cu nevoia de a o lua pe Renesmee si sa fug cu ea, am inaintat incet doi pasi inainte. Scutul s-a rupt in spatele meu ca o cupola, protejandu-mi restul familiei in timp ce Renesmee era afara neprotejata. Ma simteam ingrozitor.

Aro ne-a intalnit, fata lui era uluita.

-Dar este incantatoare, a murmurat. Atat de mult ca tine si ca Edward. Ai apoi mai tare. Buna Renesmee!

Renesmee s-a uitat la mine repede. Eu am incuviintat.

-Buna Aro, a raspuns formal cu vocea ei subrire cantata.

Ochii lui Aro erau si mai uluiti.

-Ce e asta? A sasait Caius din spate. Parea infuriat pentru ca trebuia sa intrebe.

-Jumatate nemuritoare, jumatate muritoare, a anuntat Aro catre el si pentru restul garzii fara sa ii slabeasca privirea lui Renesmee. Conceputa asa, si purtata in pantece de acesta noundeata cand era om.

-Imposibil, s-a fastacit Caius.

-Crezi ca m-ar fi pacalit si pe mine frate? Expresia lui Aro era aproape amuzata, dar Caius a tresarit. Sunetul pe care il auzi, inima ei, este tot o inselaciune?

Caius se uita ca si cum intrebarile lui Aro erau doar vant.

-Usor si calm frate, a attentionat Aro care inca ii zambea lui Renesmee. Stiu foarte bine cum functioneaza justitia pentru tine, dar nu este nicio lege care ne spune sa actionam impotriva acestei unicitati a micutei, referitor la provenienta ei. Si sunt atatea de invatat, atatea de invatat! Stiu ca tu nu esti la fel ca mine de entuziast cand vine vorba de istorie, dar ai rabdare cu mine, frate, cat eu mai adaug un capitol care ma inmarmureste si pe mine din cauza improbabilitatii. Am venit si asteptam doar sa judecam si sa vedem falsi prieteni, dar uite ce

am castigat in schimb! O noua cunoastere a noastra si a posibilitatilor pe care le avem.

Si-a tinut mana spre Renesmee ca invitatie. Dar nu asta era ce vroia ea. S-a aplecat de la mine, ca sa se intinda sa atinga, cu degetele, fata lui Aro.

Aro nu a reactionat cu soc ca majoritatea celorlalti cand au vazut miscarea lui

Renesmee; el era obisnuit cu inundatia de ganduri si amintiri din alte minti la fel cum era si Edward.

Zambetul lui s-a marit, si a oftat cu satisfactie.

-Incantator, a soptit.

Renesmee s-a relaxat in bratele mele, fata ei mica era foarte serioasa.

-Te rog? L-a intrebat.

Zambetul lui a devenit bland.

-Bineinteles ca nu doresc sa ii ranesc pe cei dragi tie, minunata Renesmee.

Vocea lui Aro era sigura si dragastoasa, mă castigase. Si apoi i-am auzit dintii lui Edward cum au sraşnit si, departe in spatele nostru, sasaitul revoltat al lui Maggie la auzul minciunii.

-Ma intreb, a spus Aro ganditor, parand sa nu-si dea seama de reactia de la cuvintele lui anterioare. Ochii lui s-au mutat neasteptat catre Jacob, si in loc de dezgustul pe care ceilalti Volturi il vedeau pe giganticul lup, ai lui erau plini cu o dorinta pe care nu o intelegeam.

-Nu merge *asa*, a spus Edward, tonul neutru a disparut si acum era subit rastit.

-Doar un gand aleatoriu, a spus Aro, evaluandu-l pe Jacob in mod evident, si apoi ochii i-au trecut peste cele doua linii de varcolaci din spatele nostru. Indiferent ce i-a aratat Renesmee, l-a facut pe el sa fie mai interesat de ei dintr-o data.

-Ei nu ne *apartin* Aro. Ei nu ne urmeaza comanda in acel fel. Ei sunt aici pentru ca asa doresc.

Jacob a marait amenintator.

-Ei par destul de atasati tie, totusi, a spus Aro. Si de tanara ta pereche si de...familia ta. *Loiali*. Vocea lui a mangaiat cuvantul.

-Ei sunt dedicati salvarii vietilor oamenilor Aro. Asta ii face capabili sa coexiste cu noi, dar foarte greu cu tine. Asta daca nu vrei sa-ti regandesti stilul de viata.

Aro a ras vesel.

-Doar un gand aleator, a repetat. Tu stii foarte bine care e treaba. Niciunul nu-si poate controla total dorintele din subconstient.

Edward s-a strambat.

-Eu stiu cum merge asta. Si tot timpul stiu diferenta dintre acel fel de gand si de acela care are un scop in spatele lui. Nu o sa mearga niciodata Aro.

Capul imens al lui Jacob s-a intors catre Edward si un scheunat insesizabil i-a iesit printre dinti.

-Îl intriga ideea unor ... caini de paza. Edward a murmurat inapoi.

A urmat o secunda de tacere mormantala, si apoi sunetul de maraieli si latraturi nervoase venite de la toata haita a umplut linistea din poiana imensa.

A fost un latrat ascutit ca o comanda – cred ca de la Sam, desi nu m-am intors sa ma uit – si plangerile au amutit.

-Presupun ca s-a raspuns la intrebare, a spus Aro razand iar. *Acestia* si-au ales partea. Edward a sasait si s-a aplecat inainte. L-am prins de mana, intrebandu-ma ce este in gandurile lui Aro de l-ar face sa reactioneze asa de violent, in timp ce Felix si Demetri s-au pus in garda amandoi in acelasi timp. Aro le-a facut cu mana iar. Toti s-au intors in pozitia precadenta, inclusiv Edward.

-Sunt atatea de discutat, a spus Aro, tonul lui era dintr-o data ca al unui afacerist implicat in ceva.

-Atatea de decis. Daca tu si protectorul tau blanos o sa-mi permiteti, dragii mei Cullen, trebuie sa ma sfatuiesc si cu fratii mei.

37. Neînțelegeri

Aro nu s-a dus sa se reuneasca cu garda lui care astepta in partea de nord a poienii; in schimb le-a facut lor semn sa inainteze.

Edward a inceput imediat sa dea inapoi, tragandu-ma pe mine si pe Emmett de mana. Ne-am grabit inapoi dar am ramas cu ochii pe amenintarea care se apropia. Jacob se retragea cel mai incet, blana de pe umari era ridicata si coltii erau dezveliti la Aro. Renesmee l-a apucat de capatul cozii cand ne retrageam; o tinea ca pe o lesa, fortandu-l sa ramana langa noi. Am ajuns langa familia noastra in acelasi timp cand mantiile negre l-au inconjurat pe Aro iar.

Acum erau cam cincizeci de metrii intre ei si noi – o distanta pe care oricare dintre noi ar fi putut s-o faca intr-o fractiune de secunda.

Caius a inceput sa se certe cu Aro imediat.

-Cum permiti asa o infamie? De ce stam aici neputinciosi in fata unei crime asa de odioase, acoperiti de o deceptie asa de ridicola? Isi tinea mainile rigide pe langa corp, palmele erau stranse in pumni. Ma intrebam de ce nu il atinge pe Aro ca sa-i impartaseasca opinia.

Puteam vedea deja o diviziune intre ranguri? Puteam fi noi asa de norocosi?

-Pentru ca este adevarat, i-a spus Aro calm. Fiecare cuvant. Vezi cati martori stau pregatiti sa dea dovada ca au vazut acest copil miraculos crescand si maturizandu-se in aceasta scurta perioada de timp de cand o cunosc. Ca au simtit caldura sangelui ce ii pulseaza prin vene. Gestul lui Aro s-a intins de la Amun care statea int-o margine, pana la Siobhan care statea in partea cealalta.

Caius a reactionat ciudat la cuvintele impaciuitoare ale lui Aro, care vorbea despre martori. Furia a secat din trasaturile lui si a fost inlocuita de raceala. El se uita la martorii lor cu o expresie care parea vag... nervoasa.

M-am uitat si eu la multimea nervoasa si am vazut imediat ca descrierea nu se mai aplica. Frenezia pentru actiune s-a transformat in confuzie. Conversatii in soapta au strabatut adunarea in timp ce ei se chinuiau sa inteleaga ce se intampla. Caius era adancit in ganduri. Privirea lui speculativa a atins flacarile furiei mele cat ma si ingrijora in acelasi timp. Daca garda actiona iar la un semnal invizibil, asa cum o faceau si in marsul lor? Nervoasa, mi-am verificat scutul; il simteam la fel de impenetrabil ca si inainte. L-am flexat intr-o cupola care era mai apropiata de compania noastra.

Puteam sa simt acoperamantul de lumina care statea peste familia mea si peste prieteni – fiecare cu o aroma diferita, pe care stiam ca o sa o pot

recunoaste cu ceva practica. Deja il stiam pe Edward – era cel mai stralucitor dintre ei. Punctele goale dintre cele luminoase ma deranjau; scutul nu oferea o bariera fizica, si, daca vre-un Volturi intra *sub* el, el nu o sa ma protejeze decat pe mine. Mi-am simtit fruntea cum s-a incretit cand am tras armura foarte

aproape. Carlisle era cel mai indepartat; am tras scutul inapoi, centimetru cu centimetru, incercand sa il fac sa fie cat mai apropiat de corpul lui.

Scutul meu parea ca vrea sa coopereze. Isi modifica forma; cand Carlisle s-a intors pe o parte ca sa stea mai aproape de Tanya, el s-a intins o data cu el, atras de lumina lui.

Fascinant, am tras mai mult materialul, tragandu-l mai aproape de fiecare forma luminoasa care era prieten sau aliat. Scutul coopera si ii invaluia, miscandu-se in timp ce se miscau si ei.

Numai o secunda a trecut; Caius inca delibera.

-Varcolacii, a murmurat in sfarsit.

Cu o panica brusca am realizat ca majoritatea varcolacilor erau neprotejati. Eram aproape sa-mi maresc scutul si sa-i protejez cand am vazut, ciudat, ca le puteam simtii lumina.

Curioasa, am tras scutul si mai aproape pana cand Amun si Kebi – cei mai indepartati de grupul nostru – erau afara cu lupii. Odata ce au stat afara, lumina le-a disparut. Ei nu mai existau in acest fel nou. Dar lupii inca erau luminati – sau mai de graba, jumătate din ei. Hmm... am intins si mai mult marginea si, cand Sam a fost inaintea, toti lupii erau luminati. Mintile lor se pare ca erau mai conectate decat mi-am imaginat. Daca Alpha era sub scut si mintile lor erau la fel de protejate ca si a lui.

-Oh, frate, i-a raspuns Aro declaratiei lui Caius cu o privire panicata.

-O sa aperi si aceasta alianta Aro? A cerut Caius. Copiii Lunii au fost dusmanii nostrii cei mai aprigi de la inceputul lumii. I-am vanat pana aproape de exterminare in Europa si Asia. Si totusi Carlisle incurajeaza relatiile familiare cu aceasta imensa infestare – fara indoiala cu intentia de a fi mai numerosi ca noi. Isi protejeaza si mai mult stilul de viata.

Edward si-a curatat gatul cu putere si Caius s-a uitat la el. Aro si pus mana fina si delicata peste fata ca si cum era rusinat de celalalt antic.

-Caius, este mijlocul zilei, a aratat Edward. A facut cu mana catre Jacob. Acestia clar nu sunt Copiii Lunii. Ei nu au nicio legatura cu dusmanii nostrii din partea cealalta a lumii.

-Inmultiti mutanti aici, a sarit Caius inapoi la el.

Maxilarul lui Edward s-a strans si s-a relaxat, si apoi a raspuns egal.

-Ei nici macar nu sunt varcolaci. Aro iti poate confirma daca nu ma crezi.

Nu sunt varcolaci? M-am uitat intrebatoare catre Jacob. El a ridicat umerii si apoi i-a relaxat. Nici el nu stia despre ce vorbea Edward.

-Dragul meu Caius, te-as fi avertizat sa nu continui pe aceasta linie daca m-ai fi avertizat, a murmurat Aro. Desi creaturile se considera varcolaci, ei nu sunt. Cel mai potrivit nume pentru ei ar fi cei-care-isi-schimba-forma. Forma de lup a fost pur intamplatoare. Putea fi un urs sau un vultur sau o pantera, atunci cand s-au schimbat prima data. Aceste creaturi chiar nu au nicio legatura cu Copiii Lunii. Ei au mostenit asta din tata in fiu. Este genetic- ei nu isi dezvoltata specia infectandu-i pe altii asa cum fac varcolacii adevarati.

Caius s-a uitat la Aro cu iritare si cu inca ceva – poate, o acuzare de tradare.

-Ei ne stiu secretul, a spus slab.

Edward vroia sa ii raspunda la acuzatie, dar Aro a raspuns mai repede.

-Sunt creaturi ce tin de supranatural frate. Poate ca sunt mai secretosi decat noi; ei nu o sa poata se ne de-a de gol. Cu grija Caius. Hai sa nu ne legam de specii, nu ajungem nicaieri

Caius a luat o gura mare de aer si a dat din cap. Ei au schimbat o privire lunga si plina de semnificatie.

Credeam ca am inteles instructiunile din spatele cuvintelor lui Aro. Falsele acuzatii nu erau de ajutor pentru a convinge niciuna din taberele de martori; Aro il attentiona pe Caius sa treaca la urmatoarea strategie. Ma intrebam daca motivul din spatele acestei neintelegeri intre cei doi antici – faptul ca el nu vroia sa-si impartaseasca gandurile cu o atingere – era ca lui Caius nu-i pasa de spectacol la fel de mult ca lui Aro. Daca macelul care urma conta pentru Caius mai mult decat grija pentru o reputatie nepatata.

-Vreau sa vorbesc cu informatoarea, a anuntat Caius abrupt, si si-a intors fata catre Irina.

Irina nu acorda atentie conversatiei dintre Aro si Caius; fata ei era chinuita de agonie, ochii ii erau atintiti la surorile ei, aliniata sa moara. Se vedea acum clar pe fata ei ca stia ca acuzariile sunt false.

-Irina, a tipat Caius, nefericit ca trebuia sa i se adreseze direct.

Ea s-a uitat in sus, sperziata si inspaimantata.

Caius a pocnit din degete.

Ezitant, ea a plecat din formatie si s-a dus sa stea langa Caius din nou.

-Se pare ca acuzatiile tale sunt gresite, a inceput Caius.

Tanya si Kate au inaintat nervoase.

-Imi pare rau, a soptit Irina. Trebuia sa vad sigur despre ce e vorba. Dar nu ma gandisem ca... A aratat spre noi vlaguita.

-Draga Caius, te puteai astepta ca o sa ghiceasca imediat ceva asa de ciudat si de imposibil? A intrebat Aro. Oricare dintre noi am fi vazut am fi facut aceeasi presupunere.

Caius a pocnit din degete la Aro ca sa-i faca semn sa taca.

-Toti stim ca ai facut o greseala, a spus repede. Vreau sa ma refer la motivele tale.

Irina astepta impacientata ca el sa continue si apoi a repetat.

-Motivele mele?

-Da, in primul rand, ca ai venit sa-i spionezi.

Irina a tresarit la cuvantul *spion*.

-Nu prea erai incantata de familia Cullen, nu-i asa?

Ea si-a intors ochii disperati catre fata lui Carlisle.

-Asa e! A admis.

-Pentru ca....? a cerut Caius.

-Pentru ca varcolacii l-au ucis pe prietenul meu, a soptit. Si ei nu au stat de-o parte sa ca pot sa il rezbun.

-Cei-care-isi-schimba-forma, a corectat Aro incet.

-Deci familia Cullen cu *cei-care-isi-schimba-forma* s-au unit impotriva alor nostrii – impotriva unui prieten al unui prieten pot spune, a concis Caius.

L-am auzit pe Edward ca a facut un sunet de dEzgust. Caius cauta pe lista subtiata o acuzatie care ca fie valabila.

Umerii Irinei au intepenit.

-Asta am inteles eu.

Caius a asteptat si a cerut iar.

-Daca vrei ca faci o acuzatie impotriva celor-care-isi-schimba-forma – si asupra familiei Cullen ca le-au stat aproape – acum este cea mai buna ocazie. Si a zambit cu un zambet mic si crud, asteptand ca Irina sa-i de-a urmatorul motiv.

Poate Caius nu intelegea familiile adevarate – relatii bazate pe dragoste decat doar de dorinta de putere. Poate ca supraestimase puterea razbunarii.

Maxilarul Irinei a intepenit si umerii i s-au strans.

-Nu, nu am nicio reclamatie impotriva lupilor sau a familiei Cullen. Ati venit azi aici ca sa distrugeti un copil nemuritor. Nu exista unul. Aceasta a fost greseala mea, si imi asum intreaga responsabilitate pentru ea. Dar familia Cullen nu are nicio vina, si voi nu mai aveti niciun motiv sa mai stati aici. Imi pare foarte rau. Ne-a spus noua si apoi s-a intors cu fata catre martorii Volturilor. Nu a fost nicio crima. Nu exista niciun motiv ca voi sa mai stati aici.

Caius a ridicat mana cand a vorbit si in ea avea un obiect ciudat de metal care era ornate si curbat.

Acesta era un semnal. Raspunsul a fost atat de rapid ca toti ne uitam uimiti de neincredere cat s-a intamplat. Inainte sa putem reactiona, se terminase.

Trei dintre soldatii Volturilor s-au aplecat inainte, si Irina era complet ascunsa de mantiile lor gri. In aceeasi secunda, un sunet metalic ca un rupt s-a auzit in linistea poienii. Caius a injunghiat in mijlocul adunarii gri si sunetul tipat a explodat o data cu ploaia de scantei si limbile de foc. Soldatii s-au dat in spate de langa apropiatul infern, ducandu-se

inapoi in linia garzilor.

Caius statea singur langa ramasitele arzande ale Irinei, obiectul din mana lui inca mai arunca un jet de flacari spre ramasitele Irinei.

Cu un clic, focul din mana lui Carlisle disparuse. Un oftat a trecut peste toata adunarea martorilor Volturilor.

Noi eram prea impietriti ca sa facem vre-un sunet. Era una sa stii ca moartea este brutala si vine cu o viteza de neoprit; era altceva sa vezi cum se intampla.

Caius a zambit rece

-*Acum* si-a asumat toata responsabilitatea.

Ochii lui au stralucit prima linie a noastra, atingand forma inghetata a Tanyei si a lui Kate. In acea secunda am inteles ca el nu subestimase legaturile familiare ale unei familii adevarate. Acesta era un *complot*. Nu vroia ca Irina sa se planga; vroia ca ea sa ne tina partea.

Scuza lui ca sa o poata omori, sa aprinda violenta care plutea in aer ca o ceata groasa de combustibil. A dat drumul la meci. A ramas linistit si nerabdator dar mai precaut decat un elefant pe sarma. Odata ce lupta incepea, nu era niciun fel sa o opresti. Nu urma sa fie decat din ce in ce mai abrupta pana cand una dintre parti era ucisa complet. A noastra. Caius stia asta. Si stia si Edward.

-Opreste-le! A tipat Edward, sarind ca sa o prinda pe Tanya de mana cand a sarit spre fata lui Caius care zambea. Fata ei era plina de o ura care o innebunea. Nu a putut sa-l dea pe Edward la o parte pana nu a ajuns Carlisle langa ea si a prins-o de talie.

-E prea tarziu sa o ajuti, i-a raspuns repede. Nu-i da ce isi doreste!

Pe Kate era mai greu sa o opresti. Atacand fara niciun cuvnt, la fel ca Tanya, a tasnit intr-un salt, ceea ce ar fi insemnat ca atacul ei era moartea noastra. Rosalie era cea mai aproape de ea, dar inainte ca Rosalie sa o prinda, Kate s-a scuturat asa de violent ca Rose a fost aruncata la pamant. Emmett a

prins-o de mana pe Kate si pus-o la pamant, el a tremurat, si genunchii i-au cedat. Kate s-a ridicat si se parea ca nimeni nu poate sa o opreasca. Garrett s-a aruncat spre ea, aruncand-o la pamant iar. El si-a prins mainile pe ale ei, si a luat-o in brate, blocandu-si mainile de propriile incheieturi. Am vazut cum trupul lui tremura din cauza socului pe care ea i-l dadea. Ochii i se dusesera in cap dar nu i-a dat drumul.

-Zafrina, a tipat Edward.

Ochii lui Kate au orbit iar tipetele ei erau acum suspine. Tanya nu se mai zbatea.

-Da-mi vederea inapoi, a sasait Tanya.

Disperata, dar cu cata delicatete am putut, mi-a tras scutul si mai aproape de sclipirea prietenilor mei, tragand-o de pe Kate si incercand sa il trag mai aproape de Garrett, sa fie ca o a doua piele intre ei.

Si apoi Garrett se putea controla si o tineau pe Kate peste zapada.

-Daca iti dau drumul, o sa ma mai arunci iar Katie? A soptit.

A marait ca raspuns, inca ameninta orbita.

-Ascultati-ma putin Tanya, Kate, a spus Carlisle cu o soapta inceata dar intensa. Razbunarea nu o mai ajuta acum. Irina nu ar fi vrut sa va irositi vietile asa. Ganditi-va ce faceti. Daca ii atacati, o sa murim cu totii.

Umerii lui Tanya s-au relaxat de durere si s-a aplecat catre Carlisle pentru suport. Kate se oprise in sfarsit. Carlisle si Garrett s-au grabit sa le consoleze pe surori cu cuvinte care erau prea rapide ca sa le linistea.

Si atentia mi s-a reintors la privirile apasatoare care se uitau la momentul nostru de haos. Cu coltul ochiului, am putut sa vad ca Edward si ceilalti, inafara de Carlisle si Garrett, erau inapoi in formatie.

Cea mai grea privire venea de la Caius, care se uita nevenindu-i sa creada la Garrett si la Kate care erau in zapada. Si Aro se uita in acelasi timp, lipsa de incredere era singurul sentiment care i se citea pe fata. Stia ce putea sa faca Kate. Ii simtise potentia in amintirile lui Edward.

Intelesese ce se intampla acum - isi daduse seama ca scutul meu crescuse in putere si era mai subtil decat stia Edward ca este? Sau credea ca Garrett si-a format un fel de imunitate?

Garda Volturilor nu mai statea disciplinata – erau aplecati inainte, asteptand sa lanseze contra atacul in momentul in care noi atacam. In spatele lor patruzeci si trei de martori priveau cu niste fete care erau altele decat cele cu care intrasera in poiana. Confuzia se transformase in suspiciune. Distrugerea asa de rapida a Irinei ii zguduise pe toti. Ce crima facuse ea?

Fara atacul imediat pe care conta Caius ca sa-i distraga de la actele lui necugetate, martorii Volturilor se intrebau ce se intampla mai exact. Aro s-a

uitat inapoi subtil si cat l-am urmarit, fata lui a tradat un sentiment tulburare. Nevoia de audienta il enerva acum. I-am auzit pe Stefan si pe Vladimir cum murmurau intre ei referitor la disconfortul de pe fata lui Aro.

Aro era evident interesat de aparente, asa cum spusese si români.

Dar nu credeam ca Volturii o sa ne lase in pace doar ca sa-si salveze reputatia. Dupa ce terminau cu noi, sigur o sa-si macelareasca martorii pentru acel scop. Am simtit o furie urgenta si mila pentru masa de straini pe care Volturii ii adusesera ca sa ne vada pe noi ca murim. Demetri o sa-i urmareasca si o sa-i omoare pe toti.

Pentru Jacob si Renesmee, pentru Alice si Jasper, pentru Alistar si pentru acesti straini care nu stiau cat o sa-i coste ziua de azi, Demetri trebuia sa moara.

Aro i-a atins usor umarul lui Caius.

-Irina a fost pedepsita pentru ca a venit cu acuzatii false despre acest copil. Deci asta trebuia sa fie scuza lor. A continuat. Poate ca ar trebui sa ne intoarcem la problema in discutie.

Caius s-a indreptat si expresia lui s-a facut dura si de necitit. Se uita inainte in gol. Fata lui imi amintea, ciudat, de o persoana care abia invatase ce inseamna sa fi invins.

Aro a alunecat inainte, Renata, Felix si Demetri s-au miscat automat odata cu el.

-Doar ca sa fiu impartial, a spus, as vrea sa vorbesc cu cativa dintre martorii vostrii. Asa e procedura știți. Si a dat din mana neinteresat.

Doua lucruri s-au intamplat in acelasi timp. Ochii lui Caius s-au concentrat pe Aro, si zambetul acel minuscul si crud i-a aparut iar pe fata. Si Edward a sasait, si mainile lui s-au strans in pumni asa de strans ca mi se parea ca oasele o sa-i iasa prin pielea dura ca diamantul.

Eram disperata sa-l intreb ce se intampla, dar Aro era destul de aproape ca sa auda si cea mai mica respiratie. M-am uitat la privirea incordata pe care Carlisle i-a aruncat-o lui Edward, si apoi si fata lui s-a asprit.

Cat timp Caius orbecaia printre acuzatii fara rost si incercari nechibzuite ca sa inceapa lupta, Aro probabil ca venise cu o strategie mult mai eficienta.

Aro a mers fantomatic peste zapada spre coltul vestic al liniei noastre, oprindu-se la zece metrii de Amun si Kebi. Lupii din apropiere s-au agitat nervos dar si-au mentinut pozitiile.

-Oh Amun, vecine din sud! A spus cu caldura Aro. A trecut asa de mult timp de cand nu m-ai vizitat.

Amun era nemiscat de neliniste, Kebi era ca o statuie langa el.

-Timpul e asa de neinsemnat; nici nu mi-am dat seama ca a trecut, a spus prin buzele care nu se miscau.

-Adevarat, a fost Aro de acord. Dar poate ca ai avut alt motiv sa stai de-o parte?

Amun nu a spus nimic.

-Este destul de consumator sa organizezi intr-un clan noi veniti. Stiu asta foarte bine! Sunt norocos ca ii am pe altii sa se ocupe de aceasca corvoada. Ma bucur ca noile aditii s-au descurcat asa de bine. Mi-ar fi placut sa fi facut cunostinta. Sunt sigur ca ai fi vrut sa vii cat de curand.

-Bineinteles, a spus Amun, tonul era egal asa ca era greu sa-ti dai seama daca vorbea cu frica sau cu sarcasm.

-Ei bine, acum suntem toti impreuna! Nu e incantator?

Amun a dat din cap. Fata îi era alba.

-Dar motivul pentru care esti aici nu este asa de placut, din pacate. Carlisle v-a chemat aici ca sa fi-ti martori?

-Da.

-Si ce ati vazut pentru el?

Amun a vorbit cu acelasi ton fara emotie.

-Am observat copilul in chestiune. A fost evident, aproape imediat ca nu este un copil nemuritor –

-Poate ca ar trebui sa definim termenul, a intrerupt Aro, acum ca, se pare ca trebuie sa existe alte clasificari. Prin copil nemuritor intelegi bineinteles un copil uman care a fost Muscat si ce s-a transformat in vampir.

-Da, asta vreau sa spun.

-Ce alt ceva ai mai observat la copil?

-Aceleasi lucruri pe care le-ai vazut si tu cu siguranta in mintea lui Edward. Ca acel copil e biologic. Ca creste. Ca invata.

-Da,da, a spus Aro, si o urma de nerabdare s-a simtit in tonul lui amabil. Dar mai ales in cele cateva saptamani cat ai stat aici, ce ai mai observat?

Amun s-a incrunatat.

-Ca... creste repede.

Aro a zambit.

-Si tu crezi ca ar trebui sa i se ingaduie sa traiasca?

Un sasait mi-a scapat pe buze, si nu ma fost singura. Jumatate din vampirii din tabara noastra au protestat la fel. Sunetul era ca un val de furie in aer. Peste poiana, cativa dintre martorii volturilor au facut acelasi sunet. Edward s-a dat inapoi un pas si si-a pus mana ca sa ma tina de incheietura.

Aro nu s-a intors la sunet, dar Amun s-a uitat in jur impacientat.

-Nu am venit aici ca sa judec, a spus.

Aro a ras incet.

-Doar opinia ta.

Barbia lui Amun s-a ridicat.

-Nu vad niciun pericol in acest copil. Invata chiar mai repede decat creste.

Aro a dat din cap in considerare. Dupa un moment s-a intors.

-Aro? A strigat Amun.

Aro s-a intors.

-Da, prietene?

-Mi-am dat marturia. Nu mai am de ce sa stau aici. Eu si perechea mea am vrea sa plecăm acum.

Aro a zambit cu caldura.

-Bineinteles. Sunt asa de fericit ca am mai putut sa stam de vorba putin. Si sunt sigur ca o sa ne revedem curand.

Buzele lui Amun s-au strans intr-o linie stransa si si-a inclinat capul , recunoscand amenintarea abia vizibila din tonul lui Aro. I-a atins mana lui Kebi si apoi au fugit amandoi in partea de sud a poienii si au disparut printre copaci. Stiam ca nu o sa se opresca din alergat pentru foarte mult timp.

Aro se plimba de-a lungul liniei noastre spre est, garzile erau pe langa el nervoase. El s-a oprit cand a ajuns in fata formei masive a lui Siobhan.

-Buna, draga Siobhan. Esti asa de draguta ca intotdeauna.

Siobhan si-a inclinat capul si a asteptat.

-Si tu? A intrebat. O sa-mi raspunzi la intrebare la fel ca Amun?

-Da, a spus Siobhan. Dar cred ca as mai adauga ceva. Renesmee isi intelege limitarile. Nu este niciun pericol pentru oameni – se amesteca cu ei mai bine decat noi. Nu exista nicio amenintare ca ne poate descoperi.

-Nu te poti gandi la niciuna? A intrebat Aro serios.

Edward a marait cu un sunet care ii venea din adancul gatului.

Ochii roșu-intunecați ai lui Caius s-au luminat.

Renata s-a apropiat ca sa il protejeze pe stapanul ei.

Si Garrett a oprit-o pe Kate ca sa faca un pas inainte, ignorand mana ei care il attentiona de data asta.

Siobhan a raspuns incet.

-Nu cred ca inteleg.

Aro s-a intors usor inapoi, lejer, dar restul garzii, Reneta, Felix si Demetri erau mai apropiate decat umbra lui.

-Nu s-a incalcat nicio lege, a spus Aro cu o voce egala, dar fiecare dintre noi putea sa auda ceea ce urma. M-am luptat cu un marait care vroia sa urce

pe gat ca sa ma apar. Mi-am concentrat furia pe scut, facandu-l si mai gros, asigurandu-ma ca toti sunt protejati.

-Nu s-a incalcat nicio lege, a repetat Aro. Totusi, asta inseamna ca ce avem aici nu e niciun pericol? Nu. A dat usor din cap. Aceasta e o problema separata.

Singurul raspuns au fost nervii care s-au intins si mai rau, si Maggie, la marginea sirului nostru de lupatatori, dadea din cap de suparare.

Aro pasea ganditor, se parea ca zboara decat ca atinge pamantul cu picioarele. Am vazut ca fiecare pas il aducea si mai aproape de garda care il proteja.

-Este...unica, incredibil si imposibil, unica. O sa fie asa pacat, sa distrugi ceva asa de incantator. Mai ales ca am avea asa de multe de invatat ... El a oftat ca si cum nu ar fi dorit sa continue. Dar acesta *este* un pericol, pericol ce nu poate fi pur si simplu ignorat.

Nimeni nu i-a raspuns. Era o liniste mormantala cand a continuat acel monolog ce parea ca este vorbit doar pentru el.

-Cat de ironic, pe masura ce oamenii avanseaza, si cum increderea in stiinta ii controleaza, cu atat mai liberi suntem noi de a fi descoperiti. Totusi, pe masura ce noi suntem mai liberi din cauza ca ei nu mai cred in supranatural, ei devin si mai puternici cu tehnologia ca, daca ar vrea, ei chiar ar putea sa ne ameninte, chiar sa distruga cativa dintre noi.

-De mii si mii de ani, secretul a fost mai mult o chestiune de liniste decat de siguranta. Acest ultim secol nelinistit si agitat a dat nastere unor arme asa de puternice ca ar putea sa fie periculoase si pentru noi, nemuritorii. Acum statutul nostru de mit ne protejeaza de aceste creaturi slabe pe care le vanam.

-Acest copil miraculos- si-a ridicat mana cu palma in jos de parca ar fi rezemat-o de Renesmee, desi era la cincizeci de metri de ea, in formatia Volturilor – numai daca am putea sa-i stim adevaratul potential – sa stim cu o *siguranta absoluta* ca o sa poata sa traiasca in obscuritatea care ne protejeaza. Dar nu stim nimic despre felul in care o sa creasca! Chiar si parintii ei se gandesc cu frica la viitorul ei. Nu avem cum sa stim ce o sa devina.

A facut o pauza, uitandu-se intai la martorii nostri si apoi, cu o privire plina de insemnatate, la ai lor.

Vocea lui dadea impresia ca este devastat de cuvintele pe care le rostea.

Inca uitandu-se la martorii lui, a vorbit iar.

-Numai cunoasterea este sigura. Numai cunoasterea e tolerata. Necunoscutul este ... vulnerabilitate.

Caius a zambit larg si viclean.

- Te-ntinzi Aro, a spus Carlisle cu o voce seaca.

-Pace, prietene. A zambit Aro, vocea ii era mai buna si fata mai blanda ca niciodata. Hai sa nu ne grabim. Sa ne uitam din toate unghiurile.

-Pot sa ofer si eu unul care sa fie luat in considerare? A cerut Garrett vorbind egal si inaintand un pas.

-Nomade, a spus Aro, incuviintand.

Barbia lui Garrett s-a ridicat. Ochii lui s-au concentrat pe masa de oameni din capatul celalalt al poienii si a vorbit direct cu martorii Volturilor.

-Am venit aici la cererea lui Carlisle, ca si ceilalti, ca sa fiu martor, a spus. Aceasta nu mai este, se pare, ceva necesar, cu privire la copil. Toti vedem ceea ce este.

-Am ramas sa fiu martor la altceva. Voi? A aratat cu degetul spre multimea de vampire sperziata. Pe doi dintre voi ii cunosc – Makenna, Charles – si pot sa vad si pe altii care, ca si mine, sunt calatori, singuri. Fara sa raspundem cuiva. Ganditi-va cu atentie la ce va spun acum

-Acesti antici *nu* au venit aici ca sa faca dreptate asa cum v-au spus. Noi am suspectat ca e ceva mai mult si acum ni s-a confirmat. Ei au venit, prost informati, dar cu scuza perfecta pentru actiunile lor. Fiti martori mai departe cum incerca sa caute noi scuze ca sa poata continua cu misiunea lor adevarata. Fiti martori la incercarile lor de a gasi o justificare pentru scopul lor – sa distruga aceasta familie. A aratat spre Carlisle si Tanya.

-Volturii au venit sa distruga ceea ce ei considera competitie. Poate, si voi, la fel ca si mine, va uitati la acesti ochi galbeni si va minunati. Sunt greu de inteles, este adevarat. Dar anticii vad ceva mai departe de alegerea lor ciudata. Ei vad *putere*.

-Am vazut legaturile din aceasta familie – si spun *familie* nu *clan*. Acesti ciudati cu ochii galben-auriu isi neaga propria natura. Dar in schimb au gasit ceva mai important care merita toata osteneala, poate, chiar beneficiile dorintei? I-am studiat in putinul timp pe care l-am petrecut cu ei, si am observat ca acea legatura interna care tine unita o familie – care face posibila ca ea sa existe – este viata plina de pace a acestei vietii cu sacrificiu. Aici nu este agresiune ca aceea pe care am vazut-o in clanurile din sud care cresteau si se diminuau in tot

parcursul dominatiei. Aici nu este niciun gand de putere. Si Aro stie asta mai bine ca mine.

I-am urmarit fata lui Aro cand cuvintele lui Garrett in condamnau, asteptand incordata un raspuns. Dar fata lui Aro era amuzata, ca si cum ar fi asteptat ca un copil sa realizeze ca nimeni nu il baga in seama.

-Carlisle ne-a asigurat pe toti, cand ne-a spus la ce sa ne asteptam, ca nu ne-a chemat aici ca sa ne luptam. Acesti martori – si i-a aratat pe Siobhan si

pe Liam – au fost de acord sa vina, ca sa incetinesca avantajul Volturilor prin simpla prezenta pana cand Carlisle isi prezenta cazul.

-Dar unii dintre noi se intrebau – ochii l-au stralucit pe Eleazar- daca adevarul de partea lui Carlisle o sa fie de ajuns ca sa opreasca asa zisa justitie. Oare Volturii vor sa ne protejeze secretul sau sa-si pazeasca propria putere? Au venit sa distruga o creatura ilegala sau un mod de viata? Au fost multumiti cand s-a dovedit ca pericolul a fost o neintelegere? Sau o sa continue fara nicio scuza de dreptate?

-Avem raspunsul la toate aceste intrebari. Le-am auzit in cuvintele mincinoase ale lui Aro – avem printre noi pe cineva care stie lucrurile astea cu siguranta – si o vedem acum si in zambetul incantat al lui Caius. Garda lor este doar o arma fara minte, o unealta in mainile dornice de putere ale stapanilor.

-Asa ca mai sunt intrebari, intrebari la care voi trebuie sa raspundeti. Cine va conduce nomazilor? Raspundeti dorintei altuia inafara de voi insiva? Sunteti liberi sa va alegeti calea sau o sa decida Volturii cum sa luptati?

-Am venit sa depun marturie. Stau sa lupt. Volturilor nu le pasa de moartea acestui copil. Ei vor moartea propriei noastre vointe.

El s-a intors apoi sa stea cu fata la antici.

-Deci, va spun! Hai sa nu mai fie rationalizari mincinoase. Fiti cinstiti si o sa fim si noi. O sa ne aparam libertatea. O sa ne atacati sau nu o sa ne atacati. Alegeti acum, si lasati-i pe acesti martori sa vada adevaratul motiv care se dezbate aici.

Inca odata s-a uitat la martorii Volturilor, ochii lui cantarind fiecare fata. Puterea cuvintelor lui era evidenta pe fiecare expresie.

-Puteti lua in considerare sa va alaturati noua. Daca aveti impresia ca Volturii o sa va lase sa traiti ca sa povestiti *aceasta* intamplare, va inselati. Noi putem fi toti distrusi – si a dat din umeri – dar inca o data, poate ca nu. Poate ca suntem pe picior de egalitate mai mult decat isi dau ei seama. Poate ca Volturii in sfrarsit si-au gasit un adversar pe masura. Va promit ca – totusi, daca noi o sa cadem, o sa cadeti si voi.

Si-a terminat discursul plin de ura si a pasit inapoi sa stea langa Kate si apoi s-a pus in pozitia de atac, putin aplecata.

Aro zambea.

-Este un discurs foarte dragut, prietene revolutionar.

Garrett a ramas in pozitia de atac.

-Revolutionar? A marait. Impotriva a ce ma revolt, daca pot sa intreb? Esti tu regale meu? Ai vrea ca si eu sa iti spun *stapane*, ca si garda ta psihopata?

-Pace Garrett, a spus impaciuitor Aro. Vroiam sa ma refer numai la data nasterii tale. Vad ca inca esti un patriot.

Garrett s-a uitat la el furios.

-Hai sa ne intrebam martorii, a sugerat Aro. Hai sa le auzim gandurile inainte sa luam o decizie. Spuneti-ne prieteni – si si-a intors spatele la noi, miscandu-se cativa pasi catre masa nervoasa care era acum si mai aproape de padure – voi ce credeti de toate astea? Va asigur ca nu de copil ne e noua frica. Sa ne asumam riscul si sa lasam acest copil ca traiasca? Sa ne punem lumea in pericol numai de dragul acestei familii? Sau Garrett cel zelos v-a dat motive

sa va indoiti. O sa va alaturati lor intr-o lupta impotriva brustei noastre dorinte de a domina?

Martorii i-au intalnit privirea cu o fata precauta. O femeie, micuta si cu parul negru, s-a uitat o secunda la perechea blonda care statea langa ea.

-Acestea sunt singurele noastre optiuni? A intrebat dintr-o data, si l-a strfulgerat cu privirea pe Aro. Sa fim de acord cu tine sau sa luptam impotriva ta?

-Bineinteles ca nu, mult prea incantatoare Makenna. A spus Aro, parand inspaimantat ca si altcineva putea intelege acelasi lucru. Puteti pleca in pace, bineinteles, asa cum a facut si Amun, chiar si daca nu sunteti de acord cu decizia consiliului.

Makenna s-a uitat la fata perechii ei si el a dat din cap.

-Noi nu am venit aici ca sa luptam. A facut pauza, a expirat si apoi a zis. Am venit aici ca sa fim martori. Si marturia noastra este ca aceasta familie condamната este nevinovata. Tot ceea ce a presupus Garrett este adevarat.

-Oh, a spus Aro suparat. Imi pare rau ca ne vezi in acest fel. Dar acesta este natura muncii noastre.

-Nu este ceea ce vad, este ceea ce simt. Perechea blonda a Makennei a vorbit cu o voce ridicata si nervoasa. S-a uitat la Garrett.

-Garrett a spus ca ei au pe cineva care stie cand cineva minte. Si eu, stiu cand sunt mintit sau cand mi se spune adevarul. Cu ochii inspaimantati s-a apropiat si mai mult de perechea lui si a asteptat reactia lui Aro.

-Sa nu iti fie frica de noi, prietene Charles. Fara indoiala ca patriotul chiar crede ce spune, Aro a chicotit incet, si ochii lui Charles s-au miscorot.

-Aceasta este marturia noastra, a spus Makenna. Plecam acum.

Ea si Charles au dat inapoi foarte incet, fara sa se intoarca pana cand nu au fost la adapostul copacilor. Un alt strain a plecat in acelasi fel, si apoi alti trei l-au urmat.

I-am evaluat pe ceilalti treizeci si sapte de straini care au ramas. Cativa dintre ei erau prea confuzi ca sa ia o decizie. Dar majoritatea parea foarte constienta de directia pe care o luase confruntarea din fata. Credeam ca renunta la acest avans in favoarea informatiei despre cine o sa ii caute.

Sunt sigura ca si Aro a vazut acelasi lucru ca si mine. S-a intors, mergand catre garda lui cu pasul masurat. El s-a oprit in fata lor si a vorbit clar.

-Suntem depasiti numeric dragii mei, a spus. Nu ne putem astepta la ajutor din exterior.

Sa lasam aceasta problema fara raspuns doar de dragul sigurantei noastre?

-Nu stapane, au vorbit toti la unison.

-Valoreaza siguranta lumii noastre pierderea si a cativa dintre noi?

-Da, ei au respirat. Nu ne e frica.

Aro a zambit si s-a intors cu spatele la ei.

-Fratilor, a spus serios Aro, sunt multe de luat in considerare.

-Lasati-ne sa ne sfatuim, a spus Caius nerabdator.

-Lasati-ne sa ne sfatuim, a repetat Marcus cu un ton neinteresat.

Aro s-a intors cu spatele la noi, din nou, si cu fata la ceilalti antici. Ei si-au unit mainile si au format un triunghi de mantii negre.

In momentul in care Aro si-a mutat atentia in discutia inceata, inca doi dintre martorii lor au disparut in padure. Speram, pentru binele lor, ca sunt rapizi.

Aceasta era. Usor, i-am desfacut mainile lui Renesmee de pe gatul meu.

-Mai tii minte ce am vorbit cu tine?

Lacrimi curgeau din ochii ei dar a dat din cap.

-Te iubesc, mi-a soptit.

Edward se uita la noi, ochii lui de topaz erau acum mariti. Jacob se uita la noi cu coltul ochiului lui mare si negru.

-Si eu te iubesc, am spus si i-am atins lacatelul. Mai mult decat viata mea. Si am sarutat-o pe frunte.

Jacob a scheunat chinuit.

M-am intins pe varfuri si i-am soptit in ureche.

-Asteapta pana cand ei sunt total distrasi si apoi fugi cu ea. Fugi cat poti de departe de acest loc. Si apoi cand ati ajuns cat de departe puteti pe jos, ea are tot ce iti trebuie ca sa ajungeti in aer.

Fata lui Jacob era identica cu ai lui Edward, masti de groaza, in ciuda faptului ca unul dintre ei era animal.

Renesmee s-a intins dupa Edward, si el a luat-o in brate. Ei s-au imbratisat usor.

-Asta ai ascuns de mine? Mi-a soptit peste capul ei.

-De Aro, am expirat.

-Alice?

Am dat din cap.

Fata lui era schimonosita de intelegere si durere. Asta fusese si fata mea cand am pus cap la cap indiciile lui Alice?

Jacob maraia incet, o soapta joasa care era la fel de egala ca un tors. Pulpele lui din spate erau inghetate si dintii erau dezveliti. Edward a sarutat-o pe Renesmee pe frunte si pe ambii obraji, si apoi a ridicat-o pe umerii lui Jacob. S-a miscat pana s-a asezat pe spatele lui, si s-a apucat cu mainile de par si s-a

fixat in loc intre cei doi masivi omoplati.

Jacob s-a intors la mine, ochii lui expresivi erau plini de agonie, maraitul infundat inca se mai auzea in piept.

-Esti singurul caruia am curaj sa i-o incredintez, am murmurat catre el. Daca nu a-i iubio asa de mult, nu stiu daca as suporta asta. Stiu ca poti sa ai grija de ea Jacob.

A scheunat iar si si-a aplecat capul peste umarul meu.

-Stiu, am soptit. Si eu te iubesc Jake. O sa fii intotdeauna cavalerul meu de onoare.

O lacrima de marimea unei mingii de baseball s-a rostogolit spre blana aspra de sub ochiul lui.

Edward si-a aplecat capul peste acelasi umar pe unde o urcase si pe Renesmee.

-Adio Jacob, fratele meu... fiul meu.

Ceilalti nu au bagat in seama scena despartirii noastre. Ochii le erau blocati pe triumphiul tacut, dar puteam sa spun ca ne asculta.

-Nu mai este atunci nicio speranta? A soptit Carlisle. Nu era frica in voce lui. Doar determinare si acceptare.

-Nu mai este absolut nicio speranta, am murmurat inapoi. *Putea fi adevarat*, mi-am spus singura. Nu-mi stiu decat propria soarta.

Edward mi-a luat mana. Stia ca si el este inclus. Cand am spus *propria soarta*, nu era niciun dubiu ca nu ma refeream si la el. Noi eram jumatati ale unui intreg.

Vocea lui Esmee era neregulata in spatele meu. Ea s-a miscat pe langa noi, atingandu-ne fetele, in timp ca a trecut sa stea langa Carlisle si l-a luat de mana.

Dintr-o data, eram inconjurati de murmure de adio si de „te iubesc”-uri.

-Daca traim dupa asta, Garrett i-a soptit lui Kate. Femeie, o sa te urmez oriunde.

-Si acum imi spune, a murmurat.

Rosalie si Emmett s-au sarutat scurt dar pasional.

Tia i-a dezmiardat fata lui Benjamin. El a zambit la ea, prinzandu-i mana si oprind-o peste obrazul lui.

Nu am vazut toate expresile de dragoste si durere. Eram distrasa de o presiune care imi ataca scutul la exterior. Nu puteam sa imi dau seama de unde vine, dar o simteam de parca ar fi fost directionata catre marginile grupului nostru, in special pe Liam si Siobhan. Presiunea nu a facut stricaciuni si apoi a disparut.

Inca nu era o schimbare in linistea formei, care nu se miscase, a consiliului. Dar poate ca fusese un semnal pe care nu-l observaseam.

-Pregatiti-va, le-am soptit celorlalti. Incepe!

38. Puterea

-Chelsea incearca sa ne rupa legaturile, a soptit Edward. Dar nu le gaseste. Nu ne simte aici... Ochii lui m-au stralucit. Tu faci asta?

Am zambit strambandu-ma putin.

-Controlez *toata* zona.

Edward a sarit de langa mine, mana lui l-a atins pe Carlisle. In acelasi timp, am simtit un junghi mult mai ascutit impotriva scutului in locul in care ea proteja lumina lui Carlisle. Nu era dureros, dar nici placut.

-Carlisle? Esti bine? A suspinat cu frenezie.

-Da. De ce?

-Jane, a raspuns Edward.

In momentul in care el i-a spus numele, douasprezece puncte au atacat intr-o secunda, impartite peste tot scutul meu elastic, tintind douasprezece puncte luminoase diferite. M-am miscat, sa fiu sigura ca scutul nu este afectat. Nu mi se parea ca Jane a putut sa treaca prin el.

M-am uitat repede la toti, si erau bine.

-Incredibil, a spus Edward.

-De ce nu asteapta decizia? A sasait Tanya.

-Procedura normala, a raspuns Edward abrupt. Ei de obicei ii incapaciteaza pe cei pe care ii judeca astfel incat sa nu poata sa scape.

M-am uitat la Jane, care se uita la noi cu o neincredere furioasa. Eram sigura ca, inafara de mine, nu vazuse pe nimeni care sa ramana in picioare la asaltul ei feroce.

Probabil ca nu era prea matur. Dar credeam ca nu o sa-i ia lui Aro decat o jumătate de secunda sa ghiceasca – asta daca nu si-a dat seama deja – ca scutul meu e mult mai puternic decat stia Edward; deja aveam o tinta in frunte si deci, nu mai avea rost sa incerc sa tin acest secret doar pentru mine. Asa ca am ranjit cat am putut de mult, un zambet satisfacut catre Jane.

Ochii ei s-au strans si eu am simtit alt junghi de presiune, de aceasta data era indreptata catre mine.

Mi-am tras buzele si mai tare aratandu-mi dintii.

Lui Jane i-a scapat un marait foarte ascutit. Toata lumea a sarit, chiar si garda disciplinata. Toti inafara de antici, care nici nu s-au uitat in sus de ceea ce dezbateau.

Geamanul ei i-a prins mana cand ea s-a pregatit sa sara.

Romanii incepusera sa chicoteasca de ceea ce va urma.

-Ti-am spus ca a venit vremea noastra, i-a spus Vladimir lui Stefan.

-Numai uita-te la fata vrajitoarei, a adaugat Stefan.

Alec i-a batut usor umarul sorei lui si apoi si-a pus mana pe ea. El si-a intors fata spre noi, perfect senina, ca un inger.

Am asteptat ceva presiune, un semn de atac, dar nu am simtit nimic. A continuat sa se uite in directia noastra, fata lui frumoasa era perfect adunata. Oare ataca? Trecuse de scutul meu? Eram singura care inca putea sa-l vada? I-am strans mana lui Edward.

-Esti bine? M-am inecat.

-Da, a soptit.

-Alec incearca?

Edward a dat din cap.

-Darul lui actioneaza mai incet decat al lui Jane. El se taraste. O sa ne loveasca in cateva secunde.

Am vazut atunci, cand am avut un indiciu dupa ce sa ma uit.

O umbra ciudata trecea peste zapada, aproape invizibila peste alb. Imi amintea de un miraj – ceva ce iti lua privirea doar pentru un moment, u urma de stralucire. Mi-am impins scutul mai departe de Carlisle si de restul din prima linie, imi era frica sa nu fie umbra prea aproape atunci cand o sa atinga scutul. Si ce ar fi daca ar trece prin protectia mea? Ar trebui sa fugim?

Un tremurat usor a trecut prin pamantul de sub picioarele noastre, si o rafala de vant a trecut prin zapada cu un suflu puternic de la noi catre Volturi. Benjamin a vazut si el amenintarea inspaimantatoare si acum incerca sa sufle ceata mai departe de noi. Zapada a facut sa fie usor vizibil unde se indrepta vantul dar ea nu a reactionat in niciun fel. Era ca si cum ar fi suflat vantul peste o umbra; umbra era imuna.

Uniunea triunghiulara formata din antici s-a rupt intr-un final cand, cu un sunet profund de rupt, o fisura ingusta s-a deschis in zigzag in mijlocul poienii. Pamantul s-a miscat sub picioarele mele pentru o secunda. Zapada a alunecat in gaura, dar ceata a trecut peste, la fel de imuna la gravitatie ca si la vant.

Aro si Caius se uitau la deschizatura din pamant cu ochii larg deschisi. Marcus se uita si el in aceeasi directie fara nicio emotie. Ei nu au vorbit; au asteptat si ei cat timp ceata se apropia de noi. Vantul sufla si mai tare dar nu a schimbat traseul cetii. Jane zambea de data asta.

Si ceata a lovit un perete.

Am putut sa o simt imediat cum a atins scutul – avea o aroma dulce foarte densa. Ma facea sa-mi aduc aminte de gustul pastilelor de Novocaina.

Ceata s-a curbat in sus, cautand o bresa, o slabiciune. Nu a gasit niciuna. Tentaculele ei se raseau inainte si inapoi, incercand sa gaseasca o cale sa

intre, si pe parcursul cautarii a aratat marimea impresioananta a ecranului protector.

S-au auzit suspine din directia lui Benjamin.

-Foarte bine Bella, m-a felicitat Benjamin incet.

Zambetul mi-a revenit.

Am putut sa vad ochii micsorati ai lui Alec, nesiguranta de pe chip pentru prima data in timpul in care ceata se invartea fara sa faca vreun rau pe la marginile scutului meu.

Si atunci am stiut ca pot sa fac asta. Evident, eu o sa fiu prioritatea numarul unu, prima care sa moara, dar cat timp rezistam, eram pe picior egal cu Volturii. Noi inca ii mai aveam pe Benjamin si pe Zafrina; ei nu aveau ajutor supranatural. Atata timp cat eu mai rezistam.

-O sa trebuiasca sa ma concentrez, i-am soptit lui Edward. Cand o sa fie vorba de lupta corp la corp, o sa fie greu sa tin scutul in jurul persoanelor potrivite.

-O sa-i tin departe de tine.

-Nu. Tu trebuie sa-l iei pe Demetri. Zafrina o sa-i tina la distanta de mine. Zafrina a incuviintat solemn.

-Nimeni nu o sa se atinga de ea, i-a promis lui Edward.

-As merge dupa Jane si Alec dar sunt de un mai mare folos aici.

-Jane e a mea, a sasait Kate. Are nevoie de o proba a propriului tratament.

-Si Alec imi datoreaza mie multe vietii, dar o sa fim egali asa, a marait Vladimir de pe partea cealalta. E al meu.

-Eu il vreau doar pe Caius, a spus Tanya fara emotii.

Ceilalti au inceput sa-si imparta oponentii, dar au fost intrerupti repede.

Aro, care se uita calm la ceata ineficienta, a vorbit intr-un final.

-Inainte sa votam, a inceput.

Mi-am scuturat capul nervoasa. Eram plictisita de teatru. Dorinta de sange era aprinsa in mine si imi parea rau ca ii ajut pe ceilalti mai bine daca stau nemiscata. *Vroiam sa ma lupt.*

-Sa va aduc aminte, a continuat Aro, indiferent de decizia consiliului, nu trebuie sa fie violenta.

Edward a marait cu un ras negru.

Aro s-a uitat la el separat.

-O sa fie regretabil din partea neamului nostru sa piarda pe unul dintre voi. Dar in special pe tanarul Edward si pe tanara lui pereche nou-nascuta. Clanul Volturi ar fi foarte incantat sa primesca cat mai multi dintre voi in randurile noastre. Bella, Benjamin, Zafrina, Kate. Aveti multe optiuni in fata voastra. Ganditi-va la ele.

Chelsea iar a incercat sa patrunda, dar puterea ei ramanea impotenta in fata scutului. Privirea lui Aro ne-a masurat ochii, ca sa gaseasca o urma de ezitare. Dupa expresia pe care o avea, nu a gasit niciuna.

Stiam ca este disperat sa ne tina prizonieri pe mine si pe Edward in acelasi fel in care spera sa o faca sclava si pe Alice. Dar lupta asta era prea mare. Nu avea sa castige daca eu traiam. Eram incantata ca eram asa de puternica ca nu ii lasasem nicio alta varianta *decat* sa ma ucida.

-Hai sa votam atunci, a spus cu o aparenta repulsie.

Caius a vorbit grabit.

-Copilul este o entitate necunoscuta. Nu exista niciun motiv pentru a permite ca acest risc sa existe. Trebuie distrus, impreuna cu toti cei care il protejeaza. A zambit de nerabdare.

M-am luptat sa imi tin un raspuns ca sa ma apar de surasul lui crud.

Marcus si-a ridicat ochii nepasatori si parea ca se uita prin noi in timp ce vota.

-Nu vad niciun pericol iminent. Copilul este destul de sigur acum. Putem oricand sa reevalumam mai tarziu. Haide sa plecam in pace. Vocea lui era mai stinsa chiar si decat oftatul fratelui mai nerabdator.

Niciun membru al garzii nu s-a relaxat la cuvintele lui in dezacord. Ranjetul de anticipatie al lui Caius nu s-a miscorot. Era ca si cum Marcus nu ar fi vorbit de loc.

-Se pare ca eu trebuie sa iau decizia finala, a zambit Aro.

Dintr-o data, Edward a intepenit langa mine.

-Da! A sasait.

Am riscat si m-am uitat la el. Fata lui era luminata de expresia triumfului pe care nu o intelegeam – era expresia pe care ar avea ingerul distrugerii in timp ce lumea arde. Frumos si inspaimantator.

A urmat o reactie joasa a garzii, um murmur nesigur.

-Aro? A strigat Edward, aproape un tipat, cu o victorie nedisimulata in voce.

Aro a ezitat o secunda, ajustandu-si starea cu grija inainte sa raspunda

-Da Edward? Ai ceva de completat...?

-Poate, a spus Edward incantat, controlandu-si incantarea de neexplicat. In primul rand as putea sa clarific ceva?

-Sigur ca da, a spus Aro, ridicand o spranceana, nimic ascuns doar o politete interesata in voce.

Dintii mi s-au strans; Aro nu era niciodata mai periculos decat atunci cand era amabil.

-Pericolul pe care il vezi de la fiica mea – provine in totalitate numai din cauza incapacitatii noastre de a stii cum se va dezvolta? Aceasta este problema?

-Da, Edward prietene, a fost de acord Aro. Daca am putea stii ...sa fim *siguri* ca, in timp ce o sa creasca, o sa poata sa stea ferita de lumea oamenilor-sa nu ameninte siguranta obscuritatii in care traim... A deviat, dand din umari.

-Deci, daca am putea stii cu siguranta, a sugerat Edward, exact ce ar deveni ... atunci nu ar mai fi nevoie de nicio judecata?

-Daca ar fi o cale sa fim *absolut* siguri, a fost Aro de acord, vocea lui era usor mai ascutita. Nu vedea unde il conduce Edward. Si nici eu. Atunci da, nu ar mai fi nimic de dezbatut.

-Si ne-am desparti in pace, buni prieteni din nou? A intrebat Edward cu o usoara urma de ironie.

Cu o voce chiar si mai ascutita.

-Bineinteles tanarul meu prieten. Nimic nu mi-ar face o placere mai mare. Edward a chicotit de incantare.

-Atunci mai am ceva de oferit.

Ochii lui Aro s-au ingustat.

-Dar ea e absolut unica. Viitorul ei poate fi doar ghicit.

-Nu e absolut singura, Edward era in dezacord. Rara cu siguranta, dar nu este unica.

M-am luptat cu socul dat de nesteptata speranta care se contura, si care ma deconcentra.

Ceara ca o matase inca se mai misca peste scut. Si, in timp ce ma concentram, am simtit iar presiunea ascutita care ma apasa.

-Aro, poti sa o rogi pe Jane sa nu-mi mai atace sotia? A intrebat Edward poli-ticos. Noi inca vorbim despre probe.

Aro a ridicat o mana.

-Pace, dragilor. Haide sa-l ascultam

Presiune a disparut. Jane si-a dezvelit dintii la mine; nu am putut sa ma stapanesc si sa nu ranjesc si eu la ea.

-De ce nu ni te alaturi Alice? A strigat Edward tare.

-Alice? A soptit socata Esme.

-Alice!

Alice! Alice! Alice!

- Alice! Alice! Alte voci murmurau pe langa mine.

-Alice, a respirat Aro.

O bucurie urgenta m-a strabatut. Mi-a trebuit toata vointa sa imi tin scutul acolo unde era. Umbra lui Alec inca era prezenta, cautand o slabiciune – Jane o sa vada daca sunt goluri.

Si apoi i-am auzit cum alergau prin padure, zburand, apropiindu-se cat de repede puteau fara sa incetineasca.

Ambele tabere erau linistite si asteptau. Martorii Volturilor erau ncurcati de un alt val de confuzii.

Apoi Alice a venit in poiana dinspre sud-est si am simtit că o binecuvantare că i-am vazut fata ar putea sa ma doboare. Jasper era la doar cativa centimetrii in spatele ei, privirea ii era feroce. Aproape de ei fugeau trei straini; primul era o femeie inalta si musculoasa cu parul negru si salbatic – evident era Kachiri. Avea aceleasi trasaturi ca si celelalte amazoane, chiar si mai pronuntate in cazul ei.

Urmatorul era o femeie vampir mica si cu tenul masliniu cu o coada lunga si impletita care ii carea pe spate. Ochii ei de un rosu-burgund masurau nervosi confruntarea din fata ei.

Si ultimul era un tanar barbat... nu chiar asa de rapid sau de fluid in alergare. Pielea lui era de un maro foarte inchis. Ochii lui grijulii au trecut peste noi si aveau culoarea maro-auriu.

Parul lui era negru si il avea si el intr-o coada impletita, la fel ca si femeia, desi nu era la fel de lung. Era foarte frumos.

Cand s-a apropiat de noi, un nou sunet a trimis un val de soc care a strabatut adunarea – sunetul unei alte inimi accelerate din cauza emotiei.

Alice a trecut usor peste marginea cetii care era intinsa peste scutul meu si a venit cu un mers sinuos pana a ajuns langa Edward. M-am intins sa-i ating mana, si asa a facut si Edward si Esme si Carlisle. Nu mai era timp pentru alta intampinare. Jasper si ceilalti au urmat-o prin scut.

Toata garda se uita, aveau o speculatie in ochi, cand ultimii sositi au trecut prin scutul invizibil fara probleme. Cei maronii, Felix si ceilalti ca el, si-au atintit ochii cu speranta pe mine. Nu erau siguri sa scutul meu putea sa-i tina si pe ei, dar acum era clar ca nu ar fi inut deoparte un atac fizic. In momentul in care Aro ar fi dat ordinul, eu as fi fost singura tinta. Ma intrebam cati o sa poata Zafrina sa orbeasca, si cat de mult asta i-ar fi incetinit. Destul cat Kate si Vladimir sa-i doboare pe Alec si pe Jane? Asta era tot ce vroiam sa cer.

Edward, in ciuda faptului ca era absorbit de gandurile lor, a marait furios ca raspuns la ele. S-a controlat si a vorbit cu Aro iar.

-Alice a cautat si ea niste martori de-ai ei in ultima saptamana, i-a aspru anticului. Si nu a venit cu mana goala. Alice, de ce nu ii prezinti pe martorii pe care i-ai adus?

Caius a marait.

-Vremea martorilor s-a dus! Voteaza Aro!

Aro a ridicat un deget ca sa-l opresca pe fratele lui, ochii ii erau lipiti pe fata lui Alice.

Alice a facut un pas in fata si i-a introdus pe straini.

-Acestia sunt Huilen si nepotul ei Nahuel.

Auzindu-i vocea era ca si cum nu ar fi plecat vreodata.

Ochii lui Caius s-au strans cand Alice a mentionat care este legatura familiara intre cei doi nou veniti. Martorii Volturilor sasaiau intre ei. Lumea vampirilor se schimba si toata lumea putea sa simta asta.

-Vorbeste Huilen, a cerut Aro. Da-ne marturia pentru care ai venit.

Femeia slaba s-a uitat la Alice nervoasa. Alice a dat din cap cu incurajare si Kachiri si-a pus mana ei lunga pe umarul micutei vampir.

-Eu sunt Huilen, a anuntat femeia cu un accent clar dar ciudat de engleza. Pe masura ce povestea se pare ca se pregatise ca sa spuna aceasta poveste, ca exersase. Cuvintele curgeau ca o rima invatata pe dinafara.

-Acum un secol si jumătate, eu traiam cu oamenii mei, tribul Mapuce. Pe sora mea o chema Pire. Parintii nostri au numit-o asa dupa zapada din munti din cauza pielii ei albe. Si ea era foarte frumoasa – prea frumoasa. Ea a venit la mine intr-o zi si mi-a spus de ingerul care a gasit-o in padure, si care o viziteaza noaptea. Am avertizat-o. Huilen a dat din cap separata. Ca si cum vanataile de pe ea nu erau si asa o avertizare. Stiam ca este Libishomen din legendele noastre, dar ea nu a vrut sa asculte. Era vrajita. Mi-a spus cand a fost sigura ca fiul ingerului intunecat crestea in ea. Nu am vrut sa o descurajez din planul ei de a fugi – stiam ca si mama si tata ar fi fost de acord ca acest copil trebuia distrus, si Pire odata cu el. Am mers cu ea in partea cea mai intunecata din acea padure. L-a cautat pe ingerul demon dar nu a gasit nimic. Am avut grija de ea , am vanat pentru ea atunci cand puterea ii scazuse. Manca starv de animale, le bea sangele. Nu mai aveam nevoie de nicio confirmare a ceea ce purta in pantece. Speram sa-i salvez viata inainte sa omor monstrul.

-Il iubea pe monstrul din ea. Il numise Nahuel, dupa felinele din jungla, si il iubea si atunci cand a crescut mai mare si a inceput sa-i rupa coastele. Nu am putut s-o salvez. Copilul si-a rupt drumul afara din ea si ea a murit repede, implorandu-ma in tot acest timp sa am grija de micutul ei. Dorinta ei pe patul de moarte – si eu am fost de acord.

-El m-a muscat totusi, atunci cand am incercat sa-l ridic de pe corpul ei. M-am tarat in jungla ca sa mor. Nu am ajuns departe – durerea era prea mare.

Dar el m-a gasit; copilul nou nascut s-a tarat prin padure si a stat langa mine si m-a asteptat. Cand durerea s-a sfarsit, el statea intins langa mine, dormea.

-Am avut grija de el pana cand el a inceput sa vaneze singur. Vana satenii de pe langa padurea noastra, stateam numai noi. Nu am mai plecat niciodata asa de departe de casa, dar Nahuel a dorit sa vada acest copil.

Huilen si-a aplecat capul si a pasit inapoi asa ca era pitita partial in spatele lui Kachri. Buzele lui Aro s-au strans. Se uita la tanarul cu pielea inchisa.

-Nahuel, tu ai o suta cincizeci de ani? A intrebat.

-Mai mult sau mai putin o decada, a raspuns cu o voce calda si frumoasa. Accentul lui abia se simtea. Nu tineam seama.

-Si la ce varsta ai atins maturitatea?

-Cam la sapte ani dupa ce m-am nascut, mai mult sau mai putin, eram complet dezvoltat complet.

-Nu te-ai mai schimbat de atunci?

Nahuel a dat din umeri.

-Nu din cate mi-am dat seama.

Am simtit un tremur care l-a strabatut pe Jacob. Inca nu vroiam sa ma gandesc la asta.

Vroiam sa astept pana cand pericolul trecea si eu ma puteam concentra.

-Si dieta ta? A insistat Aro, parand interesat.

-In general sange, dar si mancare. Pot supravietui cu amandoua.

-Tu ai fost capabil ca faci un nemuritor? Aro a aratat spre Huilen, vocea lui era brusc intensa. Mi-am revizuit scutul; poate cauta o noua scuza.

-Da, dar restul nu pot.

Un murmur de soc a trecut prin toate trei grupurile.

Ochii lui Aro s-au marit.

-Restul?

-Surorile mele, Nahuel a dat iar din umeri.

Aro se uita neincrezator inainte sa se aduna.

-Poate ai vrea sa ne spui si restul povestii tale, pentru ca se pare ca mai este.

Nahuel s-a incrunat.

-Tatal meu a venit sa ma caute la cativa ani dupa ce mama a murit. Fata lui s-a intristat. Era incantat ca m-a gasit pe mine. Tonul lui Nahuel sugera ca sentimentul nu e mutual. Mai avea doua fiice dar niciun fiu. Se astepta sa ma alatur lui la fel cum au facut si surorile mele.

-Era surprins ca nu sunt singur. Surorile mele nu sunt veninoase, dar ca asta e din cauza sexului sau a norocului...cine stie? Eu deja aveam familia mea cu Huilen si nu eram *interesat* – a spus cuvantul strambandu-se – sa fac o

schimbare. Il mai vad din cand in cand. Am o noua sora; ea a ajuns la maturitate acum vreo zece ani.

-Numele tatalui tau? Caius a intrebat printre dinti.

-Joham, a raspuns Nahuel. Se considera om de stiinta. Crede ca face o noua super-rasa.

Nu a incercat de loc sa-si mascheze dezgustul din ton.

Caius se uita la mine.

-Fiica ta, este veninoasa? A intrebat dur.

-Nu, am raspuns. Capul lui Nahuel a tresarit la intrebarea lui Aro iar ochii lui maro aurii s-au intors sa ma vada pe mine.

Caius s-a uitat la Aro pentru o confirmare, dar Aro era absorbit de propriile ganduri. Si-a strans buzele si s-a uitat la Carlisle si apoi la Edward si in ultimul rand la mine si asa a ramas.

Caius urla.

-O sa avem grija de aberatia de aici si apoi o sa mergem in sud, l-a grabit pe Aro. Aro s-a uitat in ochii mei pentru un moment lung si tensionat. Nu am idee ce cauta, sau ce a gasit, dar dupa ce m-a masurat un moment, ceva in fata lui s-a schimbat, o schimbare usoara a gurii si a ochilor si am stiut ca Aro s-a decis.

-Frate, i-a spus el incet lui Caius. Aici se pare ca nu este niciun pericol. Este ceva neintalnit, dar nu este niciun pericol. Acesti copii pe jumatate vampiri seamana mai mult cu noi se pare.

-Care e votul tau? A cerut Caius.

-Este.

Caius s-a strambat.

-Si acest Joham? Acest nemuritor care experimenteaza?

-Poate ca ar *trebui* sa vorbim cu el, a fost Aro de acord.

-Opreste-l pe Joham daca vrei, a spus fara ton Nahuel. Dar lasati-le pe surorile mele in pace. Ele sunt inocente.

aAro a incuviintat, expresia ii era solemna. Si apoi s-a intors cu fata la garda cu un zambet cald.

-Dragii mei, a strigat. Nu o sa ne luptam azi.

Garda a dat din cap la unison si s-a relaxat din pozitia de atac. Ceata a disparut usor, dar eu mi-am tinut scutul legat. Poate ca acesta este un alt truc.

aLe-am analizat fetele cand Aro s-a intors iar catre noi. Fata lui era la fel de nevinovata ca intotdeauna, dar, spre deosebire de alta data, simteam o goliciune in spatele fatadei. Ca si cum inselaciunea s-a terminat. Caius era indecis, dar ura lui s-a intors in interiorul lui; era resemnat. Marcus era ...

plicitisit; chiar nu era alt cuvânt pentru el. Garda era impasivă și disciplinată iar;

și nu era ceva individual, doar un întreg. Erau în formare, gata să plece.

Martorii Volturilor erau încă precauți; unul după altul au plecat, disparând în pădure. Când numărul lor se împuținase, cei care rămăseseră s-au grabit. Curând nu mai era niciunul. Aro își ținea mâinile ridicate spre noi, aproape cerându-și scuze. În spatele lui, cea mai mare parte a garzii, împreună cu Caius, Marcus și sotiile tacite și misterioase, deja se îndepărtau rapid, formația lor era iar perfect compusă. Numai trei, care se părea că sunt

bodyguardii lui personali au mai rămas cu el.

-Sunt așa de fericit că totul s-a terminat fără violență, a spus mîeros. Prietene, Carlisle – cât sunt de încântat să te numesc prieten iar! Sper că nu sunt resentimente. Eu știu că tu înțelegi ce responsabilități apasă pe umerii noștri.

-Pleacă în pace Aro, a spus încet Carlisle. Te rog să-ți aduci aminte că aici trebuie să ne protejăm intimitatea așa că avertizează-ți garda să nu vaneze în aceste regiuni.

-Bineînțeles Carlisle, l-a asigurat Aro. Îmi pare rău că ti-am castigat neîncrederea, dragul meu prieten. Poate că, în timp, o să mă ierti.

-Poate că, în timp, o să dovedești iar că ești un prieten pentru noi.

Aro a înclinat capul, imaginea remuscării, și a mers înapoi un moment înainte să se întoarcă. Noi ne uităm în liniște cum plecau și ultimii patru.

Era foarte liniște. Eu nu am cedat scutul.

-Chiar s-a terminat? I-am șoptit lui Edward.

Zambetul lui era larg.

-Da. Au cedat. Ca toți batausii, sunt niște lași pe dedesubt. A chicotit.

Alice a răs o dată cu el.

-Serios oameni buni. Nu se mai întorc. Puteti să vă relaxați acum.

A fost alta clipa de liniște.

-Din tot norocul de până acum, a murmurat Stefan.

Și apoi s-a auzit.

Felicitări au început să se audă. Urlete de victorie umpleau zona. Maggie l-a bătut pe spate pe Siobhan. Rosalie și Emmett s-au sărutat iar – mai lung și mai pasional ca înainte. Benjamin și Tia erau îmbrățișați, la fel ca și Carmen și Eleazar. Esmé îi ținea pe Alice și pe Jasper într-o îmbrățișare strânsă. Carlisle le multimea cu căldura nou veniților, din America de Sud, care ne salvaseră. Kachiri stătea foarte aproape de Zafrina și Senna, degetele lor erau unite. Garrett a ridicat-o pe Kate de pe pământ și a învartit-o în aer. Stefan a scuipat în zapadă. Vladimir își ținea dinții uniți cu o expresie acra. Și eu m-am întins

pe lupul imens si am smuls-o pe fiica mea de pe el intr-o imbratisare la piept. Mainile lui Edward erau in jurul nostru in aceeasi secunda.

-Nessie, Nessie, Nessie, am cantat.

Jacob a ras cu latratul lui ragusit si a dat cu nasul in spatele meu.

-Taci, am spus.

-O sa stau cu voi? A cerut Nessie.

-Pentru totdeauna, i-am promis.

Aveam eternitatea inainte. Si Nessie o sa fie bine si sanatoasa si puternica. Ca si Nahuel care era pe jumatate om, si la o sutacincizeci de ani era tot tanar. Si toti o sa fim impreuna. Fericirea s-a intins in mine ca o explozie – asa de extrema, asa de violenta, ca nu eram sigura ca o sa-i supravietuiesc.

-Pentru totdeauna, Edward mi-a repetat in ureche. Nu mai puteam vorbi. Am ridicat capul si l-am sarutat cu o asa pasiune ca padurea putea lua foc.

Si eu nu mi-as fi dat seama.

39. *Sfârșitul fericit*

-Așa ca a fost o combinație de lucruri aici la sfârșit, dar cea care i-a oprit a fost ...Bella,

Edward explica. Familia noastră și cei doi oaspeți care au mai rămas stăteau în camera mare din casa familiei Cullen în timp ce pădurea se întuneca afară. Vladimir și Stefan dispăruseră înainte să se oprească să feliciteze. Erau foarte dezamăgiți de modul în care evoluaseră lucrurile, dar Edward a spus că le-a plăcut lășitatea Volturilor aproape la fel de mult cât să le acopere frustrarea.

Benjamin și Tia s-au grăbit după Amun și Kebi, nerăbdători să le spună finalul conflictului; eram siguri că o să-i revadă, pe Benjamin și pe Tia cel puțin. Niciunul dintre nomazi nu a mai rămas. Peter și Charlotte au avut o conversație rapidă cu Jasper și apoi au plecat și ei.

Amazoanele reunite erau nerăbdătoare să se întoarcă acasă – avea dificultăți când erau departe de pădurea lor tropicală – deși au fost cele care nu prea vroiau să plece spre deosebire de alții.

-Trebuie să aduci copilul să mă vadă, a insistat Zafrina. Promite-mi, tânără fată. Nessie și-a pus mâna pe gatul meu rugându-mă să ea.

-Bineînțeles Zafrina, am fost de acord.

-O să fim foarte bune prietene, dragă mea Nessie, a declarat femeia salbatică înainte să plece cu surorile ei.

Și irlandezii au continuat exodului.

-Foarte bine Siobhan, a complimentat-o Carlisle când și-au luat la revedere.

-Ah, puterea îndeplinirii dorințelor, a răspuns sarcastic, dându-și ochii peste cap. Apoi era serioasă. Normal că nu s-a terminat. Volturii nu o să uite că s-a întâmplat aici.

Edward a fost cel care a răspuns la asta.

-Ei au fost serios afectați; încrederea lor e zdruncinată. Dar, da, sunt siguri că o să-și revină într-o zi. Și atunci ... Ochii i s-au strâns. Imi imaginez că o să încerce să ne doboare separat.

-Alice o să ne avertizeze dacă o să intenționeze să atace, Siobhan a spus sigură. Și o să ne adunăm iar. Poate că o să vină timpul când lumea o să fie gata să se elibereze de Volturi.

-Această vreme o să vină, a răspuns Carlisle. Dacă o să vină, o să fim toți împreună.

-Da prietene, asa o sa facem, a fost de acord Siobhan. Si cum sa fie altfel cand *eu* imi doresc asa? Si a ras.

-Exact, a spus Carlisle. Apoi cei doi s-au imbratisat si el i-a strans mana lui Liam.

-Sa incerci sa dai de Alistar si sa-i spui ce s-a intamplat. Nu as vrea sa cred ca se ascunde pe sub vreo piatra urmatorul deceniu.

Siobhan a ras iar. Maggie ne-a imbratisat pe mine si pe Nessie, si apoi au plecat cu totii.

Clanul Denali a fost ultimul care a plecat, Garrett cu ei – unde o sa fie de acum inainte, sunt mai mult ca sigura. Atmosfera de sarbatoare era prea mult pentru Tanya si Kate. Aveau nevoie de timp sa-si planga sora.

Huilen si Nahuel au fost aceia care au ramas, desi ma asteptam ca ei sa plece odata cu Amazoanele. Carlisle era implicat in discutia pe care o avea cu Huilen; Nahuel statea langa ea, ascultand in timp ce Edward ne-a spus si noua povestea conflictului pe care o stia numai el.

-Alice i-a dat lui Aro scuza ca sa poata iesi din lupta. Daca nu ar fi fost asa de inspaimantat de Bella, el probabil ca ar fi continuat cu planul lui initial.

-Inspaimantati? Am spus sceptic. De *mine*?

El a zambit la mine cu un zambet pe care nu il recunosteam – era dragastos dar avea si o urma de exasperare.

-Cand o sa te vezi si pe tine clar? A spus incet. Apoi a vorbit mai tare, si celorlalti la fel ca si mie. Volturii nu au avut nicio lupta dreapta de vreo doua mii cinci sute de ani. Si niciodata, dar absolut niciodata nu au luptat cu cineva daca se simteu in dezavantaj. Mai ales de cand ii au pe Alec si pe Jane, ei au facut numai macel fara se se opuna vreunul.

-Trebuia sa le vezi figura! De obicei, Alec taie toate simturile si emotiile victimelor in timp ce ei fac sarada cu judecata. Din acest motiv, niciunul nu poate fugi cand este dat verdictul. Dar uita-ne pe noi, am stat, pregatiti, ii asteptam, le eram superior numeric, cu daruri in timp ce ale lor erau inutile cu Bella aici. Aro stia ce poate sa faca Zafrina, care era de partea noastra, ei ar fi urmat sa fie orbi daca incepea o batalie. Sunt sigur ca si noi am fi fost serios decimati, dar *ei* erau siguri ca si ai lor o sa fie. Era chiar si o posibilitate ca ei sa piarda astazi.

-E greu sa mai fi increzator cand esti inconjurat de lupi de marimea unor cai, a ras Emmett, dandu-i una lui Jacob in umar.

Jacob a ranjit la el.

-Au fost lupii cei care i-au intrerupt de la inceput, am spus.

-Cum sa nu, a spus Jacob.

-Absolut, a fost si Edward de acord. Aceasta a fost o alta parte pe care nu au premeditate-o. Adevaratii Copii ai Lunii rar umbla in haita, si nu sunt in control asupra lor insisi. Un regiment de saisprezece lupi era o surpriza la care nu se asteptau. Caius este de fapt inspaimantat de varcolaci. El aproape ca a pierdut o lupta cu unul acum cateva mii de ani in urma si nu si-a mai revenit.

-Deci exista varcolaci *adevarati*? Am intrebat. Cu luna plina si gloante de argint si cu toate astea?

Jacob a pufnit.

-*Reali*. Asta inseamna ca eu sunt imaginar?

-Stii ce am vrut sa spun.

-Cu luna plina da, a spus Edward. Gloante de argint nu - acesta este tot unul dinmiturile facute ca oamenii sa simta ca au o sansa. Ei nu au mai ramas prea multi. Caius aproape ca i-a exterminat.

-Si mie nu mi-ai spus niciodata pentru ca.....?

-Nu a venit vorba.

Mi-am dat ochii peste cap si Alice a ras, aplecandu-se – se bagase sub mana lui Edward ca sa-mi faca cu ochiul.

I-am raspuns si eu.

Iubeam nebunia ei, bineinteles. Dar acum ca aveam ocazia sa realizez ca ea venise intr-adevar acasa, ca problema ei fusese doar pentru ca Edward trebuia sa creada ca ne-a abandonat, am inceput sa ma simt suparata pe ea. Alice avea niste explicatii de dat.

Alice a oftat.

-Zi ce ai pe suflet Bella.

-Cum ai putut sa-mi faci una ca asta Alice?

-Era necesar.

-Necesar! Am explodat. Ma convinsesi ca o sa murim cu totii! Sunt o epava de atunci.

-Putea sa se intample asta, a spus calma. In caz ca aveai nevoie sa o salvezi pe Nessie.

Instinctiv am strans-o pe Nessie – care adormise deja in poala mea – in brate.

-Dar stiai ca sunt si alte cai, am acuzat-o. Stiai ca e speranta. Te-ai gandit vreodata ca puteai sa-mi spui doar mie adevarul? Stiu ca Edward trebuia sa stii ca e drum inchis de dragul lui Aro, dar puteai sa-mi spui mie.

S-a uitat la mine pentru un moment.

-Nu prea cred, a spus. Nu esti o actrita chiar asa de buna.

-Asta a fost din cauza talentelor mele actoricesti?

-Of, linisteste-te Bella. Stii cat de complicat a fost de aranjat? Nici nu puteam fi sigura ca cineva ca Nahuel exista – tot ce stiam era ca trebuia sa caut ceva ce nu pot sa vad! Incearca sa iti imaginezi un punct de orbire – nu e cel mai usor lucru pe care l-am facut. Plus ca trebuia sa trimitem martorii cheie, ca si cum nu ne grabeam destul. Si apoi sa imi tin ochii deschisi in caz ca te decizi sa mai imi dai instructiuni. La un moment dat aveai sa-mi spui ce e in Rio. Si in

plus trebuia sa vad fiecare pacaleala pe care o mai puneau la cale Volturii si sa va dau cateva indicii, atat cat puteam ca sa fiti pregatiti pentru strategiile lor, si aveam doar cateva ore la dispozitie pentru a vedea toate posibilitatile. Mai mult, trebuia sa fiu sigura ca toti o sa credeti ca v-am parasit pentru ca Aro trebuia sa fie sigur ca nu mai aveati niciun as in maneca sau nu si-ar fi iesit din fire asa cum a facut-o azi. Daca tu crezi ca eu nu m-am simtit ca o tampita –

-Bine, bine am intrerupt-o. Scuze! Stiu ca am fost nepoliticoasa. Numai ca... ei bine, mi-ai lipsit la nebunie, Alice. Sa nu-mi mai faci asta niciodata.

Rusul cristalin al lui Alice a sunat in toata camera, si toti am zambit cand am auzit acel sunet din nou.

-Si tu mi-ai lipsit Bella. Asa ca te rog sa ma ierti si incearca sa fi satisfacuta de faptul ca tu ai fost un super-erou azi.

Toata lumea radea acum si eu mi-am bagat fata in parul lui Nessie, rusinata. Edward a inceput iar sa povesteasca ce ce intamplase, fiecare schimbare de pozitie sau intentie, declarand ca scutul meu a fost acela care i-a facut pe Volturi sa plece cu coada intre picioare. Felul in care se uitau toti la mine ma facea sa ma simt inconfortabil. Chiar si Edward.

Era ca si cum crescusem cativa metri pe parcursul uni singure dimineti. Am incercat sa evit privirile impresionate, cel mai mult incercand sa-mi tin ochii pe fata lui Nessie si pe privirea neschimbata a lui Jacob. Pentru el o sa fiu doar Bella tot timpul, si asta era o usurare.

Cel mai greu era de ignorat o privire care era si confuza pe deasupra.

Nu era cum ca acest jumatate-om jumatate-vampir Nahuel, gandea despre mine intr-un anume fel. Din cate stia el, eu tot timpul atacam vampiri si scena pin poiana nu era straina pentru el. Dar baiatul nu si-a luat ochii de pe mine. Sau poate ca se uita la Nessie. Si asta ma facea sa ma simt inconfortabil. Nu putea sa fie indiferent la faptul ca Nessie era singura fata la fel ca el care nu era sora lui vitrega.

Nu credeam ca Jacob avea acest gand inca. Speram sa nu-si dea seama curand. Ma luptasem cat sa imi ajunga un timp.

Eventual, ceilalti nu mai aveau ce intrebari sa-i puna lui Edward si discutia s-a dizolvat in alte discutii mai marunte.

Ma simteam ciudat de obosita. Nu adormita, normal, dar ca si cum ziua fusese destul de lunga. Vroiam liniste si ceva normalitate. Vroiam ca Nessie sa fie iar in patul ei; vroiam sa ma inconjoare doar peretii de la micuta mea casa.

M-am uitat la Edward si am simtit pentru un moment sa puteam sa-i citesc mintea.

Puteam s avad ca simte la fel ca mine. Vroia putina liniste.

-Ar trebui sa o ducem pe Nessie ...

-Probabil ca e o idee buna, a fost de acord repede. Sunt sigur ca nu a dormit prea bine azi-noapte, cu toate sforaiturile.

El a ranjit la Jacob.

El si-a dat ochii peste cap si a cascat. A trecut ceva vreme de cand nu am mai dormit intr-un pat. Cred ca tata o sa se bucure sa ma aiba iar sub acelasi acoperis cu el.

I-am atins obrazul.

-Multumesc Jacob.

-Oricand Bella. Dar stii deja asta.

S-a ridicat, s-a intins, a sarutat-o pe frunte pe Nessie si apoi pe mine. In final i-a dat un pumn lui Edward in umar.

-Ne vedem maine. Cred ca lucrurile o sa fie cam plictisitoare de acum inainte, nu-i asa?

-Cu sinceritate, asta sper, a spus Edward.

Noi ne-am ridicat si el a plecat; mi-am schimbat pozitia astfel incat Nessie sa nu se miste. Eram recunoscatoare sa o vad ca doarme. Atata greutate a atarnat pe umerii ei mici. Era vremea sa fie si ea copil – protejata si in siguranta. Mai avea cativa ani de copilarit.

Ideea de pace si siguranta mi-a adus aminte de cineva care nu avea aceleasi sentimente tot timpul.

-O, Jasper? Am intrebat cand ne indreptam catre usa.

Jasper era facut sandwich intre Alice si Esme, apartinand cumva tabloului familiei mai mult decat de obicei.

-Da Bella?

-Sunt curioasa – de ce J. Jenks este speriat numai daca iti aude numele?

Jasper a chicotit.

-Stiu din experienta ca unele relatii profesionale sunt mai bine motivate de frica decat de castigul material.

M-am incrunat, promitandu-mi mie insami ca eu o sa ma ocup de relatiile profesionale de acum inainte si sa il scutesc pe J de un eventual atac de inima.

I-am sarutat si i-am imbratisat si le-am urat noapte buna tuturor. Singura nota discordanta era Nahuel, iar, care se uita intens dupa noi, de parca ar fi dorit sa ne urmeze.

Odata ce am trecut de rau, abia mergeam mai repede decat un om, nu ne grabeam, ne tineam de mana. Eram imbolnavita ca trebuia sa am un termen limita la ceva, si vroiam numai sa am timpul meu. Cred ca si Edward se simtea la fel.

-Trebuie sa spun, ca sunt foarte impresionat de Jacob acum, mi-a spus Edward.

-Lupii chiar au avut un impact nu-i asa?

-Nu asta vreau sa spun. Nici macar o clipa nu s-a gandit la faptul ca, dupa cum spunea Nahuel, Nessie o sa fie matura peste sase ani jumătate.

M-am gandit la asta un minut.

-Nu o vede in felul acesta. Nu se grabeste ca ea sa creasca. El vrea numai ca ea sa fie fericita.

-Stiu, exact cum am spus, impresionant. Este impotriva firii, dar ea ar putea sa faca mai rau.

M-am incrunat.

-Nu o sa ma mai gandesc la asta inca alti sase ani si jumătate.

Edward a ras si apoi a oftat.

-Bineinteles, mi se pare ca o sa aiba nevoie sa se ingrijoreze cu privire la competitie cand o sa vina vremea.

M-am incrunat si mai tare.

-Am observat. Sunt recunoscatoare lui Nahuel pentru astazi, dar toata acea holbare mi s-a parut cam ciudata. Nu-mi pasa daca ea e singura jumătate-vampir cu care nu e ruda.

-Oh, dar nu se uita la ea. Se uita la tine.

Asta mi se paruse si mie...dar nu avea niciun sens.

-De ce sa faca asta?

-Pentru ca tu esti in viata, a spus repede.

-M-ai pierdut.

-Toata viata lui, a explicat – si el e cu cincizeci de ani mai mare decat mine.

-Ramolit, am spus.

M-a ignorat.

-El tot timpul s-a gandit ca el este o creatie satanica, un ucigas al naturii. Si surorile lor si-au omorat mamele, dar ele nu s-au gandit la asta. Joham le-a

crescut sa se gandeasca la oameni ca la niste animale in timp ce ei erau zei. Dar Nahuel a fost invatat de Huilen, si Huilen isi iubea sora mai mult decat orice. I-a schimbat toata perspectiva. Si, in unele feluri, el chiar se ura.

-Asta e asa de rau, am murmurat.

-Si el ne-a vazut pe toti trei – si a realizat pentru prima data ca numai pentru faptul ca este pe jumătate nemuritor, asta nu inseamna neaparat ca e si rau. Se uita la mine si vede... cum ar fi trebuit sa fie tatal lui.

-Esti ideal in multe privinte, am fost de acord.

A pufnit si apoi era serios iar.

-Se uita la tine si vede cum ar fi trebuit sa fie viata mamei lui.

-Saracul Nahuel, am murmurat si apoi am oftat pentru ca stiam ca nu am sa pot sa mai gandesc ceva de rau despre el dupa toate astea, nu conta cat de iritanta era privirea lui.

-Sa nu-ti para rau pentru el. Este fericit acum. Astazi a inceput in sfarsit sa se ierte.

Am zambit cu gandul la fericirea lui Nahuel si apoi m-am gandit ca aceasta zi a fost a fericirii.

Desi sacrificiul irinei intuneca lumina alba ca o umbra, facand ca aceasta zi sa nu mai fie perfecta, fericirea era imposibil de evitat. Viata pentru care luptasem era in siguranta iar.

Familia mea era reunita. Fiica mea avea un viitor fara sfarsit si frumos inainte. Maine o sa ma duc sa imi vad tatal; o sa vada ca frica din privire a fost inlocuita de fericire, si o sa fie si el fericit. Dintr-o data am fost sigura ca nu o sa-l gasesc singur. Nu mai fusesem asa de atenta in aceste ultime saptamani, dar in acest moment parea ca stiam de mult. Sue o sa fie cu Charlie – mama varcola-cilor si tata vampirilor – si el nu sa mai fie singur. Am zambit din nou cu gandul la aceasta posibilitate.

Dar cel mai important lucru din acest val de fericire era si cel mai frumos din toate: eu eram cu Edward. Pentru totdeauna.

Nu ca as vrea sa repet ultimele saptamani, dar m-au facut sa apreciez ce am mai mult ca niciodata.

Casuta era un loc pe pace perfecta in noaptea de un albastru-argintiu. Am dus-o pe Nessie la patul ei si am asezat-o cu grija in el. Ea a zambit in somn.

Am luat cadoul de la Aro de la gat si l-am aruncat intr-un colt din camera ei. Sa se poata juca daca vrea cu el; ii plac lucrurile stralucitoare.

Edward si cu mine am mers incet spre camera noastra, leganand mainile intre noi.

-O noapte sa sarbatorim, a murmurat, si si-a pus mana sub barbia mea sa poata sa imi ridice buzele la ale lui.

-Stai, am ezitat, tragandu-ma inapoi.

S-a uitat la mine confuz. Ca regula generala, eu nu ma dadeam intr-o parte. Bine, era mai multe de o regula generala. Era prima regula.

-Vreau sa incerc ceva, l-am informat, zambind usor la expresia lui incurcata. Mi-am pus mainile pe marginea fetei lui ca sa ma pot concentra.

Nu reusisem prea bine cand a incercat Zafrina sa ma invete, dar acum imi cunosteam scutul mai bine. Intelegeam acum care era partea care nu vroia sa se desparta de mine, instinctul automat de a proteja care era mai presus de orice.

Inca nu era la fel de usor cum era sa protejez alti oameni impreuna cu mine insami. Am simtit panza elastica iar cand scutul se lupta sa ma apere. A trebuit sa ma concentrez ca sa il pot impinge complet de mine; mi-a trebuit toata concentrarea.

-Bella! A soptit socat Edward.

Stiam atunci ca merge, asa ca m-am concentrat si mai tare, cautand anumite amintiri pe care le pastrasem pentru acest moment, lasandu-le sa imi inunde mintea si speram ca si pe-a lui.

Unele amintiri nu erau clare – amintiri umane intunecate, vazute prin ochii slabi si auzite prin acele urechi slabe: prima data cand i-am vazut fata ... felul in care m-am simtit cand ma tineam in poiana ... sunetul vocii lui prin faldurile constiintei pe care o mai aveam cand m-a salvat de James ... fata lui asteptandu-ma sub bolta de flori ca sa se insoare cu mine... fiecare moment pretios de pe insula... mainile lui reci care atingeau bebelusul prin pielea mea...

Si amintirile clare, perfecte: fata lui cand i-am vazut fata prima oara cand am deschis ochii la viata mea noua, la nesfarsitul apus al eternitatii... acel prim sarut.. prima noapte..

Buzele lui erau dintr-o data aprige peste ale mele, mi-a intrerupt concentrarea.

Cu un oftat, mi-am pierdut controlul a greutatii care ma apasa si pe care o tineam la departare de mine. M-a plesnit ca un elastic intins, protejandu-mi gandurile iar.

-Ups, am pierdut! Am oftat.

-Te-am *auzit*, a respirat. Cum? Cum ai facut asta?

-Ideea Zafrinei. Am exersat de cateva ori.

Era ametit. A clipit de doua ori si si-a scuturat capul.

-Stii acum, am ras putin si am dat din umeri. Nimeni nu a iubit vreodata pe cineva asa cum te iubesc eu pe tine.

-Aproape ca ai dreptate. A zambit si ochii inca erau mai mariti decat de obicei. Cu o singura exceptie.

-Mincinosule.

A inceput sa ma sarute iar, si apoi s-a oprit dintr-o data.

-Poti sa mai faci odata? A intrebat.

Am zambit.

-Este foarte greu.

A asteptat cu o expresie dornica.

-Nu pot sa continui daca sunt cat de putin intrerupta, l-am avertizat.

-O sa fiu cuminte, a promis.

Mi-am strans buzele, ochii mi s-au micșorat. Apoi am zambit. Mi-am pus mainile pe fata lui iar, am indepartat scutul din minte si apoi am continuat acolo unde am ramas – cu memoria clara ca un cristal a amintirilor din prima mea noapte a vietii acestei noi ramanand pe fiecare detaliu.

Am ras cand sarutul lui mi-a intrerupt efortul din nou.

-Fir'ar sa fie, a marait, sarutandu-ma pasional pe maxilar in jos.

-Avem destul timp ca sa exersam, i-am reamintit.

-Tot timpul si iar si iar si iar, a murmurat.

-Mie imi convine.

Si apoi am continuat recunoscatori sa traим in aceasta mica, dar perfecta parte a eternitatii.

Sfârșit

Vampire index

Clanurile in ordine alfabetica

* vampiri care poseda puteri supranaturale

— perechile (cele mai vechi sunt listate primele)

care au murit inaintea inceperii romanului

The Amazon Coven

Kachiri

Senna

Zafrina*

The Denali Coven

Eleazar* — Carmen

Irina — Laurent

Kate*

Sasha

Tanya

Vasilii

The Egyptian Coven

Amun — Kebi

Benjamin* — Tia

The Irish Coven

Maggie*

Siobhan* — Liam

The Olympic Coven

Carlisle — Esme

Edward* — Bella*

Jasper* — Alice*

Renesmee*

Rosalie — Emmett

The Romanian Coven

Stefan

Vladimir

The Volturi Coven

Aro* — Sulpicia

Caius — Athenodora

Marcus* — Didyme*

The Volturi Guard (partial)

Alec*

Chelsea* — Afton*

Corin*

Demetri*

Felix

Heidi*

Jane*

Renata*

Santiago

The American Nomads (Partial)

Garrett

James* — Victoria*

Mary

Peter — Charlotte

Randall

The European Nomads (Partial)

Alistair*

Charles* — Makenna